UNIUNEA EUROPEANĂ
Fondul Social European

GUVERNUL ROMÂNIEI
Ministerul Administraţiei şi Internelor

Inovaţie în administraţie
Programul Operaţional "Dezvoltarea Capacităţii Administrative"

MANUALUL
POLIŢISTULUI LOCAL

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

UNIUNEA EUROPEANĂ
Fondul Social European

GUVERNUL ROMÂNIEI
Ministerul Administrației și Internelor

Inovație în administrație
Programul Operațional "Dezvoltarea Capacității Administrative"

COLECTIV DE AUTORI:

- **Specialiști în management:**

  MUȘAT VALERICA

  DUMITRU ANA – MARIA

- **Specialiști în managementul calității:**

  NAE MANUELA

  CUMPĂNAȘU MARIA CLAUDIA

- **Specialiști în activități de pază și ordine publică:**

  MATEAȘ FLORIAN

  CURCULESCU GABRIEL

  NICOLAE MIHAI MICADOR

© Toate drepturile asupra acestui volum sunt rezervate CORPULUI EXPERȚILOR ÎN ACCESAREA FONDURILOR STRUCTURALE ȘI DE COEZIUNE EUROPENE

CUVÂNT ÎNAINTE

Integrarea în Uniunea Europeană a creat, în sarcina autorităţilor, obligaţia de a alinia instituţiile noastre la cele europene. În acest context se înscrie şi apariţia Poliţiei Locale ca prima instituţie de monitorizare şi intervenţie în respectarea legii.

Profesionalismul cerut de la „noul" Poliţist Local a determinat autorităţile publice să ia măsuri în sensul creşterii calităţii şi gradului de pregătire.

Manualul de faţă reprezintă un sprijin oferit Poliţiei Locale, prin intermediul Programului Operaţional Dezvoltarea Capacităţii Administrative, pentru creşterea nivelului de pregătire profesională, îmbunătăţirea regulilor şi metodelor în muncă şi, nu în ultimul rând, creşterea calităţii serviciilor prestate, toate conducând la un singur deziderat: „siguranţa cetăţeanului"

Manualul are la bază atât Legea 155/2010, cât şi Hotărârea de Guvern nr. 1332/2010, Ordinul nr. 92 din 5 mai 2011. În plus, autorii au considerat de cuviinţă să adauge şi alte legi de folos în activitatea Poliţistului Local. Mai mult, autorii manualului au ţinut cont şi de proiectul de lege privind modificarea Legii 155/2010, în aşa fel încât prezenta lucrare să fie cât mai acoperitoare.

Manualul Poliţistului Local este redactat într-un limbaj accesibil, menit să uşureze accesul tuturor cititorilor specialişti şi nespecialişti.

Autorii

CUPRINS

Nr.pag.

INTRODUCERE 8

1. CADRUL LEGAL APLICABIL 9
1.1 Legislaţie 9
1.2.Consideraţii generale 9
1.2.1. Poliţia locală în slujba cetăţenilor 12
1.2.2. Obiectivele poliţiei locale ca poliţie de proximitate 12
1.2.3. Încrederea între cetățean și polițistul local 14
2. DEFINIREA ROLULUI POLIŢISTULUI LOCAL 17
2.1. Structura organizatorică a Poliției Locale 17
2.2. Atribuţiile poliţistului local 18
2.3. Poliţistul local-instrument de aplicarea legii 24
2.4. Drepturi și responsabilităţi 27
2.4.1. Condiţii de angajare 27
2.4.2. Drepturile şi obligaţiile poliţistului local 30
2.4.3. Răspunderea juridică a polițiștilor locali 34
2.4.4. În domeniul disciplinei în construcţii şi al afişajului stradal 35
2.4.5. În domeniul protecţiei mediului 42
3. OBIECTIVE ALE ACTIVITĂŢII POLIŢIEI LOCALE 53
3.1. Creşterea gradului de siguranţă a cetăţenilor şi a comunităţii 53
3.2 Principiile pe baza cărora se desfășoară activitate Poliției Locale 54
4. MANAGEMENTUL POLIŢIEI LOCALE 59
4.1. Atribuţiile managementului 59
4.2. Metode de management 62
4.2.1 Managementul prin obiective (M.P.O.) 71
4.2.2 Managementul participativ (M.P.) 72
4.2.3 Managementul prin delegare de autoritate (M.P.A.) 73
4.3. Delegarea de competențe 73
4.4. Planificarea 78
4.5. Metode de motivare a personalului 80
5. INSTRUMENTE DE LUCRU ÎN CADRUL POLIŢIEI LOCALE 84
5.1. Patrularea 84
5.1.1.Organizarea şi desfăşurarea activităţii de menţinere a climatului de siguranţă publică 84

5.1.2. Drepturile şi obligaţiile funcţionarilor de Poliţie Locală care execută serviciul de menţinere a climatului de siguranţă publică 88
5.1.3. Executarea serviciului de asigurare a climatului de siguranţă publică 88
5.1.4. Executarea de acţiuni 95
5.1.5. Controale punctuale 102
5.1.6. Noţiuni generale privind folosirea forţei şi a mijloacelor din dotare de către poliţiştii locali 117
5.1.7. Realizarea cooperării 130
5.2. Prevederi cu privire la asigurarea pazei obiectivelor 148
5.2.1. Paza Obiectivelor, Bunurilor, Valorilor şi Protecţia Persoanelor 148
5.3 Activități desfășurate de Poliția Locală, pentru asigurarea pazei obiectivelor 151
5.4. Sarcini ce revin Poliției Locale pe linia asigurării pazei 153
5.4.1. Moduri de acţiune pentru asigurarea pazei 153
5.4.2. Mecanismul de pază a obiectivelor. 161
6. ECHIPE DE INTERVENŢIE.....168
6.1.Ținuta – Uniforma de serviciu, legitimația de serviciu, însemnele distinctive de ierarhizare 168
6.2. Armament 168
6.2.1. Folosirea mijloacelor din dotare şi uzul de armă (art.24-27 Legea nr. 295/2004, actualizată) 168
6.2.2. Reguli şi măsuri de siguranţă pentru prevenirea accidentelor pe timpul executării şedinţelor de tragere 170
6.2.3. Destinaţia şi caracteristicile de luptă ale pistolului 171
6.3. Mijloace/metode/moduri de intervenție 183
6.3.1. Intervenţia neplanificată/imediată (RAPORTARE, EVALUARE, STABILIZARE, PREZERVARE, ORGANIZARE, NORMALIZARE, DOCUMENTARE – R.E.S.P.O.N.D.) 183
6.3.2. Intervenţia planificată (Situaţie, misiune, execuţie, administrare, comandă - S.M.E.A.C.)..... 185
6.3.3. Opţiunile de intervenţie 188
6.3.4. Moduri de acţiune pentru situaţii generale 191
6.3.5. Moduri de acţiune pentru situaţii specifice 197
6.3.6. Moduri de acţiune pentru gestionarea conflictelor provocate de grupuri/mulţimi de oameni 211
6.3.7. Intervenţia la evenimente în comunităţi marginalizate, cu grad ridicat de solidarizare. Particularităţi şi recomandări 216
6.3.8. Modul de acţiune în cazul în care subiectul se află într-un vehicul .. 218

6.3.9. Reguli tactice pentru transferul sau escortarea reţinuţilor ori deţinuţilor 222
7. MODELE DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN POLIȚIA LOCALĂ.....225
7.1.Modele de bună practică din spaţiul european..... 225
7.2. Experienţe deja înregistrate în România (3 modele structurale adoptate) 238
7.2.1. Paza şi protecţia prin societăţi specializate 241
7.2.2. Structura Jandarmeriei din România..... 243
7.2.3. Structura Poliţiei Naţionale..... 248
7.2.4. Reguli şi măsuri de prevenire a accidentelor cu armamentul şi dotare 258
7.2.5. Destinaţia şi caracteristicile de luptă ale pistolului 262
7.2.6. Modele structurale adoptate..... 264
8. CONSIDERAŢII GENERALE DE TACTICĂ SPECIFICĂ : STUDII DE CAZ 282
A N E X E.....291
Anexa nr.1- L E G E A Poliţiei Locale.....291
Anexa nr.2 - ORDIN nr. 92 din 5 mai 2011 pentru aprobarea Metodologiei de elaborare a planului de ordine şi siguranţa publică al Poliţiei Locale..... 310
Anexa nr. 3 HG 1332/2010 privind aprobarea Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale 312
Anexa nr. 4 - Anexa nr. 1 , nr. 2 si nr. 3 din Regulamentul cadrul de organizare şi funcţionare 333
Anexa nr. 5 - Lege pentru modificarea şi completarea unor acte normative în vederea reorganizării Poliţiei Locale (propunere) 336
Anexa nr. 6 - Legea nr. 295 / 2004 privind regimul armelor si a munitiilor – actualizată 2008. 367
Anexa nr. 7 - Ordin nr. 60 / 2010 privind organizarea şi executarea activităţilor de menţinere a ordinii şi liniştii publice 426
Anexa nr. 8 - Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduit a funcţionarilor publici, republicat..... 433
Anexa nr. 9- Acord între Guvernul României, reprezentat de Ministerul Administraţiei şi Internelor şi Guvernul Confederaţiei Elveţiene, reprezentat de Agenţia Elveţiană pentru Dezvoltare şi Cooperare, referitor la implementarea programului „Introducerea conceptului Poliţiei de proximitate" în România, etapa 1.1.2005-31.3.2007…….....459
Anexa nr. 10 - Hotarare Consiliu Local Iasi privind înfiinţarea Poliţiei Locale Iaşi, aprobarea Organigramei, Statului de funcţii şi Regulamentul de Organizare şi Funcţionare ale Poliţiei Locale Iaşi, începând cu 01.01.2011 448

Anexa nr. 11- Regulamentul de organizare şi funcţionare al Poliţiei Locale Iaşi 450
Anexa nr. 12- Proces – verbal de identificare.....497
Anexa nr. 13 - Proces – verbal de depistare 498
Anexa nr. 14 - Proces verbal de control al persoanei 499
Anexa nr. 15 - Proces verbal de control al bagajelor.....500

BIBLIOGRAFIE.....501

Introducere

Poliția Locală a fost înființată în scopul exercitării atribuțiilor privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, în următoarele domenii:
a) ordinea și liniștea publică, precum și paza bunurilor;
b) circulația pe drumurile publice;
c) disciplina în construcții și afișajul stradal;
d) protecția mediului;
e) activitatea comercială;
f) evidența persoanelor;
g) alte domenii stabilite prin lege.

Poliția Locală își desfășoară activitatea pe baza principiilor: legalității, încrederii, previzibilității, proximității și proporționalității, deschiderii și transparenței, eficienței și eficacității, răspunderii și responsabilității, imparțialității și nediscriminării.

Poliția Locală își desfășoară activitatea în interesul comunității, exclusiv pe baza și în executarea legii, precum și a actelor autorității deliberative și ale celei executive ale administrației publice locale, în conformitate cu reglementările specifice fiecărui domeniu de activitate, stabilite prin acte administrative.

Misiunea Prevenirii este aceea de a reda comunităţilor coeziunea internă, astfel încât fiecare cetăţean în parte să fie interesat de siguranţa sa şi a colectivităţii în care trăieşte şi fiecare comunitate să protejeze viaţa şi proprietatea membrilor ei, dezvoltând un climat de „siguranţă" şi „încredere".

Criza socio-economică a determinat o creştere a infracţionalităţii, în special pe segmentul criminalităţii stradale. Mica infracţionalitate accentuează sentimentul de nesiguranţă al populaţiei, conducând la lipsa de reacţie a cetăţenilor: doar 10,8% dintre martorii unei infracţiuni anunţă Poliţia şi oferă acesteia informaţiile pe care le deţine.

Consumul de alcool şi droguri favorizează violenţele, atât pe cele comise în spaţii publice, cât şi pe cele intra-familiale. Aproximativ 25% dintre omoruri sunt cauzate de conflictele domestice.

Violenţa se identifică şi în mediul şcolar. Cu toate că a existat şi există o mediatizare excesivă a incidentelor în şcoli, violenţele nu au dispărut, acestea căpătând un caracter repetitiv. Absenteismul şcolar este ridicat, în timp ce părinţii, prea ocupaţi cu asigurarea traiului de mâine, ajung pe locul unu într-un top european al necunoaşterii propriilor lor copii.

În România, activitatea de prevenire a criminalităţii este în principal gestionată de Poliţie, cu sprijinul societăţii civile. Structurile de prevenire s-au înfiinţat în Poliţia Română în 1994, în fiecare Inspectorat de Poliţie Judeţean (coordonate de Institutul de Cercetare şi Prevenire a Criminalităţii, din Inspectoratul General al Poliţiei Române), din necesitatea adaptării intervenţiei acesteia la nevoile şi practicile europene. Astfel, Poliţia Română a făcut paşi mari şi decisivi în consolidarea identităţii ei europene, intervenţia sa fiind, deopotrivă, una proactivă şi reactivă.

Alături de Poliţie şi în parteneriat cu aceasta, au atribuţii cu rol în prevenirea criminalităţii şi menţinerea ordinii publice, următoarele instituţii, reprezentate la nivel local de:

- Autorităţile locale – Primăria
- Jandarmeria
- Poliţia Locală
- Inspectoratul Şcolar
- Justiţia
- Instituţia de Sănătate Publică
- Instituţia de asistenţă socială şi protecţie a drepturilor copilului

Un rol important şi în creştere în prevenirea criminalităţii şi menţinerea ordinii publice îl are Poliţia Locală.

1. CADRUL LEGAL APLICABIL

1.1 Legislaţie

Legea Poliției Locale nr. 155 din 12 iulie 2010 (Anexa nr.1)

Ordinul nr. 92 din 5 mai 2011 pentru aprobarea Metodologiei de aprobare a planului de ordine și siguranța publică al Poliției Locale (Anexa nr. 2)

Hotărârea de Guvern nr. 1332/2010 (Anexa nr. 3)

1.2. Consideraţii generale

Potrivit actului normativ, Poliția Locală se înființează în scopul exercitării atribuțiilor privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, în următoarele domenii:

- ordinea și liniștea publică, precum și paza bunurilor
- circulația pe drumurile publice
- disciplina în construcții și afișajul stradal
- protecția mediului
- activitatea comercială
- evidența persoanelor
- alte domenii stabilite prin lege

PoliţiaLocală funcţionează ca un compartiment în cadrul aparatului de specialitate al primarului sau ca instituţie publică de interes local, cu personalitate juridică distinctă.

Atribuţiile poliţiştilor locali

Ţinând cont de domeniile variate în care Poliţia Locală va activa, atribuţiile noii entităţi vor fi foarte numeroase. Poliţiştii locali vor *menţine ordinea şi liniştea publică, vor prelua anumite atribuţii de la actuala Poliţiei rutieră, asigurând fluenţa circulaţiei şi având dreptul să oprească în trafic conducătorii auto, vor executa controale pentru identificarea lucrărilor de construcţii executate fără autorizaţie de construire şi vor verifica legalitatea activităţilor de comerţ efectuate în pieţele agroalimentare de persoanele fizice autorizate şi de operatorii economici.*

Personalul Poliţiei Locale este compus din funcţionari publici şi persoane contractuale, în conformitate cu prevederile legii. Acesta funcţionează în baza HG 1332/2010 privind aprobarea Regulamentului – cadru de organizare şi funcţionare al Poliţiei Locale şi a ordinului Ministerului Administraţiei şi Internelor nr. 92/5.05.2011 privind aprobarea Metodologiei de elaborare a planului de ordine şi siguranţă publică al poliţiei locale.

În acest context, avem două tipuri de poliţişti în România: ***Poliţia Locală şi Poliţia Naţională.***

Poliţia Locală are competenţe extinse şi funcţionează la nivelul fiecărei localităţi unde exista Poliţiei Comunitară. S-au transferat prin Legea Poliţiei Locale acele competenţe care trebuie să fie la comunităţile Locale pentru ca ele să-şi desfăşoare mai bine activitatea şi să fie mai aproape de cetăţeni, atât în ceea ce priveşte paza bunurilor, protejării integrităţii corporale, cât şi pentru gestionarea circulaţiei pe drumurile publice, mai ales în interiorul oraşelor, inclusiv parcări şi ridicările de maşini. Poliţia Locală va trebui să fie mai aproape de cetăţeni şi de nevoile lor, în timp ce Poliţia Naţională se va ocupa de acţiunile în domeniul intervenţiei, gestionând activităţi ale Poliţiei precum Poliţia Română sau investigarea fraudelor. Totodată, poliţiştii din cadrul Poliţiei Naţionale vor purta o nouă uniformă şi vor avea o nouă siglă, **pentru a se diferenţia de colegii lor din Poliţia Locală.**

Poliţia Locală capătă puteri sporite datorită Legii 155/2010

Poliţiştii locali au în atribuţii "prevenirea şi descoperirea infracţiunilor în domenii ca ordinea şi liniştea publică, paza bunurilor; circulaţia pe drumurile publice; disciplina în construcţii, afişajul stradal, protecţia mediului; activitatea comercială şi evidenţa persoanelor".

Amenzile aplicate de poliţiştii locali sunt fie cele prevăzute de legislaţia în vigoare, fie cele stabilite de Consiliile Locale în subordinea cărora funcţionează. Sancţiunile nu pot fi anulate decât de către instanţele judecătoreşti dacă sunt contestate în termen de 15 de zile de la data primirii procesului-verbal. În topul amenzilor aplicate de către poliţiştii locali, pe primul loc sunt cele pentru parcarea neregulamentară, pe locul doi cele pentru tulburarea liniştii şi ordinii publice, iar pe locul trei comerţul neautorizat.

Începând cu 1 ianuarie 2011, Poliţia Comunitară se transformă în Poliţia Locală şi îşi sporeşte activitatea, după cum urmează:

* Poliţiştii comunitari, deveniţi locali, pot opri maşini în trafic şi pot aplica sancţiuni pentru nereguli privind masa maximă admisă şi accesul pe anumite sectoare de drum.

* Sancţiunile pot fi şi puncte de penalizare.

* Pot sancţiona pietoni, biciclişti, conducători de mopede şi căruţaşi pentru nereguli în trafic.

* Poliţiştii locali din domeniul circulaţiei rutiere vor lucra, timp de un an, cu poliţiştii de la Inspectoratul Judeţean de Poliţie.

* Se înfiinţează Comisia Locală de ordine publică, care va fi condusă de către primar.

Exemplu: art.7, lit. i) din Legea 155/2010 - *"constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale privind masa maximă admisă şi accesul pe anumite sectoare de drum, având dreptul de a efectua semnale de oprire a conducătorilor acestor vehicule".*

Poliţiştii locali vor putea fi înarmaţi cu pistoale cu glonţ, pistoale cu muniţie neletală şi cu bastoane cu şocuri electrice*, potrivit Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, adoptat prin HG 1332/2010 publicată în Monitorul Oficial (Anexa nr. 3). În art. 42 din Regulament se prevede pentru* poliţiştii locali şi personalul contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local*, o singură armă, precum şi cantitatea de cel mult 12 cartuşe. În cazul în care arma este letală, aceasta va putea fi utilizată numai de către titular, în condiţiile prevăzute la art. 33, alin. 3 din Legea 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.*

Un aspect principal rămâne acela că Poliţia Locală din cadrul Primăriei are obligaţia să colaboreze cu Poliţia Română, cele două entităţi urmând să acţioneze unitar.

De asemenea, o problemă prioritară este instruirea poliţiştilor locali. În conformitate cu art. 18 din Legea 155/2010, poliţiştii locali proveniţi din structurile Poliţiei Comunitare au obligaţia ca în termen de 5 ani să urmeze un program de formare iniţială organizat într-o instituţie de învăţământ din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor. Poliţiştii locali selectaţi în urma operaţionalizării structurii, care vor avea atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi cei cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere, vor avea obligaţia ca în termen de un an să urmeze un program de formare iniţială organizat de Ministerul Administraţiei şi Internelor. Excepţie vor face poliţiştii locali care provin din structurile de ordine şi siguranţă publică ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, precum şi cei care au urmat un program de pregătire iniţială organizat într-o instituţie de învăţământ din cadrul aceluiaşi Minister, conform art. 18, alin. 3 din Legea 155/2010. Pentru încadrarea poliţiştilor locali cu atribuţii în domeniul protecţiei mediului, activitate comercială şi disciplinei în construcţii, nivelul formării profesionale se stabileşte prin Regulamentul propriu de organizare şi funcţionare al fiecărei Poliţii Locale în parte.

O analiză preliminară a transformării Poliţiei Comunitare în Poliţie Locală şi/sau înfiinţarea Poliţiei Locale, ne arată că neajunsurile legate de slaba motivaţie financiară, lipsa dotărilor cu echipamente şi logistică necesară etc., depăşesc beneficiile conferite de Legea 155/2010.

Astfel, planul Guvernului de a suplimenta măsurile privind ordinea şi siguranţa publică prin conferirea de noi atribuţii poliţistului local prin Legea 155/2010, nu este

completat şi de măsuri legate de înzestrarea cu echipamente şi logistica necesară pentru funcţionarea în parametrii normali a activităţii. Mai mult, atât în Legea 371/2004 (Legea Poliţiei Comunitare), cât şi în Legea 155/2010, poliţistul local nu este asimilat din punct de vedere financiar sistemului integrat de ordine şi siguranţă publică, ca de exemplu Poliţia Română, Jandarmeria, unde motivaţia pecuniară este superioară.

Cu toate aceste dificultăţi pe care le traversează, poliţistul local trebuie să conştientizeze în permanenţă scopul şi importanţa activităţii pe care este obligat să o desfăşoare în cadrul comunităţii, pentru a asigura cetăţeanului un climat de ordine şi linişte, de a-i asigura atât siguranţa sa cât şi a bunurilor sale.

1.2.1. POLIŢIA LOCALĂ ÎN SLUJBA CETĂŢENILOR

Poliţia Locală ca poliţie de proximitate este manieră de abordare şi îndeplinire a tuturor misiunilor poliţieneşti care vizează o mai bună cunoaştere a nevoilor şi aşteptărilor populaţiei, o mai bună stăpânire a teritoriului pentru a anticipa acţiunile antisociale şi o reacţie de răspuns de siguranţă durabil şi adaptat. Poliţia Locală, în sensul larg al conceptului, este metoda modernă de lucru în care atitudinea faţă de muncă, stilul de conducere şi strategia de organizare sunt orientate către recunoaşterea preventivă şi proactivă a problemelor comunităţii, care provoacă frică şi nesiguranţă, precum şi a cauzelor care pot duce la infracţionalitate şi la fapte antisociale, abordarea acestora precum şi rezolvarea sau îndepărtarea lor în strânsă legătură cu populaţia şi cu alte instituţii.

Astfel, conceptul de Poliţie Locală permite să se răspundă dorinţelor cetăţenilor, fixându-şi următoarele priorităţi:

- diminuarea fricii în rândul populaţiei prin încurajarea gândirii şi acţiunilor preventive;
- favorizarea creşterii responsabilităţii cetăţenilor, astfel încât ei să se simtă stăpâni pe viaţa şi proprietatea lor;
- să arate populaţiei că securitatea contribuie la creşterea calităţii vieţii;
- sfătuirea obiectivă şi gratuită a cetăţenilor în domeniul securităţii;
- favorizarea colaborării dintre populaţie şi poliţie, încurajarea cetăţenilor să informeze poliţia locală atunci când cunosc un fapt antisocial;
- învăţarea populaţiei să evalueze corect infracţionalitatea pentru a scădea rata acesteia şi frica pe care aceasta o inspiră;
- protejarea populaţiei numai prin măsuri poliţieneşti nu este suficientă pentru a reduce infracţionalitatea. Securitatea populaţiei depinde într-o mare măsură de comportamentul colectivităţii lor.

1.2.2. OBIECTIVELE POLIŢIEI LOCALE CA POLIŢIE DE PROXIMITATE

Obiectivul nr.1 – O poliţie care ştie să anticipeze şi să prevină dificultăţile

Este şi va rămâne totdeauna necesar ca Poliţia Locală să ştie şi să poată reacţiona imediat în funcţie de eveniment, cu mijloacele potrivite. Nu vor fi evitate niciodată situaţiile

imprevizibile, care nu pot fi stăpânite decât printr-o mobilizare importantă de forţe, concentrate în locurile şi la momentul în care ordinea publică este ameninţată. Oricât ne-am strădui să punem accentul pe prevenire, va fi necesar, când acestea a eşuat, să reacţionăm la incidentul despre care nu am ştiut sau putut prevedea şi pe care nici nu l-am putut evita. Este vorba despre coeziunea localităților.

Cu toate acestea, Poliţia Locală, ca poliţie de proximitate, vizează reducerea frecvenţei acestui gen de intervenţii. Acest lucru presupune o triplă exigenţă privind anticiparea. Această exigenţă implică următoarele:

- Poliţia Locală, cunoscând terenul şi formele de acţiuni antisociale care se manifestă acolo, prin

relaţiile pe care şi le-a făcut, evaluând permanent riscurile, să fie capabilă **să prevadă sau să acţioneze înainte să survină tulburarea ordinii şi liniştii publice** sau actul antisocial pe care doreşte să-l împiedice să se producă;

- Poliţia Locală să pună la punct o **strategie coerentă de acţiune**, să ştie să prevadă şi să-şi adapteze reacţiile;

- Poliţia Locală, prin intermediul **prezenţei sale vizibile, active şi recunoscute oferă o imagine**

liniştitoare populaţiei şi mai disuasivă pentru adevăr pentru delincvenţii reali sau potenţiali.

Obiectivul nr.2 – O poliţie care cunoaşte teritoriul de competenţă şi populaţia care locuieşte acolo şi care este cunoscută şi recunoscută de locuitorii acestuia

Logica intervenţiei în urma unui eveniment de ordine publică, a unei plângeri sau act antisocial, este substituită, în cazul Poliţiei Locale, cu o logică a cunoaşterii şi a prezenţei active pe teren care are o triplă traducere:

- **o poliţie care cunoaşte caracteristicile socio-economice** şi umane ale teritoriului său şi

diferitele tipuri de populaţie care locuieşte acolo;

- **o poliţie a cărei prezenţă şi mod de lucru permit constituirea unei reţele teritoriale** fine şi

coerente;

- **o poliţie vizibilă şi recunoscută de locuitori** – prezenţa regulată şi continuă pe drumurile

publice, inclusiv şi în special la orele la care riscurile de agresiune sunt cele mai manifeste, are o

funcţie multiplă:

a) *permite poliţiştilor locali să întreţină contactul permanent* cu populaţia, condiţie a unei bune cunoaşteri reciproce şi sursă de încredere mutuală;

b) *asigură o funcţie de disuasiune;*

c) *permite o integrare totală* chiar în viaţa zonei printre serviciile publice sau funcţii de

proximitate;

d) *asigură*, de asemenea, o *funcţie de intervenţie* de genul „primului ajutor".

Obiectivul nr. 3 – O poliţie care răspunde mai bine aşteptărilor populaţiei

Pe acest plan, Poliţia Locală se traduce printr-o răsturnare de perspectivă: logica de răspuns la cereri punctuale este substituită cu o logică a serviciului preocupat în orice moment să preîntâmpine aşteptările cetăţenilor în materie de siguranţă zilnică.

Aşteptările publicului în materie de siguranţă zilnică, culese sistematic şi analizate, devin factorul declanşator esenţial al punerii în acţiune a serviciilor poliţieneşti şi al punerii la punct a strategiei acestora.

Această voinţă de a asculta aşteptările populaţiei are mai multe consecinţe:

- o poliţie asemănătoare populaţiei, mai potrivită pentru a instaura un dialog între poliţie şi comunitate;
- o poliţie în contact strâns şi permanent cu populaţia;
- o poliţie capabilă să contribuie la soluţii durabile şi eficiente.

1.2.3. ÎNCREDEREA ÎNTRE CETĂȚEAN şi POLIȚISTUL LOCAL

CREAREA UNUI RAPORT NATURAL DE ÎNCREDERE ÎNTRE CETĂȚEAN ŞI POLIȚISTUL LOCAL. STIMULAREA ATITUDINII CIVICE A CETĂȚENILOR ÎN VEDEREA PREVENIRII ŞI COMBATERII FAPTELOR ANTISOCIALE

Respectul personalităţii umane şi al demnităţii persoanei, apărarea dreptului la exprimare liberă, a proprietăţii private şi a libertăţii, stricta aplicare a legii în toate domeniile, fără a se prejudicia, fără motiv, interesele cuiva, cooperarea cu comunitatea trebuie să constituie panteonul ideal al subtilei şi sensibilei misiuni a Poliţiei Locale în ansamblul societăţii contemporane.

Apărarea dreptului fundamental la viaţă şi la integritate corporală, a celorlalte drepturi şi libertăţi fundamentale ale cetăţenilor trebuie să constituie un obiectiv primordial şi permanent al Poliţiei Locale.

Cetăţenii, la rândul lor, au datoria de a sprijini Poliţia Locală împotriva atitudinilor antisociale, de a se alătura eforturilor poliţiştilor locali pentru apărarea drepturilor democratice. Democraţia nu se bazează numai pe egalitate şi libertate, ci şi pe cooperarea armonioasă între oameni, pentru binele comun. Libertatea nu înseamnă numai imunitate, ci şi autodisciplină, respect faţă de valorile şi drepturile celorlalţi, faţă de lege în general. Pentru a asigură un serviciu eficient al Poliţiei Locale este necesară cooperarea din partea cetăţenilor, cooperare datorată şi naturii reciproce a interacţiunii Poliţie Locale – populaţie. Acest lucru este cunoscut încă din vremea lui Sir Robert Peel, care a spus că "poliţia este populaţia iar populaţia este poliţia".

Poliţia Locală este o instituţie oficială a statului, menită a asigură ordinea şi securitatea pentru cetăţeni. Deseori, sarcinile poliţiei locale sunt de tip represiv, ceea ce nu este suficient. Poliţia Locală ar trebui să fie în măsură, permanent, să pună accent pe

prevenirea comiterii de fapte antisociale, să combine atunci când situaţia o impune – represiunea cu prevenirea.

În virtutea conceptului de prevenire, poliţia locală trebuie să efectueze prioritar măsuri de evitare a producerii de fapte antisociale şi subsidiar, să ia măsuri coercitive.

Poliţia Locală este tocmai cea care poate să deplaseze accentul de pe latura coercitivă pe cea preventivă.

PRINCIPII DE ACŢIUNE

Colectivitatea trebuie să fie consultată de către Poliţia Locală în luarea deciziilor importante. Cetăţeanul nu trebuie să fie doar un beneficiar pasiv al serviciilor oferite de poliţie. Lui i se oferă posibilitatea de a participa la stabilirea priorităţilor privind tipul de servicii prestate de poliţie în beneficiul comunităţii;

Obiectivele generale ale Poliţiei Locale se vor stabili de comun acord cu liderii comunităţii. Natura şi obiectivele serviciilor de poliţie locale vor fi determinate de necesităţile reale ale colectivităţii în materie de siguranţă, ordine şi linişte publică. Pentru a satisface în mod corespunzător nevoile specifice ale fiecărei comunităţi, este necesar să se realizeze un anumit echilibru între acţiunile de intervenţie şi cele de prevenire, educarea publicului şi aplicarea legii;

Diferitele servicii pe care le asigură Poliţia Locală devin componente legitime ale rolului său în cadrul comunităţii;

Responsabilităţile în domeniul controlului social trebuie împărţite între Poliţia Locală şi comunitate. Poliţia ignoră adesea faptul că ea nu reprezintă decât un element al sistemului de control social. Familia, şcoala, serviciile sociale, grupurile comunitare, etc., sunt asemenea elemente esenţiale ale unui sistem general care asigură menţinerea şi respectarea valorilor morale;

Poliţia Locală trebuie să atragă şi să sprijine participarea colectivităţii la activitatea de prevenire a faptelor antisociale, întrucât cele mai eficiente iniţiative sunt fundamentate pe contribuţia comunităţii.

Se poate afirma, deci, că Poliţia Locală este tipul de poliţie adecvată momentului, fiind o poliţie care comunică cu populaţia, o poliţie care comunică cu toate instituţiile cu atribuţii pe linia securităţii publice, o poliţie care acţionează în parteneriat cu comunitatea pentru rezolvarea problemelor pe care aceasta le reclamă.

CREAREA UNUI RAPORT NATURAL DE ÎNCREDERE ÎNTRE CETĂŢEAN ŞI POLIŢISTUL LOCAL

Fenomen extrem de complex, dar în acelaşi timp benefic pentru ambele părţi, parteneriatul Poliţie Locală – populaţie trebuie extins şi amplificat, deoarece pe această cale activitatea Poliţiei Locale devine tot mai eficientă.

Parteneriatul este forma prin care Poliţia Locală, împreună cu structurile sociale din comunitate acţionează în limitelor competenţelor pentru atingerea unor obiective comune, pentru asigurarea climatului de siguranţă civică, de menţinere a ordinii şi liniştii publice.

Realizarea parteneriatului Poliţie Locală – populaţie este un proces pe cât de util pe atât de dificil, deoarece ambii parteneri manifestă o anumită reţinere, uneori justificată, alteori nu. Există mulţi membri ai comunităţii care văd în poliţistul local nu pe cel menit să apere legea ci mai degrabă pe cel care personifică forţa represivă, coercitivă a statului. Pentru a-i atrage la conlucrare este nevoie de multă răbdare şi tact, de insuflarea unui sentiment de încredere, deoarece acest gen de oameni resping din start ideea de a colabora.

Poliţiştii locali trebuie să fie conştienţi de faptul că fără sprijinul comunităţii nu-şi pot îndeplini obiectivele, îndatoririle şi că ei trebuie să fie iniţiatorii apropierii de populaţie. Luarea deciziei în funcţie de specificul situaţiei operative trebuie să se facă prin atragerea comunităţii în asumarea răspunderii, pentru a nu lăsa impresia că Poliţia Locală ia măsuri arbitrare, fără consultarea şi acceptul comunităţii cu drepturi şi obligaţii egale.

Reticenţa faţă de Poliţia Locală şi faţă de tipul de raporturi pe care aceasta o impune în colectivitate este prezentă la ambii parteneri. Populaţia manifestă neîncredere în Poliţia Locală deoarece:

- acest concept este foarte puţin cunoscut;
- este greu de aplicat, întrucât trebuie operate schimbări în planul mentalităţilor, al concepţiei despre poliţie în general;
- îi obligă pe cetăţeni să se implice mai mult în realizarea unui climat de siguranţă civică, ceea ce pe unii îi deranjează;
- creează majoritarilor teama nefondată că în Poliţia Locală vor fi atraşi şi incluşi membri ai minorităţilor şi astfel eficienţa intervenţiei poliţieneşti va fi diminuată.

Pentru a face ca parteneriatul să existe, nu sub forma unor concepte teoretice, a unor proiecte de anvergură mai mare sau mai mică, ci în formă concretă, operantă este nevoie de multă voinţă, de multă disponibilitate şi deschidere a ambilor parteneri: populaţia şi Poliţia Locală.

Pentru a înlătura toate neajunsurile care împiedică buna conlucrare cu populaţia şi inspirarea încrederii de către Poliţia Locală, ar trebui acţionat insistent şi ferm pe următoarele direcţii:

- stabilirea şi dezvoltarea la nivelul efectivelor de Poliţie Locală a unor forme adecvate şi eficiente de comunicare cu cetăţenii;
- găsirea celor mai potrivite forme de recrutare, selectare şi pregătire a efectivelor, astfel încât să fie aleşi numai acei candidaţi care au resursele şi dispoziţiile necesare pentru a lucra în cadrul Poliţiei Locale;
- conştientizarea, de către fiecare poliţist local, a rolului care-i revine în cadrul parteneriatului. Toţi trebuie să cunoască exact drepturile , dar mai ales obligaţiile pe care le au, pentru a se achita de misiunile încredinţate.

Pentru a proiecta o imagine favorabilă despre sine în cadrul comunităţii, este necesar ca poliţistul local să acorde o atenţie sporită şi aspectului vestimentar, modului de a purta o conversaţie, inclusiv de a discuta la telefon, să aibă aptitudini de a conlucra cu populaţia, de a stabili relaţii corecte cu cetăţenii, de a-i trata.

2. DEFINIREA ROLULUI POLIŢISTULUI LOCAL

2.1. Structura organizatorică a Poliţiei Locale

Conform Constituţiei adoptată în anul 2003 „România este un stat de drept, democratic şi social, în care demnitatea omului, drepturile şi libertăţile cetăţenilor, libera dezvoltare a personalităţii umane, dreptatea şi pluralismul politic, reprezintă valori supreme şi sunt garantate".

Garantarea valorilor supreme se realizează de către autorităţile publice prin norme juridice instituite de stat. Forţa statului este organizată de puterea legislativă şi adusă la îndeplinire de puterea executivă.

Poliţia Locală a fost înfiinţată prin Legea nr. 155/2010, lege care stabileşte şi modul de organizare şi funcţionare a acesteia. În conformitate cu legea, Poliţia Locală se înfiinţează la nivelul municipiilor, oraşelor, sectoarelor municipiului Bucureşti, comunelor ca serviciu public local, specializat în scopul asigurării ordinii şi liniştii publice cât şi pentru creşterea eficienţei activităţii de pază a obiectivelor şi bunurilor de interes public şi privat, realizând interesele persoanelor şi comunităţii precum şi pentru sprijinul instituţiilor statului.

Pe această coordonată, Poliţia Locală sprijină Poliţia Română şi Jandarmeria Română precum şi alte instituţii ale statului care au atribuţii în domeniul ordinii şi siguranţei publice dar cooperează şi cu organizaţiile neguvernamentale, asociaţiile, comisiile precum şi cu persoanele fizice şi juridice. Pentru ca instituţia Poliţiei Locale să funcţioneze a fost adoptată Hotărârea Guvernului nr. 1332/2010 pentru aprobarea Regulamentului cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

Pentru fiecare municipiu, oraş, comună, sector al municipiului Bucureşti se organizează şi funcţionează Comisia Locală de ordine publică sub conducerea primarului, constituită din şeful unităţii / structurii teritoriale Poliţiei Române, şeful Poliţiei Locale, secretarul unităţii administrativ-teritoriale, 3 consilieri locali.(art.28 din legea 155/2010)

Comisia Locală de ordine publică instituită la nivelul fiecărui municipiu, oraş, comună, sector al municipiului Bucureşti este un organism cu rol consultativ, menit să asigure cooperarea dintre instituţiile şi serviciile publice cu atribuţii în domeniul ordinii şi al siguranţei publice. Dintre atribuţiile sale reţinem rapoartele anuale asupra modului de îndeplinire a planului de ordine şi siguranţă publică al unităţii administrativ-teritoriale în baza cărora se iniţiază proiecte de hotărâri.

Consiliul local este organul care prin hotărâre stabileşte înfiinţarea Poliţiei Locale, nivelul de organizare, structura organizatorică şi categoriile de personal necesar. Toate aceste se stabilesc anual după ce au fost consultate unităţile teritoriale ale Poliţiei Române, în funcţie de bugetul local alocat pentru Poliţia Locală, dar ţinându-se cont de numărul populaţiei din localitate, întinderea teritoriului administrativ, starea infracţională şi contravenţională înregistrată precum şi din analiza ratei criminalităţii.

Poliţia Locală ca serviciu public ori ca structură fără personalitate juridică se organizează în structura de specialitate a Consiliilor Locale ca direcţie, serviciu, birou sau compartiment. Tot Consiliul Local aprobă pe domenii de activitate structura organizatorică a Poliţiei Locale, respectiv ordine şi linişte publică, precum şi paza bunurilor, circulaţia pe

drumurile publice, disciplina în construcţii şi afişajul stradal, protecţia mediului, activitate comercială şi evidenţa persoanelor.

Exemple:

Poliţia Locală Tg. Mureş a fost structurată în: serviciul tehnico-administrativ, serviciul ordine şi linişte publică, serviciul pază obiective, biroul instruire şi intervenţie.

Poliţia Locală Cluj-Napoca este organizată şi structură ca direcţie în cadrul aparatului propriu de specialitate al Consiliului local, condusă de un director, un director adjunct având în componenţă următoarele:

- serviciul ordine şi siguranţă publică, serviciul siguranţă trafic rutier, serviciul control urbanism, disciplină în construcţii, serviciul protecţia mediului şi igienizarea, serviciul inspecţie comercială, compartimentul bază de date şi dispecerat, compartimentul cabinet şi relaţii publice.

Poliţia Locală Sector 1, Bucureşti are următoarea structură:

- biroul de relaţii cu instituţiile de ordine publică mass-media
- serviciul dispecerat
- biroul juridic
- biroul resurse umane
- servicii intervenţii şi însoţire
- serviciul patrulare
- serviciul pază obiective
- biroul instructori
- biroul audit public intern
- serviciul secretariat registratură
- biroul de medicină şi protecţia muncii şi PS1
- serviciul administrativ şi aprovizionare
- biroul buget financiar
- biroul contabilitate
- biroul informatică

2.2. Atribuţiile poliţistului local

Pentru că Poliţia Locală este o filosofie, nu un program, multe din trăsăturile sale aplicate practic nu pot fi descrise pe hârtie. Poliţiştii locali trebuie să fie receptivi la dorinţele şi ideile cetăţenilor, sens în care ei trebuie să fie creativi şi inovatori în transpunerea doleanţelor în acţiuni, ceea ce îi va ajuta să rezolve problemele cu care se confruntă comunitatea. Poliţiştii locali au nevoie de libertate şi autonomie - inclusiv libertatea de a eşua în activitatea lor.

Poliţia Locală desfăşoară relaţii organizaţionale şi operaţionale cu o paletă mult mai largă de agenţii, asociaţii sau organizaţii de cartier.[1] Rolul poliţistului local este să devină un catalizator în comunitate şi un manager al resurselor comunitare. În acest sens, un

[1] Crime and delinquency vol.43, nr.3/1997, pag. 345-354, S.U.A.

prim pas ce trebuie realizat constă în cartografierea resurselor comunităţii pentru a avea o apreciere cât mai exactă a posibilităţilor de rezolvare al diferitelor probleme în funcţie de factorii caracteristici pe plan local, în vecinătate sau în cartier.

Se semnalează o diferenţă între relaţiile publice care se identificau în multe programe ale poliţiei tradiţionale şi relaţiile profesionale ale poliţistului local care încearcă să promoveze importanţa interdependenţei, înţelegerii mutuale, responsabilităţii şi sprijinului reciproc. Poliţistul local este persoana care implică direct toţi aceşti factori în realizarea actului de ordine publică.

Profesia necesită flexibilitate în program. Poliţiştii locali, cel mai adesea, organizează evenimentele comunităţii şi nu se preocupă să convoace membrii acesteia şi să colaboreze pentru o bună desfăşurare a evenimentelor. De asemenea, poliţistul local poate avea nevoie de libertatea şi flexibilitatea de a lucra, aşa cum se întâmplă cu alte segmente ale poliţiei.

Poliţistul local nu mai este subofiţerul de poliţie tradiţional care era ghidat de reguli stricte şi care avea un cadru organizaţional strict de acţiune. Acesta trebuie să facă trecerea de la o politică definită de sistemul reactiv al activităţii tradiţionale, limitat la contactele oficiale cu „clienţii" poliţiei, respectiv acţiunile tradiţionale ale poliţiei limitate la patrule, răspunsuri la apelurile de urgenţă, reţinerea infractorilor şi menţinerea ordinii publice, la o politică de strânsă relaţionare şi colaborare cu cetăţeanul.

Aplicarea legii[2] - Agentul Poliţiei Locale îndeplineşte în general sarcini comune ale ***poliţiei de patrulare.***

- *Patrulare direcţionată.* Principalul motiv pentru deplasarea poliţistului local din maşina de patrulare la mersul pe jos este acela de a i se acorda timpul şi oportunitatea de a lucra şi de a implica comunitatea în eforturile de a creşte siguranţa şi ordinea publică în zonă.
- *Implicarea comunităţii*. Poliţistul local încearcă să construiască o atmosferă de respect mutual şi încredere, în aşa fel încât cetăţenii obişnuiţi şi liderii comunităţii să formeze un nou parteneriat cu poliţia, să rezolve problemele criminalităţii, riscurilor de infracţionalitate, a dezordinii fizice şi sociale, inclusiv decăderea vecinătăţii.
- *Identificarea şi selecţionarea priorităţii problemelor.* Poliţistul local lucrează direct cu cetăţenii, membrii comunităţii pentru identificarea şi rezolvarea problemelor.
- *Raportarea.* Lucrătorul Poliţiei Locale împarte informaţiile, inclusiv cele despre problemele din zonă, cu poliţişti care sunt parte ai echipei, dar şi cu cei din restul departamentului, inclusiv unităţile speciale (cum ar fi cei din departamentele antidrog).
- *Rezolvarea problemelor*. Datorită faptului că poliţistul local este parte a vecinătăţii şi este unul dintre cei care locuiesc în acea zonă, el poate fi catalizatorul care dezvoltă soluţii la problemele ivite.
- *Organizare.* Lucrătorul Poliţiei Locale ia măsuri de îndeplinire a acestor îndatoriri pentru a organiza un număr de activităţi sau iniţiative ale comunităţii axate pe probleme specifice, în scopul creşterii calităţii vieţii în comunitate.

[2] Police Studies nr.2/1995 - S.U.A. „Problematica şi strategiile aferente în activităţile de poliţie" (Simpozion internaţional - Geneva 1995)

- *Comunicare*. Poliţistul local are discuţii formale şi informale cu indivizi şi grupuri, pentru a educa oamenii în privinţa tehnicilor de prevenire a criminalităţii, precum şi pentru a dezbate problemele din zonă. El utilizează mijloacele scrise de a comunica cu rezidenţii din zonă şi poate fi împuternicit să comunice direct cu media.
- *Rezolvarea conflictelor*. Poliţistul local mediază, negociază şi rezolvă conflictele în mod formal şi informal.
- *Trimiteri la alte organizaţii guvernamentale sau neguvernamentale.* Poliţistul local poate trimite problemele, în funcţie de natura lor, la agenţiile competente: servicii sociale, tratament antidrog, instituţii sanitare, veterinare etc.
- *Vizitare*. Poliţistul local face vizite la domiciliu pentru a se face cunoscut în zonă, pentru a le solicita sprijinul şi pentru a-i educa în domeniul prevenirii criminalităţii.
- *Recrutarea şi educarea voluntarilor*. Poliţistul local trebuie să solicite, să pregătească şi să supravegheze voluntarii plătiţi/neplătiţi, mergând de la indivizii care asistă sarcinile obişnuite până la cei care lucrează cu minorii în comunitate.
- *Proiecte proactive*. În plus faţă de eforturile care se concentrează pe rezolvarea imediată a problemelor, poliţistul local lucrează cu structurile comunitare, pe termen scurt şi pe termen lung, pentru a preveni apariţia unor probleme şi pentru a îmbunătăţii calitatea vieţii.
- *Grupuri de interes speciale*. O parte din mandatul poliţistului local este de a proteja şi sprijini grupurile cu nevoi speciale - femei, minori, bătrâni, persoane cu handicap, persoane fără adăpost, dar se fixează şi supraveghează alte grupuri, cum ar fi bandele tinerilor.
- *Identificarea dezordinii*. Faţă de poliţiştii tradiţionali, mandatul poliţistului local include sublinierea dezvoltării unor soluţii pentru problemele sociale, dezordinii fizice şi decăderii vecinătăţii.
- *Conectarea cu sectorul privat*. Poliţistul contactează şi solicită participarea activă a oamenilor de afaceri, în proiectele comunitare.
- *Conectarea cu agenţiile non-profit*. Poliţistul local acţionează atât ca liant, cât şi ca facilitator între organizaţiile non-profit.
- *Sarcini administrative/profesionale*. Poliţistul Local participă la programul de pregătire, recepţionarea apelurilor şi diferite sarcini de birou.

Informaţiile de mai sus descriu activităţile şi sarcinile generale ale Poliţiei Locale, dar poliţistul local are nevoie de puncte de referinţă mult mai specifice care să-i ofere ajutor pentru îndeplinirea atât a aşteptărilor unităţii, cât şi ale comunităţii. O descriere a postului poate oferi nu numai orientarea mult dorită de poliţist, dar poate furniza supraveghetorilor bazele pentru evaluarea performanţei obţinute.

Fără o descriere clară a postului, poliţistul local se poate plasa într-un spaţiu periculos fără a realiza acest fapt. Într-o unitate în care nu există o descriere a posturilor poliţiştilor locali, un poliţist local poate deveni implicat activ într-o campanie partizană iniţiată de un candidat ambiţios care vrea să discrediteze puterea. Fără să o spună, reprezentantul puterii, primarul şi reprezentanţii poliţiei pot deveni deranjaţi şi, în acest fel, întregul efort al Poliţiei Locale poate fi stopat.

Din acest motiv, este foarte important ca înainte de a desemna un poliţist local

într-o anumită zonă, să i se ofere descrierea postului. Descrierea postului nu trebuie să fie atât de strictă încât să înăbuşe creativitatea, dar ar trebui să fie suficient de specifică să asigure orientarea poliţistului local.

Poliţistul local va fi responsabil pentru o varietate de sarcini, dar nu se va limita la ele:

- Să îndeplinească, de regulă, sarcinile poliţistului local echipat regulamentar.
- Să adune şi să raporteze informaţiile către poliţistul care are atribuţii în zonă.
- Să asigure un sentiment de securitate pentru cetăţenii din zona desemnată.
- Să devină cunoscut de comercianţii, oamenii de afaceri şi cetăţenii din zonă şi să-i ajute la identificarea problemelor şi intereselor din zonă.
- Să aplice actele normative, în special cele care se referă sau sunt proiectate, pentru vecinătatea desemnată.
- Să răspundă, atunci când este disponibil, la apelurile de urgenţă din vecinătatea sa.
- Să răspundă, atunci când este disponibil, de investigarea infracţiunilor comise în vecinătate.
- Să fie responsabil pentru securitatea clădirilor, în special atunci când sunt vacante sau temporar închise.
- Să dezvolte şi să conducă prezentări asupra problemelor şi/sau intereselor identificate în comunitate.
- Să iniţieze şi să dezvolte programe de training, atât pentru cetăţeni cât şi pentru serviciu.
- Să realizeze interviuri cu reprezentanţii media.
- Să se prezinte ca un membru pentru diferite organizaţii şi comitete în direcţia prevăzută de politica administraţiei.
- Să realizeze anchete privind siguranţa cetăţenilor, completarea raporturilor asupra riscului de victimizare şi asigurarea de contacte cu victimele infracţiunilor.
- Să coordoneze după un grafic săptămânal sarcinile care vor fi îndeplinite în vecinătate.
- Să pregătească zilnic rapoartele care descriu îndeplinirea sarcinilor care se referă la obiectivele şi scopurile programului.
- Să organizeze resursele comunităţii, unităţii de poliţie şi altor structuri pentru a reduce infracţionalitatea şi a împlini nevoile comunităţii.

Datorită naturii atribuţiilor, poliţistul local va lucra în cadrul unui program flexibil 40 ore pe săptămână, cu zile libere alese variabil. Activităţile care depăşesc cele 40 ore vor fi compensate ca fiind în afara programului.

Lista sarcinilor şi activităţilor, precum şi descrierea postului asigură o imagine primară a ceea ce fac poliţiştii locali şi ceea ce se aşteaptă de la ei. Totuşi, majoritatea candidaţilor la postul de poliţist local încă aşteaptă exemple ale rezolvării problemelor care

apar în comunitate.

Pentru că dimensiunea creativă este un ingredient necesar în poliţia bazată pe comunitate şi pentru că trebuie să se ia în calcul nevoile comunităţii, nu este un lucru uşor să se asigure o listă exhaustivă de exemple. Se oferă în schimb câteva idei, grupate pe diferite probleme şi interese comune. Ar trebui să se ştie că aceste exemple pot fi aplicate altor circumstanţe. Scopul acestei listări nu este limitarea imaginaţiei, ci stimularea ei.

Identificarea problemelor

Aceste iniţiative pot ajuta poliţiştii locali să se prezinte ei înşişi în comunitate, de aşa manieră încât să înceapă să-şi construiască raportul necesar pentru a avea interese comune cu rezidenţii:

- Oferirea de fluturaşi pentru fiecare adresă prin care să se prezinte numărul de telefon al poliţistului din comunitate;
- Efectuarea unor anchete în comunitate pentru a afla despre infracţionalitatea neraportată şi despre alte probleme;
- Participarea la întâlnirile locale, activităţile de la biserică şi evenimentele sociale;
- Utilizarea a diferite mijloace de transport (inclusiv biciclete) care să-i permită poliţistului local identificarea atentă a mediului şi a căilor cele mai rapide de acces;
- Implicarea în activităţi tradiţionale;
- Utilizarea media pentru a furniza sfaturi privind siguranţa publică.

Dezordinea

Poliţiştii locali pot să folosească diferite abordări pentru a identifica şi a se confrunta cu dezordinea socială:

- Supravegherea (cu sau fără o cameră) momentelor de vârf ale dezordinii;
- Promovarea legislaţiei care interzice vagabondajul; aplicarea restricţiilor privind parcarea şi consumul de alcool;
- Curăţarea locurilor din comunitate ce atrag traficanţii de droguri şi prostituţia;
- Cooperarea cu cei care aplică legea pentru a dărâma clădirile abandonate ce pot deveni „paradise" pentru oamenii cu probleme;
- Colaborarea cu bisericile, oamenii de afaceri şi voluntari pentru a asigura adăposturi pentru oamenii străzii, pentru a colecta haine şi a organiza mese gratuite;

Pentru a înţelege mai bine prin ce anume Poliţia Locală este diferită de cea tradiţională, trebuie observate diferenţele punctuale care apar în programul cotidian al poliţistului local. Ziua de lucru pentru un poliţist local diferă de cea a unuia din poliţia tradiţională, care în principal constă în patrularea aleatorie şi răspunsuri rapide la apelurile de urgenţă.

Ziua de lucru a unui poliţist local

Suplimentar activităţilor tradiţionale de aplicare a legii, cum ar fi patrularea şi răspunsul la apelurile de ajutor, ziua de lucru poate include:

- Vizitarea staţiilor de cartier operaţionale;
- Întâlniri cu grupurile comunitare;
- Analizarea şi rezolvarea problemelor din cartier;
- Conducerea unor investigaţii tip „din uşă-în-uşă";
- Discuţii cu elevii din şcoli;
- Întâlnirea cu comercianţii locali;
- Verificarea securităţii relaţiilor de afaceri;
- Confruntarea cu persoane turbulente.

Chris Braiden, fost şef al Poliţiei din Edmonton, Alberta, Canada, descria activitatea de poliţie orientată către problemă utilizând analogia cu comunitatea medicală:

„Doctorul (poliţistul local) discută cu pacientul (comunitatea) pentru a identifica problema. Câteodată soluţia este legată numai de pacient (comunitate); de ex., o schimbare a dietei (proprietarul este de acord să-şi mute automobilul abandonat, unde se adăpostesc „clienţii"). În alte cazuri este necesar ca doctorul (agentul de poliţie) şi pacientul (comunitatea) să lucreze împreună; de ex., o schimbare a dietei suplimentată de o medicaţie adecvată (organizarea cartierului pentru a ajuta la eliminarea unei clădiri insalubre, unde se adăpostesc persoane susceptibile de a comite infracţiuni). Uneori numai doctorul poate rezolva problema; de ex., operaţia chirurgicală (aplicarea legii). În alte cazuri, trebuie să se accepte faptul că problema nu poate fi în mod simplu rezolvată; de ex., prezenţa unei boli fără leac (sărăcie)".

Abordarea poliţiei orientată către comunitate dezvăluie o dilemă majoră - absenţa măsurilor semnificative privind eficienţa în spaţiul criminalităţii şi a tulburării ordinii publice. Statisticile care prezintă ratele criminalităţii sunt virtual nefolositoare pentru că ele conglomerează diferite tipuri de infracţiuni într-o categorie globală şi, prin aceasta, reprezintă o măsurare imperfectă a incidenţei actuale a comportamentului criminal. Herman Goldstein (Şeful Colegiului European de Poliţie - CEPOL) sugera că poliţia ar putea „dezagrega" diferitele probleme cu care se confruntă zilnic şi ar putea să-şi dezvolte strategii care să se refere la fiecare dintre ele. Tulburările domestice, de ex., ar putea fi separate de tulburările din sfera publică, adică omorul ar putea fi separat de violenţa domestică. Din această perspectivă, activitatea de poliţie orientată către problemă este, în primul rând, un proces de planificare.

Un rol mai mare pentru poliţistul local

O altă delimitare faţă de modelul tradiţional constă în acordarea poliţistului local a unei competenţe mai extinse, a unei capacităţi extinse de luare a deciziilor şi încredinţarea unui număr mai mare de responsabilităţi.

Poliţia orientată către problemă valorizează „gândirea" poliţiştilor locali şi îi stimulează să ia iniţiativa în încercarea de a trata mai eficient problemele din zonele pe care ei le servesc. Acest concept utilizează mai eficient potenţialul poliţiştilor „care s-a sufocat în atmosfera poliţiei tradiţionale". Astfel, se oferă poliţiştilor locali un nou sens al identităţii şi autorespectului; ei devin mult mai interesaţi şi au oportunitatea de a urmări cazurile - analizarea şi rezolvarea problemelor - ceea ce le oferă o satisfacţie profesională mai mare. Utilizarea patrulării în acest mod va permite serviciilor de Poliţie Locală să furnizeze suficientă stimulare pentru cei mai educaţi agenţi şi o provocare pentru cei care rămân poliţişti locali de patrulare fără să promoveze toată cariera. Astfel, este probabil să se

recruteze ca poliţişti locali dintre oamenii care pot servi ca mediatori, ca distribuitori de informaţii şi ca organizatori comunitari.

În cadrul Poliţiei orientată către problemă, poliţiştii locali continuă să răspundă la apeluri, dar ei fac mult mai mult. Ei utilizează informaţiile adunate în urma răspunsurilor operative la incidente cu cele obţinute din alte surse pentru a obţine o imagine clară a problemei. Ei pot să intercepteze în acest fel cauzele subdiacente. În aceste condiţii, incidente mai puţin serioase se pot aplana. Astfel, se poate afirma că, cel puţin prin această abordare, informaţiile despre problemă pot ajuta Poliţia Locală să proiecteze căi mai eficiente de a răspunde la fiecare incident.

2.3. Poliţistul local-instrument de aplicarea legii

Profilul „poliţistului local"

După cum este specificat şi în capitolul anterior, acest nou concept îşi propune să realizeze trecerea în segmentul de ordine publică, de la o poliţie tradiţională, unde accentul cade încă pe aspectele cantitative şi calitative ale combaterii infracţionalităţii, evaluate prin statistici fixe, rigide, la o poliţie apropiată de populaţie, care combină prevenirea, comunicarea, parteneriatul, deschiderea şi previziunea. Pentru reuşita punerii în practică a conceptului, această schimbare impune la toate nivelurile o abordare inteligentă a diversităţii acţiunilor.

În îndeplinirea acestui scop, rolul esenţial îl vor avea cei care lucrează în mod direct şi nemijlocit cu membrii comunităţii, adică „poliţiştii locali".

Pentru a răspunde rapid aşteptărilor populaţiei, aceştia trebuie să dezvolte competenţe polivalente, care contribuie la îmbunătăţirea calităţii serviciului prestat.

Poliţistul local are următoarele sarcini şi **responsabilităţi:**

- stabileşte şi menţine legătura între poliţie şi populaţia din sectorul său de activitate;
- culege informaţii utile muncii de poliţie, pe care le concretizează într-un raport ce îl prezintă şefului său;
- întocmeşte lista tuturor societăţilor comerciale din zona să de competenţă, inclusiv a numerelor de telefon ale proprietarilor acestora;
- stabileşte contacte cu administratorii asociaţiilor de proprietari şi locatari, cu paznicii instituţiilor, imobilelor etc.;
- ţine legătura cu persoanele de vârsta a treia, potenţiale victime ale infracţiunilor, şi la nevoie organizează întâlniri de grup, în care se discută probleme de prevenire;
- ţine legătura cu instituţiile de învăţământ, având în atenţie tinerii cu comportamente deviante şi organizează şedinţe pe teme de prevenire;
- participă la şedinţele Consiliilor Locale împreună cu şeful subunităţii în care lucrează;
- acţionează cu mijloace represive proporţional cu starea de fapt care justifică utilizarea acestora;

- comunică şi colaborează cu ceilalţi poliţişti pentru rezolvarea problemelor din zona de competenţă;
- lucrează permanent îmbrăcat în uniformă;
- trebuie să-şi facă simţită prezenţa în locurile publice (pieţe, parcuri, străzi foarte circulate etc.).

Pentru îndeplinirea acestor sarcini, poliţistul local trebuie să facă dovada următoarelor competenţe generale:

A. Competenţe ce ţin de personalitate

- Angajament, voinţă, iniţiativă;
- Rezistenţă, perseverenţă;
- Acceptarea schimbărilor;
- Flexibilitate, realism, răbdare;
- Personalitate remarcabilă;
- Siguranţă, credibilitate;
- Ţinută;
- Toleranţă faţă de decepţii;
- Curiozitate, deschidere;
- Emotivitate, subiectivitate;
- Deschidere spre nou, pentru a crea ceva, pentru a experimenta;
- Capacitate de asimilare, voinţa de dezvoltare a personalităţii;
- Discernământ, capacitate de analiză.

B. Competenţe sociale

- Capacitatea de a anticipa evenimentele;
- Francheţe, uşurinţă în comunicare;
- Spirit de echipă;
- Aptitudinea de a colabora, de a se integra într-un grup;
- Capacitatea de a fi un bun mediator în cazul unui conflict;
- Capacitatea de a face faţă schimbărilor de situaţie, de a face ca lucrurile să se mişte;
- Recunoaşterea şi utilizarea aptitudinilor partenerilor;
- Puterea de convingere;
- Capacitatea de a fi un exemplu.

C. Competenţe strategice şi culturale

- Recunoaşterea trăsăturilor specifice acţiunilor înglobându-le într-un întreg;
- Deschidere faţă de dezvoltarea viitoare, imaginaţie;
- Deschidere faţă de problemele societăţii;
- Spirit de iniţiativă.

D. Competenţe profesionale şi funcţionale

- Bun profesionist;
- Cunoştinţe generale;
- Cunoaşterea unei limbi de circulaţie internaţională;
- Metode şi tehnici de planificare, organizare şi de rezolvare a problemelor.

E. Elementele constitutive ale Poliţiei Locale

Pentru a înţelege filozofia Poliţiei Locale se pot urmări elementele sale constitutive:

- Unirea poliţiei cu comunitatea este o filozofie dominantă.
- Poliţia Locală urmăreşte să includă toate aspectele comunităţii pentru a controla infracţionalitatea şi pentru a îmbunătăţi calitatea vieţii. Grupurile cheie pot să includă nu numai Poliţia Locală şi comunitatea, ci şi oamenii de afaceri, instituţii, grupuri de voluntari, agenţii de asistenţă socială, alte servicii guvernamentale şi oamenii politici.
- Implementarea şi organizarea Poliţiei Locale variază de la caz la caz, datorită multitudinii de factori specifici, cum ar fi politicile şi resursele locale, nevoile comunităţii, ratele infracţionalităţii etc.
- Poliţia Locală caută să minimalizeze centralizarea şi birocraţia din poliţie.
- Poliţia Locală este o ţintă mişcătoare, trebuie să manifeste flexibilitate în implementarea şi menţinerea atribuţiilor sale, datorită unor schimbări interne şi externe.
- Relaţiile poliţie-comunitate, prevenirea infracţionalităţii, programele educaţionale şi poliţia orientată către comunitate sunt subsumate şi întărite prin filozofia Poliţiei Locale.
- Poliţia Locală urmăreşte să mobilizeze comunitatea pentru a fi parteneri în căutarea soluţiilor la probleme.
- Poliţia Locală este bazată pe activitate de teren, practicată în întreg departamentul, de la cea mai înaltă poziţie până la cea mai de jos şi este reflectată în politici, proceduri, strategii, programe şi evaluări.
- Toţi poliţiştii şi suplimentar informatorii sunt pregătiţi în sfera Poliţiei Locale.
- Informaţii asupra succesului sau eşecului Poliţiei Locale se regăsesc în raportările din plan intern şi extern.

Specialiştii în domeniu au furnizat elemente suplimentare[3]:

- Managerii poliţiei servesc ca facilitatori, modele, antrenori şi mentori.
- Organizarea Poliţiei Locale este un sistem care vizează colectarea, analizarea şi distribuirea, internă şi externă, a informaţiilor relevante privind problemele comunităţii.
- Managementul a demonstrat în mod clar nevoia pentru resurse suplimentare recepţionate din comunitate.
- Conducerea a explorat surse private şi guvernamentale pentru finanţare;
- Evaluările performanţei sunt bazate pe descrierea activităţii care reflectă principiile Poliţiei Locale şi subliniază o acţiune pozitivă de rezolvare a problemelor.
- Sindicatele poliţiei sunt implicate ca parteneri în planificarea Poliţiei Locale.
- Departamentele de Poliţie Locală trebuie să exploreze oportunităţile de a

[3] R.Trojonowicz şi Bonnie Bucqueroux, Op.cit.

lucra pentru construirea unui sistem de justiţie comunitar şi un serviciu public orientat către comunitate.

- Departamentele de Poliţie Locală caută oportunităţile de a-şi îmbunătăţi poziţia internă şi externă prin aplicarea unor tehnologii noi (ex. Internet).

O definiţie sintetică, ce concentrează diferitele puncte de vedere exprimate de numeroşi autori, este cea cunoscută sub numele de „cei nouă P ai Poliţiei Locale": „*Poliţia Locală este o filosofie a unui serviciu permanent consacrat unei activităţi de poliţie personalizate, în care acelaşi poliţist patrulează şi lucrează în aceeaşi zonă tot timpul ca o parte descentralizată ce are un parteneriat proactiv cu cetăţenii pentru a identifica şi rezolva problemele* " (Philip P.Purpura, Terorismul şi Securitate Naţională: introducere în aplicaţie, 2006, SUA).

Printre multele provocări cu care se confruntă poliţia americană la începutul noului mileniu se identifică problema clarificării tipului de serviciu oferit publicului. Un puternic curent în cadrul acestor provocări este impulsionat de filosofia Poliţiei Locale. Nowicki, şef al poliţiei din Charlotte-Mecklenburg, North California, caracteriza cu entuziasm abordarea Poliţiei Locale: „*Pentru majoritatea dintre noi, apariţia Poliţiei Locale şi a activităţilor sale centrate pe rezolvarea problemelor este cel mai promiţător semn de schimbare pe care profesia noastră l-a înregistrat vreodată. Poliţia Locală nu acceptă status-quo-ul şi experienţa convenţională care ne arată că asupra anumitor probleme, cum ar fi omorul, poliţia nu are influenţă. Poliţia Locală nu permite poliţistului să-şi utilizeze maşina de patrulare ca un scut faţă de public. Într-adevăr, Poliţia Locală cere poliţistului să stabilească cu cetăţenii bazele unui parteneriat fundamentat pe încredere şi comunicare şi focalizat pe rezolvarea problemelor. Nu mai dorim să „pasăm" o problemă, ci să o rezolvăm. Nu mai dorim să pretindem că avem succes pentru că am făcut o mulţime de reţineri, noi vrem să facem o diferenţă a nivelului de rău suferit de comunităţile noastre, de preferinţă înainte ca acesta să fie prezent şi chiar înainte ca el să se producă*. ***NOI DORIM SĂ PREVENIM URMĂTOAREA INFRACŢIUNE."***

2.4. Drepturi și responsabilități

2.4.1. Condiţii de angajare

Funcţiile publice vacante din cadrul Poliției Locale se ocupă potrivit prevederilor Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a Legii nr. 155/2010 şi HG nr. 1332/2010.

Pentru a deveni poliţist local <u>sunt necesare a fi îndeplinite</u> următoarele condiţii generale şi specifice :

Condiţii generale (conform art. 50 din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, privind statutul funcţionarilor publici, cu modificările şi completările ulterioare):

- are cetăţenia română şi domiciliul în România;
- cunoaşte limba română, scris şi vorbit;
- are vârsta de minimum 18 ani împliniţi;

- are capacitate deplină de exerciţiu;
- are o stare de sănătate corespunzătoare funcţiei publice pentru care candidează, atestată pe bază de examen medical de specialitate;
- îndeplineşte condiţiile de studii prevăzute de lege pentru funcţia publică;
- îndeplineşte condiţiile specifice pentru ocuparea funcţiei publice;
- nu a fost condamnată pentru săvârşirea unei infracţiuni contra umanităţii, contra statului sau contra autorităţii, de serviciu sau în legatură cu serviciul, care împiedică înfăptuirea justiţiei, de fals ori a unor fapte de corupţie sau a unei infracţiuni săvârşite cu intenţie, care ar face-o incompatibilă cu exercitarea funcţiei publice, cu excepţia situaţiei în care a intervenit reabilitarea;
- nu a fost destituită dintr-o funcţie publică sau nu i-a încetat contractul individual de muncă pentru motive disciplinare în ultimii 7 ani;
- nu a desfăşurat activitate de poliţie politică, astfel cum este definită prin lege.

Condiţii specifice:

- studii medii absolvite cu diplomă de bacalaureat;
- vechime în specialitatea studiilor:
  - 9 ani, pentru gradul profesional superior;
  - 5 ani pentru gradul profesional principal;
  - 6 luni pentru gradul profesional asistent;
  - 0 ani pentru gradul profesional debutant;
- să fie aptă din punct de vedere medical, fizic și psihic;
- abilităţi: capacitate de a lucra în echipă, în teren; disponibilitate pentru lucrul peste program, în zilele de sărbătoare legală şi în condiţii de stres.

Pentru ocuparea unor posturi în cadrul Poliției Locale se organizează un concurs şi, în acest sens se constituie o Comisie de concurs. Condiţiile de organizare şi de desfăşurare a concursului sau a examenului se stabilesc prin hotărâre a consiliului local, la propunerea primarului, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Dosarele de înscriere la concurs se depun la sediul Poliției Locale și, de regulă, trebuie să conţină:

1. copie după actul de identitate;
2. copie după diplomele de studii şi alte acte care atestă efectuarea unor specializări;
3. copie după carnetul de muncă sau, după caz, o adeverinţă care să ateste vechimea în muncă şi, după caz, în specialitate;
4. adeverinţă medicală eliberată de medicul de familie care să ateste starea de sănătate corespunzătoare pentru angajare (din care să rezulte că nu figurează în evidenţe cu boli cronice, neuropsihice sau infecto-contagioase);
5. cazierul judiciar;
6. copie dupa fişa de evaluare a performanţelor individuale sau, după caz, o recomandare de la ultimul loc de muncă;
7. declaraţie pe propria răspundere sau adeverinţă care să ateste că nu a desfăşurat activităţi de poliţie politică;

8. CV-ul după modelul european;
9. formularul de înscriere la concurs (se va procura de la Secretariatul comisiei de concurs şi va fi completat pe loc);
10. dosar cu șină.

Copiile de pe actele de mai sus se prezintă însoţite de documentele originale, în vederea certificării pentru conformitatea cu originalul de către Secretariatul comisiei de concurs.

Dosarele care nu îndeplinesc condiţiile de participare şi care nu conţin documentele solicitate mai sus, vor fi respinse în cadrul selecţiei ce se va organiza de către Comisia de concurs în termen de 5 zile de la încheierea perioadei de depunere a dosarelor de concurs.

Personalul Poliției Locale se compune din:

- **funcţionari publici**
- **personal contractual**

Funcţionarilor publici din Poliţia Locală li se aplică reglementările prevăzute în Statutul funcţionarilor publici, iar personalului contractual, reglementările din legislaţia muncii. Funcţionarii publici de execuţie din cadrul Poliţiei Locale sunt numiţi în funcţia publică specifică, de **poliţist local.**

Funcționarii publici din Poliția Locală pot fi numiți debutanți sau definitivi, în condițiile Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

La terminarea perioadei de stagiu, activitatea funcționarilor publici debutanți din Poliția Locală se evaluează în conformitate cu procedura de evaluare a activității funcționarilor publici debutanți.

(1) „Funcţiile publice din Poliția Locală, inclusiv funcţiile publice specifice de poliţist local, în raport cu nivelul studiilor necesare ocupării, se clasifică după cum urmează:
(2) a) clasa I cuprinde funcţiile publice pentru a căror ocupare sunt necesare studii superioare de lungă durată, absolvite cu diploma de licenţă sau echivalent;
(3) b) clasa a II-a cuprinde funcţiile publice pentru a căror ocupare sunt necesare studii superioare de scurtă durată, absolvite cu diplomă;
(4) c) clasa a III-a cuprinde funcţiile publice pentru a căror ocupare sunt necesare studii liceale, respectiv studii medii liceale, finalizate cu diplomă de bacalaureat.
(5) Funcţionarii publici din Poliția Locală numiți în funcţiile publice prevăzute pentru clasele a II-a și a III-a pot ocupa numai funcţii publice de execuţie.„ (conform art. 4 din HG nr. 1332/2010)

Calitatea de funcţionar public din Poliția Locală se dobândeşte şi se pierde în condiţiile prevăzute de Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare.

(1) „După nivelul atribuţiilor, funcţionarii publici din cadrul Poliţiei Locale pot fi:
a) funcţionari publici de conducere;
b) funcţionari publici de execuţie.

(2) Funcţionarii publici de conducere din cadrul Poliţiei Locale sunt numiţi, în conformitate cu prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici,

republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în una dintre următoarele funcţii publice:

a) director general;
b) director general adjunct;
c) director executiv;
d) director executiv adjunct;
e) şef serviciu;
f) şef birou.

Funcţia publică de execuţie este structurată pe grade profesionale astfel:

a. superior, ca nivel maxim;
b. principal;
c. asistent;
d. debutant." (conform art. 5 şi 6 din HG nr. 1332/2010)

La numirea în funcţia publică, funcţionarii publici din Poliţia Locală depun **jurământul de credinţă** în faţa şefului Poliţiei Locale, în prezenţa superiorului ierarhic şi a unui coleg. Jurământul are următorul conţinut: ***"Jur să respect Constituţia, drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului, să aplic în mod corect şi fără părtinire legile ţării, să îndeplinesc conştiincios îndatoririle ce îmi revin potrivit funcţiei, să respect normele de conduită profesională şi civică şi să păstrez secretul profesional. Aşa să-mi ajute Dumnezeu."*** Formula de încheiere va respecta libertatea convingerilor religioase.

După numire, funcţionarii publici din Poliţia Locală **urmează un curs de formare, cu durata de 3 luni,** organizat în centrele proprii ale Poliţiei Locale sau în instituţiile de învăţământ ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, conform planificării.

La terminarea cursurilor, funcţionarii publici din Poliţia Locală obţin certificate de absolvire. Funcţionarii publici din Poliţia Locală nou-încadraţi sunt obligaţi să încheie **angajamente de serviciu** pentru o perioadă de 3 ani.

Angajamentul se încheie în formă scrisă şi cuprinde clauze pentru ambele părţi, referitoare la drepturi şi obligaţii, condiţiile de pregătire şi perioada pentru care funcţionarul public se obligă să desfăşoare activităţi în cadrul Poliţiei Locale.

Dacă funcţionarului public din Poliţia Locală numit în funcţia publică îi încetează raporturile de serviciu din motive imputabile acestuia, înaintea expirării perioadei prevăzute în angajamentul de serviciu, acesta este obligat să restituie contravaloarea cheltuielilor efectuate cu pregătirea sa, proporţional cu perioada rămasă neefectuată.

Personalul Poliţiei Locale **beneficiază de salarizarea funcţionarilor publici sau a personalului contractual**, în funcţie de categoria din care face parte**, potrivit legii**.

2.4.2. Drepturile şi obligaţiile poliţistului local

Conform art.20 din Legea nr.155/2010, în exercitarea atribuţiilor ce îi revin poliţistul local are următoarele **drepturi principale**:

a) să efectueze control preventiv asupra persoanei şi/sau bagajului acesteia în următoarele situaţii: există indicii clare că s-a săvârşit, se săvârşeşte sau se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni

sau persoana participă la manifestări publice organizate în locuri în care este interzis accesul cu arme, produse ori substanţe periculoase;

b) să invite la sediul Poliţiei Locale persoanele a căror prezenţă este necesară pentru îndeplinirea atribuţiilor, prin aducerea la cunoştinţă, în scris, a scopului şi a motivului invitaţiei;

c) să solicite sprijinul cetăţenilor pentru identificarea, urmărirea şi prinderea persoanelor care au comis fapte de natură penală sau contravenţională;

d) să poarte şi să folosească, în condiţiile prezentei legi şi numai în timpul serviciului, armamentul, muniţia şi celelalte mijloace de apărare şi intervenţie din dotare;

e) să circule gratuit, pe baza legitimaţiei de serviciu, în timpul serviciului, în zona de competenţă, cu mijloacele de transport în comun locale, pentru executarea unor misiuni care nu pot fi îndeplinite altfel;

f) să folosească forţa, în condiţiile legii, proporţional cu starea de fapt care justifică utilizarea acesteia, în cazul nerespectării dispoziţiilor pe care le-a dat în exercitarea atribuţiilor de serviciu;

g) să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanelor care încalcă dispoziţiile legale ori sunt indicii că acestea pregătesc sau au comis o faptă ilegală;

h) să conducă la sediul Poliţiei Locale sau al unităţilor/structurilor teritoriale ale Poliţiei Române pe cei care, prin acţiunile lor, periclitează integritatea corporală, sănătatea sau viaţa persoanelor, ordinea publică sau alte valori sociale, precum şi persoanele suspecte de săvârşirea unor fapte ilegale, a căror identitate nu a putut fi stabilită în condiţiile legii. Verificarea situaţiei acestor categorii de persoane şi luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 12 ore din momentul depistării, ca măsură administrativă.

Pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţiştii locali au acces, în condiţiile legii, la bazele de date ale Ministerului Administraţiei şi Internelor. În acest scop, Poliţia Locală sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, după caz, şi structurile abilitate din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor încheie protocoale de colaborare în care se reglementează infrastructura de comunicaţii, măsurile de securitate, protecţie şi de asigurare a confidenţialităţii datelor, nivelul de acces şi regulile de folosire.

În exercitarea atribuţiilor de serviciu, **poliţistul local este obligat** (art.21?):

a) să respecte drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţenilor, prevăzute de Constituţia României, republicată, şi de Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale;

b) să respecte principiile statului de drept şi să apere valorile democraţiei;

c) să respecte prevederile legilor şi ale actelor administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale;

d) să respecte şi să aducă la îndeplinire ordinele şi dispoziţiile legale ale şefilor ierarhici;

e) să respecte normele de conduită profesională şi civică prevăzute de lege;

f) să îşi decline, în prealabil, calitatea şi să prezinte insigna de poliţist şi legitimaţia de serviciu, cu excepţia situaţiilor în care rezultatul acţiunii este periclitat. La intrarea în acţiune sau la începutul intervenţiei ce nu suferă amânare, poliţistul local este obligat să se prezinte, iar după încheierea oricărei acţiuni sau intervenţii să se legitimeze şi să declare funcţia şi unitatea de Poliţie Locală din care face parte;

g) să intervină şi în afara orelor de program, în limita mijloacelor aflate la dispoziţie, pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, în raza teritorială de competenţă, când ia la cunoştinţă de existenţa unor situaţii care justifică intervenţia sa;

h) să se prezinte de îndată la sediul Poliţiei Locale sau acolo unde este solicitat, în situaţii de catastrofe, calamităţi sau tulburări de amploare ale ordinii şi liniştii publice ori alte asemenea evenimente, precum şi în cazul instituirii stării de urgenţă sau a stării de asediu ori în caz de mobilizare şi de război;

i) să respecte secretul profesional, precum şi confidenţialitatea datelor dobândite în timpul desfăşurării activităţii, în condiţiile legii, cu excepţia cazurilor în care îndeplinirea sarcinilor de serviciu, nevoile justiţiei sau legea impun dezvăluirea acestora;

j) să manifeste corectitudine în rezolvarea problemelor personale, în aşa fel încât să nu beneficieze şi nici să nu lase impresia că beneficiază de datele confidenţiale obţinute în calitatea să oficială.

Poliţistului local îi este interzis:

a) să facă parte din partide, formaţiuni sau organizaţii politice ori să desfăşoare propagandă în favoarea acestora;

b) să exprime opinii sau preferinţe politice la locul de muncă sau în public;

c) să participe la mitinguri, demonstraţii, procesiuni sau orice alte întruniri cu caracter politic;

d) să adere la secte, organizaţii religioase sau la orice alte organizaţii interzise de lege;

e) să efectueze, direct sau prin persoane interpuse, activităţi de comerţ ori să participe la administrarea sau conducerea unor operatori economici, cu excepţia calităţii de acţionar;

f) să exercite activităţi de natură să lezeze onoarea şi demnitatea poliţistului local sau a instituţiei din care face parte;

g) să deţină orice altă funcţie publică sau privată pentru care este salarizat, cu excepţia funcţiilor didactice din cadrul instituţiilor de învăţământ, a activităţilor de cercetare ştiinţifică şi creaţie literar-artistică;

h) să participe la efectuarea oricărei forme de control în vreo entitate publică sau privată, în cazul în care, direct sau prin intermediari, este implicat ori are interese de natură contrară activităţii specifice de Poliţie Locală;

i) să provoace suferinţe fizice sau psihice unor persoane, în scopul obţinerii de la acestea sau de la o terţă persoană de informaţii sau mărturisiri;

j) să primească, să solicite, să accepte, direct sau indirect, ori să facă să i se promită, pentru sine sau pentru alţii, în considerarea calităţii sale oficiale, daruri sau alte avantaje;

k) să rezolve cereri care nu sunt de competenţa să ori care nu i-au fost repartizate de şefii ierarhici sau să intervină pentru soluţionarea unor asemenea cereri, în scopurile prevăzute la lit. j);

l) să colecteze sume de bani de la persoane fizice sau juridice;

m) să redacteze, să imprime sau să difuzeze materiale ori publicaţii cu caracter politic, imoral sau ilegal.

Poliţistul local cu funcţie de conducere răspunde pentru ordinele şi dispoziţiile date subordonaţilor. El este obligat să verifice dacă acestea au fost transmise şi înţelese corect şi să controleze modul lor de îndeplinire.

Poliţistul local cu funcţie de conducere este obligat să sprijine propunerile şi iniţiativele motivate ale personalului din subordine, în vederea îmbunătăţirii activităţii Poliţiei Locale în care

îşi desfăşoară activitatea, precum şi a calităţii serviciilor publice oferite cetăţenilor.

Şeful Poliției Locale își îndeplinește atribuțiile în mod nemijlocit sub autoritatea și controlul primarului și are următoarele atribuţii:

a) organizează, planifică și conduce întreaga activitate a Poliției Locale;

b) întreprinde măsurile necesare pentru încadrarea cu personal corespunzător;

c) asigură cunoaşterea și aplicarea întocmai de către întregul personal a prevederilor legale;

d) răspunde de pregătirea profesională continuă a personalului din subordine;

e) aproba planurile de pază întocmite pentru obiectivele din competență;

f) studiază și propune unităților beneficiare de pază introducerea amenajărilor tehnice și a sistemelor de alarmare împotriva efracției;

g) analizează trimestrial activitatea Poliției Locale și indicatorii de performanâă stabiliți de comisia locală de ordine publică;

h) asigură informarea operativă a Consiliului local, a structurii teritoriale corespunzătoare a Poliției Române, precum și a Jandarmeriei Romane despre evenimentele deosebite ce au avut loc în cadrul activității Poliției Locale;

i) reprezintă Poliția Locală în relaţiile cu alte instituţii ale statului, cu celelalte autorități ale administrației publice centrale și locale și colaborează cu organizaţii neguvernamentale, precum și cu persoane fizice și juridice pentru îndeplinirea atribuţiilor stabilite de lege;

j) asigură ordinea interioara și disciplina în rândul personalului din subordine, având dreptul să propună acordarea de recompense și aplicarea de sancţiuni în condiţiile legii;

k) propune primarului/primarului general adoptarea de măsuri pentru eficientizarea activității;

l) asigură masurile pentru rezolvarea operativă a cererilor, a sesizărilor și a reclamaţiilor cetățenilor, în conformitate cu prevederile legale;

m) organizează și participă la audiențele cu cetățenii;

n) întocmeşte sau aprobă aprecierile de serviciu ale personalului, potrivit competenței;

o) coordonează activitatea de evidență, aprovizionare, de repartizare, de întreținere și de păstrare, în condiţii de siguranţă, a armamentului și a muniției din dotare;

p) urmăreşte modul de echipare a personalului cu uniforme și însemnele distinctive de ierarhizare, repartizarea și utilizarea corespunzătoare a acestora;

q) întreprinde măsuri de aprovizionare și menținere în stare de funcționare a aparaturii de paza și alarmare, radiocomunicații și a celorlalte amenajări destinate serviciului de pază și ordine;

r) menţine legătura permanentă cu beneficiarii privind modul în care se desfăşoară activitatea de pază, semnalează neregulile referitoare la îndeplinirea obligaţiilor contractuale şi propune măsurile necesare pentru creşterea eficientei pazei;

s) analizează contribuţia funcţionarilor publici din Poliţia Locală la menţinerea ordinii şi liniştii publice, la constatarea contravenţiilor în domeniile prevăzute de lege şi ia măsuri de organizare şi îmbunătăţire a acesteia;

s) organizează şi execută controale tematice şi inopinate asupra modului în care sunt îndeplinite atribuţiile de serviciu de către funcţionarii publici din PoliţiaLocală;

t) organizează sistemul de alarmare a personalului în cazuri deosebite;

t) organizează activităţile de protecţie a muncii, de prevenire şi stingere a incendiilor;

u) îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite prin lege.

În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, şeful Poliţiei Locale emite decizii cu caracter obligatoriu pentru întregul personal din subordine.

2.4.3. Răspunderea juridică a poliţiştilor locali

Răspunderea juridică derivă din precizările legii referitoare la atribuţiile poliţiştilor locali, aliniate la legislaţia internaţională şi naţională. În conformitate cu art.75 din Legea 188/1999, cu modificările şi completările ulterioare: "*Încălcarea de către funcţionarii publici, cu vinovăţie, a îndatoririlor de serviciu, atrage răspunderea disciplinară, contravenţională, civilă sau penală, după caz. Din punct de vedere penal, în exercitarea atribuţiilor sale, poliţistul local poate fi acuzat de: abuz în serviciu, primire de foloase necuvenite, etc*.".

Poliţistul local are obligaţia să se abţină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului Poliţiei Locale şi/sau autorităţilor publice.

În îndeplinirea atribuţiilor prevăzute de prezenta lege, personalul Poliţiei Locale îşi exercită competenţa pe raza unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale unde îşi desfăşoară activitatea.

Pentru contribuţii deosebite la apărarea ordinii şi liniştii publice, a drepturilor şi a libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor şi la prevenirea faptelor antisociale, pentru îndeplinirea exemplară a atribuţiilor de serviciu, poliţiştilor locali li se pot acorda recompense morale sau materiale, în condiţiile stabilite în HG nr. 1332/2010 privind Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

Personalul contractual din cadrul Poliţiei Locale asigură paza bunurilor şi obiectivelor stabilite de Consiliul local/Consiliul General al Municipiului Bucureşti, prin hotărâri, cu respectarea prevederilor legale în domeniu.

Poliţia Locală poate asigura, în condiţiile legii, paza transporturilor bunurilor şi a valorilor, constând în sume de bani, titluri de credite, cecuri sau alte înscrisuri de valoare, bijuterii, metale şi pietre preţioase, aparţinând comunei, oraşului, municipiului sau sectorului municipiului Bucureşti.

Personalul Poliției Locale care a făcut uz de armă este obligat să acţioneze imediat pentru a se acorda primul ajutor și asistență medicală persoanelor rănite.

Personalul Poliției Locale care a făcut uz de armă este obligat să anunţe de îndată cel mai apropiat organ de Poliţiei din cadrul Poliției Romane, indiferent dacă au rezultat sau nu victime ori pagube materiale, conform prevederilor Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor și al muniţiilor, cu modificările și completările ulterioare.

2.4.4. În domeniul disciplinei în construcţii şi al afişajului stradal

Componentele dezvoltării locale

Dezvoltarea locală diversifică şi îmbogăţeşte activităţile pe un teritoriu dat prin mobilizarea resurselor şi energiilor existente în zonă. Rezultat al eforturilor unei populaţii, dezvoltarea locală înseamnă punerea în aplicare a unui proiect de dezvoltare economică, socială şi culturală. Acestea transformă un spaţiu de vecinătate într-un spaţiu de într-ajutorare activă[4].

Definirea conceptului de „local" se face nu numai în legătură cu unităţile administrativ teritoriale, ci şi la nivel intercomunal, interregional şi chiar transfrontalier. Este necesar a se înţelege, în contextul dezvoltării regionale, locul şi rolul dezvoltării locale, parteneriatul dezvoltării şi tipologia relaţiilor la diverse niveluri administrative[5].

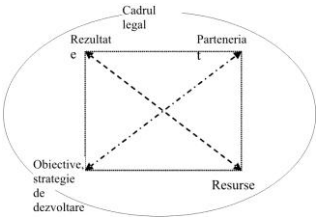

Dezvoltarea locală presupune existenţa unui cadru normativ-procedural, a unui parteneriat local, a unei strategii de dezvoltare locală şi a unor resurse.

Cadrul legal

Dezvoltarea unui teritoriu presupune existenţa unui cadru legal, care o poate încuraja sau stopa prin gradul de autonomie conferit actorilor locali sau prin gradul de implicare al nivelului statal. Cadrul legal, apanaj al nivelului central, are în vedere reglementări în domeniile:

- protecţia mediului;
- dezvoltare socială;
- economie şi piaţa;
- guvernare, instituţii;
- amenajarea teritoriului;
- educaţie şi formare;
- ştiinţă şi cercetare;

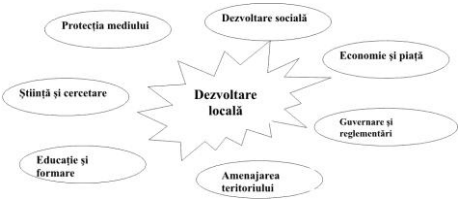

Fig. Componentele dezvoltării locale

[4] FREGE, Xavier. *Descentralizarea*. Bucuresti: Humanitas, 1991, pag. 57

[5] MATEI, L. *Managementul dezvoltarii locale*. Bucuresti: Ed. Economica, 1998, pag. 95

Serviciile urbane - instrumente de transpunere practică a politicilor de dezvoltare urbană

Putem defini serviciul public ca fiind activitatea realizată de către o colectivitate (locală, regională, naţională sau europeană, prin puterea de care aceasta dispune) sau încredinţată de aceasta unui terţ, prin care contribuie la realizarea sau la punerea în valoare a unui bun public sau furnizarea unui serviciu necesar tuturor (existent sau nou), care nu poate fi realizat sau prestat doar prin regulile pieţei. Această necesitate poate decurge dintr-un interes strategic comun sau din necesitatea de solidaritate şi echitate. Activităţile specifice serviciului public contribuie la dezvoltarea durabilă a comunităţii şi presupun înglobarea noilor tehnologii şi a proceselor manageriale pentru creşterea performanţelor. Finanţarea serviciilor publice se realizează din surse bugetare, extrabugetare, combinaţii ale acestora sau se autofinanţează.

Serviciile urbane vizează domenii precum:

A.Infrastructură, locuinţe, transport, fond funciar, protecţia mediului

- Autorizare a construirii, disciplina în construcţii
- Cadastru şi fond funciar
- Protecţia mediuluiAdministrarea spaţiului locativ
- Distribuirea energiei termice
- Alimentare cu apă, canalizare şi epurarea apelor uzate
- Transportul public local de călători
- Administrarea spaţiilor verzi
- Salubrizarea localităţilor
- Întreţinerea, repararea şi exploatarea drumurilor publice
- Furnizarea de gaz şi electricitate
- *Iluminatul public*

B.Artă, cultură, educaţie, relaţii cu comunitatea

- Susţinera învăţământului preuniversitar de stat
- Susţinerea activităţilor culturale, educative şi de tineret
- Relaţii cu comunitatea – cetăţeni, ONG-uri, asociaţii de proprietari, societăţi comerciale

C.Asistenţă socială, sănătate, evidenţa populaţiei

- *Protecţia drepturilor copiilor*
- Protecţia persoanelor cu handicap
- Protecţia persoanelor fără venituri
- Asistenţa persoanelor vârstnice
- Autoritate tutelară
- Administrarea de instituţii sanitare
- Stare civilă şi evidenţa informatizată a personei

D.Ordinea şi siguranţa publică

- Protecţia civilă
- Poliţia comunitară
- Controlul comercial

E.Activităţi comerciale, colectarea impozitelor şi taxelor locale, sprijinirea liberei iniţiative

- Organizarea şi funcţionarea pieţelor agroalimentare
- Exploatarea parcajelor publice
- Licenţierea transportului privat de călători
- Colectarea impozitelor şi taxelor locale
- Autorizare liberă iniţiativă, privatizare

Domenii ale dezvoltării locale

Autorizarea executării lucrărilor şi disciplina în construcţii

Amenajarea teritoriului şi urbanismul constituie componente principale ale activităţii administraţiei publice centrale şi locale. Această activitate este minuţios reglementată de către legiuitorul român şi suscită un mare interes atât în doctrină, cât şi în practica administrativă şi judecătorească, dată fiind tendinţa de dezvoltare continuă a localităţilor din România, începând cu anul 2000. Constatăm o creştere a numărului **cererilor de autorizare a construcţiilor** private cu destinaţia de locuinţe sau comercială, dar şi a **numărului construcţiilor** cu caracter public.

Aceste din urmă construcţii pot fi : sedii ale autorităţilor şi instituţiilor publice, drumuri, străzi, autostrăzi, căi ferate, porturi, aeroporturi, lucrări de canalizare în localităţi etc. Toate aceste lucrări de amenajare a teritoriului din intravilanul şi extravilanul localităţilor se desfăşoară după anumite reguli pe care trebuie să le respecte atât autorităţile publice, cât şi particularii.

Executarea lucrărilor de construcţii este permisă numai pe baza unei autorizaţii de construire sau de desfiinţare. **Autorizaţia de construire** sau de desfiinţare se emite la solicitarea deţinătorului titlului de proprietate asupra unui imobil - teren şi/sau construcţii - ori a altui act care conferă dreptul de construire sau de desfiinţare, în condiţiile prezentei legi.

Construcţiile civile, industriale, inclusiv cele pentru susţinerea instalaţiilor şi utilajelor tehnologice, agricole sau de orice altă natură se pot realiza numai cu respectarea autorizaţiei de construire.

Autorizaţia de construire constituie actul de autoritate al administraţiei publice locale pe baza căruia se asigură aplicarea măsurilor prevăzute de lege, referitoare la amplasarea, proiectarea, executarea şi funcţionarea construcţiilor.

Autorizaţia de construire se emite în temeiul şi cu respectarea prevederilor documentaţiilor de urbanism, avizate şi aprobate potrivit legii.

Se pot emite autorizaţii de construire şi fără documentaţii de amenajare a teritoriului şi de urbanism aprobate, pentru:

a) lucrări de modificare, de reparare, de protejare, de restaurare şi de conservare a clădirilor de orice fel, cu condiţia menţinerii aceleiaşi funcţiuni, a suprafeţei construite la sol şi a volumetriei acestora;

b) lucrări de reparare privind căi de comunicaţie, dotări tehnico-edilitare şi altele asemenea, fără modificarea traseului şi, după caz, a funcţionalităţii acestora;

c) lucrări de reparare privind împrejurimi, mobilier urban, amenajări de spaţii verzi, parcuri şi grădini publice, pieţe pietonale şi celelalte lucrări de amenajare a spaţiilor publice;

d) lucrări de cercetare şi de prospectare a terenurilor foraje şi excavări -, necesare în vederea efectuării studiilor geotehnice, exploatărilor de cariere, balastierelor, sondelor de gaze şi petrol, precum şi altor exploatări;

e) organizarea de tabere de corturi.

Autorizaţia de construire se eliberează pentru:

a) lucrări de construire, reconstruire, consolidare, modificare, extindere, schimbare de destinaţie sau de reparare a construcţiilor de orice fel, precum şi a instalaţiilor aferente acestora, cu unele excepţii;

b) lucrări de construire, reconstruire, extindere, reparare, consolidare, protejare, restaurare, conservare, precum şi orice alte lucrări, indiferent de valoarea lor, care urmează să fie efectuate la construcţii reprezentând monumente istorice, inclusiv la cele din zonele lor de protecţie, stabilite potrivit legii;

c) lucrări de construire, reconstruire, modificare, extindere, reparare, modernizare şi reabilitare privind căi de comunicaţie, inclusiv lucrări de artă, reţele şi dotări tehnicoedilitare, lucrări hidrotehnice, amenajări de albii, lucrări de îmbunătăţiri funciare, lucrări de instalaţii de infrastructură, noi capacităţi de producere, transport, distribuţie a energiei electrice şi/sau termice, precum şi de reabilitare şi retehnologizare a celor existente;

d) împrejmuiri şi mobilier urban, amenajări de spaţii verzi, parcuri, pieţe şi alte lucrări de amenajare a spaţiilor publice;

e) lucrări de foraje şi excavări necesare în vederea efectuării studiilor geotehnice, prospecţiunilor geologice, exploatărilor de cariere, balastiere, sonde de gaze şi petrol, precum şi alte exploatări de suprafaţă sau subterane;

f) lucrări, amenajări şi construcţii cu caracter provizoriu necesare în vederea organizării execuţiei lucrărilor de bază, dacă nu au fost autorizate o dată cu acestea;

g) organizarea de tabere de corturi, căsuţe sau de rulote;

h) lucrări de construcţii cu caracter provizoriu: chioşcuri, tonete, cabine, spaţii de expunere situate pe căile şi spaţiile publice, corpuri şi panouri de afişaj, firme şi reclame, precum şi anexele gospodăreşti ale exploataţiilor agricole situate în extravilan;

i) cimitire - noi şi extinderi.

Avizarea, aprobarea şi urmărirea aplicării documentaţiilor de amenajare a teritoriului şi de urbanism (disciplina în construcţii)

Avizarea şi aprobarea documentaţiilor de amenajare a teritoriului şi de urbanism se fac de către autorităţile şi organismele centrale şi teritoriale interesate.

Precizarea conţinutului documentaţiilor care se supun avizării, precum şi a emitenţilor de avize pentru fiecare categorie de documentaţii se va stabili prin ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinţei.

Avizarea documentaţiilor de interes general - toate categoriile din domeniul amenajării teritoriului, precum şi din domeniul urbanismului (cu excepţia Planului urbanistic de detaliu) - se face fără perceperea unor taxe.

Urmărirea aplicării documentaţiilor de amenajare a teritoriului şi de urbanism aprobate se face prin compartimentele de specialitate din aparatul propriu al consiliilor judeţene, municipale, orăşeneşti şi comunale, după caz, precum şi de Inspectoratul de Stat în Construcţii.

Compartimentele de specialitate vor urmări corelarea realizării programelor de dezvoltare cu prevederile documentaţiilor aprobate.

Strategiile şi politicile specifice preconizate pentru dezvoltarea sistemului naţional de aşezări, vor trebui orientate către stimularea şi consolidarea elementelor pozitive ale sistemului competiţional şi reducerea pe de altă parte a factorilor de risc ce pot periclita viaţa unor comunităţi urbane sau / şi rurale. Totodată utilizarea unor noţiuni adecvate, diversificate de încadrare a formelor teritorial - spaţiale care s-au dezvoltat în ultimele decenii se impune de la sine, pentru a elimina confuziile terminologice des întâlnite.

Activitatea de urbanism se desfăşoară în baza **Legii 350/2001** privind amenajarea teritoriului şi urbanismul şi a **Legii 50/ 1990** republicată în 2004 privind autorizarea executării lucrărilor de construcţii. Unul din obiectivele Legii 350/2001 este ca fiecare localitate să dispună de un Plan Urbanistic General şi un Regulament Local de Urbanism. Dezvoltarea teritorială se realizează prin intermediul amenajării teritoriului şi al urbanismului, care reprezintă ansambluri de activităţi complexe de interes general ce contribuie la dezvoltarea spaţială echilibrată, la protecţia patrimoniului natural şi construit şi la îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă în localităţile urbane şi rurale. Viceprimarul coordonează activitatea de Urbanism şi de Amenajarea Teritoriului. Atribuţiile vizează:

- emiterea de certificate de urbanism;
- emiterea autorizaţiilor de construire/desfiinţare;
- coordonarea activităţilor de urbanism şi amenajarea teritoriului;
- disciplina în construcţii.

De reţinut şi structura activităţilor de zonificare a teritoriului – probleme apărute

Structura teritoriului:

Activităţile economice

- activităţi industriale în curs de restructurare, modernizare, zone declarate ca defavorizate, zone cu şomaj ridicat;
- localităţi dependente de o singură activitate economică;
- construcţii şi amenajări pentru producţie, abandonate;
- zone/localităţi cu potenţial turistic, dar lipsite de dotări adecvate;
- localităţi lipsite de servicii economice şi sociale de bază;
- resurse nevalorificate.

Zonificarea teritoriului

- zone în care se solicită reorganizări administrative ale unităţilor teritoriale;
- zone în care se manifestă/pot apărea conflicte între funcţiuni.

Ansamblul documentaţiilor de **amenajarea teritoriului (A.T.)** este menit să acopere întreg spaţiul naţional, adresându-se diverselor nivele teritoriale. Structura prevăzută de Legea 350/2001 actualizată are un puternic caracter ierarhic, în care prevederile din documentaţiile de nivel teritorial superior devin obligatorii pentru documentaţiile mai de detaliu. Legea 350/2001 actualizată subliniază caracterul de planificare strategică al documentaţiilor de *A.T*, care trebuie să integreze şi să coreleze o gamă largă de strategii sectoriale şi judeţene.

În elaborarea documentaţiilor se porneşte de asemenea de la studii de fundamentare pentru anumite domenii considerate relevante pentru teritoriul vizat.

Planurile de *A.T.* trebuie să formuleze direcţii de dezvoltare pentru perioade bine determinate de timp, să vizeze dezvoltarea, să abordeze problematica la nivel macro, şi să beneficieze de suportul politic şi administrativ al instituţiilor de decizie.

Documentaţiile de *A.T.* sunt documente obligatorii, iar activitatea de monitorizare şi evaluare a implementării lor revine în sarcina instituţiilor cu atribuţii în domeniu, aşa cum stipulează Legea 350/2001 actualizată.

Obţinerea datelor şi informaţiilor necesare revine în sarcina elaboratorului, care va fi sprijinit în acest sens de către beneficiar (administraţia publică judeţeană sau locală). Potrivit Legii 350/2001 actualizată, ministerele şi celelalte organe ale administraţiei publice centrale sunt obligate să furnizeze cu titlu gratuit autorităţilor publice judeţene şi locale informaţii din domeniul lor de activitate, pentru teritoriul judeţului respectiv, iar Consiliile Locale sunt obligate să furnizeze informaţii referitoare la dezvoltarea socio-economică şi urbanistică a localităţilor.[secţ. a 2-a, Art. 24(2) din Legea 350/2001 actualizată]. De asemenea, serviciile publice descentralizate ale ministerelor şi ale celorlalte organe centrale, agenţii economici, organismele şi organizaţiile neguvernamentale care îşi desfăşoară activitatea la nivel local au obligaţia să furnizeze cu titlu gratuit informaţiile necesare în vederea desfăşurării activităţii de *A.T.* şi *U.* la nivel local.[secţ. a 3-a, Art. 27(2) din Legea 350/2001 actualizată]. Pentru obţinerea de alte tipuri de date şi informaţii, elaboratorul poate încheia contracte sau convenţii cu persoane fizice sau juridice care le deţin.

Prin art.121 alin.2 din Constituţie care stabileşte faptul că consiliile locale şi primarii sunt autorităţi administrative autonome care rezolvă treburile publice din comune şi oraşe, ale Legii nr. 215/2001, administraţiei publice locale i s-a recunoscut plenitudinea de competenţă în privinţa problemelor localităţilor în cauză. Referitor la domeniul **urbanismului**, consiliile locale aprobă, în condiţiile legii, planurile de organizare şi de dezvoltare urbanistică a localităţilor din componenţa unităţilor administrativ-teritoriale, precum şi de amenajare a teritoriului şi măsurile necesare realizării acestora. Tot ele elaborează şi aprobă planurile urbanistice generale şi regulamentele locale de urbanism ale localităţilor. Conform legii administraţiei publice locale **primarul** asigură elaborarea regulamentului local de **urbanism** şi a **documentaţiilor de urbanism** şi **amenajarea teritoriului** şi le supune aprobării Consiliului Local. Tot el emite **avizele şi autorizaţiile** prevăzute de lege. În sfârşit, Consiliul Judeţean stabileşte orientările generale privind organizarea şi **dezvoltarea urbanistică** a localităţilor, precum şi amenajarea. Ca atare, în

afara problemelor de amenajare şi urbanism stabilite expres în competenţa lor, autorităţile publice locale au plenitudine de atribuţii în **gestionarea teritoriului** şi a localităţilor (adică totalitatea acţiunilor de organizare, conservare şi dezvoltare a acestora îndreptate către realizarea unei stări fizice şi funcţionale corespunzătoare necesităţilor colectivităţilor umane în conformitate cu prevederile documentaţiilor de urbanism aprobate).

În acest sens, administraţia publică locală asigură gestionarea tuturor terenurilor şi construcţiilor cuprinse în limitele administrativ-teritoriale stabilite potrivit legii, exercită controlul cu privire la respectarea regimului de autorizare a construcţiilor şi la aplicarea unitară a prevederilor sistemului calităţii în construcţii. De aici rezultă atribuţiile Serviciului Disciplina în Construcţii şi Afişaj Stradal care are în subordine Biroul Disciplina în Construcţii.

Serviciul Disciplina în Construcţii şi Afişaj Stradal are în subordine **Biroul Disciplina în Construcţii**

Atribuţiile Biroului Disciplină în Construcţii şi Afişaj Stradal:

− efectuează controale pentru identificarea lucrărilor de construcţii executate fără autorizaţie de construire sau desfiinţare, după caz, inclusiv a construcţiilor cu caracter provizoriu prin Poliţia Locală;

− efectuează controale pentru identificarea persoanelor de către Poliţia Locală care nu respectă autorizaţia de executare a lucrărilor de reparaţii ale părţii carosabile şi pietonale;

− Poliţia Locală, verifică respectarea normelor legale privind afişajul publicitar, afişajul electoral şi orice altă formă de afişaj/reclamă, inclusiv cele referitoare la amplasarea firmei la locul de desfăşurare a activităţii economice;

− participă la acţiunile de demolare/ dezmembrare/dinamitare a construcţiilor efectuate fără autorizaţie pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale ori pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor instituţii/servicii publice de interes local, prin asigurarea protecţiei perimetrului şi a libertăţii de acţiune a personalului care participă la aceste operaţiuni specifice;

− constată, după caz, conform atribuţiilor stabilite prin lege, contravenţiile privind disciplina în domeniul autorizării executării lucrărilor în construcţii şi înaintează procesele-verbale de constatare a contravenţiilor, în vederea aplicării sancţiunii, şefului compartimentului de specialitate al Poliţiei Locale, care coordonează activitatea de amenajare a teritoriului şi de urbanism sau, după caz, preşedintelui Consiliului Judeţean, primarului unităţii administrativ-teritoriale ori al sectorului municipiului Bucureşti în a cărui rază de competenţă s-a săvârşit contravenţia sau persoanei împuternicite de aceştia.

Biroul Disciplina în Construcţii:

- efectuează conform abilităţilor primite de Poliţia Locală, controale pe teritoriul Primăriei, pentru verificarea respectării, de către persoanele fizice şi juridice, a normelor în domeniul construcţiilor;

- constată şi sancţionează prin Poliţia Locală, conform legii, contravenţiile în domeniul construcţiilor;

- Poliţia Locală întocmeşte procese verbale de constatare a contravenţiei şi urmăreşte respectarea măsurilor stabilite prin procesele verbale; în acest scop, ţine legătura cu Direcţia Impozite şi Taxe Locale (D.I.T.L.) a Primăriei şi prin intermediul Serviciului Juridic Contencios, cu instanţele de judecată şi organele de poliţie;

- efectuează verificări pe teren şi în arhiva serviciilor din cadrul aparatului de specialitate al primarului (Poliţia Locală), Administraţiei Domeniului Public Primăriei, Administraţiei Pieţelor Primăriei, Direcţia Impozite şi Taxe Locale urmare a sesizărilor şi reclamaţiilor persoanelor fizice şi juridice, aplică măsurile impuse prin legislaţia în domeniu şi transmite, în termen legal, răspunsurile către petenţi;

- participă la acţiuni concertate alături de organele de control ale administraţiei centrale şi poliţiei;

- coordonează şi controlează activitatea inspectorilor din cadrul Serviciului Inspecţie Zonală şi Aplicarea Legislaţiei pe Domeniul Public şi Privat din cadrul Administraţiei Domeniului Public Primăriei;

- Poliţia Locală informează, periodic sau la cerere, conducerea Primăriei asupra situaţiei constatate cu ocazia controalelor; prezintă rapoarte Consiliului Local al Primăriei;

- întocmeşte şi fundamentează proiectele de hotărâri ale Consiliului Local al Primăriei şi proiectele de dispoziţii ale primarului în domeniul său de activitate;

- se ocupă de rezolvarea în termen legal a audienţelor primite de către conducerea Primăriei conform competenţelor;

- în vederea rezolvării sesizărilor primite, Poliţia Locală analizează şi controlează documentele emise atât de aparatul propriu al Primăriei cât şi de serviciile publice ale primăriei;

- Poliţia Locală urmăreşte disciplina în domeniul autorizării executării lucrărilor în construcţii;

- Poliţia Locală urmăreşte şi controlează executarea construcţiilor autorizate şi încadrarea acestora în prevederile autorizaţiei de construire;

- Poliţia Locală constată şi ia măsurile legale în vigoare în cazul documentaţiilor de P.U.D. şi P.U.Z. (pentru solicitant) depuse spre analiză Cosiliului Local al primăriei.

- Poliţia Locală efectuează operaţiunea de regularizare de taxă pentru autorizaţiile de construire emise de primar;

- Poliţia Locală desemnează inspectori anume abilitaţi pentru a participa şi executa demersurile conform legii la recepţia finală la terminarea lucrărilor de construcţii.

2.4.5. În domeniul protecţiei mediului

În doctrina de specialitate din domeniul dreptului mediului este acceptat că „*raportul dintre societate şi natură dobândeşte astăzi, din ce în ce mai evident, un caracter fundamental, de al cărui echilibru depinde esenţial existenţa celor două elemente componente, menţinerea lor în limite care să nu schimbe entitatea calitativă şi să nu*

determine mutaţii substanţiale ale trăsăturilor definitorii, ci, dimpotrivă, să realizeze o unitate tot mai deplină, pe baza esenţei primordiale comune"[6].

Date fiind aceste realităţi, prevenirea şi combaterea contravenţiilor îndreptate împotriva mediului înconjurător dobândeşte un loc privilegiat între preocupările omenirii, întrucât de aceasta depinde însuşi viitorul său.

O zonă consistentă este atribuită cercetării contravenţiilor (infracţionalităţii) de mediu, căreia îi conferim o arie mai extinsă prin aceea că o raportăm la o aşa numită devianţă de mediu, în care şi contravenţiile, ca fapte antisociale completează conţinutul fenomenului. Mai mult decât atât, considerăm că răspunderea contravenţională în materie de mediu poate reprezenta un mijloc de prevenire a faptelor prevăzute de legea penală comise în acelaşi domeniu.

Aşa cum este şi firesc, cercetarea noastră se concentrează şi asupra celor mai grave dintre faptele antisociale care pot afecta într-o manieră serioasă calitatea mediului înconjurător şi a factorilor acestuia – infracţiunile. În acest domeniu cele care prezintă interes pentru cercetarea de faţă sunt infracţiunile prevăzute de O.U.G. nr. 195/2005 privind protecţia mediului, ceea ce nu înseamnă că nu am creionat cadrul de reglementare în ansamblul său, cu referire la prevederi din Codul penal actual şi din legi speciale cu incidenţă sectorială asupra unor factori de mediu – ex. Legea nr. 46/2008 Codul silvic, Legea nr. 23/2008 Legea pescuitului şi a acvacuturii, etc.

În domeniul protejării mediului înconjurător interesul de protecţie a fost admis de această manieră dintr-o raţiune ce ţine, în primul rând de interesul fiecărui individ în parte şi apoi de impactul pe care îl au formele extreme de manifestare a acestuia, forme determinate de presiunea exercitată asupra factorilor săi.

În definiţia legală „mediul", în conformitate cu art. 1 alin. 2 din O.U.G. nr. 195/2005 privind protecţia mediului, reprezintă: „ansamblul de condiţii şi elemente naturale ale Terrei: aerul, apa, solul şi subsolul, aspectele caracteristice ale peisajului, toate straturile atmosferice, toate materiile organice şi anorganice, precum şi fiinţele vii, sistemele naturale în interacţiune cuprinzând elementele enumerate anterior, inclusiv valorile materiale şi spirituale, calitatea vieţii şi condiţiile care pot influenţa bunăstarea şi sănătatea omului."

Forme de agresare a mediului :

- poluarea
- defrişările necontrolate
- braconajul

Exemplu: Poluarea Rezervaţiei Biosferei „Delta Dunării"

Delta Dunării este unica deltă din lume, declarată în anul 1990 Rezervaţie a Biosferei, cu o suprafaţă de 580000 ha (2,5 % din suprafaţa României), ocupă locul 22 între deltele lumii şi locul 3 în Europa, după Volga şi Kuban.

[6] DUTU, M. *Tratat de Dreptul mediului*, Ediţia a 3-a. Bucureşti: Editura C.H. Beck, 2007, pag. 2

De cele mai multe ori, lipsa de educaţie ecologică a celor care locuiesc sau a celor care doar vizitează rezervaţia este cauza unor distrugeri greu sau imposibil de remediat. Astfel, la 20 august 2011 în satul Vadu, inclus în zona rezervaţiei Biosferei a izbucnit un puternic incendiu de vegetaţie care s-a datorat unei ţigări aprinse aruncate neglijent. Incendiu a putut fi stins numai după mobilizarea unor importante forţe specializate (60 de pompieri), şi după 13 ore de eforturi susţinute.

Și în anul 2011 numărul infracțiunilor care au fost sesizate și care se regăsesc în statisticile oficiale în **domeniul silvic** este și el unul consistent, chiar dacă la unele dintre ele s-au înregistrat scăderi față de anul precedent. Astfel, au fost sesizate 182 de fapte de ocupare fără drept a unor suprafeţe de pădure, 5605 fapte de tăiere ilegală de arbori, 3810 de fapte de furt de material lemnos şi 12 fapte de distrugere prin incendiere. În primele opt luni ale anului 2011, organele de Poliţieiau fost sesizate în legătură cu comiterea următoarelor categorii de fapte: 141 de cazuri de ocupare fără drept, 4263 de fapte de tăiere fără drept, 2892 de fapte de furt de material lemnos, 22 de distrugere prin incendiere și 40 de cazuri de folosire fără drept de instrumente de marcare.

Cifrele sunt impresionante, iar aceasta se datorează, în principal, faptului că domeniul silvic este unul care a suferit importante transformări, în special ca urmare procesului de reconstituire a dreptului de proprietate asupra suprafeţelor de pădure. Aceste proces a avut ca efect o creştere exponenţială a fenomenului de infracţionalitate silvică, creştere care împreună cu o exploatare iresponsabilă a suprafeţelor aflate în proprietatea statului au determinat o restrângere drastică a dimensiunilor fondului silvic.

Potrivit Legii 407/2006, **braconajul** este *„acţiunea desfăşurată în vederea obţinerii aceloraşi efecte ca şi prin acţiunea de vânătoare, fără a fi îndeplinite condiţiile legale pentru desfăşurarea acesteia din urmă*". Potrivit art. 1 lit. u din acelaşi act normativ, vânătoarea este definită ca „*acţiunea de pândire, căutare, stârnire, urmărire, hăituire sau orice altă activitate având ca finalitate capturarea ori uciderea exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr. 1 şi 2, aflate în stare de libertate. Nu constituie acţiune de vânătoare capturarea autorizată a exemplarelor din speciile de interes cinegetic în scop ştiinţific, urmată de eliberarea acestora*".

MEDIUL ÎN ROMÂNIA

Aşa cum se arată şi în literatura de specialitate, bazele noului drept al mediului în România au fost puse prin adoptarea Legii nr. 137/1995 privind protecţia mediului. Legea nr. 137/1995 este cea care a abrogat şi înlocuit Legea nr. 9/1973, iar în cadrul său se regăseau prevederi care au permis apoi adoptarea multor reglementări sectoriale ce completau cadrul protecţiei mediului.

Noua lege consacră şi în dreptul nostru intern principiul acceptat deja de multe ţări europene, în conformitate cu care protecţia mediului reprezintă un obiectiv de interes public major, şi trebuie făcută pe baza principiilor şi elementelor strategice care conduc la dezvoltarea durabilă a societăţii. Un alt element de progres este reprezentat de dispoziţia din art. 5 a Legii nr. 137/1995 care consacră pentru prima dată în dreptul intern dreptul fundamental al omului la un mediu sănătos: „*statul recunoaşte tuturor persoanelor dreptul la un mediu sănătos, garantând în acest scop:*
a) accesul la informaţiile privind calitatea mediului;

b) dreptul de a se asocia în organizaţii de apărare a calităţii mediului;
c) dreptul de consultare în vederea luării deciziilor privind dezvoltarea politicilor, legislaţiei şi a normelor de mediu, eliberarea acordurilor şi a autorizaţiilor de mediu, inclusiv pentru planurile de amenajare a teritoriului şi de urbanism;
d) dreptul de a se adresa, direct sau prin intermediul unor asociaţii, autorităţilor administrative sau judecătoreşti în vederea prevenirii sau în cazul producerii unui prejudiciu direct sau indirect;
e) dreptul la despăgubire pentru prejudiciul suferit."

Mai mult, art. 6 din Legea nr. 137/1995 instituia regula în baza căreia „*protecţia mediului constituie o obligaţie a autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale, precum şi a tuturor persoanelor fizice şi juridice*".

În prezent, reglementarea generală în domeniul protecţiei mediului este O.U.G. nr. 195/2005 privind protecţia mediului, considerată reglementarea-cadru pentru materia ocrotirii mediului şi a dreptului fundamental al omului la un mediu sănătos şi a cărei adoptare a fost determinată de necesitatea creării cadrului unitar prin care se statuează principiile care guvernează întreaga activitate de protecţie a mediului şi care trasează direcţiile de reglementare a activităţilor economice în vederea atingerii obiectivelor dezvoltării durabile, elemente care vizează interesul public.

Agenţia Naţională pentru Protecţia Mediului, prin agenţiile regionale şi judeţene pentru protecţia mediului, există structuri cu vocaţie mai mult sau mai puţin extinsă asupra tuturor domeniilor de protecţie a mediului, respectiv **Poliţia Locală.**

Pe linia eficientizării activităţii de protejare a mediului, între Garda Naţională de Mediu **Locală** şi **Poliţia Locală** s-a încheiat un protocol de colaborare.

Protocolul vizează îndeplinirea în comun a unor misiuni şi atribuţii şi a fost încheiat în anul 2011 pentru îndeplinirea următoarelor activităţi:

- informarea reciprocă şi cu maximă operativitate despre datele şi informaţiile deţinute, privind situaţiile în care se constată încălcări ale prevederilor actelor normative în vigoare şi care pot conduce la evenimente de natură să afecteze grav mediul şi sănătatea populaţiei;
- organizarea şi desfăşurarea activităţilor specifice de obţinere, verificare şi valorificare a informaţiilor de interes comun, de natură a influenţa factorii de mediu şi situaţia operativă pe linia asigurării ordinii publice, protecţiei bunurilor şi valorilor, precum şi apărării împotriva dezastrelor şi incendiilor, conform legii;
- întreprinderea de acţiuni comune pentru verificarea agenţilor economici care desfăşoară activităţi cu impact major asupra factorilor de mediu, pe baza unei tematici concrete, pe domenii de activitate, cu luarea de măsuri legale, potrivit competenţelor;
- pregătirea reciprocă şi stabilirea procedurilor-cadru de acţiune pe timpul constatării contravenţiilor şi faptelor care, potrivit legislaţiei de mediu, constituie infracţiuni;
- efectuarea unor acţiuni de specializare pe domenii de activitate, potrivit competenţelor, la care să fie invitaţi specialişti de la cele două instituţii;

- elaborarea de programe periodice comune de lucru şi desfăşurarea de controale tematice şi acţiuni de interes operativ reciproc;
- acordarea sprijinului şi participarea cu mijloace logistice la intervenţiile pentru eliminarea sau diminuarea efectelor majore de poluare a factorilor de mediu, de menţinere a echilibrului silvo-cinegetic şi piscicol;
- asigurarea logisticii necesare, potrivit disponibilităţilor existente, atât la intervenţiile în cazuri de poluare majoră, cât şi cu ocazia acţiunilor comune preventive;
- planificarea, organizarea şi desfăşurarea de acţiuni preventive comune, stabilite de comun acord;
- sesizarea organelor de urmărire penală şi documentarea oportună în constatarea faptelor care constituie infracţiuni referitoare la protecţia mediului;
- prevenirea şi combaterea încercărilor de racolare, discreditare sau compromitere a personalului şi activităţilor specifice celor două instituţii,
- precum şi a acţiunilor de natură să creeze stări de neîncredere ori suspiciune între acestea.

Devianţa de mediu este o formă de manifestare a comportamentului antisocial care a suscitat dintotdeauna discuţii aprinse, îndeosebi cu privire la includerea acesteia în domeniul infracţionalităţii. În urma confruntărilor doctrinare din acest domeniu s-a ajuns totuşi la un consens în direcţia acceptării faptului că faptele sunt suficient de grave pentru a justifica soluţia pozitivă.

În plus, s-a admis faptul că există cazuri în care simpla reparare a prejudiciului produs prin comiterea unei fapte sau aplicarea unei sancţiuni contravenţionale nu sunt suficiente pentru realizarea obiectivului de interes general al protecţiei mediului. În unele situaţii, datorită dimensiunilor urmărilor produse şi a depăşirii pragului de periculozitate socială specific contravenţiilor, precum şi existenţei posibilităţii ca fapta să se repete, cel mai în măsură să intervină în combaterea degradării mediului natural este dreptul penal care dispune de cele mai aspre dintre sancţiunile juridice – pedepsele.

În acest context, s-a creat un cadrul juridic consistent care să asigure reprimarea faptelor antisociale care sunt îndreptate împotriva calităţii mediului şi a factorilor de mediu.

Cadrul juridic este marcat de o complexitate pronunţată. Există incriminări ale unor fapte care aduc atingere mediului în Codul penal în vigoare, în O.U.G. nr. 195/2005 privind protecţia mediului şi în reglementări sectoriale corespunzătoare unor factori ai mediului.

Incriminările cuprinse în O.U.G. nr. 195/2005 privind protecţia mediului sunt cele care vor avea caracter special faţă de cele cuprinse în Codul penal şi, sub rezerva unei subsidiarităţi consacrate expres, vor avea prioritate în aplicare. Art. 98 din O.U.G. nr. 195/2005 este cel care defineşte infracţiunile contra mediului şi are următorul conţinut.

Constituie infracţiuni şi se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 1 an sau cu amendă penală de la 550 lei (ron) la 600 lei , următoarele fapte, dacă au fost de natură să pună în pericol viaţa ori sănătatea umană, animală sau vegetală:

1. arderea miriştilor, stufului, tufărişurilor şi vegetaţiei ierboase din ariile protejate şi de pe terenurile supuse refacerii ecologice;

2. poluarea accidentală datorită nesupravegherii executării lucrărilor noi, funcţionării instalaţiilor, echipamentelor tehnologice şi de tratare şi neutralizare, menţionate în prevederile acordului de mediu şi/sau autorizaţiei/autorizaţiei integrate de mediu.

Constituie infracţiuni şi se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă penală de la 650 lei la 700 lei , următoarele fapte, dacă au fost de natură să pună în pericol viaţa ori sănătatea umană, animală sau vegetală:

1. poluarea prin evacuarea, cu ştiinţă, în apă, în atmosferă sau pe sol a unor deşeuri sau substanţe periculoase;
2. nerespectarea restricţiilor sau interdicţiilor stabilite pentru protecţia apei şi a atmosferei, prevăzute de actele normative în vigoare;
3. folosirea de momeli periculoase şi de mijloace electrice pentru omorârea animalelor sălbatice şi a peştilor, în scopul consumului sau al comercializării;
4. producerea de zgomote peste limitele admise, dacă prin aceasta se pune în pericol grav sănătatea umană;
5. nerespectarea restricţiilor şi a interdicţiilor la vânat şi pescuit ale unor specii protejate sau oprite temporar prin lege şi în zonele cu regim de protecţie integrală, potrivit reglementărilor specifice; etc.

Un rol preventiv important revine **Poliţiei Locale**, în opinia noastră, în domeniul faptelor antisociale de gravitate redusă poate fi atribuit răspunderii contravenţionale care este de natură să sancţioneze încălcările de mai mică importanţă ale regimului juridic stabilit în scopul protejării mediului înconjurător. De altfel, unele dintre infracţiunile din această materie există numai atunci când importanţa prejudiciului produs prin fapta antisocială depăşeşte un anumit prag valoric, prag sub care reprezintă doar contravenţii.

În literatura de specialitate s-a exprimat chiar opinia în conformitate cu care normele juridice care stabilesc răspunderea contravenţională şi pe cea penală formează un aşa – numit drept represiv al mediului.

În acest sens, administraţia publică locală asigură protecţia mediului cuprins în limitele administrativ-teritoriale stabilite potrivit legii, exercită controlul cu privire la impunerea acţiunilor de prevenire şi combatere a protecţiei mediului. De aici rezultă atribuţiile Serviciului Protecţia Mediului şi Activităţi Comerciale care are în subordine Biroul Protecţia Mediului.

Serviciul Protecţia Mediului şi Activităţi Comerciale are în subordine **Biroul Protecţia Mediului**.

Atribuţiile Serviciului Protecţia Mediului şi Activităţi Comerciale din PoliţiaLocală:

- Poliţia Locală efectuează conform abilitărilor primite, controale pe teritoriul Primăriei, pentru verificarea respectării, de către persoanele fizice şi juridice, a legislaţiei economice;
- Poliţia Locală constată şi sancţionează, conform legii, contravenţiile în domeniul legislaţiei economice;

- Poliţia Locală întocmeşte procese verbale de constatare a contravenţiilor şi urmăreşte respectarea măsurilor complementare stabilite prin acestea;

- efectuează verificări pe teren şi în arhiva serviciilor din cadrul aparatului de specialitate al primarului, Administraţiei Domeniului Public, Administraţiei Pieţelor, urmare a sesizărilor şi reclamaţiilor persoanelor fizice şi juridice, aplică măsurile impuse prin legislaţia în domeniu şi transmite, în termen legal, răspunsurile către petenţi;

- participă la acţiuni concertate alături de alte organe de control;

- informează, periodic sau la cerere, conducerea primăriei asupra situaţiei constatate cu ocazia controalelor;

- prezintă rapoarte Consiliului Local al Primăriei;

- întocmeşte şi fundamentează proiectele de hotărâri ale Consiliului Local al Primăriei şi proiectele de dispoziţii ale primarului în domeniul său de activitate;

- se ocupă de rezolvarea în termen legal a audienţelor primite de către conducerea Primăriei conform competenţelor.

- Poliţia Locală efectuează controale în pieţele de pe teritoriul primăriei, verificând activitatea acestora din punct de vedere comercial, al protecţiei consumatorilor, etc. ;

- Poliţia Locală constată abaterile de la aplicarea corectă a legii în domeniul activităţii din pieţe şi aplică măsurile legale în vigoare;

- întocmeşte proiecte de hotărâri de consiliul în domeniul de activitate.

Atribuţiile Biroului Protecţia Mediului din Poliţia Locală (la oraşele mari poate fi serviciu):

În domeniul protecţiei mediului, Poliţia Locală are următoarele atribuţii:

a) Poliţia Locală controlează respectarea prevederilor legale privind condiţiile de ridicare, transport şi depozitare a deşeurilor menajere şi industriale;

b) Poliţia Locală sesizează autorităţilor şi instituţiilor publice competente cazurile de nerespectare a normelor legale privind nivelul de poluare, inclusiv fonică;

c) Poliţia Locală participă la acţiunile de combatere a zoonozelor deosebit de grave şi a epizootiilor;

d) identifică bunurile abandonate pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale ori a altor instituţii/servicii publice de interes local şi aplică procedurile legale pentru ridicarea acestora;

e) verifică igienizarea surselor de apă, a malurilor, a albiilor sau cuvetelor acestora;

f) verifică asigurarea salubrizării străzilor, a căilor de acces, a zonelor verzi, a rigolelor, îndepărtarea zăpezii şi a gheţii de pe căile de acces, dezinsecţia şi deratizarea imobilelor;

g) verifică existenţa contractelor de salubrizare încheiate de către persoane fizice sau juridice, potrivit legii;

h) verifică ridicarea deşeurilor menajere de operatorii de servicii de salubrizare, în conformitate cu graficele stabilite;

i) verifică şi soluţionează, potrivit competenţelor specifice ale autorităţilor administraţiei publice locale, sesizările cetăţenilor privind nerespectarea normelor legale de protecţie a mediului şi a surselor de apă, precum şi a celor de gospodărire a localităţilor;

j) Poliţia Locală constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale specifice realizării atribuţiilor prevăzute la lit. a)-i), stabilite în sarcina autorităţilor administraţiei publice locale.

Serviciul Protecţia Mediului şi Activităţi Comerciale are în subordine **Biroul Activităţi Comerciale (la oraşele mari poate fi Serviciul Activităţi Comerciale)**:

Modernizarea societăţii reprezintă un proces care implică dezvoltarea tuturor laturilor vieţii economice, sociale şi culturale. Conform acestei afirmaţii, dezvoltarea continuă a activităţii prestatorilor de servicii reprezintă o latură importantă a modernizării oricărei economii, "*serviciile prezentându-se ca o componentă care recepţionează impactul unor fenomene şi procese majore ce jalonează evoluţia economiei unei ţări*". ?

Dacă ne referim la sensul pragmatic, serviciile sunt prezentate ca o nouă manieră de a produce, de a consuma şi de a trăi într-o societate în continuă schimbare.Astfel, serviciile apar în acele activităţi umane în cadrul cărora mecanismul social prestator-beneficiar şi mecanismul tehnic specific sunt de asemenea natură încât rezultatul muncii nu mai poate apărea materializat într-un bun separat de lucrătorul – prestator. Serviciile generează diferite raporturi de servire, fiecare dintre aceste raporturi având trăsături distincte în ceea ce priveşte conturarea dimensiunilor unei asemenea activităţi.

Serviciile şi, mai ales, calitatea celor care însoţesc cumpărarea unui bun au devenit în societatea contemporană elemente determinante în formarea comportamentului clienţilor tuturor unităţilor comerciale. Într-un asemenea context, comercianţii sunt dispuşi la eforturi suplimentare pentru a răspunde aşteptărilor, dar şi noilor exigenţe ale consumatorilor.

Aşadar, un rol important în cadrul sistemelor de distribuţie a mărfurilor revine comerţului cu amănuntul, care, alături de comerţul cu ridicata, reprezintă o verigă intermediară în fluxul relaţiilor producător-consumator. Într-o asemenea accepţiune, cunoaşterea multiplelor aspecte pe care le ridică ansamblul proceselor ce dau profilul acestei activităţi oferă atât orientarea, cât şi instrumentarul de acţiune de care au nevoie întreprinderile din domeniul circulaţiei mărfurilor.

Un rol important în economia modernă îl ocupă piaţa cu mecanismele ei, studierea cărora permite naşterea interrelaţiilor dintre producţie şi consum, strategia dezvoltării economice, relaţiile dintre agenţii economici.

Piaţa a apărut cu multe secole în urmă ca punct de legătură între producţie şi consum, atunci când funcţiile acestor două sfere economice s-au separat în timp şi spaţiu. În decursul secolelor, schimbările dintre producători şi consumatori s-au extins şi s-au perfecţionat. Piaţa modernă din ţările avansate economic s-a constituit şi s-a consolidat în ultimele secole. În mecanismul de funcţionare a unei economii moderne, piaţa ocupă un loc esenţial determinând într-o proporţie însemnată deciziile şi comportamentele agenţilor economici.

Importanța pieței, într-un asemenea mecanism economic derivă din funcțiile pe care ea le îndeplinește în economie, cu abateri mai mari sau mai mici ca urmare a condițiilor concrete ce există în timp sau spațiu.

Piața și procesele pe piață se vor sfârși odată cu sfârșitul omenirii. Zicem astfel din motivul că, atât strămoșii, cât si noi, contemporanii suntem preocupați de o mare problemă. O problemă ce vizează viitorul pieței, proceselor pe piață. Deși s-ar părea ca tema, pe care ne-am propus-o spre cercetare, ar fi un subiect destul studiat, nu tocmai astfel stau lucrurile. Pentru că o problemă nu poate fi considerată soluționată atâta timp cât mai există contradicții, atâta timp cât mai există economiști.

Conceptul de piață

În economiile contemporane și cele ale viitorului, piața este și va rămâne instituția centrală în jurul căreia gravitează viața economică. Piața a apărut cu multe secole în urmă, odată cu economia de schimb, ca un fragil canal de comunicație între producție și consum, între producătorii specializați, autonomi și consumatorii independenți. Ea a evoluat enorm de-a lungul timpului, devenind o realitate din ce în ce mai complexă.

Definirea concisă a pieței este dificilă datorită marii sale complexități, diversități și elemente caracteristice. Din această cauză există mai multe unghiuri sub care poate fi privită, fiecare fiind o definiție parțială, "totalitatea" oferind o imagine cât mai apropiată de sensul contemporan al pieței.

În acest sens se poate considera că piața este:
a) spațiul economic în care se întâlnesc mai mult sau mai puțin direct și acționează din interes cumpărătorii (în calitate de agenți ai cererii), vânzătorii (ca agenți ai ofertei) iar în unele cazuri diverse categorii de intermediari;

b) locul de întâlnire la un moment dat (întâlnire nu neapărat fizică, ci și indirectă prin simboluri: ordine scrise, telefon, fax, prospecte, caiete de sarcini etc.) a dorințelor cumpărătorilor cu dorințele producătorilor;

c) un ansamblu de mijloace de comunicație prin care vânzătorii și cumpărătorii se informează reciproc asupra a ceea ce dispun, de ceea ce au nevoie și a prețurilor cerute și propuse înainte de a încheia și efectua tranzacțiile;

d) totalitatea relațiilor de vânzare în legătură cu spațiul economic în care au loc și procesele conexe ce-i sunt caracteristice (cererea, oferta, concurența, publicitatea, prețul, reglementările juridice, cutumiare, morale etc). Pe piață se întâlnesc și se confruntă vânzătorii și cumpărătorii, cererea și oferta, fiecare cu interese specifice dar care nu se pot realiza decât prin "legarea" și "coliziunea" cu interesele partenerilor.

e) piața este locul de manifestare a concurenței, a competiției dintre agenții cu interese identice sau apropiate. Concurența, competiția este prezentă în toți porii unei economii libere, dar ea iese în evidență, devine perceptibilă "cu ochiul liber" în cadrul pieței.

Indiferent de natura lor, organizaţiile constituite pe criterii de profitabilitate (dar şi numeroase organizaţii publice sau non profit), stabilesc preţuri pentru produsele/serviciile pe care le oferă. Chiar daca au nume diferite, prin functiile indeplinite, in esenta, multe concepte reprezinta, de fapt, preturi.

Dintre acestea, cele mai cunoscute sunt:
• dobânda – preţul banilor împrumutaţi;
• salariul – preţul muncii;
• amenda – preţul încălcării legii;
• cauţiunea – preţul libertăţii temporare;
• cotizaţia – preţul apartenenţei la o organizaţie;
• mita – preţul „bunavoinţei";
• tariful – preţul unui serviciu;
• impozitul pe venituri – preţul dreptului de a câştiga bani;
• comisionul – preţul unei intermedieri.

În acest sens, administraţia publică locală asigură protecţia mediului cuprins în limitele administrativ-teritoriale stabilite potrivit legii, exercită controlul cu privire la activităţile comerciale . De aici rezultă atribuţiile Biroului Protecţia Mediului.

În domeniul activităţii comerciale, poliţia locală are următoarele atribuţii:

− acţionează pentru respectarea normelor legale privind desfăşurarea comerţului stradal şi a activităţilor comerciale, respectiv a condiţiilor şi a locurilor stabilite de autorităţile administraţiei publice locale;

− verifică legalitatea activităţilor de comercializare a produselor desfăşurate de operatori economici, persoane fizice şi juridice autorizate şi producători particulari în pieţele agroalimentare, târguri şi oboare, precum şi respectarea prevederilor legale de către administratorii pieţelor agroalimentare;

− verifică existenţa la locul de desfăşurare a activităţii comerciale a autorizaţiilor, a aprobărilor, a documentelor de provenienţă a mărfii, a buletinelor de verificare metrologică pentru cântare, a avizelor şi a altor documente stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale;

− verifică respectarea normelor legale privind comercializarea obiectelor cu caracter religios;

− verifică respectarea normelor legale privind amplasarea materialelor publicitare şi a locurilor de comercializare a produselor din tutun şi a băuturilor alcoolice;

− verifică respectarea prevederilor legale privind orarul de aprovizionare şi funcţionare al operatorilor economici;

− identifică mărfurile şi produsele abandonate pe domeniul public sau privat al unităţii administrativ-teritoriale şi pe raza sectoarelor municipiului Bucureşti sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale ori a altor servicii/instituţii de interes local şi aplică procedurile legale de ridicare a acestora;

− verifică respectarea regulilor şi normelor de comerţ şi prestări de servicii stabilite prin acte normative în competenţa autorităţilor administraţiei publice locale;

− cooperează şi acordă sprijin autorităţilor de control sanitar, de mediu şi de protecţie a consumatorilor în exercitarea atribuţiilor de serviciu specifice domeniului de activitate al acestora;

− verifică respectarea obligaţiilor ce revin operatorilor economici cu privire la afişarea preţurilor, a produselor comercializate şi a serviciilor şi sesizează autorităţile competente în cazul în care identifică nereguli;

− verifică şi soluţionează, în condiţiile legii, petiţiile primite în legătură cu actele şi faptele de comerţ desfăşurate în locuri publice cu încălcarea normelor legale;

Poliția Locală înregistrează şi ţine în evidenţă :

- comercianţii şi prestatorii de servicii teritoriul Primăriei, cu actualizarea permanentă a bazei de date;
- toate controalele efectuate şi măsurile legale aplicate;
- intrări – ieşiri corespondenţă / sesizări şi modul de soluţionare;
- evidenţe interne (concedii, ore suplimentare, recuperări, sancţiuni, fişe post etc).

- orice alte atribuţii şi sarcini care, prin natura lor au legătură cu obiectul de activitate al compartimentului;

− constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale specifice realizării atribuţiilor prevăzute la lit. a)-j), stabilite în sarcina autorităţilor administraţiei publice locale;

Autoritatea personalului din structura Biroului Control Comercial:

- reprezintă şi angajează instituţia numai în limita atribuţiilor de serviciu şi a mandatului care i s-a încredinţat de către conducerea acesteia;

- propune documente tipizate şi proceduri de uz intern pentru activitatea compartimentului sau a instituţiei;

- semnalează conducerii Poliţiei Locale orice probleme deosebite legate de activitatea acesteia, despre care ia cunoştinţă în timpul îndeplinirii sarcinilor sau în afara acestora, chiar dacă acestea nu vizează direct domeniul în care are responsabilităţi şi atribuţii.

Din punct de vedere **instituţional**, considerăm că o soluţie de protecţie eficientă a domeniilor **disciplina în construcţii, protecţia mediului şi activitate comercială** este aceea de a acorda un rol mai important **Poliţiei Locale**. Aşa cum am subliniat în cadrul analizei noastre, în Legea nr. 155/2010, care reglementează activitatea Poliţiei Locale, această structură nou creată are atribuţii specifice în domeniile **disciplina în construcţii, protecţia mediului şi activitate comercială** , dar acestea sunt limitate. Forţa unui act normativ şi a unui regim juridic este dată, în primul rând de eficienţa aplicării în toate cazurile care se circumscriu prescripţiunilor lor. Din acest motiv, şi întrucât Poliţia Locală se doreşte a fi o structură în slujba comunităţii, considerăm că ea trebuie să primească atribuţiuni extinse în domeniile **disciplina în construcţii, protecţia mediului şi activitate comercială** . Credem chiar că actul normativ care îi reglementează activitatea trebuie să cuprindă în viitor o normă care să aibă următoarea formulare: „Poliţia Locală are competenţă generală de constatare a infracţiunilor şi contravenţiilor contra **disciplinei în construcţii, protecţia mediului şi activitate comercială** şi a factorilor acestora".

3. OBIECTIVE ALE ACTIVITĂŢII POLIŢIEI LOCALE

3.1. Creşterea gradului de siguranţă a cetăţenilor şi a comunităţii

Poliţia Locală este o verigă între autorităţi şi cetăţeni, urmărind realizarea unui parteneriat cu populaţia, autorităţile publice locale, mediile de afaceri, organizaţiile neguvernamentale etc., în scopul creării unui climat de siguranţă publică.

Pentru a fi în măsură să-şi realizeze rolul constituţional, de apărător al legii şi ordinii, poliţia are nevoie de sprijinul comunităţii în slujba căreia se află, iar pentru realizarea unei bune cooperări cu comunitatea se impune, deopotrivă, o bună înţelegere cu aceasta şi încredere reciprocă.

Cercetările efectuate privind eficienţa muncii de poliţie, sub aspectul controlului social, au evidenţiat ca regulă generală, faptul că activitatea poliţiei are un impact destul de modest asupra reducerii infracţionalităţii, respectiv asigurării securităţii persoanei. De exemplu, nu întotdeauna creşterea numărului de poliţişti duce în mod obligatoriu la reducerea ratei infracţionalităţii sau la mărirea procentului de cazuri rezolvate.[7] Factori sociali ca: venitul, şomajul, structura populaţiei, eterogenitatea socială şi educaţia, constituie cele mai importante elemente ale situaţiei operative de care trebuie să se ţină seama în aprecierea fenomenului infracţional.

Unii autori consideră că activitatea de patrulare auto şi pedestră, chiar dublată sau triplată, nu are o influenţă sesizabilă asupra ratei criminalităţii, a ratei victimizării sau a opiniei publice cu privire la calitatea serviciului poliţienesc.

De aceea, în cadrul proceselor de schimbare, modernizare sau reformă pe care le-a propus poliţia în diferite state ale lumii, a apărut conceptul de „Poliţie Locală" care a devenit temă de studiu a diverselor cercetări care se fac cu scopul perfecţionării activităţii poliţiei pentru a răspunde mai eficient nevoilor societăţii.

Apariţia acestui concept se datorează faptului că metodele tradiţionale de acţiune ale poliţiei deveniseră ineficiente în raport cu evoluţia criminalităţii şi a dezordinii sociale în general, acest aspect având un impact negativ asupra imaginii instituţiei creată pentru a fi în serviciul comunităţii.

Opinia generală este că raporturile între poliţie şi cetăţeni trebuie în continuare îmbunătăţite, în sensul creşterii ponderii serviciilor prestate de poliţie către populaţie, în ansamblul activităţilor desfăşurate.

Confruntate cu această situaţie, structurile de poliţie acceptă totuşi obiectivul prevenirii şi reducerii fenomenului infracţional şi speră să facă faţă situaţiei adoptând tactici, asumându-şi riscul unei crescânde insatisfacţii a publicului faţă de activităţile desfăşurate, întrucât prevenirea fenomenului infracţional, dacă este lăsată în competenţa exclusivă a poliţiei, reprezintă un obiectiv aflat mai presus de puterile ei.

[7] STOICA, I. *Conceptul de securitate socială în domeniul poliţiei de proximitate.* Bucureşti: Editura M.A.I., 2004, p. 6-7.

Este indiscutabil că unele tensiuni dintre poliţie şi comunitate au fost şi rămân inerente, mai ales într-o democraţie cu angajament pentru libertatea personală şi respectarea drepturilor omului.

Putem spune că, pe de o parte membrii comunităţii recunosc nevoia de ordine prin lege şi doresc debarasarea de elemente infracţionale, asigurarea siguranţei personale şi a proprietăţii, iar pe de altă parte, uneori, se manifestă o atitudine de neagreare a poliţiei, prin opinia unor cetăţeni cărora le displace autoritatea şi respectarea legii şi resping aproape orice intervenţie a poliţiei pe considerentul greşit înţeles al lipsei de democraţie.

De aceea, pentru organizarea relaţiilor poliţie-comunitate este nevoie de realizarea unor programe specifice în acest domeniu, care să conducă la realizarea unui parteneriat bazat pe respect, credibilitate şi încredere reciprocă.

3.2 Principiile pe baza cărora se desfășoară activitate Poliției Locale

Parteneriatul poliţiei cu comunitatea este un concept care desemnează consultarea şi acţiunea comună a poliţiştilor şi cetăţenilor în vederea soluţionării problemelor ce implică starea de legalitate din comunitate şi siguranţa civică.

Acest concept se întemeiază pe convingerea că realizarea obiectivelor propuse depinde de instituirea unei noi forme de relaţii între poliţie şi membrii comunităţii, care nu sunt şi nici nu pot fi consideraţi nişte beneficiari pasivi ai activităţii poliţiei. Ei trebuie să aibă posibilitatea de a participa în mod activ la luarea deciziilor ce determină tipul serviciilor aduse populaţiei.[8]

Între Relaţiile cu Publicul şi Relaţiile Parteneriale ale Poliţiei cu Comunitatea există o distincţie bine determinată.

Primul aspect reprezintă un proces de comunicare într-un singur sens şi are drept scop informarea populaţiei asupra activităţilor desfăşurate de poliţie şi a serviciilor prestate de aceasta către cetăţeni.

Cel de-al doilea însă se referă la un domeniu complex şi putem vorbi aici despre un schimb de informaţii şi opinii asupra problemelor de siguranţă publică şi a strategiilor şi modalităţilor de acţiune pentru prevenirea şi combaterea faptelor antisociale. Parteneriatul cu comunitatea este un concept relativ nou în activitatea poliţiei şi se bazează pe acţiunea comună a poliţiştilor şi cetăţenilor în vederea soluţionării problemelor ce implică starea de legalitate din comunitate şi siguranţă publică.

Parteneriatul cu O.N.G.-urile prezintă un avantaj pentru Poliţie, deoarece problemele în care se implică sunt concrete, uşor identificabile şi toate pe fondul unor raporturi de încredere reciprocă.

Principiile care stau la baza parteneriatului sunt:[9]

a) legalitatea;

[8] ŞUTEU, N.; POP, St. *Ghid de poliţie comunitară*. Sibiu: Editura Alma Mater, 2001.
[9] VINTILEANU, I. ; ADAM, G. *Poliţia şi comunităţile multiculturale din România.* Cluj: Centrul de Resurse pentru Diversitate Etnoculturală, 2003, p. 190-191.

b) **consultarea comunităţii** în luarea deciziilor ce privesc asigurarea climatului de siguranţă publică şi individuală;

c) **echidistanţa** faţă de parteneri şi alte persoane şi instituţii implicate în activităţile de prevenire a criminalităţii;

d) **respectarea drepturilor şi libertăţilor** fundamentale ale omului;

e) **continuitatea** în desfăşurarea activităţii;

f) **flexibilitatea** în adaptarea activităţii la diversitatea problemelor comunităţii.

Obiectivele generale urmărite prin realizarea parteneriatului vizează:

- reducerea numărului infracţiunilor şi a gradului de periculozitate al acestora;
- diminuarea numărului participanţilor (victime, autori);
- întărirea climatului de siguranţă publică şi personală;
- creşterea încrederii în poliţie a membrilor comunităţii;
- cunoaşterea stărilor tensionale din comunitate şi împiedicarea degenerării lor în conflicte prin atragerea la dialog a părţilor implicate.

Principalele **modalităţi prin care se poate realiza** parteneriatul pentru prevenirea infracţionalităţii sunt următoarele:

a) iniţierea de programe de interes naţional şi local;
b) dezvoltarea de proiecte pe problematici specifice;
c) desfăşurarea de activităţi de consiliere şi consultanţă;
d) consultarea publicului prin întâlniri directe sau prin sondaje de opinie;
e) campanii mass-media de prevenire a infracţionalităţii;
f) încheierea de parteneriate, în care vor fi angrenaţi toţi actorii sociali guvernamentali şi neguvernamentali care activează în plan local.

Concluzia care se desprinde din aplicarea conceptului de Poliţie Locală este aceea că aceasta este o metodă practică de acţiune a poliţiei, în parteneriat cu comunitatea, cuprinzând orice formă de colaborare între poliţie şi cetăţeni, pe de o parte şi alte instituţii, pe de altă parte, în scopul prevenirii şi combaterii cu mai multă eficienţă a faptelor antisociale, apărarea valorilor ocrotite de lege, a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor. Astfel, activitatea poliţiei constituie un serviciu public care se desfăşoară în interesul societăţii şi al comunităţii, iar prin întreaga să activitate, poliţia protejează comunitatea, respectă valorile democraţiei, apără demnitatea umană şi drepturile omului.

Principii orientative ale Poliţiei Locale

O trăsătură importantă a Poliţiei Locale este dată de redefinirea anumitor principii democratice. În termenii „eficacităţii", accentul se deplaseaza de pe controlul infracţionalităţii prin metode reactive pe identificarea şi soluţionarea problemelor comunităţii. „Echitatea", definită ca fiind tratamentul egal al cetăţenilor sub imperiul legii, rămâne actuală prin împărţirea puterii conferite prin lege cu comunitatea şi creşterea participării cetăţenilor. În timp ce serviciile tradiţionale de poliţie îşi fundamentau „responsabilitatea" numai pe lege, serviciile de Poliţie Locală sunt înclinate să accentueze responsabilitatea în contextul comunităţii pe care o servesc. În cele din urmă, pentru

serviciile care au aplicat Poliţia Locală, „eficienţa" este definită ca fiind capacitatea organizaţiei de poliţie de a utiliza resursele comunităţii (guvernamentale şi non-guvernamentale) pentru sprijinirea activităţilor de rezolvare a problemelor. Aceasta coordonată contrastează puternic cu rolul instituţiei tradiţionale de aplicare a legii, respectiv obţinerea unui răspuns rapid la plângerile cetăţenilor şi la apelurile de urgenţă prin cheltuirea a cât mai puţine fonduri.

Prin redefinirea dimensiunilor democratice fundamentale, Poliţia Locală conturează noi responsabilităţi, atât pentru poliţie cât şi pentru comunitate. Cu alte cuvinte, modelul tradiţional de aplicare a legii şi modelul Poliţiei Locale au concepţii diferite în privinţa rolului cetăţenilor în domeniul prevenirii şi identificării comportamentelor infracţionale. Primul model se baza pe cetăţeni pentru ca poliţia să facă intervenţii , accentul primar fiind plasat pe litera legii. **Pe de altă parte, modelul Poliţiei Locale, nu numai că plasează prioritatea pe procedură, dar solicită şi implicarea comunităţii în procesul de rezolvare a problemelor**. *Prin aceste acţiuni poliţia este capabilă să întărească reţeaua socială a comunităţii (responsabilitatea socială) şi să sprijine cetăţenii în construirea unui sentiment al comunităţii în vecinătatea lor; apoi se asigură mijloacele unei cooperări de menţinere a ordinii între reprezentanţii poliţiei şi cetăţeni*.[10]

În stabilirea complexitatii problematicii aferente realizării conceptului de Poliţie Locală, se impune să mai facem câteva precizări pe marginea acestuia.

Aşa cum s-a arătat la începutul acestui capitol, Poliţia Locală este o metodă practică de acţiune a poliţiei în parteneriat cu comunitatea, cuprinzând orice formă de colaborare între poliţie şi cetăţeni, pe de o parte, şi alte instituţii, pe de altă parte, în scopul prevenirii şi combaterii cu mai multă eficienţă a faptelor antisociale, apărarea valorilor ocrotite de lege, a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor. Astfel, activitatea Poliţiei Locale constituie un serviciu public care se desfăşoară în interesul societăţii şi al comunităţii, iar, prin întreaga să activitate, Poliţia Locală protejează comunitatea, respectă valorile democraţiei, apără demnitatea umană şi drepturile omului. Nu avem o definiţie unanim acceptată în acest sens, existând divergenţe de opinii, deoarece unii consideră că Poliţia Locală este doar un program de relaţii comunitare care poate fi implementat în schema poliţiei tradiţionale, iar alţii susţin faptul că Poliţia Locală nu diferă mult de munca socială. Nu toate departamentele de poliţie care au început tranziţia de la Poliţia Comunitară la Poliţia Locală sunt convinse că efortul merită susţinut. Alte teorii susţin ideea că Poliţia Locală este doar un termen pentru un anumit tip de metodică a muncii de poliţie, care a existat dintotdeauna şi care s-a perfecţionat, pe măsura dezvoltării societăţii.

Cu toate diferenţele de opinie pe această temă, considerăm un lucru este cert: Poliţia Locală a fost creată pentru a sluji comunitatea, fiind în serviciul acesteia (deşi, prin unele atribuţii ale sale, în special latura să represivă, nu a făcut să fie agreată de unii membrii ai comunităţii), pentru a apăra drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţenilor şi pentru a asigură un climat de siguranţă civică.

[10] ŞUTEU, N.; POP, St , Op.cit., pag. 12-13.

În condiţiile actuale şi de perspectivă ale evoluţiei societăţii, comunitatea nu trebuie să rămână doar un beneficiar pasiv al serviciilor prestate de poliţie, ci să-şi aducă contribuţia activă, astfel ca, în cadrul unui parteneriat întemeiat pe programe comune de acţiune, să conducă la prevenirea şi combaterea încălcării prevederilor normelor legale şi de conduită socială.

Având în vedere aceste considerente şi experienţa statelor care au implementat acest concept, apreciem că activitatea Poliţiei Locale presupune realizarea unor programe în parteneriat cu comunitatea, prin care să desfăşoare, în principal, următoarele activităţi:

- elaborează proiecte de grup, prin care organizaţiile specializate sunt ajutate să-şi dezvolte eficient activităţile de pregătire antiinfracţională;
- proiectează, dezvoltă şi administrează unele programe de prevenire, în colaborare cu societatea civilă, conferenţiază pe tematici de profil, în scopul reducerii situaţiei infracţionale;
- realizează legătura permanentă cu unităţile de învăţământ, pentru înfăptuirea pregătirii antiinfracţionale a minorilor şi tinerilor, precum şi a unui climat de siguranţă în zona acestor unităţi;
- consultă comunităţile pentru identificarea problemelor existente care pot tulbura climatul de siguranţă şi elaborează, împreună cu acestea strategii de prevenire a criminalităţii;
- oferă pentru cetăţeni recomandări privind administrarea riscului infracţional;
- asigură atenţionarea publică asupra problemelor infracţionalităţii şi a serviciilor publice disponibile pentru siguranţa cetăţenilor;
- încurajează cetăţenii să depisteze activităţile infracţionale şi să le comunice poliţiei;
- participă la şedinţele şi adunările cetăţeneşti, în scopul informării populaţiei în legătură cu infracţiunile comise şi acordă consultaţii pentru luarea unor măsuri de autoprotecţie;
- sprijină preşedinţii şi administratorii asociaţiilor de locatari/proprietari, pentru a organiza cu aceştia, prin mijloace proprii, măsuri de pază şi securitate a bunurilor pe care le deţin;
- identifică şi aplanează stările conflictuale existente în zonele de competenţă;
- conştientizează conducătorii auto asupra necesităţii adaptării modului de a conduce, în funcţie de cotele ridicate ale traficului rutier, sau de îngreunare ori deviere a acestuia (condiţii atmosferice, lucrări edilitare);
- difuzează către cetăţeni informaţii legate de fenomenul toxicomaniei şi al traficului ilicit de droguri, în scopul creării unei opinii de masă potrivnice acestui fenomen.

Pentru realizarea acestui parteneriat, trebuie avute în vedere următoarele principii:

Comunitatea trebuie să joace un rol important în activitatea de luare a deciziilor de către poliţia locală.

Cetăţeanul nu este şi nu trebuie să fie considerat de Poliţia Locală ca un beneficiar

pasiv, acestuia trebuind să i se ofere prilejul de a participa activ la luarea deciziilor care determină tipul serviciilor aduse populaţiei şi prioritatea de acordare a acestor servicii.

Serviciile poliţieneşti trebuie să fie bazate pe împărţirea responsabilităţilor între poliţie şi comunitate[11].

Pentru ca serviciile prestate de Poliţia Locală să atingă gradul de eficienţă maximă, este nevoie să se împartă responsabilitatea anumitor aspecte legate de respectarea legii cu membrii comunităţii şi să se adopte o strategie care să favorizeze participarea activă a acestora la protecţia lor.

Poliţia Locală şi comunitatea trebuie să se asocieze, pentru a rezolva diferitele probleme legate de menţinerea unui climat de siguranţă a cetăţeanului în spaţiul civic.

Rolul Poliţiei Locale este, deci, acela de a depista şi analiza problemele majore, de a sugera soluţii, de a sprijini şi stimula iniţiative, de a informa şi educa populaţia, precum şi de a coordona activitatea grupurilor comunitare.

Poliţia Locală şi comunitatea trebuie să se asocieze, să-şi pună în comun resursele, pentru a rezolva diferitele probleme legate de menţinerea ordinii şi aplicarea legii.

Această asociere trebuie fundamentată pe o analiză prealabilă a resurselor poliţieneşti şi comunitare, pentru concentrarea eforturilor de rezolvare a acestei probleme de control social, identificată în unanimitate ca fiind prioritară.

Poliţia Locală trebuie să atragă şi să sprijine participarea colectivităţii la activităţile de prevenire a infracţionalităţii.

Fără aportul comunităţii, iniţiativele Poliţiei Locale referitoare la activitatea de prevenire nu ar fi eficiente.

Parteneriatul poliţie - comunitate pune în evidenţă intervenţia unei multitudini de factori provenind din toate mediile.

În cadrul acestui parteneriat, Poliţia Locală nu se mai ocupă în exclusivitate de combaterea criminalităţii, o mare parte a activităţii ei fiind consacrată informării cetăţenilor în legătură cu modurile de operare folosite de infractori, metodele şi tehnicile pe care le pot folosi pentru a evita victimizarea. De asemenea, în acest parteneriat este necesar ca Poliţia Locală să înţeleagă comunitatea, însă şi membrii comunităţii trebuie să înţeleagă Poliţia Locală, întrucât frecvenţa interacţiunilor dintre aceşti parteneri, precum şi calitatea lor, este un determinant al stabilităţii sociale reale şi nu o stabilitate cu orice preţ.

Flexibilitatea adaptării la diversele probleme ce diferă de la o comunitate la alta, pentru eliminarea reacţiilor negative generate de ezitări în soluţionarea neînţelegerilor.

Comunicarea şi schimbul permanent de informaţii.

Numai printr-o comunicare eficientă şi printr-un schimb permanent de informaţii se pot cunoaşte nevoile şi aşteptările comunităţii vizavi de activitatea Poliţiei Locale, se poate realiza o cooperare eficientă în prevenirea şi combaterea fenomenului infracţional.

Imparţialitatea fată de membrii grupurilor de interese divergente.

Numai prin imparţialitate, poliţistul local se poate bucura de respectul şi

[11] "Probleme actuale de prevenire şi combatere a criminalităţii", Constantin Boeşteanu, Anuar Ştiinţific, ediţia a VII-a, Chişinău, 2006

încrederea comunităţii. El este acel element chemat să vegheze la respectarea legii de către membrii comunităţii.

Consolidarea încrederii cetăţenilor, inclusiv prin prezentarea corectă a competenţelor Poliţiei Locale.

Prin cunoaşterea corectă de către cetăţeni a competenţelor Poliţiei Locale, se evită şi se elimină o serie de suspiciuni referitoare la activitatea desfăşurată de aceasta, dar şi suspiciuni referitoare la gradul de pregătire al cadrelor de Poliţie Locală.

4. MANAGEMENTUL POLIŢIEI LOCALE

4.1. Atribuțiile managementului

Ce este concepţia managerială?

Un studiu recent axat pe presiunile exercitate de mediu asupra sarcinilor şi resurselor se arată:

„Sintetic examinat, marile oraşe au devenit mai mari, mult mai diverse din punct de vedere etnic şi, în generat vorbind, mai sărace. Ele sunt mai sărace, atât pentru că includ mai mulţi oameni săraci, cât şi pentru că taxele şi bugetele guvernamentale se reduc. Un motiv important pentru această situaţie este exodul clasei mijlocii. Cei aflaţi în situaţii relativ avantajoase se mută în suburbii, lasă în urma lor clădiri deteriorate, instituţii publice slăbite şi o populaţie reziduală urbană mult mai evident divizată în săraci şi bogaţi".[12]

Aceste tendinţe modifică natura muncii de poliţist în mod fundamental. În primul rând volumul de muncă este mult mai mare. Numărul apelurilor de urgenţă şi al infracţiunilor sesizate creşte uneori dramatic. Totuşi, în multe zone, cheltuielile pentru activităţile de ordine publică efectuate de poliţie nu au fost şi nu sunt niciodată în concordanţă cu necesităţile mediului de securitate existent. Sistemul judiciar îşi pierde, de asemenea, din capacitatea de a rezolva cazurile în care se solicită prezenţa poliţiei. Pe scurt, justiţia este afectată de corupţie: îşi pierde capacitatea de a pedepsi, descuraja, împiedica şi reabilita. Numai aceste aspecte oferă suficiente motive pentru a regândi vechea strategie a activităţii de poliţie.

Mai important, este faptul că înseşi sarcinile poliţiei par a se modifica. În oraşele de astăzi, teama — total diferită de actuala victimizare infracţională — a devenit o problemă serioasă prin ea însăşi. Teama este cea care îi forţează pe oameni să stea departe de străzi şi să îşi achiziţioneze diferite sisteme de securitate. Aceste acţiuni pot face ca persoanele, în mod individual, să se simtă mai în siguranţă, dar prefac oraşul, în general, într-un loc mult mai periculos. Teama determină, de asemenea, micii întreprinzători să-şi părăsească afacerile de cartier. Odată cu ele, dispar şi slujbele pentru adolescenţi, contribuţiile sociale precum şi centrele de dezvoltare a activităţilor comunitare. Aceste deteriorări fortuite ale

[12] "Intervention Policieres", Canada, ed. 1999, pag. 81-85.

gradului de siguranţă a mediului ridică întrebări celor care rămân - dacă mai merită să-şi facă griji, să-şi trimită copiii la şcoală, să-i ţină departe de influenţa drogurilor, să-şi cureţe casele şi străzile.

În mod similar, poliţia este atrasă acum în soluţionarea multor probleme şi urgenţe sociale grave care ar putea produce violenţă. În trecut, conflictele din interiorul familiei sau al comunităţilor sociale mici erau rezolvate de instituţiile tradiţionale, cum ar fi familia, biserica, vecinii sau şcoala. Odată cu slăbirea acestor instituţii, poliţiştii au fost împinşi pe un „teren" necunoscut. Acum ei sunt solicitaţi cu mult mai mult decât familia sau biserica să medieze disputele familiale potenţial violente. Ei sunt cei care, mai des decât familia sau vecinii, au de a face cu minori delincvenţi sau pur şi simplu fugiţi de acasă. Şi, tot ei sunt cei care, mai mult decât sentimentul onoarei sau presiunea publică, sunt chemaţi să facă presiuni diverse pentru ca alte instituţii să-şi îndeplinească obligaţiile legale, într-adevăr, multe dintre infracţiunile cu care poliţia se confruntă acum, par să fie determinate de disputele dintre cunoscuţi, mult mai mult decât din cauza jafurilor comise de infractorii înrăiţi.

Aceste schimbări atrag poliţiştii mult mai adânc în structurile sociale ale oraşului. Cu cât aceştia sunt mai implicaţi, cu atât apar mai multe întrebări. Merită teama, disputele şi micile urgenţe sociale răspunsuri prompte şi eficiente din partea poliţiei sau ele sunt doar factori perturbatori ai misiunii ei principale, aceea de a asigură ordinea ori de a soluţiona infracţiuni grave? Au poliţiştii abilităţile şi capacităţile cele mai potrivite pentru a rezolva plângerile şi denunţurile unor astfel de situaţii? Dacă nu, de ce este chemată poliţia mai mult decât alte instituţii să le rezolve? Ce alte instituţii sunt mai potrivite şi mai eficiente pentru a putea fi însărcinate cu soluţionarea acestor probleme? Către cine ar trebui să-şi îndrepte poliţia atenţia pentru a primi îndrumare în aceste probleme — către propriile preferinţe profesionale, către aparenta ei abilitate de a contribui la soluţionarea acestor probleme, către cerinţele legii sau către indicaţii trasate de autorităţi?

În trecut, managementul se concentra asupra controlului intern. Se pleca de la ipoteza că managerii se confruntă cu situaţii stabile şi previzibile, în eventualitatea că mediul era instabil, sarcina lor era să-şi îmbunătăţească capacitatea de a prevedea ce ar putea să se întâmple astfel încât instituţia să fie pregătită să facă faţă unor provocări, când acestea apăreau. Accentul se punea pe alocarea şi folosirea resurselor pentru acţiunile în sine, mai mult decât pentru servicii, marketing sau înzestrare. Administraţia internă era în strânsă concordanţă cu obiectivele operaţionale, bine definite, prin crearea şi utilizarea structurilor funcţionale, menţinerea unui control operaţional strict şi trasarea liniilor directoare de dezvoltare organizaţională. În mod obişnuit, calea de îmbunătăţire a performanţelor organizaţionale constă în refacerea schemelor de organizare şi creşterea nivelului de standardizare a procedurilor.[13]

În general, se apreciază că acest mod de gândire a fost serios perturbat de trei factori:

1. elementele specifice economiei de piaţă;
2. cercetările privind practicile manageriale în instituţiile care aparţin sectorului privat;

13 Michael J. Palmitotto-Univ de stat Wichita,Kansas,SUA- An International Journal of Police Strategies and Management vol.23 nr. 1/2000.

3. creşterea economică în domeniul serviciilor, datorită cerinţelor din acest domeniu de a se concentra asupra nevoilor clienţilor şi a capacităţii de a se adapta standardele de operare astfel încât să iasă în întâmpinarea acestor nevoi.

Aceste tendinţe au schimbat imaginea despre ce se cere pentru un management de calitate. Evoluţia previzibilă a mediului extern şi schimbările planificate au cedat locul necesităţilor de adaptare continuă şi presiunilor de a inova pentru a se face faţă schimbărilor neprevăzute ale pieţei, oportunităţilor tehnologice şi presiunilor competiţiei. Succesul instituţiilor pare să rezide mai puţin din abilitatea acestora de a reface schemele organizatorice şi a standardiza procedurile şi mai mult din posibilitatea acestora de a se adapta la schimbări şi a accepta noul. Teoriile controlului managerial riguros au fost înlocuite cu doctrine noi, care pun accent pe participarea angajaţilor şi care dezvoltă teoria cercurilor calităţii şi a angajamentului comun pentru performanţă, ca principal mijloc pentru obţinerea eficienţei organizaţionale. Focalizarea pe folosirea eficientă a resurselor în cadrul strict al organizaţiei s-a transformat într-un „sistem deschis" care subliniază legăturile dintre aceasta şi clienţii săi.

Există mari diferenţe între domeniul instituţiilor publice şi domeniul afacerilor private. Este evident faptul că o unitate de poliţie nu este un restaurant, o bancă sau o companie de asigurări. Totuşi, aşa cum doctrinele manageriale în restul societăţii sunt influenţate de tendinţele generale, în mod asemănător a fost influenţată şi gândirea managerială în poliţie. Într-adevăr, schimbările în gândirea managerială au încurajat conducerea executivă a poliţiei să nu se mai gândească strict la cum ar putea îndeplini cel mai bine anumite obiective bine definite, ci şi la cum ar putea să folosească cel mai bine mijloacele de care dispune pentru a ajuta la soluţionarea problemelor cu care se confruntă populaţia oraşelor - chiar şi atunci când acele probleme nu au fost parte a mandatului lor iniţial. Aceste cerinţe induc posibilitatea descentralizării unităţilor de poliţie şi găsirea unor mijloace, altele decât supravegherea strictă a activităţii, care să-i motiveze şi să-i îndrume în acelaşi timp pe angajaţii instituţiei. Ele încurajează conducerea executivă a poliţiei să analizeze „beneficiarii" serviciilor lor, astfel încât să devină mai competitivi, să aibă mai multă valoare.

Un alt element important care afectează organizarea şi managementul poliţiei este însăşi evoluţia gândirii proprii a celor care practică profesia de poliţist. Este posibil ca acest domeniu, al poliţiei, să fie afectat şi stimulat de tendinţele sociale generale dar, în acelaşi timp, activitatea poliţiei urmează o logică proprie, rezultată din experienţa acumulată şi care se regăseşte în ideile proprii privind modalitatea cea mai bună de acţiune în favoarea comunităţilor locale.

În concluzie, ofiţerii cu funcţii de comandă trebuie să sprijine conceptul de Poliţie Locală pentru ca aceasta să devină o realitate palpabilă. Agenţii de ordine din patrule şi poliţistul local apelează la comandă pentru a obţine resursele necesare implementării strategiilor de soluţionare. Localizarea acestor resurse şi obţinerea lor este sarcina de bază a personalului de comandă.

Responsabilităţi:

- să cunoască sarcinile tuturor subordonaţilor şi să îi sprijine în îndeplinirea acestora;

- să sprijine planul de Poliţie Locală din zonele de competenţă şi să se asigure că este pus în aplicare;
- să îi informeze pe cetăţeni în legătură cu problemele Poliţie Locale;
- să găsească ocazii în care să sublinieze succesele Poliţie Locale;
- să informeze tot personalul de comandă în legătură cu progresul înregistrat la programele Poliţiei Locale;
- să aprecieze şi să-şi îmbunătăţească permanent pregătirea profesională;
- să încurajeze implicarea şi soluţionarea problemelor de către toţi angajaţii;
- să determine respect reciproc şi încredere între toţi angajaţii;
- să încurajeze asumarea riscurilor de către subordonaţi, inclusiv prin exemplul propriu;
- să îşi trateze subordonaţii aşa cum doresc ei înşişi să fie trataţi;

Evaluarea programelor trebuie să includă atât măsurarea operaţiunilor, cât şi a rezultatelor acestora. Numai pe această cale se poate pune în evidenţă gradul de implementare a strategiilor poliţiei. Între strategii şi rezultatele urmărite există legături clar dovedite. Rezultatele reprezintă obiectivele cuantificabile stabilite în momentul elaborării programului respectiv. Ele constituie raţiunea de fi a activităţii de poliţie în cadrul comunităţii. Aceasta a fost apreciată drept o componentă aparte a rolului poliţiei, separat de combaterea criminalităţii, întrucât anumiţi indicatori legaţi de infracţionalitate constituie în mod inevitabil, o realitate politică şi socială.

4.2. Metode de management

În prezent, este pe deplin acceptat, atât la nivel teoretic, cât şi în activitatea practică, faptul că stilul managerilor influenţează rezultatele şi eficienţa întregii activităţi a grupului condus. În literatura de specialitate există numeroase abordări ale stilului de conducere, unele punând accentul pe aspectele comportamentale, altele pe structurile bazale ale personalităţii omului. O încercare de abordare mai complexă, cum ar fi perspectiva dinamică, reuneşte în definirea stilului de conducere latura atitudinal-motivaţională şi cea comportamentală considerată situaţional.

Definirea stilului managerilor

Într-o accepţiune generală stilul este felul propriu de fi, de a se comporta şi de a acţiona al managerului în procesul conducerii.

Stilul de conducere reprezintă modul concret de exercitare a rolului de manager, de transpunere efectivă în plan comportamental a exigentelor ce decurg din statutul de manager. Noţiunea de stil de conducere reuneşte într-un ansamblu dinamic trăsăturile şi particularităţile psihice şi psiho-sociale ale managerilor, comportamentele acestora în exercitarea managementului şi condiţiile concrete în care se desfăşoară activitatea de management.

Importanţa cunoaşterii şi evaluării stilurilor de management

Cunoaşterea şi evaluarea stilurilor de conducere prezintă importanţă din mai multe considerente:

a. În primul rând, datorită efectelor pe care le au stilurile de conducere asupra mediului psihologic, psihosocial şi relaţional din cadrul unităţilor, cat şi asupra rezultatelor şi eficienţei întregii activităţi.

b. În al doilea rând, datorită capacităţii de difuziune a stilurilor de conducere şi a capacităţii de influenţare a subordonaţilor din unitatea respectivă.

Stilul de conducere se poate propaga şi la alte niveluri ierarhice, îndeosebi la nivelurile ierarhice inferioare. Nu este deci indiferent ce stil de conducere au persoanele de la nivelurile superioare ale ierarhiilor organizaţionale, întrucât ele pot influenţa stilul de muncă al tuturor subordonaţilor;

c. stilul managerilor poate influenţa orientarea activităţii întregii echipe de conducere;

d. stilul de management nu are doar o relevanţă personală ci şi una organizaţională adică influenţează unitatea în întregul ei.

Factori care generează sau influenţează stilurile de management

Analiza managementului şi a stilurilor de management a prilejuit formularea a numeroase puncte de vedere şi teorii care, deşi foarte diverse, ar putea fi grupate în trei categorii (modele): conceperea conducerii (stilul de management) ca o funcţie a persoanei, ca o funcţie a situaţiei şi ca o funcţie mixtă, a persoanei şi a situaţiei.

Modelul care concepe managementul ca o funcţie a persoanei este reprezentat de preocupările mai vechi de teoria managementului, sociologie şi psihologie socială. Conform aceluiaşi model, managementul este o funcţie a persoanei înzestrată încă de la naştere cu calităţi deosebite. Pornindu-se de la aceasta concepţie, a fost formulat modelul charismatic al conducerii (Max Weber):

- oamenii se supun autorităţii charismatice în virtutea credinţelor lor în calităţile extraordinare ale persoanei care este înzestrată cu această autoritate. Deşi modelul charismatic a fost puternic criticat, ideea că succesul în management depinde în principal de calităţile celui care manageriază s-a menţinut. Au fost întreprinse cercetări de psihosociologie istorică asupra unor mari manageri pentru a stabili trăsăturile care le-au asigurat succesul în activitatea de management.

Pregătirea cadrelor influenţează într-o măsura importanţa stilul şi eficienta activităţii de management. Pregătirea constă în totalitatea cunoştinţelor, deprinderilor şi priceperilor necesare îndeplinirii unei activităţi. Pregătirea managerilor se realizează prin forme de şcolarizare generală şi studii de specialitate, efort propriu de perfecţionare, experienţa de muncă şi de viaţă , receptivitate faţă de ceea ce este nou.

Pregătirea unui manager trebuie să includă:

1. pregătirea de specialitate sau profesională, cultură generală, (cunoştinţe de teorie economică, legislaţie economică, sociologie, psihologie, pedagogie)
2. pregătire politico-ideologică, cunoştinţe de conducere(elemente de ştiinţa conducerii, metode moderne de conducere, elemente de automatică, cibernetică, teoria sistemelor, teoria informaţiei, teoria deciziei, teoria organizării, teoria planificării)

Dispunând de o bună pregătire profesională, managerul va şti ce trebuie şi ce poate să ceară subordonaţilor se va bucura de prestigiu, îşi va consolida autoritatea formală prin autoritate personală dobândită.

Cunoştinţele în domeniul ştiinţelor sociale îi sunt necesare deoarece activitatea sa are nu numai o latură tehnico-organizatorică ci şi una socio-umană. Cunoştinţele din acest domeniu îi sunt necesare pentru a învăţa să se relaţioneze în mod eficient şi agreabil cu subordonaţii (să devină conştient de trăsăturile personalităţii sale şi de influenţele acestora asupra stilului de conducere) şi pentru a putea să înţeleagă şi să valorifice rolul factorilor socio-umani.

Cunoştinţele de management sunt necesare în măsura în care activitatea de conducere este nu numai o artă ci şi o ştiinţă (adică o modalitate de înţelegere şi acţiune care se învaţă).

Exigentele pregătirii managerului nu trebuie exagerate, un bun manager nu trebuie să fie neapărat specialistul cel mai bun din întreprindere (s-ar putea ca acesta nici să nu aibă calităţile necesare unui bun manager); managerul nu poate fi nici specialist în ştiinţa conducerii, ştiinţe economice, ştiinţe sociale etc. Important este ca el să deţină din toate aceste domenii o serie de cunoştinţe necesare în formarea unui stil eficient.

Nivelul pregătirii managerului influenţează stilul de conducere pe mai multe direcţii. Un manager cu o pregătire profesională slabă va opta mai curând pentru un stil autoritar: va evita să-şi consulte colaboratorii sau se va înconjura de colaboratori incompetenţi; se va lăsa tutelat de organele ierarhice superioare. Un manager care nu posedă cunoştinţe în domeniul relaţiilor interumane va ignora aceste aspecte şi se va axa pe aspectele tehnico-productive, pe sarcina. Un manager competent profesional va şti să aprecieze capacităţile profesionale ale subordonaţilor, îi va consulta, va favoriza promovarea celor competenţi.

Un manager cu suficiente cunoştinţe în domeniul ştiinţelor sociale şi umane va fi mai binevoitor, va urmări crearea unui climat de muncă agreabil, activitatea să fiind orientată nu numai spre aspectele tehnico-productive ci şi spre cele socio-umane. Corelaţia dintre nivelul de pregătire şi configuraţia stilului de conducere nu este directă şi rigidă, întrucât stilul depinde şi de alte variabile. În raport cu anumite trăsături de personalitate şi în anumite condiţii sociale, buna pregătire în domeniul ştiinţelor sociale şi al ştiinţelor conducerii poate să ajungă la un stil binevoitor democratic (cum s-a arătat mai sus) sau la un stil tehnocratic şi la manipularea aspectelor social-umane în scopul maximizării rezultatelor producţiei. La fel ca pentru ceilalţi factori, influenţa nivelului de pregătire asupra stilului de conducere trebuie corelată cu influenţa altor factori personali şi situaţionali.

Nivelul motivaţional constituie un factor personal important în configurarea stilurilor de conducere. Motivaţia este o stare ce implică trei trăsături de bază: Orientarea spre un scop , implicarea profundă în realizarea acestuia, străduinţa intensă în atingerea scopului. Din punct de vedere psihologic , motivaţia desemnează starea internă de necesitate a organismului care orientează comportamentul în direcţia satisfacerii ei. Motivaţia apare ca un ansamblu de trebuinţe şi dorinţe care mobilizează, determină organismul să desfăşoare o serie de comportamente care să ducă la satisfacerea lor adecvată. Intensitatea motivaţiei este dată de tipul şi particularităţile individului şi de particularităţile stimulului. Modificarea

motivației se poate obține fie prin modificarea trebuințelor individului, fie prin modificarea stimulilor care le dau naștere sau le satisfac, fie prin modificarea ambelor aspecte.

Motivațiile nu pot fi abordate direct; ele sunt deduse din analiza diverselor modalități comportamentale ale individului. Această situație face ca interpretarea motivației să fie dificilă întrucât nu există o echivalenţă rigidă între motivații și comportamente; motivații diferite pot da naștere la comportamente similare și invers. Motivele care determină comportamentele sunt diferite intre ele în raport cu intensitatea, durata, realismul lor, gradul de conștientizare, ponderea lor, în analiza motivației trebuie ținut seama și de faptul ca modalitățile de satisfacere a unor trebuințe identice sau similare sunt diferite de la un individ la altul. Cercetarea psihosociologică s-a ocupat atât de analiza trebuințelor cât și de analiza stimulilor motivaționali.

Cercetările românești au arătat ca principalii stimuli motivaționali pot fi grupați în trei categorii:

a. stimuli materiali care dau naștere motivației economice;
b. munca, activitatea profesională care favorizează motivația profesională ;
c. interacțiunea dintre membrii grupului de muncă care generează motivația psihosocială a muncii;

Primele două categorii de stimuli au efecte predominant individuale , iar ultima categorie are efecte predominant colective . Cercetările întreprinse în mai multe ţări au pus în evidenţă că tipul de motivație care dinamizează mai puternic comportamentul organizațional este cea psihosocială ; de aici decurge necesitatea folosirii atente a motivației psihosociale.

Stilul de management este influențat de organizarea tehno1ogică a muncii și de tipul diviziunii muncii . Stilurile de conducere vor fi diferite într-o unitate cu un nivel redus de înzestrare tehnică și într-o unitate puternic dotată, într-o unitate mare și într-o unitate mică; într-o unitate concentrată teritorial și într-o unitate dispersată teritorial.

Particularitățile mediului social influențează puternic stilurile de conducere. Fiecare tip de societate va analiza și promova anumite stiluri de conducere și va contracara alte tipuri.

Alegerea stilului de management

Conform teoriei ,,cale-scop' pentru alegerea stilului de conducere trebuie identificați factorii situaționali, punându-se accentul pe efectul lor asupra celor trei elemente ale teoriei așteptării (calea) și asupra rezultatelor finale dorite (scopul).

O abordare practică a acestei diagnoze presupune trei etape, în primul rând managerul trebuie să ia în calcul cele trei elemente ale teoriei așteptării. În al doilea rând trebuie să identifice factorii situaționali care pot influența pozitiv elementele teoriei așteptării, în al treilea rând trebuie adoptat stilul de conducere care poate schimba factorii situaționali.

Un lider își poate da seama că așteptările referitoare la performanță-recompensă sunt scăzute, datorită unui sistem de recompense formal în care nu există o legătura directă între performanţa realizată și recompensa primită.

Ca urmare, managerul poate adopta un stil de conducere care să accepte aceasta legătură, în mod similar, un lider poate adopta un stil sportiv pentru a reduce monotonia unei activități și a crește valoarea intrinsecă a muncii. De asemenea, un lider cu un stil orientat

spre realizarea sarcinilor poate încuraja un subordonat, care are încredere scăzută în sine, să-şi stabilească scopuri provocatoare, dar tangibile, care să-i crească aşteptările efort-performanţă.

Deoarece este o teorie situaţionala, teoria, "cale-scop" argumentează că stilul de conducere care este eficient într-o situaţie nu va fi, în mod necesar, eficient şi în alta.

Eficienţa practicării stilurilor de management

Stilul de conducere influenţează organizaţia în care este practicat în mai multe direcţii:

1. nivelul eficienţei muncii şi capacităţilor intelectuale ale grupului condus
2. relaţiile psihosociale din cadrul grupului
3. atitudinile membrilor grupului
4. coeziunea grupului
5. motivaţia comportamentului subordonaţilor
6. nivelul satisfacţiei personale a membrilor grupului cu activitatea desfăşurată în cadrul unităţii.

Din cercetările întreprinse a reieşit că stilurile de conducere nu au o singură categorie de efecte (unele stiluri doar efecte pozitive şi alte stiluri doar efecte negative). În sprijinul acestei idei, trebuie spus că stilul de conducere autoritar prezentat în mod frecvent sub aspect negativ, provoacă scăderea coeziunii de grup, influenţează negativ atitudinile faţă de muncă şi satisfacţia în muncă, dar asigură o productivitate intelectuală şi operaţională ridicată, scurtează procesul decizional, dezvoltă spiritul de disciplină, asigură realizarea eficientă şi la timp a sarcinilor.

Stilul de conducere democratic, cooperator; asigură o participare crescută a lucrătorilor la conducere, un nivel motivaţional ridicat, satisfacţie în muncă, un climat agreabil de muncă, pune în valoare capacităţile şi competenţele subordonaţilor, dar poate genera şi el, în anumite situaţii, consecinţe nedorite sau negative.

În aprecierea eficienţei stilurilor de conducere au fost propuse trei criterii:

a. Ponderea efectelor pozitive şi negative ale stilurilor de conducere în structura globală a activităţii de conducere.

b. Consecinţele rezultate în urma practicării îndelungate a unui stil de conducere. Pe baza acestui criteriu s-ar putea constata că unele stiluri de conducere au efecte pozitive pe termen scurt şi efecte negative importante pe termen lung. Astfel, stilul de conducere autoritar permite scurtarea timpului de luare a deciziilor dar, implicând un mare "consum" uman, pe termen lung, poate provoca stări de oboseala şi stări conflictuale puternice.

c. Gradul de adecvare a stilului de conducere la particularităţile situaţiei. în raport cu acest criteriu, stilul de conducere autoritar este adecvat în situaţii care impun decizii rapide, în situaţii deosebite care impun respectarea strictă a regulilor de securitate, în situaţii neprevăzute care pretind intervenţii urgente.

Creşterea eficienţei stilurilor este o preocupare importantă a teoriei şi practicii managementului. Deşi au fost realizate numeroase studii în acest domeniu, nu s-a ajuns la formularea unor principii, a unor reţele universal valabile a căror respectare sau practicare să asigure în mod cert o eficienţă crescută a conducerii. Întrucât eficienţa stilului de conduce depinde nu numai de particularităţile managerului ci şi de particularităţile situaţiei, au fost

formulate doar anumite recomandări a căror respectare poate să asigure eficienţa stilului de conducere:

a. Cunoaşterea profundă de către manageri a realităţii din unitatea condusă (cunoaşterea problemelor importante din fiecare subdiviziune organizaţională, cunoaşterea principalelor probleme tehnice, economico-financiare şi social-umane). La aceasta trebuie să se adauge o bună cunoaştere a factorilor exteriori (ştiinţifici, tehnici, economici, politici, legislativi) care acţionează asupra unităţii conduse.

b. Existenţa unui bun sistem informaţional care să asigure informaţii corecte, pertinente, adecvate şi continue necesare luării deciziilor şi o transmitere rapidă a acestora către executanţi.

c. Formularea clară a obiectivelor şi sarcinilor. Nu este suficient ca sarcinile şi obiectivele să fie clar formulate doar în planurile unităţilor sau în strategiile de dezvoltare ale acestora, este important ca fiecare manager să deţină o înţelegere clară şi corecta a obiectivelor şi sarcinilor proprii nivelului ierarhic pe care îl conduce şi a obiectivelor generale ale unităţilor.

d. Adecvarea managementului la particularităţile unităţii şi la noile situaţii intervenite în evoluţia acesteia. Metodele şi tehnicile de conducere duc la rezultate eficiente numai când sunt adecvate situaţiei concrete în care se aplică, când ţin seama de particularităţile unităţii şi de trăsăturile psihosociale ale personalului.

e. Orientarea activităţii manageriale spre aspecte esenţiale. Managerii sunt confruntaţi zilnic cu probleme numeroase şi diverse; ei nu se pot ocupa de analiza şi soluţionarea tuturor acestor probleme (mai ales în unităţile mari). Unele aspecte sunt însă mai importante. Managerii trebuie să stabilească anumite priorităţi şi să se ocupe de aspectele importante, esenţiale, soluţionarea problemelor curente putând fi făcută de manageri de la nivelurile inferioare.

Delegarea de atribuţii şi responsabilităţi are un dublu avantaj: degrevează managerii de la nivelurile superioare de problemele de rutină, iar soluţionarea acestora poate fi făcută în condiţii mai bune de şefii de compartimente, birouri, care cunosc mai bine aspectele curente ale activităţii unităţii.

f. Organizarea raţională a activităţii de management şi utilizarea raţională a timpului de către manager. Evitarea situaţiilor de rezolvare în grabă a sarcinilor (care provoacă tensiune nervoasă, oboseala şi conducere la decizii insuficient gândite) sau de amânare a rezolvării lor pe motiv ca este necesar un timp lung de reflecţie. Amânarea soluţionării unei probleme tehnice poate aduce prejudicii unităţii, iar amânarea unei probleme de personal poate provoca nemulţumirea şi prejudicia interesele subordonaţilor. Managerii trebuie să-şi împartă în mod raţional timpul pentru activităţi de decizie, îndrumare, coordonare şi control, pentru activităţi ce vizează aspecte strategice, tactice şi curente, pentru activităţi ce vizează probleme tehnice, economice şi social-umane.

Unele cercetări au permis identificarea câtorva cauze care contribuie la pierderea timpului de către manageri:

- participarea la şedinţe neplanificate;
- rezolvarea unor probleme care intra în competenţa subordonaţilor;
- obţinerea unor informaţii complete şi necesitatea informării suplimentare;

- convorbiri telefonice lungi;
- intervenţia neaşteptată a unor colaboratori sau şefi ierarhici;
- durata prea mare a şedinţelor la care participă sau pe care le conduc (şedinţele au o pondere foarte mare în bugetul de timp al managerilor; ponderea lor creşte pe măsură ce creşte nivelul ierarhic);
- lipsa unui plan de activitate;
- decizii pripite care, ulterior, se cer completate sau corectate;
- atragerea unui număr prea mare de persoane în rezolvarea unor probleme (lărgirea colectivului peste anumite limite poate fi un factor de irosire a timpului şi de scădere a eficienţei activităţii de conducere).

g. Utilizarea metodelor şi tehnicilor moderne de conducere; evaluarea şi autoevaluarea rezultatelor obţinute prin practicarea acestor metode.

h. Manifestarea unei atitudini receptive faţă de nou: interes şi preocupare pentru perfecţionarea formelor de organizare şi conducere a activităţii.

i. Stimularea iniţiativei şi răspunderii celor din subordine; îmbinarea raţionala a îndrumării şi controlului cu autonomia şi independenţa subordonaţilor.

j. Preocuparea pentru creşterea nivelului motivaţional, pentru cunoaşterea sistemului de trebuinţe şi pentru folosirea adecvată a stimulilor materiali, profesionali şi psihosociali.

k. Preocupare pentru educarea şi formarea subordonaţilor. Eficienţa stilului de conducere depinde nu numai de particularităţile acestuia şi de gradul sau de adecvare la situaţia din unitate ci şi de valoarea subordonaţilor.

l. Obiectivitatea aprecierilor făcute asupra situaţiei din unitate şi asupra subordonaţilor. Eficienţa stilului de conducere va fi scăzută dacă cei care deţin funcţii de conducere vor face aprecieri incorecte asupra rezultatelor obţinute de unitate. Managerii trebuie să manifeste faţă de subordonaţi corectitudine şi sinceritate.

m. Manifestarea unei atitudini. echilibrate, optime faţă de funcţie, sarcină, instituţie şi subordonaţi. Considerarea intereselor acestora, a problemelor lor reprezintă o condiţie necesară pentru realizarea sarcinilor.

n. Capacitatea de autoperfecţionare a stilului de conducere. Schimbarea condiţiilor de activitate, a organizării acesteia a particularităţilor psihosociale ale subordonaţilor, perfecţionarea metodelor şi tehnicilor de conducere impun schimbarea stilurilor de conducere. Capacitatea managerilor de a-şi perfecţiona stilul este o condiţie a menţinerii eficienţei acestuia.

Stabilirea stilurilor de management este făcută pe baza a două dimensiuni: spiritul de angajare personală şi cel de colaborare.

Organizatorul se bazează pe organizarea raţională şi precisă; stabileşte sarcinile şi lasă independenţă subordonaţilor; rezolvă toate problemele pe baza reglementarilor formale.

Participativul promovează managementul în echipă; încurajează colaborarea; facilitează comunicarea; dispune de autoritate reală; acceptă sugestiile şi criticile subordonaţilor.

Întreprinzătorul urmăreşte obţinerea celui mai bun rezultat; se bazează pe relaţii ierarhice clare; promovează competenţele, este autoritar, abordează în mod deschis conflictele.

Realistul consideră că relaţiile ierarhice trebuie să se bazeze pe încredere şi respect reciproc; consultă subordonaţii; foloseşte metode bilaterale în rezolvarea conflictelor; acordă independenţă subordonaţilor; intervine rar; pune accent pe un climat agreabil de muncă.

Maximalistul este orientat spre sarcină; dă dispoziţii judicioase adecvate fiecărei situaţii, încurajează colaborarea, însă nu elimină toate divergentele; obţine efecte practice din divergente şi conflicte; instituie un climat de exigenţă.

Birocratul se bazează pe diplome, titluri şi nu pe rezultate; evită deciziile delicate; transmite deciziile arătând ca nu este autorul lor; nu agreează subordonaţii cu multă influenţă şi nici relaţiile interumane prea trainice; nu agreează dezacordurile deşii în realitate există multe dezacorduri, dar subordonaţii le ascund; răspunderea subordonaţilor este scăzută.

Paternalistul sau **demagogul** vorbeşte mult de democraţie, de conducere colective, dar termenii sunt neclari; nu-i place să abordeze probleme de autoritate, evită conflictele cu subordonaţii; este preocupat de menţinerea spiritului colectiv; dă satisfacţie subordonaţilor chiar împotriva intereselor organizaţiei.

Tehnocratul este interesat de menţinerea postului; are o comportare autoritară şi chiar dictatorială; impune respectarea ierarhiei; este părtinitor; înlătură pe cei care nu sunt de acord cu el; relaţiile interumane din organizaţie sunt tensionate.

Oportunistul este preocupat de cariera personală; se foloseşte de intrigi; autoritatea să este negociată; foloseşte mult compromisul; deşi este puţin agreat de subalterni, aceştia sunt preocupaţi să-i facă pe plac.

Utopistul modern acordă prea multă încredere subordonaţilor, ia decizii insuficient gândite; foloseşte mult timp pentru discuţii, pentru proiecte, dar rezultatele sunt slabe, activitatea din unitate este anarhică.

În lucrarea "The Human side of entreprise", Douglas McGregor a emis două concepţii asupra naturii umane şi comportamentul factorului uman în organizaţie, prezentate sub forma teoriei X şi teoriei Y, a căror elemente sunt următoarele:

Teoria X

- fiinţa umană medie are o aversiune inerentă faţă de muncă şi caută să o evite pe cât posibil;
- din această cauză, majoritatea oamenilor trebuie să fie constrânşi, controlaţi, îndrumaţi, ameninţaţi şi pedepsiţi;
- majoritatea oamenilor evită asumarea de responsabilităţi.

Teoria Y

- cheltuirea efortului fizic şi intelectual în muncă este tot atât de naturală ca şi distracţia şi odihna;
- controlul extern şi ameninţarea cu pedepse nu sunt singurele mijloace folosite pentru îndreptarea eforturilor oamenilor spre realizarea obiectivelor organizaţiei. Omul poate exercita autoconducere şi autocontrol;

- angajarea faţă de obiective este o funcţie care depinde de recompensele asociate de îndeplinirea obiectivelor;
- omul normal învaţă în condiţii adecvate nu numai să accepte responsabilităţi, dar să şi caute să-şi asume responsabilităţi;
- capacitatea de a exercita un înalt grad de imaginaţie, ingeniozitate şi creativitate în soluţionarea problemelor este în mod larg, nu limitat distribuită în sânul populaţiei;
- în condiţiile vieţii moderne, potenţialul intelectual al fiinţei umane este numai parţial utilizat.

Teoria X reflectă punctul de vedere tradiţional, adoptat de acei manageri care caută să-şi justifice stilul de conducere autoritar pe care îl adoptă şi îl practică.

Teoria Y reconsideră elementul uman, ea pune accentul pe atragerea reală a oamenilor organizaţiei la conducere, pe integrarea organică a obiectivelor organizaţiei şi prin aceasta, pe practicarea unui stil de conducere colectiv, democrat-participativ.

Având ca model cele două teorii ale lui McGregor, profesorul William Ouchi, vine cu o completare pe care o numeşte **teoria Z**, ale cărei elemente, prezumţii, sunt următoarele:

- conducătorul bun implică subordonaţii la conducere la toate nivelurile;
- tratarea subordonaţilor ca o familie;
- garantarea angajării pe viaţa;
- fiecare subordonat participă la procesul decizional;
- sarcinile sunt rotate între salariaţi, cu scopul de a evita plictiseala, specializarea extremă şi rigiditatea;
- toţi membrii organizaţiei contribuie la realizarea aceloraşi obiective.

Teoria Z reflectă promovarea unui stil de conducere de tip paternalist, caracterizat în principal prin:
- lucru în colectiv;
- asumarea responsabilităţilor de către subordonaţi şi participarea acestora la decizie;
- bunăstarea fiecăruia.

Deficienţa majoră a modelului comportamental al conducerii constă în faptul că se acordă atenţie relaţiilor dintre manageri şi angajaţi, dar nu se asigură suficienţa importantă situaţiei în care se realizează acestea. Importanţa situaţiei este considerată în modelele de conducere contingenţială şi situaţională.

Teoria situaţională a conducerii este mult mai complexă decât abordările comportamentale sau cele bazate pe trăsăturile personale ale conducătorilor. Aceasta teorie implică conotaţii de flexibilitate. Conducerea flexibilă se referă la adaptarea stilului de conducere al unui manager la situaţia existentă.

Modelul Tannenbaum şi Schmidt tratează aceasta problemă în sensul în care stilul de conducere se bazează pe ideea că subordonaţii pot participa la procesul de adoptare a deciziilor. Intensitatea participării poate varia de la o conducere în care participarea este nesemnificativă (conducerea orientată "pe şef" - stil de conducere autocratic), până la o participare majoră (conducere orientată "pe subordonaţi" - stil de conducere democratic). Între aceste extreme există mai multe poziţii ce caracterizează stilurile de conducere şi o anumită combinaţie între gradul de autoritate folosit de manager şi libertatea subordonaţilor de a acţiona. (vezi figura de mai jos)

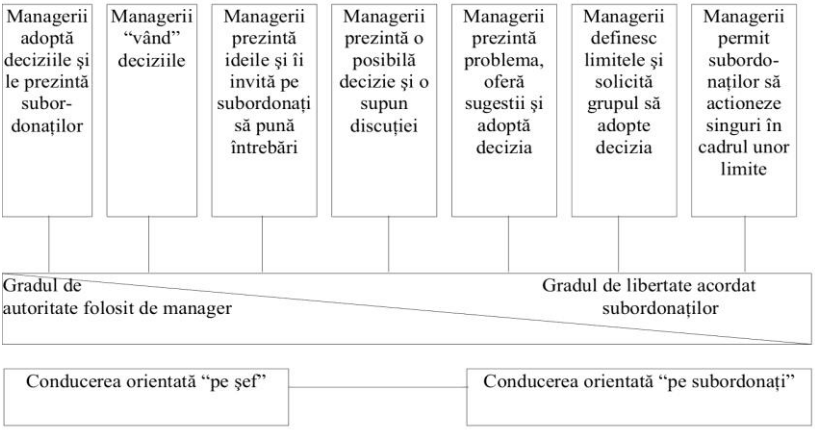

Comportamentul managerial ce corespunde poziţiei din extrema stângă a modelului este caracteristic unui conducător ce adoptă decizii prin menţinerea unui control riguros şi permite o foarte mică libertate de acţiune pentru subordonaţi. Conducerea este autoritară. Cel din extrema dreaptă caracterizează managerul care adoptă decizii prin exercitarea unui control redus şi oferă subordonaţilor un grad mare de libertate de acţiune, în acest caz conducerea este democratică.

4.2.1 Managementul prin obiective (M.P.O.)

Managementul prin obiective este o abordare care foloseşte obiectivele organizaţiei ca pe unul din mijloacele principale pentru conducerea organizaţiilor. Una din condiţii este ca obiectivele să fie transformate în obiective operaţionale, adică să poată fi structurate în termeni observabili sau măsurabili, în care să fie trecute activităţile şi sarcinile necesare pentru îndeplinirea lor. A ajunge mai rapid la apelurile cetăţenilor poate fi o dorinţă a Poliţiei Locale, dar nu este un obiectiv operaţional. A ajunge în 12 minute după primirea apelului este un obiectiv operaţional. Procesul M.P.O. constă din cinci etape:

- trecerea în revistă a obiectivelor organizaţiei - managerul cunoaşte care sunt

obiectivele de ansamblu ale organizaţiei;

- stabilirea obiectivelor pentru angajaţi;
- monitorizarea progresului;
- evaluarea performanţelor - la sfârşitul perioadei de normare, performanţele angajaţilor sunt apreciate;
- oferirea recompenselor.

Pentru ca acest sistem să aibă succes trebuie îndeplinite anumite condiţii, trebuie respectaţi anumiţi factori. În primul rând, managementul de vârf trebuie să fie angajat faţă de procesul M.P.O. şi trebuie să stabilească obiective adecvate pentru organizaţie. În al doilea rând, managerii şi subordonaţii trebuie să conceapă împreună şi să cadă de acord asupra acestora. În al treilea rând, performanţele angajaţilor trebuie evaluate în raport cu obiectivele. În al patrulea rând, managerii trebuie să-i recompenseze pe subordonaţi în funcţie de performanţele obţinute.

Managementul prin obiective (M.P.O.) este un sistem managerial bazat pe determinarea obiectivelor pana la nivelul executanţilor, care participă direct la stabilirea acestora şi pe corelarea strânsă a recompenselor şi respective a sancţiunilor, la nivelul realizării obiectivelor prestabilite.

Efectele pozitive ale managementul prin obiective (M.P.O.) :

- Creşterea realismului obiectivelor Poliției Locale și a componentelor sale;
- Nivelul înalt de motivare a personalului pentru realizarea obiectivelor;
- Dezvoltarea unui climat de creativitatea deosebit de important în condiţiile trecerii la economia de piață;
- Întărirea responsabilităților faţă de realizarea obiectivelor atât pentru manageri, cât și pentru personalul de execuţie;
- Corelarea mai strânsă a nivelului salarizării cu rezultatele obţinute;
- Promovarea colaborării, iniţiativei și inovaţiei;
- Contribuie la întărirea disciplinei și la creşterea responsabilității în Polițiile Locale.

4.2.2 Managementul participativ (M.P.)

Managementul participativ - manieră de a conduce bazată pe colaborarea cu subordonaţii, pe promovarea iniţiativei în rândul subordonaţilor, pe construirea unei atmosfere deschise de lucru. Managerul care promovează acest stil înţelege importanţa cooperării şi a implicării tuturor subordonaţilor în procesul muncii.

Managementul participativ este un sistem managerial bazat şi pe atragerea personalului sub forme consultative sau deliberate în procesul de conducere.

Avantaje:

- Fundamentarea complexă a procesului decizional şi creşterea calităţii deciziilor

- Creşterea gradului de motivaţie a personalului deoarece este consulat şi participă la luarea deciziilor
- Adoptarea în grup a deciziilor duce la creşterea calităţii deciziilor luate în condiţii de risc şi incertitudine

Dezavantaje:

- Consumă o parte însemnată a timpului de muncă prin participarea la şedinţe decizionale
- Reduce operativitatea în soluţionarea unor probleme

4.2.3 Managementul prin delegare de autoritate (M.P.A.)

Pentru descentralizarea deciziilor şi adoptarea lor în momentul şi la locul unde s-a ivit vreo problemă în activitatea curentă, o parte din autoritatea managerilor este delegată permanent sau temporar spre colaboratori aflaţi la nivelurile inferioare.

Fiecărei persoane dintr-o organizaţie trebuie să i se atribuie autoritatea pentru adoptarea unor decizii, autoritatea care are în vedere următoarele:

- Atribuirea efectuării unor atribuţii de muncă din sarcinile managerului către un subordonat;
- Distribuirea autorităţii necesare prin care subalternul are dreptul să adopte decizii;
- Asumarea responsabilităţilor de a realiza sarcini de către subordonat;
- Precizarea clara şi în scris a sarcinilor şi responsabilităţilor;
- Crearea unui climat de încredere în posibilităţile subalternului de a rezolva unele probleme;

Etapele managementului prin delegare de autoritate (M.P.A.)

- Gruparea sarcinilor aferente codului de conducere;
- Solicitarea de către manager a aprobării sefului ierarhic pentru a delega parţial sau total sarcinile posibile de delegat;
- Transmiterea sarcinilor, delegarea autorităţii şi însuşirea responsabilităţii de către subordonaţi;
- Informarea sefului ierarhic de către manager privind delegările efectuate şi a motivelor care au determinat aceasta alegere;
- Evaluarea rezultatelor delegării şi recompensarea, sau sancţionarea, după caz în vederea menţinerii unui climat de încredere şi exigenţă.

4.3. Delegarea de competenţe

Procesul decizional în organizaţii

Delegarea reprezintă trecerea temporară a autorităţii formale şi a responsabilităţii unei alte persoane, pentru o anumită sarcină, acţiune, misiune, dar care nu exclude, ci

dimpotrivă, presupune angajarea responsabilităţii celui care a delegat în faţa şefului său ierarhic superior.

Faptul că la nivelul unei organizaţii, managerul are posibilitatea să elaboreze o multitudine de decizii foarte diverse pune problema unei scheme tip, care să cuprindă toate etapele necesare luării unei decizii eficiente. Nu este necesar să urmăriţi toate aceste etape, dar cunoaşterea lor vă ajută să aveţi un nivel de înţelegere mai mare şi, de asemenea, să vă structuraţi mai eficace demersurile. Puteţi numi aceste etape paşii pe care trebuie să-i urmaţi atunci când aveţi de soluţionat o problemă şi de luat o decizie. În cursul procesului decizional aveţi grijă să evitaţi impulsurile de moment şi să strângeţi cât mai multe informaţii utile - şi nu doar pe cele care sprijină abordarea pe care o preferaţi, încercaţi să detectaţi reacţiile celorlalţi, care prin experienţa şi cunoştinţele lor vă pot influenţa în luarea deciziei, indiferent dacă vă sunt subordonaţi, colegi sau şefi. Nu acceptaţi să vă impună o anumită cale de urmat. Nu uitaţi că este bine ca deciziile programate, de rutină să fie delegate subordonaţilor.

Delegarea nu numai că îi ajută să se implice, să se dezvolte, dar, în plus, vă eliberează în vederea elaborării unor decizii mai importante. În sfârşit păstraţi-vă mintea deschisă şi urmăriţi consecinţele mai largi ale unei decizii luate. Principalele etape ale procesului decizional sunt: pregătirea, alegerea, comunicarea, verificarea.

Autoritatea şi delegarea

Relaţiile de autoritate sunt cele mai importante relaţii dintr-o organizaţie. Deoarece vom discuta pe larg despre autoritate - văzută ca dreptul de a comanda şi a da dispoziţii - la funcţia de conducere, deoarece considerăm că este suportul de bază pe care aceasta se bazează, vom discuta în acest capitol, doar maniera în care se deleg activităţile precum şi rolul autorităţii în activitatea de organizare. Delegarea este procesul de atribuire a activităţilor şi autorităţii corespunzătoare, către anumiţi angajaţi, pe o perioadă de timp limitată.

Procesul de delegare constă din trei etape, fiecare etapă putând fi observabilă sau implicită. Prima etapă este atribuirea sarcinilor specifice fiecărei persoane, în această situaţie managerul trebuie să fie sigur că subordonaţii cărora li se atribuie sarcini specifice înţeleg cu claritate ce cuprind acestea. Ori de câte ori este posibil activităţile trebuie prezentate în termeni operaţionali astfel încât subordonaţii să ştie cu exactitate ce acţiuni trebuie să întreprindă pentru a-şi îndeplini sarcinile. Cea de-a doua etapă impune oferirea autorităţii adecvate subordonaţilor - aceştia trebuie să primească puterea şi dreptul în cadrul organizaţiei pentru a-şi îndeplini sarcinile atribuite. Ultima etapă impune obligaţia pentru subordonaţi de a-şi îndeplini sarcinile.

Întrucât delegarea are avantaje semnificative pentru organizaţie, eliminarea obstacolelor care stau în calea delegării este foarte importantă pentru manager. Printre **avantajele** delegării enumerăm: încrederea sporită a angajaţilor, manifestarea iniţiativei, mai mult timp liber pentru manager, ajutor din partea anumitor subordonaţi pentru executarea sarcinilor pe care managerul pur şi simplu nu are timp să le ducă la bun sfârşit. Există şi **dezavantaje** evidente: posibilitatea ca managerul să nu poată urmări progresele realizate în îndeplinirea sarcinilor delegate, subordonatul să nu fi înţeles corect ce se cere de la el, să nu poată delega eficient din cauza altor manageri etc.

Ce pot face managerii pentru a elimina obstacolele? În primul rând ei trebuie să descopere obstacolele, să găsească metode şi mijloace de cointeresare a subordonaţilor pentru folosirea autorităţii delegate, să minimizaze impactului autorităţii delegate asupra relaţiilor consacrate de muncă şi să ajute persoanele delegate pentru a face faţă problemelor ori de câte ori este necesar. Unii specialişti, consideră că reuşita procesului de delegare trebuie căutată în aptitudinile şi deprinderile managerului într-un anumit tip de comportament al acestuia. Managerul trebuie să ia în considerare cu seriozitate ideile angajaţilor, să aibă instinctul de a da mână liberă salariaţilor pentru a-şi îndeplini responsabilităţile, să aibă încredere în capacităţile subordonaţilor şi să aibă înţelepciunea de a permite oamenilor să înveţe din greşeli fără să sufere pedepse lipsite de raţiune.

Calitatea procesului delegării se reflectă în caracterul centralizat sau descentralizat al organizaţiei. Conceptul de descentralizare este la mare preţ în vocabularul organizaţional al tranziţiei. Filosofia organizaţională în tranziţie se bazează pe drumul de la centralizare la descentralizare. Ce este centralizarea? Simplu spus, este măsura în care puterea decizională este localizată într-o parte a organizaţiei. În cea mai centralizată organizaţie puterea pentru toate deciziile cheie o deţine o singură persoană. Într-o organizaţie ceva mai descentralizată, puterea decizională se dispersează prin circuitul ierarhic şi între departamente. Trebuie spus că descentralizarea nu aduce neapărat satisfacţie în muncă dar trebuie acceptat că prin descentralizare cresc iniţiativa, participarea şi cooperarea.

Relaţiile de cooperare

Relaţiile de cooperare se stabilesc între posturile situate pe acelaşi nivel ierarhic, dar în compartimente diferite, ca urmare a realizării unor sarcini sau acţiuni complexe (cooperare externă), sau între posturi existente în interiorul compartimentului (cooperare internă). La baza cooperării stă coordonarea prin care se facilitează sincronizarea, comunicarea şi feedback-ul între diferitele responsabilităţi. După ce sarcinile care susţin realizarea obiectivelor au fost distribuite între indivizi şi între compartimente, îndeplinirea lor trebuie coordonată. Activitatea de coordonare este necesară datorită, în primul rând, complexităţii activităţilor, ceea ce obligă titularii posturilor să coopereze în vederea complementarii eforturilor.

Pentru sistemul de management este important modul cum structurează coordonarea activităţilor individuale. Profesorul Henry Mintzberg (Desautels Faculty of Management of McGill University, Montreal, Quebec, Canada) vorbeşte de câteva metode de bază privind această coordonare :

- ✓ **Supravegherea directă** - formă tradiţională de coordonare. Acţionând prin circuitul ierarhic, managerii coordonează munca angajaţilor.
- ✓ **Standardizarea proceselor de muncă** - unele activităţi sunt de rutină, astfel încât tehnologia însăşi oferă un mod de coordonare. Procesul de standardizare se poate face şi prin reguli şi reglementări. Cu toate că are efecte pozitive, excesul în standardizarea activităţilor este extrem de dăunător, iar efectele sale sunt pe termenul lung. Excesul de reglementări şi reguli este, de multe ori, mai dăunător decât lipsa lor.
- ✓ **Standardizarea rezultatelor** - preocuparea se mută de la modul de lucru la îndeplinirea anumitor standarde fizice sau economice.

- ✓ **Standardizarea abilităţilor personale** - situaţia este întâlnită în cadrul specialiştilor. O echipă de cercetare la faţa locului îşi poate coordona munca printr-o comunicare adecvată, graţie gradului înalt de cunoaştere a domeniului, toţi ştiu ce să aştepte unii de la alţii datorită instruirii standardizate a fiecăruia.

Definiţie.

Delegarea constă în atribuirea temporară de către manager a uneia din sarcinile sale de serviciu unui subordonat, însoţita şi de competenţa şi de responsabilitatea corespunzătoare.

Din această definiţie rezultă că delegarea se utilizează în cadrul oferit de sistemul organizatoric şi reprezintă, de fapt, o deplasare temporară de sarcini, competenţe şi responsabilităţi de la niveluri ierarhic superioare spre niveluri inferioare. Are un caracter temporar pentru că altfel am avea de-a face cu o descentralizare.

Caracteristici:

- se utilizează în exercitarea procesului de management;
- implică de regula o perioadă scurtă, precizată de obicei;
- este condiţionată în principal de potenţialul şi gradul de încărcare cu sarcini a managerilor şi executanţilor implicaţi;
- are sfera de cuprindere restrânsă, obiectul fiind o sarcină sau atribuţie de manager;
- determină modificări în realizarea unei funcţii a managementului, de regulă de anvergura redusă;
- nu modifică structura organizatorică ci doar funcţional afectează într-o mică măsură modul de exercitare a posturilor implicate;
- implică sarcini ce nu au caracter decizional sau implică decizii curente (de importanţă relativ redusă);
- determină modificări de detaliu în unele segmente ale sistemului informaţional, referindu-se în special la schimbarea temporară a beneficiarului unor informaţii;
- nu modifică instrumentarul de management, ci doar modul de utilizare a lui datorită implicării altei persoane.

Principalele elemente componente ale procesului de delegare sunt:

- însărcinarea
- atribuirea competenţei formale;
- încredinţarea responsabilităţii.

Însărcinarea este atribuirea unei sarcini, de către manager, unui subordonat, sarcina ce-i revine de drept prin organizarea formală.

Aceasta presupune delimitarea sarcinii respective de celelalte, împreuna cu precizarea perioadei în care trebuie realizată, a rezultatelor scontate şi a criteriilor de apreciere a lor.

Atribuirea competenţei formale asigură subordonatului libertatea decizională şi de acţiune, necesare realizării sarcinii respective. Pentru a deveni efectivă, este necesar ca autoritatea formală să fie dublată de autoritatea cunoştinţelor.

Încredinţarea responsabilităţii asigură refacerea "triunghiului de aur" al organizării pentru sarcina în speţă. În virtutea responsabilităţilor acordate, noul executant este obligat să realizeze sarcina delegată, în funcţie de rezultatele obţinute fiind recompensat sau sancţionat.

De reţinut ca în cazul delegării se produce dedublarea responsabilităţilor, în sensul că, deşi executantul răspunde integral de realizarea sarcinii, managerul care a delegat îşi menţine în faţa superiorilor responsabilitatea finală pentru realizarea ei.

Problema cheie în utilizarea cu succes a delegării este rezolvarea dilemei încredere-control .

Este bine să se treacă peste asemenea sentimente şi să se accepte ideea că delegarea este esenţială pentru un bun manager.

Când să delegi ?

- Când se oferă oportunitatea de a instrui şi dezvolta pe cineva;
- Când unul din oamenii noştri dispune de un nivel de expertiză mai bun ca al nostru;
- Când se creează posibilitatea ca unul din subalterni să se pună în valoare;
- Când nu avem timp suficient, iar alţi au destul;
- Când vrem să motivăm pe cineva şi să-i dovedim că avem încredere în el/ea.

Este foarte important cum se face delegarea, instrucţiunile fiind esenţiale.

Cum trebuie să delegăm?

Trebuie să aplicăm:

1.De ce am decis să delegăm? (dacă este o situaţie deosebită)
2.De ce am ales tocmai persoana respectivă? (dacă existau şi altele care puteau să fie alese)
3.Care sunt obiectivele şi cum va fi măsurat succesul?
4.Ce limitări (timp sau bani) există ?
5.Ce resurse (altele decât cele disponibile în mod obişnuit) pot fi folosite?
6.Că stăm la dispoziţie pentru sfaturi, dar că le lăsăm sarcina în mâini cu toată încrederea.

Care sunt conducătorii care ştiu să-şi delege propria autoritate şi să îşi antreneze colaboratorii în scopul de a reuşi?

Delegarea, o formă de instruire (speţă)

Pentru a avea rezultatul scontat, delegarea de autoritate trebuie să respecte câţiva paşi simpli, dar importanţi: eficienţa să este legată de existenţa unor obiective prestabilite iar persoana care deleg trebuie să urmărească atingerea scopului dorit.

O întrebare generatoare de multe confuzii, dat fiind ca mulţi nu cunosc răspunsul corect, este: "Cine poartă responsabilitatea finalizării unei anumite sarcini delegate?", "Răspunderea este întotdeauna a persoanei care deleg", lămureşte lucrurile George Pleşoianu, Managing Director al firmei Trend Consulting Group şi preşedintele AMCOR (Asociaţia Consultanţilor în Management din România).

El spune ca delegarea de autoritate este sinonimă cu descentralizarea (poate de aceea nu este întotdeauna agreată de şefii care îmbrăţişează sistemul "unicefal" de conducere), fiind în egală măsura utilă şi necesară în managementul modern.

Utilă pentru că îi pune pe membrii unei echipe în situaţia de a avea responsabilităţi în atingerea unor obiective punctuale şi necesară pentru ca îi degrevează pe manageri de o serie de probleme şi sarcini cu o arie mai mică de cuprindere, dându-le posibilitatea de a se ocupa de luarea deciziilor strategice.

Un manager bun trebuie să delege lucrurile de detaliu în interiorul companiei şi sarcinile ce solicită un înalt profesionalism, în care angajaţii companiei nu sunt specializaţi, în exteriorul acesteia.

"*În România, delegarea de responsabilităţi este o metodă foarte bună de formare a oamenilor, fiind o formă de training on-the-job. Acesta este şi unul dintre motivele pentru care ar trebui încurajat acest mod de lucru. Un rol foarte important al acestui sistem de împărţire a sarcinilor îl regăsim în acţiunile de restructurare, care impun implementarea unor structuri noi.*

În acest caz, delegarea trebuie să se îndrepte spre persoanele care susţin schimbarea. Aceasta este nereuşita, de cele mai multe ori, în întreprinderile din România, tocmai pentru că se încalcă aceasta regulă, responsabilitatea restructurării revenind persoanelor care îşi canalizează energia spre amânarea procesului," atrage atenţia George Pleşoianu.

El împarte delegarea în trei tipologii distincte: strategică, a schimbării şi a restanţelor. Prima se referă la strategia de ansamblu a firmei. De regulă, cu excepţia punerii la dispoziţie a unor informaţii statistice, nu se deleg în interior responsabilităţile din această categorie.

Ele sunt în sarcina echipei manageriale, care poate apela la expertiza externă. În caz contrar, apar eşecuri. Explicaţia? Nu de puţine ori se întâmplă ca documentaţiile pentru restructurare şi privatizare, făcute după formulare tip, să fie copiate unele după altele, ceea ce duce, de fapt, la transmiterea în lanţ a situaţiei de criză.

În cazul celei de-a doua, se poate întâmpla ca un manager să delege responsabilităţi pe alte principii decât profesionale. Cum ar fi sarcinile care îi sunt pur şi simplu neplăcute, neţinând neapărat cont de nivelul de pregătire al persoanei căreia i le transmite şi de una din regulile de bază ale delegării: managerul trebuie să o însoţească întotdeauna de soluţii.

Delegarea restanţelor apare în situaţii precum plecarea în concediu, în delegaţie sau la apariţia unei echipe de control.

Şi aici se poate întâmpla ca managerul să profite de situaţie şi să facă o listă de restanţe pe care nu a reuşit să le rezolve într-un an de zile, pe care să le dea ulterior mai departe altcuiva, pe perioada absenţei sale.

4.4. Planificarea

Funcţia de planificare priveşte alegerea sarcinilor care trebuie îndeplinite pentru a realiza obiectivele organizaţiei, prezentarea modului în care trebuie îndeplinite sarcinile şi

precizarea momentului în care trebuie îndeplinite. Prin intermediul planificării şi al instrumentului acesteia, planul, managerii conturează cu exactitate ceea ce trebuie să realizeze organizaţiile pentru a obţine succesul. Pentru a nu mai complica lucrurile am inclus în conceptul de planificare şi activităţile previzionale. Activităţile de management din cadrul acestei funcţii sunt orientate în direcţia aprecierii viitorului unităţii. Rolul determinant al funcţiei de planificare este acela de a prevedea fenomenele, procesele, evenimentele ce urmează a se produce şi de a micşora nivelul perturbărilor apărute aleator. Este un proces complex şi dinamic, o atitudine şi un mod specific de a gândi şi acţiona a celor ce conduc, materializate într-un ansamblu de acţiuni, metodic efectuate, în scopul determinării evoluţiei în viitor a proceselor şi activităţilor conduse, de a determina şi a dirija conştient acţiunea în vederea asigurării unei eficiente maxime a conducerii. Prin intermediul planificării, sunt stabilite obiectivele şi bineînţeles resursele şi mijloacele necesare îndeplinirii acestora.

Existenţa planificării constă în atitudinea manifestată de manager (şef) faţă de evoluţia viitoare a proceselor şi activităţilor conduse. Această atitudine trebuie să constituie o componentă în adoptarea unui stil de muncă eficient în conducerea unităţii. Având în vedere amploarea, noutatea, tendinţele şi rapiditatea cu care se succed situaţiile şi fenomenele cu care ne confruntăm în prezent, considerăm că manifestarea planificării în conducere nu poate elimina în totalitate neprevăzutul, dar îi poate diminua efectele negative.

Planificarea are în vedere următoarele aspecte: tendinţe, obiective, politici, programe, bugete, repartizarea sarcinilor, programarea muncii, activităţi de dezvoltare şi control. Planificarea se realizează prin următoarele instrumente: diagnoza, prognoza, planul şi programul.

Diagnoza reprezintă un ansamblu de activităţi de diagnosticare prin care se face cunoscută activitatea unităţii, la un moment dat, pe baza unei analize ştiinţifice în vederea perfecţionării ei. Extrapolată la activitatea Poliţiei Locale, diagnoza presupune demersurile pentru cunoaşterea la zi a situaţiei operativ informative, prin folosirea formelor, metodelor adecvate de acţiune. Se realizează prin analiza datelor statistice, situaţiilor operative, evidenţelor, rapoartelor şi rezultatelor obţinute până în acel moment. Datele obţinute prin diagnoză reprezintă punctul de plecare în proiectarea obiectivelor .

Prognozele sunt instrumente de cunoaştere, de investigare în timp, cu ajutorul cărora se desprind tendinţele de dezvoltare şi evoluţie în viitor a diferitelor procese, stări de fapt, evenimente. Cu ajutorul prognozelor se evaluează evoluţia viitoare a componentelor calitative şi cantitative ale unui domeniu de activitate. Reprezintă un ansamblu de măsuri prin care managerul ia în considerare dezvoltarea, identifică tendinţele existente, anticipând fenomenele şi procesele care vor avea loc în mod obiectiv în viitor. Prognozele acoperă un orizont de câţiva ani şi au caracter aproximativ. Cu ajutorul lor se stabilesc obiectivele strategice şi se fundamentează deciziile strategice.

Planurile. Prin intermediul planurilor, managementul stabileşte obiectivele, direcţiile complete de acţiune pe un timp determinat, asigură folosirea eficientă a tuturor resurselor unităţii, coordonarea corespunzătoare a acestora, corelarea activităţii unei unităţi cu celelalte elemente ale sistemului, precum şi stabilirea responsabilităţilor. Prin plan se stabilesc nu numai obiectivele, dar se precizează şi cum se vor realiza, prin ce mijloace, tehnici, metode etc.

Programarea constă în elaborarea de programe în care se descriu concret succesiunea şi intercondiţionarea acţiunilor ce trebuie desfăşurate în vederea realizării planului. Constituie o modalitate principală de concretizare a planificării. Specificul lor este orizontul redus de timp cel mai adesea, o decadă, o săptămână, o lună, o zi, dar prezintă, în schimb, foarte detaliat acţiunile ce urmează a se executa şi succesiunea lor în timp. Reprezintă un ansamblu de activităţi, acţiuni, lucrări sau operaţii eşalonate în timp, fiecare având durata stabilită şi resurse repartizate pentru realizarea obiectivului. Elementele cuprinse în programe au un înalt grad de certitudine.

4.5. Metode de motivare a personalului

Motivaţia este definită ca un ansamblu de factori care determină conduita unui individ. Pentru a conduce oamenii trebuie să-i motivezi. Cei mai buni lideri ştiu cum să-i motiveze pe ceilalţi. Numeroase studii şi cercetări au încercat să arate impactul motivaţiei asupra activităţii unităţii. Este bine să reţinem şi să ne familiarizăm cu: Elton Mayo - experimental Hawthorne; Douglas McGregor - teoriile X şi Y; A. Maslow - piramida trebuinţelor. Există numeroase modalităţi de a motiva, unele costisitoare altele mai puţin costisitoare, unele directe, altele indirecte. Motivaţia este suma versiunilor interne şi externe care energizează un anumit comportament, care îl orientează şi îi conferă persistenţă în timp. Există surse interne ale motivaţiei - trebuinţele individului şi surse externe - aşteptări ale organizaţiei faţă de individ. Individul poate interioriza aşteptările externe sub forma dorinţei de a realiza anumite performanţe.

Abilitatea de a-i face pe oameni să muncească cu tine şi pentru tine este esenţială pentru succesul oricărui manager. În activitatea managerilor moderni, previziunea comportamentului subordonaţilor este esenţială şi cu toate că este extrem de dificil de anticipat comportamentul specific al fiecăruia în parte şi al tuturor la un loc, managerii trebuie să identifice nu doar cine este responsabil de un anumit comportament, ci şi cum poate fi el influenţat.

Ştiinţele comportamentale trebuie să ofere conducătorilor moderni, chiar dacă speculaţiile şi analizele teoretice sunt interesante, răspunsul la întrebarea „pot fi dirijate motivaţiile oamenilor?" şi să elucideze noţiunea de comportament dirijat.

O scurtă analiză a experienţei de viaţă arată că, de obicei, multe din acţiunile umane sunt precedate de anticiparea a ceea ce prietenii, colaboratorii, familia, etc. aşteaptă de la noi. Reuşita este condiţionată de informaţii certe sau de previziuni privind aşteptările pe care aceştia le au de la noi şi despre modul în care noi facem faţă acestor aşteptări. Teoria aşteptării sociale poate explica acest aspect.

Prin comportament dirijat se înţelege direcţionarea reacţiei favorabile a altei persoane printr-un comportament în consonanţă cu dorinţele acesteia. Persoana manipulată nu este angajatul, ci managerul care, pentru a-şi putea motiva angajaţii, trebuie să aibă un comportament cât mai aproape de aşteptările lor. Această schimbare de sens reprezintă una dintre modificările fundamentale în stilul modern de conducere.

De ce muncesc oamenii?

Posibilele răspunsuri s-au dat analizând formele motivaţiei pornind de la faptul că fiecărei forme îi corespund tipuri de motive specifice care-i determină pe oameni să muncească. Instruirea şi cunoaşterea cât mai exactă de către manageri a acestor motive cu ajutorul observaţiei constituie o condiţie esenţială a posibilităţii conducătorilor de a răspunde provocării.

Identificarea motivelor reale poate fi deseori un proces dificil pentru că există riscul ca managerii să aibă în vedere propriile lor motivaţii atunci când le apreciază pe ale colaboratorilor lor. Este foarte uşor să avem idei greşite, referitor la ceea ce îi face pe oameni să muncească sau nu. Dacă diagnosticul este incorect, atunci şi măsurile destinate a corecta situaţiile identificate pot fi total necorespunzătoare.

Cunoaşterea motivelor angajaţilor, acţiunile desfăşurate de manageri cu scopul de a-i determina pe aceştia să-şi utilizeze integral disponibilităţile fizice şi intelectuale pentru atingerea nivelului de performanţă stabilit reprezintă marea schimbare de optică pe care o aduce motivarea lucrătorilor.

Nu mai vorbim de performanţe stabilite la nivel individual, ci de obiective la nivelul organizaţiei, individul fiind atras în realizarea acestora.

O persoană din conducere dispune de o mare varietate de instrumente, cum ar fi: delegarea, asigurarea unui sistem de salarizare stimulativ, asigurarea competiţiei constructive, creşterea încrederii în sine a lucrătorilor cu scopul ca ei să devină motivaţi pentru angajarea în activităţi complexe.

Succesul utilizării acestor instrumente este dependent de existenţa concordanţei între persoană şi postul pe care-l ocupă. Pentru a putea pune în aplicare cu şansă de reuşită metodele şi tehnicile de motivare trebuie ca atunci când se proiectează posturile să se ia în considerare şi implicaţiile motivaţionale, pentru a se obţine o cât mai bună corelaţie persoană - post.

Pentru a fi posibil un diagnostic sigur, se începe prin radiografierea şi cunoaşterea pieţei interne, prin cunoaşterea motivaţiei acestei pieţe:

- identificarea nevoilor şi aşteptărilor clienţilor organizaţiei;
- evaluarea nivelului de satisfacţie sau insatisfacţie în raport cu stilul de conducere, organizarea şi modul de funcţionare al organizaţiei;
- imaginile vehiculate de organizaţiile producătoare sau serviciile sale.

Preocuparea managerilor de a obţine maximul de la angajaţii lor trebuie să ia în considerare atât motivaţiile fiecărui individ, cât şi motivaţiile specifice care apar la nivelul grupului. Numai astfel devine posibilă cunoaşterea situaţiei reale şi luarea măsurilor ce se impun.

Organizaţiile poliţieneşti nu sunt scutite nici ele de aceste probleme, fie că sunt pur teoretice sau ţin de practica operativă. Fără a ne referi la aspectele motivaţionale stipulate în statutul poliţistului sau în teoria gestionării resurselor umane, considerăm că este util să analizăm un model teoretic fundamentat de Victor McDonald, în „**Studiul managementului şi al supervizării în cadrul corpurilor poliţieneşti",** publicată de Colegiul Canadian de Poliţie. Modelul se sprijină pe opt afirmaţii pe care le analizăm în continuare.

Afirmaţia 1. Motivaţia este direct legată de retroacţiunea (feedback-ul) superiorilor. În unităţile de Poliţie , din păcate, se uită acest aspect. Relaţia dintre poliţist şi şefii săi, în special şeful direct este una particulară şi este determinată de impactul social major al muncii de poliţie. De aceea, este indicat ca şefii să arate ori de câte ori au ocazia, iar acest lucru nu costă nimic, material vorbind, că subordonaţii lor sunt pe drumul cel bun.

Această afirmaţie se leagă de raportul critică-laudă la care am mai făcut referire. Din nefericire, şefii critică mult mai mult decât laudă, bazându-se pe un raţionament ineficient potrivit căruia dacă subordonaţii îşi fac treaba, nu are rost să-i lauzi pentru că asta este datoria lor, iar dacă nu îşi fac treaba trebuie criticaţi. Complimentele trebuie făcute şi în situaţii normale de muncă pentru a arăta că subordonaţii sunt pe drumul cel bun sau pentru a încuraja acţiunile viitoare ale acestora. NU trebuie să se întâmple ceva extraordinar pentru a lăuda. De regulă, în aceste situaţii recompensele sunt materiale.

Afirmaţia 2. Motivaţia este întreţinută într-un climat organizatoric care dezvoltă iniţiativa personală şi experimentarea. Faptul că Poliţia ca organizaţie nu reuşeşte să construiască un climat pozitiv este o trăsătură care nu este specifică doar Poliţiei Române. Conform unor concluzii făcute de autor în urma analizării unor servicii de poliţie a rezultat că acestea nu recompensează iniţiativa personală, de fapt o minimalizează pentru că membrii lor sunt motivaţi să evite erorile şi nu să caute excelenţa. Acest lucru face ca tinerii să fie mai motivaţi înainte de a intra în poliţie decât după câţiva ani. Aceste concluzii sunt actuale şi în serviciile noastre de poliţie. Militarizarea poliţiei în trecut, existenţa ordinului care se execută şi nu se discută fac ca sistemul de management să mai aibă de lucru în ceea ce priveşte construirea unui climat pozitiv, bază a unei motivaţii eficace. Trebuie înţeles că promovarea excelenţei şi iniţiativei personale trebuie să devină strategii de lucru şi nu simple posibilităţi de acţiune.

Afirmaţia 3. Ceea ce o persoană consideră motivant poate să nu fie la fel pentru o alta sau să fie demotivant. Cu toate că există un tipar de reacţie colectiv, apar diferenţe de la o persoană la alta cu privire la percepţia motivaţiei. Este responsabilitatea managerului să construiască o bază comună de lucru care să fie înţeleasă şi acceptată de toţi subordonaţii. Subiectivitatea individuală trebuie înlocuită cu un mesaj clar, coerent şi uşor de înţeles despre ce înseamnă motivare şi care sunt modalităţile ei de înfăptuire.

Afirmaţia 4. Una din principalele variabile care influenţează menţinerea motivaţiei este natura relaţiei interpersonale şef-subordonat. Despre această relaţie am spus că este cea mai importantă relaţie interpersonală pe care o gestionează adultul în viaţa sa. Ţinând cont de autoritatea diferită asociată relaţiei, de faptul că managerul are întâietate în construirea acestei relaţii deoarece are autoritatea, putem spune că şeful este persoana care poate eficientiza sau deteriora această relaţie, implicit, poate eficientiza sau nu motivaţia aferentă ei. Gestionarea acestei relaţii este considerată fundamentală de teoreticieni ca Peter Ferdinand Drucker - vezi lucrarea „ Despre profesia de manager„ sau Warren Gamaliel Bennis - vezi lucrarea „Liderii, strategii pentru preluarea conducerii„.

Afirmaţia 5. Dacă angajaţii de la baza piramidei sunt lipsiţi de motivaţie, gesturile celor din vârf vor fi prea puţin productive. Autorul pleacă de la ipoteza, întâlnită în psihologia organizaţională, că eficacitatea unei organizaţii depinde de cea a verigii sale cele mai slabe. În organizaţiile moderne, managerii caută soluţii pentru a nu se ajunge la o

asemenea situaţie. În principiu ipoteza este corectă după cum corectă este şi ipoteza dezvoltată de Vilfredo Federico Damaso Pareto conform căreia 20% din angajaţii unei organizaţii produc 80% din profit, iar 80% produc doar 20%. Sarcina managementului este aceea de a-i identifica pe cei 20% din angajaţi şi a le pune la dispoziţie logistica necesară.

Afirmaţia 6. Condiţiile care favorizează motivaţia trebuie să fie continue şi nu sporadice, iar eforturile pentru menţinerea motivaţiei trebuie să fie susţinute. Sistemul motivaţional trebuie promovat constant, pe baza unei strategii pentru a fi eficient. În măsura în care managementul este inconsecvent în gestionarea motivaţiei, aceasta va avea un efect de bumerang, oamenii devenind reticenţi sau dezinteresaţi de ea.

Afirmaţia 7. Dacă nici o schimbare nu vine să modifice condiţiile de încurajare, motivaţia se diminuează. Constanţa schimbării este o condiţie necesară dar nu este suficientă. Motivaţia trebuie întreţinută, remarcată, scoasă în evidenţă. Condiţiile de încurajare sunt entropice, la intervale de timp regulate ele trebuiesc modificate, astfel intervine obişnuinţa, rutina şi plictiseala, indiferent de construcţia sistemului motivaţional.

Afirmaţia 8. Angajatul se arată mai motivat când este consultat pentru a determina natura muncii sale precum şi modul în care va trebui îndeplinită. Cointeresarea angajatului în aport cu ceea ce face este o condiţie a stilului de management democratic sau participativ. Este o ipoteză împrumutată din teoria deciziei care se referă la faptul că oamenii vor fi mai interesaţi să rezolve o problemă dacă au luat parte la decizia referitoare la ea. Acest amănunt a dus la dezvoltarea deciziilor colective, ca modalităţi de motivare şi creştere a eficienţei, în acelaşi timp.

Ca urmare a complexităţii procesului motivaţional la nivelul organizaţiilor, a dificultăţilor izolării şi cercetării sale s-au dezvoltat numeroase opinii şi teorii diferite cu privire la motivaţie. În funcţie de punctul de vedere din care se abordează motivaţia sau de apartenenţa la diferite şcoli de gândire, teoriile motivaţionale pot fi grupate în mai multe categorii. Cel mai frecvent se disting două categorii:

- **teorii de conţinut**
- **teorii de proces**

În prima categorie se cuprind: teoria ierarhiei nevoilor, teoria ERG, teoria factorilor duali, teoria nevoilor dobândite, teoria ipotezei relaţiei om-muncă, iar în a doua categorie se includ: teoria aşteptărilor, teoria condiţionării operante, teoria echităţii, teoria atribuirii. Cele două categorii de teorii motivaţionale se completează reciproc. Ele reprezintă abordări complementare, permiţând înţelegerea comportamentului angajaţilor în toată complexitatea sa. Am considerat util să facem doar o prezentare a lor, încercând să surprindem modul cum ele pot influenţa motivaţia angajaţilor.

5. INSTRUMENTE DE LUCRU ÎN CADRUL POLIȚIEI LOCALE

5.1. Patrularea

5.1.1.Organizarea şi desfăşurarea activităţii de menţinere a climatului de siguranţă publică

Noţiuni generale privind activitatea de menţinere a climatului de siguranţă publică

În conformitate cu prevederile legale privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Locale, aceasta asigură menţinerea climatului de siguranţă şi ordine publică pe teritoriul localităţilor urbane şi rurale.

Activitatea de menţinere a climatului de siguranţă publică se organizează în scopul prevenirii şi combaterii infracţiunilor şi a altor fapte antisociale, apărării vieţii, drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, a avutului privat şi public, pentru asigurarea fluenţei traficului rutier, prevenirea accidentelor şi respectarea normelor privind circulaţia vehiculelor pe drumurile publice.

Poliţiştii locali destinaţi să execute această activitate îndeplinesc funcţia de funcţionar public, iar în funcţie de situaţia operativă existentă, dispozitivele în care aceştia acţionează pot fi întărite şi cu jandarmi, elevi sau studenţi de unităţile de învăţământ ale Ministerului de Interne şi personalul din sistemele de pază.

Menţinerea climatului de siguranţă publică se realizează prin dispunerea în teren a tuturor elementelor poliţieneşti în cadrul dispozitivului de siguranţă publică. Acesta este compus din:

- dispozitivul de ordine;
- dispozitivul de supraveghere şi control al traficului rutier;
- dispozitivul de ordine din sistemul transporturilor feroviare, navale şi aeriene.

Toate aceste dispozitive sunt constituite din elemente ale Poliţiei Locale amplasate în localităţi, trasee interurbane, staţii de cale ferată, care execută serviciul de menţinere a ordinii publice, dirijare şi control al traficului rutier, prin posturi şi patrule de ordine.

Elementul poliţienesc este constituit din poliţiştii locali care îşi desfăşoară activitatea în teren pentru îndeplinirea atribuţiilor conferite de lege în posturi şi pe itinerare de patrulare.

Postul reprezintă porţiunea de teren încredinţată unuia sau mai multor poliţişti locali în care aceştia îşi îndeplinesc sarcinile prevăzute în consemnul general şi particular stabilit.

Serviciul în post se execută pe unul, două sau trei schimburi, într-o zonă stabilită prin planul de siguranţă publică ori prin buletinul posturilor, aprobat de şeful structurii de Poliţie Locală.

Patrulele acţionează pe itinerare de patrulare.

Itinerarul de patrulare reprezintă traseul parcurs într-un interval de timp bine delimitat, stabilit prin planul de siguranţă publică ori prin buletinul posturilor, în care poliţiştii locali îşi îndeplinesc sarcinile prevăzute în consemnul general şi particular stabilit. Patrulele pe trenurile de călători acţionează conform turnusului stabilit.

Serviciul pe itinerarul de patrulare se execută pe unul, două sau trei schimburi.

În funcţie de modul de deplasare se poate patrula pedestru, pe bicicletă, hipo, pe motocicletă, pe tren, cu autoturismul, cu ambarcaţiuni navale (bărci, şalupe sau alte mijloace de deplasare acvatice) sau cu elicopterul. Prin planul de siguranţă publică se stabilesc patrulele în care poliţiştii locali vor avea în dotare câini de serviciu.

Posturile sau itinerarele de patrulare pot fi permanente ori temporare.

Pe raza posturilor şi itinerarelor de patrulare se stabilesc locurile de interes poliţienesc pe care poliţistul local trebuie să le cunoască şi să le supravegheze, în vederea prevenirii şi descoperirii infracţiunilor şi altor fapte antisociale.

Poliţiştii locali care execută activităţi în dispozitivul de siguranţă publică se subordonează nemijlocit, şefilor de schimb şi direct şefilor formaţiunilor de profil şi primarului. Ordinele privind executarea serviciului se transmit numai pe cale ierarhică, prin şefii formaţiunilor de profil.

Instruirea şi controlul dispozitivelor de siguranţă publică se va executa zilnic, la intrarea în serviciu de poliţişti locali din formaţiunile de profil, stabiliţi prin planificarea lunară aprobată de primar, precum şi de cadrele eşaloanelor superioare împuternicite în acest sens.

În timpul serviciului, poliţiştii locali din dispozitivul de siguranţă publică îndeplinesc obligaţiile stabilite prin consemnul general şi particular al postului.

Consemnul general cuprinde toate obligaţiile pe care le are orice poliţist local repartizat într-un post sau itinerar de patrulare.

Consemnul particular cuprinde obligaţiile şi activităţile pe care trebuie să le desfăşoare poliţistul, specifice fiecărui post sau itinerar de patrulare.

Consemnul general şi particular sunt prevăzute în planul de siguranţă publică şi se înscriu în carnetul posturilor.

În vederea îndeplinirii atribuţiilor de serviciu, poliţiştii locali din dispozitivele de siguranţă publică conlucrează cu cei din alte formaţiuni, militarii din trupele de jandarmi şi colaborează cu personalul de pază, precum şi cu cetăţenii.

Poliţiştii locali din dispozitivul de siguranţă publică execută ori participă la efectuarea de investigaţii, razii, controale poliţieneşti, pânde sau alte activităţi specifice, în vederea prevenirii şi combaterii infracţiunilor şi altor fapte antisociale, a evenimentelor rutiere, feroviare, navale şi aeriene, prinderii infractorilor şi a persoanelor urmărite.

Pe timpul executării serviciului, poliţiştii locali sunt dotaţi cu armament, cătuşe, bastoane de cauciuc, mijloace de comunicaţii, pulverizatoare de mână cu substanţe iritant lacrimogene sau alte mijloace pentru protecţia fizică individuală şi port-carnet, pe care le vor purta la vedere, pe centură, peste obiectele de îmbrăcăminte sau de protecţie, precum şi fluiere, lanterne (pe timp de noapte), carnete de procese verbale de constatare a contravenţiilor şi extrase din actele normative cu care lucrează frecvent.

În plus, poliţiştii locali care acţionează în dispozitivele de supraveghere şi control în traficul rutier vor mai avea asupra lor baston reflectorizant ori sursă de lumină roşie (pe timp de noapte), fluier, carnete de dovezi înlocuitoare pentru permisele de conducere şi certificatele de înmatriculare reţinute.

În funcţie de locul unde îşi desfăşoară activitatea, pot fi echipaţi cu echipament de protecţie care să semnalizeze prezenţa poliţistului local în zonă, făcându-l vizibil de la distanţă (coafă albă, echipament reflectorizant sau alte obiecte de acest gen).

Mijloacele de transport auto-moto destinate patrulărilor vor fi inscripţionate şi vor fi dotate cu mijloace de semnalizare acustică şi optică.

Organizarea activităţii de menţinere a climatului de siguranţă publică

Pentru organizarea şi executarea activităţii de menţinere a siguranţei publice se întocmesc **planul unic de menţinere a siguranţei publice.**

Planul unic de menţinere a siguranţei publice se întocmeşte de şeful poliţiei locale.

La întocmirea planului unic pot fi invitaţi şi consultaţi reprezentanţii unităţilor teritoriale ale jandarmeriei şi poliţiei naţionale, precum şi reprezentanţi ai Comisiei locale de ordine publică.

La nivelul municipiilor şi oraşelor se întocmeşte **planul de siguranţă publică al localităţilor urbane** cuprinde:

– Analiza situaţiei operative:

- teritoriu;
- populaţie;
- evenimentele social economice, politice sau religioase;
- manifestări tradiţionale periodice etc.;
- starea infracţională şi contravenţională.

– Dispozitivul de siguranţă publică, inclusiv pentru centrele universitare, atât posturile de ordine cât şi cele de supraveghere şi control a traficului rutier.

– Forţe la dispoziţie şi dotarea logistică a acestora.

– Modul de executare a instruirii şi controlului dispozitivului.

– Colaborarea şi cooperarea cu alte forţe (cu referire la formaţiunile de poliţie, efectivele de poliţie din sectorul transporturilor feroviare, navale şi aeriene şi subunităţile de intervenţie rapidă).

– Dispoziţii finale:

La plan se vor anexa:

- schiţa teritoriului cu amplasarea posturilor;
- tabelul posturilor şi patrulelor de ordine publică;
- tabelul posturilor şi patrulelor de poliţie rutieră;
- tabelul cu poliţiştii locali nominalizaţi pentru efectuarea controlului în dispozitiv;
- consemnul general al postului.

Dispozitivul de ordine cuprinde ansamblul posturilor de ordine constituite şi schimburile în care funcţionează itinerare de patrulare acoperite cu patrule auto, hipo, pedestre, cu animale de serviciu, cu militari jandarmi şi alte forţe.

Nominalizarea posturilor constituite, limitele, variantele de executare a patrulărilor, punctele de control şi repaus, mijloacele de deplasare, consemnele particulare, precum şi care din acestea folosesc animale de serviciu, va fi făcută în „Tabelul posturilor de ordine".

Dispozitivul de supraveghere şi control al traficului rutier cuprinde totalitatea posturilor constituite, modul de acoperire a acestora, schimburile în care funcţionează, itinerarele de patrulare acoperite cu patrule auto, moto sau pedestre.

De asemenea, se va prevede modul de asigurare a jocului posturilor, precum şi modalităţi de întărire a dispozitivelor cu alte forţe, atunci când situaţia operativă impune acest lucru.

În cadrul capitolului 5.1.5.- "Colaborarea şi cooperarea cu alte forţe", sunt menţionate forme şi metode de cooperare atât între formaţiunile de poliţie locală cât şi poliţie naţională, personalul din sistemele de pază, jandarmi, pompieri, poliţia de frontieră şi alte forţe din sistemul de ordine publică, precum şi modul de acţiune în situaţii speciale, cum ar fi incendii de proporţii, explozii, catastrofe şi calamităţi naturale, în cazul acţiunilor de apărare civilă, etc.

Actualizarea planurilor de siguranţă publică şi de supraveghere a traficului rutier de ordine se face pe baza unei analize în urma căreia se stabilesc modificările ce se vor aduce acestor documente.

Pentru fiecare post (patrulă) prevăzut(ă) în plan se întocmeşte **carnetul posturilor.**

Repartizarea în posturi a poliţiştilor locali din dispozitivul de siguranţă publică se realizează în baza **buletinului posturilor**.

Buletinul posturilor se întocmeşte zilnic, în funcţie de situaţia operativă de şeful formaţiunii de ordine publică şi/sau circulaţia pe drumurile publice, etc. şi se aprobă de şeful organului de poliţie.

În buletinul posturilor se menţionează varianta de executare a serviciului, situaţia numerică a efectivelor (pe schimburi), forţe suplimentare (jandarmi, alţi poliţişti locali care execută activităţi de întărire a dispozitivului), animale de serviciu folosite, autovehicule destinate patrulării şi evidenţa nominală a răspândirilor, repartizarea în posturi, activitatea de control şi constatările efectuate.

În consemnele patrulelor pedestre auto de schimbul I şi II vor fi menţionate toate unităţile de învăţământ stabilindu-se pe variante şi itinerarii, timpii de staţionare şi acţiune în zona fiecărei şcoli sau unităţi de cazare, în funţie de programul acestora, urmărind în special ca prezenţa şi intervenţia poliţiştilor locali să se facă simţită în recreaţii şi pe stradă, în momentele de sosire şi plecare a elevilor din şcolă.

Buletinul posturilor cuprinde:

- numărul de ordine al postului sau itinerarului de patrulare, limitele postului;
- numele şi prenumele poliţistului local repartizat în post, al militarului jandarm, numele animalului de serviciu folosit;
- orele în care se execută serviciul;
- semnătura celor nominalizaţi să execute serviciul în post.

Fiecare poliţist local va avea un **carnet personal**, numerotat şi înregistrat, în care se vor nota date privind:

- persoane, autovehicule şi obiecte urmărite;
- persoane legitimate, ora, locul şi motivul legitimării;
- autovehicule controlate şi constatări, motivul opririi;

- tema prelucrată la instruire, numele celui care a susţinut-o, precum şi alte probleme prelucrate;
- alte însemnări făcute în timpul serviciului.

5.1.2. Drepturile şi obligaţiile funcţionarilor de Poliţie Locală care execută serviciul de menţinere a climatului de siguranţă publică

Pentru a nu repeta prevederile din art.20-21 Legea 155/2010 (Drepturile şi recompensele care se pot acorda poliţiştilor locali sunt prevăzute şi în cap. VII din Regulamentul cadru de aplicare a HG 1332/2011), trecem direct la activitatea de evaluare şi apreciere a activităţii poliţiştilor locali, care se va face având în vedere:

- numărul infracţiunilor constatate în flagrant;
- contribuţia la combaterea accidentelor de circulaţie;
- contribuţia la combaterea furturilor, inclusiv de şi din auto;
- modul de cunoaştere a situaţiei operative;
- activităţi educaţional-preventive desfăşurate;
- numărul informaţiilor culese şi valoare operativă a acestora;
- numărul persoanelor depistate, urmăriţi prinşi, bunuri date în urmărire şi recuperate;
- rapoarte depuse pentru completarea supravegherii persoanelor în atenţie;
- sancţiuni contravenţionale aplicate, bunuri şi valori confiscate;
- conflicte aplanate;
- furturi prin spargere la unităţile comerciale, tâlhării, furturi prin smulgere, accidente de circulaţie, scandaluri sau alte evenimente înregistrate în posturile încredinţate;
- evenimente de tulburare a ordinii publice sau rutiere care au avut loc şi la care s-a intervenit cu întârziere;
- ţinuta şi comportarea faţă de cetăţeni;
- nivelul de pregătire de specialitate şi fizică;
- abateri comise.

5.1.3. Executarea serviciului de asigurare a climatului de siguranţă publică

Executarea serviciului de asigurare a climatului de siguranţă publică se realizează în conformitate cu planurile de menţinere a siguranţei publice întocmite la nivelul fiecărei unităţi şi subunităţi de Poliţie Locală.

În cadrul dispozitivelor de ordine poliţiştii locali execută activităţii specifice de asigurare a ordinii publice, apărare a vieţii, integrităţii corporale şi sănătăţii persoanelor, a drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, a avutului public şi privat.

Dispozitivul de ordine este format din patrule şi posturi care pot fi:

- patrule pedestre;
- patrule auto;
- patrule hipo;

- posturi semimobile auto;
- posturi fixe;

A.1. <u>Patrula pedestră</u>

Patrula pedestră este un element al dispozitivului de ordine care acţionează pe teritoriul municipiilor şi oraşelor ori în localităţile rurale, în locurile şi mediile favorabile săvârşirii infracţiunilor sau contravenţiilor, precum şi în alte locuri unde se concentrează sau acţionează elemente infractoare.

Patrula pedestră se compune din cel puţin 2 poliţişti locali sau un poliţist local însoţit de un jandarm, elev din şcolile de poliţie, sau un poliţist local conductor cu câinele de însoţire.

Unul din poliţiştii locali este şef al patrulei, ceilalţi având obligaţia de a executa ordinele şi a acorda sprijin în executarea atribuţiilor.

Pot fi componenţi ai patrulelor pedestre, personalul din alte sisteme de pază, voluntari, care vor desfăşura activităţi sub îndrumarea şi controlul poliţiştilor locali.

Patrulele pedestre se vor angaja în zonă sau pe itinerarii de patrulare. Lungimea itinerarului de patrulare este de 3-5 km, cuprinzând 2-3 variante de patrulare. Pe itinerar se stabilesc intervale orare pentru anumite puncte obligatorii de trecere, determinate de situaţia operativă. Itinerarul de patrulare va fi parcurs de cel puţin două ori pe schimb. În timpul executării serviciului în teren poliţiştii locali au dreptul la 10 minute repaus după fiecare oră de activitate. Când temperatura aerului este sub -15° sau peste 30° la umbră, pauza se efectuează la fiecare oră. Locul de repaus se stabileşte de către şeful formaţiunii la propunerea poliţistului local, fiind menţionat în carnetul postului cu variante în caz de timp nefavorabil (ploi în aversă, ninsori abundente, frig sau căldură mare).

În vederea exercitării drepturilor şi obligaţiilor ce le revin, pe lângă atribuţiile generale ale poliţiştilor locali, componenţii patrulelor pedestre au următoarele obligaţii:

- să verifice, în deosebi, pe timp de noapte, sistemele de închidere a obiectivelor de pe raza de activitate, atât la intrarea cât şi la ieşirea din serviciu, mai puţin cele cuplate la sistemele de alarmare;
- să acţioneze permanent pentru prevenirea furturilor din obiectivele de pe raza de competenţă, a celor din autoturisme, a telefoanelor publice stradale, precum şi pentru prevenirea violurilor, tâlhăriilor, scandalurilor şi a altor manifestări prin care se încalcă normele de convieţuire socială, ordinea publică, circulaţia pe drumurile publice şi se aduce atingere drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, vieţii şi integrităţii corporale a persoanei, avutului public, luând măsuri ferme, conform prevederilor legale, atunci când aceste fapte s-au comis;
- să acţioneze pentru combaterea faptelor ilegale de comerţ stradal şi să participe la acţiuni organizate pentru combaterea faptelor antisociale;
- să acţioneze pentru combaterea faptelor de parazitism social şi depistarea celor care poluează strada (cerşetori, vagabonzi, prostituate, etc.);
- să menţină permanent legătura cu poliţiştii locali din posturile sau itinerariile de patrulare învecinate, jandarmii, personalul din sistemul de pază care acţionează în zonă, pentru a face schimb de informaţii, a cere şi acorda sprijin în soluţionarea unor situaţii ivite pe timpul serviciului;

- să intervină pentru asigurarea fluenţei rutiere pe itinerariul de patrulare, atunci când situaţia impune, urmărind depistarea unor persoane care au furat autovehicule ori a infractorilor care transportă bunuri sustrase sau sunt urmăriţi;

- să intervină pentru menţinerea salubrizării localităţii şi a unei stări edilitar-gospodăreşti corespunzătoare;

- să se afle la orele stabilite în punctele fixate în variantele de patrulare, dacă nu sunt cauze care pot împiedica aceasta.

În baza planului de siguranţă publică a localităţii, vor fi stabilite zone în care vor acţiona patrule independente, care vor acţiona ca elemente ale dispozitivului de ordine (patrule pedestre) în strânsă colaborare cu celelalte elemente din dispozitiv (jandarmi, etc).

Aceste patrule vor acţiona coordonate de Poliţia Locală, cu prioritate pentru executarea următoarelor misiuni :

- menţinerea ordinii publice în zona instituţiilor de învăţământ preuniversitar, a parcurilor şi altor zone de agrement;

- asigurarea ordii publice în staţiunile turistice montane şi de pe litoral;

- prevenirea şi combaterea fenomenului infracţional şi contravenţional prin acţiuni dinamice, executate în locurile şi zonele cunoscute cu probleme deosebite din punct de vedere al situaţiei operative;

- executarea activităţilor de patrulare, împreună cu poliţiştii din mediul rural, pentru asigurarea ordinii şi siguranţei publice şi prevenirea fenomenului infracţional;

- menţinerea ordinii publice pe timpul desfăşurării unor activităţi de interes local, cu public numeros (târguri, oboare, bâlciuri, discoteci, manifestări religioase, comemorative, serbări câmpeneşti etc.);

- participarea în mod independent sau împreună cu Poliţia Naţională la prevenirea şi combaterea furturilor de produse agricole de pe câmp sau din locurile de depozitare şi a furturilor de animale;

- participarea la menţinerea ordii publice pe timpul producerii unor calamităţi naturale, catastrofe, dezastre, precum şi pentru limitarea efectelor acestora prin luarea primelor măsuri.

A.2. <u>Patrula auto</u>

Patrula auto execută serviciul cu autoturisme special destinate sau alte vehicule ale unităţii de Poliţie Locală şi este formată din şeful patrulei, conducătorul auto, şi un coleg. Este interzisă folosirea autovehiculelor destinate patrulelor auto pentru alte activităţi.

Şeful patrulei şi conducătorul auto sunt obligaţi:

- să respecte regulile stabilite prin lege privind circulaţia pe drumurile publice şi obligaţiile conducătorului autovehiculului;

- să se ocupe de întreţinerea şi starea tehnică a autovehiculului din dotare;

- să nu părăsească itinerarul de patrulare şi să folosească autovehiculul numai pentru executarea serviciului de ordine, iar în situaţii deosebite să intervină pentru acordarea primului – ajutor şi transportarea la o unitate sanitară a persoanelor a căror viaţă este în pericol.

Itinerariile patrulelor auto vor fi astfel stabilite încât să se realizeze o intervenţie rapidă în sprijinul celorlalţi poliţişti locali aflaţi în teren, precum şi pentru transportul operativ la sediul Poliţiei Locale al persoanelor depistate săvârşind infracţiuni sau contravenţii.

În timpul executării serviciului în patrula auto, poliţiştii locali ce o compun vor avea în vedere:

- zonele unde locuiesc elementele agresive, turbulente, infractorii recidivişti, gazdele de infractori şi alte asemenea persoane;
- locurile favorabile săvârşirii infracţiunilor cu violenţă, precum şi cele unde de obicei se întâlnesc sau îşi fac apariţia elemente parazitare, infractoare, discoteci, baruri sau alte localuri de alimentaţie publică cu program nocturn;
- locuinţe izolate ale persoanelor în vârstă, lipsite de apărare, sau care prin modul de viaţă şi comportare sunt potenţiale victime ale infractorilor;
- arterele de circulaţie rutieră cu trafic intens ori unde se înregistrează frecvent evenimente rutiere;
- locurile de staţionare a taximetrelor şi intervenţia cu operativitate în cazul evenimentelor deosebite;
- grădiniţe, şcoli, aziluri de bătrâni etc.;
- unităţi economice cu schimburi de noapte.

Autovehiculele se vor afla permanent în teren, patrulând pe itinerariul stabilit, cu o viteză adecvată. Poliţiştii locali vor interveni cu operativitate pentru rezolvarea unor probleme operative, constatate din oficiu, la solicitarea cetăţenilor sau la ordinul ofiţerului de serviciu, dispecerului, etc.

Pe timpul parcurgerii itinerarului patrula auto menţine legătura direct sau prin staţia de emisie-recepţie cu poliţiştii locali aflaţi în serviciu, pentru realizarea schimbului de informaţii şi acordarea sprijinului necesar, dacă este cazul. Pe itinerarul de patrulare se vor stabili şi locuri de staţionare şi perioada de timp cât va staţiona, timp în care poliţiştii locali componenţi ai patrulei vor desfăşura activităţi specifice, cum ar fi: dirijarea traficului rutier, legitimări, controlul corporal şi al bagajelor, contactarea unor persoane, etc., asigurând totodată şi paza autovehiculelor şi legătura cu dispeceratul sau ofiţerul de serviciu.

Este interzisă staţionarea la sediul Poliţiei Locale a autovehiculelor de patrulare aflate în serviciu. Pe raza localităţilor urbane şi în zonele aglomerate, atunci când condiţiile atmosferice permit, se pot constitui patrule pe motociclete sau mopede.

Acestea pot acţiona împreună sau separat, în funcţie de situaţia operativă, poliţiştii locali le compun având aceleaşi atribuţii ca şi cei care fac parte din patrulele auto.

A.3. <u>Patrula hipo</u>

Este un element al dispozitivului de ordine care execută serviciul de asigurare a climatului de siguranţă publică, pe itinerarul de patrulare situate de regulă la periferia localităţilor sau în zonele cu întindere mai mare şi acoperire naturală stabilite de şeful organului de poliţie.

Patrula hipo se compune din 2 poliţişti cu câte un cal de serviciu.

Itinerarul patrule hipo nu poate depăşi 15 km. Viteza medie de deplasare este de 4 km/h, iar în cazul când patrula se execută noaptea sau pe terenuri greu accesibile, aceasta se

reduce la 2 km/h. După parcurgerea a circa 8 km se ia o pauză de 30 de minute, timp în care caii se odihnesc, iar poliţiştii, prin rotaţie, execută activităţi specifice în stradă, la obiectivele din apropierea locului de staţionare sau de repaus.

Patrula hipo nu va fi folosită pe timp nefavorabil (viscol, ploaie continuă ori furtună), precum şi în cazurile în care temperatura este sub –15° C. În această situaţie, poliţiştii locali vor fi folosiţi în patrule pedestre.

Membrii patrulei hipo, în afara obligaţiilor generale, au următoarele sarcini specifice:

a) să execute pânde şi controale în locurile obligatorii de trecere, în scopul depistării autorilor furturilor de material lemnos, de pe câmp şi din livezi, a celor care execută transporturi ilegale de mărfuri, etc.;

b) să depisteze persoanele care se ascund şi cele care sunt cazate ilegal în dormitoarele comune ale unor ferme agricole;

c) să controleze şi să supravegheze obiectivele Consiliului Local, să prevină comiterea furturilor de cabluri telefonice şi electrice, stâlpi, instalaţii de irigat.

Poliţiştii locali care compun patrula hipo se ajută reciproc şi fac schimb de informaţii cu cei care execută serviciul în posturile fixe sau în zonele de patrulare aflate pe itinerar sau în vecinătatea acestora.

Caii folosiţi pentru patrulare sunt dotaţi cu harnaşamentul necesar, care se compune din: şa, pătură sau pâslă şi frâu (căpeţea şi dârlogi). În timpul nopţii, pe căpeţea se aplică o bandă reflectorizantă, iar pe picioarele din stânga jambiere reflectorizante.

Atunci când este necesar, la ordinul şefului structurii de Poliţie Locală, patrula hipo participă la acţiunile de menţinere a ordinii publice, cu ocazia unor adunări publice, manifestări cultural-artistice sau sportive, pentru prevenirea şi lichidarea actelor de dezordine, îndepărtarea persoanelor expuse pericolului sau care forţează dispozitivul de ordine creat, blocarea unor căi de acces spre locul manifestaţiei şi scoaterea din zonă a elementelor suspecte ori a grupurilor turbulente, care nu-şi justifică prezenţa acolo.

În asemenea situaţii, patrula hipo se plasează în spatele poliţiştilor locali şi a celorlalte forţe care constituie dispozitivul de ordine în locul respectiv, ieşind în faţa acestuia numai la ordinul comandantului dispozitivului, când se impune intervenţia, pentru realizarea vreuneia din măsurile arătate la alineatul precedent.

De regulă, poliţiştii locali vor conduce caii astfel încât aceştia să se găsească în poziţie laterală faţă de grupul de persoane care trebuie menţinut pe aliniamentul stabilit ori îndepărtat din zonă, evitând lovirea sau călcarea vreuneia dintre persoanele aflate în preajma lor. În asemenea acţiuni nu vor fi folosiţi caii care muşcă sau lovesc.

Pe tot parcursul executării misiunii, poliţiştii locali sunt obligaţi să acţioneze astfel încât să evite intrarea în busculade şi să prevină rănirea sau lovirea cailor de către persoanele recalcitrante sau violente, folosind în acest scop, cu tact şi discernământ, mijloacele din dotare.

Poliţiştii locali care au în dotare cai de serviciu răspund, potrivit prevederilor legale, de încălcarea normelor referitoare la îngrijirea, hrănirea şi folosirea acestora.

A.4 <u>Postul semimobil auto</u>

Postul semimobil auto este un element de dispozitiv poliţienesc cu servituţi şi atribuţii principale de ordine publică destinat să acţioneze conform competenţelor legale ale Poliţiei Locale într-o zonă delimitată prin locul de staţionare şi cele 3 variante de itinerare de patrulare pentru asigurarea ordinii publice şi normalităţii civic–urbane, a avutului public şi privat şi a mediului, constatarea contravenţiilor, rezolvarea solicitărilor punctuale ale cetăţenilor ori îndrumarea acestora la sediu.

Posturile semimobile vor fi constituite pe fiecare schimb, din câte 3 poliţişti locali (din care unul, conducător auto) şi vor fi întărite, la schimburile la care se apreciază necesar cu încă unul – doi poliţişti din rândul agenţilor de poliţie, sectorişti sau de la alte compartimente .

Posturile semimobile auto vor acţiona astfel:

- 30 minute patrulare auto pe o variantă de itinerar de cel mult 3-4 km.
- 90 minute staţionare în locul de dispunere;
- 30 minute patrulare auto pe a doua variantă de itinerar, tot de cel mult 3-4 km;
- 90 minute staţionare în acelaşi punct.
- 30 minute patrulare auto pe a treia variantă de itinerar;
- 90 minute staţionare în punctul iniţial până la schimbare.

Pe timpul staţionării poliţiştii locali vor executa patrulare pedestră pe itinerare limitate cu vedere la locul de dispunere a autoturismului, desfăşurând activităţi poliţieneşti curente.

Pe timpul patrulării auto, pe variantele de itinerar, rularea se va efectua cu viteză redusă şi cu staţionări scurte în locuri în care aceasta se impune, realizând intervenţii poliţieneşti necesare în situaţiile constatate.

Variantele itinerarelor de patrulare, câte 3 pentru fiecare post semimobil auto se stabilesc în raport de situaţia operativă, locurile de interes poliţienesc şi obiectivele din raza de competenţă şi se menţionează în anexa la Planul de siguranţă publică.

Posturile semimobile auto vor acţiona pe autoturisme inscripţionate, prevăzute cu girofar şi staţie radio, poliţiştii locali fiind echipaţi în uniformă şi dotaţi cu mijloacele din dotare, având aceleaşi atribuţii ca şi poliţiştii locali din patrulele auto.

B. <u>Postul fix</u>

Postul fix este un element al dispozitivului de siguranţă publică şi reprezintă porţiunea de teren încredinţată unuia sau mai multor poliţişti locali, în care aceştia îşi îndeplinesc sarcinile prevăzute în consemnul general şi particular stabilit.

Serviciul în post fix se execută în situaţii bine determinate, pe unul, două sau trei schimburi, într-un loc anume stabilit prin planul de siguranţă publică ori prin buletinul postului, aprobat de şeful structurii de Poliţie Locală.

Atribuţiile poliţistului local din postul fix se stabilesc prin consemnul general şi particular al postului, acesta având drepturile şi obligaţiile specifice poliţiştilor care asigură serviciul în dispozitivul de siguranţă.

În cazul în care surprinde săvârşirea vreunei infracţiuni al cărei autor a fost prins în flagrant, poliţistul local din postul fix îl legitimează, efectuează controlul corporal al

îmbrăcămintei şi al bagajelor, după care, fără a părăsi postul, raportează deîndată, prin orice mijloc şefului său nemijlocit, sau personalului de serviciu al organului de poliţie. Până la sosirea ajutorului solicitat, opreşte pe făptuitor odată cu predarea acestuia, raportează datele constatate, necesare pentru întocmirea procesului-verbal şi îl predă Poliţiei Naţionale.

Cunoaşterea postului sau itinerariului de patrulare de către poliţistul local din dispozitivul de siguranţă publică

Poliţistul local trebuie să cunoască limitele şi particularităţile postului sau itinerariului de patrulare, precum şi elementele caracteristice cu privire la teritoriu şi populaţia din zona în care îşi execută serviciul.

Cunoaşterea situaţiei operative din itinerarul de patrulare se realizează prin:

- instructajul executat înainte de intrarea în serviciu;
- luarea în primire a postului repartizat ori a itinerariului de patrulare;
- datele şi informaţiile comunicate din schimbul anterior;
- legătura cu factorii responsabili din obiectivele de pe itinerariul de patrulare;
- datele şi informaţiile furnizate de poliţiştii formaţiunilor operative şi sectoriştii în a căror zonă de responsabilitate se situează postul sau itinerariul de patrulare;
- activitatea proprie de patrulare, control şi investigare a postului şi împrejurimilor acestuia ori a itinerariului de patrulare, precum şi culegerea de informaţii, contactul cu cetăţenii, şi personalul din sistemele de pază.

În legătură cu teritoriul, poliţistul local trebuie să cunoască:

- denumirea şi topografia străzilor, căile de acces pe rute mai scurte, mijloacele de transport în comun şi traseele pe care circulă acestea, intensitatea traficului rutier şi specificul acestuia, amplasarea semnelor de circulaţie;
- amplasarea, profilul activităţii, punctele de acces şi sistemele de pază ale obiectivelor din zonă, agenţilor economici, cât şi locurile de cazare în comun etc.;
- timpul, locurile şi mediile favorabile comiterii de infracţiuni, precum şi cele în care se constată încălcări frecvente ale ordinii publice sau unde se pot valorifica obiecte provenite din infracţiuni: pieţe, terenuri unde se organizează bâlciuri, târguri, oboare, parcuri, locuri de agrement, punctele obligatorii de trecere, monumente istorice şi altele de acest fel;
- unităţile unde se colectează ori se păstrează valori monetare, muzeistice, de artă ori de altă natură;
- sediile unor partide politice sau unităţi ale administraţiei publice, centrale şi locale;
- locuri de parcare auto, păzite şi nepăzite;
- unităţi în care se produc şi se desfac băuturi alcoolice, săli de jocuri electronice, etc.;
- alte date stabilite de către şeful organului de poliţie.

Poliţistul local trebuie să cunoască populaţia sub următoarele aspecte:

- structura socială şi tradiţiile populare din zonă;

- liberaţii din penitenciare, recidiviştii, elementele cu antecedente penale, cele violente şi agresive, suspecţii care domiciliază în raza să de activitate;
- bolnavii psihic periculoşi, gazdele de infractori, tăinuitorii şi plasatorii de bunuri provenite din infracţiuni;
- persoanele care îl pot ajuta la îndeplinirea unor sarcini de serviciu;
- persoanele la care se organizează şi se practică jocuri de noroc;
- minorii-problemă, proxeneţii şi prostituatele;
- persoanele în vârstă, lipsite de apărare sau care prin modul de viaţă pot deveni victime ale infractorilor;
- persoane care prin funcţiile pe care ocupă necesită, conform legii, măsuri de protecţie, atât pentru ele cât şi pentru familiile lor.

Asigurarea şi menţinerea climatului de siguranţă publică pe teritoriul localităţilor constituie una din atribuţiile de bază ale poliţiei locale. Activitatea are ca scop prevenirea şi combaterea infracţiunilor, apărarea vieţii, a drepturilor şi libertăţilor cetăţeneşti, a avutului public şi privat, asigurarea liniştii publice.

De aceea, toţi poliţiştii locali, indiferent de formaţiunea din care fac parte, dacă se găsesc sau nu în timpul serviciului, sunt obligaţi să acorde sprijin celor din dispozitivele de siguranţă publică, atunci când aceştia îşi exercită atribuţiile de serviciu şi solicită sprijin.

De modul cum se aduc la îndeplinire atribuţiile referitoare la menţinerea climatului de siguranţă depinde desfăşurarea normală a activităţilor din cadrul comunităţilor ce compun localităţile respective, precum şi încrederea populaţiei în instituţia Poliţiei Locale.

5.1.4. Executarea de acţiuni

A. Noţiuni generale privind organizarea şi executarea acţiunilor poliţieneşti

În întreaga lor activitate, structurile de Poliţie Locală trebuie să acţioneze pentru prevenirea şi combaterea oricăror manifestări care lezează interesele comunităţii, având datoria de a acţiona operativ şi cu fermitate împotriva celor care au săvârşit fapte antisociale, luând măsurile legale pentru descoperirea şi sancţionarea vinovaţilor.

În conformitate cu prevederile legii privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Locale, în realizarea atribuţiilor ce-i revin pentru prevenirea şi combaterea faptelor antisociale şi asigurarea climatului de siguranţă civică, poliţiştii locali pot organiza şi executa acţiuni poliţieneşti.

În funcţie de scopul urmărit şi forţele angrenate, pot fi organizate şi executate următoarele tipuri de acţiuni poliţieneşti:

- controlul poliţienesc;
- razia;
- pânda;
- filtrul;
- capcana;
- ambuscada;
- încercuirea şi scotocirea;

- acţiunea cu efective mărite.

Reuşita acţiunilor poliţieneşti depinde în mare măsură de modul în care sunt organizate şi pregătite aceste activităţi precum şi de gradul de pregătire şi instruire a efectivelor care participă la executarea acestora. De aceea, pentru realizarea scopului acestor acţiuni, se impune ca fiecare poliţist local să cunoască în mod temeinic obiectivele care se urmăresc a fi realizate, actele normative care se referă la problemele ce fac obiectul acţiunii, modul de acţiune şi de intervenţie în diferite situaţii ce se pot ivi pe timpul executării acţiunii.

Instruirea efectivelor se realizează de cel care conduce acţiunea la ora şi locul prevăzute în plan (de regulă, cu puţin timp înainte de intrarea în dispozitiv), ocazie cu care se precizează detaliat activităţile ce urmează a se desfăşura în mod concret de fiecare participant.

Intrarea în dispozitiv a echipelor şi declanşarea activităţilor se vor efectua conform planului întocmit şi poate fi simultană, progresivă sau la apariţia momentului operativ.

B. Executarea controalelor şi a raziilor poliţieneşti se realizează ca ajutor la solicitarea Poliției Naționale și Jandarmeriei

Controlul poliţienesc reprezintă o verificare punctuală, într-un obiectiv sau loc favorabil, a unor aspecte privind respectarea legalităţii într-un anumit domeniu de activitate.

Scopul executării controalelor poliţieneşti constă în:

1. prevenirea şi descoperirea infracţiunilor, a contravenţiilor sau a altor fapte cauzatoare de prejudicii;

2. verificarea şi exploatarea unor materiale informative;

3. verificarea modului cum este respectat regimul evidenţei persoanelor şi cel privind domiciliul şi reşedinţa pentru cetăţenii români şi străini;

4. asigurarea ordinii publice;

5. identificarea, prinderea, cercetarea şi luarea măsurilor legale ce se impun faţă de persoanele urmărite;

Principalele reguli ce se au în vedere cu ocazia pregătirii controalelor poliţieneşti:

a) organizarea cu maximum de conspirativitate şi efectuarea inopinat;

b) pregătirea din timp, pentru a avea posibilitatea prevederii situaţiilor ce se pot ivi în timpul efectuării lor şi a le putea rezolva favorabil;

c) angrenarea de forţe suficiente în vederea îndeplinirii sarcinilor fixate în planul de control;

d) oportunitatea declanşării acţiunii să fie lăsată la latitudinea celui care o conduce.

Organizarea, pregătirea şi executarea controlului poliţienesc se face după metodologia generală a acţiunilor poliţieneşti.

În cazul în care situaţia operativă impune, pot fi organizate controale poliţieneşti complexe, care reprezintă un ansamblu de acţiuni poliţieneşti, desfăşurate cu un anumit scop, cu angajarea corespunzătoare de efective, vizând locuri şi medii cu potenţial infracţional, executate într-o perioadă mai lungă de timp, în succesiune ori simultan.

Controlul poliţienesc se execută de un colectiv restrâns de poliţişti, pe diferite linii de muncă, în baza unui plan aprobat ce cuprinde:

- prezentarea situaţiei operative, a informaţiilor şi a datelor care se deţin în legătură cu faptele care se comit;
- locul şi timpul în care se va desfăşura controlul;
- obiectivele urmărite;
- forţele angrenate, misiunile şi dotarea acestora;
- cine conduce şi cine va efectua instruirea;
- modul de acţiune în timpul desfăşurării controlului.

Razia reprezintă un complex de activităţi organizate în scopul:
- prinderii urmăriţilor local şi general;
- identificării autorilor care au comis fapte penale ori contravenţionale şi care se sustrag urmăririi penale ori executării pedepselor;
- depistării infractorilor voiajori, a celor veniţi din alte localităţi pentru valorificarea de bunuri provenite din infracţiuni, găsirea obiectelor date în urmărire;
- identificării şi ridicării, în vederea confiscării, a valorilor şi a bunurilor deţinute în mod legal sau care au fost folosite la comiterea de infracţiuni;
- identificării minorilor fugiţi de la domiciliu ori din instituţiile de ocrotire;
- depistării persoanelor cu identitate necunoscută şi punerii lor în legalitate;
- completării evidenţelor poliţieneşti;
- stabilirii legalităţii procurării unor bunuri;
- aplanării unor conflicte şi restabilirii ordinii de drept;
- identificării persoanelor care posedă acte de identitate expirate, a tinerilor care au împlinit 14 ani şi nu sunt puşi în legalitate, precum şi a persoanelor neînregistrate la starea civilă;
- identificării cetăţenilor străini care au încălcat prevederile legale ce reglementează regimul vizelor, al reşedinţei şi al domiciliului.

Pentru ca raziile să-şi atingă scopul, este necesar ca acesta să se execute în baza unor informaţii, date sau sesizări ale cetăţenilor, realizându-se în prealabil o documentare temeinică în teren, precum şi pregătirea efectivelor, avându-se în vedere următoarele:

a) stabilirea semnalmentelor şi a datelor de identitate ale persoanelor căutate şi caracteristicile bunurilor urmărite;

b) recunoaşterea zonei unde se execută razia (se urmăreşte configuraţia terenului, a încăperilor, a ascunzătorilor posibile, precum şi a căilor de comunicaţie şi de acces).

Toate aceste date şi indicii trebuie să fie cât mai detaliate deoarece prezintă interes atât la stabilirea modului de acţiune, cât şi la calcularea forţelor necesare pentru executarea cu succes a raziei.

Razia se organizează şi se execută în baza unui plan care, în principal cuprinde următoarele:
- situaţia operativă a locului unde se acţionează;
- scopul raziei;
- locul, data şi durata;
- dispozitivul constituit, stabilirea elementelor poliţieneşti şi misiunile acestora, repartizarea cadrelor în dispozitiv;
- modul de acţiune şi problemele ce se urmăresc;

- dotarea tehnico-materială a efectivelor, indicativele folosite în misiune şi modul de legătură între elementele de dispozitiv;

- data, locul şi ora instruirii, cine execută această activitate, punctele de adunare şi triere a persoanelor depistate;

- modul de realizare a legăturilor, cooperare, comandă;

- schiţa localităţii sau zonei unde se efectuează razia;

- dispoziţiile finale.

Activitatea desfăşurată de Poliţia Locală cu ocazia raziei, cât şi rezultatele obţinute pot fi mediatizate, însă în mod obligatoriu se vor raporta ierarhic.

Din punct de vedere al teritoriului pe care se execută raziile şi a importanţei problemelor ce se urmăresc, acestea pot fi totale şi parţiale.

Razia totală se execută pe teritoriul unei localităţi (municipiu, oraş, comună, sat).

Razia parţială se execută într-un anumit sector sau porţiune dintr-o localitate (târguri, gări, cartiere de locuinţe).

În raport de modul de executare, raziile pot fi:

- cu blocare totală;

- cu blocare parţială;

- fără blocare.

Razia cu blocare totală constă în închiderea completă a perimetrului şi se realizează prin cordoane de baraj şi posturi fixe instalate la extremităţile sectorului delimitat, legitimarea şi controlul tuturor persoanelor care intră sau ies în /din zona blocată, precum şi controlul autovehiculelor.

În interiorul zonelor acţionează echipe de control, scotocire sau pândă, în vederea depistării elementelor infractoare sau a celor urmărite de poliţie.

Numărul acestor echipe depinde de întinderea teritoriului, densitatea populaţiei şi alţi factori specifici zonei unde se efectuează razia.

Razia cu blocare parţială se caracterizează prin închiderea unor străzi, căi de acces spre anumite obiective sau locuri ce prezintă interes operativ, legitimându-se şi controlându-se persoanele suspecte. În acelaşi timp, vor fi verificate şi mijloacele de transport care intră sau ies în/din sectorul delimitat pentru executarea raziei.

Razia fără blocare se caracterizează prin faptul că activităţile desfăşurate constau în supravegherea exterioară a unei clădiri, a unei străzi sau altor obiective, pentru stabilirea modului de deplasare, a persoanelor vizate, prin patrule sau posturi mobile.

În interiorul perimetrului acţionează echipe de scotocire, control etc., alcătuite din 2-3 poliţişti care pot fi însoţiţi şi de alte forţe atrase la cooperare, având misiunea de a opri, legitima şi conduce la locurile de adunare, persoanele suspecte sau bunurile pe care le transportă.

În cazul executării unei razii cu blocare totală sau parţială, vor fi oprite şi legitimate toate persoanele care trec sau se află în perimetrul operaţiunii, iar când razia se efectuează fără blocare vor fi oprite şi legitimate numai persoanele suspecte din punct de vedere poliţienesc. Se verifică identitatea persoanelor legitimate şi se verifică bunurile aflate asupra lor, iar, în caz de identificare a elementelor infractoare sau a urmăriţilor, acestea vor fi conduse la punctele de adunare şi triere, unde se va asigura izolarea, paza sau transportul fără incidente, pentru buna desfăşurare a activităţilor de verificare şi cercetare.

În raport de scopul urmărit, de obiectivele stabilite, caracteristicile teritoriului şi felul raziei pentru executarea sarcinilor din misiune, se pot folosi următoarele elemente de serviciu:

a) cordoane de încercuire şi baraj;

b) posturi fixe la extremităţile sectorului;

c) posturi pentru controlul şi dirijarea circulaţiei;

d) posturi fixe sau mobile de supraveghere;

e) echipe de control şi percheziţie;

f) echipe de scotocire, pândă şi escortare;

g) echipe de legitimare;

h) echipa de triere, verificare şi cercetare constituită la sediul unităţii de poliţie care va efectua următoarele activităţi:

-identificarea persoanelor depistate ca suspecte;

-controlul persoanelor aduse la sediul unităţii;

-amprentarea, fotografierea şi cercetarea elementelor suspecte;

-efectuarea unor verificări la evidenţa persoanelor şi în alte evidenţe ale poliţiei;

-paza persoanelor aduse la punctele de triere.

i) grupa de rezervă dotată cu mijloace tehnice de transport ce va fi folosită la nevoie;

j) echipa de înregistrare video sau sonoră;

k) grupa de comandă.

În funcţie de misiunile încredinţate, elementele de dispozitiv vor cuprinde: armamentul şi muniţia din dotare, bastoane de cauciuc, cătuşe, lanternă, fluier, spray-uri lacrimogene, staţii de emisie-recepţie, imprimate, fişe dactiloscopice, aparaturi foto, video, animale de serviciu, mijloace de transport.

În pregătirea şi organizarea raziilor, este necesar a se ţine cont de o serie de *reguli specifice* acestei operaţiuni, astfel:

a) raziile se vor executa atunci când, cu toate măsurile luate pentru prevenirea şi descoperirea unor infracţiuni, totuşi numărul acestora creşte ori există date şi informaţii certe că într-o zonă se ascund sau se sustrag urmăririi elemente infractoare, persoane suspecte, evadate, dezertori etc.;

b) razia se execută de obicei ziua, iar, în situaţii când nu se poate termina, se continuă noaptea, însă percheziţiile domiciliare se vor executa cu respectarea legislaţiei în vigoare;

c) în timpul executării raziei, participanţii trebuie să dovedească vigilenţă şi mult tact, pentru a se evita crearea de panică în rândul populaţiei, abuzuri sau comportare necivilizată;

d) în organizarea şi desfăşurarea raziilor trebuie să se ţină seama de principiile muncii de poliţie, respectarea legii şi a drepturilor omului;

e) razia va fi condusă de un poliţist local cu funcţie de comandă.

În toate cazurile se întocmesc acte procedurale, conform legii, ce vor însoţi persoanele sau bunurile depistate la sediul unităţii de Poliţie Locală unde se vor desfăşura celelalte activităţi pentru clarificarea situaţiei acestora.

C. Executarea altor acţiuni poliţieneşti

Pânda este o activitate tactică poliţienească, executată de doi sau mai mulţi poliţişti locali înarmaţi, amplasaţi în ascuns într-un loc favorabil observării, cu scopul de a supraveghea în mod direct şi conspirat activitatea unor elemente suspecte, de a reţine persoane urmărite sau de a realiza prinderea în flagrant a autorilor unor fapte antisociale şi constă în supravegherea discretă a unor imobile, puncte obligatorii de trecere, obiective sau alte locuri în care se comit fapte ilicite ori sunt favorabile săvârşirii de infracţiuni.

Pânda se execută atât cu ocazia patrulării, cât şi în alte împrejurări, în funcţie de scopul propus, din proprie iniţiativă de către poliţiştii locali care execută misiuni de asigurare şi menţinere a siguranţei publice în teren, sau la ordin în baza datelor şi informaţiilor deţinute, de un număr redus de cadre, pe o perioadă de timp limitată.

Înainte de organizarea pândei se va face recunoaşterea terenului stabilind locurile unde pot fi amplasaţi poliţiştii locali, posibilităţile de acoperire a prezenţei acestora şi modul de acţiune, efectivele care acţionează, ora realizării dispozitivului, ora încheierii misiunii, semnalele de comunicare între membrii echipei.

Intrarea în dispozitiv va fi realizată individual asigurându-se caracterul conspirativ al acţiunii, poliţiştii locali fiind plasaţi în locuri care să asigure acoperirea prezenţei acestora şi să aibă posibilităţi de observare a locului aflat în atenţie.

În cazul în care se urmăresc infractori periculoşi sau când condiţiile de loc şi timp nu permit o vizibilitate corespunzătoare se poate folosi în pândă şi câinii de însoţire, cu condiţia să fie supravegheaţi îndeaproape, pentru a nu trăda prezenţa poliţiştilor locali în locul respectiv.

Intervenţia trebuie realizată prin surprindere, în momentul începerii activităţii infracţionale ori, în cazul persoanelor urmărite, la apariţia acestora. Dacă în perioada stabilită pentru pândă nu s-a realizat scopul pentru care a fost organizată, ieşirea din dispozitiv se va face individual, pentru a nu deconspira locurile unde au fost plasate efectivele.

Durata serviciului în pândă depinde de anotimp şi de scopul urmărit prin executarea acestora.

Pânda se execută în locuri salubre şi care asigură un minim de camuflaj, folosind în mod corespunzător condiţiile favorabile create de configuraţia geografică şi topografică a terenului (culturi, desişuri, ridicături de teren, construcţii părăsite, margini de păduri, livezi, vii, etc.). Aceste locuri trebuie să asigure o cât mai bună observare a împrejurimilor, a obiectivelor şi posibilitatea comunicării între componenţii pândei.

Ziua, pânda se execută pe un loc mai înalt decât terenul înconjurător de observat, astfel încât să poată fi văzut obiectivul fixat pentru supraveghere. Noaptea, pânda se execută pe un teren cât mai plat, în poziţia culcat, pentru a se putea observa orice mişcare la nivelul solului.

Reguli tactice ce trebuie respectate cu ocazia executării pândei:

- înainte de a intra în dispozitiv, poliţiştii locali stabilesc semnele convenţionale adecvate împrejurărilor şi timpului, pentru a putea comunica între ei, la nevoie, pe timpul serviciului.

- fac recunoaşterea locului, stabilesc locul de amplasare al fiecăruia în dispozitivul pândei şi modul de acţiune, în raport de scopul misiunii.
- deplasarea până la locul de pândă trebuie efectuată astfel încât poliţiştii locali să nu fie observaţi, iar persoana vizată să nu se pună în gardă.
- în situaţia în care în apropierea locului unde se execută pânda trec diferite persoane, poliţiştii locali vor urmări cu atenţie activitatea acestora, fără a se deconspira, întrucât infractorii trimit uneori iscoade pentru a stabili dacă sunt sau nu urmăriţi.
- apariţia poliţiştilor locali în faţa persoanelor ce urmează a fi arestate ori prinse în flagrant trebuie să se realizeze prin surprindere acţionându-se cu rapiditate şi profitând de deruta în care aceştia se află în primele momente ale intervenţiei.
- dacă scopul pândei este stabilirea (observarea) activităţii unor persoane, poliţiştii locali reţin sau îşi notează tot ceea ce au observat în legătură cu mişcarea acestora, urmând ca ulterior să se întocmească un raport cu rezultatul pândei.
- în cazul în care, cu toate măsurile de camuflare luate, poliţiştii locali au fost descoperiţi în pândă, ei vor căuta ca la apariţia persoanelor să se comporte în aşa fel ca acestea să fie convinse că prezenţa poliţiştilor locali în acel loc este cu totul întâmplătoare.

Părăsirea locului de pândă se face în următoarele situaţii:

- când misiunea a fost îndeplinită;
- pentru urmărirea infractorilor care fug şi nu se supun somaţiei de a rămâne la locul faptei;
- când locul de pândă a fost deconspirat;
- când situaţia nu mai impune rămânerea în pândă.

În raport de aceste situaţii părăsirea locului pândei se face în mod conspirat sau nu.

Filtrul este o acţiune de control executată la ordin, în locuri obligatorii de trecere, urmărind depistarea şi prinderea autorilor unor fapte antisociale.

Filtrele se execută numai de către poliţişti în uniformă şi pot fi:

- totale;
- parţiale.

Filtrul total reprezintă o acţiune de control al tuturor vehiculelor şi al persoanelor care circulă printr-un punct de trecere, pătrund sau ies în/din anumite locuri sau zone.

Filtrul parţial reprezintă un control selectiv al persoanelor sau al vehiculelor care circulă printr-un anumit punct (numai persoane, numai vehicule, cele care circulă pe un singur sens de circulaţie, cei care intră sau care ies în /din anumite locuri).

Capcana se organizează în situaţiile în care se înregistrează în timp scurt un număr mare de fapte antisociale de acelaşi gen sau prin acelaşi mod de operare şi constă în crearea în scurt timp a condiţiilor favorabile prinderii în flagrant şi în obţinerea materialului probator prin organizarea unei pânde în locul stabilit sau folosirea unor metode criminalistice.

Ambuscada este acţiunea organizată în baza unor date şi a unor informaţii certe, pentru prinderea în flagrant a autorilor unor fapte antisociale sau capturarea unor anumite categorii de persoane: evadaţi, dezertori, cei care transportă bunuri provenite din comiterea unor infracţiuni.

Ambuscada se realizează prin organizarea unor pânde, filtre sau alte elemente poliţieneşti în anumite locuri obligatorii de trecere şi care vor acţiona numai la ordin,

urmărindu-se prioritar scopul propus, cu excepţia cazurilor în care este pusă în pericol viaţa sau integritatea corporală a vreunei persoane.

În cazul în care se urmăreşte oprirea unor autovehicule în traficul rutier, ambuscada se organizează prin blocarea drumului pe unul sau pe ambele sensuri de circulaţie, folosind diverse mijloace (borduri, utilaje grele sau alte obiecte mari, tripoade ori dispozitive cu cuie), în nici un caz cu autovehicule ale poliţiei.

Încercuirea şi scotocirea reprezintă acţiuni organizate în scopul capturării unor persoane urmărite, turbulente sau periculoase.

Încercuirea este acţiunea de blocare şi interzicere a accesului sau a ieşirii din zone sau imobile unde, se deţin informaţii că s-ar afla ascunse persoane care interesează poliţia.

Scotocirea este acţiunea de căutare a unor persoane sau obiecte în locurile probabile de ascundere şi poate fi executată într-o zonă sau imobil total sau parţial blocat.

Acţiunile cu efective mărite reprezintă activităţile desfăşurate de poliţişti locali pentru combaterea faptelor antisociale, prin organizarea unor controale, pânde, patrulări sau filtre concomitent, în mai multe locuri sau medii favorabile comiterii de infracţiuni, urmărind respectarea legislaţiei în unul sau mai multe domenii de activitate, la care sunt angrenate efective mai mari de poliţişti şi se execută în baza unei informaţii concrete privind fapte penale cu caracter de repetabilitate sau care au devenit fenomen.

La executarea controalelor poliţieneşti pot participa şi specialişti din diferite ramuri ale industriei, ale agriculturii, ale silviculturii, ale transportului, din învăţământ, cultură etc. precum şi reprezentanţi ai Gărzii Financiare, ai Poliţiei Sanitare, din Garda de mediu etc. sau alte organisme cu atribuţii de control în cadrul consiliilor locale sau al instituţiilor financiare cărora li se asigură protecţia.

După terminarea tuturor activităţilor întreprinse cu ocazia executării acţiunilor poliţieneşti şi când toate aspectele au fost clarificate, Biroul de Poliţie Locală va analiza felul cum s-au desfăşurat activitatea şi rezultatele obţinute.

Toate materialele (documentele) întocmite cu ocazia executării acţiunilor poliţieneşti (cu excepţia celor care constituie acte de cercetare penală şi care, în consecinţă, se introduc în dosarele respective, precum şi procesele verbale de contravenţie) se clasează la secretariatul unităţii de Poliţie Locală.

Finalizarea activităţilor se materializează într-o notă sau sinteză care cuprinde modul în care s-a desfăşurat, rezultatele obţinute şi concluziile desprinse.

5.1.5. Controale punctuale

5.1.5.1. Legitimarea şi stabilirea identităţii persoanelor

A. Noţiunea, scopul şi categoriile de persoane ce pot fi legitimate şi identificate

Legitimarea şi stabilirea identităţii unei persoane este o măsură poliţienească cu caracter preventiv ce constă în solicitarea şi verificarea actului de identitate al acesteia, pentru a i se cunoaşte datele de stare civilă, cetăţenia, domiciliul ori reşedinţa.

Dreptul poliţiştilor locali de a legitima, precum şi categoriile de persoane care pot fi identificate prin legitimare de către aceştia rezultă din prevederile legii privind

organizarea şi funcţionarea Poliţiei Locale. În conformitate cu prevederile art. 20, lit.g, din Legea 155/2010, poliţiştii locali au dreptul să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanelor :

a) care încalcă dispoziţiile legale;

b) despre care există indicii că pregătesc sau au comis o faptă ilegală;

Indiciile după care poliţistul local apreciază că o persoană pregăteşte sau a comis o faptă ilegală sunt cele referitoare la modul de comportare, împrejurările şi condiţiile în care aceasta este găsită. De regulă, astfel de persoane sunt considerate de către poliţişti locali ca fiind suspecte, urmând ca prin stabilirea identităţii şi prin verificare să le fie clarificată situaţia.

Din *categoria persoanelor suspecte* pot face parte:

- persoanele care încearcă să evite întâlnirea cu poliţistul local;
- persoanele care încearcă să ascundă diferite obiecte;
- cele care încearcă să fugă ori să abandoneze bagajele pe care le transportă;
- persoanele prezente pe stradă la ore târzii sau în locuri dosnice;
- cele care dau răspunsuri inexacte la întrebările puse de poliţistul local;
- cele care ies din clădiri cu multă precauţie, în special pe scara de serviciu sau pe ieşirile laterale;
- persoanele care au o înfăţişare dubioasă sau un mers anormal, nenatural, indicând faptul că transportă lucruri ascunse sub îmbrăcăminte;
- cele precar sau sumar îmbrăcate dar care duc bagaje luxoase şi grele;
- cele care au o înfăţişare neobişnuită: sunt roşii la faţă, transpirate, au priviri nervoase, comportament neliniştit, poartă haine nepotrivite pentru anotimpul respectiv;
- cele care au un comportament nefiresc: privesc des înapoi pentru a vedea dacă sunt urmărite, se plimbă des prin faţa unei anumite clădiri, cară haine care aparţin sexului opus etc.

În activitatea practică, poliţiştii locali pot lua măsura legitimării şi faţă de alte persoane, a căror identitate este necesară exercitării sarcinilor profesionale.

Din categoria persoanelor a căror identitate este necesară poliţiştilor locali pentru rezolvarea unor atribuţii de serviciu, exemplificăm:

- persoanele ascultate ca reclamanţi, martori, învinuiţi, inculpaţi;
- persoanele găsite la faţa locului cu ocazia: efectuării de percheziţii domiciliare, razii, acţiuni, controale, cercetării la faţa locului, etc.

B. Procedee de identificare folosite de către poliţiştii locali

În vederea legitimării şi stabilirii identităţii persoanelor, poliţiştii locali pot folosi unul din următoarele *procedee:*

a) verificarea actelor de identitate ale persoanelor (actele de identitate cu care se legitimează cetăţenii români şi străini au fost prezentate la secţiunea privind actele de identitate);

b) verificarea altor documente oficiale prevăzute cu fotografie (legitimaţia de serviciu, permisul de armă, livretul militar, carnetul de student etc.);

c) stabilirea datelor de identitate ale persoanei (nume, prenume, domiciliu, reşedinţă, loc de muncă etc.) cu ajutorul altor cetăţeni cunoscuţi şi demni de încredere, care anterior au fost legitimaţi.

În acest scop vor fi purtate discuţii cu cei care însoţesc persoana care urmează să fie identificată, cu alţi cetăţeni care o cunosc (vecini, colegi de muncă etc.), după ce, în prealabil, cetăţeanul respectiv a fost chestionat asupra datelor de identitate, pentru a le putea compara cu datele obţinute în urma discuţiei cu ceilalţi.

d) efectuarea de verificări în evidenţele Poliţiei Locale.

Persoana este condusă la sediul Poliţiei Locale, unde pe baza datelor declarate de aceasta, în scris, vor fi efectuate verificări în evidenţele serviciului public local de evidenţă a persoanelor (la evidenţa populaţiei, evidenţa conducătorilor auto, evidenţa deţinătorilor de paşapoarte), la evidenţa operativă, evidenţa deţinătorilor de arme, a persoanelor date în urmărire etc.

În cazul în care există suspiciuni cu privire la autenticitatea actului prezentat, vor fi efectuate verificări în teren, precum şi la serviciul public local de evidenţă a persoanelor, folosindu-se toate mijloacele, inclusiv elementele portretului vorbit (compararea fotografiei din actul prezentat cu cea existentă în evidenţa serviciului public localde evidenţă a persoanelor, pe baza descrierii fizionomiei celui în cauză). Dacă e nevoie, i se va cere persoanei să-şi realizeze semnătura, pentru a o confrunta cu cea din actul de identitate prezentat.

Atunci când, în urma verificărilor efectuate, s-au stabilit datele de identitate ale persoanei în cauză, poliţistul local va întocmi un proces verbal de identificare (anexa nr. 12).

C. Reguli de tactică poliţienească ce trebuie respectate cu ocazia legitimării şi stabilirii identităţii persoanelor

Pe timpul efectuării legitimării şi al stabilirii identităţii persoanelor, *poliţistul local trebuie să respecte următoarele reguli:*

a) dacă persoana respectivă se află în mişcare, mai întâi este interceptată, folosindu-se formula: „BUNĂ ZIUA (SEARA)! VĂ ROG SĂ VĂ OPRIŢI. SUNT AGENTUL DE POLIŢIE IONAŞCU DE LA POLIŢIA LOCALĂ, VĂ ROG SĂ PREZENTAŢI ACTUL DE IDENTITATE" (prezentând şi legitimaţia de serviciu dacă este cazul şi având grijă ca aceasta să nu-i fie smulsă din mână);

b) pe timpul efectuării legitimării persoanei, mijloacele din dotare trebuie să fie pregătite pentru intervenţie, iar poliţistul local trebuie să păstreze o distanţă corespunzătoare faţă de persoana legitimată;

c) actul de identitate trebuie ţinut la o înălţime corespunzătoare, care să permită atât supravegherea permanentă şi atentă a comportării persoanei, cât şi verificarea şi citirea conţinutului acestuia;

d) când legitimarea se efectuează de către doi poliţişti locali, şeful echipei verifică actul de identitate, iar partenerul supraveghează comportarea celui legitimat, postându-se la 2-3 paşi de acesta, către înapoi şi lateral. După caz, poliţistul local care supraveghează persoana legitimată va avea pregătite mijloacele din dotare pentru intervenţie;

e) actul de identitate trebuie verificat cu atenţie (problemele ce se urmăresc cu această ocazie vor fi prezentate în cadrul celei de-a II-a probleme);

În practica muncii de poliţie pot exista situaţii când, chiar dacă în actul prezentat pentru control nu se găseşte nici un indiciu (nu este depistat, nu „sare în ochi") de falsificare, un poliţist local cu fler, „mirosind" cu dibăcie şi rafinament, sesizează totuşi că ceva nu este în regulă (persoana are un comportament suspect, semnalmentele nu corespund cu cele din fotografia actului, la întrebările puse, persoana în cauză îşi schimbă culoarea feţei, dă răspunsuri incoerente, nu-şi poate justifica prezenţa în locul respectiv) şi trebuie să ia măsura conducerii persoanei în cauză la sediul poliţiei locale, pentru aprofundarea verificărilor.

În cazul semnalat mai sus, nu i se vor comunica persoanei suspiciunile existente, ci în mod discret, prezentând un alt motiv, aceasta va fi condusă la sediul Poliţiei Locale, urmând ca aici să fie luate măsurile necesare, în funcţie de situaţie (se procedează în acest mod deoarece este posibil ca persoana respectivă să fie un infractor periculos, iar dacă acesta îşi dă seama că a fost descoperit, va încerca să scape prin orice mijloace).

f) întrebările cu privire la datele de identitate ale persoanei trebuie puse într-o altă ordine decât cea în care sunt trecute în act (urmărindu-se concordanţa dintre răspunsurile primite şi datele înscrise în documentul prezentat), totodată punându-i-se întrebări şi cu privire la locul de unde vine şi unde se duce, precum şi cu privire la justificarea prezenţei sale în acel loc;

g) în cazul legitimării unui grup de persoane, acestea vor fi aşezate în linie, unul dintre poliţiştii locali va strânge actele de la fiecare, iar partenerul va supraveghea comportarea celor legitimaţi;

Actele de identitate vor fi restituite după identificarea tuturor persoanelor.

h) în situaţia în care actul de identitate verificat este în regulă şi persoanei legitimate nu i se poate reproşa nimic, poliţistul local îi va înmâna actul, va saluta şi îşi va continua serviciul.

Pentru prevenirea unor evenimente neplăcute, vor fi evitate pe cât posibil legitimările în locuri aglomerate, unde această măsură nu poate fi efectuată în bune condiţii din cauza curiozităţii persoanelor din jur ori a intervenţiei nedorite a unora dintre acestea, sau în locuri întunecoase. În cazuri deosebite, când situaţia nu suferă amânare, legitimarea se execută şi în aceste locuri.

Dacă persoana refuză să se legitimeze sau să prezinte date privind identitatea, poliţistul local îi aduce la cunoştinţă că, dacă are actul de identitate asupra să şi refuză să-l prezinte, fapta să constituie contravenţie, conform prevederilor legii pentru sancţionarea faptelor de încălcare a ordinii şi a liniştii publice, şi se sancţionează cu amendă contravenţională.

Dacă persoana refuză în continuare să prezinte actul de identitate, i se va efectua controlul corporal şi al îmbrăcămintei, iar în situaţia în care actul este găsit, după stabilirea identităţii i se va aplica sancţiunea contravenţională.

În cazul în care în urma efectuării controlului corporal şi al îmbrăcămintei actul de identitate nu se găseşte asupra persoanei, aceasta va fi condusă la sediul Poliţiei Locale, pentru a-i se stabili identitatea prin verificări în evidenţele poliţiei.

Legitimarea se execută numai în scopul îndeplinirii atribuţiilor de serviciu, fiind interzisă recurgerea la această măsură pentru rezolvarea unor probleme personale ori pentru şicanarea sau compromiterea cetăţenilor. Legitimarea şi stabilirea identităţii persoanelor este

o măsură care, dacă se execută cu simţ de răspundere şi cu respectarea tuturor regulilor tactice învăţate, poate duce la obţinerea unor rezultate pozitive, cum ar fi:

- identificarea unor persoane urmărite, a infractorilor voiajori, a dezertorilor, a persoanelor care au interdicţii judecătoreşti de a se afla în anumite localităţi , ori de a le părăsi (cu această ocazie se întocmeşte şi un proces-verbal de depistare - Anexa nr. 13);
- constatarea unor nereguli la regimul evidenţei populaţiei şi al actelor de identitate;

Deşi măsura legitimării este în aparenţă simplă, nerespectarea regulilor tactice de efectuare a acesteia poate avea consecinţe dintre cele mai grave, cum ar fi:

- ultragierea poliţistului local;
- dispariţia unor elemente infractoare periculoase;
- neidentificarea celor care prezintă acte falsificate sau care nu le aparţin;
- întocmirea unor acte de constatare pe baza documentelor false prezentate la legitimare etc.

5.1.5.2. Controlul persoanelor, bagajelor şi al vehiculelor

A. Controlul persoanelor

A.1. Noţiunea, scopul şi categoriile de persoane împotriva cărora se poate lua această măsură

Controlul persoanelor este o măsură poliţienească cu caracter preventiv ce constă în verificarea prin pipăire şi observare a corpului, a îmbrăcămintei şi a încălţămintei unei persoane, fără a scăpa din vedere controlul oricărui alt articol de îmbrăcăminte sau accesoriu ce aparţine persoanei în cauză.

Controlul persoanelor se execută cu respectarea dispoziţiilor legale, asupra persoanelor faţă de care există indicii temeinice cu privire la săvârşirea unor infracţiuni.

Controlul persoanelor are ca scop:

- descoperirea de obiecte şi materiale care ar putea fi folosite la comiterea infracţiunilor sau a contravenţiilor ori care provin din săvârşirea unor astfel de fapte;
- găsirea de arme şi alte obiecte ori substanţe care sunt deţinute ilegal şi sunt supuse confiscării.
- descoperirea de obiecte cu ajutorul cărora ar putea fi atacat poliţistul local sau alte persoane (cuţit, pumnal, box sau alte obiecte confecţionate special pentru tăiere, împungere sau lovire);
- găsirea actelor de identitate sau a altor documente pe care persoanele refuză să le prezinte la cererea îndreptăţită a poliţistului local;

Categorii de persoane împotriva cărora se ia această măsură:

- persoanele cu privire la care există indicii temeinice că au săvârşit infracţiuni;
- persoanele care au încălcat dispoziţiile legale, se manifestă agresiv şi urmează să fie conduse la sediul Poliţiei Locale;

- persoanele care încalcă ordinea publică şi sunt cunoscute cu antecedente penale pentru fapte grave (omor, tâlhărie, viol etc.);

- persoanele care au săvârşit contravenţii, atunci când, potrivit legii, se impune ridicarea bunurilor supuse confiscării;

- persoanele care refuză să prezinte pentru control actele de identitate, în vederea identificării lor;

- persoanele care sunt suspecte.

A.2. Reguli de tactică poliţienească ce trebuie respectate cu ocazia controlului persoanelor

La efectuarea controlului, poliţiştii locali vor respecta următoarele *reguli tactice:*

a) persoana sau persoanele se interceptează şi se legitimează după regulile specifice acestor măsuri poliţieneşti;

b) controlul se execută de către persoane de acelaşi sex cu persoana controlată;

Persoanele de sex feminin pot fi controlate de către poliţişti-bărbaţi, cerându-le să prezinte conţinutul poşetei (genţii), să se descheie la sacou, pardesiu, palton etc., să scoată din buzunare obiectele pe care le deţin asupra lor, fără însă ca poliţistul local să pună mâna pe persoana în cauză. Dacă este necesară palparea îmbrăcămintei şi a corpului persoanei, se va apela la sprijinul unei femei, care va fi instruită în mod corespunzător, iar poliţistul local se va afla în apropiere, pentru a observa modul în care se face verificarea şi pentru a putea interveni la nevoie.

c) controlul se execută, de regulă, în locul în care persoana a fost depistată;

Dacă este necesar, persoana poate fi condusă într-un loc ferit de accesul publicului (într-un spaţiu închis - ziua sau într-un loc bine iluminat - noaptea). Când controlul nu se efectuează la locul depistării persoanei, pe timpul conducerii la locul efectuării activităţii, persoana va fi supravegheată cu multă atenţie, pentru a nu avea posibilitatea să atace, să fugă sau să abandoneze diferite obiecte.

Se va evita, pe cât posibil, efectuarea controlului în locuri publice, aglomerate, în mijloace de transport în comun, în încăperi în care are acces publicul, unde atitudinea cetăţenilor faţă de măsura luată, în cele mai multe cazuri, nu este favorabilă, ba uneori chiar ostilă.

d) cu ocazia controlului, poliţistul local este obligat să-i comunice persoanei respective motivul luării acestei măsuri, atenţionând-o asupra obligaţiei de a se supune;

e) cel controlat va fi supravegheat în permanenţă, chiar dacă în aparenţă este calm şi supus;

f) când controlul se execută de către doi poliţişti locali, şeful echipei efectuează controlul propriu-zis, iar partenerul asigură protecţia primului, prin supravegherea persoanei şi a împrejurimilor.

Poliţistul local care execută supravegherea persoanei şi a împrejurimilor nu se va interpune între persoana controlată şi poliţistul local care ia măsura.

g) persoanei controlate i se va solicita să se aşeze într-o poziţie cât mai incomodă (în poziţia înclinat-sprijinit, rezemat cu mâinile de un perete, pom, stâlp, gard ori autovehicul şi cu picioarele cât mai depărtate), pentru a nu i se da posibilitatea să atace sau să fugă şi să poată fi uşor dezechilibrată şi imobilizată.

În funcţie de condiţiile concrete existente la locul unde se efectuează controlul persoanelor, acesta se poate face şi din poziţia în genunchi, cu mâinile în sus, pe cap sau la ceafă, din poziţia culcat la sol, cu faţa în jos şi cu mâinile la ceafă sau la spate.

h) poliţistul local care execută controlul trebuie să-şi aleagă o poziţie care să-i permită o cât mai bună observare, stabilitate şi mobilitate în folosirea mijloacelor din dotare, dacă este cazul;

i) controlul persoanelor se efectuează, de regulă, din spatele persoanei, cu mâna corespondentă părţii controlate, iar cu cealaltă mână persoana va fi ţinută din spate, de gulerul cămăşii sau de cureaua de la pantaloni.

În situaţia executării unor măsuri de ordine, în cazul unor adunări publice sau manifestaţii sportive, controlul se poate realiza, prin vizualizare şi eventual palpare, şi din faţa persoanei.

j) controlul persoanelor se execută metodic, fiind necesară respectarea unei anumite ordini. Se controlează, pe rând:

- capul (se scoate pălăria, căciula, şapca etc.), se caută în păr (dacă este cazul);
- braţul drept, de la umăr la încheietura mâinii;
- partea de la gât până la mijloc (faţă şi spate);
- partea dreaptă a corpului de la subţioară în jos;
- zona bazinului (faţă, spate);
- piciorul drept, de la şold la călcâi;
- manşeta şi încălţămintea (dacă este cazul).

Apoi se palpează, în aceeaşi ordine, partea stângă a corpului şi a îmbrăcămintei. Dacă este cazul, pentru a se uşura activitatea de control se cere persoanei să dezbrace paltonul, haina sau să se descalţe.

k) când se controlează partea inferioară a corpului persoanei, poliţistul local va avea grijă să nu se aplece mult în faţă, pentru a nu fi lovit cu genunchiul de cel controlat.

l) obiectele găsite asupra persoanei vor fi arătate partenerului, martorilor şi altor persoane interesate (persoanei vătămate). Acestea vor fi plasate mai la distanţă, date spre păstrare partenerului sau reţinute de către cel care efectuează controlul, pentru a nu fi distruse sau aruncate de cel controlat.

m) în cazul descoperirii unor arme deţinute ilegal, persoana va fi imediat încătuşată şi se va continua controlul, în scopul descoperirii altor eventuale obiecte confecţionate pentru lovire, tăiere sau împungere;

Poliţistul local verifică dacă arma descoperită are muniţie în încărcător, este încărcată sau este armată, o asigură şi o predă partenerului, pentru a fi păstrată în condiţii de siguranţă deplină. Toate aceste activităţi se desfăşoară în prezenţa persoanei la care a fost găsită şi a martorilor, când este cazul.

n) în cazul controlului unui grup de persoane de către doi poliţişti locali, acestea vor fi aşezate în linie, într-o poziţie cât mai incomodă, cu distanţa de circa 2-3 paşi unele faţă de celelalte; partenerul va supraveghea una dintre extremităţile grupului, iar şeful echipei va începe controlul din cealaltă parte.

Pe măsură ce este controlată o persoană din grup, aceasta este trimisă în cealaltă extremitate, astfel procedându-se până la terminarea operaţiunii.

Obiectele descoperite asupra persoanei controlate, care ar putea fi folosite pentru atac împotriva poliţistului local, vor fi reţinute, iar posesorul va fi chestionat asupra lor.

După găsirea unor asemenea obiecte se va încheia un proces-verbal, în prezenţa unui martor asistent, dacă există, în caz contrar se va motiva absenţa acestuia (Anexa nr. 12).

Controlul persoanelor, ca măsură poliţienească, nu implică necesitatea autorizării de către un magistrat. Se execută în teren, de către poliţistul local, ori de câte ori acesta apreciază că situaţia o impune, avându-se în vedere respectarea drepturilor şi a libertăţilor cetăţeneşti. În acelaşi timp, orice ezitare sau superficialitate în executarea acestei măsuri poate avea un efect negativ asupra raportului de forţe poliţist-suspect, putând genera consecinţe grave, cum ar fi ultragierea poliţistului local.

B. Controlul bagajelor

B.1. Noţiunea, scopul şi categoriile de persoane împotriva cărora se poate lua această măsură

Controlul bagajelor este o măsură poliţienească cu caracter preventiv ce constă în verificarea amănunţită a interiorului şi a conţinutului bagajelor unei persoane.

Prin bagaj, în sens poliţienesc, se înţelege orice obiect în care o persoană deţine şi transportă bunuri (geamantan, valiză, geantă, servietă, sacoşă, pachet, poşetă etc.)

Controlul bagajelor are ca scop descoperirea obiectelor cu ajutorul cărora ar putea fi atacat poliţistul local, a bunurilor provenite din săvârşirea unor infracţiuni sau contravenţii, precum şi a bunurilor a căror deţinere şi circulaţie este interzisă.

Controlul bagajelor se execută asupra următoarelor *categorii de persoane:*

- persoane surprinse în flagrant la săvârşirea unor infracţiuni şi care au asupra lor bunurile dobândite în urma săvârşirii faptei;

- persoane care sunt suspecte, din cauza împrejurărilor şi a locurilor unde au fost găsite, precum şi a volumului obiectelor transportate;

- persoane care transportă bunuri a căror deţinere şi circulaţie sunt interzise de lege (ca de exemplu, substanţe toxice, stupefiante, precum şi alte bunuri materiale al căror regim este supus autorizării).

B.2. Reguli de tactică poliţienească ce trebuie respectate la efectuarea controlului bagajelor

Cu ocazia controlului bagajelor vor fi respectate următoarele *reguli de tactică poliţienească:*

a) persoana va fi interceptată, legitimată şi i se va comunica măsura ce urmează a fi luată, solicitându-i-se să îl însoţească pe poliţistul local la sediul Poliţiei Locale sau într-un loc unde poate fi efectuat controlul bagajelor;

b) controlul bagajelor se execută de cel puţin doi poliţişti locali, în prezenţa a cel puţin un martor asistent, care va fi identificat şi pus în temă cu activitatea ce urmează a se efectua;

c) controlul bagajelor se execută numai în încăperi, spaţii ferite de imixtiunea altor persoane sau la sediul Poliţiei Locale, caz în care, pe timpul deplasării, persoana respectivă

va fi supravegheată cu multă atenţie, pentru a nu arunca obiectele sau bunurile ce fac obiectul controlului;

Partenerul va avea sarcina de a asigură protecţia, fiind poziţionat în apropierea persoanei controlate, astfel încât să blocheze ieşirea din încăpere, iar persoana în cauză să fie ţinută departe de obiectele cu care ar putea ataca, precum şi de geamurile ce ar putea fi escaladate.

d) în prezenţa martorului asistent, înainte de începerea controlului bagajului, i se va cere persoanei în cauză să declare în scris ce obiecte se află în interiorul acestuia, indicând unele elemente caracteristice ale acestora, cum ar fi: marcă, culoare, mărime, uzură etc.;

e) deschiderea bagajului se poate face de către unul dintre poliţiştii locali sau de către martorul asistent, fără a fi degradat sistemul de închidere;

f) după deschiderea bagajului va fi examinat fiecare obiect, confruntându-se cele declarate de persoană cu bunurile găsite la control;

g) după examinarea obiectelor va fi studiat ambalajul, pentru ca poliţistul local să se convingă că nu conţine şi alte obiecte şi pentru a descoperi eventualele ascunzători.

După controlul bagajelor, se va încheia un proces-verbal (Anexa nr. 14) în care vor fi descrise activităţile desfăşurate, obiectele examinate şi eventualele obiecţii ale participanţilor, la care va fi anexată declaraţia celui controlat şi rapoartele poliţiştilor locali.

Procesul verbal se întocmeşte în două exemplare şi va fi semnat de poliţişti locali, martori şi persoana controlată, un exemplar fiind înmânat acesteia.

Dacă asupra persoanei controlate se găsesc bunuri care provin din săvârşirea unor infracţiuni sau a unor contravenţii ori a căror deţinere este interzisă, se va face menţiune în procesul-verbal despre ridicarea acestor obiecte în vederea cercetării sau a confiscării, precum şi cu privire la locul de păstrare, în caz contrar se va menţiona că toate obiectele au fost restituite deţinătorului.

Pentru efectuarea controlului bagajelor nu este necesară autorizarea magistratului, poliţistul local, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, putând recurge la această măsură doar în cazurile şi în situaţiile strict prevăzute de lege şi de dispoziţiile interne, cu respectarea legalităţii, a drepturilor persoanelor, precum şi a regulilor de fond şi formă a documentelor ce se încheie.

C. Controlul vehiculelor

C.1. Oprirea şi controlul vehiculelor

Controlul vehiculelor este activitatea care are drept scop verificarea minuţioasă a acestora (inclusiv a portbagajului), a documentelor conducătorului auto şi, după caz, a călătorilor sau a pasagerilor, a bagajelor pe care le au asupra lor, precum şi a legalităţii transporturilor de bunuri sau persoane.

Poliţiştii locali sunt abilitaţi să efectueze, cu respectarea dispoziţiilor legale, controlul vehiculelor aflate în circulaţie, atunci când există indicii temeinice cu privire la săvârşirea unor infracţiuni sau posibile acţiuni teroriste.

Efectuarea activităţii de supraveghere, dirijare şi control al circulaţiei pe drumurile publice este, în principal, atributul poliţiei rutiere, dar şi al Poliţiei Locale care execută

serviciul în stradă, în speţă fiind vorba de agenţii de siguranţă publică şi agenţii de poliţie rurală, au atribuţii în acest sens, fiind abilitaţi să desfăşoare asemenea activităţi pentru asigurarea fluenţei circulaţiei rutiere în zona de responsabilitate, atunci când situaţia impune, urmărind depistarea unor persoane care au comis furturi de şi din auto ori a infractorilor care transportă bunuri sustrase sau care sunt urmăriţi.

Sub aspect atitudinal, activitatea poliţiştilor locali care execută activităţi de supraveghere, dirijare şi control al circulaţiei rutiere se subordonează următoarelor **principii**:

a). Poliţistul local *în slujba cetăţeanului*: prin activităţile desfăşurate, poliţistul local urmăreşte în permanenţă protejarea vieţii şi integrităţii corporale şi a celorlalte drepturi şi interese legitime ale cetăţenilor împotriva efectelor negative ale încălcării lor de către alţii. În acest sens, acţiunea de impunere a legii faţă de cei care nu o respectă este pe deplin justificată şi trebuie explicată celor în cauză, pentru a-i face să înţeleagă că atâta timp cât se aliniază normelor stabilite nu vor face obiectul laturii represive a acesteia;

b). Principiul respectului faţă de cetăţeni: în îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, poliţistul local trebuie să dovedească respect faţă de participanţii la traficul rutier cu care intră în contact;

c). Principiul solicitudinii: în orice împrejurare, poliţistul local trebuie să manifeste solicitudine faţă de cetăţeni, în special faţă de cei vulnerabili (copii, femei, bătrâni), luând măsurile ce se impun în funcţie de situaţie;

d). Principiul imparţialităţii şi gradualităţii: poliţistul local nu are plan de constatări. Pe timpul executării serviciului, acesta trebuie să aplice în mod unitar prevederile legii, stabilind măsuri identice pentru fapte de acelaşi gen şi comise în acelaşi context. În funcţie de modul în care s-a săvârşit fapta, de atitudinea făptuitorului pe timpul opririi şi dialogului cu acestea, poliţistul local stabileşte sancţiunea în mod gradual, încadrând-o între limita minimă şi maximă, corespunzător circumstanţelor date;

e). Principiul fermităţii şi incoruptibilităţii: odată cu constatarea faptei şi stabilirea fără echivoc a vinovăţiei, poliţistul local trebuie să procedeze în mod ireversibil la îndeplinirea procedurii stabilite de lege, refuzând categoric orice fel de propuneri de abandonare a acţiunii întreprinse, concomitent cu atenţionarea asupra agravării situaţiei celor în cauză, sub aspectul incriminării lor ca făptuitori ai unor acte de corupţie, dacă aceştia insistă pentru neluarea măsurilor legale.

Sub aspectul modului de acţiune în traficul rutier activitatea poliţiştilor locali se subordonează următoarelor principii:

a). Principiul acţiunii totale şi continue: pe timpul executării serviciului, poliţistul local trebuie să se sesizeze despre orice încălcare a legii, având obligaţia să intervină cu promptitudine pentru soluţionarea acestora, potrivit competenţei. Se interzice atitudinea pasivă faţă de abaterile de la normele legale.

b). Principiul acţiunii la vedere: poliţistul local care acţionează pedestru ori pe patrule auto-moto trebuie să fie prezent, în permanenţă, în zonele stabilite din interiorul localităţilor ori pe traseele de legătură situate în afara acestora, prin activităţi de supraveghere executate de pe loc sau din mers, prin dirijarea circulaţiei ori acţiuni de control ale traficului creând în rândul cetăţenilor sentimentul de omniprezenţă al Poliţiei Locale şi prin aceasta pe cel de siguranţă civică;

c). Principiul receptivităţii, adaptabilităţii şi al liberei iniţiative: poliţistul local care acţionează în domeniul circulaţiei rutiere trebuie să fie receptiv la solicitările cetăţenilor, urmând ca prin relaţionare cu capacitatea de intervenţie a formaţiunii şi cerinţele situaţiei generale de interes poliţienesc, să-şi adapteze activitatea în mod corespunzător. Pornind de la faptul că fiecărei zone îi corespunde un anumit specific, poliţistul local are dreptul la iniţiativă proprie, dacă prin aceasta se obţine un plus de eficienţă în muncă;

d). Principiul transparenţei activităţii desfăşurate: desfăşurată nemijlocit în slujba cetăţeanului, activitatea Poliţiei Locale în domeniul circulaţiei trebuie cunoscută de către aceştia, sens în care în permanenţă, obiectivele şi modul de acţiune al efectivelor de poliţie locală vor fi făcute publice prin intermediul mass-media. La finalizarea acţiunilor, rezultatele vor fi intens mediatizate, scontându-se pe efectul preventiv sporit pe care îl are prelucrarea acestora în rândul membrilor comunităţii din care fac parte cei care au încălcat normele legale, cu respectarea dreptului la intimitate al acestora;

e). Principiul exemplului personal: prin conduita rutieră personală adoptată atât în executarea serviciului cât şi în afara acestuia, poliţistul local trebuie să fie model pentru ceilalţi participanţi la trafic în ceea ce priveşte comportamentul la volan.

Poliţistul local trebuie să intervină cu promptitudine pentru asigurarea fluenţei circulaţiei şi prevenirea accidentelor, folosind întregul registru de măsuri preventiv-coercitive prevăzute de legislaţia în vigoare. Prin ţinuta regulamentară îngrijită, politeţe, tact şi discernământ, limbaj coerent şi mod de acţiune corespunzător, el trebuie să inspire încredere cetăţenilor care să îl recepteze ca pe un sprijin real în rezolvarea problemelor cu care se confruntă în diferite ipostaze de utilizatori ai drumurilor publice.

Poliţiştii locali care desfăşoară activităţi în trafic vor purta, întotdeauna, la vedere, ecuson sau / şi insignă cu număr, iar, în condiţii de vizibilitate redusă (ceaţă, ploi, ninsori abundente, precum şi după lăsarea serii şi până la răsăritul soarelui), vestă şi / sau centură reflectorizantă, baston reflectorizant sau / şi lanternă cu lumină de culoare roşie.

C.2. Reguli tactice privind oprirea autovehiculelor pentru control

a) Oprirea trebuie să aibă o motivare corectă şi justificată;

Executarea semnalului pentru oprire se va face numai atunci când se constată încălcarea unei reguli de circulaţie sau în situaţia în care, din datele şi informaţiile deţinute, există indicii despre săvârşirea unei contravenţii ori a unei infracţiuni de către persoana care conduce vehiculul sau de către unul dintre ocupanţii acestuia, ori pentru identificarea autorilor de infracţiuni şi a obiectelor date în urmărire.

Decizia poliţistului local de a efectua semnal de oprire conducătorilor auto trebuie să rezulte din necesitatea îndeplinirii sarcinilor de serviciu, fie că este vorba de constatarea şi sancţionarea unei contravenţii, fie că se impune verificarea unor date şi a unor informaţii de interes operativ.

Se interzice controlul de rutină asupra traficului rutier, oprirea autovehiculelor pentru control urmând a se face numai atunci când, prin observare directă ori cu mijloace tehnice din dotare, au comis infracţiuni sau contravenţii, că autovehiculele vizate transportă bunuri, valori provenite din săvârşirea unor fapte ilicite ori persoane urmărite conform legii.

b) Oprirea vehiculelor pentru control se face, de regulă, în afara părţii carosabile, iar acolo unde nu există asemenea condiţii, cât mai aproape de marginea din dreapta

drumului, pe acostament sau lângă bordură, ori în spaţiile de parcare, alveole etc. şi, noaptea cu precădere, în locurile iluminate.

Dacă drumul este intens circulat, oprirea se va face pe o arteră laterală, pentru a nu se stânjeni circulaţia celorlalte vehicule. Oprirea pietonilor se va face întotdeauna în afara părţii carosabile a drumului.

Oprirea unui participant la trafic nu trebuie să conducă la congestionarea ori întreruperea circulaţiei. O asemenea practică se interzice cu desăvârşire atunci când circulaţia se desfăşoară într-o coloană compactă, cu excepţia situaţiilor când se constată abateri flagrante care pun în pericol grav siguranţa traficului.

Se va evita oprirea autovehiculelor la orele de vârf, cu excepţia situaţiilor când se impune identificarea unor autovehicule sau persoane date în urmărire.

Nu se permite oprirea pentru control a vehiculelor în curbe, pe sectoare de drum înclinat, unde vizibilitatea este redusă, în intersecţii, pe trecerile pentru pietoni, pe porţiuni de drumuri înguste, în locuri unde legea interzice oprirea şi staţionarea, precum şi în orice alte locuri unde s-ar împiedica desfăşurarea normală a traficului.

c) semnalele poliţistului local vor fi executate din timp, fără a crea un pericol pentru el sau pentru conducătorul căruia i se adresează semnalul, ori pentru alţi participanţi la trafic.

Locul din care se execută semnalul de oprire va fi astfel ales încât acesta să asigure atât protecţia poliţistului local, cât şi posibilitatea conducătorului de vehicul de a observa din timp semnalul şi de a se conforma. Este indicat ca poliţistul local să se poziţioneze la marginea din dreapta drumului, în sensul de mers al vehiculului, astfel încât să se poată retrage cu uşurinţă în afara părţii carosabile, în cazul în care conducătorul nu dă curs semnalului.

- semnalul de oprire a unui vehicul trebuie să se execute regulamentar, ziua cu braţul, iar noaptea cu bastonul reflectorizant ori cu sursă luminoasă, putând fi urmat şi de alte semne, pentru a dirija conducătorul auto să oprească într-un anume spaţiu, astfel încât circulaţia celorlalte vehicule să nu fie afectată.

Distanţa de la care se execută semnalul de oprire se apreciază în funcţie de viteza autovehiculului, de starea drumului şi a timpului, condiţiile de vizibilitate, intensitatea traficului, precum şi de alţi factori care au influenţă asupra spaţiului de oprire.

Se interzice executarea semnalului atunci când cel căruia i se adresează este foarte aproape ori chiar în dreptul poliţistului local, astfel încât oprirea nu s-ar mai putea face în condiţii suficiente de siguranţă.

În cazul nerespectării, de către conducătorul auto, a semnalului de oprire ce i-a fost adresat, poliţistul local va comunica prin staţie datele de identificare ale autovehiculului patrulei auto sau celui mai apropiat post de control de pe direcţia de deplasare. În situaţia în care acest lucru nu este posibil, va nota numărul de înmatriculare al autovehiculului, iar la terminarea programului va întocmi un raport în care va menţiona abaterea săvârşită, în baza căruia proprietarul autovehiculului în cauză va fi invitat la Poliţia locală, în vederea luării măsurilor legale.

Oprirea unui vehicul de către poliţistul local situat într-un autovehicul de patrulare aflat în mers, se va efectua astfel:

- în situaţia în care vehiculul ce urmează a fi oprit circulă în aceeaşi direcţie, conducătorul acestuia va fi atenţionat prin punerea în funcţiune a semnalelor luminoase de culoare roşie şi albastră şi pe cele sonore, după care, de regulă, se va circula în spatele autovehiculului vizat până când conducătorul acestuia se conformează semnalelor şi opreşte. Oprirea se poate face şi prin punerea în funcţiune a dispozitivului cu mesaje variabile, care va fi setat pe poziţia "Stop, Poliţia", sau cu braţul.
- în cazul în care conducătorul vehiculului nu opreşte, patrula auto va proceda la începerea urmăririi acestuia, concomitent cu punerea în funcţiune a dispozitivului de amplificare a vocii pentru a-l soma să se oprească şi cu anunţarea dispeceratului despre situaţia creată, a datelor de identificare ale vehiculului şi a motivelor care au determinat luarea măsurii, solicitând ajutorul efectivelor aflate în zonă, pentru soluţionarea situaţiei create;
- în cazul în care vehiculul ce urmează a fi oprit circulă din sens opus, semnalul de oprire se va efectua cu bastonul de circulaţie sau cu braţul, din autovehiculul de patrulare. În condiţiile în care conducătorul nu se conformează semnalului, se va proceda conform celor prezentate mai sus.

Trecerea la executarea urmăririi unui autovehicul se va face cu respectarea obligaţiei de a lua toate măsurile pentru prevenirea accidentelor, folosindu-se, în acest scop, mijloacele de semnalizare specifice.

De regulă, trecerea la executarea urmăririi se justifică pentru:

- reţinerea persoanelor sau a autovehiculelor date în urmărire;
- identificarea persoanelor care au produs accidente grave de circulaţie, de pe urma cărora a rezultat moartea sau vătămarea corporală gravă a unor persoane şi care au părăsit locul accidentului;
- identificarea persoanelor despre care există date certe că au comis infracţiuni.

Folosirea armamentului din dotare se va face numai în cazurile şi cu respectarea prevederilor legale.

În condiţiile în care performanţele vehiculului urmărit sunt net superioare celui de patrulare, se va solicita echipajelor ori posturilor de control situate pe direcţia probabilă de deplasare a celui urmărit să ia măsuri pentru oprirea acestuia. Echipajul care a solicitat sprijin se va deplasa la locul unde s-a reuşit oprirea vehiculului dat în urmărire, pentru clarificarea situaţiei şi încheierea actelor procedurale.

Autovehiculele aparţinând Ministerului Apărării Naţionale vor fi oprite pentru control atunci când se constată că şoferii care le conduc au comis abateri grave de la regulile de circulaţie, precum şi atunci când există date sau indicii că efectuează transporturi de persoane sau mărfuri cu nerespectarea dispoziţiilor legale. În ultimul caz, va fi anunţat şi serviciul de control al circulaţiei din cadrul M.Ap.N., aşteptându-se sosirea echipajului abilitat să execute controlul transportului respectiv.

C.3. Reguli tactice privind executarea controlului şi aplicarea măsurilor legale

a) controlul documentelor şi a stării psiho-fizice a conducătorilor auto, precum şi notarea unor date necesare executării atribuţiilor de serviciu se vor executa în faţa

autovehiculului oprit, timp în care poliţistul local va fi orientat cu faţa către drum, pentru a se putea observa şi deplasarea celorlalte vehicule sau a pietonilor.

b) în cazul în care semnalul de oprire a fost executat dintr-un autovehicul de patrulare, acesta urmează a fi oprit în spatele celui al cărui conducător urmează a fi controlat, la o distanţă convenabilă.

Apropierea poliţistului local, în acest caz, trebuie să se facă încet, de-a lungul părţii stângi a vehiculului oprit, numai dacă traficul sau alte circumstanţe nu dictează altfel. Atenţia poliţistului local va fi îndreptată, în principal, asupra acţiunilor celor din vehicul. El se va opri puţin mai în spate faţă de mânerul uşii şoferului, determinându-l astfel pe acesta să se întoarcă atunci când i se adresează, pentru a evita lovirea să intenţionată prin deschiderea bruscă a portierei.

În situaţia în care se deţin informaţii că unii dintre ocupanţi sunt periculoşi sau există suspiciuni în acest sens, poliţistul local nu se va apropia foarte mult de vehicul, timp în care va transmite, prin staţie, dispeceratului datele de identificare ale vehiculului, cerând, dacă apreciază că este necesar, sprijin.

Pe timp de noapte, apropierea de autovehiculul suspect se va face cu precauţie, folosindu-se în avantaj propriu eventualele lumini de pe stradă sau din habitaclul maşinii oprite.

c) în vederea efectuării controlului, poliţistul local va solicita prezentarea documentelor necesare, după ce, în prealabil, conducătorul a asigurat vehiculul pentru staţionare.

Invitaţia de a coborî din autovehicul, adresată conducătorului în vederea prezentării documentelor pentru control, nu este necesară atunci când acesta este oprit pentru a i se adresa anumite recomandări. Aceeaşi procedură este valabilă şi în situaţia în care controlul este executat de un singur poliţist local sau când în autovehiculul oprit se află mai multe persoane despre care se apreciază că se pot manifesta violent faţă de măsura dispusă.

Pe autostrăzi ori pe drumurile naţionale intens circulate se va efectua semnalul de oprire fie când patrula auto a ajuns în dreptul conducătorului respectiv, fie după ce acesta a fost depăşit, executându-se, în continuare, semnalul de a fi urmat spre un loc adecvat (parcaj, alveolă, acostament lărgit etc.).

d) se verifică, cu atenţie, actul de identitate, permisul de conducere, certificatul de înmatriculare, dovada de inspecţie tehnică a autovehiculului, documentele care atestă plata primei de asigurare obligatorie şi, după caz, documentele de însoţire a mărfurilor sau a materialelor transportate.

Verificarea actelor prezentate se va face cu respectarea, în totalitate, a regulilor de tactică poliţienească, acordându-se atenţie inclusiv obiectelor ce sunt transportate în autovehicul. Dacă oprirea are drept scop adresarea de recomandări, controlul documentelor se va face operativ sau chiar nu se va efectua, atunci când şoferul şi ceilalţi pasageri nu ridică suspiciuni.

În cazul refuzului prezentării actelor, dacă se consideră necesar, se va solicita sprijin posturilor, echipajelor din apropiere sau ofiţerului şef de schimb, urmând ca împreună să ia măsurile prevăzute de lege, inclusiv conducerea la sediul organului de poliţie locală.

e) după identificarea conducătorului, poliţistul local trebuie să îi comunice motivul opririi, abaterea comisă şi sancţiunea prevăzută de lege;

f) controlul stării psiho-fizice a conducătorului auto se execută prin observarea directă a acestuia.

Când se constată o vădită stare de oboseală, ce ar putea periclita siguranţa circulaţiei în cazul continuării cursei, i se va atrage atenţia asupra pericolului la care se expune, recomandându-i-se o pauză şi reluarea deplasării când starea fizică îi va permite aceasta. Se face excepţie în cazul când autovehiculul poate fi condus de o altă persoană din vehicul care posedă permis de conducere valabil pentru categoria din care face parte maşina respectivă şi se află într-o stare generală corespunzătoare.

g) după caz, se va solicita conducătorului auto să deschidă şi portbagajul vehiculului, unde pot fi ascunse persoane care se sustrag urmăririi şi obiecte provenite din săvârşirea de infracţiuni.

Referitor la controlul autovehiculului, trebuie precizat că în legislaţia internaţională, la care România este parte, se prevede expres posibilitatea executării controlului vehiculelor şi fără autorizare specială.

În acest sens, Comisia Europeană pentru Drepturile Omului arată că la percheziţionarea vehiculelor, poliţia acţionează în cadrul obligaţiilor sale care au ca obiect „descoperirea delictelor şi culegerea datelor (a elementelor) doveditoare, neputând fi extinsă, în mod arbitrar, noţiunea de domiciliu şi asupra vehiculelor".

Măsura sancţionării contravenţionale se va lua cu respectarea strictă a prevederilor legale privind regimul juridic al contravenţiilor, numai după o analiză temeinică a abaterii comise, prin prisma pericolului creat pentru siguranţa traficului.

Decizia luată, inclusiv măsura reţinerii permisului de conducere în cazurile prevăzute de lege, se va comunica direct, cu mult calm şi tact, persoanei în cauză.

Completarea documentelor ce atestă luarea măsurilor prevăzute de lege se va face în strictă conformitate cu instrucţiunile şi ordinele în vigoare. Se interzice invitarea conducătorului auto controlat, la autovehiculul Poliţiei Locale şi ţinerea acestuia , în aşteptare, în picioare, până la încheierea documentelor de constatare.

h) după efectuarea controlului, poliţistul local este obligat să asigure reintrarea autovehiculului în fluxul de circulaţie.

În cazul în care conducătorul auto este vădit afectat de control şi de rezultatul acestuia, poliţistul local va purta cu acesta un dialog, fără a-l prelungi nejustificat, astfel încât încărcătura emoţională a momentului să nu repercuteze negativ în conduita viitoare, în trafic, a conducătorului auto respectiv.

5.1.6. Noţiuni generale privind folosirea forţei şi a mijloacelor din dotare de către poliţiştii locali

5.1.6.1. Noţiunea, mijloacele şi procedeele de imobilizare, categorii de persoane împotriva cărora se ia această măsură

Imobilizarea este o măsură poliţienească cu caracter coercitiv, întreprinsă în scopul de a pune o persoană în imposibilitatea de a fugi sau de a se manifesta agresiv faţă de poliţistul local sau faţă de alte persoane, de a începe sau de a continua o acţiune violentă.

În timpul activităţilor curente, poliţiştii locali pot realiza imobilizarea prin folosirea următoarelor mijloace şi procedee:

- procedee de autoapărare;
- mijloace din dotare (cătuşe, baston de cauciuc, dispozitive cu substanţe iritant-lacrimogene, câinele de serviciu sau armamentul din dotare);
- cu ajutorul altor persoane.

Mijloacele şi procedeele folosite pentru imobilizare sunt alese în funcţie de:

- numărul persoanelor implicate şi care urmează a fi imobilizate;
- starea de agresivitate şi forţa fizică a acestora;
- modul de manifestare a agresivităţii;
- obiectele pe care le au asupra lor şi care ar putea fi folosite pentru atac asupra poliţistului local sau a altor persoane.
- cele care degradează sau distrug bunuri materiale ori pătrund fără drept şi pericliteză

Înainte de luarea acestei măsuri, persoana va fi somată să înceteze acţiunea agresivă şi să se supună solicitării poliţistului local, recurgându-se la imobilizare numai dacă individul nu s-a conformat. Imobilizarea trebuie să se realizeze cu rapiditate şi multă atenţie, pentru a preîntâmpina un eventual atac prin surprindere, respectiv pentru a preveni producerea unor vătămări corporale. Dacă problemele care au impus această măsură nu pot fi rezolvate la locul depistării, persoana va fi condusă la sediul Poliţiei Locale.

Mijloacele sau procedeele de imobilizare trebuie alese cu mult discernământ şi aplicate gradual, cu fermitate, pentru a curma acţiunile prin care au fost încălcate dispoziţiile legale şi, după caz, pentru restabilirea ordinii.

În conformitate cu prevederile Legii 155/2010 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Locale pentru descurajarea, împiedicarea şi neutralizarea acţiunilor agresive ale persoanelor care tulbură ordinea şi liniştea publică, acţiuni ce nu au putut fi înlăturate sau anihilate prin utilizarea altor mijloace, poliţiştii pot folosi scuturi de protecţie, căşti cu vizor, bastoane din cauciuc, bastoane cu energie electrostatică, dispozitive cu substanţe iritant-lacrimogene şi paralizante, jeturi de apă, arme cu glonţ de cauciuc şi cătuşe, câini de serviciu, precum şi alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viaţa sau nu produc o vătămare corporală gravă.

Mijloacele de imobilizare pot fi folosite împotriva persoanelor care:

- întreprind acţiuni care pun în pericol integritatea corporală, sănătatea sau bunurile altor persoane;

- blochează, în afara condiţiilor legii, căile publice de circulaţie, încearcă să pătrundă, pătrund fără drept sau refuză să părăsească sediile autorităţilor publice, ale partidelor politice, ale instituţiilor şi ale organizaţiilor de interes public, periclitează în orice mod integritatea sau securitatea acestora ori a personalului sau tulbură desfăşurarea normală a activităţii;

- ultragiază persoanele cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice;

- se opun sau nu se supun, prin orice mijloace, îndeplinirii solicitărilor legale ale poliţistului local, numai dacă există o temere legitimă că prin acţiunile lor pot pune în pericol integritatea corporală sau viaţa poliţistului local.

Folosirea mijloacelor de imobilizare împotriva participanţilor la acţiunile agresive se face în mod gradual, după avertizarea prealabilă asupra utilizării unor asemenea mijloace şi acordarea timpului necesar pentru încetarea acţiunilor şi conformarea la solicitările legale ale poliţistului local, excepţie făcând cazurile extreme. În toate situaţiile, folosirea acestor mijloace nu trebuie să depăşească nevoile reale pentru împiedicarea sau neutralizarea acţiunilor agresive.

5.1.6.2. Principii ce trebuie respectate la folosirea mijloacelor de imobilizare

Folosirea mijloacelor din dotare impune respectarea următoarelor principii care decurg din legi şi convenţii internaţionale:

a) *Prezumţia de nevinovăţie*

În orice situaţie, poliţistul local trebuie să aibă în vedere că poate utiliza forţa fizică şi mijloacele din dotare numai în cazul în care prin atitudinea, reacţiile sau acţiunile unei persoane se încalcă în mod flagrant prevederile legale.

b) *Limitarea şi proporţionalitatea folosirii forţei*

Recurgerea la forţa fizică şi la mijloacele din dotare are loc numai dacă acest lucru este strict necesar şi dacă acţiunile ilegale ale persoanei (persoanelor) nu au putut fi înlăturate sau anihilate prin utilizarea celorlalte mijloace non-violente. Acest lucru presupune analiza situaţiei conjuncturale privind locul, timpul, persoanele prezente sau aflate în apropiere, existenţa unui pericol potenţial, durata acţiunilor violente, evaluarea raportului de forţe, în vederea asigurării efectivelor necesare.

Poliţistul local trebuie să aibă în vedere ca nivelul forţei folosite să fie în strictă conformitate cu nivelul real al opoziţiei, iar riposta fizică să înceteze îndată ce agresorul a fost imobilizat sau când acţiunea care a determinat intervenţia s-a terminat.

c) *Imparţialitatea Poliţiei şi protecţia egală pentru toate persoanele*

La intervenţia în forţă şi folosirea mijloacelor din dotare este exclusă discriminarea persoanelor pe bază de rasă, cetăţenie, sex, religie, apartenenţă politică ori statut social, singurul criteriu de diferenţiere a intensităţii măsurilor luate fiind gradul de implicare şi vinovăţie pe care îl are fiecare persoană la comiterea faptei ilicite, precum şi gradul de ripostă, mijloacele şi metodele folosite de aceasta.

d) *Gradualitatea folosirii metodelor şi mijloacelor de acţiune* implică obligaţia poliţistului local de a utiliza în mod progresiv formele, procedeele şi mijloacele de acţiune,

de la cele mai simple până la cele care presupun exercitarea unui nivel ridicat de violenţă. Folosirea armelor de foc este considerată o metodă extremă.

Folosirea graduală a forţei nu implică o respectare strictă a etapelor progresive în situaţia în care timpul material, starea de pericol în care se află poliţistul local sau victima şi mijloacele folosite de autor nu permit acest lucru.

e) *Non-surprinderea* presupune atenţionarea şi somarea prealabilă, în unele cazuri repetată, privind iminenta folosire a forţei şi a mijloacelor din dotare şi lăsarea timpului necesar pentru încetarea acţiunilor de către cei implicaţi în săvârşirea actului ilicit.

Avertizarea şi somaţia nu sunt obligatorii în cazul în care asupra poliţiştilor locali sau a altor persoane se exercită acţiuni violente ori când acestea se află într-un pericol iminent.

f) *Legalitatea şi legitimitatea*

Constau în alegerea şi folosirea mijloacelor şi a metodelor adecvate, numai în condiţiile legii.

g) *Principiul riscului minim* atât pentru turbulenţi, cât şi pentru efectivele proprii constă în alegerea celor mai adecvate mijloace de intervenţie, spre a se evita pe cât posibil vătămarea integrităţii corporale a persoanelor împotriva cărora se acţionează.

h) *Principiul apărării fiinţei umane* presupune asigurarea protecţiei de către poliţiştii locali, chiar dacă asupra persoanei s-a acţionat în forţă, pentru aplicarea legii. Acest principiu presupune:

- acordarea primului ajutor în caz de vătămare a integrităţii corporale sau a sănătăţii;

- nerecurgerea la violenţă ori rele tratamente faţă de persoanele reţinute ori arestate.

i) *Principiul confidenţialităţii datelor* obţinute de poliţiştii locali, în afara cazului în care îndeplinirea sarcinilor de serviciu sau nevoile justiţiei reclamă strict altceva. Acest principiu presupune:

- protejarea datelor care au legătură cu viaţa personală a cetăţenilor şi pot fi dăunătoare intereselor ori reputaţiilor acestora;

- secretizarea datelor şi a informaţiilor ce nu pot fi destinate publicităţii.

Poliţiştii locali care acţionează în uniformă vor avea asupra lor, la vedere, toate mijloacele din dotare prinse pe centură, în suporturile special confecţionate.

5.1.6.3. Folosirea forţei fizice şi a procedeelor de luptă corp la corp pentru autoapărare şi imobilizare

Forţa fizică şi procedeele de luptă corp la corp pentru autoapărare şi imobilizare se folosesc de către poliţistul local, dacă este necesar şi posibil, pentru înfrângerea atacurilor violente de mică anvergură, îndreptate împotriva să ori a altora, precum şi pentru imobilizarea persoanelor suspecte care se opun executării unor măsuri poliţieneşti (legitimare, control corporal ori al îmbrăcămintei, conducerea la sediul Poliţiei Locale ş.a.) sau desfăşoară acţiuni agresive, prin care tulbură ordinea şi liniştea publică.

Pentru înfrângerea acţiunilor agresive şi imobilizarea persoanelor turbulente se vor folosi procedeele specifice luptei corp la corp, putându-se aplica şi lovituri cu pumnul, mâinile şi picioarele, genunchii, coatele şi alte părţi ale corpului.

Se va evita aplicarea loviturilor în zone vitale şi cu o intensitate exagerată, de natură a provoca vătămarea gravă a integrităţii corporale ori moartea persoanelor.

Forţa fizică şi procedeele de luptă corp la corp se vor folosi după somarea celor care se manifestă violent să înceteze acţiunea agresivă şi să se supună cererii îndreptăţite a poliţistului local, folosind formula: „ÎNCETAŢI, POLIŢIA!". Nu este necesară somaţia în cazul în care poliţistul local este atacat prin surprindere sau integritatea corporală a vreunei persoane este pusă în pericol iminent.

Reuşita intervenţiei presupune ca poliţistul local să aibă o condiţie fizică şi psihică bună şi să stăpânească procedeele de autoapărare şi tehnicile de imobilizare. Autoapărarea poate fi definită ca o modalitate eficientă prin care victima unui atac declanşat prin surprindere îşi poate apăra integritatea, opunând forţei primatul inteligenţei şi al stăpânirii de sine. Esenţa acestei metode de luptă constă în a pune pe primul plan apărarea, lăsând contra-atacul pe planul al doilea, utilizându-l doar atât cât este necesar ca agresorul să-şi primească riposta ce i se cuvine.

5.1.6.4. Folosirea bastonului de cauciuc sau a tomfei

A. Noţiunea şi scopul folosirii bastonului de cauciuc sau a tomfei

Bastonul de cauciuc este principalul mijloc din dotarea poliţistului local, fiind realizat în trei variante constructive (B.1, B.2 şi B.3), diferenţiate prin dimensiunile lor. El este destinat neutralizării acţiunilor agresive a unor persoane, fără a le produce vătămări corporale grave sau a le pune viaţa în pericol.

Bastonul este alcătuit din: corp tronconic cu diametrul minim lângă mâner, mâner striat cu guler de protecţie, cureluşă de purtare, inserţie interioară sub formă de vergea, din fibră de sticlă şi port-baston confecţionat din piele. Se poartă prins pe centură, în poziţia lateral-stânga.

Tomfa se deosebeşte de bastonul de cauciuc prin faptul că este prevăzută la unul din capete cu două mânere egale ca mărime, dispuse în unghi drept.

Bastonul de cauciuc (tomfa) poate fi folosit în scopul:

a) autoapărării, prin pararea loviturilor agresorului cu bastonul prins de ambele extremităţi (ori de mâner, în cazul tomfei) şi ţinerea în direcţia din care vin loviturile;

b) intimidării elementelor turbulente sau recalcitrante, prin aplicarea loviturilor persoanelor mai violente, urmărind prin aceasta încetarea acţiunii lor şi descurajarea celorlalte elemente agresive, retragerea şi împrăştierea lor;

c) obligării agresorului să elibereze victima, să lase din mână obiectul folosit la atac şi să înceteze acţiunea.

În cazul mai multor agresori, primele lovituri se vor aplica celui mai periculos.

Bastonul de cauciuc (tomfa) poate fi întrebuinţat atunci când procedeele de luptă corp la corp nu au dat rezultatele scontate, ori când mijloacele de atac ale agresorilor nu pot fi anihilate în alt mod.

B. Reguli de tactică poliţienească ce trebuie respectate cu ocazia folosirii bastonului de cauciuc (tomfei)

Pentru reuşita intervenţiei şi obţinerea rezultatelor scontate, poliţistul local trebuie să respecte următoarele *reguli tactice* în folosirea bastonului de cauciuc (a tomfei):

a) persoana este somată să înceteze acţiunea violentă şi să se supună măsurilor ordonate, folosind formula „ÎNCETAŢI, VOM (VOI) FOLOSI FORŢA", loviturile fiind aplicate numai dacă persoana nu s-a conformat şi continuă acţiunea violentă;

b) loviturile trebuie să fie rapide, urmate de retragerea imediată, şi vor fi aplicate peste omoplaţi, antebraţe, şezut (dacă persoana este cu spatele), membrele inferioare sau superioare, pentru a para loviturile sau pentru a determina persoana să dea drumul unor obiecte folosite pentru atac;

Pentru a avea efectul urmărit, loviturile trebuie aplicate prin surprindere.

c) forţa loviturilor aplicate trebuie să fie în concordanţă cu gradul de împotrivire a persoanei;

d) bastonul de cauciuc se foloseşte în limita necesităţii, aplicarea loviturilor încetând imediat ce agresorul a renunţat la acţiunea violentă şi s-a conformat dispoziţiilor poliţistului local;

e) în timpul aplicării loviturilor cu bastonul se recomandă ca, pe cât posibil, să nu se facă mişcări ample ori acesta să fie ridicat deasupra capului, întrucât prin această mişcare se dă posibilitatea celui împotriva căruia se foloseşte să sesizeze intervenţia şi să se apere prin pararea loviturii.

Se va evita folosirea bastonului de cauciuc (a tomfei);

- în mijloacele de transport în comun, locuri aglomerate, precum şi în spaţiile închise, de dimensiuni mici (întrucât ar face mai dificilă aplicarea acestei măsuri);

- prin aplicarea de lovituri peste cap, urechi, gât, ochi şi, în general, peste părţile vitale ori sensibile ale corpului, deoarece i s-ar putea provoca persoanei vătămări corporale sau chiar moartea;

- împotriva minorilor, a femeilor ori a bătrânilor, întrucât, de regulă, aceste persoane au o forţă fizică mai redusă, fiind indicat ca pentru imobilizarea lor să se recurgă la folosirea forţei fizice şi a tehnicilor de luptă corp la corp.

Se interzice folosirea bastonului de cauciuc (a tomfei):

- împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, a persoanelor cu semne vădite de invaliditate şi a copiilor, cu excepţia cazurilor în care aceştia înfăptuiesc un atac armat sau în grup prin care pun în pericol viaţa sau integritatea corporală a poliţistului local sau a altor persoane;

- la sediul Poliţiei Locale, cu excepţia cazurilor în care au loc acţiuni violente, individual sau în grup, care pun în pericol viaţa poliţiştilor locali sau a altor persoane ori există pericolul distrugerii de bunuri aparţinând acestei instituţii.

În situaţia în care, în urma loviturilor aplicate cu bastonul de cauciuc (tomfa), s-a produs vătămarea corporală a persoanei, poliţistul local este obligat să-i acorde primul ajutor, eventual să transporte persoana la o instituţie medicală, pentru acordarea de îngrijiri şi să raporteze ierarhic, de urgenţă, evenimentul.

5.1.6.5. Folosirea cătuşelor

A. Noţiunea, scopul şi categoriile de persoane asupra cărora se ia această măsură

Încătuşarea este o măsură poliţienească de prevedere şi siguranţă care constă în aplicarea cătuşelor pe încheietura mâinilor unei persoane, în scopul limitării mobilităţii fizice a acesteia.

Încătuşarea se efectuează asupra următoarelor categorii de persoane:

- dezertorilor, evadaţilor şi recidiviştilor periculoşi;
- reţinuţilor, condamnaţilor şi arestaţilor preventiv, pe timpul transferării sau al escortării;
- *autorilor unor infracţiuni contra vieţii persoanei (tâlhărie, ultraj, viol în grup) ori ai altor infracţiuni grave;*
- celor care se manifestă agresiv, sunt violente ori se opun măsurilor legale luate de poliţiştii locali, iar rezistenţa lor nu poate fi înfrântă în alt mod;
- celor care, datorită stării psihice în care se află, prezintă pericol pentru viaţa şi integritatea lor corporală, a poliţistului local sau a altor persoane;
- celor care urmează a fi conduse la sediul Poliţiei Locale în vederea luării măsurilor legale şi sunt cunoscute ca fiind agresive, iar deplasarea se face prin locuri aglomerate ori întunecoase.

B. Reguli de tactică poliţienească ce trebuie respectate în cazul încătuşării persoanelor

Încătuşarea persoanelor se face cu respectarea următoarelor reguli tactice:

a) cătuşele se aplică numai pe mâinile aşezate la spate;

b) în cazul în care persoana opune rezistenţă, aceasta va fi încătuşată forţat;

c) după încătuşare, se va efectua în mod obligatoriu controlul persoanelor;

d) dacă persoana încătuşată continuă să se manifeste violent, acesteia i se pot imobiliza şi picioarele;

e) aplicarea cătuşelor trebuie efectuată în aşa fel încât să nu ducă la rănirea celui în cauză;

Cătuşele se scot numai dacă a intervenit îmbolnăvirea gravă a persoanei, pentru ca aceasta să meargă la toaletă, pe timpul servitului mesei, precum şi la predarea acesteia la organul la care a fost transferată sau adusă, fără a se neglija supravegherea atentă în acest timp.

Cătuşele nu se aplică femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vădite de invaliditate şi copiilor, cu excepţia cazurilor în care aceste categorii de persoane înfăptuiesc un atac armat sau în grup, prin care pun în pericol viaţa sau integritatea corporală a poliţistului local sau a celorlalte persoane.

Este interzisă expunerea persoanelor având cătuşe aplicate la vedere în locuri publice sau în sediile de Poliţie Locală pentru fotografiere (filmare) de către reprezentanţii mass-media.

Având în vedere că la deschiderea cătuşelor se folosesc chei de dimensiuni mici, este necesar ca acestea să fie păstrate cu grijă, pentru a nu fi pierdute.

5.1.6.6. Folosirea armamentului din dotare

În conformitate cu prevederile art.31. lit."h" din Legea nr.218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române, poliţiştii au dreptul şi obligaţia de a purta asupra lor armamentul şi muniţia necesară, indiferent dacă sunt în uniformă sau echipaţi civil atunci când se află în exercitarea atribuţiilor de serviciu.

Poliţiştii locali pot deţine, purta şi folosi armele şi muniţiile cu care au fost dotaţi de către Primăriile din care fac parte.

Armele de foc constituie mijlocul extrem folosit pentru imobilizarea persoanelor şi se utilizează numai în condiţiile legii dacă celelalte metode nu au avut efectul scontat. Nu se scoate armamentul din toc decât pentru a fi folosit în mod legal.

Pe timpul executării misiunilor, agenţii de Poliţie Locală în uniformă poartă, în mod obligatoriu, centura pe care vor fixa tocul cu pistolul din dotare şi cele două încărcătoare. În situaţiile în care se acţionează în ţinută civilă, pistolul se va purta în toc pe cureaua de la pantaloni sau în hamul special confecţionat, asigurându-se mascarea acestuia.

Se interzice portul armamentului şi muniţiei aferente, în buzunare, mape, serviete sau în alte locuri care nu-i asigură deplina securitate şi poate favoriza pierderea ori sustragerea lor.

Agenţii de poliţie locală care poartă armamentul şi muniţia permanent asupra lor, pe timpul cât se află la domiciliu sunt obligaţi să le asigure astfel încât să înlăture orice posibilitate de pierdere sau de folosire a acestora de către membrii familiei sau de către alte persoane, păstrându-le în casete metalice (muniţia separat de pistol) prevăzute cu sisteme sigure de închidere. Este interzis cu desăvârşire a scoate pistolul din toc şi a-l mânui în prezenţa altor persoane, cu excepţia cazurilor de folosire legală a acestuia.

5.1.6.7. Uzul de armă

Prin uz de armă se înţelege executarea tragerii cu arma de foc asupra persoanelor sau a bunurilor.

Agenţii de poliţie locală dotaţi cu arme de foc, pot face uz de armă pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu şi a misiunilor în temeiul dispoziţiilor Legii privind regimul armelor de foc şi al muniţiilor.

Se poate face uz de armă atunci când se îndeplinesc în mod cumulativ următoarele condiţii:

- dacă este absolut necesar;
- dacă folosirea mijloacelor de împiedicare sau constrângere nu este posibilă ori nu a dat rezultate.

Aceste condiţii relevă caracterul excepţional al măsurii uzului de armă care implică mult discernământ, întrucât atât folosirea abuzivă cât şi nefolosirea în cazurile legale sunt sancţionate de lege.

Persoanele care sunt dotate cu arme de foc pot face uz de armă, pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu sau a misiunilor militare, în următoarele *cazuri:*

a). împotriva celor care atacă militarii aflaţi în serviciul de gardă, pază, escortă, protecţie, menţinerea şi restabilirea ordinii de drept, precum şi împotriva celor care, prin actul săvârşit prin surprindere, pun în pericol obiectivul păzit;

Prevederile acestui caz sunt aplicabile în situaţia în care se exercită un atac împotriva următoarelor categorii de persoane:
- militari aflaţi în executarea serviciului de gardă, pază, escortă, protecţie;
- poliţişti, jandarmi şi alte categorii de persoane cu atribuţii de menţinere a ordinii de drept şi restabilire a acesteia în cazul în care a fost încălcată.

Se poate face uz de armă, în acest caz, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:
-există un atac material, direct, imediat şi injust, săvârşit prin surprindere împotriva categoriilor de persoane menţionate ;
- prin actul săvârşit prin surprindere să fie pusă în pericol viaţa, integritatea corporală sau sănătatea celor care execută serviciul de gardă, pază, escortă, protecţie, menţinere şi restabilire a ordinii de drept;
- dacă atacul este îndreptat asupra unui obiectiv păzit, prin acţiunea săvârşită prin surprindere să fie pusă în pericol securitatea acestuia;
- uzul de armă se va executa numai dacă datorită împrejurărilor concrete ale săvârşirii faptei, opunerea sau acţiunea ilicită a persoanei nu poate fi înlăturată prin alte mijloace;

b) împotriva acelora care atacă persoanele învestite cu exerciţiul autorităţii publice sau pe cele cărora, potrivit legii, li se asigură protecţie;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:
- persoana împotriva căreia se exercită atacul, să facă parte din categoria persoanelor învestite cu exerciţiul autorităţii publice sau să i se asigure protecţie;
- există un atac material, direct, imediat şi injust, prin care este pusă în pericol viaţa sau integritatea corporală a celor care fac parte din categoria persoanelor învestite cu exerciţiul autorităţii publice sau din categoria celor cărora li se asigură protecţie ;
- uzul de armă se va executa numai dacă datorită împrejurărilor concrete ale săvârşirii faptei, atacul persoanei nu poate fi înlăturat prin alte mijloace;

c) împotriva persoanelor care încearcă să pătrundă ori să iasă în mod ilegal în sau din unităţile, subunităţile militare ori din perimetrele sau zonele păzite – vizibil delimitate – stabilite prin consemn;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:
- există un perimetru strict şi vizibil delimitat, stabilit prin consemn;
- să existe o încercare de pătrundere sau de ieşire ilegală în sau din o unitate, subunitate militară, perimetru ori zonă păzită;
- prin consemn scris s-a dat în răspundere paza unităţi, subunităţii, perimetrului sau zonei;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane.

d) pentru imobilizarea infractorilor care, după săvârşirea unor infracţiuni, încearcă să fugă;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- infractorul a fost surprins în flagrant în timpul săvârşirii unei infracţiuni grave;
- după efectuarea somaţiei acesta încearcă să fugă, nesupunându-se cererii poliţistului local de a rămâne la locul faptei;
- datorită împrejurărilor comiterii faptei nu poate fi folosit în mod eficient un alt mijloc pentru imobilizarea infractorului;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane.

Gravitatea faptei va fi estimată în raport de prejudiciul produs, acţiunile violente ale infractorului, frecvenţa acestor categorii de fapte, numărul de participanţi, obiectele pe care le au asupra lor, etc.

e) împotriva oricărui mijloc de transport folosit de persoanele prevăzute la lit. b) şi c), precum şi împotriva conducătorilor acestora care refuză să oprească la semnalele regulamentare ale organelor abilitate, existând indicii temeinice că au săvârşit o infracţiune ori că este iminentă săvârşirea unei infracţiuni;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- există certitudinea că ocupanţii acestor mijloace de transport săvârşesc sau au săvârşit o infracţiune gravă, transportă bunuri dobândite în urma comiterii unor infracţiuni şi nu se opresc la semnalul regulamentar al poliţistului local;
- poliţistul local să fie obligatoriu îmbrăcat în uniformă;
- datorită împrejurărilor comiterii faptei nu poate fi folosit în mod eficient un alt mijloc pentru imobilizarea mijlocului de transport;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane

Focul asupra autovehiculelor se va executa numai asupra pneurilor.

Nu se folosesc arme de foc împotriva autovehiculelor care nu opresc la semnalul regulamentar al poliţistului local îmbrăcat în uniformă, decât dacă prin modul de conducere, se pune în pericol în mod evident, viaţa sau integritatea corporală a poliţistului local sau a altei persoane.

f) pentru imobilizarea sau reţinerea persoanelor cu privire la care există probe ori indicii temeinice că au săvârşit o infracţiune şi care opun rezistenţă sau încearcă să riposteze cu arma ori cu alte obiecte care pot pune în pericol viaţa ori integritatea corporală a persoanelor;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- să se fi săvârşit o infracţiune iar persoana în cauză să opună rezistenţă sau să riposteze cu arma sau cu alte obiecte care pot pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a poliţistului local sau a altor persoane;
- să existe un atac material, direct şi imediat asupra poliţistului local aflat în exercitarea măsurilor legale sau împotriva altor persoane;
- rezistenţa sau riposta persoanei în cauză să nu poată fi înfrântă în alt mod;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane

g) pentru a împiedica fuga de sub escortă sau evadarea celor aflaţi în stare legală de deţinere;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- să fie începută o acţiune de evadare din locurile legale de deţinere sau de sub escortă;
- prinderea sau imobilizarea evadaţilor sau escortaţilor să nu poată fi realizată prin alte mijloace;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane.

h) împotriva grupurilor sau a persoanelor izolate care încearcă să pătrundă fără drept în sediile sau perimetrele autorităţilor sau ale instituţiilor publice;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- să existe o încercare de pătrundere fără drept în sediile sau în perimetrele autorităţilor sau ale instituţiilor publice;
- atacul sau pătrunderea, după modul în care a fost concepută şi se execută să nu poată fi înlăturată prin alte mijloace sau metode;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane

i) împotriva celor care atacă sau împiedică militarii să execute misiuni de luptă;

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- există un atac material, direct, imediat şi injust, săvârşit împotriva militarilor care să-i împiedice pe aceştia să-şi execute misiunile de luptă;
- atacul să nu poată fi înlăturat prin alte mijloace sau metode;
- prin folosirea armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa altor persoane.

j) în executarea intervenţiei antiteroriste, asupra obiectivelor atacate sau capturate de teroriști, în scopul reţinerii sau al capturării acestora, al eliberării ostaticilor şi al restabilirii ordinii publice.

Se poate face uz de armă în acest caz dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiţii:

- să existe un atac terorist asupra unui obiectiv, acesta să fie capturat sau sunt luaţi ostatici;
- atacul sau deţinerea ostaticilor, datorită modului în care a fost conceput şi executat, să nu poată fi înfrânt prin alte mijloace;
- în timpul folosirii armamentului să nu fie pusă în pericol viaţa sau sănătatea ostaticilor sau a altor persoane.

Cunoaşterea situaţiilor în care se poate face uz de armă constituie o primă garanţie a evitării oricăror abuzuri sau încălcări ale legalităţii de către agenţii de poliţie locală.

5.1.6.8. Reguli de tactică poliţienească ce trebuie respectate de poliţişti în cazul folosirii armamentului din dotare

Poliţiştii locali vor face uz de armă, cu respectarea strictă a următoarelor *reguli tactice:*

a) înainte de a trece la acţiune, se va face o rapidă analiză a situaţiei existente la faţa locului;

Prin aceasta se vor stabili date concrete privind faptele săvârşite, autorii acestora, dacă sunt sau nu înarmaţi, gradul de agresivitate, precum şi comportamentul pe care îl au în momentul surprinderii.

b) armamentul din dotare se foloseşte după efectuarea somaţiilor legale;

Somaţia se face prin cuvintele: „STAI!" sau „STAI, POLIŢIA!". În caz de nesupunere se somează din nou prin cuvintele „STAI CĂ TRAG!". Dacă cel în cauză nu se supune nici de această dată, se somează prin tragerea unui foc de avertisment în plan vertical. Dacă cei (cel) în cauză nu se supun nici acestei somaţii legale, se face uz de armă în direcţia acestora, trăgând, pe cât posibil, la picioare, astfel încât să se realizeze imobilizarea şi să se evite uciderea persoanelor.

Ca excepţie, se poate face uz de armă şi fără somaţie, în cazul atacului exercitat prin surprindere asupra poliţistului local sau asupra altor persoane, precum şi pentru reţinerea infractorilor care ripostează cu arme albe sau de foc, dacă lipseşte timpul necesar pentru somaţie.

c) împotriva persoanelor care ripostează cu arme, poliţistul local va face uz de armă din poziţia adăpostit şi va lua orice altă măsură pentru a se proteja;

Se va evita, pe cât posibil, folosirea armamentului din dotare împotriva minorilor, a femeilor şi a bătrânilor.

Se interzice folosirea armamentului în următoarele *cazuri:*

- când s-ar primejdui viaţa altor persoane;
- împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, a persoanelor cu semne vădite de invaliditate şi a copiilor, cu excepţia cazurilor în care aceştia înfăptuiesc un atac armat sau în grup, prin care pun în pericol viaţa sau integritatea corporală a poliţistului local sau a altor persoane;
- dacă prin folosirea armamentului s-ar viola teritoriul, spaţiul aerian sau apele naţionale ale statului vecin;
- împotriva urmăriţilor sau a celor care se sustrag punerii în aplicare a mandatelor de executare a pedepselor privative de libertate, dacă nu sunt prinşi în flagrant în momentul săvârşirii unei infracţiuni grave ori nu acţionează violent împotriva poliţiştilor locali.

În momentul imobilizării unei persoane şi al aplicării cătuşelor, armamentul va fi introdus în toc sau în hamul de susţinere, după caz.

d) folosirea armamentului împotriva autovehiculelor se va executa numai dacă există certitudinea că ocupanţii acestora săvârşesc sau au săvârşit o infracţiune gravă, transportă bunuri dobândite în urma comiterii unor fapte ilicite şi nu opresc la semnalul regulamentar al poliţistului local în uniformă. Focul asupra autovehiculelor se va executa numai asupra pneurilor.

Fiecare situaţie în care s-a făcut uz de armă se raportează de urgenţă ierarhic. De îndată ce va fi posibil, raportul va fi înaintat în scris.

În cazul folosirii armelor de foc pentru somaţie, ori dacă nu au rezultat victime sau pagube materiale, în mod obligatoriu, evenimentul va fi raportat ierarhic şi se vor efectua cercetări administrative în legătură cu condiţiile şi legalitatea uzului de armă.

Dacă în urma uzului de armă au rezultat victime sau prejudicii materiale se vor lua următoarele *măsuri:*

- acordarea primului ajutor victimelor şi transportarea acestora la o unitate sanitară;
- raportarea imediată, prin orice mijloc, a cazului şi a urmărilor acestuia;
- asigurarea pazei locului faptei, marcarea şi conservarea urmelor;
- protejarea poliţistului local, pentru a preveni manifestările de dezordine şi a asigură apărarea vieţii acestuia;
- fapta se comunică de îndată procurorului competent, potrivit legii.

5.1.6.9. Folosirea altor mijloace de imobilizare

A.1. Folosirea pulverizatorului de mână cu substanţe iritant-lacrimogene

Pulverizatorul de mână cu substanţe iritant-lacrimogene este realizat sub forma unui recipient cilindric, confecţionat din aluminiu, prevăzut cu buton de acţionare-pulverizare şi cu capac de protecţie. El conţine o soluţie alcoolică de C.S. şi un agent de propulsare tip freon. Această substanţă are efecte iritante asupra ochilor şi a organelor olfactive (produce senzaţia de corp străin în ochi, usturime, greutate respiratorie, strănut etc.). Efectul persistă 15-30 minute de la părăsirea zonei contaminate (este vorba de dispariţia efectelor asupra organismului uman împotriva căruia s-a folosit pulverizatorul).

Pulverizatorul este destinat imobilizării unor persoane recalcitrante, dispersării unor grupului de agresori sau evacuării acestora din încăperi şi ascunzători, fără a le produce vătămări corporale .

Reguli tactice ce trebuie respectate la folosirea pulverizatorului:

a) folosirea acestui mijloc de imobilizare se va face după somaţia „ÎNCETAŢI! VOM (VOI) FOLOSI GAZE LACRIMOGENE!" şi va înceta odată cu renunţarea agresorului la acţiunea sa. Nu este necesară somaţia dacă nu există timpul material necesar;

b) pulverizatorul cu substanţe iritant-lacrimogene se foloseşte de la o distanţă de maximum 3 metri, în aceeaşi direcţie cu vântul. Este interzisă folosirea pulverizatorului în direcţia flăcărilor sau a obiectelor incandescente;

c) când se foloseşte în spaţii închise, poliţiştii locali participanţi la acţiune vor purta în mod obligatoriu masca contra gazelor, pentru a-şi asigură protecţia.

A.2. Folosirea câinelui de serviciu

Câinii de serviciu (de însoţire) sunt daţi în dotarea poliţiştilor locali după ce aceştia urmează un curs de iniţiere în creşterea şi dresajul câinilor.

La orice ieşire în teren, câinele de serviciu va fi echipat cu botniţă şi pus în lesă, fiind folosit, de regulă, numai de poliţistul local care îl are în primire şi care l-a dresat.

În funcţie de situaţia creată, câinele de serviciu poate fi folosit:

a) cu botniţă şi fără lesă, pentru:
- paza locului faptei, a corpurilor delicte şi a persoanelor;
- cercetarea şi scotocirea terenurilor acoperite ori a locurilor greu accesibile;

b) fără botniţă şi în lesă, când:
- trebuie dispersat un grup ce prezintă pericol pentru ordinea publică;

- trebuie înlăturată opunerea violentă faţă de măsurile legale luate de poliţişti locali;

- este necesară asigurarea pazei persoanelor în timpul conducerii forţate la sediul Poliţiei Locale;

- este necesară restabilirea ordinii în parcuri sau în alte locuri deschise.

c) fără botniţă şi fără lesă, pentru:

- semnalarea şi descoperirea persoanelor ascunse;

- prevenirea săvârşirii unor fapte infracţionale;

- înlăturarea unor atacuri care pun în pericol viaţa sau integritatea corporală a poliţistului local ori a altor persoane, precum şi pentru prevenirea unor posibile atacuri de acest gen;

- prinderea unor persoane suspecte de comiterea unor infracţiuni şi care nu se supun

somaţiei;

- prinderea evadaţilor, a dezertorilor ori a persoanelor care se sustrag urmăririi penale sau executării pedepselor.

Folosirea câinilor de serviciu va fi precedată de somaţia pentru încetarea acţiunilor şi avertizarea cu privire la folosirea acestui mijloc, prin formula „ÎNCETAŢI, DISPERSAŢI-VĂ, VOM FOLOSI CÂINII DE SERVICIU!".

Câinele poate fi folosit şi fără somaţie, dacă timpul necesar pentru această activitate este insuficient, existând un pericol iminent.

De regulă, poliţiştii locali dotaţi cu câine de însoţire vor fi trimişi să urmeze cursurile specifice pentru antrenamentul şi dresajul câinelui şi vor instruiţi în legătură cu cazurile şi regulile de folosire ale acestuia.

Folosirea mijloacelor de imobilizare aflate în dotarea poliţistului local trebuie să se facă cu mult discernământ, întrucât fiecare situaţie are particularităţile ei, fiind implicate persoane care reacţionează diferit la luarea unei măsuri .

Poliţistul local care ia măsurile trebuie să se orienteze rapid asupra locului, a împrejurărilor şi a persoanelor şi să aleagă acea măsură pe care o consideră cea mai eficientă.

Abuzurile pot avea urmări grave, cum ar fi vătămarea corporală sau chiar moartea persoanelor împotriva cărora se acţionează. Greşelile ce se fac în folosirea mijloacelor din dotare, nerespectarea unor reguli de tactică poliţienească pot crea situaţii grave, aglomerări mari în public, care pot degenera în acte de dezordine, restabilirea ordinii publice fiind dificilă. De aceea, se interzice cu desăvârşire folosirea mijloacelor din dotare în alte situaţii sau condiţii decât cele legale.

În toate situaţiile în care poliţistul local foloseşte forţa fizică ori mijloacele din dotare în mod individual, el va întocmi un raport tipizat în care va specifica motivul intervenţiei, date privind subiectul intervenţiei, nivelul opoziţiei şi eventualele leziuni suferite de acesta. Raportul va fi însoţit dacă este cazul, de materialul de verificare, obligatoriu, declaraţia persoanei asupra căreia s-a acţionat, a eventualilor martori, precum şi hotărârea şefului organului de Poliţie Locală, urmând a fi folosit pentru soluţionarea unor reclamaţii ulterioare împotriva poliţistului local.

5.1.7. Realizarea cooperării

A. Aspecte care influenţează atitudinea publică faţă de poliţie în prezent

În anul 2010 atât I.R.S.O.P. cât şi I.M.A.S. au realizat câteva sondaje de opinie în care au căutat să ia pulsul populaţiei cu privire la percepţia acesteia asupra Poliţiei Locale şi poliţistului local.

Institutul pentru cercetarea şi prevenirea criminalităţii a aprofundat rezultatele acestor investigaţii şi din M.A.I. a realizat o cercetare care a evidenţiat pe de o parte faptul că percepţia publică asupra Poliţiei Locale nu a suferit mutaţii semnificative faţă de anii 2005 dar şi importanţa care trebuie dată legăturii cu cetăţenii pentru a îmbunătăţii imaginea instituţiei.

Astfel, o confirmare a importanţei pe care o are percepţia activităţii de relaţionare cu publicul în influenţarea atitudinii cetăţenilor faţă de poliţia locală este dată şi de clasamentul realizat pe baza unei întrebări în chestionar cu privire la aspectele considerate de subiecţi ca influenţând atitudinea publică faţă de poliţia locală. (Fiind dată o întrebare cu mai multe variante de răspuns (9) şi trei posibilităţi de alegere simultan, procentele depăşesc, implicit, prin adunarea, procentul de 100%).

În general, atitudinea publică este influenţată de următoarele aspecte (în procente):

a. soluţionarea reclamaţiilor
b. comportamentul poliţiştilor locali
c. numărul mare de arestări
d. prezentarea în mass-media
e. comportamentul poliţiştilor locali în cazul manifestărilor publice
f. atitudinea poliţiştilor locali faţă de cetăţenii care se prezintă la poliţia locală
g. accesibilitatea cetăţenilor la serviciile Poliţiei Locale
h. gradul de siguranţă a cetăţenilor
i. altele
Non-răspunsuri

Se observă că aspectele privind „soluţionarea reclamaţiilor", „comportamentul poliţiştilor locali în cazul manifestărilor publice", „atitudinea poliţiştilor faţă de cetăţenii care se prezintă la poliţie" şi „gradul de siguranţă al cetăţenilor" sunt considerate a influenţa cel mai mult atitudinea publică faţă de poliţie. Aceste aspecte vizează:

- eficienţa poliţiei locale
- soluţionarea reclamaţiilor (varianta de răspuns a)
- gradul de siguranţă a cetăţenilor (varianta de răspuns h)
- prestaţia funcţionarilor din Poliţia Locală
- comportamentul poliţiştilor locali (varianta de răspuns b)

- atitudinea poliţiştilor locali faţă de cetăţenii care se prezintă la poliţia locală(varianta de răspuns f).

Aspectele cele mai sensibile ale imaginii poliţiei sunt, deci, în egală măsură legate de îndeplinirea atribuţiilor activităţii (aspectele cele mai relevante): soluţionarea reclamaţiilor (rezolvarea cazurilor), asigurarea gradului ridicat de siguranţă a cetăţenilor şi de comportamentul cadrelor de poliţie locală, (atitudinea acestora faţă de cetăţeni influenţând, în mare măsură, percepţia poliţiei locală în ansamblul ei de către populaţie).

De remarcat este şi faptul că aspectele ce implică senzaţionalul în activitatea de poliţie (numărul mare de arestări, comportamentul în cazul manifestărilor publice cât şi prezentarea în mass – media) nu sunt considerate esenţiale în influenţarea opiniei publice faţă de poliţia locală decât de către o parte redusă a populaţiei (10%, 16,8%, respectiv 17%).

Pe baza tuturor aspectelor menţionate anterior şi a multor altora, persoanele îşi construiesc o anumită atitudine faţă de poliţia locală, care, deşi generală, nu este difuză, reprezentând poziţia acestora faţă de ceea ce constituie pentru ei semnificativ şi relevant în activitatea poliţiei locale.

Întrebarea din chestionar cu privire la poziţia pe care o au subiecţii faţă de poliţia locală ca structură a înregistrat următoarea distribuţie a răspunsurilor:

O pondere semnificativă din populaţia investită (76%) are o atitudine favorabilă faţă de poliţia locală (25,8% chiar foarte favorabilă). Doar 4,4% au atitudine nefavorabilă (dintre care un procent este reprezentat de cei cu o atitudine foarte nefavorabilă). De asemenea, o atitudine moderată, dar orientată pozitiv, o au 18,3% dintre subiecţi.

Din datele pe care le avem până acum, concluzia că atitudinea faţă de poliţia locală ca structură este cea mai favorabilă, comparativ cu poziţiile faţă de anumite aspecte concrete şi cu nivelul de încredere şi mulţumire faţă de activitatea poliţiei locale. Fiind mai generală, ea testează percepţia de bază a subiectului, poziţie care urmează a se modifica (în cazul de faţă, într-un sens negativ) când este solicitat să evalueze diferenţiat ipostaze variate ale acestei percepţii.

Ca o constantă a acestui studiu, atitudinea faţă de poliţia locală este influenţată de mediul de rezidenţă, vârsta şi nivelul de educaţie al subiecţilor şi nu e influenţată de sexul şi apartenenţa etnică a acestora.

Persoanele din urban se asociază mai mult cu atitudinea „mediu favorabilă" (28% faţă de 14,6% rural) iar cele din rural cu „foarte favorabilă" (30,2% faţă de 22,6% din urban). În ansamblu, 50% dintre subiecţii din ambele medii au atitudinea / poziţia „favorabilă" şi doar 3,1% - 3,7% au o atitudine nefavorabilă.

Atitudinea este „favorabilă" şi „foarte favorabilă" mai ales la persoanele în vârstă de 45 ani şi este şi „mediu favorabilă" la tineri (15-19 ani). Astfel, dacă persoanele de 15-19 ani, în proporţie de 28% au o atitudine mediu favorabilă, doar 13% dintre persoanele de 60 de ani au aceeaşi atitudine. Atitudinea „favorabilă" aparţine aproximativ unei jumătăţi dintre subiecţi (mai mult înregistrând persoanele între 30-40 ani) iar cea „foarte favorabilă" aparţine cel mai mult persoanelor de peste 45 ani.

Atitudinea „nefavorabilă" variază relativ puţin în funcţie de vârstă (4,4% dintre tineri 20-29 ani şi 2,9% dintre persoanele de 45-59 ani au o atitudine nefavorabilă).

Persoanele cu studii superioare au o atitudine mai nefavorabilă faţă de poliţia locală, atitudinea „mediu favorabilă" se asociază cu studii postuniversitare şi cea „foarte

favorabilă" cu şcoala primară şi gimnaziu (33,3% dintre persoanele cu 8 clase au atitudine „foarte favorabilă", spre deosebire de 21,1% dintre cei cu studii superioare).

În general, aproximativ 50% dintre subiecţi, indiferent de nivelul de educaţie, au o atitudine favorabilă faţă de poliţia locală.

Cum era de aşteptat, poziţia favorabilă / nefavorabilă faţă de poliţia locală ca structură corelează puternic cu gradul de mulţumire faţă de activitatea poliţiei locale şi cu gradul de încredere în capacitatea poliţiei locale.

Atitudinea favorabilă / nefavorabilă corelează cu gradul de cunoaştere a atribuţiilor şi sarcinilor (atitudinea „nefavorabilă" şi „mediu favorabilă" aparţine mai mult celor care cunosc atribuţiile şi sarcinile în „mică" şi „foarte mică măsură", atitudinea „favorabilă" este îndeosebi a celor care cunosc „în oarecare măsură", iar cea „foarte favorabilă" celor care cunosc „bine" şi „foarte bine" atribuţiile şi sarcinile). Deci atitudinea nefavorabilă este dată de o percepţie „de la distanţă" a Poliţiei Locale în lipsa informaţiilor cu privire la limitele şi conţinutul atribuţiilor sale. Este o atitudine subiectivă, mai puţin fondată pe cunoaştere şi mai mult pe stereotipuri mentale şi prejudecăţi.

Deşi nu se asociază semnificativ cu faptul că subiecţii au fost sau nu sancţionaţi, poziţia corelează cu atitudinea poliţiştilor locali care au aplicat sancţiunea. Astfel, atitudinea „nefavorabilă" se asociază cu aprecierea atitudinii poliţistului local ca fiind „arogantă" sau „rece, indiferentă", iar poziţia „mediu favorabilă" se asociază cu atitudinea „abuzivă" a poliţistului local.

Interesant este că poziţia faţă de poliţia locală nu corelează cu evaluarea tuturor activităţilor executate de poliţia locală. Corelaţii semnificative sunt cu aprecierea activităţilor de:

- cercetare a infractorilor;
- apărare a vieţii şi integrităţii corporale;
- apărare a avutului privat;
- intervenţie în cazul violenţei din familie;
- asigurare a ordinii pe timpul manifestaţiilor publice;
- intervenţie a poliţiştilor locali în sectorul de responsabilitate;
- combatere a traficului de droguri;
- asigurare a securităţii în mijloacele de transport

Nu este întâmplător că acestea sunt cele mai importante activităţi desfăşurate de poliţia locală, de a căror eficienţă depinde cristalizarea imaginii de ansamblu a poliţiei locale şi stabilirea poziţiei subiecţilor faţă de aceasta.

B. Structuri şi forme de cooperare ale Poliţiei Locale cu societatea civilă

După cum se observă, cetăţenii nu au o părere foarte bună despre Poliţia Locală, deşi sunt foarte interesaţi de modul cum aceasta îşi rezolvă problemele. Observăm, de asemenea, dorinţa aproape unanimă a celor chestionaţi de a ajuta într-un fel sau altul activitatea Poliţiei Locale, convinşi că astfel ei înşişi îşi fac un serviciu.

Chiar dacă, instituţional, Poliţia Locală nu are un comportament anume desemnat pentru a ţine legătura cu cetăţenii, în practică există o colaborare cu cetăţenii, iar rezultatele unei astfel de colaborări se văd în activitatea de prevenire.

Iată câteva forme de cooperare a Poliţiei Locale cu societatea civilă:

a. Sprijinul cetăţenilor în activitatea de culegere de date şi informaţii despre persoanele aflate în atenţia poliţiei:

Activitatea în sine este de maximă importanţă pentru reuşita actului de justiţie şi poate pune în ofensivă instituţia poliţiei.

Nu discutăm despre activitatea calificată de culegere de informaţii specifică fiecărei Poliţii Locale, deoarece nu face obiectul acestei lucrări. Avem în vedere doar faptul că legătura permanentă cu cetăţenii presupune un schimb continuu şi util de informaţii, de la cetăţeni către Poliţia locală şi invers. Fluxul de informaţii venit din partea cetăţenilor este extrem de bogat şi nuanţat şi presupune un efort de analiză din partea specialiştilor din Poliţia Locală.

Trebuie avut în vedere faptul că cetăţenii sprijină Poliţia, convinşi că în acest fel vor avea mai multă linişte pe stradă sau în case. În unele situaţii participă nemijlocit la elaborarea unor strategii sau rezolvarea unor activităţi ce interesează poliţia fără vreun interes material, animaţi doar de dorinţa de a face bine.

În altă ordine de idei, participarea cetăţenilor la activitatea de culegere de informaţii este extrem de benefică, însă trebuie avut în vedere limita pe care trebuie să o impunem. Ei nefiind specialişti au tendinţa de a intra în aspecte operative destul de riscante, motiv pentru care poliţistul local care ţine legătura cu ei trebuie să dea dovadă de mult tact şi discernământ atunci când realizează această relaţie.

b. Sesizarea unor aspecte negative din activitatea Poliţiei Locale.

Este un adevăr faptul că omul are pe lângă calităţi şi unele defecte. Acestea ies în evidenţă în special atunci când persoana respectivă face o muncă în serviciul colectivităţii. Din momentul angajării persoana care poate fi poliţist local nu-şi mai aparţine. Ea va fi invidiată, hulită, spionată dar şi adulată. Toţi membrii comunităţii sunt cu ochii pe ea. Atunci îi sunt descoperite calităţile, dar şi defectele, dar ceea ce este cel mai important, colectivitatea aşteaptă enorm de la ea, chiar dacă baremul ridicat de profesie nu este chiar aşa de ridicat.

În acest context apar disfuncţionalităţi între aşteptările colectivităţii şi realizările persoanei respective fapt care poate duce la nemulţumire.

În cazul poliţiei locale, stări de nemulţumire cu privire la modul în care acesta îşi îndeplineşte sarcinile de serviciu sau cum se comportă în familie şi societate apar foarte des. Acest lucru este posibil deoarece complexitatea muncii de poliţist local îl pune pe acesta în ipostaze foarte variate şi nu întotdeauna, el se descurcă la nivel maxim.

Important pentru toţi este ca reclamaţia făcută împotriva unui poliţist local trebuie să urmărească îndreptarea unei situaţii şi nu blamarea acestuia pentru activităţile desfăşurate.

Apreciem că principalele cauze care fac să apară reclamaţii împotriva poliţiştilor locali sunt următoarele:

- insuficienta cunoaştere a prevederilor legale, a instrucţiunilor specifice de muncă şi aplicarea lor defectuoasă în practică. Acest lucru duce la o interpretare eronată a legii, iar efectele acestei interpretări vor leza în diferite feluri drepturile şi libertăţile cetăţeneşti;

- comportarea abuzivă faţă de persoanele aflate în cercetare. Aceasta presupune, din partea poliţistului local, folosirea unor metode de intimidare, ameninţare sau chiar violenţe. De multe ori aceste reclamaţii ale cetăţenilor sunt depuse la organele de cercetare penală ale parchetului;

- comoditatea, lipsa de răspundere în executarea atribuţiilor de serviciu duc în cele mai dese situaţii la tergiversarea lucrărilor şi a cauzelor aflate în lucru, fapt care duce la încălcarea unor drepturi şi libertăţi constituţionale, cu efecte negative asupra desfăşurării procesului penal sau pentru rezolvarea problemelor personale ale cetăţenilor;

- tendinţa de căpătuială, de a obţine pe căi ilicite foloase materiale. Această atitudine dă posibilitate agentului de poliţie locală să obţină unele avantaje materiale ilicite, în virtutea calităţii sale de funcţionar public. Este din păcate mai des întâlnită în activitatea unor cadre de poliţie, în special acolo unde raporturile cu publicul sunt foarte dese;

- favorizarea unor cetăţeni în detrimentul altora este o altă cauză a reclamaţiilor împotriva cadrelor de poliţie locală. Cu prilejul îndeplinirii unor acte în virtutea calităţii pe care o au, unii agenţi de poliţie locali pe considerente de ordin familial, confesional, de rudenie, apartenenţă la un grup etnic, ori de interese comune, avantajează pe unii cetăţeni, fapt care duce la încălcarea unui principiu fundamental ce stă la baza exercitării actului de justiţie : imparţialitatea;

- exprimarea în public a unor opinii cu caracter politic (aşa cum uneori o cere primarul) sau apartenenţa la o astfel de formaţiune politică este de asemenea o abatere gravă cu efecte profund negative asupra imaginii poliţiei locale în ochii opiniei publice. Astfel de manifestări pot duce la etichetări tendenţioase, dar şi la pierderea încrederii publicului, mai ales din partea acelora care nu împărtăşesc opţiunile politice ale poliţistului local (şi ale primarului);

- consumul de alcool în timpul serviciului face ca actele şi faptele poliţistului local să nu fie îndeplinite în cele mai bune condiţii astfel că eficienţa muncii este redusă şi nu rare au fost situaţiile când poliţişti locali aflaţi sub influenţa alcoolului au comis abuzuri ori infracţiuni grave;

- una din cele mai grave abateri, care duce la reclamaţii, este luarea de mită. Această faptă deosebit de gravă, pe lângă faptul că duce la fracturarea actului de justiţie, este receptată profund negativ de opinia publică, care asociază întotdeauna fapta unui individ cu o practică curentă în activitatea Poliţiei Locale. Din păcate, sunt poliţişti locali care, neavând nici un respect pentru normele legale şi morale, pretind şi primesc sume de bani ori diferite obiecte, pentru rezolvarea unor probleme ce intră în atribuţiunile lor;

- ţinuta vestimentară dezordonată, murdară sau neregulamentară. Acest mod de prezentare atrage din partea publicului o apreciere negativă în ceea ce priveşte disciplina şi spiritul de ordine ce trebuie să caracterizeze instituţia poliţienească. Sunt cele mai dese reclamaţii care se primesc la poliţia locală, ele se fac de regulă verbal la şefii nemijlociţi ai celui în cauză;

- consumul de alcool în locuri şi localuri publice de Poliţişti Locali aflaţi în uniformă. Nu este interzis poliţiştilor locali să intre în localuri publice, atât singuri cât şi însoţiţi de familie, rude sau prieteni. Având în vedere situaţiile tensionate ce pot apărea în astfel de cazuri, cât şi părerea generală, precum că în localuri nu intră decât cheflii, este bine să se evite prezenţa în uniformă în locurile şi localurile de alimentaţie publică;

- atitudinea necuviincioasă faţă de vecini poate duce la stări tensionate ori conflictuale şi are ca urmare reclamaţii împotriva poliţiştilor locali;

- certuri repetate, scandaluri sau bătăi în familie;

- ameninţarea vecinilor, a altor persoane folosind ca argument poziţia poliţistului local. Este expresia unui mod defectuos, profund negativ, de abordare a relaţiei poliţie locală - public. Nu trebuie să uităm că poliţistul local este în slujba cetăţeanului şi nu invers;

- împrumutul de bani, neonorat, poate duce în final la judecarea în consiliul de onoare a poliţistului local respectiv;

- un anturaj necorespunzător în care poliţistul local este prins şi care face ca moralitatea, corectitudinea ori cinstea acestuia să fie puse sub semnul întrebării;

- neplata cotelor de întreţinere către asociaţia de locatari, ori a altor datorii către organele de stat.

Am precizat în cele câteva rânduri, o parte destul de mică a acelor situaţii care au ca efect apariţia reclamaţiilor împotriva funcţionarilor din poliţie locală. O conduită civilizată şi responsabilă a poliţistului local în relaţiile de muncă ori în cele cu publicul poate face ca acestea să nu apară, fapt care este dorit pentru oricare din funcţionarii noştri.

Nu putem încheia acest capitol fără să precizăm şi alte cauze care pot genera reclamaţii din partea publicului. Astfel, lipsa de tact în relaţiile cu publicul, necunoaşterea sau neînţelegerea psihologiei unei mulţimi şi în consecinţă dispunerea de măsuri defectuoase sau executarea de acţiuni necorespunzătoare în situaţii concrete pot duce de asemenea la reclamaţii. Alte cauze sunt legate de natura indivizilor care reclamă. În această categorie se cuprind: neînţelegerea de către public a necesităţii unor măsuri poliţieneşti, dar care nu contravin prevederilor legii, nici interesului general; necunoaşterea legilor de către o categorie a publicului, neînţelegerea interesului general şi exagerarea acelui personal; invidia, ura, răzbunarea etc.

Cu excepţia celor legate de invidie, ură sau răzbunare, reclamaţiile împotriva poliţiştilor locali vor fi considerate ca fiind izvorâte din grija publicului pentru binele obştesc. Ele vor fi tratate cu toată seriozitatea şi rezolvate în spiritul legii.

Când, în urma verificărilor, se va constata că ura, răzbunarea ori invidia stau la temelia unor reclamaţii, consecinţele le vor suporta reclamaţii.

C. Poliţia Locală, formă de realizare a cooperării dintre poliţie şi societatea civilă

Asigurarea ordinii publice, prevenirea şi combaterea fenomenului infracţional presupune conjugarea eforturilor tuturor instituţiilor statului, a unor organisme neguvernamentale şi ale cetăţenilor, pentru prevenirea unor fapte de natură a afecta buna desfăşurare a activităţilor economico-sociale în societate.

Perceperea eronată a conţinutului instituţiilor democratice dezvoltate în ţara noastră, precum şi reticenţa cetăţenilor de a-şi manifesta opinia şi a interveni faţă de cei care încalcă legea, au încurajat manifestările antisociale ale unor indivizi cu preocupări ilicite, fapt ce a dus la deteriorarea climatului de siguranţă civică şi proliferarea unor fapte care lezează persoana şi patrimoniul acesteia.

Evoluţia îngrijorătoare a acestor categorii de fapte impune în mod pregnant găsirea unor noi forme de acţiune şi organizare a activităţii poliţiei în vederea impunerii

respectului faţă de lege, asigurarea securităţii cetăţeanului şi creşterii încrederii populaţiei în această instituţie.

În acest sens este necesar ca la activităţile poliţieneşti desfăşurate să fie atraşi atât cetăţenii cât şi reprezentanţii autorităţilor publice locale, precum şi organisme nonguvernamentale.

Totodată, în cadrul procesului de reformă a Poliţiei Locale, care are loc în ţara noastră ca şi în alte state, îşi face loc tot mai mult conceptul impropriu denumit „poliţie locală" care a devenit tema dominantă a unor studii şi cercetări. Acest concept presupune crearea unor relaţii de parteneriat între poliţie şi comunitate, relaţii care incumbă obligaţii ambelor părţi.

Nu trebuie confundate relaţiile poliţie-comunitate cu relaţiile publice. Dacă relaţiile publice reprezintă, în principal, o activitate de comunicare de la poliţie la public în vederea informării şi a determinării unui anumit tip de comportament social, relaţiile poliţie-comunitate presupun un proces de comunicare în dublu sens şi conjugarea eforturilor în realizarea unor probleme de interes comun.

Activitatea poliţistului local în cadrul relaţiilor poliţie-comunitate se aşează pe întreţinerea şi revitalizarea unor raporturi interumane în cadrul comunităţii şi asigură o intervenţie operativă şi eficientă împotriva faptelor antisociale şi a autorilor acestora.

Activitatea „Poliţiei Locale" reprezintă un parteneriat poliţie-comunitate, cuprinzând orice formă de colaborare între poliţie, pe de o parte şi cetăţeni, unităţile şcolare, biserică, medii de afaceri, organizaţii nonguvernamentale, autorităţile publice locale şi cele alese, pe de altă parte, în scopul rezolvării problemelor cu impact direct asupra vieţii sociale şi crearea unui climat de siguranţă civică.

În cadrul relaţiilor de parteneriat, poliţia îşi păstrează menirea să fundamentală, de a exercita un control cât mai strict al infracţionalităţii, dar, pentru îndeplinirea acestui deziderat, este angrenată şi comunitatea, în toată diversitatea ei. Activitatea în cadrul relaţiilor poliţie – comunitate „*asigură reevaluarea responsabilităţilor cu privire la asigurarea climatului de siguranţă civică şi redefineşte rolurile atât ale poliţiei cât şi ale comunităţii*".[14]

Acest lucru are la bază cunoaşterea faptului că responsabilitatea pentru înlăturarea cauzelor şi condiţiilor care favorizează sau generează infracţionalitatea revine în întregime comunităţii în ansamblul ei. Aplicarea unor măsuri punitive, de orice natură, nu înlătură infracţionalitatea şi dezordinea socială. Ca urmare, este necesară implicarea şi a altor factori cu răspunderi specifice în societate (consiliile locale, şcoala, biserica, organizaţii nonguvernamentale etc.), care prin activităţile desfăşurate pot participa la îndeplinirea atribuţiilor poliţiei, fără a diminua răspunderea ce revine poliţiştilor, care sunt mandataţi de lege să protejeze şi să servească cetăţenii.

În acelaşi timp, comunitatea trebuie să cunoască şi să accepte obligaţiile poliţiei în asigurarea ordinii sociale şi să acţioneze în cooperare pentru identificarea problemelor şi stabilirea unor soluţii cu largă aplicabilitate în cadrul comunităţii, dar şi eficiente.

[14] Poliţistul şi comunitatea. Modul de integrare a activităţii poliţistului în viaţa comunităţii, col. I. Popescu, col. I. Stanciu, Buletinul Poliţiei nr. 1/2000.

De asemenea, relaţiile „*poliţie-comunitate impun conlucrarea în elaborarea şi adoptarea unor măsuri, asumarea în comun a răspunderilor implicate, precum şi angajarea susţinută a ambilor parteneri la îndeplinirea acestora*”.[15]

În cadrul acestor relaţii, nu există raporturi de subordonare între cei doi parteneri, ambele părţi fiind egale în drepturi şi obligaţii, pentru realizarea scopului comun: prevenirea şi combaterea infracţionalităţii şi a dezordinii sociale.

Poliţiştii locali trebuie să înţeleagă că nu-şi pot îndeplini singuri misiunile şi să recunoască existenţa unor resurse valoroase care pot fi puse la dispoziţie de comunitate. Totodată, trebuie percepută corect necesitatea asumării în comun a unor răspunderi şi conlucrarea în elaborarea deciziilor pentru soluţionarea problemelor comunităţii.

Pe de altă parte, comunitatea (cartiere, familii, persoane, şcoli, autorităţi alese, medii de afaceri, organizaţii neguvernamentale etc.) trebuie să accepte responsabilitatea de a-şi asigură siguranţa proprie, conlucrând cu poliţia pentru:

- identificarea şi stabilirea priorităţilor în cadrul problemelor care afectează viaţa socială;
- punerea în aplicare a unor măsuri eficiente de combatere a acestor probleme;
- stabilirea şi alocarea raţională şi suficientă a unor resurse;
- evaluarea şi adoptarea unor măsuri optime pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite.

Parteneriatul dezvoltă „înţelegerea şi încrederea între Poliţia Locală şi membrii comunităţii”, ca element esenţial în creşterea eficienţei măsurilor întreprinse. Poliţiştii locali trebuie să cunoască populaţia în serviciul căreia acţionează şi să se angajeze într-o reală interacţiune cu membrii comunităţii. Crearea premiselor unor relaţii de prietenie şi înţelegere se asigură prin organizarea unor patrulări frecvente, intervenţie operativă, precum şi prin contactul direct cu locuitorii diferitelor zone, contribuind astfel la conştientizarea rolului ce revine cetăţeanului şi creşterea implicării lui în problemele comunităţii. Totodată prin aceste contacte poliţiştii locali au posibilitatea să cunoască membrii comunităţii ca indivizi, ştiind astfel care persoane sunt de încredere şi care sunt predispuşi la fapte antisociale.

Parteneriatul poliţie-comunitate „*solicită o angajare permanentă a eforturilor şi resurselor în scopul depistării condiţiilor care determină apariţia problemelor comunităţii*”.[15]

Membrii comunităţii sunt chemaţi să-şi asume răspunderea pentru propria apărare, fiind învăţaţi cum să acţioneze efectiv prin hăţişul prevederilor legale, poliţiştii locali furnizându-le informaţii adecvate referitoare la modul în care să acţioneze, la instituţiile sau asociaţiile cărora să li se adreseze.

În acest sens, comunitatea poate organiza grupuri de supraveghere a zonei, locurilor de joacă pentru copii, patrule civile etc., fiind sprijiniţi de Poliţie Locală pentru realizarea acestor iniţiative.

[15]Poliţistul şi comunitatea. Modul de integrare a activităţii poliţistului în viaţa comunităţii, col. I. Popescu, col. I. Stanciu, Buletinul Poliţiei nr. 1/2000.

Rezolvarea în profunzime a problemelor preponderente ale ordinii publice impune o atitudine fermă faţă de infracţionalitate şi actele de dezordine, acţionându-se în comun pentru soluţionarea problemelor sociale, situaţie care presupune:

- evaluarea corectă a nevoilor comunităţii;
- participarea ambilor parteneri la strângerea datelor şi elaborarea în comun a unor măsuri adecvate situaţiilor create;
- analiza alocării resurselor existente şi repartizarea acestora acolo unde este necesar, în raport de priorităţile stabilite;
- stabilirea cauzelor situaţiilor create, elaborarea unor măsuri şi acţionarea în comun pentru înlăturarea acestora.

Parteneriatul poliţie-comunitate „*deplasează accentul pus în activitatea de poliţie de rezolvare a unor situaţii spre o abordare mai cuprinzătoare*"[1],? prin consultarea şi implicarea comunităţii în culegerea de informaţii şi răspunderea aplicării unor măsuri coercitive sau de influenţare.

Conceptul privind relaţiile poliţie-comunitate a fost iniţiat în perioada anilor 1970 de Poliţia Statelor Unite ale Americii, extinzându-se rapid şi în alte ţări, aflându-se încă în faza de experimentare şi căutări. Cu toate acestea, nu s-a definit clar acest concept şi modul lui de aplicare, fiind conturate numai câteva principii generale şi organizatorice.

Din experienţa ţărilor în care se aplică această formă de activitate a poliţiei se desprinde ideea că, pentru introducerea parteneriatului, este necesar, în primul rând definirea clară a conceptului, stabilirea unor principii şi metode de lucru între cele două părţi, adaptate specificului fiecărei comunităţi.

Totodată, este necesar crearea unui cadru legal adecvat şi a structurilor instituţionale necesare, aspecte care necesită eforturi financiare deosebite.

Astfel, în S.U.A., ţara cea mai avansată în aplicarea acestui concept, s-a creat Centrul Naţional pentru Poliţie şi Relaţii cu Comunitatea, care este abilitat să creeze cadrul organizatoric, funcţional şi să efectueze cercetări în acest domeniu.

În baza conceptelor definite de acest centru s-a trecut la elaborarea strategiilor administrative şi de poliţie, precum şi la crearea cadrului organizatoric.

Pentru realizarea parteneriatului, în localităţile în care se aplică această formă s-au constituit **comitetele cetăţeneşti** şi organismele de lucru ale acestora cuprinzând reprezentanţi din toate păturile sociale şi profesionale, etnice, medii de afaceri, autorităţi publice, organizaţii nonguvernamentale, organisme alese, care hotărăsc asupra modului de lucru şi colaborare în rezolvarea problemelor comunităţii. În acelaşi timp, în cadrul Poliţiei Locale a fost creat un birou de legătură cu comunitatea care asigură legătura între organismele cetăţeneşti şi Poliţie Locală, urmăreşte modul de aplicare a strategiilor stabilite, folosirea eficientă a resurselor, în special financiare, alocate de comunitate şi informează asupra unor concluzii desprinse şi căi de aplicare a strategiilor.

De asemenea, au fost create dispecerate de intervenţie (apelul de urgenţă), cuprinzând personal specializat în mai multe domenii de activitate – de la sănătate până la îngrijirea animalelor. Aceste dispecerate mai cuprind funcţionari specializaţi în desfăşurarea

dialogurilor şi negocierilor, capabile să dea sfaturi privind modul de acţiune în diferite situaţii.

Trebuie menţionat că atât aceste comitete cetăţeneşti cât şi unităţile Poliţiei Locale nu se află într-o poziţie de subordonare, unele faţă de altele şi nici acestea faţă de autorităţile publice locale, indiferent de natura acestora, chiar dacă sunt cele alese, ci sunt parteneri egali care colaborează între ei, îndeplinindu-şi corespunzător obligaţiile ce le revin.

D. Organizarea activităţii de parteneriat în România

Deşi în ţara noastră nu există un cadru instituţional, poliţia are în structură formaţiuni care asigură legătura poliţiei cu comunitatea şi pentru antrenarea cetăţenilor în realizarea unor sarcini de asigurare a ordinii publice de către Poliţia Locală.

În acest sens, este creat şi funcţionează o structură, ca element principal în executarea sarcinilor specifice poliţiei în cadrul comunităţii, formată din patrule, care acţionează în zone din cadrul localităţilor. Aceştia au ca atribuţie principală cunoaşterea populaţiei şi rezolvarea unor incidente care se ivesc în cadrul relaţiilor interumane.

O altă structură care asigură legătura cu comunitatea o constituie agenţii de ordine şi patrulele organizate pe raza localităţilor care, prin atribuţiile specifice, creează climatul de siguranţă civică în posturile încredinţate.

De asemenea, la asigurarea climatului de siguranţă civică mai contribuie structurile poliţiei rutieră (trecuta la Poliţia Locală începând cu 01.01.2012) şi dispeceratele locale, care asigură dirijarea forţelor în zonele în care se impune acest lucru. În acelaşi timp mai există şi alte structuri de contact cu populaţia, dar specializate în acest sens (evidenţa populaţiei, cazier judiciar), precum şi formaţiunile de relaţii publice.

Inexistenţa cadrului organizatoric în acest sens a determinat ca activitatea de parteneriat în comunitate să asigure obligaţii numai din partea poliţiei, celelalte componente acţionând în colaborare numai sporadic, punctual şi de multe ori ineficient.

De asemenea, datorită unor cauze multiple, printre care şi comportamentul unor poliţişti locali, nu totdeauna aceştia au proiectată în rândul populaţiei o imagine favorabilă, fapt ce ar justifica participarea minoră a cetăţenilor la realizarea măsurilor iniţiate de poliţia locală, inclusiv neintervenţia în cazul unor situaţii evidente de tulburare a ordinii, agresarea unor persoane sau prinderea unor infractori.

În acelaşi timp, trebuie acţionat mai mult pentru schimbarea unor mentalităţi atât la populaţie, cât şi la poliţişti locali privind implicarea în comun pentru rezolvarea problemelor comunităţii. Aceasta impune atât reevaluarea responsabilităţilor privind securitatea publică şi redefinirea rolurilor dintre poliţie şi comunitate, cât şi schimbarea stilului de conducere, inclusiv organizarea structurală şi funcţională a organismelor. Fără însă a afirma că Poliţia Locală nu "seamănă" cu poliţia naţională.

Ca urmare, atribuţiile poliţiei locale în cadrul comunităţii se rezumă la:

- asigurarea ordinii publice şi menţinerea climatului de siguranţă civică;
- apărarea drepturilor constituţionale ale cetăţenilor;
- prevenirea infracţionalităţii;
- identificarea persoanelor care au comis infracţiuni şi probarea activităţii lor ilicite;
- ajutorarea persoanelor aflate în pericol;

- realizarea unui dialog cu cetăţenii.

În realizarea acestor atribuţii, poliţia locală trebuie să atragă şi să sprijine participarea comunităţii la activitatea de prevenire şi să se asocieze cu cetăţenii în găsirea unor soluţii şi canalizarea eforturilor spre menţinerea unui climat de siguranţă a cetăţeanului.

În cadrul parteneriatului poliţie-comunitate, vor fi avute în vedere, ca obiective:

- realizarea de activităţi preventive;
- comunicarea poliţie-comunitate pentru îmbunătăţirea imaginii instituţiei;
- intensificarea cooperării între diferite structuri ale statului şi forme organizatorice ale comunităţii;
- asigurarea punerii în practică a principiului privind protecţia egală pentru toate persoanele.

E. Căi şi metode de realizare a activităţii Poliţiei Locale în parteneriatul cu populaţie

a. câştigarea încrederii cetăţenilor în zonele de responsabilitate.

Acest deziderat se realizează prin:

- contactul direct al poliţistului local cu cetăţenii, realizat atât prin dialogul desfăşurat în mod incidental sau realizarea unor activităţi specifice, cât şi prin controlul cărţilor de imobil;
- participarea la şedinţele asociaţiilor de proprietari sau alte adunări cetăţeneşti, pentru prezentarea unor puncte de vedere, prelucrarea unor acte normative şi a unor cazuri limită;
- prezentarea unor soluţii şi sfaturi în vederea protecţiei bunurilor şi valorilor proprii;
- rezolvarea operativă şi legală a plângerilor cetăţenilor;
- identificarea infractorilor şi probarea activităţii ilicite a acestora;
- intervenţia în aplanarea operativă a unor conflicte intra interfamiliale;
- un comportament civilizat, dar ferm al poliţistului local şi o ţinută impecabilă a acestuia.

b. culegerea şi exploatarea informaţiilor cu caracter preventiv;

c. organizarea şi desfăşurarea patrulărilor şi posturilor de ordine acolo unde este nevoie, precum şi intervenţia operativă la evenimentele sesizate de cetăţeni;

d. educarea antiinfracţională a populaţiei;

e. organizarea de activităţi specifice în zona unităţilor de învăţământ pentru a asigură desfăşurarea normală a activităţilor didactice şi prevenirea comiterii unor infracţiuni;

f. elaborarea unor broşuri, pliante etc. cuprinzând informaţii necesare publicului;

g. organizarea unor activităţi la care să fie angrenaţi şi cetăţenii, cum ar fi:

- patrulări (în special în mediul rural);
- grupele de ordine din localurile sau unităţile de învăţământ;
- grupele de supraveghere şi sprijin;
- grupele de sprijin ale poliţiei rutiere;
- cercurile de pregătire a elevilor în şcoli (funcţionari de circulaţie);

h. folosirea mai largă a mass-mediei.

Atragerea cetăţenilor la îndeplinirea unor atribuţii ale poliţiei locale, în lipsa unui cadru instituţional, are la bază în primul rând personalitatea poliţistului local şi posibilităţile acestuia de a atrage populaţia la colaborare.

În acest sens, o contribuţie importantă ar aduce şi adresarea unor mulţumiri cetăţenilor pentru sprijin, adresate direct, individual şi public, chiar în cadru organizat. Totodată, pentru mici recompense se pot oferi diferite atenţii, invitaţii la unele acţiuni şi festivităţi specifice, spectacole etc.

Schimbarea tendinţelor sau a unor indicatori reprezentativi ai evoluţiei criminalităţii trebuie să determine elaborarea şi aplicarea unor măsuri de răspuns adecvat din partea societăţii. Este necesar ca respectarea şi apărarea legii să devină o problemă a fiecărui cetăţean.

Poliţiştii locali nu pot şi nu trebuie să mai fie singurii reprezentanţi ai comunităţii care sunt implicaţi în soluţionarea problemelor acesteia pe parcursul celor 24 ore.

Ca urmare, este necesară constituirea unor echipe mixte cu diferiţi membri ai comunităţii, care să acţioneze în afara dispozitivelor de poliţie, în mod coordonat pentru a răspunde solicitărilor populaţiei.

De asemenea, acţiunile de prevenire a criminalităţii trebuie cunoscute, bineînţeles şi sprijinite de comunitate, administraţia locală şi alte autorităţi publice.

În acest sens este necesară elaborarea unor programe, evaluarea stadiului de aplicare şi eficienţa acestora, instituind şi un sistem de evidenţă a cazurilor, situaţiilor şi datelor obţinute.

Totodată, este necesară o pregătire continuă a poliţistului local sunt aspect profesional şi juridic, precum şi o ţinută şi un comportament civilizat, ireproşabil al acestuia, elemente de natură a îmbunătăţii imaginea poliţiei locale şi de a atrage cetăţenii la colaborare.

F. Modele comportamentale ale poliţistului local în raporturile cu comunitatea

Problematica comportării civilizate prezintă o mare importanţă pentru calitatea raporturilor dintre instituţie şi întreaga comunitate umană pe care o slujeşte. La fel ca toţi oamenii poliţiştii se aseamănă între ei, dar în acelaşi timp, se deosebesc printr-un ansamblu de însuşiri particulare.

Anumite particularităţi individuale pot avea un rol pozitiv, iar altele unul negativ în planul relaţiilor de comunicare cu comunitatea, cu atât mai mult cu cât şi acestea cunosc o mare diversitate, multitudine a formelor de manifestare. Acestea pot fi : relaţii de prietenie, de bună vecinătate, relaţii de familie, relaţii de întrajutorare etc.

La temelia relaţiilor de comunicare ale poliţiştilor locali cu întreaga comunitate stau normele de comportare civilizată în societate, iar axul derulării lor este respectul, stima şi dragostea pentru oameni ca şi pentru ei înşişi. Este în afară de orice îndoială că stima şi respectul faţă de semeni se constată nu în declaraţii frumoase despre calitatea relaţiilor cu cei din jur, ci în modul de comportare, în respectarea normelor şi cerinţelor unor relaţii civilizate cu toţi oamenii.

Un mod civilizat de a fi în relaţiile cu membrii comunităţii generează şi întăreşte respectul faţă de poliţistul local şi instituţie, se creează o stare de mulţumire şi satisfacţie personală, aproape de acea trăire pe care o numim fericire. Deci aşa cum spune proverbul „Omul cel mai fericit este acela care poate face fericiţi pe cei mai mulţi oameni".

În relaţiile de comunicare cu publicul fiecare poliţist local are datoria civică şi morală să contribuie la crearea unui cadru relaţional optim chiar şi în situaţiile cele mai pretenţioase. În acest scop are la îndemână un mijloc simplu dar eficient – comportarea civilizată. Modul civilizat de a fi în societate nu este un dar, ci se formează, se învaţă în familie, în şcoală, în facultate şi se perfecţionează prin efort personal toată viaţa.

Desigur, nu trecem cu vederea că fiecare poliţist local îşi formează propriile păreri despre semenii săi, despre relaţiile interumane, despre civilizaţia acestor relaţii. Cu toate acestea, el va trebui să-şi armonizeze conştiinţa cu cea a oamenilor în mijlocul cărora trăieşte, să se comporte respectuos cu fiecare individ uman indiferent de părerea pe care ar putea să şi-o formeze la un moment dat despre unul sau despre altul dintre semenii săi. Realizarea acestui principiu fundamental este condiţionată de cunoaşterea şi respectarea normelor şi regulilor de comportare civilizată create şi statuate de societatea umană de-a lungul existenţei sale. Ele ne învaţă pe fiecare cum să respectăm pe omul de lângă noi, oamenii în general, cum cultivăm relaţii interpersonale sănătoase, morale, bazate pe stimă, respect şi consideraţie, pe afecţiune, prietenie şi dragoste.

Orientarea întregii conduite faţă de oameni după aceste norme şi reguli de viaţă civilizată în orice situaţie ne-am afla este o temeinică dovadă de bună creştere, dar ea constituie şi o obligaţie civică, profesională dintre cele mai relevante pentru întreaga viaţă a poliţistului local. Fiecare poliţist local îşi va putea îndeplini corect şi complet misiunea să de apărător al legii, al ordinii de drept numai în măsura în care relaţiile sale cu toţi oamenii sunt de cea mai bună calitate. Ori, pentru realizarea acestui obiectiv se impune manifestarea celui mai ales respect pentru fiecare om, comportarea în modul cel mai civilizat cu putinţă în orice situaţie relaţională sau generatoare de relaţii cu publicul s-ar afla.

În relaţiile cu publicul pe care îl serveşte, cu comunitatea în general, poliţistul local se întâlneşte cu oameni care nu se conduc după precepte militare de muncă şi de viaţă, cu persoane civile.

În viaţa cotidiană poliţistul local intră permanent într-o mare diversitate de raporturi cu semenii săi. Fie că este vorba de mediul rural, de cel urban, de lumea civililor sau a militarilor, va trebui să facă dovadă, fără echivoc, de un anumit rafinament şi de deplină înţelegere; va dovedi EDUCAŢIE. Dovada educaţiei, a superiorităţii gândirii, a culturii şi civilizaţiei este POLITEŢEA.

Într-o societate, politeţea îmbracă o multitudine de forme şi ipostaze care ţin atât de domeniul comportamentului individual, cât şi de cel al comportamentului social. Iată câteva exemple:

- civilizaţia gesturilor;
- civilizaţia modului de a ne îmbrăca şi de a purta hainele;
- civilizaţia modului de a saluta şi a răspunde la salut;
- politeţea străzii;
- politeţea în mijloacele de transport;
- civilizaţia erosului, a relaţiilor familiale şi interfamiliale;

- civilizaţia conversaţiei şi a scrisului;
- civilizaţia timpului personal;
- civilizaţia sănătăţii şi a alimentaţiei ;
- civilizaţia faţă de rezultatele muncii etc.

Politeţea, nomele de comportare civilizată reflectă eforturile oamenilor în general de a reglementa sfera relaţiilor interumane care nu au caracter juridic.

Deşi nu are caracter de normă juridică POLITEŢEA face parte din cerinţele obligatorii ale comportamentului faţă de semenii noştri. Din punct de vedere etimologic noţiunea de POLITEŢE provine din limba italiană în care are forma POLITEZZA. Are semnificaţii de „curăţenie", de „puritate morală", deoarece reflectă o puritate interioară a gândurilor şi sentimentelor, o atitudine care se exteriorizează printr-o ţinută generală adecvată.

Politeţea reprezintă modul de comportare care se manifestă prin bună cuviinţă, respect, amabilitate în relaţiile cu ceilalţi oameni. Ea se adresează celor din jur fiind un act social, o manifestare publică a cuiva, în speţă a funcţionarului public. Conţinutul politeţii izvorăşte din respectul ce-l datorăm celorlalţi pentru capacitatea, priceperea, îndemânarea şi munca ce o depun, pentru faptul de a fi oameni; este totodată izvorât din respectul faţă de noi înşine ca oameni, ca profesionişti.

POLITEŢEA se referă nu numai la cadrul social, ea cuprinde şi viaţa personală a individului şi se corelează cu atitudinea în muncă, în prietenie, în dragoste, în conversaţie etc.

Între oamenii civilizaţi gestul de politeţe în raport cu ceilalţi se întoarce şi devine un gest de respect faţă de cei din jur, faţă de propria noastră fiinţă, iar lipsa de politeţe este o impietate.

Comportamentul politicos aparţine oamenilor civilizaţi şi le permite să se recunoască cu uşurinţă în orice împrejurare.

Politeţea permite oamenilor să se înţeleagă, conferă relaţiilor de comunicare armonia estetică necesară unei convieţuiri civilizate, unei colaborări fructuoase între cei doi subiecţi. De aceea trebuie să devină un fel de monedă de schimb a relaţiilor noastre zilnice, obligatorie pentru toţi poliţiştii locali în toate împrejurările.

Relaţiile poliţistului local cu comunitatea se bazează pe atitudini pozitive de înţelegere, stimă, preţuire şi respect reciproc pe simpatie, prietenie şi înţelegere general umană. Autenticele relaţii civilizate între poliţist local şi public cunosc doar sinceritatea şi încrederea, depăşesc convenţionalismul rece şi izolat, ocolesc ipocrizia, ura, invidia, răzbunarea, egoismul şi rigiditatea.

Normele şi relaţiile politeţii, care generează această categorie de relaţii cu comunitatea, trebuie învăţate şi respectate chiar dacă unele par greu de acceptat. Normele şi cerinţele salutului, ale prezentării, ale politeţii, ale conduitei civilizate în mijloacele de transport sau cele privind vizita, primirea oaspeţilor, oferirea şi primirea cadourilor, fumatul, comportamentul elegant în instituţii şi localuri publice, în familie etc. constituie un ghid autentic pentru întreaga conduită a funcţionarului în relaţiile cu semenii săi. Temeinica stăpânire a acestora, practicarea unor relaţii oficiale şi neoficiale corecte, omenoase, elegante, bazate pe respect şi stimă faţă de om, trebuie să fie un atribut esenţial al poliţistului

local, intelectual şi profesionist distins care şi-a consacrat viaţa apărării omului, a ordinii de drept.

Poliţistul local va fi un om sociabil, un individ care stabileşte cu uşurinţă relaţii civilizate cu oamenii cu care vine în contact, fie la iniţiativa sa, fie la iniţiativa acestora. Se impune să fie un tip comunicativ şi prietenos, să se afle mereu printre oameni. Nu-i va fi de mare folos pentru profesiunea să atitudinea omului solitar, care trăieşte retras în biroul său, închis în chingile sau onorurile autorităţii cu care este investit.

În relaţiile cu oamenii va fi practicianul unei atitudini pline de grijă şi respect, de afecţiune. Se va simţi legat de semenii săi prin scopul şi rostul profesiunii sale, prin sentimente, convingeri şi acţiuni care îi determină pe oameni să colaboreze, să se ajute reciproc.

Schimbarea mentalităţii oamenilor impune şi pentru poliţistul local eleganţa vestimentară, a vorbei, a gesturilor, a atitudinilor în societate, impune să practice formele moderne de a fi, a gândi, a simţi şi a-şi organiza viaţa în profesie şi în afara acesteia, formele moderne de a cultiva respectul faţă de om. Rolul său pozitiv în relaţiile socio-umane depinde în foarte mare măsură de comportamentul civilizat, care nu e poate realiza în afara respectării normelor generale de politeţe.

G. Pregătirea antiinfracţională a populaţiei

Este îndeobşte cunoscut faptul că multe persoane sunt considerate de infractori drept victime sigure, datorită faptului că pe de o parte au un comportament previzibil şi aşteptat, iar pe de altă parte nu iau nici cele mai elementare măsuri pentru a se proteja sau a-şi proteja bunurile. Este simptomatic exemplul femeii care lasă un bilet în uşă, spunându-i copilului că sub preşul de la intrare se află cheia.

Din păcate realitatea este uneori chiar mai gravă, motiv pentru care psihologii vorbesc tot mai des de un comportament victimal, de victimă potenţială şi de victimizare ca proces psihosocial.

Acest domeniu, al pregătirii antiinfracţionale a populaţiei este atributul tuturor categoriilor de poliţişti locali de la şeful inspectoratului până la ultimul agent de ordine.

Pregătirea antiinfracţională a populaţiei se derulează pe mai multe segmente, în funcţie de nivelul instituţiei care o abordează.

Observăm emisiuni la radio şi TV susţinute de primării sau de unele direcţii de specialitate sau articole în presa scrisă ori pliante, panourile cu fotografii de la sediul poliţiilor locale şi materiale publicitare distribuite cetăţenilor sub forma unor colante.

Din punctul nostru de vedere activitatea cea mai rodnică, însă, este realizată de funcţionarii Poliţiei Locale care desfăşoară activităţi în teren, muncă care de cele mai multe ori este tratată cu superficialitate tocmai datorită volumului mare de activităţi pe care poliţiştii locali îl au de rezolvat.

Căutând să facem o analiză a activităţii de prevenire derulate în prezent de Poliţia Locală ajungem la următoarele concluzii:

a. activitatea nu este concertată pentru a putea forma la cetăţeni unele deprinderi privind modul de protejare a propriei persoane ori a bunurilor sale;

b. datorită volumului mare de sarcini ce le au de desfăşurat, activităţile preventive sunt lăsate întotdeauna la urmă ori sunt formale;

c. nu există un cadru normativ care să stabilească responsabilităţi concrete pentru realizarea acestei sarcini, ea este pasată de multe ori de la sectorişti la ofiţerii de poliţie judiciară ori cercetări penale şi invers;

d. nu există o structură specializată în cadrul poliţiei care să preia această sarcină şi să o îndeplinească la parametrii de eficienţă şi calitate;

e. activitatea în sine este considerată o corvoadă şi de fiecare dată când trebuie rezolvată ea este făcută format, mai mult pentru a bifa un indicator de muncă decât pentru a avea un rezultat concret.

Prin natura profesiunii sale, poliţistul local are acces în cele mai variate medii, intră în relaţii cu oameni din cele mai diferite stări socio-profesionale, de vârstă, de nivel cultural, de ierarhie socială etc.; se întâlneşte cu ei pe stradă, la serviciu, la spectacole, în mijloace de transport, acasă, cu prilejul unei onomastici, al unei zile de naştere, la nunţi, botezuri, înmormântări, în general la bine şi la rău. În oricare din multitudinea posibilelor situaţii generatoare de relaţii interumane se cere să impresioneze plăcut, să lase în sufletul interlocutorilor nostalgia revederii cu un om al demnităţii personale, al farmecului verbal, gesturilor şi eleganţei vestimentare. Prin comportamentul său civilizat să influenţeze în bine atitudinea oamenilor faţă de propria lor persoană şi faţă de ceilalţi; să-i cunoască, îi va fi de mare folos şi temeinica pregătire profesională, experienţa dobândită prin exercitarea profesiunii, îndemânarea, aptitudinile, dar şi calităţile sale de intelectual şi de om al legii.

Ca poliţist local excelent şi intelectual bine format, dovedind o ţinută morală corectă, competentă, conduită aleasă, va influenţa în bine atitudinea publicului faţă de autoritate, creşterea respectului general al comunităţii faţă de sine şi faţă de profesiunea sa.

H. Acordarea de sprijin persoanelor cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice

Această obligaţie prevăzută de Legea 155/2010, reliefează autoritatea cu care este învestită poliţia locală dar şi faptul că aceasta, ca organ de menţinere a ordinii trebuie să-şi dea concursul pentru ca şi alţi funcţionari publici să-şi poată îndeplini sarcinile de serviciu, atunci când întâmpină rezistenţă fizică din partea unei persoane.

Prin persoane cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice se înţeleg, în principiu, funcţionarii care prin funcţiile pe care le ocupă au dreptul, potrivit legii, să ia măsuri cu caracter obligatoriu: exemplu, primarii, viceprimarii şi secretarii consiliilor locale, executorii judecătoreşti, medicii, circumscripţiilor sanitare, paznicii etc.

Acordarea de sprijin presupune în principiu două situaţii şi anume:

l. Acordarea de sprijin este solicitată în scris din timp (exemplu, efectuarea unei evacuări).

Poliţistul local desemnat de către şeful Poliţiei Locale să acorde sprijin va executa următoarele activităţi:

- ia legătura cu executorul judecătoresc local şi verifică dacă s-a comunicat ,din timp persoanei ce urmează să fie evacuată;
- verifică dacă au fost stabiliţi martorii asistenţi şi persoanele care ajută (manipulează bunurile) la evacuare;

- convine cu executorul judecătoresc asupra mijlocului de transport, locului şi ora când se vor întâlni;
- ajunşi la locul evacuării atrage atenţia persoanei care se opune asupra consecinţelor la care se expune;
- dacă opunerea persistă va imobiliza persoana şi o va obliga să asiste la evacuare sau, după caz, va întocmi proces-verbal de constatare a infracţiunii flagrante de "nerespectare a hotărârii judecătoreşti";
- în toate împrejurările, poliţistul local va avea grijă ca activităţile pe care le execută să fie executate în prezenţa martorilor asistenţi.

Acordarea de sprijin nu presupune executarea de către poliţistul local a atribuţiilor de serviciu ce le revin persoanelor cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice, poliţistul local va avea grijă ca să înlăture opunerea iar persoana cu funcţii să nu fie ultragiată

2.Acordarea de sprijin este solicitată în timpul executării serviciului, în teren.

In această situaţie, poliţistul local va proceda în felul următor:

- identifică solicitantul;
- îi stabileşte calitatea;
- verifică legalitatea celor întreprinse de solicitant.

Dacă sunt dubii, raportează pe cale ierarhică şi aşteaptă instrucţiuni.

- atrage atenţia persoanelor care se opun asupra consecinţelor la care se expun;
- imobilizează şi obligă oponentul să asiste la măsurile luate sau, după caz, aduce persoana la sediul poliţiei în vederea continuării cercetării şi luării măsurilor legale.

În toate cazurile în care s-a acordat sprijin persoanelor cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice, poliţistul local va raporta în scris, ierarhic, asupra modului în care a fost sesizată, constatările făcute şi măsurile luate.

Pe timpul acordării sprijinului, poliţistul local trebuie să dovedească discernământ, stăpânire de sine şi orientare pentru a evita actele de violenţă, tulburarea ordinii şi liniştii publice, precum şi multă prudenţă, pentru a preveni ultragierea sa, ori a funcţionarilor care au solicitat sprijin.

I. Folosirea mijloacelor de transport și de telecomunicații, aparținând persoanelor fizice sau juridice

l. Folosirea mijloacelor de transport aparţinând persoanelor fizice sau juridice

Poliţiştii locali pot folosi asemenea mijloace de transport pentru prinderea persoanelor urmărite a celor care încearcă să dispară din anumite locuri, pentru transportul la punctele de prim-ajutor a persoanelor care necesită asistenţă medicală urgentă, precum şi pentru deplasarea în locurile unde s-au produs accidente de circulaţie, calamităţi ori alte evenimente deosebite, ce impun prezenţa organelor de poliţie locală. În aceste condiţii, conducătorul autovehiculului solicitat este obligat să-l transporte pe poliţistul local acolo unde acesta îi cere.

În cazul refuzului de către conducătorul autovehiculului de a-l transporta pe poliţistul local sau de a se supune dispoziţiilor acestuia, în funcţie de situaţie, fapta constituie contravenţie, cel în cauză putând fi sancţionat pentru aceasta.

Poliţistul local care pentru rezolvarea situaţiilor mai sus-prezentate foloseşte un autovehicul are următoarele obligaţii:

- să se prezinte şi să-şi decline calitatea faţă de conducătorul mijlocului de transport, să îi prezinte legitimaţia de serviciu şi să îi explice că are de executat o misiune urgentă ce nu suferă amânare, indicându-i ruta;
- în situaţia folosirii autovehiculului aparţinând unei persoane juridice, se va menţiona în foaia de parcurs sau în ordinul de serviciu: ora şi locul opririi, traseul parcurs, numărul de kilometri parcurşi, ora terminării misiunii, numele şi prenumele său (în clar), organul de Poliţie locală din care face parte, numărul legitimaţiei de serviciu şi semnătura;
- în situaţia folosirii autovehiculului aparţinând unei persoane fizice, la solicitarea acesteia, îi va elibera o dovadă din care să rezulte: numele şi prenumele său, Poliţia Locală din care face parte, numărul de kilometri parcurşi şi durata misiunii (în ore);
- la cererea proprietarilor autovehiculelor folosite de către poliţişti locali, cheltuielile ocazionate de asemenea situaţii vor fi achitate ulterior, fiind suportate, după caz, din fondurile unităţii de Poliţie Locală sau de către persoanele ce au determinat intervenţia poliţiştilor locali.

În conformitate cu prevederile Legii 155/2010, poliţiştii locali au dreptul "să folosească gratuit mijloacele de transport în comun în timpul serviciului, pentru executarea unor misiuni ce nu pot fi îndeplinite altfel. Personalul din Poliţia Locală pentru transporturi are dreptul să folosească gratuit mijloacele de transport (autobuz, tramvai), în executarea sarcinilor de serviciu. Folosirea mijloacelor de transport se face pe baza legitimaţiei de serviciu".

După cum rezultă din prevederile acestui articol, poliţiştii locali pot folosi asemenea mijloace de transport numai în timpul serviciului şi numai pentru executarea unor misiuni ce nu pot fi îndeplinite altfel.

2. Folosirea mijloacelor de telecomunicaţie aparţinând persoanelor fizice sau juridice

Mijloacele de telecomunicaţie (telefonul ori staţia de radio) aparţinând persoanelor fizice ori unităţilor economico-sociale pot fi folosite de către poliţiştii locali numai pentru primirea sau transmiterea de ordine sau de informaţii privitoare la evenimentele deosebite, urmărirea unor evadaţi ori infractori periculoşi, împiedicarea săvârşirii unor infracţiuni etc.

În astfel de împrejurări, trebuie să se ţină seama de locul unde se află aceste mijloace, publicul să nu aibă acces, iar prin datele transmise, modul de formulare şi redactare a comunicaţiilor să se asigure conspirativitatea informaţiilor primite ori transmise.

Înainte de a folosi mijlocul de telecomunicaţie, poliţistul local este obligat să prezinte legitimaţia de serviciu, dacă nu este cunoscut, să precizeze organul din care face parte, precum şi faptul că are de transmis o comunicare urgentă, în interes de serviciu.

Folosirea în orice mod a mijloacelor de transport şi telecomunicaţie, în alte interese decât cele de serviciu, constituie un abuz, o ilegalitate, care angajează răspunderea juridică a celui care săvârşeşte o asemenea faptă(disciplinară, materială sau penală).

5.2. Prevederi cu privire la asigurarea pazei obiectivelor

5.2.1. Paza Obiectivelor, Bunurilor, Valorilor şi Protecţia Persoanelor

5.2.1.1. Paza obiectivelor

Sporirea continuă a avuţiei naţionale reprezintă condiţia primordială pentru asigurarea satisfacerii cerinţelor materiale şi spirituale tot mai înalte ale oamenilor. Iar apărarea bunurilor proprietate publică şi privată, a întregii avuţii naţionale, a valorilor ştiinţifice, tehnice, de cultură şi artă, asigurarea integrităţii instalaţiilor şi utilajelor împotriva sustragerilor, incendiilor, exploziilor şi oricăror acte de distrugere sau degradare, apărarea pădurilor, culturilor şi recoltelor constituie o îndatorire fundamentală, de înaltă responsabilitate, a ministerelor, celorlalte organe centrale şi locale, a tuturor oamenilor în calitatea lor de producători, proprietari şi beneficiari ai bunurilor materiale ale societăţii.

Paza bunurilor proprietate publică şi privată se organizează şi se execută, în raport cu importanţa şi specificul acestora, potrivit prevederilor legislaţiei în vigoare, prin pază militară şi pază proprie a unităţilor publice şi private.

Primăriile şi celelalte structuri locale sunt obligate să ia măsuri pentru asigurarea pazei bunurilor la unităţile publice şi private ce le sunt subordonate. Răspunderea pentru luarea măsurilor de asigurare a pazei bunurilor pe care unităţile publice şi private le deţin cu orice titlu revine conducătorilor acestor unităţi. Fiecare cetăţean are îndatorirea să acţioneze cu hotărâre pentru apărarea avutului public şi privat, să sesizeze organelor competente orice faptă de natură să afecteze integritatea lor, iar când situaţia impune, să intervină direct, în condiţiile legii, pentru apărarea acestor bunuri.

Obiectivele de importanţă deosebită pentru apărarea ţării, activitatea statului, economie, ştiinţă, tehnică, cultură şi artă, precum şi valorile care necesită a fi asigurate u pază militară, se stabilesc prin lege. Paza militară se execută cu efective ale Ministerului de Interne, aprobate în acest scop.

În obiectivele de importanţă deosebită se organizează, concomitent cu paza militară (jandarmi), după nevoi, şi **pază proprie**, care se integrează în sistemul unic de pază a obiectivelor. Obiectivele şi alte bunuri care, datorită valorii, importanţei sau specificului lor, necesită a fi păzite în mod permanent, se asigură prin paza proprie a primăriilor. Accesul în incinta primăriilor (serviciilor), cu excepţia acelor unităţi care prestează servicii publice, se face numai pe bază de legitimaţii, permise sau bilete de intrare.

Transportul valorilor importante constând în sume de bani, titluri de credit, cecuri ori alte asemenea, metale şi pietre preţioase, valori ştiinţifice, tehnice, de cultură şi artă, precum şi al armelor, muniţiilor, materialelor explozive sau radioactive ori al altor materii sau substanţe periculoase, se efectuează cu mijloace de transport anume destinate, asigurate, după caz, cu pază militară sau personal din paza proprie, înarmat cu arme de foc, în condiţiile prevăzute de lege.

Unităţile publice şi private sunt obligate să introducă mijloace tehnice de pază şi alarmare corespunzătoare importanţei şi specificului obiectivelor şi bunurilor ce trebuie păzite, să efectueze împrejmuirea obiectivelor şi să ia măsuri pentru realizarea iluminatului de securitate.

În vederea asigurării pazei şi securităţii obiectivelor şi bunurilor, organele unităţile administrativ teritoriale au următoarele atribuţii:

a. asigură paza şi securitatea obiectivelor şi bunurilor cu efective proprii, potrivit legii;

b. participă nemijlocit la organizarea pazei în unităţile publice şi private şi urmăresc executarea întocmai a măsurilor stabilite de pază;

c. răspund, potrivit competenţelor stabilite prin lege, de selecţionarea şi verificarea personalului de pază; avizează încadrarea acestora şi retrag avizul persoanelor care nu mai îndeplinesc condiţiile prevăzute de lege pentru executarea serviciului de pază;

d. asigură, împreună cu unităţile publice, instruirea, a persoanelor din paza proprie a unităţilor publice;

e. controlează modul în care unităţile publice şi private respectă dispoziţiile legale cu privire la paza obiectivelor şi bunurilor şi stabilesc măsurile ce urmează a fi luate;

f. analizează periodic, împreună cu primăriile şi celelalte organe locale, modul în care se aplică prevederile legislaţiei în vigoare privind paza bunurilor şi stabilesc măsuri pentru creşterea eficienţei activităţii de pază;

g. avizează în condiţiile legii înfiinţarea şi funcţionarea societăţilor comerciale care au ca obiect de activitate paza bunurilor şi valorilor

5.2.1.2. Sistemele de pază a persoanelor, obiectivelor, a bunurilor şi valorilor.

- **Paza cu efective de jandarmi**

Se execută la obiective de importanţă deosebită pentru apărarea ţării, activitatea statului, economie, ştiinţă, cultură şi artă, a localurilor misiunilor diplomatice sau ale unor agenţii şi reprezentanţe economice străine, la sediile unor organisme internaţionale care desfăşoară activităţi pe teritoriul ţării, la cererea expresă a acestora adresată Guvernului României.

La solicitarea primăriei, în situaţii care nu suferă amânare (tensiuni interne, stare infracţională ridicată, calamităţi, catastrofe, etc.) Inspectoratul General al Jandarmeriei Române poate aproba asigurarea temporară a pazei cu efective de jandarmi.

La decizia Şefului Poliţiei Locale pentru evenimente sau paza obiectivelor de importanţă deosebită se pot constitui patrule (formaţiuni) mixte, formate din poliţişti locali şi efective ale jandarmeriei

- **Paza cu Poliția Locală**

Poliția Locală execută paza cu efective proprii, pe bază deciziei șefului structurii administrativ teritoriale sau a persoanelor fizice atunci când sunt indicii sigure ca viața acestora este în pericol. Planul de pază întocmit de PoliţiaLocală se face cu sprijinul de specialitate al unităţilor de poliţie locale.

În activitatea lor, poliţiştii locali sunt obligaţi să coopereze cu unităţile de poliţie şi să le sesizeze când constată săvârşirea unor infracţiuni, fapte îndreptate asupra persoanelor, producerea unor calamităţi, etc.

Obiectivele, bunurile şi valorile care nu fac obiectul pazei cu efective de poliţişti locali, dar care necesită a fi păzite permanent se pot asigura prin pază proprie cu personal anume angajat.

Răspunderea pentru luarea măsurilor de asigurare a pazei bunurilor revine primăriilor şi celorlalte organe de specialitate ale administraţiei centrale sau locale, regiilor autonome, companiilor şi societăţilor naţionale, institutelor naţionale de cercetare-dezvoltare, societăţilor comerciale indiferent de forma capitalului social, instituţii publice precum şi altor organizaţii care deţin bunuri ori valori cu orice titlu.

Paza se organizează şi se efectuează potrivit planului de pază întocmit de unitatea ale cărei bunuri sau valori se păzesc cu avizul de specialitate al Poliţiei Locale.

Personalul de pază propriu este format din poliţişti locali pe post de portari şi controlori acces şi este constituit în formaţii de pază pe trei categorii în funcţie de numărul posturilor (I – peste 20 posturi; II – 10 – 20 posturi; III – 5-2 posturi) având în structura de conducere funcţii ca: şef serviciu pază, şef tură, şef instruire.

Când numărul posturilor este mai mic de 5, conducătorii unităţilor vor numi un împuternicit care să îndeplinească atribuţiile şefului serviciului de pază.

În funcţie de natura şi specificul obiectivelor bunurilor şi valorilor ce urmează a fi păzite pot exista şi alte forme de pază şi anume:

- paza proprie de câmp;
- paza căilor ferate interne (de incintă), a pădurilor, terenurilor forestiere, a fondurilor de vânătoare, a conductelor pentru transportul produselor petroliere, a sistemelor de irigaţii etc.;
- paza de la comune şi sate.

➢ **Paza prin societăţi şi corpuri specializate de pază**

Aceste societăţi se înfiinţează şi funcţionează conform legii privind societăţile comerciale, cu autorizarea I.G.P. şi avizul S.R.I.

Conducătorii societăţilor specializate de pază trebuie să obţină avizul inspectoratului judeţean de poliţie sau ale D.G.P.M.B., după caz, în a căror rază teritorială îşi au sediul societăţile respective.

Societăţile specializate de pază nu pot adopta însemne, uniforme, accesorii de echipament sau denumiri asemănătoare cu cele ale autorităţilor publice de natură să conducă la confuzii între acestea.

De asemenea, echipamentul şi autovehiculele din dotare se inscripţionează cu denumirea şi sigla societăţii iar folosirea de girofaruri sau sirene este interzisă.

➢ **Paza transporturilor unor valori importante**

Transportul valorilor importante constând în sume de bani, titluri de credite, cecuri sau alte înscrisuri de valoare, metale şi pietre preţioase, valori ştiinţifice, tehnice, de cultură şi artă, precum şi transportul armelor, muniţiilor, materialelor explozive, stupefiante, substanţe toxice sau radioactive ori altor materii sau substanţe periculoase se efectuează cu mijloace de transport anume destinate, asigurate, după caz, cu jandarmi, gardieni publici, paznici proprii sau ai societăţilor specializate de pază, înarmaţi cu arme de foc, în condiţiile legii.

Efectivele necesare pazei bunurilor şi valorilor arătate mai sus se stabilesc, de comun acord, de către conducătorii unităţilor care asigură efectivele de pază şi beneficiari, prin planul de pază şi prin contractul de prestări de servicii avându-se în vedere cuantumul şi celelalte reglementări privind transportul acestora.

Este indicată realizarea unei cooperări între Poliţia Locală, pe de o parte şi firmele de pază specializate, precum şi cele de pază valori, pe de alta, mai ales pentru situaţiile şi acţiunile comune când o parte este atacată şi doar împreună pot descoperi şi reţine agresorul.

5.3 Activităţi desfăşurate de Poliţia Locală, pentru asigurarea pazei obiectivelor

Pentru asigurarea pazei obiectivelor sunt realizate structurii de pază de către şefului structurii administrativ teritoriale respectând următoarea procedură :

a) autorizează PoliţiaLocală pentru paza obiectivelor

La solicitarea şefului structurii administrativ teritoriale, Poliţia Locală va emite avize de principiu cu privire la obiectul de activitate al structurii care urmează a se înfiinţa ori care îşi extinde activitatea (pază obiective).

Pentru autorizarea funcţionării structurii de pază, persoanele din conducerea acestora vor depune la inspectoratul judeţean de poliţie în a cărui rază teritorială îşi are sediul primăria, pe lângă documentele arătate la avizare, şi alte documente privind: solicitarea autorizării, situaţia medicală şi atestarea psihologică a persoanelor cu funcţii, avizarea pentru uniformă şi însemnul acordat şi alte documente privind pregătirea corespunzătoare atribuţiilor ce le revin tuturor persoanelor.

b) identifică şi ia în evidenţă obiectivele care necesită a-şi asigura paza

Conform legii privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor şi valorilor, societăţile comerciale, indiferent de forma capitalului social, instituţiile publice, precum şi alte organizaţii care deţin bunuri ori valori cu orice titlu, sunt obligate să asigure paza acestora. Pentru poliţia locală este necesară identificarea şi luarea în evidenţă a unităţilor economice la care este necesară paza bunurilor şi valorilor pentru a se urmări respectarea dispoziţiilor legale.

c) execută activităţi de control, sprijin şi îndrumare în domeniul pazei la structurile de pază de pe raza de competenţă

- recunoaşterea în teren a amplasamentului viitorului obiectiv;
- planul de pază;
- dosarul de pază

d) atestă personalul pentru executarea activităţilor de pază a obiectivelor, a bunurilor, a valorilor şi gardă de corp

Atestarea personalului de pază se realizează prin cursuri de calificare cu durată minimă de 45 de zile, contra cost, în condiţiile stabilite de autoritatea publică care răspunde de ocuparea şi formarea profesională.

Cursurile de calificare se desfăşoară pe baza unei tematici specifice aprobate de I.G.P. – Direcţia Poliţiei de Ordine Publică şi se finalizează prin examinarea şi atestarea

absolvenţilor de către o comisie formată dintr-un reprezentant al inspectoratului de poliţie judeţean şi un reprezentant al direcţiei judeţene de muncă şi protecţie socială.

e) autorizează societăţile din domeniul sistemelor de alarmă împotriva efracţiei şi avizează dispeceratele de monitorizare a sistemelor de alarmă

Persoanele fizice şi juridice pot desfăşura activităţi de proiectare, producere, instalare şi întreţinere a mijloacelor de protecţie mecano - fizice şi a sistemelor de alarmă împotriva efracţiei, cu autorizarea I.G.P. conducătorii acestor societăţii trebuie să aibă şi avizul S.R.I.

Procedura avizării şi anulării autorizaţiei de funcţionare la PoliţiaLocală este aceeaşi ca la societăţile specializate de pază.

f) verifică şi avizează personalul de pază

Încadrarea personalului de pază se face numai în baza avizului poliţiei, a certificatului de cazier judiciar şi a atestatului primit la terminarea cursului de calificare şi se comunică, în termen de 10 zile, la unitatea de poliţie competentă teritorial.

Competenţa de soluţionare a solicitărilor de aviz revine, pentru pază neînarmată, structurii de poliţie locală pe raza căreia domiciliază persoana pentru care se solicită aviz, iar pentru pază înarmată, inclusiv pentru permisele de armă cu gaze iritant-lacrimogene destinate pazei, serviciului de intervenţie a Poliţiei Locale.

La primirea solicitării, poliţistul local desemnat va efectua verificări la cazierul judiciar, la domiciliul persoanei şi, după caz, în alte locuri (spitale, locuri de muncă anterioare etc.).

Din verificări va trebui să rezulte modul de comportare în familie şi societate a celui în cauză, dacă are vicii, dacă este angajat în stări conflictuale şi dacă a fost arestat, judecat ori condamnat. La vechiul loc de muncă se vor stabili motivele pentru care şi-a încetat activitatea.

În urma verificărilor efectuate, poliţistul local va întocmi un raport cu propuneri în care se vor menţiona şi persoanele de la care s-au luat relaţii, raport pe care îl va prezenta spre aprobare şefului unităţii de poliţie locală din care face parte. Avizarea se comunică angajatorului.

g) pregăteşte şi instruieşte personalul de pază

Personalul de pază se dotează cu uniformă, echipamente de protecţie, însemne distinctive, iar cu avizul poliţiei, şi cu arme de foc, bastoane de cauciuc, spray-uri lacrimogene şi alte mijloace autorizate de apărare.

Personalul avizat pentru port-armă se dotează cu pistol sau altă categorie de armament, care se asigură, cu titlu de închiriere, de către inspectoratele de poliţie judeţene .

Personalul de pază poartă şi foloseşte armamentul în baza ordinului de serviciu, care se vizează anual.

Instruirea se face pe baza unui plan anual de pregătire. Lunar personalul de pază va fi instruit de factorii responsabili ocazie cu care se întocmeşte un proces-verbal ce va fi semnat de toţi participanţii.

Planul instructajelor, şedinţelor practice şi aplicaţiilor vor fi întocmite şi cu sprijinul poliţiştilor locali însărcinaţi cu sistemele de pază în zona de responsabilitate.

h) controlează personalul de pază cu privire la respectarea dispoziţiilor legale privind paza bunurilor

Poliţiştii locali execută controale de fond, controale tematice şi controale inopinate asupra sistemelor de pază de pe raza de competenţă.

Obiectivele controlului inopinat:

- existenţa paznicilor în posturi conform planului de pază;
- modul în care paznicii cunosc obligaţiile generale ce le revin şi consemnul particular al postului respectiv:
- gradul de instruire al paznicilor pentru intervenţii în cazul unor evenimente;
- modul în care paznicii execută serviciul în posturi şi cum veghează şi acţionează privind accesul în obiectiv;
- starea de spirit, disciplina, devotamentul şi corectitudinea acestora în serviciu;
- dacă în posturile prevăzute cu paznici înarmaţi există persoane avizate în acest scop, precum şi modul în care acestea respectă problemele referitoare la cunoaşterea armamentului, portul, întreţinerea acestuia precum şi cazurile de folosirea a armamentului etc.;

i) controlează şi îndrumă activităţile poliţiştilor locali

Poliţia Locală are activităţi în ceea ce priveşte controlul asupra modului de organizare şi funcţionare a pazei obiectivelor asigurate cu poliţişti locali, al încadrării personalului, cât şi în ceea ce priveşte pregătirea poliţiştilor locali, având competenţă cât priveşte măsurile ce urmează a fi luate şi termenele în care acestea trebuie îndeplinite.

Conducerea poliţiştilor locali organizează cursuri de specializare cu sprijinul de specialitate al organului de poliţie judeţean pe baza unui plan tematic de pregătire.

După încadrare, specializarea continuă prin organizarea lunară a unor şedinţe de pregătire profesională. Trimestrial, se execută şedinţe de tragere la care participă şi un ofiţer de poliţie din serviciul de ordine publică.

Ordinele privind urmărirea unor infractori periculoşi precum dezertori înarmaţi, evadaţi, criminali, tâlhari sau spărgători, care se sustrag urmăririi penale ori împotriva cărora au fost emise mandate privative de libertate vor fi transmise şi poliţiştilor locali, pentru instruirea propriilor efective.

j) constată şi sancţionează contravenţii la regimul pazei persoanelor, a obiectivelor, bunurilor şi valorilor

În conformitate cu prevederile legii privind regimul juridic al contravenţiilor, poliţiştii locali au competenţă de a constata şi sancţiona faptele de încălcare a prevederilor legii privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor şi valorilor.

5.4. Sarcini ce revin Poliţiei Locale pe linia asigurării pazei

5.4.1. Moduri de acţiune pentru asigurarea pazei

Tactica reţinerii intruşilor în obiective

Luarea deciziei se face înainte ca poliţistul local să intervină la incident, ori chiar înainte de a avea contact cu subiectul; trebuie să îşi răspundă la două întrebări:

a. este legală/legitimă acţiunea pe care vrea să o desfăşoare?

b. este momentul oportun/prielnic/înţelept/tactic ca să acţioneze?

Desfăşurarea tactică reprezintă modul cum se dispun forţele de asigurarea pazei în relaţie cu subiectul, şi implică:

a. Controlul distanţei se realizează:

I. pentru subiect neînarmat – distanţa de siguranţă de la 1 până la 3 metri;

II. pentru subiect înarmat cu armă albă – distanţa de siguranţă de la 3 m până la 6 metri;

III. pentru subiect înarmat cu armă de foc – distanţa de siguranţă este dată după orice adăpost care poate oferi protecţie împotriva glonţului;

b. Poziţionarea se realizează:

I. ***în relaţie cu un subiect*** poliţistul local se poate poziţiona în avantaj sau în dezavantaj, în funcţie de direcţia de abordare. Această poziţionare se poate descrie sub formă de patru nivele de abordare:

- *nivelul 1* – unghi de 45 gr. lateral –faţă – este cea mai bună pe ntru apropierea din faţă, se foloseşte pentru contactul verbal/vizual cu subiectul
- *nivelul 2* – în lateralul subiectului – este mai rar folosită deoarece subiectul are tendinţa de a se repoziţiona când poliţistul local vine din lateral
- *nivelul 2½* – unghi de 45 gr. lateral spate – este cea mai bună poziţie pentru escortarea subiectului, se foloseşte pentru apropierea de şoferul unui vehicul
- *nivelul 3* – înapoia subiectului – este cea mai bună poziţie pentru doborârea/imobilizarea /aducerea la sol a subiectului

II. ***în relaţie cu mai mulţi subiecţi*** poliţistul local se poate întâlni cu cel puţin trei tipuri de configuraţii:

- subiecţii se află încolonaţi în faţa poliţistului local – nu toţi subiecţii se pot angaja în luptă directă cu poliţistul local, doar cel din faţă; poliţistul local îi are în câmpul vizual pe toţi.
- subiecţii se află în linie în faţa poliţistului local – toţi subiecţii se pot angaja în luptă directă cu poliţistul; poliţistul local îi are în câmpul vizual pe toţi.
- subiecţii încercuiesc poliţistul local – toţi subiecţii se pot angaja în luptă directă cu poliţistul local; când acesta ***nu*** îi are în câmpul vizual pe toţi reprezintă cea mai periculoasă poziţionare.

c. Tactici de echipă - la interacţiunea cu un subiect se folosesc, de regulă, două tactici:

<u>I. contact/acoperire (minim 2 poliţişti)</u>

- un poliţist local are rolul de a interpela subiectul (CONTACT) ; el ia decizia dacă şi când se efectuează reţinerea/arestarea subiectului;
- al doilea poliţist local (ACOPERIRE–PROTECŢIE) îl sprijină, eventual; asigură zona de posibilele ameninţări şi interferenţe; îi permite celui din CONTACT să se concentreze asupra subiectului; este primul care oferă protecţie şi asistenţă poliţistului local de CONTACT;

- poliţistul local de CONTACT – poziţia la nivelul 1 (stânga/dreapta)
- poliţistul local de ACOPERIRE – poziţia la nivelul 1 (dreapta/stânga)

II. capturare (minim 2 poliţişti locali)

- poziţia celor doi poliţişti locali în relaţia cu subiectul depinde de situaţia dată , de exemplu:

- poliţistul local de CONTACT – poziţia la nivelul 1; interpelarea / distragerea atenţiei
- poliţistul local de ACOPERIRE – poziţia la nivelul 2½; execută tehnica de imobilizare/decentralizare

sau

- poliţistul local de CONTACT – poziţia la nivelul 1; interpelarea / distragerea atenţiei
- poliţistul local de ACOPERIRE – poziţia la nivelul 3; execută tehnica de imobilizare/decentralizare
- capturarea se poate efectua în mod ideal cu trei până la cinci poliţişti locali pentru un subiect violent şi agresiv, aceştia fiind dispuşi pe diferite nivele de poziţionare.

Evaluarea tactică a situaţiei este dată de factorii de care trebuie să ţină cont poliţistul local **de intervenţie, fiind împărţită în 4 categorii:**

1. *oportunităţile de apreciere a pericolului/ameninţării:*

I. subiectul este tensionat?
II. subiectul ignoră poliţistul local?
III. subiectul acordă o atenţie emoţională excesivă poliţistului local?
IV. subiectul se mişcă/agită exagerat?
V. subiectul îşi opreşte brusc mişcările?
VI. subiectul are poziţie de luptă?
VII. subiectul fixează cu privirea poliţistul local?
VIII. subiectul are palmele înafara vederii poliţistului local?
IX. subiectul este înarmat?
X. subiectul este bolnav psihic, alcoolist, drogat, etc. ?
XI. subiectul este cunoscut cu un trecut violent?

2. *factorii poliţist* local */subiect:*

I. relaţia numerică între subiect – poliţist local creează avantaje/dezavantaje tactice;
II. vârsta, sex, forţă, mărime, nivelul de pregătire de luptă.

3. *circumstanţe speciale:*

I. percepţia clară a poliţistului local asupra pericolului (foloseşte forţa/nu foloseşte forţa, trage/nu trage, etc.);
II. informaţii speciale despre subiect (membru al unei grupări, activitate infracţională, etc.);
III. atac surprinzător;

IV. abilitatea subiectului de a–şi escalada agresivitatea;
V. poziţionarea fizică;
VI. disponibilitatea fizică (accidentări, vătămări, oboseala, etc.);
VII. echipamentul şi pregătirea poliţistului local;
VIII. posibilitatea de a cere întăriri;
IX. alte circumstanţe speciale (prezenţa altor persoane, etc.).

4. nivelul, gradul de stabilizare – se referă la abilitatea subiectului de a folosi forţa împotriva poliţistului local; poziţia în picioare a subiectului este mai periculoasă pentru poliţistul local decât cea în genunchi sau pe burtă.

Opţiunile de intervenţie sunt prezentate în ordinea treptată a folosirii forţei, iar în funcţie de situaţie, poliţistul local intervine pentru dobândirea controlului asupra subiectului.

Modul de intervenţie este stabilit în funcţie de evaluarea tactică şi a pericolelor, astfel poliţistul local poate acţiona prin :

A. Prezenţă – în această etapă poliţistul local va adopta o poziţie tactică, astfel :

I. ***poziţia deschisă*** – când subiectul este cooperant;
– cu respectarea distanţei de siguranţă (1m);
– poziţie relaxată, însoţită de verbalizare.

II. ***poziţia de pregătire*** – pentru subiectul de la care poliţistul local se aşteaptă să reacţioneze;
– distanta de siguranţă (1–2m);
– poziţie de alerta, pregătit să poată utiliza tehnicile de luptă şi armamentul,

III. ***poziţia defensivă*** – când subiectul refuză să coopereze sau încearcă să se apropie, micşorează distanţa dintre el şi poliţistul local;
– poziţie de luptă (de gardă) care permite poliţistului local să se apere dacă se iniţiază o confruntare fizică

Poliţistul local trebuie să aibă abilitatea de a adapta aceste poziţii foarte rapid în funcţie de evoluţia situaţiei şi să fie în stare să treacă de la una la alta cu siguranţă şi în mod automat.

B. Verbalizarea / comenzi directe cu subiectul se fac(e) în permanenţă, chiar dacă asupra acestuia, poliţistul local foloseşte forţa. Scopul verbalizării este de a-l determina pe subiect să coopereze şi să se supună solicitărilor îndreptăţite ale poliţistului local, tacticile verbale folosite fiind următoarele ;

I. ***verbalizarea investigativă/de informare*** (culegerea de date şi informaţii, adrese şi nume, numere de maşini etc.)
– tonul vocii este de conversaţie normală, poziţia deschisă;
– se respectă distanţa de siguranţă .

II. ***verbalizarea pentru convingere*** (vreţi să veniţi până la mine?, ar fi mai bine să părăsiţi ....)
– apropiere de subiect în limita distanţei de siguranţă;
– poziţia de pregătire;

– tonul vocii este normal.

III. ***verbalizarea uşoară de control*** (calmează-te!, arată-mi mâinile, ieşi afară din maşină! etc.)

– poziţia de pregătire;

– voce insistentă ceva mai puternică.

IV. ***verbalizarea grea de control*** (aruncă cuţitul sau trag!, încetează! dacă nu, te arestez! etc.)

– poziţie defensivă;

– voce intensă şi fermă;

– comenzi concise, clare şi răspicate;

– poliţistul local este pregătit să folosească oricare nivel de forţă.

C. Contactul fizic – manual - în această etapă poliţistul local urmăreşte ca o persoană necooperantă să devină cooperantă. Nu se folosesc arme de nici un fel. Este recomandat ca poliţistul local să utilizeze şi verbalizarea pentru o mai bună înţelegere a acţiunilor lui de către subiect, iar tacticile de contact fizic folosite sunt următoarele :

I. ***Imobilizarea pentru escortă***

– poliţistul local se află la nivelul 2 sau 2½ fata de subiect;

– forţarea / ducerea braţului la spate;

– se vorbeşte cu subiectul;

– mâna interioară a poliţistului local (dinspre subiect) forţează/apasă pentru menţinerea controlului asupra subiectului.

II. ***Imobilizarea pentru cooperare*** (pentru înfrângerea rezistenţei pasive)

– forţarea braţului/încheieturii mâinii/cotului/umărului;

– compresie pe punctele de presiune;

– dacă încheietura mâinii sau braţul nu sunt accesibile, se aplică sub ureche/sub mandibulă;

– dacă se realizează cooperarea se detensionează forţarea sau compresia.

III. ***Decentralizarea subiectului / aducerea la sol***

– se foloseşte cu plecarea de pe nivelul 2½ sau nivelul 3 de poziţionare faţă de subiect şi prin tehnici de luptă; poliţistul local îl aduce pe acesta la sol;

– se foloseşte şi în poziţia de escortă –nivelul 2 – iar rezistenţa subiectului indică că este necesară decentralizarea acestuia;

– se foloseşte şi când poliţistul local se află înăuntrul poziţiei de luptă/faţă în faţă cu subiectul.

IV. ***Stabilizarea subiectului la sol***

– una dintre opţiunile pe care le are poliţistul local după ce subiectul a fost decentralizat, este să-l stabilizeze la sol pregătindu-l pentru încătuşare.

V. ***Contramăsuri active***

– prin aceste tehnici de luptă se creează o disfuncţie temporară a unei rezistenţe active sau de asalt a subiectului;

– scopul este de a întrerupe abilitatea subiectului de a rezista la: ducerea la sol, stabilizare, încătuşare, etc.

– se împart în:

1. şocarea verticală (năucire/buimăcire) – se foloseşte în confruntările de aproape, atunci când siguranţa poliţistului local este în pericol şi când în apropiere se găsesc suprafeţe verticale (pereţi, maşini, etc.), impactul difuzându-se prin tot corpul subiectului stopându-i temporar acţiunea (5-7 secunde), suficient pentru poliţist să-l decentralizeze, stabilizeze, încătuşeze.

2. lovitura precisă – poliţistul local aplică tehnici de lovire cu braţele, picioarele, capul, alte părţi ale corpului în zona bine determinată pentru a cauza imediat, temporar, stoparea comportamentului violent al subiectului.

D. Spray-ul / agenţii chimici se folosesc pentru a stăpâni o rezistenţă activă sau un pericol/ameninţare

Au ca scop crearea unor efecte fizice care conduc la confuzie și dezorientare, prin care se disrupe abilitatea subiectului de a rezista sau continua să reziste

Nu se folosesc în scopul obţinerii controlului asupra subiectului, ci doar pentru dezangajarea acestuia din activitatea violentă.

Tacticile de dispersie sunt:

I. sub formă de ceaţă (pentru zona mai mare) şi de jet precis (ţintă determinată)

II. poziţia poliţistului local este defensivă, verbalizează şi dă posibilitatea subiectului să coopereze

III. dacă subiectul nu cooperează, poliţistul local ridică sprayul (nivelul umărului) pentru atenţionarea tuturor (mai ales a colegilor) şi anunţă că-l va folosi

IV. dacă subiectul încă nu cooperează poliţistul local menţine sprayul ridicat şi pulverizează în rafale scurte spre faţa subiectului, mutându-şi poziţia după fiecare pulverizare

V. distanţa de folosire a sprayului pe subiect se face de la minim 1,5 m (distanţa de control, distanţa de la care se poate utiliza sprayul)

VI. dacă subiectul cooperează, poliţistul local opreşte pulverizarea şi trece rapid la stabilizarea subiectului

VII. dacă subiectul încă nu cooperează, poliţistul local opreşte pulverizarea şi dezangajează sau trece la altă etapă de folosire a forţei

VIII. dacă asupra poliţistului local se folosesc substanţele iritant-lacrimogene are 2 opţiuni:

IX. dezangajează lupta şi se retrage în zona de siguranţă

X. extinde /escaladează lupta

E. Dispozitive electronice pentru control

Dacă prin folosirea acestor dispozitive nu se realizează un control efectiv asupra subiectului, poliţistul local trebuie să ia în considerare dezangajarea luptei şi/sau escaladarea luptei prin folosirea altei opţiuni de intervenţie.

Dispozitivele electronice pentru control pot fi de contact sau de distanţă.

Efectul major al acestora se realizează asupra grupelor musculare mari, dar mai ales în zonele cu aglomeraţie nervoasă :

I. părţile laterale ale gâtului
II. pectoralul superior
III. antebraţ
IV. zona pelviană
V. zona dinapoia genunchiului
VI. gamba şi partea de sus a coapsei

Tactica folosirii armelor intermediare se face prin:

a. atenţionarea verbală
b. prezentarea armei / intimidare
c. tehnici de luptă individuală
d. tactici de echipă

I. pentru fixarea subiectului
II. pentru extragerea subiectului
III. pentru protecţia subiectului

IV. pentru stabilizarea subiectului se folosesc celule tactice de 3,4,5, poliţişti locali cu sarcini de protecţie, intervenţie, asigurare.

Folosirea armelor intermediare se poate utiliza în situaţii specifice şi fără atenţionarea prealabilă a subiectului.

Armele de foc/forţa omorâtoare sunt folosite cu scopul de a opri pericolul/ameninţarea.

Tactica folosirii se face prin:

a. ***Luarea deciziei*** – este o acţiune intenţionată a poliţistului local pe care trebuie să şi-o asume şi care poate cauza moartea/rănirea gravă a subiectului.

b. ***Ţinta*** – după ce poliţistul local a luat decizia că trebuie să tragă, trebuie să fie îndeplinite 3 condiţii pentru a deschide focul asupra subiectului :

I. căutarea ţintei
II. identificarea ţintei
III. focalizarea ţintei

Excepţia de la această regulă este cea referitoare la pericolul foarte mare (când subiectul deschide foc la întâmplare şi prin aceasta există pericolul de a răni/ucide persoane nevinovate), situaţie când poliţistul local deschide foc fără să apuce să focalizeze ţinta.

c. ***Controlul armei***

I. disciplina de foc – se evită focul încrucişat sau cel de fratricid
II. portul armei – evitându-se dezarmarea de către subiect sau alte persoane
III. subiect înarmat – poliţistul local trebuie să aibă o armă superioară
– controlul distanţei de siguranţă , adăpostirea
– aşteaptă întăriri

– poliţistul local prin acţiunile sale încearcă să-l dezarmeze pe subiect (îndepărtarea pericolului)

Odată ce poliţistul local a obţinut controlul subiectului prin folosirea uneia dintre opţiunile de intervenţie deja amintite, poliţistul local continuă cu următoarele ***măsuri post-intervenţie***:

a. Stabilizarea subiectului

I. înseamnă că subiectul şi-a oprit rezistenţa şi se află în poziţia/starea în care i se pot aplica cătuşele;

II. poate fi : **verbală** – prin comenzi directe subiectul va fi adus în poziţie de siguranţă pentru poliţistul local (în picioare, în genunchi, pe burtă), apropiere, încătuşare;

fizică - un poliţist local –aducerea la sol, tehnici de control fizic, încătuşare

– mai mulţi poliţişti local –aducerea la sol, tehnici de control fizic, încătuşare

b. Monitorizarea subiectului

I. după încătuşare, poliţistul local are responsabilitatea custodiei subiectului;

II. prin monitorizare se închide cercul folosirii forţei şi se ajunge de unde s-a plecat - la verbalizare;

III. poliţistul local încearcă să se calmeze pe el, pe colegii lui şi pe subiect;

IV. se acordă primul ajutor/ajutor medical de specialitate;

V. îl linişteşte pe subiect şi încearcă să-i redea încrederea de sine;

VI. când s-a folosit forţa, poliţistul local verifică dacă există vătămări/răniri/accidentări, nivelul de conştientă, respiraţia, acordă primul ajutor, continuă monitorizarea subiectului, îl aşează într-o poziţie mai lejeră (de pe burtă - în genunchi sau în picioare)

c. ***Percheziţia/controlul corporal***

I. presupune căutarea obiectelor, armelor ascunse după stabilizare şi încătuşare;

II. dacă nu este încătuşat, trebuie stabilizat după care se efectuează controlul corporal;

III. controlul este sistematic, se începe de la trunchi înspre extremităţi pentru a verifică primordial zonele de acces rapid a mâinilor subiectului, din spatele subiectului şi nu din faţă (pentru a evita reacţiile acestuia).

IV. dacă se găseşte o armă, controlul se continuă pentru găsirea şi a altor arme;

V. se efectuează ori de câte ori poliţistul local ia în custodie pe cineva;

VI. poziţia de control ideala este la nivelul 2½ de poziţionare faţă de subiect.

d. ***Escortarea subiectului***

I. după ce a fost controlat, subiectul poate fi deplasat spre vehicule sau spre altă locaţie

II. poliţistul local se asigură că are contact fizic în permanenţă cu subiectul

III. nivelul 2 de poziţionare a poliţistului local faţă de subiect

IV. în funcţie de gradul de cooperare a subiectului cu poliţistul local, acesta va aplica tehnica de escortare corespunzătoare (pentru subiect încătuşat, neîncătuşat, cooperant, necooperant etc.)

e. ***Transportarea subiectului***

I. dacă subiectul urmează să fie transportat, poliţistului local îi revine sarcina să-l transporte în siguranţă;

II. poliţistul îl asistă la urcarea /coborârea din vehicul;

III. monitorizarea subiectului pe toată durata transportului;

IV. dacă este rănit/bolnav este necesară asistenţa medicală.

f. ***Predarea / depunerea subiectului***, când poliţistul local verbalizează cu subiectul înaintea descătuşării

I. pentru subiect cooperant poliţistul local are în vedere:

- întoarce subiectul cu spatele pentru descătuşare;
- adoptă nivelul 3 de poziţionare faţă de subiect;
- subiectul îşi pune mâinile pe rând pe cap;
- poliţistul local se mută la nivelul 2 ½ ;
- subiectul rămâne nemişcat cu mâinile pe cap;
- poliţistul local se dezangajează/depărtează de subiect cu faţa spre el.

II. pentru subiect violent descătuşarea se face în echipă:

- doi poliţişti local îl stabilizează pe subiect (este indicată lipirea acestuia cu pieptul de un plan vertical) înaintea descătuşării
- un alt poliţist local, după ce se asigură că subiectul a fost stabilizat, îi scoate cătuşele
- cei doi poliţişti local se îndepărtează de subiect, dar continuă monitorizarea lui până se îndepărtează de el/de ei.

5.4.2. Mecanismul de pază a obiectivelor.

5.4.2.1. Mijloacele de supraveghere tehnică a obiectivelor

Mecanismul de pază reprezintă elementul pragmatic al tactică de securitate şi care, în funcţie de complexitatea şi ierarhizarea sa, se manifestă sub una din următoarele forme:

- pachet de masuri, cu soluţii tehnice si organizatorice parţiale, de domeniul anilor 2011;
- mecanism integrat de pază (securitate), reunind măsuri, echipamente şi forţe umane organizate profesional;
- sistem de securitate, cu caracteristici specifice teoriei sistemelor şi funcţii de previziune şi adaptabilitate.

În funcţie de caracteristicile concrete ale obiectivului structura mecanismului de pază (securitate) se poate construi plecând de la modelul din figura de mai jos. Spaţiul multidimensional în care instituţia îşi poate exercita funcţiunile fără influenţe destabilizatoare din partea condiţiilor externe şi în siguranţă faţă de atacurile şi ameninţările posibile reprezintă mediul de securitate. Evident, dimensiunile mediului sunt date de relaţia dintre acesta şi riscul asumat şi de costurile posibil a fi suportate. Exemple principiale de abordare ale mediului de pazî (securitate) sunt prezentate în figura de mai jos.

Figura : Structura unui mecanism de securitate integrat

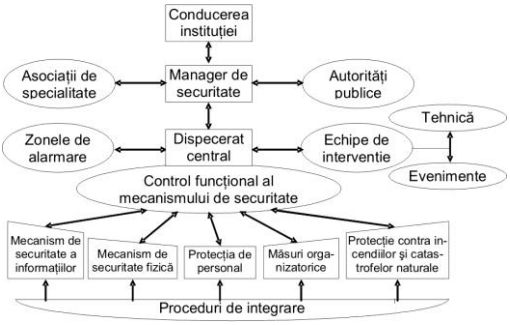

Figura : Mediul de securitate

Mecanismul de pază (securitate) fizică, ca parte componentă a mecanismului de securitate a unei instituţii, are ca rol principal detecţia, întârzierea şi stoparea (anihilarea) unei acţiuni ostile sau a unei situaţii periculoase. El reuneşte mecanisme cu rol de barieră fizică, detecţie la efracţie şi incendiu, de control acces, de supraveghere cu camere TV, precum şi mecanisme de alarmare, intervenţie şi stingere a incendiilor.

Din punct de vedere structural, mecanismul de securitate fizică are aspectul din figura de mai jos.

Constructiv, barierele fizice trebuie să aibă o dispunere circular-concentrică, pentru a asigura o separaţie eficientă a zonelor vitale situate la interior faţă de mediul extern. Numărul de inele-bariere de protecţie necesare se proiectează pentru a obţine întârzierea calculată.

Astfel, timpul de răspuns global al sistemului de securitate depinde de barierele aflate în calea de pătrundere a intrusului, de timpul de detecţie al sistemului şi de rapiditatea acţiunii formaţiilor de intervenţie.

Acest timp global, pe lângă indicii calitativi ai sistemului de supraveghere, este o a doua condiţie importantă de eficienţă a sistemului. Dacă în prima situaţie parametrii sunt strict determinaţi de echipamentele de detecţie, în cea de a doua situaţie determinant este timpul de acţiune al formaţiunii de intervenţie.

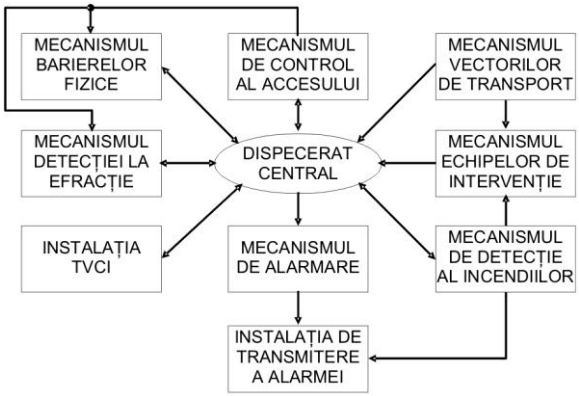

Figura : Structura mecanismului de securitate fizică

O condiţie esenţială este ca timpul total de răspuns să fie cel mult egal cu timpul necesar pentru realizarea acţiunii adverse. Deoarece timpul necesar acţiunii adverse poate fi doar estimat, acesta se calculează în cele mai defavorabile condiţii pentru sistem.

Principii de selectare a senzorilor

Procesul de selectare a senzorilor trebuie să ţină cont de trei parametri importanţi: probabilitatea de descoperire (p_D), rata alarmelor false (RAF) şi vulnerabilitatea (posibilităţile existente de a neutraliza senzorii sau de a se sustrage controlului).

Scopul final al oricărui sistem de protecţie este realizarea unui sistem integrat care, combinând dispozitive diferite, să obţină o probabilitate de descoperire maximă, o rată a alarmelor false minime, fără a fi susceptibil de a fi contracarat.

Probabilitatea de descoperire furnizează o indicaţie asupra performanţelor senzorului de a detecta orice modificare neavenită a mediului în raza sa de acţiune. Probabilitatea de descoperire nu depinde numai de caracteristicile senzorului ci este funcţie şi de mediu, de condiţiile de instalare şi reglare, precum şi de comportamentul posibil al intrusului. Principalii factori care afectează probabilitatea de descoperire sunt:

- cantitatea (intensitatea) şi tipul câmpului fizic folosit de senzorul activ sau pasiv;
- mărimea obiectului perturbator;
- distanţa până la obiect;
- viteza obiectului;
- caracteristicile de reflexie sau absorbţie ale câmpului folosit de senzor.

Bineînţeles, funcţie de natura senzorului, toţi aceşti factori pot avea o influenţă mai mare sau mai mică.

Este de aşteptat ca un sistem performant să aibă o probabilitate de detecţie de minim 0.99.

Rata alarmelor false indică procentul probabil de alarme care nu sunt datorate unui eveniment. Conceptual, *rata alarmelor false* conţine două elemente distincte: alarma falsă

propriu-zisă, alarmă produsă din motive necunoscute şi alarma aleatoare, generată de un eveniment real dar nepericulos. Totuşi, deoarece majoritatea alarmelor false nu pot fi clasificate imediat în una din cele două categorii, răspunsul sistemului la alarma falsă trebuie să fie ca în cazul unui eveniment.

Vulnerabilitatea este o altă caracteristică a eficacităţii unui sistem de supraveghere. Deoarece utilizarea unei singure categorii de senzori nu poate asigura o rată a alarmelor false suficient de mică precum şi o probabilitate de descoperire acceptabilă, s-a impus utilizarea unor senzori redundanţi, fie de acelaşi tip, fie din altă categorie. Teoria prezentată în acest capitol este destinată, în special, senzorilor pentru detectarea intruziunilor. Făcând nuanţările de rigoare, informaţiile sunt utilizabile la oricare altă componentă a sistemului de securitate.

Sisteme pentru protecţie perimetrală

Cerinţe operaţionale

În esenţă, rolul unui sistem de supraveghere constă în patru componente: a descuraja, a detecta, a documenta şi a împiedica sau întârzia orice încercare de pătrundere în obiectiv sau zona protejată.

Aplicarea măsurilor de pază (securitate) trebuie planificată funcţie de necesităţile şi nevoile obiectivului protejat. Abordarea tipului de sistem de supraveghere este influenţată de tipul obiectivului sau al materialelor care trebuie protejate, mediul înconjurător, ameninţările posibile, precum şi de experienţa acumulată anterior în paza obiectivului respectiv. Aceste idei formează baza pentru o analiză iniţială dar, totuşi, aceste concepte nu sunt suficiente pentru a dezvolta efectiv sistemul de securitate.

În ceea ce priveşte supravegherea interioară a obiectivelor, numărul de aplicaţii posibile este mult mai mare, conţinând pe lângă obiectivele enumerate anterior, orice altă ţintă civilă sau militară de interes pentru activităţi criminale: depozite, magazine, parcuri auto, camere de valori, apartamente şi locuinţe, autovehicule etc.

Soluţii tehnologice

Dezvoltarea explozivă a electronicii a permis producerea unor dispozitive flexibile, capabile să fie integrate în echipamente extrem de diverse, care permit proiectarea unor sisteme de supraveghere apte să îndeplinească orice cerinţă specifică.

Senzorii pentru detectarea intruziunilor se pot clasifica, în principal, ca senzori pentru exterior şi senzori de interior. Fiecare din aceste două categorii au, la rândul lor, alte subcategorii, cum ar fi senzorii destinaţi împrejmuirilor, îngropaţi, pentru ferestre, pereţi, uşi, camere, obiecte etc.

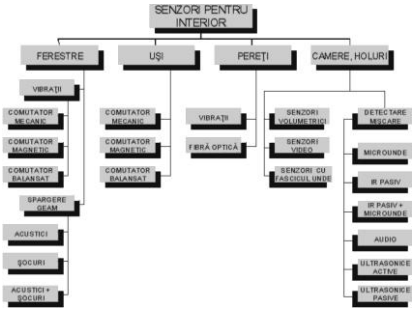

Figura : Senzorii pentru aplicaţii de exterior

În figurile de mai jos sunt prezentaţi arborii de selecţie pentru senzorii de exterior, respectiv interior.

În continuare sunt prezentate 25 de soluţii tehnologice pentru detectarea intruziunilor, pentru fiecare categorie de senzori fiind descrise principiile de operare, modurile de utilizare, condiţiile pentru o folosire eficientă, măsurile de apărare împotriva intruziunilor calificate, metode de neutralizare a sistemului de supraveghere etc.

Figura : Senzorii pentru aplicaţii de interior

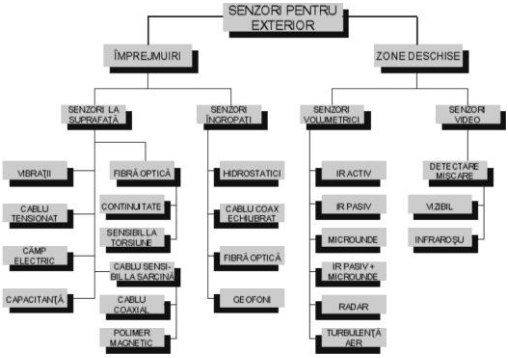

Nu sunt incluse o serie de dispozitive cu aplicabilitate foarte limitată, cum ar fi senzorii acustici pentru detectarea turbulenţei aerului (folosiţi pentru semnalarea prezenţei elicopterelor) sau radarul, un dispozitiv cu aplicaţii tipic militare, pentru supravegherea spaţiului aerian.

Senzorii cu microunde sunt dispozitive folosite pentru detectarea mişcării. Principiul de funcţionare se bazează pe detectarea perturbaţiilor produse de intruziune într-un câmp electromagnetic generat de echipament.

Există astfel de dispozitive destinate uzului în aplicaţii de exterior sau interior.

Aspectul exterior al unui modul al dispozitivului, precum şi o posibilitate de instalare pentru supravegherea unei uşi sunt prezentate în figura alăturată.

Sistemul este format din două blocuri funcţionale: un emiţător şi un receptor. Emiţătorul constă într-un oscilator de mică putere realizat cu diodă Gunn, în banda X de frecvenţă (aproximativ 15 GHz). Receptorul sesizează orice modificare a frecvenţei emise, modificare produsă datorită efectului Doppler.

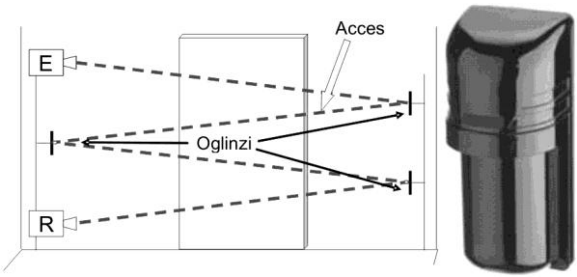

Figura : Senzori cu fascicul IR

Senzorii cu microunde se pot folosi atât pentru monitorizarea unor suprafeţe exterioare cât şi pentru încăperi, depozite, holuri etc. În exterior aceste sisteme se folosesc pentru supravegherea perimetrală sau pentru o avertizare timpurie dacă intrusul se apropie de o clădire sau o zonă sensibilă.

Funcţionarea necorespunzătoare a senzorilor poate fi cauzată, în primul rând, de interferenţe cu alte echipamente cu microunde care funcţionează în banda X. De asemenea, zonele care conţin generatoare puternice de câmpuri electromagnetice pot produce probleme datorită interferenţelor pe unele componente spectrale. O situaţie specială poate fi cauzată de lămpile fluorescente (mai cunoscute drept becuri cu neon): ciclul de ionizare al gazului poate fi interpretat de detector ca deplasare de frecvenţă, generând astfel o alarmă falsă.

Alte complicaţii sunt create şi de reflexiile de la obiectele fixe apropiate. Semnalul recepţionat, mult mai puternic decât cel de la un eventual intrus, poate satura receptorul blocând funcţionarea normală a sistemului. O soluţie pentru această problemă este asigurată la detectorul monobloc prin definirea zonei de blocare a receptorului; pentru sistemul tandem, reflexiile de la obiectele fixe se pot elimina numai printr-o instalare corespunzătoare.

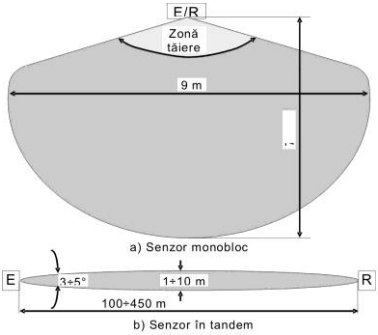

Probleme mai pot fi create şi de alte cauze:
obiectele metalice care se mişcă în câmpul de detecţie al senzorului generează alarme false;

Figura : Caracteristica de directivitate a senzorilor cu microunde

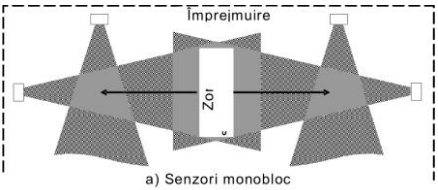

- suprafeţele metalice mari creează zone moarte, nedetectabile, în spatele lor;
- instalarea improprie a senzorilor face posibilă detectarea unor obiecte care se deplasează în afara zonei de interes, declanşându-se alarme aleatoare;
- antenele horn folosite, de regulă, la aceste sisteme, se caracterizează prin prezenţa unor lobi secundari; de asemenea, semnalele recepţionate pe aceşti lobi pot genera alarme false.

Este recomandabilă instalarea sistemelor astfel încât să se asigure continuitatea zonei de detecţie, pentru aceasta fiind necesară zone de suprapunere pe o suprafaţă de maxim 10% din suprafaţa controlată.

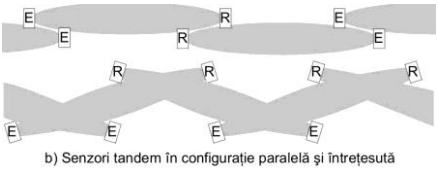

Figura : Instalarea în exterior a senzorilor cu microunde

Neutralizarea sistemului este destul de dificilă, presupunând deplasarea cu viteză foarte mică, folosirea oricăror acoperiri metalice sau absorbante, determinarea zonei de detecţie folosind echipament special etc.

În figura de mai jos sunt prezentate câteva dispozitive cu microunde realizate în diferite configuraţii.

Detectoare de vibraţii

Detectoarele de vibraţii sunt destinate montării pe pereţi, tavane, duşumele pentru a sesiza vibraţiile mecanice produse de retezare, tăiere, găurire, perforare, izbire, într-un cuvânt orice încercare de intruziune care afectează din punct de vedere fizic structura pe care este instalat senzorul.
Traductoarele destinate detectării energiei mecanice de joasă frecvenţă se montează direct pe peretele interior al structurii supravegheate, detectând orice vibraţii care sunt produse.

Figura. Senzori cu microunde

Tehnologic, există două tipuri de traductoare: piezoelectrice şi mecanice. Ambele tipuri convertesc energia mecanică într-un semnal electric proporţional cu amplitudinea vibraţiilor. Semnalul electric este trimis unui procesor care analizează forma, amplitudinea şi frecvenţa oscilaţiilor. În caz de corespondenţă a datelor cu informaţiile memorate, este declanşată alarma.

De regulă, senzorii de vibraţii se instalează ferm în perete, la o distanţă de 2÷3 m unul de altul, funcţie de capacitatea materialului de a transmite vibraţiile (pereţii mai rigizi sunt mai buni transmiţători de vibraţii şi invers). Trebuie evitată instalarea traductoarelor pe pereţi din PAL, placaj sau din tablă subţire întrucât aceştia sunt predispuşi la generarea unor vibraţii din alte cauze decât intruziunile. De asemenea, instalarea pe suporţi care absorb vibraţiile (lemn, pereţi acoperiţi cu materiale textile, tapet etc.) poate conduce la funcţionarea improprie a dispozitivului şi nedectarea intruziunii. În acest caz, traductoarele trebuie instalate pe un cadru metalic continuu, care înconjoară complet camera protejată.

6. ECHIPE DE INTERVENŢIE

6.1.Ţinuta – Uniforma de serviciu, legitimaţia de serviciu, însemnele distinctive de ierarhizare

Uniforma de serviciu, legitimaţia de serviciu şi însemnele distinctive de ierarhiyare pentru personalul Poliţiei Locale se vor confecţiona în conformitate cu **Anexa nr. 2 la HG 1332 / 2010 : Regulamentul - cadru de organizare si funcţionare al Poliţiei Locale**.

Articolele din care se compune uniforma politiştilor locali şi a personalului contractual sunt prezentate în **Anexa nr. 1 la HG 1332 / 2010: Regulamentul - cadru de organizare si funcţionare al Poliţiei Locale**.

6.2. Armament

6.2.1. Folosirea mijloacelor din dotare şi uzul de armă (art.24-27 Legea nr. 295/2004, actualizată)

Pentru descurajarea, împiedicarea şi neutralizarea acţiunilor agresive ale persoanelor care tulbură ordinea şi liniştea publică, acţiuni ce nu au putut fi înlăturate sau anihilate prin utilizarea altor mijloace, poliţiştii locali pot folosi arme neletale destinate pentru autoapărare, bastoane din cauciuc sau tomfe, bastoane cu energie electrostatică, dispozitive cu substanţe iritant-lacrimogene şi paralizante, cătuşe, câini de serviciu, precum şi alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viaţa sau nu produc o vătămare corporală gravă.

Mijloacele prevăzute la alin.(1) pot fi folosite împotriva persoanelor care:

a) întreprind acţiuni care pun în pericol integritatea corporală, sănătatea sau bunurile altor persoane;

b) blochează, în afara condiţiilor legii, căile publice de circulaţie, încearcă să pătrundă, pătrund fără drept sau refuză să părăsească sediile autorităţilor publice, ale partidelor politice, ale instituţiilor şi organizaţiilor de interes public ori privat, periclitează în orice mod integritatea sau securitatea acestora ori a personalului sau tulbură desfăşurarea normală a activităţii;

c) ultragiază persoanele cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice;

d) se opun sau nu se supun, prin orice mijloace, îndeplinirii solicitărilor legale ale poliţiştilor locali, numai dacă există o temere legitimă că prin acţiunile lor pot pune în pericol integritatea corporală sau viaţa poliţiştilor locali.

Folosirea mijloacelor prevăzute la alin.(1) împotriva participanţilor la acţiunile agresive se va face în mod gradual, după avertizarea prealabilă asupra utilizării unor asemenea mijloace şi acordarea timpului necesar pentru încetarea acţiunilor şi conformarea

la solicitările legale ale poliţiştilor locali. Orice acţiune în public se face prin anunţare: „Poliţia!".

Folosirea mijloacelor prevăzute la alin.(1) nu trebuie să depăşească nevoile reale pentru împiedicarea sau neutralizarea acţiunilor agresive.

Poliţistul local dotat cu arme letale de apărare şi pază poate face uz de armă în caz de legitimă apărare, stare de necesitate potrivit legii ori pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu.

Personalul contractual care desfăşoară activităţi de pază, dotat cu arme letale de apărare şi pază poate face uz de armă în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate potrivit legii.

În sensul prezentei legi, prin uz de armă se înţelege tragerea cu arma letală de apărare şi pază asupra persoanelor, animalelor sau bunurilor.

Atunci când folosirea altor mijloace de imobilizare sau constrângere nu a dat rezultate, poliţistul local poate face uz de armă în îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, în următoarele situaţii:

a) pentru asigurarea apărării oricărei persoane împotriva unor violenţe iminente, prin care se poate provoca moartea sau rănirea gravă, ori care constituie ameninţare gravă asupra vieţii sau integrităţii corporale a unei persoane;

b) pentru imobilizarea unei persoane care, după comiterea unei infracţiuni prin violenţă, se opune sau încearcă să fugă, iar rămânerea acesteia în stare de libertate poate pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanelor.

Uzul de armă se face numai după somaţia „Poliţia, stai!". În caz de nesupunere, se somează din nou prin cuvintele: „Stai, că trag!". Dacă cel în cauză nu se supune nici de această dată, se somează prin tragerea focului de armă în sus, în plan vertical.

În cazul în care, după executarea somaţiei legale, potrivit alin.(5), persoana în cauză nu se supune, se poate face uz de armă împotriva acesteia.

Uzul de armă, în condiţiile şi situaţiile prevăzute de alin. (4)-(6), se face în aşa fel încât să ducă la imobilizarea celor împotriva cărora se foloseşte arma, trăgându-se, pe cât posibil la picioare, pentru a evita cauzarea morţii acestora.

În cazurile de legitimă apărare sau stare de necesitate se pot folosi armele letale de apărare şi pază, fără somaţie, dacă nu există timpul necesar pentru aceasta.

Fiecare situaţie în care s-a făcut uz de armă se raportează de urgenţă ierarhic. De îndată ce va fi posibil, raportul se întocmeşte în scris. Dacă, în urma uzului de armă, s-a produs moartea sau vătămarea unei persoane, fapta se comunică de îndată procurorului competent, potrivit legii.

Se interzice folosirea mijloacelor prevăzute la art. 24 şi 25:

a) împotriva copiilor, femeilor cu semne vizibile de sarcină şi a persoanelor cu semne vizibile de invaliditate, cu excepţia cazurilor în care aceştia săvârşesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanei;

b) în situaţiile în care s-ar primejdui viaţa altor persoane ori s-ar viola teritoriul, spaţiul aerian sau apele naţionale ale unui stat vecin.

Folosirea mijloacelor prevăzute la art. 24 şi 25 pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, în condiţiile şi în situaţiile prevăzute de prezenta lege, înlătură caracterul penal al faptei.

Persoanelor rănite li se dă primul-ajutor şi se iau imediat măsuri pentru acordarea îngrijirilor medicale.

6.2.2. Reguli şi măsuri de siguranţă pentru prevenirea accidentelor pe timpul executării şedinţelor de tragere

Şedinţele de tragere se execută numai în poligoanele amenajate permanent sau în poligoanele cu funcţionare temporară pentru tragere.

În poligon politiştii locali nu execută alte activităţi decât cele ordonate de personalul de serviciu.

SE INTERZICE:

- tragerea cu un număr limitat de arme
- distribuirea muniţiei şi încărcarea armamentului cu muniţie de război înainte de primirea comenzilor de la şeful sectorului de tragere;
- îndreptarea armelor asupra celorlalţi politişti locali, lateral sau spre spatele poligonului, indiferent dacă arma este încărcată sau nu;
- lăsarea armei pe aliniamentul de tragere fără ordinul şefului sectorului de tragere;
- apropierea oricăror persoane de armamentul lăsat pe aliniamentul de tragere, pe timpul cât militarii se găsesc la ţinte sau la strângerea tuburilor;
- apropierea trăgătorilor de punctele de aprovizionare de luptă.

Pe timpul executării tragerilor, regulile şi măsurile de siguranţă impun:

- organizarea şi conducerea acestor activităţi în condiţiile unei discipline ferme şi ordini desăvârşite;
- respectarea cu stricteţe a prevederilor instrucţiunilor de executare a tragerilor şi a regulilor de mânuire, specifice fiecărei categorii de armament;
- adăpostirea sigură a personalului care deserveşte instalaţiile de acţionare a ţintelor în poligoanele temporar amenajate pentru tragere.

Alte reguli de siguranţă:

- înainte şi după tragere se execută controlul armamentului;
- asanarea poligonului înainte şi după tragere;
- cunoaşterea de către personalul care execută tragerile a condiţiilor şedinţelor de tragere;
- obiectivele (ţintele) să corespundă şedinţelor de tragere planificate;
- respectarea particularităţilor fiecărui poligon.

Trăgătorul se apreciază cu calificativul "NESATISFĂCĂTOR" dacă pe timpul executării şedinţei:

- trage un foc involuntar înainte sau pe parcursul desfăşurării şedinţei;
- trage după semnalul "ÎNCETAREA" sau după comanda "ÎNCETAŢI - DESCĂRCAŢI";
- trage intenţionat în ţinta de pe direcţia altui trăgător;
- are asupra sa un număr mai mare de cartuşe decât cel prevăzut pentru şedinţa respectivă;
- trage, fără ordin, din altă poziţie decât cea prevăzută în condiţiile şedinţei;
- este găsit cu cartuş pe ţeavă la controlul armamentului;

- dacă trage nejustificat cu altă armă decât cea pe care o are în dotare.

La **toate categoriile de pregătire** la care se foloseşte armamentul din dotare pentru prevenirea accidentelor trebuie avute în vedere următoarele:

- executarea controlului armamentului;
- în timpul repausului, arma nu se demontează din proprie iniţiativă şi nu se umblă la ea;
- arma nu se lasă din mână, nu se dă altei persoane în nici o situaţie, fără ordinul comandantului;
- baioneta pumnal, lopata mică de infanterie, toporul - se folosesc doar în scopurile pentru care sunt destinate, nu pentru aruncare sau alte activităţi;
- la temele de luptă corp la corp, baioneta pumnal se foloseşte doar cu teaca pusă;
- pe timpul deplasărilor în teren accidentat, cu zăpadă sau gheaţă, pe timpul nopţii, arma se poartă în poziţia "IN CUMPĂNIRE" sau "ÎN MÂNĂ", nu la piept, la spate sau într-o altă poziţie, existând riscul căderii şi lovirii involuntare în armă;
- în clădiri sau pe scări arma se poartă doar în poziţia "ÎN CUMPĂNIRE" sau "ÎN MÂNĂ";
- arma nu se rezeamă de diferite obiecte, ci se pune culcată pe sol.

6.2.3. Destinaţia şi caracteristicile de luptă ale pistolului

1.Noţiuni generale

Pistolul 7,65 mm, Md. 1974 - serveşte pentru atac şi apărare la distanţe scurte (până la 50 m), precum şi în lupta corp la corp. Tragerea cu acest pistol se execută numai foc cu foc, iar declanşarea focului se face manual, prin repetiţie. Pentru tragerea cu pistolul se folosesc cartuşe 7,65 mm.

Pistolul este simplu în ceea ce priveşte construcţia şi mânuirea. Formatul şi gabaritul redus al pistolului permite purtarea lui neobservabilă.

Unităţile şi subunităţile vor folosi denumirile şi specificaţiile tehnice din anexa respectivă pentru cereri de piese de schimb, identificări, etc.

2.Noţiuni privind construcţia şi funcţionarea pistolului

Pistolul - este o armă cu încărcare automată, deoarece energia produsă de gazele rezultate din arderea pulberii este utilizată atât pentru a imprima glonţului mişcarea de rotaţie şi translaţie cu viteza necesară, cât şi pentru a imprima manşonului închizător mişcarea spre înapoi. Prin mişcarea sa spre înapoi, în recul şi revenirea din recul, manşonul închizător execută două operaţii şi anume:

* armarea cocoşului;
* introducerea cartuşului din încărcător în canalul ţevii.

Funcţionarea pistolului se bazează pe principiul utilizării energiei de recul a manşonului închizător eliberat. Pistolul dispune de un mecanism de darea focului cu auto-armare, fapt ce permite deschiderea focului cu rapiditate, apăsând în mod direct pe trăgaci, fără o armare prealabilă a cocoşului.

Securitatea mânuirii pistolului împotriva unei funcţionări premature este asigurată de piedica de siguranţă, care în timpul nefuncţionării trebuie să se găsească în poziţia *"sigur",* blocând declanşatorul.

Alimentarea pistolului cu cartuşe se face dintr-un încărcător cu o capacitate de 7 cartuşe, aşezate într-un singur rând.

Pistolul se compune din următoarele mecanisme principale:

- corpul;
- ţeava;
- manşonul închizător, pe care este montat percutorul, piedica de siguranţă, gheara extractoare şi aparatele de ochire;
- arcul recuperator;
- cocoşul pe care este montat un clichet;
- pârghia cocoşului;
- opritorul manşonului-închizătorului;
- agăţătorul;
- pârghia trăgaciului;
- trăgaciul;
- încărcătorul (pentru 7 cartuşe).

În completul individual al pistolului intră:

- 1 încărcător;
- 1 vergea;
- 1 toc piele pentru pistol.

3. Funcţionarea pistolului în timpul tragerii:

La apăsarea pe trăgaci, cocoşul eliberat de pragul de armare al agăţătorului loveşte sub acţiunea arcului de armare al cocoşului, percutorul. Acesta loveşte cu vârful său capsa de aprindere a cartuşului, iniţiază încărcătura pe bază de fulminat de mercur şi ulterior aprinde încărcătura de pulbere.

Concomitent cu arderea încărcăturii de pulbere, în ţeavă se formează gaze care exercită o presiune în toate direcţiile. Sub acţiunea încărcăturii de pulbere, glonţul este împins prin canalul ţevii, fiind angajat în plinurile ghinturilor după care acesta părăseşte ţeava.

Ghinturile din interiorul ţevii permit să se imprime glonţului viteza de rotaţie necesară asigurării stabilităţii lui pe traiectorie. După aceasta, manşonul închizător, sub presiunea gazelor ce se transmit prin fundul tubului-cartuş se deplasează înapoi, comprimând arcul recuperator. În acest timp gheara extractoare, extrage tubul-cartuş din camera cartuşului, întâlnindu-se cu dintele de la opritorul manşonului închizător, tubul cartuş este aruncat afară prin fereastra prevăzută la manşonul închizător în acest scop.

În cursa sa până în poziţia extremă dinapoi, manşonul închizător roteşte cocoşul şi îl trece pe pragul de armare al agăţătorului, efectuându-se în acest fel şi operaţia de armare a cocoşului. După efectuarea cursei sale spre înapoi până la refuz, manşonul închizător sub acţiunea arcului recuperator revine în poziţia dinainte. În cursa spre înainte, închizătorul ia

cu el cartuşul următor de pe ridicătorul de cartuşe al încărcătorului şi îl introduce în camera cartuşului. Canalul ţevii este închis de închizătorul aflat în poziţia dinainte, pistolul fiind din nou gata pentru tragere.

Pentru a trage focul următor este necesar să se elibereze trăgaciul, revenind astfel în poziţia iniţială şi apoi să se apese din nou pe el. În acest fel se va efectua tragerea până la consumarea completă a cartuşelor din încărcător.

După consumarea cartuşelor din încărcător, manşonul închizător trebuie să fie reţinut în poziţia extremă dinapoi de către opritorul său.

4. Destinaţia şi construcţia pieselor şi mecanismelor pistolului:

Corpul cu ţeava şi ştiftul pentru fixarea ţevii.

ŢEAVA - are rolul de mecanism-motor, în interiorul ei având loc arderea încărcăturii de pulbere. Cele patru ghinturi din interiorul ţevii permit să se imprime glonţului mişcarea de rotaţie necesară asigurării stabilităţii lui pe traiectorie. Pereţii părţii ghintuite sunt prevăzuţi cu ghinturi în traseu elicoidal, format din goluri şi plinuri. Diametrul ţevii între plinuri poartă denumirea de *calibrul ţevii,* care este de 7,65 mm. Partea dinapoi a interiorului ţevii constituie camera de încărcare care serveşte ca locaş pentru cartuş şi este prevăzută cu un umăr care se rezeamă pe o porţiune din corpul pistolului. Capătul dinapoi al ţevii este prevăzut cu o porţiune înclinată în scopul dirijării cartuşului din încărcător în camera de încărcare şi cu o degajare care serveşte ca locaş pentru gheara extractoare în timpul funcţionării. Conul de forţare este porţiunea din interiorul ţevii care leagă camera cartuşului de partea ghintuită şi are rolul de a asigura glonţului o poziţie optimă înaintea amorsării încărcăturii de pulbere. Interiorului ţevii i se aplică un tratament de suprafaţă prin cromarea lui cu un strat subţire de crom, devenind în felul acesta o suprafaţă rezistentă şi lucioasă. Exteriorul ţevii este neted şi brumat.

ŞTIFTUL ŢEVII - serveşte pentru rigidizarea fixării ţevii cu corpul. Asamblarea ţevii cu corpul pistolului se face prin presare.

CORPUL - este piesa pe care se montează toate reperele ce formează ansamblul pistolului. Corpul pistolului formează corp comun cu mânerul.

În partea anterioară a corpului pistolului se găsesc:

- *Deasupra* - suportul pentru fixarea ţevii;
- *Dedesubt* - fereastra pentru introducerea trăgaciului şi o fereastră pentru introducerea capătului nearticulat al gărzii trăgaciului.

În partea posterioară a corpului pistolului se găsesc:

- *Deasupra* - orificiul pentru opritorul agăţătorului;
- canalul pentru introducerea declanşatorului;
- orificiul pentru arcul şi pârghia cocoşului;
- locaşul pentru funcţionarea cocoşului.

- *Dedesubt* - fereastra pentru introducerea încărcătorului care este străpunsă până deasupra;

- orificiul pentru arcul şi fixatorul gărzii trăgaciului;
- canalul pentru arcul şi zăvorul încărcătorului.

Pe partea dreaptă a corpului pistolului se găsesc:

- orificiul pentru axul trăgaciului, străpuns până în partea stângă;
- o fereastră pentru fixarea pârghiei trăgaciului cu capătul arcului trăgaciului şi cu trăgaciul;
- orificiul pentru axul trăgaciului, străpuns până în partea stângă;
- orificiul pentru axul opritorului agăţătorului, străpuns în partea stângă;
- un canal pentru ghidarea închizătorului;
- orificiul pentru capătul axului cocoşului;
- locaşul pentru puntea agăţătorului, străpuns până în canalul unde funcţionează pârghia trăgaciului;
- orificiul pentru cepii agăţătorului, străpuns până în partea stângă;
- fereastra pentru uşurare, străpunsă până în partea stângă;
- orificiul pentru şurubul plăselelor, străpuns până în partea stângă;
- două orificii pentru uşurare, străpunse până în partea stângă;
- orificiul pentru axul zăvorului încărcătorului, străpuns până în partea stângă;
- fereastra pentru fixarea plăselelor, străpunsă până în partea stângă a corpului pistolului.

Pe partea stângă a corpului pistolului se găsesc:

- orificiul pentru fixarea opritorului închizătorului;
- canalul pentru opritorul manşonului închizător prevăzut în partea superioară cu o degajare în formă de unghi;
- canalul pentru ghidarea manşonului închizător;
- orificiul pentru fixarea şi poziţionarea axului cocoşului.

Mecanismul de dare a focului se compune din:

- zăvorul încărcătorului cu axul său, care este legat funcţional de pârghia cocoşului;
- pârghia cocoşului;
- cocoşul;
- agăţătorul cu cepii de fixare;
- opritorul agăţătorului cu arcul şi axul său;
- declanşatorul;
- pârghia trăgaciului;
- trăgaciul.

Demontarea şi montarea pistolului:

* *Demontarea pistolului:*

Demontarea pistolului - se face pentru curăţirea, ungerea şi controlul acestuia, precum şi pentru repararea sau înlocuirea pieselor defecte, ori lipsă.

La demontarea şi montarea pistolului este necesară respectarea următoarelor reguli:

- demontarea şi montarea să se facă pe o masă sau pe o bancă, iar la câmp pe un aşternut sau pe o scândură curăţată în prealabil de praf şi murdărie;
- în tot timpul montării se va ţine seama de seriile pieselor, pentru a nu le amesteca cu piesele altor pistoale.

Demontarea pistolului poate fi parţială sau completă.

Demontarea parţială - se execută în scopul curăţirii, ungerii şi controlul pistolului.

Demontarea completă - se execută în scopul înlocuirii pieselor defecte sau lipsă, precum şi în cazurile când i se face o nouă întreţinere (cu ulei sau unsoare) după efectuarea unei trageri îndelungate.

Demontarea parţială a pistolului se efectuează în ordinea următoare:

a) Se scoate încărcătorul din mânerul pistolului.

Se ţine pistolul de mâner cu mâna dreaptă, cu degetul mare de la mâna stângă se apasă zăvorul încărcătorului spre înapoi, iar cu degetul arătător de la mâna stângă se prinde de baza încărcătorului şi se scoate încărcătorul din corpul pistolului.

Tot prin ţinerea pistolului în mâna dreaptă se trage manşonul închizător cu mâna stângă, în direcţia părţii din spate a pistolului, iar prin fereastra pentru aruncarea tuburilor, de la manşonul închizător se verifică vizual dacă în camera cartuşului nu a rămas un cartuş, apoi se eliberează manşonul închizător şi se deblochează piedica de siguranţă.

b) Se scoate manşonul închizător de pe corpul pistolului.

Ţinând pistolul în mâna dreaptă, cu mâna stângă, se duce cocoşul în poziţia armat, se scoate capătul nearticulat al gărzii trăgaciului din corpul pistolului, apoi cu degetul arătător al mâinii drepte se apasă pe capătul gărzii trăgaciului care a fost scos din corp pentru a nu mai intra în locaşul său. Cu mâna stângă se prinde de partea striată a manşonului închizător, se trage înapoi până la refuz, se ridică puţin în sus de partea posterioară dându-se posibilitatea să se mişte înainte sub acţiunea arcului recuperator şi apoi se scoate cu mâna de pe corpul pistolului. Se introduce capătul gărzii în locaşul său din corpul pistolului.În timpul acestei operaţii nu se apasă pe trăgaci.

c) Scoaterea arcului recuperator de pe ţeavă.

Se ţine pistolul de mâner în mâna dreaptă, iar cu mâna stângă se prinde de arc, se răsuceşte puţin spre dreapta şi se trage de el, spre poziţia din faţă a pistolului până când iese de pe ţeavă.

Montarea se execută în ordinea inversă a demontării.

CARACTERISTICILE TEHNICO-TACTICE ALE PISTOLULUI
Calibru 7,65 mm, md. 1974

- Calibrul	7,65 mm
- Lungimea pistolului	167,5 mm
- Lungimea liniei de miră	118 mm
- Lungimea ţevii	90,5 mm
- Distanţa de tragere ochită	25 m
- Greutatea pistolului cu încărcător gol	0,520 Kg. f.
- Greutatea pistolului cu încărcător plin	0,580 Kg. f.

- Capacitatea încărcătorului	7 cartuşe
- Greutatea unui încărcător gol	0,050 Kg. f.
- Greutatea pistolului fără încărcător	0,470 Kg. f.
- Viteza iniţială a glonţului	305 ± 1Om/s
- Presiunea medie admisă	1350 Kg. f/cm^2
- Bătaia maximă a glonţului	1500 m
- Cadenţa de tragere	cca. 24 lov/min
- Lungimea cartuşului	25 mm
- Greutatea cartuşului	7,7 g. f.
- Lungimea glonţului	12 mm
- Greutatea glonţului	4,75 g. f.
- Greutatea încărcăturii de pulbere	0,22 g. f.
- Numărul de cartuşe în cutia de carton	24 buc.
- Greutatea cutiei de carton cu 24 de cartuşe	192 gr. f.
- Capacitatea pentru ambalat a unei lăzi pistoale	60 buc.
- Greutatea brută a lăzii	63 Kg. f.

Instrucţiuni de folosire a pistoalelor *GLOCK*

Observaţii:

Totdeauna se presupune că pistolul GLOCK sau oricare altă armă de foc este încărcat şi capabil să execute foc. Înainte de a fi scos încărcătorul, controlată camera cartuşului şi îndeplinite procedurile de descărcare, aşa cum sunt prezentate în instrucţiuni, arma trebuie să fie considerată a fi încărcată şi capabilă să tragă.

În timpul manipulărilor, arma nu trebuie să fie îndreptată spre o altă persoană. Pentru a reduce posibilitatea unei descărcări accidentale, nu plasaţi degetul pe trăgaci până când arma nu a fost îndreptată spre ţintă şi nu intenţionaţi să trageţi. Dacă nu doriţi ca arma să tragă, nu ţineţi degetul pe trăgaci.

Înaintea utilizării pistolului GLOCK trebuie citite şi înţelese instrucţiunile de utilizare şi informaţiile despre siguranţa pistolului din acest manual.

Orice armă de foc, inclusiv pistoalele GLOCK, este o armă periculoasă şi deci, nu trebuie să fie accesibilă persoanelor neautorizate, în special copiilor.

Garanţia şi responsabilitatea fabricantului sunt strict limitate, aşa cum este specificat în condiţiile de livrare şi vânzare ale companiei GLOCK Ges.m.b.H

Locul jurisdicţiei: Viena, Austria.

DESCRIERE GENERALĂ: Pistolul semiautomat GLOCK *"Safe Action"* cu design-ul său impecabil, prezintă toate caracteristicile unei arme moderne:

1) masa totală extrem de mică;
2) capacitate mare a încărcătorului;
3) siguranţa mare a utilizatorului;
4) performanţe remarcabile datorate combinaţiei dintre tehnologii moderne de fabricare şi materiale cu calitate superioară. Arma este un pistol automat care funcţionează pe baza reculului manşonului şi dispune de o siguranţă automată a cuiului percutor şi a trăgaciului de tip *"Safe Action"*.

Fiecare cartuş este încărcat automat până ce tot încărcătorul este golit. După ultimul cartuş, manşonul rămâne în poziţia deschis, blocat de pârghia de blocare.

CARACTERISTICI PRINCIPALE: Noul sistem de trăgaci *"Safe Action"* oferă trăgătorului cea mai bună posibilitate de a trage fiecare cartuş rapid, fără a avea nevoie să manevreze dispozitive exterioare de asigurare/dezasigurare.

Cuiul percutor este semi-armat după fiecare cartuş tras şi este complet asigurat. Nu există riscul unei descărcări accidentale datorate căderii armei încărcate sau datorită şocurilor.

Pistolul poate executa focul numai prin apăsarea DELIBERATĂ a trăgaciului. Degetul de pe trăgaci trebuie să acţioneze prima dată pârghia de siguranţă (de la nivelul trăgaciului). Descărcarea pistolului nu este posibilă dacă se apasă excentric (dintr-o parte, oblic, etc.) pe trăgaci, astfel încât pârghia de siguranţă nu-şi face cursa completă.

Pârghia de blocare/deblocare a manşonului, cât şi piesa de blocare/deblocare a încărcătorului, pot fi uşor acţionate cu mâna cu care se trage.

Corpul pistolului - din plastic, cu ghidaje din oţel călit - are caracteristici remarcabile: dimensiuni reduse, unghi de prindere ideal, masă mică.

Arma a trecut cu succes cele mai dificile teste militare şi/sau industriale şi este considerată un produs de cea mai înaltă clasă.

COMPONENŢA COMPLETULUI:

- pistol;
- încărcător;
- încărcător de rezervă;
- vergea de curăţare;
- perie de curăţare;
- cutie ermetică, din plastic, pentru transport şi păstrare.

OPŢIONALE:

- dispozitiv de încărcare rapidă;
- suport-lanternă;
- lanternă de mare putere.

FUNCŢIONAREA PISTOLULUI:

1) Pistolul este considerat încărcat (gata de tragere) dacă: există cartuş pe ţeavă, cuiul percutor este semi-armat şi asigurat, trăgaciul este în poziţia extremă, din faţă.

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Pârghia de siguranţă, integrată în trăgaci, este acţionată cu degetul arătător pentru a permite trăgaciului să execute cursa completă.

2) Când trăgaciul este acţionat până la primul punct de presiune (cursa 5 mm), arma este dezasigurată, adică bara pârghiei de siguranţă trece în spatele rampei de siguranţă, iar siguranţa cuiului percutor este tensionată.

În timp ce trăgaciul este acţionat mai mult, pârghia trăgaciului eliberează cuiul percutor prin intermediul conectorului, iar datorită forţei de presiune a gazelor, manşonul este deplasat către spate. După o deplasare de circa 3 mm spre spate, blocajul dintre ţeavă şi manşon va fi anulat, ţeava intrând într-o mişcare de basculare, în jos peste modulul de blocare şi este reţinută în această poziţie. Manşonul îşi continuă mişcarea de recul până în poziţia extremă. În timpul acestei curse, tubul cartuş este extras din cameră de către extractor şi apoi aruncat afară din pistol, de către ejector. Rampa manşonului acţionează conectorul şi-1 separă de pârghia trăgaciului. Aceasta permite pârghiei trăgaciului să fie ridicată de către arcul trăgaciului şi să fie redusă în crestătura cuiului percutor.

3) Arcul recuperator readuce manşonul în poziţia iniţială, ceea ce determină:

- împingerea pârghiei trăgaciului spre rampa de siguranţă, de către cuiul percutor;
- pregătirea pentru acţionare a siguranţei cuiului percutor;
- armarea cuiului percutor;
- extragerea unui nou cartuş, din încărcător şi introducerea acestuia în camera cartuşului. Ţeava este blocată şi obturată de către manşon.

Arma este din nou asigurată şi gata să tragă. După ce ultimul cartuş a fost tras, manşonul este reţinut în poziţia "***deschis "*** de către pârghia de blocare a manşonului.

PIESE COMPONENTE:

1	Manşon
2	Ţeava
3	Ansamblu arc recuperator
4	Încorporat în piesa 3
5	Cui percutor
6	Distanţier
7	Arcul cuiului percutor
8	Arcuri inelare
9	Siguranţa cuiului percutor
10	Arcul siguranţei cuiului percutor
11	Gheara extractoare
12	Piston de acţionare a extractorului
13	Arcul pistonului de acţionare a extractorului
14	Arc reazem
15	Placa de fixare
16	Tel
16 a	Cătare
17	Corp

18 Arcul opritorului încărcătorului
19 Opritor încărcător
20 Arcul opritorului manşonului
21 Opritorul manşonului
22 Ansamblu de blocare
23 Carcasa trăgaciului cu ejector
24 Conector
25 Arc trăgaci
26 Trăgaci cu bolţul trăgaciului
27 Pârghia de oprire a manşonului
28) Axul trăgaciului
29 Axul carcasei trăgaciului
30 Ridicător
31 Arcul încărcătorulu
32 Baza încărcătorului
33 Corpul încărcătorului

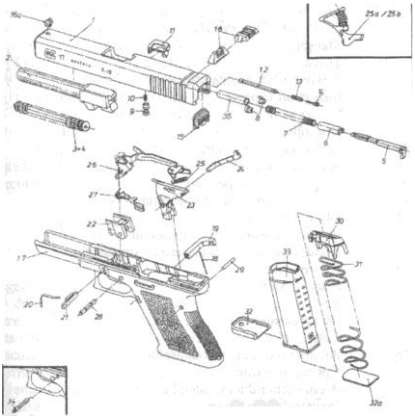

NOTĂ: Ansamblul arc recuperator nu se demontează. SCHEMA PIESELOR COMPONENTE:
GLOCK 17
NOTĂ: Pistoalele GLOCK sunt alcătuite din piese componente identice, similare. Aceste piese au acelaşi funcţiuni. Exceptând lista componentelor de mai sus, toate celelalte componente sunt interschimbabile cu GLOCK 17. Piese incompatibile cu GLOCK 17: GLOCK 17 L: Nr. 1,2, 19, 24. GLOCK 19: Nr. 1, 2, 3, 17, 20, 22, 26, 27 31, 33.

DISPOZITIVE DE SIGURANŢĂ: Arma nu dispune de sisteme de siguranţă dispuse la exterior, care să necesite o acţionare separată. Toate dispozitivele de siguranţă sau dispozitivele ce deblochează siguranţa, funcţionează automat.

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

1) Siguranţa trăgaciului:

Aceasta este încorporată în trăgaci sub forma unei pârghii, care, dacă nu este acţionată, blochează trăgaciul. Dacă se întâmplă ca arma să fie aruncată, sau dacă trăgaciul este acţionat cu forţă dezaxată, este imposibil ca un cartuş să fie tras.

Această siguranţă poate fi acţionată (decuplată) numai dacă se apasă cu degetul pe trăgaci.

Această situaţie oferă maximum de rapiditate în executarea focului, concomitent cu o siguranţă maximă pentru trăgător.

2) Siguranţa cuiului percutor:

În poziţia asigurat, siguranţa cuiului percutor intră în profilul cuiului percutor şi îl blochează. Această siguranţă este eliberată numai dacă este apăsat trăgaciul.

3) Funcţionarea siguranţei carcasei trăgaciului:

Cuiul percutor apasă pârghia trăgaciului pe rampa siguranţei sub influenţa arcului cuiului percutor. În această poziţie nu există posibilitatea eliberării cuiului percutor.

DISPOZITIVUL DE OCHIRE: Constă din: - partea din spate - telul şi partea din faţă - cătarea, în care sunt inserate elemente albe, de contrast. Telul este reglabil orizontal (în direcţie). Pentru reglarea pistolului în înălţime, sunt disponibile cătări cu trei dimensiuni: 0,4 mm, + 0,8 mm sau - 0,4 mm.

ÎNCĂRCAREA PISTOLULUI ŞI TRAGEREA:

1) Încărcătorul este încărcat cu fiecare cartuş, prin apăsarea acestuia în încărcător de la partea din faţă, baza cartuşului fiind presată în jos.

Dacă se utilizează dispozitivul de încărcare rapidă furnizat de producător, se introduce acesta pe încărcător şi se aşează încărcătorul pe o suprafaţă solidă. Ţineţi ferm încărcătorul şi aşezaţi degetul mare deasupra dispozitivului de încărcare. Apăsaţi în jos dispozitivul de încărcare şi ţinându-l presat, introduceţi câte un cartuş atât cât este posibil.

În timpul presării cartuşelor în jos, suportul manşonului alunecă în sus (eliberează arcul încărcătorului) şi cartuşele vor intra în corpul încărcătorului. Repetaţi operaţia pentru următoarele cartuşe.

2) Introduceţi încărcătorul în pistol până când opritorul încărcătorului este cuplat.

3) Trageţi înapoi manşonul şi lăsaţi-l să se deplaseze înainte în poziţia finală. *Degetul arătător al mâinii care rămâne în afara gărzii trăgaciului.* Arma este acum asigurată şi gata să tragă.

4) După ce ultimul cartuş a fost tras, manşonul rămâne deschis. Îndepărtaţi încărcătorul gol din armă apăsând piesa de blocare a încărcătorului. Introduceţi un nou încărcător şi apoi, ori apăsaţi pârghia de blocare a manşonului în jos, ori trageţi manşonul încet în spate şi eliberaţi-l să se deplaseze înainte.

DESCĂRCAREA:

1) Îndepărtaţi încărcătorul;

2) Trageţi manşonul înapoi pentru a extrage cartuşul (sau tubul-cartuş) care este pe ţeavă (cameră);

3) Verificaţi dacă nu există cartuş pe ţeavă;
4) Lăsaţi manşonul să revină în poziţia iniţială şi apăsaţi complet trăgaciul.

DEMONTAREA ŞI REASAMBLAREA:

1) Pentru curăţarea normală este suficient să demontaţi parţial arma în părţile sale componente principale.

- manşonul;
- ţeava;
- arcul recuperator asamblat;
- corpul pistolului;
- încărcătorul.
    - Pentru întreţinerea şi curăţarea armei se recomandă să se utilizeze echipamentul de curăţare furnizat ca accesoriu (vergeaua şi peria), câlţi, uleiurile şi grăsimile speciale pentru arme disponibile la distribuitorii specializaţi.

2) Pistoalele GLOCK sunt demontate parţial în următoarea ordine:

- se îndepărtează încărcătorul;
- se verifică camera cartuşului dacă nu există cartuş şi se percutează în gol;
- se apasă la maximum trăgaciul;
- se îndepărtează manşonul;
- se îndepărtează ţeava şi arcul recuperator din manşon.

Înainte de îndepărtarea manşonului se vor reaminti condiţiile de siguranţă şi de garanţie.

3) Îndepărtarea manşonului *se execută după cum urmează:*

- prindeţi pistolul în mâna dreaptă sau stângă, aşa încât 4 degete să prindă manşonul şi degetul mare să fie în partea din spate a corpului pistolului;
- folosind cele 4 degete, trageţi manşonul aproximativ 3 mm în spate;
- trageţi în jos pârghia de blocaj a manşonului cu degetul mare şi indexul mâinii drepte sau stângi (trăgaciul este în continuare apăsat);
- împingeţi manşonul spre înainte şi separaţi-1 de corp.

Dacă manşonul este tras înapoi prea mult (mai mult de 3 mm), trăgaciul se va mişca spre înainte; în aceste condiţii, manşonul nu va putea fi separat de corp.

La demontarea pistolului nu forţaţi sau folosiţi alte obiecte ajutătoare.

4) Îndepărtarea ţevii *se execută după cum urmează:*

- apăsaţi arcul recuperator spre înainte şi ridicaţi-1;
- scoateţi ansamblul arc recuperator din manşon;
- prindeţi ţeava de piesa de blocare a ţevii, apăsaţi-o uşor înainte, ridicaţi-o şi trageţi-o înapoi afară din manşon.

Reasamblarea pistoalelor GLOCK se execută în ordinea inversă demontării.

INSTRUCŢIUNI DE SIGURANŢĂ ŞI GARANŢIE:

1) Dacă arma este demontată de către utilizator sau de o a treia parte mai mult decât este descris în acest manual şi, dacă ca rezultat al unei manipulări inadecvate sau reasamblări incomplete (greşite), sunt produse daune sau funcţionări anormale al căror

rezultat este nefuncţionarea dispozitivelor de siguranţă, atunci utilizatorul va pierde orice drept la garanţia contra daunelor suferite.

2) Orice schimbare adusă la construcţia de bază a armei, în special prin ocolirea dispozitivelor de siguranţă este interzisă şi exclude folosirea armei.

3) Următoarele acţiuni asupra armei nu sunt permise deoarece ele ar putea produce daune:

- cu arma descărcată, trăgaciul nu va fi adus manual în poziţia cea mai din faţă şi acţionat. Trăgaciul va fi adus în aceasta numai prin deplasarea spre în spate, poziţie prin apăsarea în spate a manşonului (peste 15 mm);
- manşonul fiind demontat, nu se aduce manual trăgaciul în poziţia cea mai avansată. Trăgaciul va fi acţionat numai când, în acelaşi timp, baza trăgaciului este apăsată înainte (în direcţia iniţială);
- cu manşonul demontat este interzisă tensionarea şi împingerea cuiului percutor înainte, deoarece acesta ar deteriora siguranţa cuiului percutor;
- inserţia de oţel din plăcuţa de bază a manşonului nu trebuie îndepărtată.

4) Producătorul nu-şi asumă nici o responsabilitate dacă este utilizată o muniţie fabricată sau încărcată necorespunzător.

Este exclusă orice responsabilitate din partea producătorului dacă nu au fost cunoscute prezentele instrucţiuni.

VERIFICAREA DISPOZITIVELOR DE SIGURANŢĂ:

Următoarele verificări de siguranţă se fac la intervale regulate de timp, de exemplu înaintea fiecărei utilizări sau când se curăţă arma după folosire:

Testarea funcţionării siguranţei trăgaciului:

- îndepărtaţi încărcătorul din pistol şi reasiguraţi-vă că nu este încărcat. Apăsaţi complet trăgaciul.
- Aduceţi înapoi trăgaciul în poziţia sa din faţă prin deplasarea manşonului spre înapoi. Siguranţa trăgaciului (pârghia de la nivelul trăgaciului) trebuie să fie cuplată complet.
- Când este aplicată o presiune laterală asupra trăgaciului, siguranţa trebuie să rămână cuplată, blocând astfel mişcarea trăgaciului.
- Neblocarea sau blocarea incompletă a trăgaciului indică că siguranţa este defectă.
- Nu reîncărcaţi sau utilizaţi arma până nu contactaţi firma GLOCK sau o persoană autorizată de către aceasta.

Testarea funcţionării siguranţei cuiului percutor:

- Demontaţi parţial arma aşa cum a fost descris în instrucţiuni şi îndepărtaţi arcul recuperator şi ţeava de pe manşon.
- Ţineţi manşonul în jos şi decomprimaţi siguranţa cuiului percutor.
- Cuiul percutor trebuie mişcat înainte astfel încât vârful acestuia să fie vizibil din manşon.

6.3. Mijloace/metode/moduri de intervenţie

6.3.1. Intervenţia neplanificată/imediată (RAPORTARE, EVALUARE, STABILIZARE, PREZERVARE, ORGANIZARE, NORMALIZARE, DOCUMENTARE – R.E.S.P.O.N.D.) reprezintă cadrul general de lucru a poliţiştilor, care sunt desemnaţi să răspundă la urgenţe/intervenţii.

Răspunsul la incident/eveniment presupune un set de 7 paşi (R.E.S.P.O.N.D.), pe care trebuie să-i urmeze poliţistul care se confruntă cu astfel de situaţii de urgenţă:

A. Raportarea/informarea (evenimentului/despre eveniment) presupune:

a. înştiinţarea poliţistului despre eveniment (ce se întâmplă?);

b. planificarea răspunsului;

c. deplasarea la locul evenimentului;

d. evaluarea naturii, tipului de incident (ce tip de intervenţie/asistenţă este necesară?);

e. alarmarea/informarea altor formaţiuni de sprijin, dispeceratul.

Unul din cele mai importante aspecte a forţelor de intervenţie este comunicarea – cu subiecţii, cu alţi poliţişti, cu persoanele aflate la eveniment, cu dispeceratul.

În timp ce poliţiştii se deplasează spre eveniment, îşi planifică modul de apropiere de acesta, atât din punct de vedere ***tactic operaţional***, cât şi din punct de vedere ***investigativ.***

Ajuns la faţa locului informează pe dispecer care este evaluarea iniţială a situaţiei şi de ce alte resurse mai are nevoie (întăriri, servicii-utilităţi, ambulanţă, pompieri etc.).

B. ***Evaluarea*** presupune:

a. identificarea posibilelor ameninţări/pericole de către poliţist;

b. determinarea necesarului de întăriri (când poate primi întăriri?);

c. pătrunderea în „scenă" la momentul potrivit (siguranţă, tactic oportun);

d. dacă evenimentul escaladează şi se complică, iar poliţistul s-a implicat deja în rezolvarea situaţiei (mai ales dacă nu poate stabiliza situaţia) poate să se dezangajeze, evitând astfel apariţia altor complicaţii, accidentări (nu sacrifică siguranţa lui, colegilor, a altor persoane).

Odată ajuns la faţa locului, este necesar ca poliţistul să evalueze (cât de bine poate) natura situaţiei, „dacă" şi „cum" să procedeze.

Atenţia trebuie să-i fie îndreptată mai ales asupra evaluării siguranţei proprii, a colegilor şi a altor persoane. Poliţiştii au tendinţa să fie orientaţi spre acţiune şi tentaţia lor este „de a alerga şi a acţiona, nu de a pierde timp cu evaluarea situaţiei". Astfel, poate fi prins într-o ambuscadă – cascadă de situaţii. Dacă evaluarea îl conduce pe poliţist în luarea deciziei de a interveni, trebuie să acţioneze cât mai sigur posibil.

C. ***Stabilizarea*** urmăreşte:

a. stabilizarea subiecţilor (vezi subcap. 5.1.4 „Noţiuni generale privind folosirea forţei şi a mijloacelor din dotare de către poliţişti")

b. stabilizarea situaţiei „scenei" (cei care privesc, o încurajează, o înconjoară etc.).

Prima sarcină a poliţistului care intervine, este de a stabiliza situaţia şi oamenii implicaţi, astfel încât să se prevină o escaladare sau deteriorare mai mare. Acest pas poate implica securizarea unei arme, separarea a doi subiecţi conflictuali, stabilirea unui perimetru

în jurul unei zone unde se ascunde subiectul, poziţionarea echipelor tactice cu luminile de urgenţă – girofaruri în funcţiune etc.

D. *Prezervarea* presupune următoarele:

a. protecţia, salvarea vieţii (intervenţia medicală, monitorizarea subiecţilor);

b. protecţia, paza, conservarea probelor.

Imediat după ce „scena" a fost stabilizată, următoarea prioritate a poliţistului este să apere viaţa persoanelor şi să protejeze probele. Poliţistul identifică urgenţele medicale, anunţă serviciile de urgenţă medicale şi până la sosirea acestora acordă primul ajutor răniţilor.

După ce urgenţele medicale au fost gestionate, poliţistul se ocupă de protejarea probelor (delimitarea zonei de acces, marcarea perimetrului, securizarea îmbrăcămintei/echipamentului distrus de incident/eveniment etc.).

E. *Organizarea* presupune următoarele:

a. coordonarea/dirijarea celorlalte echipe ajunse la faţa locului;

b. comunicarea permanentă cu dispeceratul şi cu alte servicii de sprijin şi cooperare;

c. indicarea/dirijarea echipelor desemnate pentru colectarea de probe.

Munca forţelor de ordine este o activitate de echipă. Primii ajunşi la faţa locului au sarcina să organizeze/îndrume celelalte echipe, pentru a acţiona performant funcţie de necesităţile situaţiei. Se organizează chemarea/dirijarea altor echipe în zonă sau în alte locaţii (ce au legătură cu evenimentul), precum şi colectarea/conservarea probelor.

Acest rol se schimbă când sosesc la faţa locului un superior, serviciile de specialitate etc.

F. *Normalizarea* presupune:

a. monitorizarea pe termen lung a subiecţilor (transportul la spital, necesităţi speciale etc.);

b. crearea unei atmosfere de normalitate în „scenă";

c. comunicarea cu celelalte persoane pentru revenirea la situaţia dinaintea producerii evenimentului;

d. restabilirea comunicării radio, staţii emisie-recepţie etc.

Normalizarea este tot o responsabilitate a poliţistului care intervine şi constă în aducerea situaţiei la starea de normalitate. Dacă există subiecţi care trebuie monitorizaţi o perioadă mai lungă, poliţistul trebuie să se asigure că „cineva" îl are în sarcină. Scena trebuie, pe cât posibil, să revină la condiţiile normale dinaintea incidentului (persoanele participante au fost dispersate, subiecţii au fost preluaţi pentru investigaţii, martorii oculari identificaţi, traficul restabilit, căile de acces eliberate etc.)

G. *Documentarea* presupune:

a. raportarea, de către poliţist, a evenimentelor ce au avut loc şi a modului de intervenţie;

b. obţinerea de informaţii post-incident (cauza incidentului, persoane implicate etc.);

c. evaluarea-analizarea modului de intervenţie a poliţistului.

De regulă, ultima înregistrare a incidentului se materializează în scris, prin raportul poliţistului. Acest fapt ajută pentru stabilirea condiţiilor, circumstanţelor care au dus la declanşarea evenimentului şi pentru analiza modului de lucru a poliţistului, în vederea eficientizării creşterii siguranţei pe viitor, pe durata intervenţiei.

6.3.2. Intervenţia planificată (Situaţie, misiune, execuţie, administrare, comandă - S.M.E.A.C.)

reprezintă cadrul specific de lucru al poliţiştilor de intervenţie, care trebuie să acţioneze în situaţiile în care modul de acţiune se poate planifica.

A. ***Situaţia tactică*** (ce s-a întâmplat; ce ştim despre eveniment) identifică informaţiile esenţiale, în ordinea în care se poate înţelege evenimentul şi ajută la rezolvarea acestuia.

Cuprinde informaţii despre natura ameninţării/pericolului, a situaţiei create şi a subiecţilor:

a. CINE? (informaţii despre subiect)
- număr
- descriere
- armament
- autovehicule
- pregătire
- activitate infracţională (anterioară şi prezentă)
- forţă de răspuns
- vârstă, sex, mărime etc.

b. CE ? (fapta; ce au săvârşit; ce urmează să comită; intenţia)

c. CÂND?
- timpul când s-a acţionat/se va acţiona
- ziua/noaptea
- cât s-a acţionat/acţionează/se va acţiona

d. UNDE?
- locaţia, zona
- obiectivul

e. CUM?
- metode de operare
- grade de violenţă
- viteza de acţiune
- organizarea
- abilităţi

f. DE CE?
- scopul
- motivaţia
- mobilul

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

B. ***Stabilirea misiunii*** presupune îndeplinirea obiectivului privind stoparea ameninţării, neutralizării pericolului, stabilizării subiecţilor, salvării vieţii, protecţiei persoanelor etc. de către Poliía Locală eşalonul superior acestuia şi alte formaţiuni sau forţe care acţionează în sprijin ori cooperare.

Obiectivul de îndeplinit pe durata misiunilor se regăseşte în atribuţiile Poliţiei Locale şi, în mod specific, în sarcinile de intervenţie ale Serviciului Special de Poliţie Locală:

a. protejarea şi salvarea vieţilor omeneşti;
b. protejarea şi salvarea de bunuri de importanţă mare;
c. protecţia şi sprijinul altor poliţişti;
d. securizarea zonei/locului obiectivului;
e. aplanarea conflictelor violente;
f. extragerea/evacuarea unei persoane/victime din grup;
g. stabilizarea sinucigaşului/bolnavului psihic/piromanului etc.;
h. escortarea – transportarea ;
i. interpelarea/arestarea subiectului;
j. operaţiuni în clădiri (eliberarea ostatecilor/persoanelor sechestrate, capturarea subiecţilor baricadaţi înarmaţi, capturarea trăgătorului activ etc.);
k. protecţie V.I.P. pentru demnitari ori magistraţi.

C. ***Pregătirea misiunii*** (ce mai putem cunoaşte) – se urmăreşte obţinerea informaţiilor care, din punct de vedere tactic, sprijină/ajută la îndeplinirea în siguranţă a misiunii şi se realizează prin recunoaşteri, supravegheri, verificări, investigaţii, hărţi, schiţe, planşe foto, video, machetă şi orice alte activităţi care pot furniza date despre:

- loc, locaţie, obiectiv, zona de acţiune, vecinătate;
- fortificare/pază/câini/capcane;
- subiecţi – număr, pericol, determinare, stare etc.;
- alte persoane implicate (antecedentele acestora, naţionalitate, religie etc.);
- alte forţe care participă;
- pericole/ameninţări;
- mediu – ostil/pacifist/de susţinere;
- utilităţi şi servicii în zonă - medic, pompieri, electrician, gaze, apă etc.;
- rute/trasee de apropiere/scăpare;
-mediul înconjurător: obstacole, ascunzişuri, adăposturi, arbuşti, trafic/aglomeraţie.

Analiza de risc (cât de dificil este) va stabili următoarele:

a. felul pericolelor :
   - foarte periculos
   - periculos
   - probabil periculos
   - improbabil periculos
b. măsuri de neutralizare/stopare/diminuare a pericolelor
c. protecţie
d. asigurare

e. sprijin

D. ***Modul de acţiune*** (cum se va proceda) priveşte:

a) *Executarea misiunii*

- distribuirea sarcinilor pentru fiecare echipă tactică în parte;
- verificarea poliţiştilor, în sensul înţelegerii de către aceştia a rolului şi locului în dispozitiv;
- potrivirea ceasurilor.

b*) Apropierea* (obiectiv, subiect) – consideraţii tactice:

- deplasarea la obiectiv (auto, pe jos etc.)
- rute, itinerarii spre punctul de intrare, obstacole
- dispozitiv/forma de apropiere
- determinarea perimetrelor de acţiune şi siguranţă (fierbinte, cald şi rece)
- izolarea obiectivului/situaţiei/subiectului
- evaluarea tactică – luarea deciziei
- desfăşurarea tactică – dispozitive pregătitoare pentru asalt/abordare

c) *Abordarea/asaltul*

- pentru subiectul în zonă deschisă - folosirea etapelor de intervenţie a tehnicii de arestare/reţinere:

I. nivelul de control şi folosire a forţei;
II. stabilizarea subiectului şi a situaţiei;
III. măsuri de prim ajutor/monitorizare.

- pentru subiectul aflat în clădire, se pot folosi:

I. securizarea perimetrului şi chemarea subiectului afară;

- se bate la uşă – se anunţă prezenţa – se aşteaptă ieşirea subiectului;
- se bate la uşă – se anunţă prezenţa – se sparge uşa – se intră după subiect;
- nu se bate la uşă – se sparge uşa – se intră după subiect;
- metoda intrării dinamice;
- metoda intrării sistematice (metodică);
- metoda intrării trucate (legendă);
- introducerea agenţilor chimici;
- inducerea diversiunii şi a distragerii atenţiei;

II. cercetarea/curăţarea/dominarea/controlul;
III. stabilizarea subiectului şi a situaţiei;
IV. măsuri de prim ajutor/monitorizare;
V. continuarea cercetării/descoperirea tuturor subiecţilor şi a persoanelor aflate în clădire;
VI. securizarea locului.

d) *Post intervenţia* (cum ne reorganizăm) presupune:

- preluarea/luarea în „custodie" a subiecţilor – monitorizarea lor;
- protecţia probelor – a locului;
- escortarea subiecţilor;
- transportarea subiecţilor;
- eliberarea/predarea subiecţilor la locurile legale de reţinere/deţinere.

e) Alternative de acţiune (ce facem dacă apar modificări) în cazul:

- situaţiilor de urgenţă, imprevizibile;
- reacţiilor subiecţilor, martorilor, altor persoane.

f) Administrativ şi logistic. Se vor avea în vedere următoarele aspecte:

- ţinută şi echipament utilizat (civil, tactic şi utilitar);
- grad de protecţie a echipamentelor (antitraumă, balistic);
- armament şi muniţie;
- mijloacele din dotare (baston, tomfă, cătuşe, spray etc.);
- vehicule proprii, vehiculele forţelor participante;
- instrumente/scule – pătrundere/spargere;
- mijloace speciale pentru diversiune/distragerea atenţiei;
- echipament special şi colectiv pentru intervenţie (scări, cătărare coborâre, audio–video etc.).

g) Comunicare, coordonare şi control. Se au în vedere:

- staţii emisie–recepţie, frecvenţe, coduri radio;
- codul de semne;
- timpii alocaţi pentru: deplasare, apropiere, intervenţie, coordonare etc.;
- modul de cooperare şi coordonare cu celelalte unităţi de intervenţie;
- locul punctului de comandă;
- locul rezervei;
- locul regrupării;
- locul altor servicii şi utilităţi (alte forţe, medic, pompieri etc.).

6.3.3. Opţiunile de intervenţie

A. În **SELECTAREA OPŢIUNILOR DE INTERVENŢIE** poliţistul local trebuie să ia în considerare pentru fiecare situaţie, totalitatea circumstanţelor şi să evalueze, să planifice, să acţioneze în mod continuu, întrucât un pericol nu este perceput în acelaşi mod de doi poliţişti.

Pentru ca raţiunea de intervenţie să fie obiectivă trebuie să se regăsească cumulativ următoarele 3 elemente:

a) abilitatea/capabilitatea subiectului de a-şi îndeplini acţiunea sau ameninţarea/ pericolul. Aceasta trebuie să fie o percepţie logică;

b) oportunitatea - indică faptul că acţiunea/pericolul perceput de poliţist este iminent, adică subiectul este într-o postură în care îşi poate folosi abilitatea/capabilitatea să-şi îndeplinească acţiunea sau pericolul;

c) intenţia - indică un statut mental care iniţiază o acţiune pentru îndeplinirea unei ameninţări sau pericol.

Un model de opţiune pentru folosirea forţei poate fi folosit doar ca un ghid pentru poliţist în decizia lui de folosire a forţei. Această decizie ar trebui să se bazeze pe răspunsuri general acceptate pentru folosirea forţei în diferite situaţii.

Opţiunile pentru folosirea forţei sunt listate de la cele mai mici pericole pentru viaţă, până la cele mai mari, sub forma unor nivele de control.

B. PREZENŢA – este cel mai uşor mod de intervenţie al poliţistului, deoarece este o opţiune non fizică şi implică, nimic altceva, decât prezenţa poliţistului pentru a câştiga sau recâştiga controlul asupra subiectului/situaţiei.

a. forţa psihologică stabilită prin sosirea poliţistului la faţa locului şi prin simbolurile autorităţii (insignă, uniformă etc.);

b. scopul prezenţei este de a afişa imaginea autorităţii;

c. se ţine cont de poziţionare, atitudine şi folosirea zonei de siguranţă pentru controlul confruntărilor şi pentru siguranţa poliţistului.

C. VERBALIZAREA / COMENZI DIRECTE

a. implică câştigarea sau recâştigarea controlului subiectului/situaţiei, prin utilizarea de comenzi verbale şi tehnici de comunicare;

b. este o opţiune non fizică;

c. scopul verbalizării este de a controla subiectul prin convingere/determinare verbală;

d. controlarea subiectului prin tehnici verbale nu este întotdeauna posibilă, câteodată este necesară şi intervenţia fizică; cu toate acestea poliţistul care intervine trebuie să integreze şi verbalizarea odată cu folosirea forţei fizice. Acest fapt ajută la comunicarea cu subiecţii, cu colegii lui, precum şi cu alte persoane implicate.

e. comunicarea are câteva componente: ***cuvintele*** (ce spune poliţistul), ***vocea*** (cum o spune), ***vizual*** (limbajul trupului).

f. cooperarea sau necooperarea subiectului va dicta asupra cuvintelor, vocii şi tehnicilor vizuale folosite de poliţist.

D. CONTACTUL FIZIC – MANUAL

a. folosirea contactului fizic include: atingerea, asistarea, apucarea/prinderea, forţarea articulaţiilor, loviturile cu diferite părţi ale corpului etc.;

b. se foloseşte când primele două (PREZENŢA, VERBALIZAREA) sunt ineficiente sau ar putea fi necorespunzătoare;

c. acest contact fizic presupune un contact cu mâinile goale (neînarmat), de regulă se foloseşte pentru: escortă–conducere, pentru înfrângerea rezistenţei pasive, pentru descentralizare- doborâre, pentru crearea de disfuncţii temporare (lovituri, şoc vertical), pentru incapacitate (zona gâtului), imobilizare etc.;

d. contactul fizic – manual poate fi:

- *contact fizic - manual uşor* – tehnici cu probabilitate scăzută de accidentare.

- *contact fizic - manual greu* – tehnici cu probabilitate ridicată de accidentare/ vătămare (lovituri cu membrele inferioare şi superioare, capul, tehnici de şocare etc).

Tehnicile de şocare sunt corespunzătoare cazurilor de asalturi agresive şi cu un nivel ridicat de rezistenţă, de maniera de a pune în pericol viaţa poliţistului sau a altei persoane.

E. SPRAY / AGENŢI CHIMICI

a. se utilizează pentru a învinge rezistenţa activă a subiectului ori a unei ameninţări/pericol;

b. se foloseşte în cazul în care CONTACTUL FIZIC - MANUAL ar conduce la vătămarea subiectului sau poliţistului sau dacă acesta ar fi ineficient/inadecvat în câştigarea/recâştigarea controlului asupra subiectului/situaţiei;

c. aceşti agenţi ţintesc de regulă zona facială, cauzând disconfort moderat şi activând membranele mucoase, reducând astfel rezistenţa subiectului.

Folosirea agenţilor chimici se poate face în unele circumstanţe specifice, înaintea contactului manual.

F. DISPOZITIVE ELECTRONICE - sunt cunoscute ca arme cu şoc electric, aceste dispozitive dezvoltă curenţi electronici (watt scăzut, volt ridicat pe corpul subiectului), afectându-i sistemul nervos central şi cauzând contracţii musculare involuntare, care duc astfel la descreşterea ori eliminarea rezistenţei subiectului.

Dispozitivele electronice se pot folosi şi înaintea oricărui CONTACT FIZIC MANUAL sau chiar imediat după acest contact.

G. ARME INTERMEDIARE – sunt considerate a fi „dure", având o mare probabilitate de a cauza traume/vătămări asupra ţesuturilor moi şi scheletului corpului uman în scopul slăbirii mobilităţii şi/sau funcţiilor motorii ale subiectului şi se pot clasifica astfel:

a. arme intermediare – de contact

- sunt arme/instrumente care, atunci când sunt utilizate corespunzător şi prin metode specifice antrenate, reduc probabilitatea vătămării/rănirii grave a subiectului;
- au ***nivel scăzut*** de folosire a forţei, nu se folosesc pentru lovire, ci doar pentru presiune pe articulaţii, chei, forţări etc.;
- se folosesc: tomfa, baston, cătuşe, scut imobilizare etc.
- fără impact dinamic.

b. arme intermediare – de impact

- arme care implică lovituri ori pot cauza incapacitate fizică temporară, ca urmare a utilizării acestora;
- au ***nivel ridicat*** de folosire a forţei;
- se folosesc: tomfa, baston, cătuşe, scut imobilizare, câine, arme cu muniţie de cauciuc etc.;
- cu impact dinamic.

c. arme intermediare – de fixare

- instrumente care slăbesc/diminuează mobilitatea de mişcare a subiectului folosite în scopul stabilizării agresivităţii subiectului;
- ***nivel scăzut*** de folosire a forţei, se folosesc pentru blocare, fixare, aducere la sol, împiedicarea de a acţiona a subiectului;
- se folosesc: scuturi de imobilizare, dispozitive în „U" (scări, scaune etc.), plase etc.

Plasarea folosirii armelor intermediare pe ***scala folosirii forţei*** (vezi subcap. 5.1.4 „Noţiuni generale privind folosirea forţei şi a mijloacelor din dotare de către poliţişti") se face în funcţie de gravitatea situaţiei.

Forţa omorâtoare presupune acţiuni în urma cărora ar putea rezulta moartea ori grave vătămări subiectului sau altor persoane, incluzând şi folosirea armelor letale.

Deşi forţa omorâtoare este identificată cu folosirea armelor de foc, aceasta poate fi generată şi prin aplicarea tehnicilor de luptă manuală, agenţilor chimici, dispozitivelor electronice sau a armelor intermediare.

Scala folosirii forţei este doar un ghid, folosirea forţei de către poliţist este un răspuns la comportamentul subiectului şi nu urmează în mod obligatoriu o ordine presetată a escaladării/creşterii forţei. Poliţistul trebuie să evalueze în mod continuu comportamentul subiectului, pentru a folosi corespunzător forţa, în raport de acesta.

6.3.4. Moduri de acţiune pentru situaţii generale

Procedeele şi regulile tactice care trebuie respectate cu ocazia aplicării măsurilor poliţieneşti pentru situaţii generale sunt prevăzute în **Manualul de proceduri operaţionale.**

6.3.5. Moduri de acţiune pentru situaţii specifice

A. TACTICA REŢINERII

Luarea deciziei se face înainte ca poliţistul să intervină la incident, ori chiar înainte de a avea contact cu subiectul. Poliţistul trebuie să îşi răspundă la două întrebări:

c. este legală/legitimă acţiunea pe care vrea să o desfăşoare?

d. este momentul oportun/prielnic/înţelept/tactic ca să acţioneze?

Desfăşurarea tactică reprezintă modul cum se dispun forţele de intervenţie în relaţie cu subiectul şi implică:

a. Controlul distanţei se realizează:

- pentru subiect neînarmat – distanţa de siguranţă de la 1 până la 3 metri;

- pentru subiect înarmat cu armă albă – distanţa de siguranţă de la 3 până la 6 metri;

- pentru subiect înarmat cu armă de foc – distanţa de siguranţă este dată de orice adăpost care poate oferi protecţie împotriva glonţului;

b. Poziţionarea se realizează:

- ***în relaţie cu un subiect*** poliţistul se poate poziţiona în avantaj sau în dezavantaj, în funcţie de direcţia de abordare. Această poziţionare se poate descrie sub formă de patru nivele de abordare:

- *nivelul 1* – unghi de 45 gr. lateral –faţă – este cea mai bună pentru apropierea din faţă; se foloseşte pentru contactul verbal/vizual cu subiectul;

- *nivelul 2* – în lateralul subiectului – este mai rar folosită deoarece subiectul are tendinţa de a se repoziţiona când poliţistul vine din lateral;

- *nivelul 2½* – unghi de 45 gr. lateral spate – este cea mai bună poziţie pentru escortarea subiectului, se foloseşte şi pentru apropierea de şoferul unui vehicul;

- *nivelul 3* – înapoia subiectului – este cea mai bună poziţie pentru doborârea/imobilizarea /aducerea la sol a subiectului.

- ***în relaţie cu mai mulţi subiecţi*** poliţistul se poate întâlni cu cel puţin trei tipuri de configuraţii:

- subiecţii se află încolonaţi în faţa poliţistului – nu toţi subiecţii se pot angaja în luptă directă cu poliţistul, doar cel din faţă; poliţistul îi are în câmpul vizual pe toţi;

- subiecţii se află în linie în faţa poliţistului – toţi subiecţii se pot angaja în luptă directă cu poliţistul; poliţistul îi are în câmpul vizual pe toţi;

- subiecţii încercuiesc poliţistul – toţi subiecţii se pot angaja în luptă directă cu poliţistul; când acesta ***nu*** îi are în câmpul vizual pe toţi reprezintă cea mai periculoasă poziţionare.

c. Tactici de echipă - la interacţiunea cu un subiect se folosesc, de regulă, două tactici:

I. contact/acoperire (minim 2 poliţişti)

- un poliţist are rolul de a interpela subiectul (CONTACT); el ia decizia dacă şi când se efectuează reţinerea/arestarea subiectului;

- al doilea poliţist (ACOPERIRE–PROTECŢIE) îl sprijină, eventual asigură zona de posibilele ameninţări şi interferenţe; îi permite celui din CONTACT să se concentreze asupra subiectului; este primul care oferă protecţie şi asistenţă poliţistului de CONTACT;

- poliţistul de CONTACT – poziţia la nivelul 1 (stânga/dreapta)
- poliţistul de ACOPERIRE – poziţia la nivelul 1 (dreapta/stânga)

II. capturare (minim 2 poliţişti)

- poziţia celor doi poliţişti în relaţia cu subiectul depinde de situaţia dată, de exemplu:

- poliţistul de CONTACT – poziţia la nivelul 1; interpelarea/distragerea atenţiei
- poliţistul de ACOPERIRE – poziţia la nivelul 2½; execută tehnica de imobilizare/descentralizare

sau

- poliţistul de CONTACT – poziţia la nivelul 1; interpelarea/distragerea atenţiei
- poliţistul de ACOPERIRE – poziţia la nivelul 3; execută tehnica de imobilizare/descentralizare

Capturarea se poate efectua, în mod ideal, cu trei până la cinci poliţişti pentru un subiect violent şi agresiv, aceştia fiind dispuşi pe diferite nivele de poziţionare.

Evaluarea tactică a situaţiei este dată de factorii de care trebuie să ţină cont poliţistul de intervenţie, aceasta fiind împărţită în 4 categorii:

4. *oportunităţile de apreciere a pericolului/ameninţării:*
   - subiectul este tensionat?
   - subiectul ignoră poliţistul?
   - subiectul acordă o atenţie emoţională excesivă poliţistului?

- subiectul se mişcă/agită exagerat?
- subiectul îşi opreşte brusc mişcările?
- subiectul are poziţie de luptă?
- subiectul fixează cu privirea poliţistul?
- subiectul are palmele în afara vederii poliţistului?
- subiectul este înarmat?
- subiectul este bolnav psihic, alcoolist, drogat etc.?
- subiectul este cunoscut cu un trecut violent?

5. *factorii poliţist/subiect:*
   - relaţia numerică între subiect – poliţist creează avantaje/dezavantaje tactice;
   - vârsta, sex, forţă, mărime, nivelul de pregătire de luptă.
6. *circumstanţe speciale:*
   - percepţia clară a poliţistului asupra pericolului (foloseşte forţa/nu foloseşte forţa, trage/nu trage etc.);
   - informaţii speciale despre subiect (membru al unei grupări, activitate infracţională etc.);
   - atac surprinzător;
   - abilitatea subiectului de a-şi escalada agresivitatea;
   - poziţionarea fizică;
   - disponibilitatea fizică (accidentări, vătămări, oboseală etc.);
   - echipamentul şi pregătirea poliţistului;
   - posibilitatea de a cere întăriri;
   - alte circumstanţe speciale (prezenţa altor persoane etc.).

4. nivelul, gradul de stabilizare – se referă la abilitatea subiectului de a folosi forţa împotriva poliţistului; poziţia în picioare a subiectului este mai periculoasă pentru poliţist decât cea în genunchi sau pe burtă.

Opţiunile de intervenţie sunt prezentate în ordinea treptată a folosirii forţei, iar în funcţie de situaţie, poliţistul intervine pentru dobândirea controlului asupra subiectului.

Modul de intervenţie este stabilit în funcţie de evaluarea tactică a pericolelor, astfel poliţistul poate acţiona prin :

A. Prezenţă – în această etapă poliţistul va adopta o poziţie tactică, astfel:

I. ***poziţia deschisă*** – când subiectul este cooperant;
– cu respectarea distanţei de siguranţă (1m);
– poziţie relaxată, însoţită de verbalizare.

II. ***poziţia de pregătire*** – pentru subiectul de la care poliţistul se aşteaptă să reacţioneze;
– distanţa de siguranţă (1–2m);
– poziţie de alertă, pregătit să poată utiliza tehnicile de luptă şi armamentul.

III. ***poziţia defensivă*** – când subiectul refuză să coopereze sau încearcă să se apropie, micşorează distanţa dintre el şi poliţist;

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

– poziţie de luptă (de gardă) care permite poliţistului să se apere dacă se iniţiază o confruntare fizică.

Poliţistul trebuie să aibă abilitatea de a adapta aceste poziţii foarte rapid, în funcţie de evoluţia situaţiei.

B. Verbalizarea/comenzi directe cu subiectul se fac(e) în permanenţă, chiar dacă asupra acestuia, poliţistul foloseşte forţa. Scopul verbalizării este de a-l determina pe subiect să coopereze şi să se supună solicitărilor îndreptăţite ale poliţistului, tacticile verbale folosite fiind următoarele:

I. ***verbalizarea investigativă/de informare*** (culegerea de date şi informaţii, adrese şi nume, numere de maşini etc.)

– tonul vocii este de conversaţie normală, poziţia deschisă;
– se respectă distanţa de siguranţă.

II. ***verbalizarea pentru convingere*** (”vreţi să veniţi până la mine?”, ”ar fi mai bine să părăsiţi...”)

– apropiere de subiect în limita distanţei de siguranţă;
– poziţia de pregătire;
– tonul vocii este normal.

III. ***verbalizarea uşoară de control*** (”calmează-te!”, ”arată-mi mâinile, ieşi afară din maşină!” etc.)

– poziţia de pregătire;
– voce insistentă ceva mai puternică.

IV. ***verbalizarea grea de control*** (”aruncă cuţitul sau trag!”, ”încetează! dacă nu, te arestez!” etc.)

– poziţie defensivă;
– voce intensă şi fermă;
– comenzi concise, clare şi răspicate;
– poliţistul este pregătit să folosească oricare nivel de forţă.

C. Contactul fizic–manual - în această etapă poliţistul urmăreşte ca o persoană necooperantă să devină cooperantă. Nu se folosesc arme de nici un fel. Este recomandat ca poliţistul să utilizeze şi verbalizarea pentru o mai bună înţelegere a acţiunilor lui de către subiect, iar tacticile de contact fizic folosite sunt următoarele :

I. ***Imobilizarea pentru escortă***

– poliţistul se află la nivelul 2 sau 2½ faţă de subiect;
– forţarea/ducerea braţului la spate;
– se vorbeşte cu subiectul;
– mâna interioară a poliţistului (dinspre subiect) forţează/apasă pentru menţinerea controlului asupra subiectului.

II. ***Imobilizarea pentru cooperare*** (pentru înfrângerea rezistenţei pasive)

– forţarea braţului/încheieturii mâinii/cotului/umărului;
– compresie pe punctele de presiune;

– dacă încheietura mâinii sau braţul nu sunt accesibile, se aplică sub ureche/sub mandibulă;

– dacă se realizează cooperarea se detensionează forţarea sau compresia.

III. ***Descentralizarea subiectului/aducerea la sol***

– se foloseşte cu plecarea de pe nivelul 2½ sau nivelul 3 de poziţionare faţă de subiect şi prin tehnici de luptă; poliţistul îl aduce pe acesta la sol;

– se foloseşte şi în poziţia de escortă - nivelul 2 - iar rezistenţa subiectului indică că este necesară descentralizarea acestuia;

– se foloseşte şi când poliţistul se află înăuntrul poziţiei de luptă/faţă în faţă cu subiectul.

IV. ***Stabilizarea subiectului la sol***

– una dintre opţiunile pe care le are poliţistul, după ce subiectul a fost descentralizat, este de a-l stabiliza la sol pregătindu-l pentru încătuşare.

V. ***Contra-măsuri active***

– prin aceste tehnici de luptă se creează o disfuncţie temporară a unei rezistenţe active sau de asalt a subiectului;

– scopul este de a întrerupe abilitatea subiectului de a rezista la: ducerea la sol, stabilizare, încătuşare etc.

– se împart în:

1. <u>şocarea verticală</u> (năucire/buimăcire) – se foloseşte în confruntările de aproape, atunci când siguranţa poliţistului este în pericol şi când în apropiere se găsesc suprafeţe verticale (pereţi, maşini etc.), impactul difuzându-se prin tot corpul subiectului stopându-i temporar acţiunea (5-7 secunde), suficient pentru poliţist să-l descentralizeze, stabilizeze, încătuşeze.

2. <u>lovitura precisă</u> – poliţistul aplică tehnici de lovire cu braţele, picioarele, capul, alte părţi ale corpului în zona bine determinată pentru a cauza imediat, temporar, stoparea comportamentului violent al subiectului.

D. Spray-ul/agenţii chimici se folosesc pentru a stăpâni o rezistenţă activă sau un pericol/ameninţare.

Au ca scop crearea unor efecte fizice care conduc la confuzie şi dezorientare subiectului de a rezista/continua să reziste.

Nu se folosesc în scopul obţinerii controlului asupra subiectului, ci doar pentru dezangajarea acestuia din activitatea violentă.

Tacticile de dispersie sunt:

I. sub formă de ceaţă (pentru zona mai mare) şi de jet precis (ţintă determinată);

II. poziţia poliţistului este defensivă, verbalizează şi dă posibilitatea subiectului să coopereze;

III. dacă subiectul nu cooperează, poliţistul ridică sprayul (nivelul umărului) pentru atenţionarea tuturor (mai ales a colegilor) şi anunţă că-l va folosi;

IV. dacă subiectul încă nu cooperează, poliţistul menţine sprayul ridicat şi pulverizează în rafale scurte spre faţa subiectului, mutându-şi poziţia după fiecare pulverizare;

V. distanţa de folosire a sprayului pe subiect se face de la minim 1,5 m (distanţa de control, distanţă de la care se poate utiliza sprayul);

VI. dacă subiectul cooperează, poliţistul opreşte pulverizarea şi trece rapid la stabilizarea subiectului;

VII. dacă subiectul încă nu cooperează, poliţistul opreşte pulverizarea şi dezangajează sau trece la altă etapă de folosire a forţei;

VIII. dacă asupra poliţistului se folosesc substanţe iritant-lacrimogene are 2 opţiuni:

- dezangajează lupta şi se retrage în zona de siguranţă
- extinde/escaladează lupta

E. Dispozitive electronice pentru control

Dacă prin folosirea acestor dispozitive nu se realizează un control efectiv asupra subiectului, poliţistul trebuie să ia în considerare dezangajarea luptei şi/sau escaladarea luptei prin folosirea altei opţiuni de intervenţie.

Dispozitivele electronice pentru control pot fi de contact sau de distanţă.

Efectul major al acestora se realizează asupra grupelor musculare mari, dar mai ales în zonele cu aglomeraţie nervoasă :

- părţile laterale ale gâtului
- pectoralul superior
- antebraţ
- zona pelviană
- zona dinapoia genunchiului
- gamba şi partea de sus a coapsei

Tactica folosirii armelor intermediare se face prin:

e. atenţionarea verbală
f. prezentarea armei/intimidarea
g. tehnici de luptă individuală
h. tactici de echipă
   - pentru fixarea subiectului
   - pentru extragerea subiectului
   - pentru protecţia subiectului
   - pentru stabilizarea subiectului se folosesc celule tactice de 3,4,5, poliţişti cu sarcini de protecţie, intervenţie, asigurare.

Armele intermediare se pot utiliza în situaţii specifice şi fără atenţionarea prealabilă a subiectului.

Armele de foc/forţă omorâtoare sunt folosite cu scopul de a opri pericolul/ameninţarea.

Tactica folosirii se face prin:

a. *Luarea deciziei* – este o acţiune intenţionată a poliţistului pe care trebuie să şi-o asume şi care poate cauza moartea/rănirea gravă a subiectului.

b. *Ţinta* – după ce poliţistul a luat decizia că trebuie să tragă, trebuie să fie îndeplinite 3 condiţii pentru a deschide focul asupra subiectului:

I. căutarea ţintei
II. identificarea ţintei
III. focalizarea ţintei

Excepţia de la această regulă este cea referitoare la pericolul foarte mare (când subiectul deschide foc la întâmplare şi, prin aceasta, există pericolul de a răni/ucide persoane nevinovate), situaţie când poliţistul deschide foc fără să apuce să focalizeze ţinta.

c. *Controlul armei*

I. disciplina de foc – se evită focul încrucişat sau cel de fratricid

II. portul armei – evitându-se dezarmarea de către subiect sau alte persoane

III. subiect înarmat – poliţistul trebuie să aibă o armă superioară
– controlul distanţei de siguranţă, adăpostirea
– aşteaptă întăriri
– poliţistul prin acţiunile sale încearcă să-l dezarmeze pe subiect (îndepărtarea pericolului)

Odată ce poliţistul a obţinut controlul subiectului prin folosirea uneia dintre opţiunile de intervenţie deja amintite, poliţistul continuă cu următoarele ***măsuri post-intervenţie***:

a. Stabilizarea subiectului

- înseamnă că subiectul şi-a oprit rezistenţa şi se află în poziţia/starea în care i se pot aplica cătuşele;
- poate fi:
  - **verbală** – prin comenzi directe, subiectul va fi adus în poziţie de siguranţă pentru poliţist (în picioare, în genunchi, pe burtă), apropiere, încătuşare;
  - **fizică** – un poliţist - aducerea la sol, tehnici de control fizic, încătuşare
    – mai mulţi poliţişti - aducerea la sol, tehnici de control fizic, încătuşare

b. Monitorizarea subiectului

- după încătuşare, poliţistul are responsabilitatea custodiei subiectului;
- prin monitorizare se închide cercul folosirii forţei şi se ajunge de unde s-a plecat - la verbalizare;
- poliţistul încearcă să se calmeze pe el, pe colegii lui şi pe subiect;
- se acordă primul ajutor/ajutor medical de specialitate;
- îl linişteşte pe subiect şi încearcă să-i redea încrederea de sine;
- când s-a folosit forţa, poliţistul verifică dacă există vătămări/răniri/accidentări, nivelul de conştienţă, respiraţia, acordă primul ajutor, continuă monitorizarea

subiectului, îl aşează într-o poziţie mai lejeră (de pe burtă - în genunchi sau în picioare)

c. Percheziţia/controlul corporal

- presupune căutarea obiectelor, armelor ascunse după stabilizare şi încătuşare;
- dacă nu este încătuşat, trebuie stabilizat după care se efectuează controlul corporal;
- controlul este sistematic, se începe de la trunchi înspre extremităţi pentru a verifica primordial zonele de acces rapid a mâinilor subiectului, din spatele subiectului şi nu din faţă (pentru a evita reacţiile acestuia);
- dacă se găseşte o armă, controlul se continuă pentru găsirea şi altor arme;
- se efectuează ori de câte ori poliţistul ia în custodie pe cineva;
- poziţia de control ideală este la nivelul 2½ de poziţionare faţă de subiect.

d. Escortarea subiectului

- după ce a fost controlat, subiectul poate fi deplasat spre vehicule sau spre altă locaţie;
- poliţistul se asigură că are contact fizic în permanenţă cu subiectul;
- nivelul 2 de poziţionare a poliţistului faţă de subiect;
- în funcţie de gradul de cooperare a subiectului cu poliţistul, acesta va aplica tehnica de escortare corespunzătoare (pentru subiect încătuşat, neîncătuşat, cooperant, necooperant etc.).

e. ***Transportarea subiectului***

- dacă subiectul urmează să fie transportat, poliţistului îi revine sarcina să-l transporte în siguranţă;
- poliţistul îl asistă la urcarea/coborârea din vehicul;
- monitorizarea subiectului pe toată durata transportului;
- dacă este rănit/bolnav este necesară asistenţă medicală.

f. Predarea/depunerea subiectului, când poliţistul verbalizează cu subiectul înaintea descătuşării

I. <u>pentru subiect cooperant</u> poliţistul are în vedere:

- întoarcerea subiectului cu spatele pentru descătuşare;
- adoptarea nivelului 3 de poziţionare faţă de subiect;
- subiectul îşi pune mâinile, pe rând, pe cap;
- poliţistul se mută la nivelul 2 ½;
- subiectul rămâne nemişcat cu mâinile pe cap;
- poliţistul se dezangajează/depărtează de subiect cu faţa spre el.

II. <u>pentru subiect violent</u> descătuşarea se face în echipă:

- doi poliţişti îl stabilizează pe subiect (este indicată lipirea acestuia cu pieptul de un plan vertical) înaintea descătuşării;
- un alt poliţist, după ce se asigură că subiectul a fost stabilizat, îi scoate cătuşele;
- cei doi poliţişti se îndepărtează de subiect, dar continuă monitorizarea lui până se îndepărtează de el/de ei.

B. OPERAŢIUNI ÎN CLĂDIRI

A. Sectorizarea foloseşte divizarea unei zone în sectoare codificând-o prin litere şi cifre.

Se impune ca toţi poliţiştii implicaţi în operaţiune să înţeleagă cum este sectorizat obiectivul.

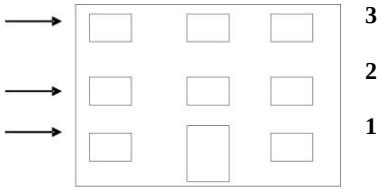

Nivelele sunt numerotate de la parter spre etaj

Fig. 1

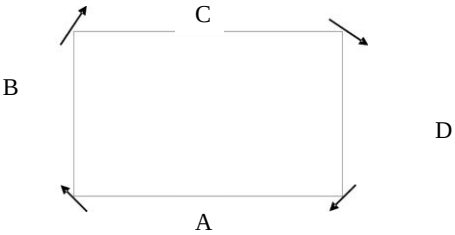

Pereţii sunt notaţi alfabetic în sensul acelor de ceasornic.

Fig. 2

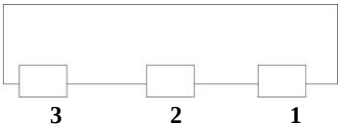

Fiecare fereastră, uşă, alte căi de acces sunt numerotate de la dreapta spre stânga.

Fig. 3

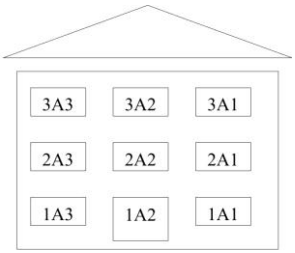

PARTEA „A" A CLĂDIRII

Această ilustraţie este un exemplu de sectorizare a unei clădiri. Celelalte părţi ale clădirii vor fi sectorizate la fel.

Fig. 4

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Intrarea

Consideraţii despre planificare:

a. determinarea numărului de personal necesar operaţiunii;
b. un minimum cinci poliţişti pentru a efectua cercetarea unei clădiri;
c. pentru o zonă de pericol se folosesc trei poliţişti în operaţiunile unde se aşteaptă confruntarea cu mai multe pericole;
d. pentru încăpere numărul ideal de poliţişti este de trei sau patru;
e. când se stabileşte numărul de echipe de intrare în clădire se ţine cont de :

- numărul de pericole, non-combatanţi, alte persoane şi echipamentul acestora;
- mărimea, complexitatea, numărul, tipul structurii, ariile, zonele cu pericol din exterior;
- numărul punctelor de intrare şi tipul acestora;
- controlul şi arestările de efectuat.

De o importanţă deosebită sunt stabilirea echipamentului necesar pentru a efectua o operaţiune de intrare şi cercetare cu succes, stabilirea şi identificarea tipului de mediu ce poate fi întâlnit de echipa tactică şi stabilirea reacţiilor anticipate ale pericolului.

B. Apropierea de punctul de intrare presupune:

a. timpul şi distanţa de la ultima poziţie de acoperire-adăpostire la punctul de intrare să fie cât mai scurte posibil;
b. deplasarea se face cu o asigurare de 360 grade şi sub acoperirea lunetistului-observator;
c. echipa trebuie să aibă în vedere o intrare primară şi o intrare alternativă, dacă prima este compromisă;
d. când este posibil, se recomandă o apropiere sistematică/metodică;
e. acţiunile la punctul de intrare:

- se face o verificare rapidă a punctului de intrare;
- se planifică spargerea a două puncte de intrare;
- când se intră de la nivelul de jos *cu o echipă mică de curăţare*, este preferabil să se intre de la un capăt al clădiri, decât din mijloc;
- când se intră de la nivelul de jos *cu o echipă mare de curăţare*, se poate intra la mijlocul clădirii, deoarece sunt mulţi poliţişti şi se pot împărţi stânga-dreapta, metoda de curăţare fiind rapidă şi sigură.

C. Intrarea de sus în jos (acoperiş, de la ultimul etaj, de la nivelul superior):

a. măreşte elementul de surpriză, viteză şi agresiune;

b. maximizează unghiurile tactice în jos;

c. descreşte posibilitatea echipei tactice de a întâlni capcane;

d. minimizează stresul fizic al echipei lucrând cu gravitatea;

e. scopul este de a împinge pericolul în jos şi de a-l scoate afară din obiectiv; astfel, poate încerca să scape devenind vulnerabil pentru lunetist sau echipa de capturare din perimetrul exterior;

f. dacă pericolul ar fi împins în sus, acesta ar deveni încolţit, disperat şi ar putea cauza răniri grave persoanelor nevinovate, echipei tactice şi chiar lui.

D. Acţiunile în afara punctului de intrare presupun:

a. Selectarea poziţiei – se bazează pe caracteristicile punctului de intrare;

I. Uşi care se deschid în interior – echipa se aliniază pe partea cu balamalele şi, când este posibil, la stânga şi la dreapta de uşă pentru o maximă acoperire.

II. Uşi care se deschid în exterior – echipa se aliniază pe partea cu mânerul de deschidere; se evită „joaca" în faţa uşii; se minimizează astfel obstacolele şi se maximizează viteza de execuţie.

b. Poziţia individuală – pericolul poate veni de oriunde; corpul trebuie să fie poziţionat corect pentru a evita compromiterea acţiunii şi a facilita surpriza, viteza şi agresivitatea acesteia.

I. Capul şi ochii: aliniaţi cu zona de pericol şi/sau zona de responsabilitate.

II. Arma: degetul se află în afara gărzii trăgaciului; de regulă, arma se poartă în mâna opusă peretelui, iar dacă luptătorii nu sunt antrenaţi pentru ambele mâini, atunci în mâna îndemânatică; arma stă îndreptată doar spre zona de pericol şi/sau zona de responsabilitate.

III. Picioarele: poziţia este cât mai aproape posibil de uşă (dar nu în deschiderea uşii) astfel încât intrarea să se facă în viteză; poziţia boxerului nu permite picioarelor să îţi compromită poziţia ta şi a echipei;

IV. Poziţia: genunchii uşor flexaţi; stabilitatea este foarte importantă;

V. Corpul: aplecat uşor în faţă; se evită pierderea echilibrului;

VI. Mintea: se întreabă : - este un punct de intrare sigur?
- avem suficiente forţe?
- este poziţia echipei compromisă?

Poliţiştii trebuie să aibă încredere în simţuri (văz, auz, miros, tactil); să fie concentraţi şi pregătiţi să întâlnească şi să înfrângă pericolul.

O.E.E. = observă, evaluează şi elimină pericolul.

c. Echipamentul:

- să nu facă zgomot şi să nu fie voluminos;
- poliţistul trebuie să se întrebe dacă are echipamentul corespunzător pentru intrare şi cercetare.

d. Tehnici de asigurare individuală şi de echipă presupun:

- Felierea;
- Penetrarea limitată;
- Vizualizarea rapidă (aruncă un ochi rapid);
- Folosirea oglinzilor tactice de inspectare;
- Penetrarea totală (binom);
- Asigurarea dirijată (lunetist, observator, element de suport etc.)

E. Metodele de intrare sunt:

a. Metoda sistematică/lentă – metodică

- este folosită pentru a intra în linişte, în încercarea de a reduce distanţa dintre poliţist şi pericol;
- se foloseşte în medii prietenoase unde pericolul nu are suport/sprijin pentru a fi alertat sau ajutat;
- este cunoscută ca metodă tactică acoperită;
- este extrem de eficientă în intrările în structuri mari;
- se foloseşte când locaţia pericolului este necunoscută şi mărimea echipei de intrare este limitată.

b. Metoda dinamică

- se utilizează în orice misiune care necesită accesul imediat în obiectiv;
- în mod virtual se aseamănă cu cea sistematică, dar se distinge prin viteza şi metoda de spargere.

c. Metoda trucată (vicleşugului)

- este folosită în maniera de a nu pune in pericol poliţistul pe durata deplasării şi accesului în obiectiv (servicii de întreţinere, livrare pizza, omul de la cablu etc.)
- este o metodă sigură de apropiere şi intrare, când este bine planificată şi antrenată/pregătită;
- avantajele acestei metode includ:
  - punctul de intrare este deschis chiar de către pericol, reducându-se astfel riscul atât pentru echipă, cât şi pentru ocupanţii clădirii, ca urmare a spargerii acesteia;
  - apropierea de obiectiv poate fi realizată fără necesitatea adăpostirii, acoperirea în schimb rămânând valabilă;
  - arestarea pericolului se poate face chiar la punctul de intrare.
- această metodă nu se recomandă în situaţiile cu subiecţi baricadaţi;

- dacă metoda este compromisă, echipa tactică trebuie să fie pregătită să execute imediat intrarea şi curăţarea;
- poate fi dificilă în transportarea şi deplasarea echipamentului şi personalului.

F. Spargerea - metoda de spargere trebuie să fie determinată chiar din timpul planificării misiunii; de asemenea, se au în vedere şi metode alternative de spargere; toţi membrii echipei trebuie să fie capabili să execute toate tehnicile de spargere.

O spargere improprie a punctului de intrare în obiectiv poate cauza răniri ale membrilor echipei ori persoanelor inocente; o spargere improprie poate compromite misiunea.

Spărgătorii trebuie să fie capabili de:

a. realizarea unei intrări sigure pentru echipa tactică;
b. recunoaşterea potenţialelor puncte de intrare şi potenţialelor zone de pericol;
c. analizarea punctelor de intrare primordiale şi secundare;
d. analizarea metodelor de spargere folosite primordial şi secundar;
e. pregătirea pentru a efectua mai multe spargeri.

Tehnici de spargere

a. spargerea manuală şi mecanică - instrumente folosite: berbec, baros, 'hooligan tool', dispozitive hidraulice de răcire, bare în formă de 'T' şi de 'J', gură de lup, levier, maşini de spargere etc.

b. spargerea balistică

- este o tehnică alternativă de spargere a intrării într-o structură prin folosirea armamentului şi muniţiei;
- nu este o tehnică tocmai optimă, deoarece se pot provoca răniri ale persoanelor non-combatante, colegilor de echipă şi alte pagube colaterale;
- este necesară în unele situaţii când se face accesul în camere subsecvente;
- este o tehnică secundară/alternativă, deoarece reîncărcarea armei se face greoi, iar muniţia pe durata operaţiunilor este limitată.

c. spargerea termică

- se folosesc instrumente, mijloace şi materiale, care produc temperaturi extrem de mari, destinate să topească, să deformeze ori să vaporizeze obiecte şi mecanisme care desecurizează intrarea într-o locaţie;
- este o spargere secundară ce se foloseşte când alte tehnici sunt necorespunzătoare, din motive tehnice sau tactice;
- această tehnică are şi dezavantaje şi limitări care trebuie luate în considerare la planificarea spargerii (sculele termice pot cauza reacţii violente pe ţintă, tuburile de oxigen pot exploda dacă sunt atinse de gloanţe ori şrapnel, necesită echipament de protecţie special, tactic produce zgomot, lumină şi căldura, care pot compromite misiunea);

d. spargerea explozivă

- adesea este cea mai rapidă şi efectivă tehnică de spargere;
- se face de către specialişti;
- *avantaje* - garantează intrarea, furnizează viteza necesară în situaţiile în care sunt implicate persoane nevinovate/probe vitale şi creează efectul de şoc şi consternare;
- *dezavantaje* - folosirea explozivilor poate crea suprapresiune şi nu pot fi folosiţi în raiduri în laboratoarele de droguri.

Folosirea trăgătorilor la intrare nu este o metodă propriu-zisă de intrare; lunetiştii, în conjuncţie cu alte metode de intrare, pot creşte oportunitatea de succes a misiunii şi descreşte potenţialele răniri/vătămări ale echipei tactice sau ale persoanelor inocente.

Echipa tactică este pregătită să intre; subiectul se află în câmpul vizual al lunetistului/observatorului.

Cu o tragere de precizie, subiectul va fi eliminat în situaţiile cu luare de ostatici sau de punere în pericol a echipei tactice. După tragere, echipa execută imediat intrarea şi exploatează situaţia.

Câştigarea intrării:

a. coordonarea echipelor tactice este foarte importantă;

b. acţiunea acestora se desfăşoară în timpi bine determinaţi (spargere, distrugere etc.)

c. toate echipele tactice se găsesc în poziţie de pregătire;

d. spargerea primară şi secundară să fie realizabile/realizate;

e. imediat după spargere se acoperă toate unghiurile tactice pentru stabilirea şi dominarea poziţiei;

f. toate acţiunile se fac în cea mai atentă/sigură viteză.

G. Mijloacele de consternare şi diversiune (flash/bang, muniţii şi grade de consternare, mijloace de diversiune şi distragere a atenţiei) se folosesc pentru a produce zgomot foarte puternic şi lumină extrem de puternică, care provoacă efecte fiziologice şi psihologice asupra subiectului.

Acestea se mai folosesc pentru a minimaliza şansa de rănire/vătămare a echipei tactice, persoanelor nevinovate, a subiectului; creşte probabilitatea de succes a operaţiunii.

Când se planifică folosirea acestora, se ia în considerare dacă în locaţie există copii, bătrâni, substanţe inflamabile ori probe sau circumstanţe care restricţionează folosirea lor.

Efectele folosirii mijloacelor de consternare şi diversiune sunt următoarele:

În general, aceste mijloace afectează organismul uman (fiziologic şi psihologic) şi mediul înconjurător.

Efectul durează între 5 şi 10 secunde, care va fi rapid exploatat de către echipa tactică.

a. *efectele fiziologice:*

- zgomotul puternic cauzează „ţiuitul urechilor";

- lumina puternică cauzează constricţia pupilelor, chiar dacă ochii sunt închişi;
- fumul împiedică vizualizarea ;
- echilibrul este afectat datorită presiunii din urechi;
- ATENŢIE! Detonarea la o distanţă mai mică de 2 m poate cauza surzirea permanentă.

b. *efecte psihologice:*

- dezorientarea şi confuzia;
- panicarea – determină subiectul să ia în mod automat poziţia „fetus", ca urmare a unei acţiuni agresive;

H. Intrarea în clădire nu se face prin trecerea de o zonă care nu a fost cercetată şi presupune:

- menţinerea siguranţei pe toate unghiurile tactice spre zonele cercetate;
- toate mişcările echipei sunt coordonate;
- comunicarea este necesară, ea trebuie să fie concisă şi exactă;
- echipa trebuie să fie sistematică şi meticuloasă; întotdeauna să se deplaseze cu viteză, unde se află în siguranţă.

Echipa de intrare trebuie să-şi acopere siguranţa la 360 grade, incluzând şi părţile de jos şi de sus, folosind următoarele tehnici de intrare pe uşă:

a. *încrucişată*

- acest tip de intrare nu necesită căutarea ţintei, deoarece aria de responsabilitate este vizibilă imediat;
- când poliţiştii se hotărăsc să o folosească, se dispun pe de o parte şi alta a uşii;

b. *cârlig*

- această tehnică permite intrarea simultană a doi poliţişti printr-o uşă mai largă;
- aria de responsabilitate nu este vizibilă până ce poliţiştii intră;

c. *combinată*

- se foloseşte prin combinarea tehnicii încrucişate şi cârlig;
- se pleacă de pe aceeaşi parte a uşii, din poziţia grupat, iar după intrare poliţiştii sunt separaţi pe arii de responsabilitate;

d. *penetrare limitată*

- este utilizată pentru acoperirea punctului de intrare, când nu există suficient spaţiu pentru a executa tehnica încrucişată sau cârlig şi când nu sunt pericole ca poliţiştii să se confrunte cu un pericol venit din părţile laterale interioare ale punctului de intrare (WC, cămară etc.)

A). Tehnicile/poziţiile de dominare a încăperii dau un maxim de siguranţă şi permit acoperirea tuturor sectoarelor de foc, fără ca poliţistul să ştie unde sunt poziţionaţi ceilalţi membrii ai echipei tactice, deoarece ajuns într-o asemenea poziţie poliţistul îşi

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

cunoaşte foarte bine aria de responsabilitate (nu pot fi doi poliţişti). În mod iniţial, poliţiştii sunt vulnerabili la 360 grade.

Tehnicile/poziţiile de dominare a încăperii sunt următoarele:

a. *colţuri opuse*

- este tehnica preferată; comunicarea şi contactul vizual dintre poliţişti sunt foarte importante;
- după ce poliţiştii au executat intrarea, se poziţionează în colţurile opuse ale încăperii;
- avantaje:
  - furnizează o bună vizualizare a unghiurilor tactice;
  - pune subiectul în dezavantajul de a-şi forţa decizia;
  - elimină spaţiile „moarte";
  - şanse mari de supravieţuire dacă unul dintre poliţişti a activat un D.I. sau capcană;

b. *părţi separate*

- poliţiştii, după ce intră, se dispun stânga - dreapta punctului de intrare, pe acelaşi perete;
- avantaje:
  - vizualizare foarte bună a încăperii şi unghiurilor;
  - subiectul este pus în dezavantaj, pentru că trebuie să decidă pe care ţintă trebuie să o angajeze;
  - permite stabilizarea rapidă a unei siguranţe şi zone de tragere;
  - minimalizează expunerea poliţiştilor la zone şi pericole neobservate.

c. *aceeaşi parte*

- este folosită în situaţiile în care spaţiile/încăperile sunt mici şi restricţionează deplasarea/mişcarea;
- echipa intră şi se deplasează împreună (binom);
- este cea mai nepreferată poziţie de dominare, întrucât ariile de acoperire ale poliţiştilor sunt mici, iar ei reprezintă o ţintă mare pentru subiect;
- după intrare, echipele trebuie să se aştepte la întâlnirea cu un pericol imediat; se deplasează în poziţie de dominare; nu modifică tehnica în derulare; trebuie să depună efort să aplice planul, chiar dacă se întâlnesc cu un pericol imediat; angajarea luptei/percepţiei cu un pericol imediat, nu trebuie să încetinească echipa de intrare.

Aceleaşi tehnici de intrare se aplică şi în cazul utilizării scutului balistic, diferenţa fiind aceea că scutul se plasează înaintea echipei, pentru protecţia balistică. Intrarea cu scutul poate fi efectuată şi pe durata intrărilor sistematice şi cele dinamice. Scutul intră

primul prin punctul de intrare, doar după ce acesta a intrat suficient în încăpere, permite celorlalţi poliţişti accesul complet şi stabilirea poziţiilor de dominare.

Niciodată poliţistul cu scut balistic nu intră într-o zonă/sector neînsoţit!

Spargerea şi intrarea pe diferite tipuri de ferestre sunt importante ca şi intrarea pe uşă, fiind necesare în situaţia în care intrarea pe uşă nu poate fi realizată.

Avantajele acestora sunt că furnizează o metodă alternativă de intrare şi nu este aşteptată de către subiect.

Dezavantajele acestui tip de intrare sunt viteza redusă, zgomotul, riscul crescut de rănire, complexitatea şi trecerea echipamentului prin fereastră.

B). Metodele de intrare pe fereastră sunt următoarele:

a. intrarea sistematică/metodică

b. intrarea dinamică

Odată ce echipele tactice au intrat în clădire, trebuie să cerceteze/cureţe întreaga clădire sau obiectivul.

C). Selectarea metodei de curăţare şi a schemei de manevră se realizează în funcţie de consecinţele potenţiale ale întârzierii (vieţile ostaticilor, distrugerea probelor etc.); minimizarea riscului pentru echipa tactică şi ocupanţii clădirii; înţelegerea capabilităţii şi limitării de resurse (personal, echipament şi armament).

Selectarea metodei de curăţare se face prin cele două metode primare cu variante pentru fiecare dintre ele (influenţate de numărul de poliţişti şi configuraţia obiectivului), acestea fiind:

a. Curăţarea sistematică/lent metodică

I. se execută în echipă tactică de minimum cinci oameni;

II. această metodă permite echipei de intrare să se apropie foarte mult de subiect/pericol înainte de a fi detectată;

III. foloseşte tehnici de comunicare non-verbală;

IV. dacă situaţia este compromisă, se transformă în dinamică;

b. Curăţarea dinamică – necesită echipe mult mai mari, urmăreşte controlarea imediată a obiectivului.

Selectarea schemei de manevră se face de către şeful echipei tactice, care va determina ce tehnică de curăţare va funcţiona mai bine pentru fiecare situaţie în parte. Selectarea tehnicii trebuie să înlăture pericolul şi să creeze timp pentru echipele tactice, iar planificatorul tactic şi şeful de echipă trebuie să cunoască toate tehnicile de curăţare, iar combinarea acestora să depindă de pericolul specific fiecărei situaţii.

Coordonarea intrărilor şi curăţirilor se face prin mai multe echipe care pot curăţa acelaşi obiectiv sau obiective separate.

În aceste situaţii, coordonarea şi comunicarea sunt extrem de importante pentru a preveni încrucişarea de focuri şi fratricidul, mai ales când două sau mai multe echipe lucrează în acelaşi obiectiv.

Metodele de curăţare sunt următoarele:

a. Cameră cu cameră – echipa minimă este de cinci poliţişti. Unde structura permite, echipa poate curăţa mai multe camere în acelaşi timp, după care trece la camera următoare. Cu cât echipa este mai mare, cu atât obiectivul va fi mai repede curăţat.

I. avantaje:

- uşor de controlat;
- rata scăzută de fratricid;
- necesită minim de personal;
- economie de forţe.

II. dezavantaje:
- consumare de timp;
- oboseală mentală şi fizică.

b. Inundaţia – elementul de curăţare este compus din suficient personal ca să fie prevăzut cel puţin un binom în încăpere, scutierul asigură protecţia înainte, iar şeful de echipă controlează mişcarea echipei/binoamelor. Binoamele intră fiecare în încăperea destinată, intră în poziţie de dominare şi securizează încăperea.

I. avantaje:
- acţiunea agresivă;
- securizarea rapidă a obiectivului;
- reducerea şansei subiectului de a se fortifica şi înarma;
- arestarea subiectului cu minim de rezistenţă;
- prezervarea probelor;

II. dezavantaje:
- potenţial fratricid;
- putere de foc foarte mare;

c. Punctuală - elementele de curăţare efectuează spargerea şi se deplasează pe cât de repede posibil direct la locul unde se cunoaşte că se află subiectul/pericolul. Echipele trebuie să menţină 360 grade de siguranţă de la punctul de spargere până la contactul cu subiectul, chiar dacă trec prin zona necurăţată. Poate fi efectuată atât sistematic, cat şi dinamic.

I. avantaje:
- acţiunea agresivă;
- securizarea rapidă a obiectivului;
- reducerea şansei subiectului de a se fortifica şi înarma;

II. dezavantaje:
- trecerea prin zone necurăţate;
- creşterea oportunităţii la 360 gr. pentru subiect;
- lipsirea suportului;

d. Ambuscada – realizarea acesteia poate fi efectuată atât înăuntru, cât şi în afara obiectivului. Această metodă permite echipei de intrare să aştepte venirea subiectului înspre locaţia lor. O ambuscadă poate da unei echipe de intrare surpriza necesară să rezolve o situaţie de pericol fără incidente. O ambuscadă aduce subiectul/pericolul în afara mediului/locaţiei lui şi în interiorul echipelor de intrare, furnizând avantaj tactic acestora.

I. avantaje:
- reduce posibilitatea compromiterii misiunii, deoarece subiectul nu ştie de prezenţa echipelor;
- reduce posibilitatea de fortificare a subiectului;
- creează posibilitatea de arestare a subiectului fără incidente;
- reduce şansa de risc.

II. dezavantaje:
- consumare de timp;
- necesită un nivel ridicat de disciplină şi răbdare;
- contact mic cu resursele din afară.

e. Ambuscada în teren închis se foloseşte cu metoda sistematică de deplasare. Echipa formează o ambuscadă într-un loc preselectat şi aşteaptă subiectul să se apropie. Locul de ambuscadă selectat se bazează pe informaţii şi date despre prezenţa subiectului în locul şi timpul specific. Echipa este compusă din minimum cinci oameni. Prezintă aceleaşi avantaje şi dezavantaje ca şi ambuscada simplă.

f. Încercuirea: obiectivul este încercuit şi penetrat, limitat pe toate căile de acces, dominat şi curăţat cât se poate de mult din afară, împiedicându-l pe subiect să controleze aceste zone. Odată ce obiectivul este astfel sub control, echipa de intrare pătrunde şi curăţă obiectivul cameră cu cameră. De regulă, această manevră se face pentru curăţarea unui laborator clandestin.

I. avantaje:
- surpriza, viteza şi acţiunea agresivă;
- reduce posibilitatea de fortificare şi înarmare a subiectului;
- limitează contactul cu D.E.I. şi alte pericole/riscuri;
- multiple penetrări ale obiectivului;
- control asupra scăpării subiectului.

II. dezavantaje:
- potenţial fratricid;
- dificultate în ajungerea la ferestre;
- acoperirea ariilor interioare nu este imediată;
- efort mare/intensiv.

g. Scindarea: echipa tactică intră în centrul obiectivului, jumătate din echipă curăţă partea din dreapta obiectivului, iar cealaltă jumătate partea din stânga. Scindarea poate fi făcută sistematic ori dinamic. Echipele care s-au separat pot folosi manevre şi tehnici în mod independent.

I. avantaje:
- necesită o minimă coordonare;
- securizarea rapidă a obiectivului;
- uşor de controlat;
- potenţial scăzut de fratricid.

II. dezavantaje:
- probleme de comunicare după separarea echipelor;

h. Ciocan şi nicovală: este o intrare coordonată, simultană, a două echipe tactice. O echipă intră în obiectiv şi începe curăţarea, împingând subiectul înspre cea de-a doua echipă aflată în aşteptare. Această manevră se execută cel mai bine în structuri sub formă de „L" sau când manevra se face de sus în jos.

I. avantaje:
- surpriza, viteza şi acţiunea agresivă;
- creează confuzii subiectului;
- creşterea unghiurilor tactice şi acoperirea sectoarelor;

- subiectul se confruntă cu multiple fronturi;

II. dezavantaje:

- potenţial fratricid;
- efort mare/intensiv;

i. Cercetarea grupată/şarpele: elementul de curăţare, de regulă, este mic (2-3 poliţişti de curăţare) şi curăţă obiectivul cameră cu cameră; elementul de suport urmează/urmăreşte elementul de curăţare prin tot obiectivul. Poate fi sistematică sau dinamică.

I. avantaje:

- eficientă pentru coordonarea operaţiunilor;

II. dezavantaje:

- oboseală şi stres mental.

La intrarea pe uşile din interiorul obiectivului, tehnicile utilizate sunt aceleaşi ca şi la uşile exterioare; spargerea celor mai multe uşi interioare se face câteodată cu scule mai simple şi mai uşoare.

Folosirea mijloacelor de diversiune se face în acelaşi mod ca şi la uşile exterioare. Se folosesc tehnicile de asigurare individuală şi colectivă.

Tehnicile de cercetare şi curăţare a camerelor au următoarele caracteristici:

a. folosirea a cel puţin doi poliţişti pentru o cameră;
b. coordonare şi comunicare;
c. ieşirea rapidă din cadrul uşii;
d. observare, evaluare, eliminarea pericolului;
e. curăţarea colţurilor şi a centrului camerei;
f. deplasarea în poziţiile de dominare şi stabilizarea controlului asupra camerei;
g. pauza de moment pentru reorganizarea şi evaluarea rapidă a situaţiilor;
h. luarea deciziei privind modul în care să se facă curăţarea;
i. acţionarea în urma deciziei;
j. odată ce poziţiile de dominare şi acoperire a sectoarelor de foc au fost stabilite, se poate determina modalitatea de cercetare a camerelor; indiferent de tehnica de cercetare folosită, un poliţist va asigura acoperirea, iar celălalt poliţist va proceda la cercetare.

Tehnicile sunt de două feluri:

a. pe sectoare – se foloseşte de către o echipă de curăţare de doi, trei sau patru poliţişti, până ce se stabilesc poziţiile de dominare pe colţuri opuse. Un poliţist menţine acoperirea din poziţia lui de dominare, în timp ce un alt poliţist avansează şi curăţă pe sectorul lui de foc. Este eficientă în camere de mărimi medii sau mici. Este de evitat în camere cu deschidere în alte încăperi sau în camere aglomerate.

b. unul lângă altul - se foloseşte de către o echipă de curăţare de doi, trei sau patru poliţişti. Un poliţist menţine acoperirea din flancul poziţiei celui de-al doilea poliţist, care efectuează curăţarea. Ambii avansează şi curăţă (în binom) întreaga cameră sau zonă. Este eficientă în camere de mărimi medii sau mici. Echipa de patru poliţişti este recomandată pentru curăţarea spaţiilor mari şi chiar a camerelor care au deschidere în alte încăperi sau camere aglomerate.

D). Tehnici de cercetare şi curăţare a holurilor

Holurile sunt coridoare sau zone de trecere care leagă diferitele încăperi dinăuntrul structurii. Configuraţia holurilor poate fi:

a. vestibul;
b. drept;
c. în formă de „L";
d. în formă de „T";
e. în formă de „U";
f. combinaţiile celor de mai sus.

Toate holurile trebuie să fie securizate şi curăţate de către echipele tactice. Poliţiştii trebuie să se apropie corect, să evalueze și să se deplaseze foarte atent pe holuri sau în apropierea holurilor. De aceea, trebuie identificate următoarele:

- tipurile de hol și relaţiile cu uşile;
- zonele și punctele de pericol de pe holuri;

Deschiderea uşilor în/din hol cuprinde:

a. uşi paralele faţă în faţă;
b. uşi paralele intercalate;
c. uşi doar pe o parte a holului;

Deplasarea pe holuri include următoarele tehnici:

a. Dosar – se foloseşte pe holuri înguste

I. poliţistul 1 asigură cu scutul balistic protecţia din faţă a echipei;
II. poliţiştii 2 şi 3 acoperă partea stângă şi partea dreaptă a poliţistului 1(flancare);
III. poliţistul 4 asigură spatele echipei;

- *avantaje* - este eficientă când se foloseşte scut balistic;
-*dezavantaje* - limitarea câmpului vizual înaintea poliţiştilor 2 şi 3; restrictivă şi înceată când echipele se confruntă cu uşi faţă în faţă;

b. Dublu dosar – se foloseşte pe holuri largi (cel puţin 1,5 m);

I. poliţistul 1 asigură cu scutul balistic protecţia din faţă a echipei;
II. poliţiştii 2 și 3 acoperă partea stângă şi partea dreaptă a poliţistului 1(flancare);
III. ultimul poliţist asigură spatele echipei;
IV. 2 scuturi balistice pot fi folosite pentru protecţia din faţă;
V. tehnica permite echipelor să intre mai eficient pe holurile cu uşi opuse.

E). Tehnici de cercetare și curăţare a scărilor

Deplasarea pe scări se face în funcţie de construcţia şi caracteristicile acestora. Scările ascendente pun echipa de curăţare în dezavantaj tactic. Când o scară este privită de jos, nu se observă nimic mai mult decât capătul treptelor şi nivelelor. Urcarea pe scări se poate face sistematic şi dinamic. Tehnica de urcare este unul lângă altul.

6.3.6. Moduri de acţiune pentru gestionarea conflictelor provocate de grupuri/mulţimi de oameni

A. Situaţiile conflictuale pot să apară din mai multe motive:

- interese de grup care au ca scop incitarea la violenţă;
- distrugerea proprietăţii;

- provocarea autorităţilor;
- provocarea unui rău uneia/mai multor persoane;
- dificultăţi/probleme economice, sociale, etnice, politice, religioase etc.

B. Situaţiile conflictuale pot lua diferite forme:
- lupte de stradă;
- dezordine publică;
demonstraţii, tulburări civile etc.

Grupurile care generează aceste situaţii conflictuale reprezintă asocieri de indivizi (minimum 3) care, de regulă, au legături de familie, prietenie, vecinătate, legături emoţionale, infracţionale, interese comune (materiale, financiare, sociale, politice etc.), repulsie faţă de lege şi autorităţi.

Indivizii din cadrul grupului aflat în conflict se ascund sub masca anonimatului (le conferă impresia falsă că nu pot fi identificaţi), iar faptul că nu sunt singuri în acţiunea lor îi motivează şi îi determină să săvârşească acte de mare brutalitate.

C. Grupul/mulţimea funcţionează după 3 faze:

a. Asamblarea (întrunirea) este de două tipuri:

I. Spontană – grupul/mulţimea de indivizi se adună în mod informal, verbal, „din gură în gură", prin răspândirea informaţiei de la o persoană la alta, de la un grup la altul;

II. Organizată – are specific faptul că mobilizarea şi întrunirea indivizilor se fac în mod premeditat, adunarea indivizilor având ca scop realizarea/îndeplinirea unui obiectiv precis.

b. Construcţie, când grupul este compus din mai multe entităţi, dar nu izolate, indivizii nu pot fi la fel, ei nu au întotdeauna aceeaşi motivaţie, între indivizii din grup existând de cele mai multe ori legături care îi unesc; nu toţi indivizii din grup vor să atragă atenţia asupra lor, nu au aceeaşi dispoziţie emoţională; ei acţionează la unison în încercarea de a-şi îndeplini obiectivul/planul, atitudinea care îi motivează să nu ezite să recurgă la situaţii de conflict fiind susţinută de principiile „toţi sunt împotriva noastră", „dinte pentru dinte" etc.

c. Dispersia implică deplasarea indivizilor din locaţia iniţială (unde s-a declanşat situaţia conflictuală) spre una sau mai multe locaţii/zone şi este de trei tipuri:

I. Dispersia normală – planificată dinainte de către membrii grupului;

II. Dispersia de urgenţă – datorată situaţiilor neprevăzute (incendii, fum, ameninţare cu bombă, substanţe toxice etc.);

III. Dispersia coercitivă – presupune intervenţia forţelor de ordine.

D. Efectele cauzate de grupuri/mulţimi sunt:

a. Dezordine publică, când indivizii/grupurile mici au tendinţa de a întrerupe cursul normal al liniştii comunităţii şi respectării normelor sociale, morale şi legale.

b. Tulburarea ordinii şi liniştii publice, reprezintă cel mai înalt nivel a dezordinii publice.

c. Turbulenţa, care este redată de dezordinea publică ce devine violentă prin distrugerea de bunuri, proprietăţi, agresiuni împotriva oamenilor, lupte de stradă etc. creând astfel un mediu extrem de volatil şi periculos pentru societate.

E. Grupurile pot fi:

a. Grupuri de ocazie, când indivizii sau grupurile mici nu au nimic în comun care să-i lege în desfăşurarea acţiunilor lor, nu au legătură cu evenimentul, ci doar cu locul, vin separat, pleacă separat şi se întâlnesc/ocupă acelaşi loc/spaţiu comun;

b. Grupuri de interes, când indivizii/grupurile migrează înspre eveniment având acelaşi scop, îi leagă evenimentul şi vin separat;

c. Grupuri de agitaţie, care răspund la eveniment, se bazează pe anumite elemente (indivizi, spaţiu, eveniment); indivizii cu sentimente emoţionale puternice pot foarte rapid să convertească şi restul indivizilor din cadrul grupului/mulţimii, iar agitaţia se asociază cu strigăte, ţipete, agresiuni verbale, instigări etc.

d. Grupuri violente, ce se pot regăsi în toate celelalte tipuri de grupuri, având specifică agresivitatea fizică şi acţiunile violente; caracteristice acestor tipuri de grupuri/indivizi sunt actele de violenţă şi distrugerile, iar când indivizii/grupurile sunt reuniţi, devin un tot unitar şi îşi desfăşoară acţiunile ca un fluid.

F. Tacticile de grup violent au ca scop rezistenţa în faţa autorităţii, creşterea violenţei şi crearea dezordinii publice.

Pot fi:

- neplanificate sau planificate;
- nonviolente sau violente; tacticile grupului violent se pot răsfrânge atât împotriva forţelor de ordine cât şi împotriva altui grup sau indivizi, persoane nevinovate, martori şi curioşi etc.

<u>*Pentru realizarea scopurilor propuse, grupul violent recurge la tactici de utilizare ca :*</u>

a. Baricade – violenţii încearcă să se apere sau să întârzie intervenţia poliţiei;

b. Aruncarea obiectelor – cocktail-uri Molotov, pietre, sticle, mese, scaune, petarde, tot ce se poate arunca asupra forţelor de poliţie sau altor persoane şi poate cauza răniri/vătămări sau distruge vehicule/bunuri/proprietăţi ale poliţiei sau altor persoane;

c. Atacul asupra forţelor de ordine – tendinţa grupurilor violente este de a ataca sau simula atacul din faţă, combinat cu încercarea de flancare/încercuire a forţelor de poliţie;

d. Folosirea armelor albe/foc – grupurile adesea sunt înarmate, de aceea este important ca poliţiştii să identifice foarte rapid posibilele pericole provenite de la diferitele tipuri de armă şi să reacţioneze cu maximum de responsabilitate şi siguranţă;

e. Agresiunea verbală – aceasta poate degenera foarte rapid într-un act violent mai ales dacă forţele de poliţie provoacă represiuni fizice, care vor fi interpretate ca un act de brutalitate de către subiecţi, media, alte persoane;

f. Folosirea copiilor, bătrânilor, femeilor, persoanelor cu probleme fizice şi psihice ca scut de protecţie, aceste persoane fiind mutate, de regulă, în faţa grupului/mulţimii şi utilizaţi ca barieră, folosindu-se de slăbiciunea şi inocenţa acestora,

subiecţii violenţi sau cei căutaţi de poliţie adăpostindu-se înapoia lor, de unde determină forţele de ordine să intervină/să renunţe la aplicarea legii;

g. Folosirea vehiculelor – pentru a lovi în forţele de ordine sau/şi a scăpa/fugi de acestea;

h. Intimidarea – se poate realiza prin distragerea atenţiei, ameninţarea cu sinuciderea sau automutilarea, prin chemarea mass-media etc. cu menirea de a împiedica forţele de ordine să acţioneze, de a elibera o persoană reţinută, de a vătăma vreo persoană aflată în protecţia poliţiei etc.

G. Tacticile de luptă împotriva grupurilor/mulţimii violente se evaluează în cadrul planului R.E.S.P.O.N.D./S.M.E.A.C., ţinându-se cont de următoarele aspecte :

a. cine sunt ?
b. ce scopuri au ?
c. care este compoziţia grupului ?
d. de ce sunt capabili ?
e. care este comportamentul (obiceiul) tradiţional/cultural al grupului ?
f. unde şi când s-au întrunit/se întrunesc ?
g. unde vor merge ?
h. care sunt posibilele ţinte ale violenţei ?
i. care poate fi cea mai critică situaţie ?
j. când şi unde vor fi dispersaţi/reţinuţi ?

Opţiunile tactice ale forţelor de intervenţie se aplică ţinându-se cont de SCALA FOLOSIRII FORŢEI (vezi subcap. 5.1.4 „Noţiuni generale privind folosirea forţei şi a mijloacelor din dotare de către poliţişti"), încercându-se pe cât posibil aplanarea-stabilizarea conflictului în primele etape (prezenţă, verbalizare).

Opţiunile tactice pentru forţele de intervenţie în confruntarea cu grupuri/mulţimi sunt de izolare a zonei conflictuale (când este posibil), unde prima activitate a forţelor de intervenţie este identificarea rapidă a zonei şi a indivizilor implicaţi, a doua activitate presupunând izolarea efectivă a acestora.

Scopul izolării este de a preveni răspândirea conflictului şi în alte zone neafectate, de a înlesni deplasarea rapidă a persoanelor nevinovate din zonă, de prevenire a intrării neautorizate a altor persoane în zonă şi de prevenire a scăpării sau încercării de ieşire a persoanelor care au fost implicate în conflict.

Protejarea ţintelor probabile presupune efectuarea protecţiei pentru oameni, bunuri, construcţii, proprietăţi, precum şi gardarea, evacuarea, escortarea etc.

Exercitarea controlului se face, de regulă, prin cele cinci opţiuni, după cum urmează:

a. Monitorizarea grupului organizat, culegerea de date şi observarea acestuia pentru aprecierea şi determinarea evoluţiei/dezvoltării acţiunilor lui;

b. Prezenţa şi etalarea forţei este o măsură care poate dispersa grupul/indivizii şi se bazează pe impactul psihologic care îl are asupra grupului ajungerea la faţa locului a forţelor de intervenţie, iar luarea poziţiei de intervenţie, echipamentul, mijloacele din dotare, câinii, determinarea poliţiştilor poate să conducă la disciplinarea rapidă a subiecţilor violenţi.

c. Blocarea reprezintă împotrivirea fizică a forţelor de ordine în scopul împiedicării avansării grupului /indivizilor către o zonă, un obiectiv sau către alt grup/indivizi;

d. Dispersarea reprezintă fragmentarea unui grup/mulţimi în scopul prevenirii sau stopării distrugerii de bunuri, proprietăţi sau vătămării/rănirii persoanelor;

- este foarte eficientă pentru grupurile infracţionale mici şi, mai ales, în zone/medii urbane;

- odată ce dispersia a fost efectuată, echipele tactice trebuie să avanseze, să ţină grupul în mişcare înspre direcţia indicată, însă fără a-i urmări;

- dezavantajul este că subiecţii pot folosi în continuare violenţele, rămânând astfel un posibil pericol;

e. Încercuirea este o tactică eficientă pentru protecţia grupului, izolarea şi limitarea acţiunilor acestuia, efectuării de reţineri a tuturor sau doar a unor membrii din grup, a însoţirii grupului dintr-o locaţie în alta;

f. Neutralizarea pericolelor deosebite, care pot expune atât forţele de intervenţie, cât şi comunitatea şi care pot apărea în aceste situaţii, este o activitate foarte importantă.

Astfel de pericole pot include incendierea, autoincendierea, luarea de ostatici, folosirea copiilor ca scut etc. şi implică acţiunea rapidă a forţelor de intervenţie pentru prevenirea împlinirii lor sau reducerea pe cât posibil a efectelor rezultate.

Opţiunile tactice pentru forţele de intervenţie în confruntarea cu indivizii aflaţi în cadrul grupului sunt, după cum urmează:

a. contactul iniţial cu subiectul este cea mai periculoasă fază a arestării/reţinerii acestuia şi trebuie efectuată rapid şi în echipă;

b. nu se acordă timp de reacţie subiectului;

c. se lucrează pe cât posibil cu distragerea atenţiei;

d. operaţiunile de abordare/arestare a subiectului se fac de către echipa tactică:

I. PE LOC ***prin pătrundere – degajare – izolare –stabilizare – încătuşare – control corporal*** etc.

II. prin EXTRAGEREA subiectului prin ***pătrundere – degajare – izolare – stabilizare – transportare (în locaţie sigură) – încătuşare – control corporal*** etc.

H. Formaţiile tactice în echipă se utilizează în scopul realizării *dispersiei, blocării, încercuirii/izolării, protecţiei, extragerii, evacuării, arestării pe loc* a subiecţilor din cadrul grupului.

Formaţiile tactice utilizate pentru astfel de situaţii pot avea diferite configuraţii, dar elementele tactice ale formaţiei sunt limitate.

Formaţiile tactice sunt:

a. în linie, coloană, eşalonat – se pot folosi pentru intrarea într-o zonă, degajarea unei zone, blocare, separarea grupurilor/indivizilor etc.;

b. Triunghi, săgeată – se pot folosi pentru penetrare, protecţie, arestare etc.

c. Romb/Diamant – se pot folosi pentru penetrare, extragere, protecţie, arestare, evacuare etc.

d. Circular, semicircular – se pot folosi pentru izolare, penetrare, extragere, evacuare, protecţie, arestare etc.

Elementele tactice ale formaţiei sunt:

a. elementul de bază – intervenţie, captură, arestare, extracţie, evacuare, transportare etc., având contact fizic cu subiectul;

b. elementul de suport – protecţie, sprijin, asigurare, acoperire, degajare, distragerea atenţiei etc., asigurând elementului de bază condiţiile tactice pentru intervenţie şi având sarcina de a supraveghea subiectul, zona, celelalte persoane, de a identifica eventualele pericole, de a acorda sprijin elementului de bază etc.;

c. elementul de comandă;

d. elementul de rezervă (dacă este posibil) – este la dispoziţia elementului de comandă şi se compune din rezerva de intervenţie sau de suport, cameraman, şofer, conductor câine etc.

6.3.7. Intervenţia la evenimente în comunităţi marginalizate, cu grad ridicat de solidarizare. Particularităţi şi recomandări

Intervenţia la evenimente în comunităţile marginalizate, cu grad ridicat de solidarizare (ex: comunităţile de rromi) nu diferă ca moduri de acţiune sau proceduri legale, dar comportă unele particularităţi, diferenţiate de situaţia care a determinat acţiunea poliţiei şi pot fi:

a. pentru prinderea unor persoane care, după săvârşirea unor fapte penale, se sustrag urmăririi penale ori se ascund în cartiere sau imobile situate în astfel de comunităţi;

b. pentru aplanarea unor acte de tulburare a ordinii publice în aceste comunităţi;

c. la solicitarea legală a unor autorităţi sau pentru punerea în aplicare a unor mandate de aducere, percheziţie şi de executare a unei hotărâri judecătoreşti.

ASPECTE GENERALE:

În faza de pregătire a intervenţiei se solicită o documentare cu privire la: structura populaţiei din comunitate, caracteristicile acesteia sub aspectul obiceiurilor, atitudinilor, tipurilor de comportament etc., persoane cunoscute cu comportament agresiv care ar putea riposta, unde locuiesc aceştia, persoane cu care se poate colabora, lideri recunoscuţi în zonă, configuraţia terenului etc. Aceste date se pot afla de la poliţiştii din structurile de ordine publică, investigaţii criminale şi poliţie rurală.

Coordonarea intervenţiei trebuie realizată de către membrii conducerii poliţiilor municipale sau orăşeneşti, pe raza lor de competenţă, deoarece aceştia cunosc foarte bine zona, problemele din comunitate şi specificul acesteia .

Se recomandă ca în echipa care va acţiona să fie incluşi poliţistul de proximitate sau de la postul comunal pe raza căruia se acţionează, alţi poliţişti care sunt recunoscuţi şi respectaţi de comunitate sau, în măsura posibilităţilor, poliţişti care cunosc limba minorităţilor ce locuiesc în acea zonă.

În cazul unor mandate de arestare, de aducere sau de executare a unei pedepse privative de libertate care privesc mai multe persoane din aceeaşi comunitate, se va proceda prioritar pentru depistarea şi scoaterea din zona de acţiune a celor cunoscuţi, care ar putea influenţa spre acte de dezordine sau de opunere violentă, membrii comunităţii respective.

Este necesară instruirea, înainte de începerea acţiunii, a tuturor forţelor participante cu privire la scopul, locul, durata acţiunii, măsurile de protecţie, de recunoaştere a persoanelor implicate, stabilirea modalităţilor de asigurare a perimetrului, echipele de cercetare, intervenţie şi de rezervă, armamentul ce urmează a fi folosit, modalităţile de somare.

Intrarea şi ieşirea din zonă (rute, trasee) trebuie planificată astfel încât să se realizeze în siguranţă, iar oprirea autoturismelor forţelor de intervenţie rapidă se va face într-un loc unde există vizibilitate, dar şi posibilitate rapidă de plecare.

Intervenţia forţelor de ordine trebuie prezentată către comunitate ca fiind o măsură normală şi legală, care nu are nici o legătură cu războinarea, discriminarea, demonstraţia de forţe etc. De asemenea, pentru asigurarea transparenţei şi a respectării normelor legale, se recomandă filmarea intervenţiei.

Dacă este posibil şi nu există pericolul deconspirării acţiunii se va asigura participarea unui reprezentant din partea autorităţii publice locale sau centrale cu responsabilităţi în protejarea intereselor membrilor comunităţii, participarea acestora fiind de natură să asigure identificarea problemelor cu care se confruntă aceştia şi a soluţiilor de sprijinire a lor, pentru a nu mai recurge la fapte de încălcare a legii pe considerente social economice.

La finalul intervenţiei, pe lângă evaluarea eficienţei acţiunii se realizează şi o evaluare a intervenţiei poliţiei din punct de vedere al respectării drepturilor omului şi comportamentului poliţiştilor, fiind identificate acţiunile colective sau individuale ale acestora, care ar putea fi încadrate ca încălcări ale drepturilor fundamentale, ori acte de discriminare.

Particularităţi comportamentale întâlnite în aceste comunităţi şi măsuri ce trebuie luate de forţele de ordine cu prilejul intervenţiei:

1. Apariţia rapidă a membrilor comunităţii la locul desfăşurării intervenţiei şi organizarea acestora într-un grup compact.

Măsuri: - acţiunea forţelor de ordine trebuie să fie rapidă, pentru a nu permite organizarea membrilor comunităţii şi riposta acestora;
- evitarea tergiversării activităţilor poliţieneşti în zonă după finalizarea intervenţiei deoarece starea de confuzie, şocul trec rapid şi poate urma încercuirea forţelor de ordine;

2. Plasarea în faţa grupului a femeilor, copiilor şi bătrânilor pentru descurajarea şi îngreunarea intervenţiei forţelor de ordine.

Măsuri: - separarea, izolarea, îndepărtarea acestora de locul acţiunii.

3. Liderii ocupă un loc însemnat în viaţa comunităţii (sunt ascultaţi şi respectaţi) şi pot reprezenta legătura cu autorităţile.

Măsuri : - identificarea liderului şi locaţiei acestuia;
- responsabilizarea liderilor pentru acţiunile membrilor comunităţii;
- responsabilizarea liderilor pentru îndeplinirea de către ceilalţi participanţi a cerinţelor Poliţiei (avertizări, somaţii, măsuri etc.);
- atragerea liderilor pentru dialog spre locaţia poliţiştilor (impunerea autorităţii, câştigarea încrederii etc.).

4. Existenţa unor persoane în cadrul grupului care încearcă prin diverse manifestări să creeze reacţii de victimizare, martirizare, revoltă etc.

Măsuri: - identificarea şi localizarea acestora;

- separarea, izolarea, îndepărtarea acestora de locul acţiunii.

5. Apariţia unor reacţii de împotrivire la acţiunea poliţiei, a persoanelor pentru prinderea cărora se realizează intervenţia.

Măsuri: - acţiunea forţelor de ordine trebuie să fie rapidă, organizată, concisă şi punctuală;

- evitarea tergiversării activităţilor poliţieneşti în zonă după finalizarea intervenţiei;

- implicarea liderilor în gestionarea situaţiei şi prevenirea apariţiei manifestărilor violente ale membrilor comunităţii la adresa forţelor de intervenţie;

6. Încercarea unor membrii ai grupului de a distrage, prin diferite metode, atenţia poliţiştilor de la acţiunea propriu-zisă (ex: ameninţări cu automutilare, suicid etc.).

Măsuri: - folosirea echipelor de protecţie şi asigurare a zonei, pentru îndepărtarea şi împiedicarea altor persoane să perturbe acţiunea Poliţiei;

7. Folosirea violenţei verbale de către unii membrii ai grupului pentru a determina forţele de ordine să folosească nejustificat forţa în intervenţie (ex: ameninţări la adresa poliţiştilor şi a familiilor acestora).

Măsuri: -nu se ripostează fizic/verbal la provocări, instigări;

-identificarea, localizarea, monitorizarea şi avertizarea persoanelor violente;

-implicarea liderilor în gestionarea situaţiei şi prevenirea apariţiei manifestărilor violente ale membrilor comunităţii la adresa forţelor de intervenţie;

8. Folosirea violenţei fizice de către unii membrii ai grupului, aceasta constând în îmbrânceli asupra poliţiştilor, ruperea uniformei, aruncări de obiecte, distrugerea autoturismelor etc., mai ales datorită faptului că, fiind în grup, nu pot fi identificaţi cu uşurinţă.

Măsuri: - folosirea echipelor de protecţie şi asigurare a zonei, pentru îndepărtarea şi împiedicarea altor persoane să perturbe acţiunea Poliţiei;

- dispunerea la distanţă de obiectiv a unei rezerve de intervenţie pentru suplimentarea forţelor/asigurarea retragerii/preluarea contactului cu turbulenţii;

- implicarea liderilor în gestionarea situaţiei şi prevenirea apariţiei manifestărilor violente ale membrilor comunităţii la adresa forţelor de intervenţie;

6.3.8. Modul de acţiune în cazul în care subiectul se află într-un vehicul

A. Oprirea vehiculelor prezintă un risc tactic pentru poliţişti datorită faptului că vehiculul are următoarele caracteristici :

a. este mobil (poate fi folosit pentru scăpare);

b. este o armă (poate fi folosit pentru a răni/ucide);

c. poate conţine armament/exploziv şi oameni;

d. subiecţii sunt parţial vizibili;

e. la nevoie poate fi transformat într-o „fortăreaţă";

Planificarea unei intervenţii asupra unui vehicul trebuie să ţină cont de:

a. subiecţi

b. vehicul

c. locul opririi vehiculului

La acest gen de situaţii este de preferat ca securizarea subiectului să se facă în afara vehiculului. Asaltul asupra vehiculului ar trebui să fie ultima opţiune a forţelor de intervenţie.

Tacticile folosite pentru reţinerea/arestarea subiectului aflat într-un vehicul respectă *scala folosirii forţei (*vezi subcap. 5.1.4 „Noțiuni generale privind folosirea forței și a mijloacelor din dotare de către polițiști").

*La oprirea vehiculelor se întâlnesc două situaţii cu tactici diferite de intervenţie (*conform Fig. 5*):*

1. când cei din vehicul vor urma somaţiile şi indicaţiile poliţiştilor, subiectul este cooperant.

Tactica aplicată este de chemare afară a subiectului şi aducerea acestuia în loc sigur, iar dispozitivul este triangular (vehiculul 1 şi 2 faţă de vehiculul S); când este posibil se foloseşte şi vehiculul 3, procedura fiind următoarea:

a. Vehiculul 1 este *responsabil pentru partea din dreapta* (a pasagerilor) şi se dispune înapoia şi jumătate în lateral spre dreapta vehiculului S astfel încât poliţistul A (şoferul) să poată supraveghea mişcările subiecţilor prin parbrizul din spate, iar poliţistul B să asigure zona din dreapta, componenţii acestui vehicul iniţiind comenzile verbale;

b. Vehiculul 2 este *responsabil pentru partea din stânga* (a şoferului) şi se dispune în partea stângă spate oblic faţă de vehiculul S astfel încât poliţistul A să-l aibă în vizor pe şoferul vehiculului S, iar poliţistul B să poată supraveghea locul dinapoia şoferului şi parbrizul din spate, componenţii acestui vehicul iniţiind comenzile verbale;

c. Vehiculul 3 *sprijină şi efectuează arestarea* şi se dispune înapoia vehiculelor 1 şi 2, de unde poliţistul A coboară şi se adăposteşte după motorul vehiculului şi astfel, îl asigură pe poliţistul B care se deplasează prin spatele maşinilor 3 şi 1 şi execută încătuşările ajutat eventual şi de poliţistul B din maşina 2.

Dacă nu există vehiculul 3, arestarea o execută în acelaşi loc şi acelaşi mod, poliţiştii din vehiculele 1 şi 2 care nu au în sarcină asigurarea vehiculului S.

Fig. 5

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Arestarea presupune :

a. anunţarea identităţii ("Poliţia!!!…");

b. controlul vizual asupra ocupanţilor vehiculului S în special asupra mâinilor şoferului;

c. comenzi date *subiectului-şofer* pentru:

- oprirea motorului cu mâna stângă şi punerea cheilor pe capotă;
- scoaterea centurii de siguranţă;
- deschiderea portierei şi coborârea din vehicul;
- rotirea cu mâinile sus pentru a i se observa eventualele arme;
- îndepărtarea de maşină şi deplasarea spre vehiculele poliţiei (în locul de arestare);
- încătuşarea ;
- controlul corporal.

d. pentru ceilalţi pasageri :

- ultimul pasager vizibil deschide larg uşile;
- se repetă procedura arestării ca şi la şofer.

Nu se aduc subiecţii neîncătuşaţi sau nepercheziţionaţi înapoia forţelor de poliţie!

Verificarea maşinii suspecte şi a portbagajului se face după preluarea pasagerilor.

2. când cei din vehicul nu urmează somaţiile şi indicaţiile poliţiştilor, se întâlnesc două situaţii (conform Fig.6) :

a. subiectul nu cooperează - neînarmat: tactica - contact – extragere şi arestarea au următoarea desfăşurare:

- vehiculele de intervenţie se poziţionează în funcţie de situaţie pentru blocarea faţă-spate a vehiculului subiectului sau înapoia acestuia în dispozitiv triangular;

- poliţistul de contact se poziţionează cu arma în mână în partea din faţă–stânga (aripa stângă - faţă) a vehiculului subiectului astfel încât să aibă *contact vizual* cu acesta; chiar din timpul apropierii de vehicul poliţistul de contact poate iniţia verbalizarea şi distrage atenţia, pe care le va continua şi când se va afla în poziţia de contact vizual (aripa stângă-faţă).

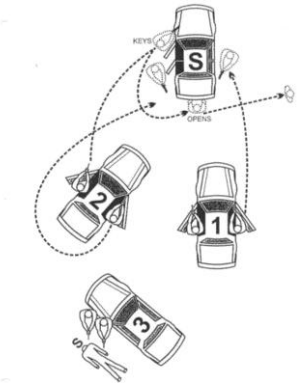

Fig. 6

- poliţistul/poliţiştii de extragere se apropie dinapoia vehiculului S şi acţionează rapid pentru extragerea din vehicul a subiectului, stabilizarea, încătuşarea, percheziţionarea şi transportarea acestuia;

- poliţistul de contact, după ce subiectul/subiecţii au fost extraşi din vehicul, continuă cercetarea vehiculului;

b. subiectul nu cooperează - periculos şi înarmat; tactica - asalt asupra vehiculului, asaltul asupra vehiculelor fiind considerat o tactică foarte agresivă, tocmai de aceea se va efectua doar când forţele de intervenţie sunt foarte bine antrenate pentru rezolvarea unei astfel de situaţii;

Elemente tactice sunt de mai multe tipuri, după cum urmează:

a. element de asigurare/acoperire compus din lunetişti, observatori ce pot efectua trageri de precizie, furnizează informaţii elementului de comandă despre situaţie;

b. element de asalt, reprezentat de personalul de intervenţie, care va efectua apropierea de vehicul, au în sarcină deplasarea tactică; extragerea sau neutralizarea rapidă a pericolelor care provin din vehiculul subiectului, este compus din minimum 5 poliţişti, iar personalul echipat cu scut balistic are sarcina de a apropia restul elementului de asalt de vehicul şi de a-i proteja de armele de foc;

c. element de suport asistă elementul de asalt şi se ocupă de securizarea subiectului, blochează vehiculul subiectului (dacă este cazul), este compus din minimum doi poliţişti (protecţie - intervenţie) pentru securizarea şi transportarea subiectului şi are în compunere şi câinii de intervenţie;

d. elementul de comandă

B. Apropierea de vehicul trebuie să se realizeze sub protecţia scutului balistic şi astfel încât să se ajungă în punctul final fără piedici. Apropierea se poate face şi cu ajutorul unui vehicul – la adăpostul lui sau chiar înăuntrul lui, fapt care măreşte viteza de desfăşurarea tactică. Apropierea se face cât mai aproape de vehicul pentru a evita focul încrucişat sau fratricidul.

Geamurile pot fi un mare dezavantaj pentru forţele de intervenţie, trebuie ştiut că parbrizul şi luneta sunt mai groase decât geamurile laterale şi se poate cauza astfel o modificare a traiectoriei glonţului.

Există posibilitatea necesităţii spargerii uşilor sau geamurilor maşinii pentru extragerea subiectului afară.

Se pot utiliza şi mijloace speciale pentru diversiune/distragerea atenţiei, de regulă acestea folosindu-se pe capota vehiculului sau lângă vehicul, în nici un caz dedesubt, deoarece s-ar putea produce incendii/explozii.

După contactul vizual de aproape al elementului de asalt cu pasagerii din vehicul, se iniţiază comenzile directe şi clare pentru predarea acestora.

C. Tacticile de asalt sunt de mai multe tipuri, după cum urmează:

a. asaltul în „L” se foloseşte la vehiculele mici, fiind compus din 5-6 poliţişti; se utilizează mijloacele de diversiune, după care se efectuează asaltul, iar apropierea de vehiculul din spate în formă de „L” evită focul încrucişat;

b. asaltul în „U”, unde elementul de asalt este compus din minimum 8 poliţişti, iar posibilitatea de foc încrucişat creşte, dar scade rezistenţa subiectului;

c. asaltul în „V”, unde elementul de asalt este compus din minimum 3 poliţişti; cele două echipe de asalt alcătuite se apropie din lateral - spate stânga şi dreapta, poliţiştii din faţă protejând cu scutul balistic, iar ceilalţi poliţişti angajează pericolele aflate în vehicul şi sunt pregătiţi să le extragă sau să le neutralizeze.

6.3.9. Reguli tactice pentru transferul sau escortarea reţinuţilor ori deţinuţilor

A. Verificarea vehiculului pentru transfer/escortare se face înainte de a transporta o persoană reţinută/arestată, pentru ca să nu existe armament sau obiecte care pot fi la îndemâna acesteia.

După ce transportul a fost efectuat, poliţiştii vor verifica din nou vehiculul ca să se asigure că persoana reţinută/arestată nu a ascuns sau modificat ceva. Verificarea persoanei reţinute/arestate se va face înainte de a fi îmbarcată/deplasată.

Această verificare este necesară ori de câte ori persoana respectivă este preluată de alt poliţist. De preferat este ca verificarea să fie efectuată de către o persoană de acelaşi sex cu persoana deţinută/arestată.

Pe timpul controlului corporal, poliţistul va fi asistat de un coleg, iar înainte de începerea controlului corporal subiectul va fi încătuşat cu mâinile la spate.

Poliţistul se uită în primul rând după forme evidente de existenţă a unor obiecte aflate asupra subiectului. De preferat este ca verificarea să se efectueze cu muchia palmei sau cu partea din spate a palmei.

B. Încătuşarea fiecărui subiect se va face înainte de a fi escortat/transportat pentru siguranţa poliţiştilor sau a altor persoane care pot veni în contact cu acesta.

Subiectul va fi încătuşat cu ambele mâini la spate, iar pentru minimizarea riscului de evadare sau lovire se poate aplica încătuşarea picioarelor şi a mâinilor cu legătura la centura subiectului.

Subiectul nu va fi încătuşat/legat de nici un obiect din vehicul şi trebuie aşezat într-o poziţie care să nu-i afecteze sistemul respirator.

Legarea picioarelor se utilizează când subiectul este necooperant şi violent şi prezintă pericol pentru poliţişti şi vehicul şi se face sub asistenţa unui coleg.

Subiectul nu va fi ridicat/tras de legăturile de la picioare, iar pe timpul deplasării va fi monitorizat în permanenţă.

C. Descătuşarea este o tehnică care-i poate permite persoanei încătuşate să se revolte în momentul scoaterii cătuşelor.

Poliţistul va ocupa poziţia similară din cazul punerii cătuşelor, el va elibera braţul mâinii drepte şi va fi gata de intervenţie cu o răsucire a încheieturii braţului stâng.

Poliţistul va termina această operaţiune, rămânând poziţionat în spatele persoanei şi luându-şi măsuri de siguranţă şi ripostă în caz de nevoie.

D. Poziţionarea subiectului pe timpul transportului se face din motive de siguranţă şi securitate, acesta fiind ţinut sub observaţie pe toată durata deplasării, astfel reducându-se oportunitatea evadării sau atacului asupra poliţiştilor.

Pentru un subiect, locul pe care acesta îl va ocupa în vehicul se va afla pe bancheta din spate în partea dreapta.

Pentru doi subiecţi, locul ambilor va fi pe bancheta din spate a vehiculului – mijloc şi dreapta.

E. Supravegherea subiectului se face în permanenţă chiar dacă acestuia i se permite să folosească toaleta, să se hrănească sau să primească îngrijiri medicale.

În situaţia în care observarea nu este permisă (subiectul este de sex opus poliţistului) se asigură controlul situaţiei pe cât de mult este posibil.

Nu i se permite subiectului să intre în toaletă cu o altă persoană şi se verifică dacă nu există căi de fugă/scăpare.

Se verifică dacă nu sunt arme sau obiecte care pot fi folosite ca arme, iar pentru hrănirea subiectului se alege un loc neplanificat.

F. Deplasarea, în cazul transferului sau escortei reţinuţilor ori deţinuţilor, se poate face pe jos sau cu mijloace auto.

Deplasările pe jos presupun respectarea următoarelor principii de bază :

a. subiectul se conduce în partea opusă ferestrelor

b. se evită ascensorul

c. în cazul urcării pe scări, subiectul va merge pe lângă perete şi nu pe lângă balustradă;

d. se evită traversarea, dacă este posibil, a culoarelor unde se află martori, complici, coautori, familiile interesate sau persoanele publice;

e. subiectul nu este lăsat să se apropie sau să staţioneze în preajma obiectelor de mobilier sau a obiectelor care ar putea fi utilizate împotriva lui sau a altora;

f. poliţistul nu se lasă influenţat de atitudinea pasivă sau aproape liniştită a subiectului;

În cazul transferării pe jos, subiecţii se încolonează câte unul – doi în raport de numărul lor, escorta fiind dispusă astfel - un poliţist merge în faţa coloanei, dirijând-o pe itinerariul stabilit, şeful escortei cu unul sau doi poliţişti merg în urma coloanei, iar ceilalţi poliţişti sunt dispuşi stânga- dreapta pe părţile laterale.

Când escorta este întărită şi cu câini de serviciu, aceştia merg în spatele coloanei.

Poliţiştii din escortă, indiferent ce loc ocupă, merg la o distanţă de cel puţin trei paşi departe de arestaţi.

Se interzice să se intre cu arestaţii transferaţi în magazine, restaurante, locuinţe sau alte locuri decât cele stabilite cu ocazia primirii misiunii.

Elemente tactice ale escortei sunt după cum urmează:

a. elementul de contact – are contact fizic cu subiectul pe timpul escortării, este dispus ori lateral (nivelul 2), ori oblic înapoia subiectului (nivelul 2 ½) şi are sarcina stabilizării (aducerea la sol) imediate, protecţiei şi evacuării subiectului;

b. elementul de asigurare faţă (avangarda) este dispus în faţă-lateral înaintea subiectului la cel puţin 1,5 m, stabileşte traseul de deplasare, viteza, opririle, identifică

pericolele şi le neutralizează, eliberează calea de acces a escortei şi acordă sprijin elementului de contact dacă acesta întâmpină dificultăţi;

c. elementul de asigurare spate (ariegardă, dacă este cazul) este dispus în spate-lateral faţă de subiect (nivelul 2 ½) pe partea opusă elementului de contact la cel puţin 1,5m, supraveghează mediul înconjurător pentru identificarea pericolelor eventuale pentru escortă, acordă sprijin elementului de contact dacă acesta întâmpină dificultăţi şi protejează spatele escortei.

Personalul elementelor tactice poate varia în funcţie de situaţie (numărul subiecţilor, agresivitatea subiectului, pericolele exterioare, mediul prin care se trece etc.) elementul de contact poate fi compus şi din doi poliţişti, iar elementele de asigurare chiar şi din mai mulţi poliţişti.

Transportul auto presupune respectarea următoarelor principii de bază:

a. se verifică că nici un document sau obiect nu se află în habitaclul din apropierea persoanelor transportate;

b. se efectuează palpări de securitate asupra indivizilor şi se verifică modul în care au fost puse cătuşele;

c. după urcarea persoanelor arestate în autovehicul se vor închide uşile şi se vor asigura;

d. se utilizează centurile de siguranţă pentru subiect pentru a preveni accidentarea şi pentru a-i limita posibilităţile de manevră;

e. nu se aşează niciodată un individ, chiar şi cu cătuşe, înapoia şoferului.

Transferările se execută cu maşini destinate în acest sens sau, în lipsa acestora, cu celelalte maşini aflate în dotarea poliţiei, iar în mod excepţional pe jos. Pe distanţe mari transferarea se execută cu trenul sau vaporul, iar în cazuri speciale cu avionul.

Se interzice ca transferarea arestaţilor să se execute cu tramvaiul, autobuzul sau alte mijloace de transport în comun.

Când arestaţii se transferă cu maşina, şeful escortei efectuează verificarea caroseriei maşinii, pereţilor, podelei, a încuietorilor şi după ce constată că sunt asigurate toate condiţiile, dispune îmbarcarea acestora.

Escorta se organizează în felul următor - şeful escortei stă în cabină cu conducătorul auto, ceilalţi poliţişti din escortă în caroserie, uşile laterale şi din spate se încuie.

7. MODELE DE BUNĂ PRACTICĂ ÎN POLIŢIA LOCALĂ

„Poliţia trebuie să fie organizată astfel încât, să promoveze bunele raporturi între poliţie şi populaţie şi, eventual, o cooperare efectivă cu celelalte organisme, asociaţii locale, organizaţii nonguvernamentale şi alţi reprezentanţi ai populaţiei".

Art. 16 din Codul european de etică al Poliţiei

7.1.Modele de bună practică din spaţiul european

7.1.1. OLANDA

În mai 2003, Comisia de Justiţie Penală şi Serviciul de Poliţie din Rotterdam au stabilit un proiect pentru următorii 2 ani în vederea planificării unor activităţi de poliţie în oraşul Dordrecht în sudul Olandei. Iniţiativa în derularea acestui proiect a fost un raport guvernamental care recomanda adoptarea Poliţiei Locale (de proximitate).

Acest proiect a fost derulat pentru a promova stilul activităţii de Poliţie centrat pe comunitate, caracterizat prin localizarea problemelor şi orientarea către oferirea de servicii. Trăsăturile principale ale proiectului au fost următoarele:

- Desemnarea poliţiştilor în două zone de patrulare pe o perioadă lungă de timp; ofiţerii aveau recomandarea de a domicilia în aceste zone;
- Furnizarea majorităţii serviciilor de Poliţie de către poliţiştii locali;
- Utilizarea patrulelor terestre de către poliţişti;
- Includerea activităţilor proactive de Poliţie ca parte a sarcinilor normale ale poliţiştilor;
- Introducerea unei strategii de răspuns bazată pe negociere.

Strategia orientată spre comunitate în Olanda datează din 1989, cu o reconsiderare comprehensivă ce a condus la o reorganizare totală a serviciilor de Poliţie din Amsterdam în 1986, desfăşurată sub denumirea „Poliţia democratică cetăţenească".

Trei elemente au fost considerate fundamentale pentru implementarea Poliţiei centrate pe comunitate în Olanda:

- Promovarea unui sens al comunităţii
- Recâştigarea încrederii publicului;
- Iniţierea unor acţiuni sociale comune.

Analiza conceptului de Poliţie Locală a permis să se arate că această noţiune este din ce în ce mai restrictivă. Dar, specializarea nu are numai un sens funcţional, ci şi o natură organizaţională. Poliţia Locală se autonomizează în cadrul administraţiei şi, în mod deosebit, faţă de justiţie şi armată.

A. Armonizarea şi specializarea funcţională a Poliţiei

În perioada constituirii Statului modern, Poliţia Locală se rezumă la aceeaşi noţiune de drept şi corespunde unei misiuni generale de pace socială. Pentru specialiştii olandezi, acest concept permite să califice rolul Statului, pentru că el „implică o virtualitate de competenţe (sarcini), care se pot înmulţi ori extinde, după necesităţi". În consecinţă, Poliţia Locală este heteroclită (se îndepărtează de la regulile obişnuite) prin obiectivele, scopurile şi procedeele ei, dar ea este omogenă prin natura şi fundamentele ei, în calitate de funcţie socială constitutivă a oraşului. În acest context, Poliţia Locală se reconstituie, dar îşi păstrează câmpul de acţiune relativ extensibil şi asta în numele protejării societăţii împotriva pericolelor ce o ameninţă.

Poliţia Locală erijată în funcţie administrativă acoperă în mod esenţial, necesitatea menţinerii ordinii publice, a protejării libertăţilor şi la menţinerea unei bune conexiuni sociale. Poliţia Locală pierde caracterul ei de funcţie socială globală, pentru a deveni o funcţie subsidiară (accesorie). Este vorba, mai întâi de orice, de a asigura siguranţa Statului şi ordinea publică în societate. Definirea câmpului de acţiune al Poliţiei nu rezultă dintr-o definire precisă a misiunilor, ci din modalităţile de intervenţie ale Statului. Poliţia cunoaşte, în sfârşit, un proces de autonomizare în cadrul administraţiei.

B. Diferenţierea structurală a Poliţiei Locale[16]

Poliţia, ca funcţie administrativă, se distinge, puţin câte puţin şi de justiţie.

- *Distincţia între Poliţie şi justiţie*

Crearea Locotenenţei de Poliţie, la sfârşitul secolului al XIII-lea, este legată, în mod deosebit, de necesitatea de a distinge Poliţia de justiţie. Edictul din 1668 subliniază că „Funcţiile justiţiei şi ale Poliţiei sunt incompatibile şi de o prea mare întindere pentru a fi bine exercitate de un singur ofiţer în Amsterdam". Apoi, cu Revoluţia din 1848 şi recunoaşterea principiului separării autorităţilor administrative şi autorităţilor juridice, distincţia între Poliţie şi justiţie este definitiv consacrată. Aplicarea acestui nou principiu este totuşi complexă şi conduce, în cadrul activităţii de Poliţie, la disocierea ***funcţiei administrative*** de ***funcţia judiciară***. Poliţia administrativă are ca obiect de activitate menţinerea ordinii publice în fiecare loc şi în fiecare parte a Administraţiei Generale. Poliţia Locală judiciară cercetează delictele pe care Poliţia administrativă nu le-a putut împiedica a fi comise, adună probe (dovezi) şi le prezintă reprezentanţilor din tribunale, însărcinaţi de lege cu judecarea delictelor.

Această distincţie între misiunile de Poliţie nu a avut drept consecinţă o diferenţiere organică. Autorităţile şi personalul de Poliţie Locală au aproape toţi o dublă competenţă, administrativă şi judiciară. În plus, o aceeaşi misiune de Poliţie îşi poate schimba profilul în funcţie de împrejurări. Ministrul administraţiei şi internelor are o atitudine favorabilă faţă de o distincţie organică a funcţiilor administrative şi judiciare. El propune a se concepe Administraţia şi Poliţia ca pe două lucruri total distincte şi anunţă că „siguranţa generală, prin direcţia ei, nu va mai cuprinde decât atribuţii de Poliţie, având un caracter esenţial judiciar, excluzând orice problemă a Poliţiei Locale".

[16] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 64

C. Procedurile şi adaptarea Poliţiei olandeze[17]

Principiile consacrate de Consiliul European de la Amsterdam şi de Actul unic european semnat în 1986 au consecinţe numeroase asupra instituţiei şi acţiunii poliţieneşti. În fapt instalarea unui nou spaţiu european fondat pe libertatea de circulaţie a condus la definirea mecanismelor noi vizând să concilieze libertatea şi necesitatea ordinii publice şi a libertăţii. Actul unic procedural se referă în preambulul său la protejarea drepturilor omului şi libertăţilor fundamentale şi instituie o piaţă interioară între statele membre ale CEE pentru 1 ianuarie 1993. În termenul acestor noi dispoziţii un spaţiu liber este creat, în care „libera circulaţie a persoanelor, a serviciilor şi a capitalurilor este asigurată".

Dar în paralel exigenţele securităţii necesită adoptarea unor reguli noi, care relevă pentru o mare parte a competenţelor statale şi punerea în practică a structurilor originale. Este vorba, înainte de toate, de a asigura o reală procedură a statelor în materie de Poliţie Locală şi de a elabora o legislaţie şi **controale armonizate** în *materie de fluxuri criminale*. Pentru a răspunde acestor obiective, mai multe texte de lege, convenţii şi măsuri interne au fost adoptate, dar procesul este departe de a se fi terminat. Acordurile de la Schengen constituie un aspect esenţial al noului dispozitiv ce priveşte două orientări principale: coordonarea poliţienească, pe de o parte şi *controlul fluxurilor criminale,* pe de altă parte.

Trebuie să prezentăm aceste documente europene, pe de o parte deoarece Olanda, ca stat, nu mai este atât de independent şi aceasta deoarece Olanda acceptând regulile Uniunii Europene a transferat din suveranitate conducerii U.E., iar pe de altă parte deschiderea adusă de libera circulaţie a fost făcută şi în avantajul structurilor de crimă organizată, care în aceste condiţii s-a dezvoltat atât de mult încât Poliţia olandeză nu poate rezolva singură problemele create de reţelele infracţionale şi se vede nevoită să coopereze cu celelalte Poliţii din U.E.

D. Principiul liberei circulaţii şi consecinţele sale[18]

Tratatul de la Roma prevede în esenţial libera circulaţie din punct de vedere economic. În 1979, Comisia europeană propune crearea unui drept de a locui generalizat pentru toţi rezidenţii comunitari. Totuşi, principiul liberei circulaţii nu este recunoscut decât sub expresia rezervată a ordinii publice, a siguranţei publice şi a sănătăţii publice. Dreptul comunitar derivat prevede natura şi conţinutul acestor restricţii. Astfel, în domeniul ordinii publice şi al siguranţei, măsurile restrictive nu pot fi fondate decât pe comportamentul personal al persoanei care face obiectul şi nu într-un scop de prevenţie generală în ceea ce îi priveşte pe străini. Curtea de justiţie a Comunităţilor Europene controlează în mod egal motivaţia acestor măsuri, tot astfel ca şi faptele considerate ca atentatorii la ordinea publică.

Pe de altă parte, noţiunea de spaţiu european liber a făcut obiectul prevederilor din cadrul acordului Schengen din 14 iuie 1985 semnat între Belgia, Franţa, Luxemburg, Olanda şi RFA. Mai multe modalităţi sunt astfel prevăzute. Pe termen scurt s-a propus **înlocuirea controlului** între statele semnatare ale acordului printr-o simplă supraveghere vizuală a vehiculelor de turism, dar controale pot fi efectuate întotdeauna. S-a propus astfel

[17] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 167
[18] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 168

simplificarea circulaţiei transporturilor profesionale pe şosea şi a rezidenţilor statelor CEE domiciliaţi în comune. Pe termen lung, acordul conţine diverse recomandări cu scopul de a se ajunge la crearea unui veritabil spaţiu comun: transfer ***la* controale intracomunitare**, armonizarea dispoziţiilor legislative şi ***reglementarea statelor membre ce privesc problemele Poliţiei Locale***, adoptarea măsurilor complementare pentru păstrarea securităţii şi controlului infracţionalităţii, provenind din statele care nu sunt membre ale CEE.

Pentru a progresa în aplicarea Actului unic, o convenţie adiţională la Acordul din 1996 a fost negociată şi semnată în 19 iunie 1990. Italia în noiembrie 1990, apoi Spania şi Portugalia în iunie 1991 şi, în sfârşit, Grecia în noiembrie 1992 au aderat la aceste acorduri. În paralel, mai multe grupuri de muncă au fost instituite în sânul Comunităţii şi au fost elaborate diverse documente în special textul de la Palma care conţine propuneri precise pentru aplicarea Actului unic.

E. Definirea unei noi intervenţii poliţieneşti[19]

În cadrul Tratatului de la Roma, securitatea este un mecanism în mod special naţional, dar experienţele intervenţiei politice există. Anumite infracţiuni specifice cum ar fi traficul de stupefiante sau terorismul internaţional, au favorizat organizarea relaţiilor între Poliţiile europene. Lupta contra infracţionalităţii internaţionale condusese de mult timp la crearea unei structuri de intervenţie în cadrul organizării Poliţiei Locale sau Interpol. Proiectul unei **Europe libere** pune în termeni noi problema rolului Poliţiilor Locale europene şi al relaţiilor lor.

F. Experienţele actuale în materie de intervenţie poliţienească.[20]

Propunerile actuale beneficiază de experienţe anterioare originale. Structurile de intervenţie existente sunt multiple. Unele dintre ele sunt specifice unei probleme date, cum ar fi Comitetul european de luptă antidrog, grupul împotriva toxicomaniei. Altele au competenţe mai diversificate, cum ar fi grupul mutual de asistenţă în materie de vamă, grupul de intervenţie judiciară şi penală însărcinat cu lupta contra terorismului şi banditismului, grupuri de imigrare care lucrează pe filierele de criminalitate clandestină şi armonizarea politicilor în materie de drept de azil sau grupul TREVI care joacă un rol important.

Născută în 1976 dintr-o reuniune a miniştrilor însărcinaţi cu securitatea, această structură are ca scop de a studia infracţionalitatea internaţională, de a propune măsuri adecvate şi de a întări intervenţia poliţienească. Ea s-a dotat cu un instrument permanent de reflecţie compusă din experţi. TREVI este o consecinţă a insuficienţelor Interpolului. Cyrille Fijnaut, într-un articol asupra intervenţiei poliţieneşti în Europa de Vest, analizează criticile cărora Interpolul le-a făcut obiect şi inadaptarea organizaţiei sale şi a misiunilor sale exigenţelor unităţii europene. Unul din obiectivele pe termen lung al grupului TREVI este de ajunge la crearea unei veritabile Poliţii europene. Pe termen scurt este vorba de a întări cooperarea în lupta contra terorismului, menţinerea ordinii publice, lupta contra infracţionalităţii organizate şi consecinţele deschiderii frontierelor. Această experienţă este

[19] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 169
[20] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 170

sursa inovaţiilor. Ea întăreşte intervenţia actuală în domeniul luptei contra terorismului, favorizează schimburile de informaţii şi permite ameliorarea intervenţiei tehnice şi ştiinţifice. Intervenţia statelor în domeniul siguranţei rezultă de asemenea dintr-o multitudine de acorduri bilaterale. Acordurile Schengen relansează intervenţia poliţienească şi noi modalităţi sunt descoperite.

G. Patrularea poliţienească[21]

Crearea unui nou spaţiu european nu pune problema competenţei naţionale în materie de siguranţă şi statele au exprimat în cursul diverselor declaraţii succesive, deplina suveranitate în acest domeniu. Dar statele semnatare ale acordului Schengen admit ca această rezervă de competenţă naţională trebuie completată de crearea unei veritabile patrulări poliţieneşti judiciare şi locale. Noua formă de patrulare se înscrie în cadrul dispoziţiilor de drept comunitar şi actualmente în cadrul reglementărilor europene care prevăd libertăţile intelectuale şi protejarea drepturilor omului.

Mai multe propuneri au fost deja adoptate în cadrul acordurilor Schengen: definirea **regulilor pentru combaterea infracţionalităţii**, întărirea patrulării poliţieneşti şi schimbul de informaţii, dezvoltarea ajutorului reciproc european, armonizarea legislaţiilor şi reglementărilor, apropierea politicilor ce privesc lupta contra infracţionalităţii şi a favoriza siguranţa.

Bazele patrulării poliţieneşti au fost definite de art.39 alin.1, din Convenţia adiţională la Schengen. Acest text precizează că „părţile contractante se angajează ca serviciile lor de Poliţie să cadă de acord, în respectarea legislaţiei naţionale şi în limitele competenţelor lor, asistenţa în scopul prevenirii şi al căutării faptelor pedepsibile". Acest obiectiv de patrulare va avea drept consecinţe dezvoltarea noilor structuri, definirea noilor competenţe şi elaborarea unui sistem de informaţie la nivel european. Numeroase precauţii au fost luate astfel de către semnatarii acordurilor pentru a garanta compatibilitatea între aceste diferite principii, atât în domeniul definirii competenţelor poliţieneşti, cât şi crearea unui nou sistem de patrulare.

H. Legitimarea şi reţinerea ca afirmare a noilor competenţe poliţieneşti [22]

Problema înţelegerii competenţelor fiecărei Poliţii Locale în cadrul noii legitimări şi reţineri poliţieneşti este departe de a fi unanimă. Deşi anumite state, şi actualmente Germania, apără ideea unei competenţe largi, altele dimpotrivă, cum ar fi Olanda, sunt favorabile, în numele suveranităţii statelor, în materie de siguranţă, unei concepţii restrictive privind legitimarea şi reţinerea. Concret problema se pune în următorii termeni: trebuie limitată legitimarea şi reţinerea la un singur drept de a urmări pe teritoriul comunal sau trebuie recunoscut un veritabil drept de interpelare ?

Dacă acordurile Schengen consacră principiul unei veritabile legitimări şi reţineri poliţieneşti operaţionale, ele se referă la o legitimare şi reţinere restrictivă. În fapt, în majoritatea cazurilor, noua tehnică de legitimare şi reţinere poliţienească se traduce printr-un drept de observaţie strict reglementat. Acest drept nu poate fi exercitat decât în cadrul unei

[21] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 171
[22] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 133

anchete judiciare, atunci când persoanele sunt «prezumate că ar fi participat la o faptă pedepsibilă putând da naştere extrădării şi necesitând o astfel de observaţie». Această competenţă este astfel exclusă din activitatea de simplă documentare şi de control. Condiţiile generale de exercitare a acestui gest sunt de asemenea foarte precise. Textul Schengen defineşte care sunt agenţii competenţi şi impun o autorizare prealabilă sub forma unei cereri de extrădare judiciară, în afara cazului de urgenţă. În această ultimă ipoteză, obligaţiile sunt definite foarte strict : comunicarea imediată a trecerii autorităţii competente şi prezentarea unei cereri de extrădare judiciară. În sfârşit, acest drept de urmărire nu conţine un drept de interpelare sau de arestare a persoanei urmărite. Acest lux de precauţii reflectă voinţa majorităţii statelor de a-şi proteja competenţele naţionale.

I. Regimul juridic al Poliţiei în Olanda[23]

Regimul juridic al Poliţiei olandeze prezintă aspecte puţin diferite de cele ale Poliţiei engleze. O multitudine de factori explică această specificitate, că este vorba de formarea istorică a sistemului poliţist, de organizarea politică şi administrativă sau încă de concepţia olandază a Statului de drept şi actualmente de dualitatea dreptului public şi a celui privat. Acest context explică diversele distincţii care caracterizează acest regim juridic şi condiţionează natura relaţiei Poliţiei cu dreptul.

Sistemul de reglementare al Poliţiei scapă din ce în ce mai mult modalităţilor clasice, pentru a împrumuta noi forme, mai bine adaptate la orientările politice puse în aplicare, la evoluţiile instituţiei şi la metodele de intervenţie, la mutaţiile contextului social şi la integrarea europeană. ***Regimul juridic al Poliţiei se caracterizează deci, pe lângă principiile juridice specifice, prin reguli de drept precise, printr-un ansamblu de transformări ale modalităţilor sale de control şi prin adaptarea sa la deschiderea europenă.***

J. Organizarea sistemului poliţist olandez[24]

Direcţia centrală de Poliţie Locală - această direcţie corespunde activităţii tradiţionale a Poliţiei administrative definită ca o Poliţie de ordine locală (publică). Studiul istoric a arătat că această misiune, mai înainte municipală, a fost puţin câte puţin luată în sarcină de către stat. Această mişcare de etatizare, apoi unificarea Poliţiilor a avut ca rezultat crearea unei instanţe centrale care acoperă ansamblul Poliţiilor Locale. Direcţia centrală de Poliţie Locală coordonează activitatea a peste 3.000 de agenţi care formează în principal comisariatele locale. Această direcţie nu are funcţie operaţională. Într-adevăr securitatea publică necesită o acţiune de proximitate şi veritabilul şef ierarhic al Poliţiilor Locale este mai puţin directorul central decât prefectul departamentului. Trebuie să se evite ca tendinţele centralizatoare să conducă Direcţia la a se substitui responsabililor locali. Misiunea sa este deci mai puţin să administreze personalul şi materialul cât să asiste serviciile exterioare. Acţiunea sa este de a defini doctrina generală de ordine publică, de a determina regulile de folosire a Poliţiilor Locale ale cărei acţiune o animă şi o controlează şi de a fixa structurile şi organizarea Poliţiilor Locale. Ea se adaptează obiectivelor fixate de guvern. Prioritatea acordată este direcţionată asupra prevenirii delincvenţei, fapt ce a determinat crearea unei

[23] GLEIZAL, Jean-Jaques. *POLIŢIA Cazul democraţiilor occidentale***.** Amsterdam: ed. Institutului Naţional de Administraţie, 1999, p. 185
[24] Ibidem

subdirecţii de acţiune preventivă şi de acţiune socială. Această structură marchează preocuparea guvernului de a combate delincvenţa şi toxicomania şi de a defini politicile potrivite pentru a apropia Poliţia de populaţie, de a ameliora primirea publicului şi a populaţiilor cu probleme şi de a dezvolta supravegherea pe sectoare.

Din punct de vedere al organizării generale, direcţia se confruntă cu problema deosebită a statutului CRS. Trebuie ele să fie dotate cu un serviciu autonom sau din contră aparţinând de Direcţia centrală de Poliţie Locală? Ambele soluţii au fost reţinute. În 1991, cele două structuri fuseseră regrupate într-o singură direcţie de ordine publică, apoi o reformă din 1996 le-a separat din nou. Această problemă de organizare este în realitate eminamente politică, aşa după cum vom vedea în analiza serviciului central CRS.

Serviciile autonome din DGPN - pe lângă cele patru direcţii mari, există din motive de oportunitate sau de specializare, anumite misiuni sau formaţiuni subordonate DGPN, sub forma serviciilor autonome. Este cazul serviciului central de Poliţie rurală şi de frontieră PAF care depindea înainte de Direcţia de informare generală, însărcinată tradiţional cu **controlul** şi circulaţiei rutieră. Dar creşterea problemelor în acest domeniu a justificat crearea unui organ specializat. La fel, o brigadă de supraveghere a căilor ferate a fost recent înfiinţată pentru a participa la protejarea persoanelor şi bunurilor în trenurile din periferia regiunilor.

K. Mişcarea actuală de reformă

Analiza relaţiilor între diferite Poliţii Locale a permis să se pună în evidenţă dificultăţile de elaborare a unor soluţii apte să rezolve problemele de coordonare care caracterizează Poliţia. Direcţiile departamentale ale Poliţiei Locale se substituie direcţiilor departamentale specializate de Poliţiei Locală, de informare generală, şi Poliţia rurală. Principiul unităţii de comandă în jurul autorităţii prefecturale şi a unui director departamental al Poliţiei Locale, interlocutor unic al prefectului, este deci în centrul unui nou dispozitiv.

Punerea în practică a acestor propuneri necesită o întărire a structurilor administraţiei locale. La nivelul Ministerului Administraţiei şi Internelor, decretul din 20 februarie 2002 a creat Direcţia centrală de Poliţie Locală teritorială. Atribuţiile Serviciului central de Poliţie Locală, Direcţia generală de Poliţie Locală şi Direcţia centrală de informaţii generale sunt înglobate de noua direcţie.

Serviciul Central al Poliţiei Locale, care are în competenţă controlul circulaţiei persoanelor la supravegherea activităţii locale civile precum şi menţinerea ordinii publice ordinea şi liniştea publică, precum şi paza bunurilor, circulaţia pe drumurile publice, disciplina în construcţii şi afişajul stradal, protecţia mediului, activitatea comercială, evidenţa persoanelor şi alte domenii stabilite prin lege.

Organizarea serviciului cuprinde:

- un eşalon central grupând 2 secţii;
- legături operaţionale;
- aplicarea reglementărilor;
- studii statistice;
- arhive şi metode;
- gestiune operaţională şi previzionară;
- căi ferate;

- evidenţa nominală de trecere a frontierei.

Serviciul Central al Poliţiei Locale are în teritoriu următoarele organe:

- 2 sectoare teritoriale;
- 4 de circumscripţii ale Poliţiei rurale, instalate în departamentele interne unde sunt amplasate aeroporturi deschise traficului internaţional;
- 8 de echipe mobile care participă la controlul zonelor locale.

7.1.2. BELGIA

În perioada de după anii 1990, tulburările politice care ameninţă democraţia parlamentară şi instabilitatea instituţională explică centralizarea accentuată a sistemului poliţist. În anul 1989 se creează Poliţia Locală cu profil judiciar, plănuită a fi creată de mai mult timp, care se va ocupa în acelaşi timp de banditism şi de extremismul politic dar şi de siguranţă, care se specializează în lupta împotriva infracţionalităţii. În 1999, jandarmeria demilitarizată număra 5.500 de oameni şi ea rămâne o forţă mai importantă decât Poliţia comunală sau judiciară. În cadrul forţelor de Poliţie Locală începe să se formeze un sindicalism puternic.

Această perioadă este marcată în consecinţă de mari tensiuni sociale şi politice, din cauza problemei monarhice şi a violenţei care se manifestă în înfruntările politice, cărora îi stă mărturie, spre exemplu, asasinarea în 2004 a unui preşedinte de partid. Anul 2001 este marcat de diferite curente de scindare teritorială şi de asasinate ceea ce impune o nouă creştere a efectivelor şi o mai bună coordonare între forţele de Poliţie Locală. Acest obiectiv este reluat în 2004 în cadrul proiectelor guvernamentale care urmăresc şi demilitarizarea jandarmeriei, reevaluarea Poliţiei Locale şi un control mai bun al serviciilor de informaţii.

În Belgia, termenul de Poliţie Locală este folosit pentru definirea a trei mari corpuri de Poliţie: Poliţia Locală, Jandarmeria demilitarizată şi Poliţia locală Judiciară. În afară de acestea mai există multe alte corpuri administrative, având misiuni distincte, cum sunt: Comitetul superior pentru control, Securitatea nucleară, Poliţia căilor ferate, Administraţia vămilor, Siguranţa publică, Inspectoratul pentru impozite.

Acelaşi corp de Poliţie poate să depindă de mai multe ministere. În practică, diferenţa dintre Poliţia administrativă şi cea judiciară este pur formală, astfel încât repartizarea responsabilităţilor între diferitele autorităţi devine artificială.

Poliţia Locală Judiciară de pe lângă Parchete:

- este forţa specializată care sprijină activitatea celorlalte forţe existente, fără a se substitui însă acestora. Are atribuţii numai în domeniul reprimării infracţionalităţii;
- cadrele Poliţiei Locale Judiciare se află în subordinea procurorilor generali şi regali şi sunt organizate în brigăzi conduse de un comisar;
- comisarul general al Poliţiei Judiciare nu are autoritate operativă asupra serviciilor descentralizate; atribuţiile acestuia vizează serviciile logistice - echipament, armament, transmisiuni, precum şi asigurarea legăturilor pe plan internaţional în cadrul INTERPOL;
- efectivele Poliţiei Judiciare numără circa 1350 de persoane. Cadrele din Poliţia Locală Judiciară sunt împuternicite sa acţioneze pentru aplicarea legii indiferent de corpul din care fac parte şi fără a se afla în raporturi de subordonare între ele. Ele au acelaşi puteri

şi prerogative ca şi comisarii din cadrul Poliţiilor comunale, ofiţerii din jandarmerie şi primarii sau consilierii municipali.

Atribuţiile Poliţiei Locale Judiciare sunt:

- primirea plângerilor;
- audierea martorilor şi a inculpaţilor;
- efectuarea investigaţiilor;
- executarea percheziţiilor şi a anchetelor judiciare;

Obiectivele Poliţiei Locale (de proximitate) în Belgia au fost:

- furnizarea unui serviciu de Poliţie care să înregistreze în cel mai eficient mod nevoile comunităţii;
- dezvoltarea unei relaţii strânse cu fiecare comunitate pe care angajaţii săi o servesc în scopul:

1. furnizarea unui serviciu de calitate în privinţa prevenirii infracţionalităţii;
2. menţinerea ordinii publice;
3. stabilirea unei comunicări eficiente pentru rezolvarea problemelor infracţionalităţii;
4. stabilirea unui parteneriat real cu publicul sau cu alte agenţii.

Poliţia Locală (de proximitate) din Belgia este definită ca o modalitate de furnizare a unui serviciu pentru întreaga comunitate, din mediul urban şi rural, prin afirmarea angajamentului public. Pentru asigurarea acestui serviciu, Poliţia belgiană va implica la nivel maxim comunitatea pentru a decide priorităţile Poliţiei şi standardele serviciului. Poliţia Locală (de proximitate) nu intenţionează să devină un serviciu specializat îndeplinit numai de o anumită categorie de personal, ci este o abordare care va fi adoptată de fiecare angajat al Poliţiei la întâlnirea cu publicul. Personalul selectat pentru îndeplinirea sarcinilor Poliţiei Locale este angajat în funcţie de maturitatea, experienţa şi pregătirea generală a candidatului. Pentru ocuparea unui post în cadrul Poliţiei Locale se cere o vechime de trei ani în cadrul acestor forţe, iar înainte de desemnarea pe funcţie se mai solicită o perioadă de încercare de şase luni.

În mod normal, ofiţerul Poliţiei Locale desfăşoară următoarele activităţi:

- operează îmbrăcat în uniformă permanent;
- patrulează într-o arie desemnată;
- întocmeşte un program al patrulărilor pentru a mări vizibilitatea şi eficienţa;
- realizează rapoartele preliminare privind infracţiunile;
- dezvoltă o reţea de agenţi în zona sa;
- cunoaşte geografia zonei;
- stabileşte contacte cu reprezentanţii comunităţii;
- cunoaşte tendinţele infracţionalităţii în zona sa;
- contactează reprezentanţii şcolilor şi se implică în dezvoltarea unor programe de prevenire în cadrul instituţiilor de învăţământ;
- dezvoltă relaţii de parteneriat cu serviciile sociale locale;
- aplică legea într-un mod adecvat atribuţiilor sale.

În urma colocviului desfăşurat sub deviza „oraşe sigure pentru cetăţeni siguri", ţinut în octombrie 1997 la Bruxelles, guvernul belgian a decis să îndeplinească o politică de

securitate comprehensivă împotriva oricărei forme de criminalitate, care se bazează pe două principale linii suplimentare de acţiune:
- contacte de securitate locale în scopul promovării parteneriatului;
- Poliţia Locală (de proximitate) care va crea un serviciu de Poliţie mai apropiat de cetăţeni şi care va conduce la o eficienţă mai mare în lupta împotriva infracţionalităţii.

Abordarea Poliţiei Locale (de proximitate) a fost promovată pentru a se oferi un răspuns mai eficient la aşteptările legitime ale populaţiei în materie de securitate şi pentru a se oferi drepturi egale în materie de securitate pentru toţi cetăţenii. Ea constă în oferirea unui serviciu de Poliţie adaptat comunităţii. Cu alte cuvinte, ea consta în deplasarea de la activitatea de Poliţie reactivă, focalizată în principal pe menţinerea ordinii, către o activitate de Poliţie proactivă, care operează mult mai apropiat de comunitate şi este parte integrată în structurile sale. În acest mod, s-a hotărât crearea unei structuri capabile să ofere răspunsuri satisfăcătoare aşteptărilor cetăţenilor în materie de securitate prin mobilizarea tuturor posibilităţilor oferite de prevenire, intimidare sau represiune.

Principiile fundamentale ale Poliţiei Locale au fost sintetizate pedagogic în 3 obiective, 5 moduri de acţiune şi 7 moduri de implementare.

Pentru a crea sau regenera condiţiile de securitate cotidiană, Poliţia Locală (de proximitate) a urmărit trei obiective:
- anticiparea incidentelor şi prevenirea dificultăţilor; reacţia este înlocuită prin anticipare;
- cunoaşterea teritoriului şi populaţiei; Poliţia Locală trebuie să fie cunoscută şi recunoscută de către comunitate;
- oferirea celor mai bune răspunsuri aşteptărilor populaţiei în materie de securitate printr-un dialog constant şi o ascultare atentă.

Cinci modele de acţiune au derivat din cele trei obiective:
- o teritorializare coerentă şi adaptată realităţilor locale care facilitează o prezenţă vizibilă a poliţiştilor, apreciată de cetăţeni;
- un contact permanent cu populaţia printr-un dialog constant, o participare şi un parteneriat activ la viaţa comunităţii;
- o pregătire polivalentă ce permite poliţistului local să dispună de o competenţă lărgită care acoperă toate domeniile de acţiune specifice activităţii de Poliţie;
- responsabilizare crescută ce răspunde, pe de o parte unei autonomii lărgite şi unor iniţiative flexibile şi pe de altă parte, pe supraveghere, evaluare şi management activ.
- un serviciu de calitate, caracteristic serviciului public şi care ia în calcul victimele şi persoanele defavorizate sau în dificultate.

La data de 30 martie 2008, cu ocazia Conferinţei Naţionale a Poliţiei Locale, Primul Ministru a anunţat extinderea poliţiei de proximitate în toată Belgia.

Proceduri de intervenţie

Poliţistul local este un apărător al liniştii publice în viaţa cotidiană. Fiecare responsabil, ierarhic, trebuie să vegheze asupra unui număr mare de competenţe care îi sunt încredinţate.

În cartierul său, poliţistul de proximitate descoperă imediat toate posibilităţile de prevenire, de disociere şi de represiune.

În funcţie de situaţii şi de nevoi, el asigură următorul ansamblu de misiuni:
- prezenţa vizibilă a autorităţii publice;

- informarea şi lămurirea populaţiei;
- recurgerea la lege (când se impune);
- primirea sesizărilor şi mărturiilor (dovezilor);
- primul ajutor de asistenţă şi de salvare;
- întocmirea proceselor verbale de contravenţie;
- tratarea, în timp real, a procedurilor legale, judiciare, simple, legate de delincvenţa cotidiană;
- căutarea soluţiilor practice şi durabile privind problemele locale de securitate, în colaborare cu partenerii.

Patrularea, legitimarea şi reţinerea

Poliţistul local (de proximitate) îşi exercită misiunea sa cu succes în toate situaţiile, fiind un model de civism prin respectarea regulilor de viaţă colectivă.

El se comportă în aşa fel încât să stabilească şi să menţină permanent o relaţie apropiată cu publicul în condiţiile unui respect mutual.

Poliţia de proximitate este o poliţie locală prin excelenţă pentru că este în contact direct cu populaţia.

Poliţistul local (de proximitate) îşi exercită misiunea cu respectarea strictă a legilor şi regulamentelor şi a codului deontologic al poliţiei naţionale. El nu face uz de forţă în condiţiile prevăzute de acest cod decât atunci când nici un alt mijloc nu poate fi aplicat pentru asigurarea liniştii publice.

Poliţistul local (de proximitate) asigură un serviciu profesionalizat şi profesional. El dă dovadă în fiecare moment de politeţe şi de amabilitate, de discernământ şi spirit practic, de corectitudine şi rigoare. Poliţistul local (de proximitate) trebuie să fie pentru populaţie imaginea însăşi a serviciului public.

7.1.3. SPANIA

Vectorii care definesc modelul spaniol al Poliţiei Locale (de proximitate) sunt:

• O apropiere de cetăţeni va conduce la un răspuns al poliţiei personalizat pentru a îmbunătăţi sentimentul de securitate al cetăţenilor.

• Interacţiunea poliţie-comunitate va identifica şi va rezolva problemele apărute: poliţistul local va lucra cu membrii comunităţii într-un mod proactiv pentru a îmbunătăţi prevenirea criminalităţii; dar în condiţiile în care nu este afectată activitatea cotidiană.

• Descentralizarea va permite adaptarea răspunsului poliţiei locale pentru fiecare zonă prin recunoaşterea realităţii sociale.

• Integrarea operaţională va permite poliţistului să fie sprijinit de către organizaţia de Poliţie Locală prin pregătirea şi resursele care i se oferă. În acelaşi timp, poliţistul local, fără a neglija sarcinile cotidiene, va furniza organizaţiei informaţiile necesare pentru a se oferi un răspuns eficient şi coordonat problemelor infracţionalităţii.

Pentru a se îndeplini toate aceste nevoi, s-a elaborat programul de Poliţie Locală (de proximitate), care a fost introdus experimental în 21 de oraşe. Dezvoltarea activităţilor de Poliţie Locală (de proximitate) au fost prezentate într-un prim seminar pe această temă în

1997, eveniment care a avut în agendă evaluarea tuturor ofiţerilor implicaţi. În acelaşi an, în perioada 14-15 noiembrie 1997, la Toledo, grupurile de lucru programate au sistematizat dezvoltările recente ale Poliţiei Locale (de proximitate) şi au ajuns la concluziile care sunt prezentate în această secţiune.

În 1998 se înfiinţează Poliţia Locală, iar Garda civilă este menţinută şi fuzionează cu carabinierii, formând un corp demilitarizat, care are legătură cu menţinerea ordinii, mai ales în marile oraşe. Profund demilitarizată, orientată mai ales spre menţinerea ordinii, Poliţia Locală (de proximitate) spaniolă a părut să fie mai puţin adaptată recentei vieţi democratice. Ea cunoaşte o demilitarizare progresivă prin accesul comisarilor la posturi rezervate înainte ofiţerilor, dar şi apariţia şi dezvoltarea în cadrul sindicalismului. În 1999, există 22.000 de poliţişti locali care depind de guvernul central, la care se adaugă 67.000 de gărzi civile, dovedind faptul că forţele de poliţie se dezvoltă atât la nivelul regiunilor, cât şi la nivelul municipalităţilor, iar de supravegherea ordinii publice răspunde Poliţia Locală (de proximitate) și Garda civilă.

Ministerul de Interne are în subordine organe centrale şi organe teritoriale de ordine publică.

În organele centrale sunt cuprinse: Direcţia Generală a Poliţiei Locale, Direcţia Generală a Gărzii Civile şi Direcţia Generală a Traficului.

a. Direcţia Generală a Poliţiei Locale

Este o structură cu 5400 de poliţişti civili în curs de demilitarizare. Acţionează în localităţile urbane. Are două subdirecţii: operativă şi administrativă.

Subdirecţia operativă cuprinde: Comisariatul Central al Poliţiei Locale, Comisariatul General al Securităţii Persoanelor, Comisariatul General pentru Informaţii şi Comisariatul General pentru Documentare.

Comisariatul Central al Poliţiei Locale cercetează delictele mai puţin grave: supravegherea activităţii locale civile precum şi menţinerea ordinii publice ordinea şi liniştea publică, apoi paza bunurilor, circulaţia pe drumurile publice, disciplina în construcţii şi afişajul stradal, protecţia mediului, activitatea comercială, evidenţa persoanelor şi alte domenii stabilite prin lege.

Organizare:

- Serviciul Central de menţinerea ordinii publice;
- Serviciul Central de circulaţia pe drumurile publice;
- Serviciul Central de Poliţie Judiciară;
- Serviciul de protecţia mediului;
- Interpolul;
- Cabinete tehnice.

Comisariatul general al securităţii persoanelor are atribuţii pe linie de pază şi ordine, prevenirea săvârşirii de infracţiuni, menţinerea şi restabilirea ordinii şi liniştii publice.

Organizare:

- Serviciul Central de Protecţie;
- Cabinete tehnice;
- Unităţi speciale.

Comisariatul General pentru Informaţii are sarcini pe linia culegerii de informaţii.

Organizare:

- Serviciul Central Operativ;
- Cabinete tehnice;
- Informaţii externe;
- Informaţii interne;
- Explozivi.

Comisariatul General pentru Documentare are atribuţii de control al trecerii frontierei, eliberarea de paşapoarte, refugiaţi, arhiva centrală etc.

b. Direcţia Generală a Gărzii Civile

Organism cu un efectiv de 67.000 de militari. Acţionează în localităţi rurale. Pe lângă atribuţii de Poliţie Judiciară acţionează pentru salvarea victimelor calamităţilor naturale şi catastrofelor. În timp de pace execută paza frontierei şi coastelor maritime, controlul personalului din rezervă, protecţia obiectivelor militare, activităţi pentru obţinerea de informaţii şi contrainformaţii militare. În timp de război acţionează ca Poliţie Militară (subordonată Ministerului Apărării) pentru prinderea spionilor, circulaţia coloanelor, escorta prizonierilor, siguranţa cartierelor generale, lupta de guerilă şi antiguerilă, protejarea spatelui frontului.

Organizare:

- Statul major al Gărzii Civile;
- Servicii subordonate;
- Informare statistică;
- Fiscal;
- Transmisiuni;
- Poliţie Judiciară;
- Poliţie de frontieră;
- Criminologie;
- Unităţi speciale.

Brigada de circulaţie are responsabilitate pe toate tronsoanele de drum din afara localităţilor şi în interiorul oraşelor mici unde nu este Poliţie Locală. Structura este similară cu a Direcţiei Generale a Traficului.

Secţiile şi cabinetele tehnico-administrative au sarcini privind asigurarea dotării şi bunei funcţionari a subunităţilor. Direcţia generală acoperă 6 zone (conduse de un general de brigadă) având în subordine provincii (conduse de un colonel), comandamente (conduse de un locotenent-colonel), companii (conduse de un căpitan), plutoane (conduse de locotenenţi) şi posturi (conduse de subofiţeri). Cuprinde 6 detaşamente de judiciarişti în fiecare provincie.

c. Direcţia Generală a Traficului

Asigură şi coordonează supravegherea traficului rutier la nivel naţional (împreună cu Brigada de circulaţie a Gărzii Civile, care i se subordonează mai mult simbolic). Este formată din următoarele servicii:

- informatică, studii şi prognoze;
- investigaţii accidente;
- legislaţie şi norme rutiere;

- planificare - reglementări;
- educaţie şi propagandă rutieră;
- brigada de control (cu peste 200 de maşini);
- brigada de control moto (cu peste 600 de motociclete);
- escorta auto-moto;
- flotila de elicoptere (12 aparate);
- serviciul sistematizare, automatizare;
- corpul de inspecţii;
- relaţii publice externe;
- centrul de perfecţionare;
- cadre şi personal;
- serviciul dotare;
- gruparea de asistenţă, reparaţii şi deservire tehnică;
- secretariatul;
- dispeceratul central;relaţii publice interne.

Direcţia are în subordine 6 secţii principale cu o structură similară Direcţiei Generale. Se subordonează în plan orizontal şi guvernatorului general al provinciei.

Are competenţă teritorială complexă, pe toate categoriile de drumuri publice, deschise circulaţiei, privind supravegherea şi controlul traficului, constatarea abaterilor şi aplicarea sancţiunilor.

7.2. Experienţe deja înregistrate în România (3 modele structurale adoptate)

Societăți specializate pe linie de pază

În argumentarea prezentării acestor societăți, autorii au în vedere că pentru Poliția Locală cooperarea în teritoriu cu acestea este de cele mai multe ori vitală, chiar dacă ele au statut de societăți comerciale. În orașe precum Timișoara, Arad, Oradea și Satu Mare funcționează din 2009 o cooperare tacită între structuri ”atât” de ”diferite”: jandarmi, Poliția Locală și societățile specializate de pază și protecție, în realizarea unui singur scop, menținerea curățeniei publice, fără cerșetori, grupuri (haite) de căutare agresivă a buzunarelor cetățenilor pașnici, precum și alte dezordini la liniștea publică.

Societățile specializate de pază și protecție sunt societăți comerciale private care se constituie și funcționează potrivit legislației comerciale și prevederilor Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanei.

Societățile specializate de pază și protecție sunt societăți comerciale private care se constituie și funcționează potrivit legislației comerciale și prevederilor Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor. Societățile specializate de pază și protecție pot avea unul sau mai multe dintre următoarele obiecte de activitate: servicii de pază a obiectivelor, bunurilor și valorilor, precum și servicii de consultanţă în domeniu; servicii de pază a transporturilor de bunuri și valori importante, precum și servicii de consultanţă în domeniu; servicii de protecție personală specializată, denumită gardă de corp și servicii de consultanţă în domeniu. Prin servicii de pază se

înţelege paza proprietăţii împotriva accesului neautorizat sau a ocupării abuzive, paza proprietăţii împotriva furturilor, a distrugerilor, incendiilor, precum şi a altor acţiuni producătoare de pagube materiale, detectarea substanţelor, armelor, explozibililor sau a materialelor de orice natură care pot provoca o pagubă, paza proprietăţii intelectuale, paza mediului înconjurător, furnizarea către autorităţile competente a informaţiilor legate de incidentele apărute în timpul activităţii de pază.

ATRIBUŢII. Serviciile de pază a transporturilor de bunuri şi valori importante pot consta în:

a) organizarea şi asigurarea pazei transportului terestru, pe apă sau aerian al unor bunuri de importanţă deosebită, valori sau al oricărui alt obiect pe care beneficiarul serviciului îl denumeşte astfel;

b) organizarea şi asigurarea pazei transportului unor date şi informaţii, indiferent de suportul pe care acestea se află şi de modalitatea aleasă pentru transmitere;

c) organizarea şi asigurarea, potrivit legislaţiei în vigoare, a protejării mijloacelor de comunicaţii;

d) organizarea şi asigurarea transportului pentru persoanele care solicită să fie transportate în condiţii de maximă siguranţă;

e) furnizarea, către autorităţile competente, a datelor despre incidentele apărute în timpul activităţii de transport.

GARDA DE CORP. Serviciul de protecţie specializată a persoanei - garda de corp va putea avea ca obiect:

a) protejarea vieţii şi integrităţii corporale a persoanei aflate sub protecţie;

b) protejarea persoanei aflate sub protecţie împotriva hărţuirii, pedepsită de lege;

c) protejarea persoanei aflate sub protecţie în timpul transportului;

d) furnizarea către autorităţile competente a informaţiilor legate de incidentele apărute în timpul activităţii de protecţie.

ASISTENŢA. Prin serviciu de consultanţă, potrivit legii, se înţelege: a) asistenţa cu privire la activităţile mai sus enumerate; b) întocmirea de analize, evaluări şi rapoarte asupra riscurilor la adresa securităţii persoanei, proprietarii sau mediului.

LICENŢĂ DE FUNCŢIONARE. Societăţile specializate de pază şi protecţie funcţionează în baza licenţei eliberate de Inspectoratul General al Poliţiei Române, cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informaţii, licenţa care poate fi reînnoită la fiecare trei ani.

Pentru obţinerea licenţei de funcţionare este necesară întrunirea următoarelor condiţii:

a) prezentarea regulamentului de organizare şi funcţionare a societăţii;

b) prezentarea listei cu mijloacele materiale, tehnice, de transport, de comunicaţii, cu mijloacele audio-video, aparatura de recunoaştere şi identificare, sistemele de alarmă împotriva efracţiei, sistemele de cronometrare şi numărare, cu centrele de supraveghere şi dispeceratele, tehnica de calcul şi softul utilizat, cu armamentul şi alte mijloace tehnice care vor face parte din dotarea societăţii, în funcţie de obiectul de activitate;

c) prezentarea dovezilor de înregistrare cu denumirea societăţii şi a însemnelor distinctive înregistrate la Oficiul de Stat pentru Invenţii şi Mărci;

d) prezentarea notificării prin care se încunoştinţează Consiliul Judeţean sau, după caz, Consiliul General al Municipiului Bucureşti despre faptul că societatea va avea sediul social în zona de responsabilitate a acestora;

e) prezentarea dovezii de achitare a taxei pentru obţinerea licenţei de funcţionare;

f) prezentarea atestatului profesional pentru persoanele care execută activităţi de pază şi protecţie.

Retragerea avizului prealabil al Serviciului Român de Informaţii poate constitui temei pentru anularea licenţei de funcţionare.

Conducătorul firmei de pază şi protecţie trebuie să obţină avizul inspectoratului de Poliţie Judeţean sau al Direcţiei generale de Poliţie a municipiului Bucureşti, după caz, în a cărei rază teritorială îşi are sediul societatea. Unitatea de Poliţie competentă poate acorda avizul persoanei care are cetăţenie română sau cetăţenia unuia dintre statele membre ale UE ori ale Spaţiului Economic European, a împlinit vârsta de 21 de ani, posedă pregătire corespunzătoare, este cunoscută ca având o bună conduită cetăţenească şi nu a suferit condamnări pentru infracţiuni săvârşite cu intenţie.

Dacă în 2000, spre exemplu, existau în piaţă aproximativ 600 de astfel de firme specializate, numărul acestora a crescut la aproape 1.100, anul trecut. Şi numărul angajaţilor a avansat la fel de spectaculos, potrivit datelor furnizate de către PSS, de la nici 40.000, în 2002, spre exemplu, la 118.000, anul trecut.

Zeci de milioane de euro, în fiecare an !?

Afacerile derulate în acest moment în România de către companiile de pază private ajung, potrivit datelor PSS, la câteva zeci de milioane de euro. "În 2009, spre exemplu, cifra de afaceri a firmelor de profil a fost potrivit datelor furnizate de Institutul Naţional de Statistică, de 40,3 milioane de euro, cu 35% mai mare faţă de 2008.

În 2010, afacerile de profil au avansat în medie cu 33%, iar pentru acest an, ne aşteptăm la o evoluţie asemănătoare", a mai precizat reprezentantul Patronatului Serviciilor de Securitate, indicând aşadar că afacerile derulate anul trecut în România de firmele de pază private au depăşit nivelul de 53 de milioane de euro.

75% din piaţă, firme mici

Piaţa românească de profil prezintă şi în perspectivă un potenţial ridicat, mai ales datorită faptului că, potrivit datelor PSS, trei sferturi din piaţă este "controlată" în acest moment de firmele mici. "Peste 75% din firmele private de pază au între 2 şi 49 de salariaţi şi doar 25% dintre companii au peste 50 de salariaţi.

Tarifele mici, descurajante

"Existenţa în România a doar trei multinaţionale de profil reprezintă încă un motiv pentru care piaţa autohtonă prezintă încă un foarte mare potenţial pentru investitori", apreciază Popescu, susţinând însă că cel mai mare dezavantaj pe care îl prezintă în acest moment piaţa românească se referă la tarifele practicate.

Potrivit datelor furnizate de Patronat, tariful minim om/oră care trebuie să acopere toate cheltuielile privind salarizarea, dotarea şi realizarea unui beneficiu minim este situat în jurul a 5,6 lei. "Un salariu mediu al unui paznic ajunge la 750 de lei.

Persoana care asigură securitatea într-o bancă sau cel care transportă valori poate câştiga până la 900 lei - 1.000 lei/lună, însă paznicul dintr-o şcoală, spre exemplu, are un salariu minim pe economie", a mai precizat Popescu.

Şcolarizarea, 360 de ore

Pentru a deveni agent de pază, legislaţia în vigoare prevede o şcolarizare de minimum 360 de ore, perioadă considerată mult prea îndelungată de către reprezentanţii firmelor de profil din România. "Avem cea mai lungă perioadă de şcolarizare a unui agent de pază, din Europa", a indicat Popescu, apreciind în acest sens că legislaţia în vigoare ar trebui modificată. "Piaţa a luat-o, se pare, mult înaintea legislaţiei, ceea ce aduce doar dezavantaje"

7.2.1. Paza şi protecţia prin societăţi specializate

Societăţile specializate de pază şi protecţie sunt societăţi comerciale private care se constituie şi funcţionează potrivit legislaţiei comerciale şi prevederilor prezentei legi, având ca obiect de activitate paza obiectivelor, bunurilor sau valorilor, paza transporturilor de bunuri şi valori importante, în condiţii de maximă siguranţă a acestora, precum şi protecţia persoanelor.

Societăţile specializate de pază şi protecţie funcţionează în baza licenţei eliberate de Inspectoratul General al Poliţiei Române, cu avizul prealabil al Serviciului Român de Informaţii, pentru cel puţin unul dintre obiectele de activitate, care poate fi reînnoită la fiecare 3 ani. Retragerea avizului prealabil al Serviciului Român de Informaţii poate constitui temei pentru anularea licenţei de funcţionare.

Pentru obţinerea licenţei de funcţionare este necesară întrunirea următoarelor condiţii:

a) prezentarea Regulamentului de organizare şi funcţionare a societăţii;

b) prezentarea listei cu mijloacele materiale, tehnice, de transport, de comunicaţii, cu mijloacele audio-video, aparatura de recunoaştere şi identificare, sistemele de alarmă împotriva efracţiei, sistemele de cronometrare şi numărare, cu centrele de supraveghere şi dispeceratele, tehnica de calcul şi softul utilizat, cu armamentul şi alte mijloace tehnice care vor face parte din dotarea societăţii, în funcţie de obiectul de activitate;

c) prezentarea dovezilor de înregistrare cu denumirea societăţii şi a însemnelor distinctive înregistrate la Oficiul de Stat pentru Invenţii şi Mărci;

d) prezentarea notificării prin care se încunoştinţează Consiliul Judeţean sau, după caz, Consiliul General al Municipiului Bucureşti despre faptul ca societatea va avea sediul social în zona de responsabilitate a acestora;

e) prezentarea dovezii de achitare a taxei pentru obţinerea licenţei de funcţionare;

f) prezentarea atestatului profesional pentru persoanele care execută activităţi de pază şi protecţie.

Societăţile specializate de pază şi protecţie pot avea unul sau mai multe dintre următoarele obiecte de activitate:

a) servicii de pază a obiectivelor, bunurilor şi valorilor, precum şi servicii de consultanţă în domeniu;

b) servicii de pază a transporturilor de bunuri şi valori importante, precum şi servicii de consultanţă în domeniu;

c) servicii de protecţie personală specializată, denumită gardă de corp şi servicii de consultanţă în domeniu.

Prin servicii de pază se înţelege:

a) paza proprietăţii împotriva accesului neautorizat sau a ocupării abuzive;

b) paza proprietăţii împotriva furturilor, a distrugerilor, incendiilor, precum şi a altor acţiuni producătoare de pagube materiale;

c) detectarea substanţelor, armelor, explozibililor sau a materialelor de orice natură care pot provoca o pagubă;

d) paza proprietăţii intelectuale;

e) paza mediului înconjurător;

f) furnizarea către autorităţile competente a informaţiilor legate de incidentele apărute în timpul activităţii de pază.

Prin servicii de pază a transporturilor de bunuri şi valori importante se înţelege:

a) organizarea şi asigurarea pazei transportului terestru, pe apă sau aerian al unor bunuri de importanţă deosebită, valori sau al oricărui alt obiect pe care beneficiarul serviciului îl denumeşte astfel;

b) organizarea şi asigurarea pazei transportului unor date şi informaţii, indiferent de suportul pe care acestea se află şi de modalitatea aleasă pentru transmitere;

c) organizarea şi asigurarea, potrivit legislaţiei în vigoare, a protejării mijloacelor de comunicaţii;

d) organizarea şi asigurarea transportului pentru persoanele care solicită să fie transportate în condiţii de maximă siguranţă;

e) furnizarea către autorităţile competente a datelor despre incidentele apărute în timpul activităţii de transport.

Prin serviciu de protecţie specializată a persoanei - garda de corp - se înţelege:

a) protejarea vieţii şi integrităţii corporale a persoanei aflate sub protecţie;

b) protejarea persoanei aflate sub protecţie împotriva hărţuirii, pedepsită de lege;

c) protejarea persoanei aflate sub protecţie în timpul transportului;

d) furnizarea către autorităţile competente a informaţiilor legate de incidentele apărute în timpul activităţii de protecţie.

Prin serviciu de consultanţă se înţelege:

a) asistenţa cu privire la activităţile care fac obiectul prevederilor;

b) întocmirea de analize, evaluări şi rapoarte asupra riscurilor la adresa securităţii persoanei, proprietăţii sau mediului.

Conducătorul societăţii specializate de pază şi protecţie trebuie să obţină avizul

inspectoratului de Poliţie Judeţean sau al Direcţiei generale de Poliţie a municipiului Bucureşti, după caz, în a cărei rază teritorială îşi are sediul societatea respectivă.

Unitatea de Poliţie competentă poate acorda avizul persoanei prevăzute, care are cetăţenie română şi domiciliul în ţară, a împlinit vârsta de 21 de ani, posedă pregătire corespunzătoare atribuţiilor ce îi revin, este cunoscută ca având o bună conduita cetăţenească şi nu a suferit condamnări pentru infracţiuni săvârşite cu intenţie.

Personalului din societăţile specializate de pază şi protecţie îi este interzis să culeagă date şi informaţii.

În situaţia în care intră în posesia unor date şi informaţii care vizează siguranţa naţională, personalul menţionat are obligaţia să informeze, de îndată, autorităţile competente cu atribuţii în domeniul siguranţei naţionale.

Conducătorii societăţilor specializate de pază şi protecţie sunt obligaţi să asigure respectarea prevederilor legale şi a regulamentelor proprii în organizarea şi funcţionarea acestei forme de pază, în angajarea, pregătirea şi controlul personalului, portul uniformei şi al însemnelor distinctive, precum şi în dotarea cu mijloace de intervenţie şi apărare individuală, conform legii.

Plata serviciilor de pază şi protecţie prestate de către societăţile specializate se face pe baza contractelor încheiate cu beneficiarii.

Societăţile specializate de pază şi protecţie au obligaţia de a păstra evidenţa contractelor în registre speciale.

Societăţile specializate de pază şi protecţie nu pot adopta însemne, uniforme, legitimaţii, accesorii de echipament sau denumiri identice, asemănătoare sau de natură să conducă la confuzii între acestea, precum şi cu cele ale autorităţilor publice ori ale organismelor internaţionale la care România este parte.

Modelul echipamentului personalului de pază şi protecţie se stabileşte prin hotărâre a Guvernului şi se inscripţionează cu denumirea şi sigla societăţii, aprobate cu ocazia acordării licenţei. Pe autovehiculele din dotarea societăţilor specializate se inscripţionează numai denumirea, sigla, obiectul de activitate pentru care s-a emis licenţa de către Poliţie şi numerele de telefon ale societăţii. Montarea şi folosirea de mijloace de semnalizare luminoasă sau acustică pe autovehiculele societăţilor de pază şi protecţie sunt interzise.

Societăţile specializate de pază şi protecţie se pot asocia cu societăţi sau firme străine de profil, cu respectarea prevederilor legii.

7.2.2. Structura Jandarmeriei din România

Transformarea societăţii româneşti inaugurată prin Revoluţia din Decembrie 1989 şi reaşezarea instituţiilor de stat pe temelii democratice de drept au favorizat în mod decisiv atât remodelarea instituţiei Jandarmeriei, cât şi elaborarea unei concepţii noi cu privire la locul şi rolul forţelor de ordine internă, la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI.

În conformitate cu Hotărârea de Guvern nr.0749 din 5 iulie 1990 cu privire la creşterea capacităţii de acţiune şi îmbunătăţirea structurii organizatorice a Ministerului de

Interne, Comandamentul trupelor de Pază şi Ordine s-a transformat în Comandamentul Trupelor de Jandarmi; ulterior, prin Legea nr.40 din 18 decembrie 1990, s-au legiferat structura şi atribuţiile trupelor de jandarmi, instruite pentru a veghea la executarea legilor, la supravegherea şi informarea organelor superioare asupra stării de fapt în situaţii în care se ameninţă siguranţa şi ordinea publică în caz de tulburări interne pentru intervenţia în scopul restabilirii ei.

Un moment important în construcţia edificiului României democratice îl reprezintă promulgarea Legii nr.116 din 18 iunie 1998 privind organizarea şi funcţionarea Jandarmeriei Române. Prin acest act legislativ se poate considera că s-a marcat un moment decisiv în procesul remodelării Armei noastre şi pe plan mai larg, al stabilizării României pe coordonate statului de drept.

Prin acceptarea ca membru cu drepturi depline în Asociaţii Poliţiilor şi Jandarmeriilor Europene şi Mediteraneene cu statut militar, Arma noastră capătă vocaţie europeană, iar misiunile îndeplinite peste hotare, în spaţiul ex-Iugoslav, sub egida O.N.U., sunt cea mai palpabilă dovadă a profesionalismului jandarmilor, instruiţi şi educaţie să fie furnizori, garanţi şi apărători de linişte, ordine de drept şi acumulări democratice.

Jandarmeria Română este instituţia specializată a statului, cu statut militar, componentă a Ministerului Administraţiei şi Internelor, care exercită, în condiţiile legii, atribuţiile ce îi revin cu privire la apărarea ordinii şi liniştii publice, a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor , a proprietăţii publice şi private, la prevenirea şi descoperirea infracţiunilor şi a altor încălcari ale legilor în vigoare, precum şi la protecţia instituţiilor fundamentale ale statului şi combaterea actelor de terorism .

Jandarmeria Română, prin atribuţii, organizare, pregătire şi dispunere teritorială, contribuie la garantarea suveranităţii, independenţei, autorităţii, unităţii şi securităţii statului, democraţiei constituţionale pe întregul teritoriu naţional atât în timp de pace, cât şi în situaţii de criză.

Jandarmeria Română, prin structurile sale specializate, are următoarele atribuţii:

- Apărarea ordinii şi liniştii publice, a drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor, a proprietăţii publice şi private
- Prevenirea şi descoperirea infracţiunilor şi a altor încălcări ale legilor în vigoare
- Combaterea actelor de terorism
- Protecţia instituţiilor fundamentale ale statului
- Executarea unor misiuni internaţionale

Jandarmeria Română este organizată pe principii militare, ca sistem unitar de forţe şi mijloace dispus conform organizării administrativ-teritoriale a ţării, şi are următoarea structură organizatorică:

- **Inspectoratul General** este unitatea centrală a Jandarmeriei Române, cu sediul în Municipiul Bucureşti, cu personalitate juridică şi competenţă teritorială generală, care planifică, organizează, conduce, coordonează şi controlează activitatea structurilor din subordine, asigură cooperarea şi colaborarea cu celelalte instituţii ale statului, organisme şi organizaţii guvernamentale şi neguvernamentale din ţară şi din străinătate şi execută orice alte atribuţii date în competenţă prin lege.

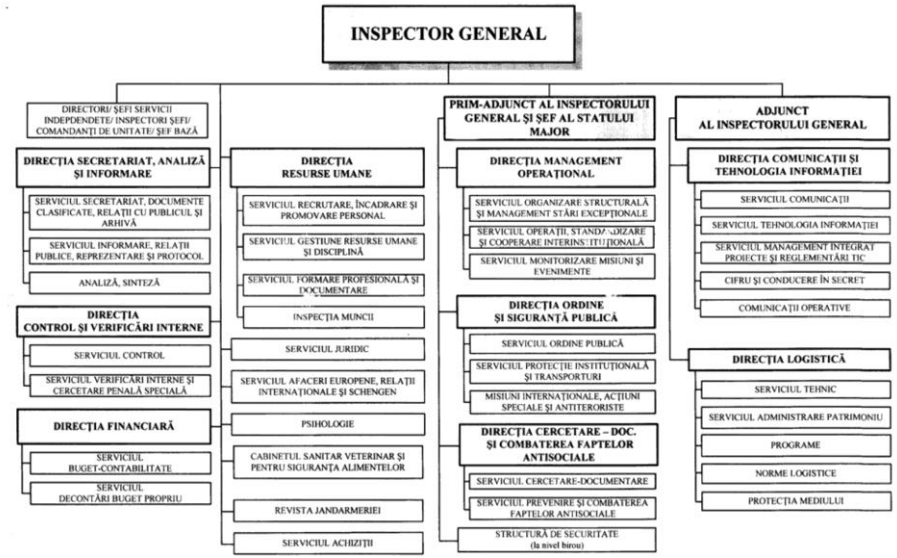

Inspectoratul General este condus de un inspector general, numit în această funcţie de ministrul Administraţiei şi Internelor. Inspectorul general al Jandarmeriei Române este ajutat în îndeplinirea atribuţiilor sale de un prim-adjunct şi şef al statului-major şi de adjuncţi numiţi în funcţie, la propunerea sa, de către Ministrul Administraţiei şi Internelor.

- **Direcţia Generală de Jandarmi a Municipiului Bucureşti** este subordonată nemijlocit Inspectoratului General şi este destinată planificării, organizării, conducerii şi executării misiunilor specifice şi indeplinirii atribuţiilor ce revin jandarmeriei în municipiul Bucureşti.

Direcţia generală are în compunere structura de comandament organizată pe servicii, compartimente, batalioane, detaşamente/companii, secţii, plutoane, posturi, grupe, structuri de suport logistic, medical sau de altă natură, constituite conform legii.

- **Brigada Specială de Intervenţie a Jandarmeriei Române** este subordonată nemijlocit Inspectoratului General şi are competenţă teritorială generală, destinată executării misiunilor de asigurare şi restabilire a ordinii publice, asigurării protecţiei instituţiilor fundamentale ale statului şi neutralizării ameninţărilor grave la adresa acestora, independent sau în cooperare cu alte structuri ale Ministerului Administraţiei şi Internelor şi cu ale celorlalte instituţii din sistemul de apărare şi securitate naţională.

Brigada Specială are în compunere structura de comandament organizată pe servicii şi compartimente, batalioane speciale de intervenţie, detaşamente, subunităţi de suport logistic şi alte structuri de jandarmi, constituite conform legii.

- **Inspectoratul de jandarmi judeţean** este subordonat nemijlocit Inspectoratului General şi este destinat planificării, organizării, conducerii şi executării misiunilor specifice şi îndeplinirii atribuţiilor ce revin jandarmeriei într-o zonă de responsabilitate corespunzătoare teritoriului unui judeţ.

Inspectoratul de jandarmi judeţean are în compunere structura de comandament organizată pe servicii, compartimente, detaşamente, companii, secţii, plutoane, posturi, grupe, structuri de specialişti - montane, navale, de suport logistic, medical sau de altă natură, constituite conform legii. Inspectoratul de jandarmi judeţean are sediul în municipiul reşedinţă de judeţ.

- **Gruparea de jandarmi mobilă** funcţionează în subordinea Inspectoratului General, ca structură destinată organizării şi executării misiunilor de asigurare şi restabilire a ordinii publice şi de combatere a infracţionalităţii în zona de responsabilitate teritorială.
- **Batalionul de jandarmi special** este o unitate subordonată Brigăzii Speciale, destinată executării de misiuni specifice, de regulă, în zona de responsabilitate a acesteia.
- **Detaşamentul, compania, plutonul şi grupa** de jandarmi sunt subunităţi organizate ca structuri militare pentru pregătire sau pentru îndeplinirea misiunilor specifice, independent ori în subordinea nemijlocită a marilor unităţi sau unităţilor de jandarmi.
- **Instituţiile militare de învăţământ** sunt structuri destinate formării continue, pregătirii şi specializării personalului Jandarmeriei Române.
- **Unitatea specială de jandarmi** este structura destinată să execute misiuni de pază sau de protecţie şi apărare a unor obiective, bunuri, valori de importanţă deosebită ori alte misiuni pe un anumit domeniu de competenţă al jandarmeriei.

Formarea şi pregătirea personalului Jandarmeriei Române se realizează astfel:

- ofiţerii: se formează, se pregătesc şi se perfecţionează la Academia de Poliţie "Alexandru Ioan Cuza", specialitatea "jandarmi", în Şcoala de Aplicaţie pentru Ofiţeri "Mihai Viteazul" a Jandarmeriei Române sau în instituţii similare din ţară şi străinătate, iar pentru străini, prin cursul internaţional de aplicaţii;
- subofiţerii: se formează în Şcoala de Subofiţeri Jandarmi "Grigore Alexandru Ghica" din Drăgăşani, judeţul Vâlcea;
- militarii profesionişti (jandarmi angajaţi cu contract) provin din rândul tinerilor care au satisfăcut stagiul militar;
- militarii în termen care îşi satisfac stagiul militar sunt formaţi şi pregătiţi în cadrul a cinci centre de instrucţie, repartizate uniform la nivel naţional, pentru a asigura pregătirea specifică.

7.2.3. Structura Poliţiei Naţionale

INSPECTORATUL GENERAL AL POLIŢIEI ROMÂNE

Poliţia Română face parte din Ministerul Administraţiei şi Internelor şi este instituţia specializată a statului, care exercita atribuţii privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracţiunilor, respectarea ordinii şi linistii publice, în condiţiile legii.

Activitatea Poliţiei Române constituie serviciu public specializat şi se realizează în interesul persoanei, al comunităţii, precum şi în sprijinul instituţiilor statului, exclusiv pe baza şi în executarea legii.

Inspectoratul General al Poliţiei Române este unitatea centrală a poliţiei, cu personalitate juridică şi competenţă teritorială generală, care conduce, îndrumă şi controlează activitatea unităţilor de poliţie subordonate, desfăşoară activităţi de investigare şi cercetare a infracţiunilor deosebit de grave, circumscrise crimei organizate, criminalităţii economico-financiare sau bancare, a altor infracţiuni ce fac obiectul cauzelor penale aflate în supravegherea Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie, precum şi orice alte atribuţii date în competenţa sa prin lege. Inspectoratul General al Poliţiei Române are în structura sa organizatorică direcţii generale, direcţii, servicii şi birouri înfiinţate prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.

Principale sarcini ale poliţiei sunt următoarele:

a) *asigurarea respectării legii, menţinerii liniştii şi ordinii publice în societate*;

b) *protecţia şi respectarea libertăţilor şi drepturilor fundamentale ale omului*;

c) *combaterea criminalităţii*;

d) *acordarea asistenţei şi serviciilor populaţiei în conformitate cu legislaţia în vigoare*.

În fiecare comunitate există legi, pentru a impune ordinea în societate. În cadrul societăţii, de obicei poliţia se ocupă cu supravegherea modului de punere în aplicare a acestor legi. Poliţia previne infracţiuni sau rezolvă cazuri în care este încălcată legea, prinde infractori şi îi dă pe mâna justiţiei, protejează şi ajută populaţia. În timpul ducerii la îndeplinire a acestor misiuni, poliţiştii desfăşoară şi alte activităţi, precum dirijarea traficului, controlarea grupurilor cu comportament anarhic, investigarea crimelor şi a altor infracţiuni grave. În momentul în care se declară stare de urgenţă, li se poate cere să adăpostească şi să protejeze victimelor incendiilor, ale inundaţiilor sau ale altor dezastre.

Organizare şi funcţionare

Poliţia Română se organizează corespunzător împărţirii administrativ-teritoriale a ţării.

Poliţia Română se poate organiza şi conform specificului unor sectoare ale economiei naţionale - transporturi feroviare, aeriene, navale - sau al unor obiective economice şi sociale, în funcţie de importanţa şi de numărul acestora.

Unităţile de poliţie se înfiinţează prin ordin al ministrului de interne.

Structura organizatorică

Poliţia Română are următoarea structură organizatorică:

Inspectoratul General al Poliţiei Române;

- unităţi teritoriale aflate în subordinea Inspectoratului General al Poliţiei Române, Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti şi inspectoratele judeţene de poliţie;
- instituţii de învăţământ pentru formarea şi pregătirea continuă a personalului;
- alte unităţi necesare pentru îndeplinirea atribuţiilor specifice poliţiei, înfiinţate potrivit legii.

În cadrul Poliţiei Române funcţionează Corpul Naţional al Poliţiştilor, persoană juridică de drept public, ale cărei atribuţii sunt stabilite prin legea privind statutul poliţistului.

Inspectoratul General al Poliţiei Române este unitatea centrală a poliţiei, cu personalitate juridică şi competenţă teritorială generală, care conduce, îndrumă şi controlează activitatea unităţilor de poliţie subordonate, desfăşoară activităţi de investigare şi cercetare a infracţiunilor deosebit de grave, circumscrise crimei organizate, criminalităţii economico-financiare sau bancare, a altor infracţiuni ce fac obiectul cauzelor penale aflate în supravegherea Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiţie, precum şi orice alte atribuţii date în competenţa sa prin lege.

Inspectoratul General al Poliţiei Române este condus de un inspector general numit prin decizie a primului-ministru, la propunerea ministrului de interne, după consultarea Corpului Naţional al Poliţiştilor.

Inspectorul general este ajutat de adjuncţi numiţi de către ministrul de interne, la propunerea sa, cu consultarea Corpului Naţional al Poliţiştilor.

În cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române funcţionează Consiliul Superior, denumit în continuare Consiliu, constituit din inspectorul general al Inspectoratului General al Poliţiei Române, adjuncţii inspectorului general al Inspectoratului General al Poliţiei Române, şefii direcţiilor generale şi ai direcţiilor din Inspectoratul General al Poliţiei Române, şefi ai unităţilor teritoriale ale poliţiei, desemnaţi prin rotaţie în fiecare an, preşedintele Corpului Naţional al Poliţiştilor şi rectorul Academiei de Poliţie "Alexandru Ioan Cuza".

Consiliul se întruneşte o dată pe trimestru sau ori de câte ori este nevoie, sub conducerea inspectorului general al Inspectoratului General al Poliţiei Române. Consiliul analizează şi hotărăşte activităţile Poliţiei Române conform strategiei Ministerului de Interne. Hotărârile se adoptă cu votul a cel puţin două treimi din numărul membrilor săi. Hotărârile Consiliului se aduc la îndeplinire prin grija inspectorului general al Inspectoratului General al Poliţiei Române.

Desemnarea nominala a membrilor Consiliului şi funcţionarea acestuia se stabilesc prin dispoziţie a inspectorului general al Inspectoratului General al Poliţiei Române.

În aplicarea legii inspectorul general al Inspectoratului General al Poliţiei Române emite dispoziţii obligatorii pentru personalul din subordine, la elaborarea cărora consultă Corpul Naţional al Poliţiştilor şi Consiliul.

Inspectoratul General al Poliţiei Române are în structura sa organizatorică direcţii generale, direcţii, servicii şi birouri, înfiinţate prin ordin al ministrului de interne, în limita fondurilor la dispoziţie.

Autoritatea teritorială de ordine publică

La nivelul municipiului Bucureşti şi al fiecărui judeţ se organizează şi funcţionează autoritatea teritorială de ordine publică, organism cu rol consultativ, a cărui activitate se desfăşoară în interesul comunităţii .

Autoritatea teritorială de ordine publică este condusă de un preşedinte ales cu votul majoritar din rândul consilierilor din Consiliul General al Municipiului Bucureşti sau al consiliilor judeţene pe o perioadă de 4 ani.

Autoritatea teritorială de ordine publică are următoarele atribuţii:

- contribuie la elaborarea planului de activităţi şi la fixarea obiectivelor şi indicatorilor de performanţă minimali, având ca scop protejarea intereselor comunităţii şi asigurarea climatului de siguranţă publică;
- sesizează şi propune măsuri de înlăturare a deficienţelor din activitatea de poliţie;
- face propuneri pentru soluţionarea de către organele de poliţie a sesizărilor care îi sunt adresate, referitoare la încălcarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului, potrivit prezentei legi;
- organizează consultări cu membrii comunităţilor locale şi cu organizaţiile neguvernamentale cu privire la priorităţile siguranţei persoanei şi a ordinii publice;
- prezintă trimestrial informări în şedinţele Consiliului General al Municipiului Bucureşti sau ale consiliului judeţean, după caz, asupra nivelului de asigurare a securităţii şi siguranţei civice a comunităţii ;
- elaborează anual un raport asupra eficienţei activităţii unităţilor de poliţie, care se dă publicităţii.

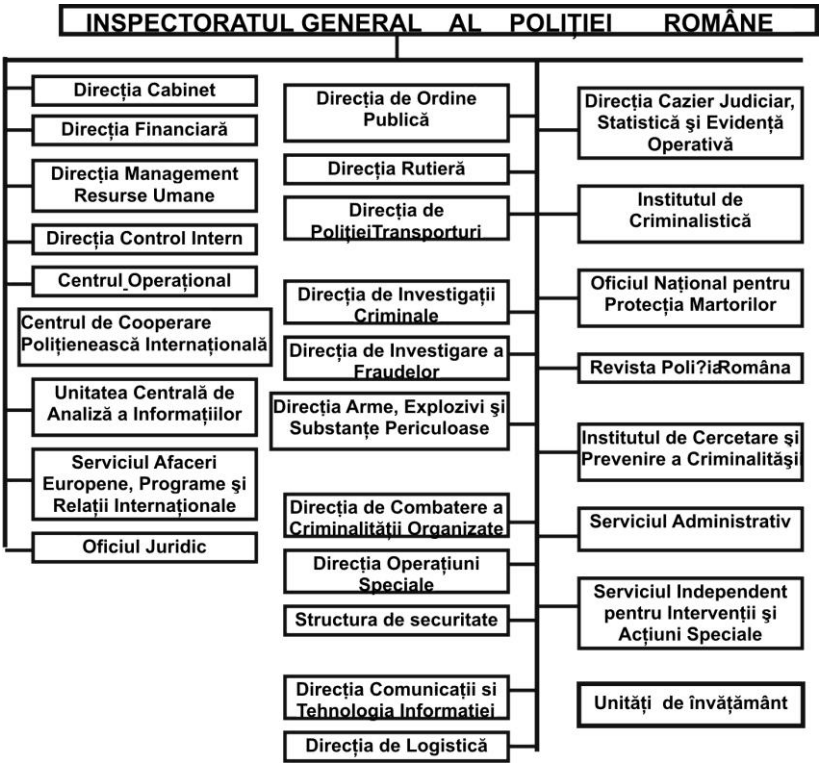
INSPECTORATUL GENERAL AL POLIŢIEI ROMÂNE
Direcţia Cabinet
Direcţia Financiară
Direcţia Management Resurse Umane
Direcţia Control Intern
Centrul Operaţional
Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională
Unitatea Centrală de Analiză a Informaţiilor
Serviciul Afaceri Europene, Programe şi Relaţii Internaţionale
Oficiul Juridic
Direcţia de Ordine Publică
Direcţia Rutieră
Direcţia de PoliţieiTransporturi
Direcţia de Investigaţii Criminale
Direcţia de Investigare a Fraudelor
Direcţia Arme, Explozivi şi Substanţe Periculoase
Direcţia de Combatere a Criminalităţii Organizate
Direcţia Operaţiuni Speciale
Structura de securitate
Direcţia Comunicaţii si Tehnologia Informatiei
Direcţia de Logistică
Direcţia Cazier Judiciar, Statistică şi Evidenţă Operativă
Institutul de Criminalistică
Oficiul Naţional pentru Protecţia Martorilor
Revista Poli?ia Româna
Institutul de Cercetare şi Prevenire a Criminalităţi
Serviciul Administrativ
Serviciul Independent pentru Intervenţii şi Acţiuni Speciale
Unităţi de învăţământ

Prezentăm cele mai importande direcţii pentru Poliţia Locală :

DIRECŢIA DE ORDINE PUBLICĂ

Ca urmare a numeroaselor analize privind situaţia operativă, s-a evidenţiat faptul că, deşi unele fapte antisociale s-au diminuat ca pondere, totuşi se menţine un nivel ridicat al stării infracţionale la scara întregii ţări.

Cu toate că au apărut unele modificări importante ale actelor normative care sancţionează faptele care aduc atingere ordinii şi liniştii publice, implicit siguranţei cetăţeanului, s-au înregistrat totuşi suficiente cazuri care îngrijorează societatea civilă.

Principalele instituţii abilitate în acest domeniu, Poliţia şi Jandarmeria, deşi au depus eforturi consistente, totuşi nu au obţinut rezultatele scontate din numeroase motive, printre care putem aminti unele carenţe în plan organizatoric şi mai ales în domeniul cooperării între aceste structuri.

În vederea eliminării unor deficienţe inerente oricărui început, Guvernul României prin H.G. nr. 196/2011 a aprobat Strategia M.A.I. de realizare a ordinii şi siguranţei publice, pentru creşterea siguranţei cetăţeanului şi prevenirea criminalităţii stradale, care menţionează încă de la început că „M.A.I. este autoritatea administraţiei publice centrale de specialitate, ce exercită atribuţiile ce-i revin în respectarea ordinii publice şi apărarea democraţiei constituţionale".

Strategia de realizare a ordinii şi siguranţei publice, pentru creşterea siguranţei cetăţeanului şi prevenirea criminalităţii stradale reprezintă un document de planificare pe termen mediu, elaborat de Ministerul Administraţiei şi Internelor în baza Strategiei de securitate naţională a României, a Cartei albe a securităţii şi apărării naţionale şi a delimitărilor conceptuale instituţionale în domeniu, care defineşte ordinea şi siguranţa publică şi interesul naţional în acest domeniu, evaluează starea actuală de ordine publică şi factorii de risc, formulează principiile şi direcţiile prioritare de acţiune, prevede resursele necesare pentru menţinerea, asigurarea şi restabilirea ordinii publice şi stabileşte responsabilităţile forţelor de ordine publică.

Asigurarea climatului de normalitate civică, de ordine şi siguranţă publică a reprezentat permanent o prioritate pentru societate, care prin structurile sale specializate a căutat să identifice cele mai eficiente forme şi modalităţi de realizare a acestui obiectiv. Modelele diferite de organizare a autorităţilor însărcinate cu asigurarea ordinii publice au determinat şi abordări diferite în planul aplicării acestora, bazate pe realităţile specifice fiecărei ţări. Ministerul Administraţiei şi Internelor a experimentat succesiv mai multe modele instituţionale care să răspundă nevoilor de ordine şi siguranţă publică ale comunităţii, prin elaborarea şi punerea în practică inclusiv a unor programe şi strategii adaptate la situaţia operativă existentă într-o anumită fază de dezvoltare socială.

Necesitatea armonizării şi compatibilizării sistemului românesc de ordine publică cu cele din statele Uniunii Europene a generat căutări permanente pentru realizarea unui cadru juridic eficient care să răspundă transformărilor şi obiectivelor preconizate în plan structural şi funcţional, prin asigurarea resurselor umane şi financiare necesare materializării acestora.

În acest scop, procesul de elaborare şi adaptare a legilor de funcţionare a Ministerului Administraţiei şi Internelor, respectiv a subsistemelor sale, a vizat delimitarea competenţelor şi atribuţiilor acestora, precum şi alinierea la standardele Uniunii Europene.

Ordinea publică, ca parte componentă a securităţii naţionale, reprezintă starea de legalitate, de echilibru şi de pace, corespunzătoare unui nivel socialmente acceptabil de respectare a normelor legale şi de comportament civic, care permite exercitarea drepturilor şi libertăţilor constituţionale, precum şi funcţionarea structurilor specifice statului de drept şi se caracterizează prin credibilitatea instituţiilor, sănătatea şi morala publică, starea de normalitate în organizarea şi desfăşurarea vieţii politice, sociale şi economice, în concordanţă cu normele juridice, etice, morale, religioase şi de altă natură, general acceptate de societate.

Siguranţa publică exprimă sentimentul de linişte şi încredere pe care îl conferă serviciul poliţienesc pentru aplicarea măsurilor de menţinere a ordinii şi liniştii publice, a gradului de siguranţă al persoanelor, colectivităţilor şi bunurilor, precum şi pentru realizarea parteneriatului societate civilă – poliţie, în scopul soluţionării problemelor comunităţii, al apărării drepturilor, libertăţilor şi intereselor legale ale cetăţenilor.

Starea de ordine şi siguranţă publică se realizează prin măsuri generale, de natură economică, socială şi politică, precum şi prin măsuri speciale, cu caracter preponderent preventiv. Din analiza acesteia rezultă menţinerea vulnerabilităţii siguranţei cetăţeanului, perpetuarea fenomenului infracţional şi dezvoltarea criminalităţii organizate, deşi capacitatea de răspuns a instituţiilor statului de drept la riscurile şi ameninţările specifice a crescut.

Elaborarea strategiei este determinată, în principal, de situaţia generată de perioada de tranziţie şi relativa instabilitate economică, continuarea procesului de reformă economică, socială şi instituţională; profesionalizarea modului de operare a mediilor criminale şi structurilor crimei organizate; persistenţa unor disfuncţionalităţi în relaţiile dintre instituţiile statului cu atribuţii pe linia ordinii şi siguranţei publice; insuficienţa resurselor alocate pentru exercitarea corespunzătoare a atribuţiilor de siguranţă publică; legislaţia aflată în curs de armonizare cu cea europeană; perpetuarea corupţiei; reacţia uneori indecisă a autorităţilor statului în diferite situaţii şi finalitatea judiciară relativ scăzută; greutăţi în gestionarea protecţiei sociale.

Sursele potenţiale de instabilitate internă derivă din dificultăţile de natură economico-socială şi politică, generate (ca fenomene colaterale) de efectele, uneori contradictorii, ale procesului de democratizare şi implementare a principiilor economiei de piaţă, precum şi din riscurile cu caracter nonmilitar din mediul internaţional.

Principalele riscuri şi ameninţări posibile în domeniul ordinii şi siguranţei publice sunt următoarele:

- degenerarea unor tensiuni social-economice, interconfesionale şi interetnice în acţiuni spontane de violenţă şi confruntări deschise între grupări extremiste, precum şi între acestea şi autorităţile legale ale statului român;
- şomajul;
- acţiunile ostile, comise în zona de frontieră de către grupuri sau indivizi, prin care se încalcă tratate, convenţii sau acorduri bilaterale încheiate de România cu statele vecine;

- desfăşurarea unor acţiuni specifice războiului psihologic în scopul subminării încrederii în instituţiile statului, creării de confuzie şi panică;
- scăderea autorităţii unor instituţii ale statului ca urmare a neîndeplinirii corespunzătoare a atribuţiilor legale;
- diminuarea încrederii populaţiei în capacitatea de acţiune a forţelor de ordine şi siguranţă publică;
- extinderea actelor de corupţie la nivelul factorilor de decizie din administraţie;
- manifestări antinaţionale, extremiste, separatiste şi xenofobe;
- producerea unor dezastre naturale, tehnologice, ecologice, accidente chimice, biologice sau nucleare.

Scopul Strategiei Ministerului Administraţiei şi Internelor de realizare a ordinii şi siguranţei publice, pentru creşterea siguranţei cetăţeanului şi prevenirea criminalităţii stradale îl reprezintă prevenirea şi combaterea fenomenului infracţional, garantarea şi apărarea drepturilor şi libertăţilor constituţionale, a siguranţei cetăţenilor, a proprietăţii publice şi private, asigurarea climatului necesar funcţionării instituţiilor statului, în conformitate cu prevederile legii.

Principalele structuri ale poliţiei de ordine publică

Poliţia de ordine publică este componenta Poliţiei Române a cărei activitate este axată pe menţinerea ordinii şi siguranţei publice pe raza localităţilor urbane şi rurale, prevenirea şi combaterea infracţionalităţii şi cercetarea micii criminalităţi din mediul rural.

Poliţiştii din cadrul structurilor poliţiei de ordine publică efectuează serviciul **în uniformă**, adaptată sezonului.

Prin dispoziţia şefului unităţii/subunităţii[25], efectivele de ordine publică pot desfăşura anumite activităţi în **ţinută civilă.**

Activitatea structurilor de ordine publică este coordonată la nivel naţional de către Direcţia Poliţiei de Ordine Publică din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române (denumit în continuare I.G.P.R.), iar la nivel teritorial de către conducerea Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti (denumită în continuare D.G.P.M.B.) şi a inspectoratelor de poliţie judeţene.

Direcţia Poliţiei de Ordine Publică funcţionează în cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române şi are următoarea structură funcţională:

a) Serviciul Poliţie Urbană
b) Serviciul Poliţie Rurală
c) Serviciul Sisteme de Pază
d) Serviciul Coordonare Misiuni, Pregătire Specifică şi Secretariat

[25] În înţelesul prezentei dispoziţii prin **unitate** se înţelege inspectoratul de poliţie judeţean / Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti, iar prin **subunitate** se înţelege poliţie municipală, poliţie orăşenească şi, după caz, secţia de poliţie.

Serviciul Poliţiei de Ordine Publică din Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti are următoarea structură:

a) şef serviciu;
b) birou siguranţă publică şi proximitate;
c) birou sisteme de pază;
d) compartiment centre universitare;
e) compartiment secretariat.

Serviciile poliţiei de ordine publică de la inspectoratele de poliţie judeţene au următoarea componenţă:

a) şef serviciu;
b) ofiţer instructor poliţie de proximitate;
c) ofiţer specialist poliţie urbană;
d) ofiţer specialist poliţie rurală;
e) ofiţer specialist sisteme de pază;
f) ofiţeri specialişti pe domenii specifice judeţului;
g) ofiţer specialist electronist;
h) agenţi şi/sau personal contractual pentru secretariat şi alte activităţi.

Birourile şi/sau formaţiunile de ordine publică de la poliţiile municipale, orăşeneşti şi secţii sunt organizate astfel:

a) şef birou, respectiv ofiţer desemnat la conducerea formaţiunii de ordine publică;
b) compartiment poliţie de proximitate;
c) compartiment siguranţă publică şi patrulare;
d) compartiment sisteme de pază.

Direcţia securitate publică

La birourile cu problematică complexă, prin dispoziţie a directorului general, respectiv a şefului de inspectorat, pot fi desemnaţi agenţi pentru activitatea de secretariat şi gestionarea proceselor verbale de constatare a contravenţiilor.

La oraşele cu efective de ordine publică sub 10 funcţii de poliţişti, prin dispoziţia şefilor de subunităţi, activitatea acestora se va organiza pe linii de muncă, astfel încât doi poliţişti să îndeplinească exclusiv atribuţii pe linie de proximitate.

Birourile de poliţie rurală au următoarea structură:

a) şef birou;
b) compartiment criminalitate judiciară;
c) compartiment siguranţă publică;
d) agent sau personal contractual pentru activitatea de secretariat.

Birourile şi/sau formaţiunile de poliţie rurală sunt organizate, de regulă, în cadrul poliţiilor municipale, orăşeneşti şi comunale din localităţile în care funcţionează unităţi de parchet.

Formaţiunile de poliţie rurală sunt conduse **nemijlocit** de adjuncţii şefilor poliţiilor municipale/orăşeneşti.

Poliţiile comunale şi posturile de poliţie comunale se subordonează **operativ**[26] birourilor sau formaţiunilor de poliţie rurală de la poliţiile municipale, orăşeneşti şi comunale şi **operaţional**[27] serviciului poliţiei de ordine publică.

În comunele cu o situaţie operativă complexă, în condiţiile prevăzute de legislaţia în vigoare, pot fi organizate poliţii comunale.

Structura Direcţiei

DIRECŢIA POLIŢIEI RUTIERE

Direcţia Poliţiei Rutiere din Inspectoratul General al Poliţiei Române are următoarele atribuţii generale:

- monitorizează activitatea desfăşurată de serviciile de poliţie rutiera judeţene şi Brigada de poliţie rutieră din cadrul Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti, în domeniul supravegherii, îndrumării şi controlului traficului, al cercetării şi soluţionării accidentelor de circulaţie cu autori cunoscuţi şi necunoscuţi şi al prevenirii şi combaterii încălcării normelor rutiere;
- elaborează legislaţia naţională privind circulaţia pe drumurile publice, urmărind armonizarea acesteia cu normele de drept specifice ale Uniunii Europene şi convenţiile ori acordurile internaţionale în domeniu la care România este parte. Întocmeşte norme şi reglementări cu caracter intern care asigură implementarea legislaţiei rutiere în vigoare;
- analizează evoluţia situaţiei operative în domeniu şi elaborează programe ori planuri de măsuri pentru eficientizarea activităţii formaţiunilor teritoriale şi atingerea indicatorilor de performanţă stabiliţi prin documentele de planificare strategică a muncii de la nivelul Poliţiei Române;
- participă la cercetarea accidentelor de circulaţie soldate cu decesul mai multor persoane ori cu alte implicaţii deosebite;
- execută sau, după caz, coordonează măsurile întreprinse de formaţiunile teritoriale pentru asigurarea deplasării pe drumurile publice, în condiţii de deplina siguranţă,

[26] operativ – presupune gestionarea elementelor componente ale situaţiei operative de pe raza de responsabilitate;
[27] operaţional – presupune gestionarea acţiunilor organizate şi desfăşurate pe raza de competenţă, a efectivelor participante şi mijloacelor logistice folosite;

a delegaţiilor oficiale române şi străine, precum şi a unor transporturi de importanţă deosebită, cooperând cu celelalte instituţii abilitate din cadrul sistemului naţional de apărare;

- organizează şi coordonează, în colaborare cu Autoritatea Rutieră Română (ARR), controlul în trafic asupra legalităţii transporturilor comerciale de mărfuri şi persoane;
- organizează şi coordonează, în cooperare cu Registrul Auto Roman (RAR) controlul în trafic al stării tehnice a vehiculelor, pentru prevenirea accidentelor cauzate de circulaţia cu defecţiuni tehnice;
- organizează şi verifică, împreună cu Compania Naţionala de Autostrăzi şi Drumuri Naţionale din România (CNADNR), pe baza programelor comune de acţiune sezoniere, sistematizarea reţelei drumurilor naţionale în scopul menţinerii viabilităţii acesteia şi a îmbunătăţirii semnalizării rutiere;
- avizează, împreună cu Compania Naţională de Autostrăzi şi Drumuri Naţionale din România (CNADNR) lucrările de construcţii şi amenajări rutiere în zona drumurilor de interes republican, coordonând activităţile similare desfăşurate de formaţiunile teritoriale, pentru lucrările în plan local;
- colaborează cu Direcţia Regim Permise Conducere şi Înmatriculări Vehicule din M.I.R.A. în domeniul perfecţionării cadrului legislativ specific;
- monitorizează activitatea de implementare a abaterilor la regimul circulaţiei în sistemul automat de evidenţă precum şi restituirea permiselor de conducere şi a certificatelor de înmatriculare reţinute;
- asigură informarea rutieră a participanţilor la trafic prin mass-media centrală şi Internet;
- reprezintă Ministerului Administraţiei şi Internelor în cadrul Consiliului Interministerial pentru Siguranţă Rutieră şi coordonează activitatea Comisiei pentru supravegherea circulaţiei rutiere. Participă la elaborarea strategiilor naţionale în domeniul siguranţei rutiere şi colaborează cu instituţiile guvernamentale ori organismele neguvernamentale cu atribuţii ori preocupări în domeniul rutier, în organizarea şi desfăşurarea de campanii educaţional-preventive în rândul participanţilor la trafic;
- reprezintă poliţia rutieră naţională din România în cadrul Organizaţiei Europene a Poliţiilor Rutiere (TISPOL), organism monitorizat de Comisia Europeană, Directoratul General pentru Transporturi şi Energie (DGVII) şi asigură transpunerea în practică a hotărârilor adoptate pentru prevenirea şi combaterea infracţionalităţii rutiere pan-europene;
- reprezintă Ministerului Administraţiei şi Internelor şi în activităţile de colaborare cu structuri similare ale altor state, în cadrul Grupului de Lucru pentru Siguranţa Circulaţiei de pe lângă CEE-ONU, precum şi în relaţiile cu poliţii rutiere ori instituţii guvernamentale sau neguvernamentale cu preocupări în domeniu din alte state, în limita mandatului aprobat de conducerea M.I.R.A;
- implementează programe cu finanţare externă sau internă care vizează creşterea capacităţii de acţiune a poliţiei rutiere naţionale.

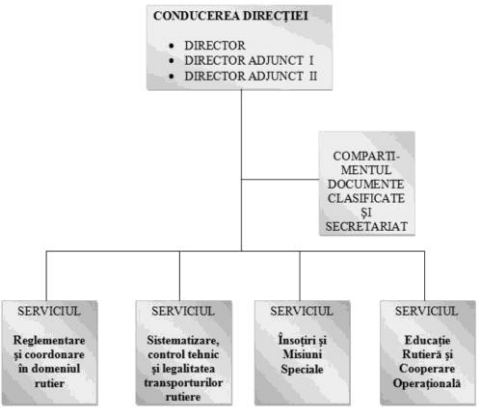

ORGANIGRAMA DIRECŢIEI RUTIERE

7.2.4. Reguli şi măsuri de prevenire a accidentelor cu armamentul şi dotare

A. Noţiuni generale de tactică specifică

1. Reguli şi măsuri pentru prevenirea accidentelor la instrucţia cu armamentul şi cu materialele de marcare a focului

2. Reguli şi măsuri de siguranţă pentru prevenirea accidentelor pe timpul executării şedinţelor de tragere

3. Destinaţia şi caracteristicile de luptă ale pistolului

1. Reguli şi măsuri pentru prevenirea accidentelor la instrucţia cu armamentul şi cu materialele de marcare a focului

Mijloace pirotehnice de marcare a focului:

- cartuşe de manevră;
- petarde unice de infanterie.

Mijloace pirotehnice de iluminare şi semnalizare:

- cartuşe de iluminare;
- cartuşe de semnalizare. Materiale chimice :
- grenadă fumigenă (GFIM)
- grenade fumigene cu fum colorat (roşu, galben, albastru);
- lumânare fumigenă de 2 kg.;
- grenadă chimică de instrucţie (GIST)

a.Cartuşele de manevră:

- se folosesc pentru marcarea focului armamentului pe timpul desfăşurării exerciţiilor tactice, a aplicaţiilor, a exerciţiilor demonstrative, precum şi pentru a obişnui militarii cu zgomotul produs de armă pe timpul executării

şedinţelor de tragere; SD se compun din tub, încărcătură de azvârlire şi capsă de aprindere (iniţiere), deosebirea de cartuşele de război fiind lipsa glonţului, înlocuit cu o sertizare a tubului. 2D nu se îndreaptă arma încărcată cu cartuşe de manevră asupra persoanelor aflate la o distanţă mai mică de 50 m;

- pentru marcarea acţiunilor de luptă la o distanţă mai mică de 50 m, când se execută foc arma se ţine cu ţeava în plan vertical;
- pentru executarea focului automat cu cartuşe de manevră se foloseşte doar **întăritorul de recul;**
- nu se introduc în acelaşi încărcător cartuşe de tipuri diferite (cartuşe de război, cartuşe de manevră sau cartuşe de exerciţiu);
- se scoate întăritorul de recul de la armă după terminarea problemelor la care s-au folosit cartuşe de manevră sau după terminarea programului de instrucţie;
- nu se intră în poligonul de tragere cu întăritorul de recul montat la armă;
- când se foloseşte întăritorul de recul, tuburile trase sunt aruncate la fel ca la tragerea cu cartuşe de război (atenţie la pierderea tuburilor);
- SE INTERZICE desertizarea cartuşelor de manevră, chiar dacă sunt rateuri;
- nu se fac experienţe cu cartuşele de manevră, nu se introduc diferite obiecte pe ţeavă sau pe gura ţevii pentru a fi aruncate (vergeaua, pietricele în ţeavă, capacul tubului- penar pe gura ţevii etc.).

b. Petardele unice de infanterie:

- se folosesc pentru marcarea focului de artilerie şi a exploziilor grenadelor de mână în cadrul exerciţiilor tactice, aplicaţiilor, exerciţiilor demonstrative.
- se compun din corp (confecţionat din carton gros), încărcătura de explozie, întârzietor şi aprinzător pirotehnic. Timpul de ardere al întârzietorului pirotehnic este de 8 - 10 sec., dar au fost situaţii când acesta a fost mai scurt.
- **Imediat** după aprindere, ce se face doar cu frectorul de pe capacul petardei, se aruncă la o distanţă minimă de 25 m.
- nu se folosesc în teren stâncos, cu pietriş sau nisip, deoarece există pericolul de dislocare şi aruncare a acestora;
- nu se folosesc în locuri cu iarbă uscată, fân, frunze uscate, lăstărişuri uscate, putând constitui focare de incendiu;
- nu se aruncă la o distanţă mai mică de 25 m de personal;
- se aruncă imediat după aprinderea fitilului întârzietor;
- în cadrul exerciţiilor tactice, în mişcare, se aruncă înapoia dispozitivului de luptă în trăgători;
- nu se aruncă la deal, existând riscul rostogolirii acestora la vale, spre trăgător;
- înainte de aruncare trebuie să ne asigurăm că fitilul întârzietor este aprins;
- petardele unice de infanterie care nu explodează sunt distruse de personal specializat, aplicându-se aceleaşi reguli ca şi la grenadele de mână de război;
- nu se aruncă în apă;
- nu se fac experienţe cu petardele unice de infanterie (nu se pun pietre sau alte obiecte peste petarde pentru a fi aruncate, nu li se ataşează diferite obiecte pentru a le mări puterea);

- la terminarea programului de instrucţie (aplicaţiilor, exerciţiilor tactice etc.), se vor lua măsuri de asanare a terenului, pentru a nu rămâne petarde unice de infanterie sau alt tip de muniţie de marcare a focului neexplodate.

c. Cartuşele de iluminare şi de semnalizare:

- se folosesc pentru iluminarea terenului pe timp de noapte, pentru indicarea direcţiei de deplasare a unei subunităţi şi pentru indicarea diferitelor activităţi sau acţiuni.
- se compun din tub de aluminiu, capsă de aprindere, încărcătură de evacuare, steluţa cu foc colorat sau luminos şi compoziţia de aprindere.
- conţin fosfor, au o putere calorică foarte ridicată (6.000 Kcal/kg), nu se sting cu apă, ci prin înăbuşire cu pământ sau nisip;
- se trag numai în plan vertical, în teren deschis, nu sub copaci sau linii de înaltă tensiune;
- la exerciţiile tactice, când trebuie indicată prin cartuş de semnalizare direcţia de deplasare a forţelor proprii sau a adversarului, unghiul de tragere nu trebuie să fie mai mic de 60°, astfel încât cartuşul să nu cadă arzând pe pământ, deoarece poate constitui focar de incendiu;
- dacă a căzut un cartuş de semnalizare aprins pe pământ, se iau imediat măsuri pentru reperarea şi stingerea acestuia;
- la tragerea cu cartuşe de semnalizare, trăgătorul trebuie să ţină cont de următoarele: închiderea ţevii, după introducerea cartuşului, se face cu cocoşul în poziţia nearmat;
- armarea cocoşului şi apăsarea pe trăgaci se face ţinând pistolul deasupra capului cu braţul întins (în plan vertical), fără a se uita la pistol în momentul apăsării pe trăgaci, jetul de gaze fierbinţi putând afecta ochii sau faţa.

d. Materialele chimice:

- se aprind sau se aruncă în locuri unde nu se pot produce incendii;
- dezvoltă o putere calorică mare, odată aprinse nu se mai pot stinge sau se sting foarte greu;
- aprinzătorii pirotehnici când ard aruncă scântei, existând posibilitatea producerii de arsuri a militarilor neatenţi;
- grenadele chimice de instrucţie (GIST) se folosesc doar la ordinul comandantului, după luarea măsurilor de protecţie necesare, respectiv îmbrăcarea măştii contra gazelor. Materialele de marcare a focului, de semnalizare, de iluminare şi cele chimice se folosesc doar după instruirea temeinică a militarilor şi verificarea acestora asupra însuşirii modului de folosire, sub directa supraveghere a comandanţilor

Deşi sunt numai pentru instrucţie (sau şi pentru instrucţie), aceste materiale pot produce accidente foarte grave sau chiar moartea, atunci când nu sunt folosite corespunzător.

Şefii şi ceilalţi agenţi trebuie să ţină o evidenţă foarte strictă a acestor materiale, nu se admit pierderi.

B. Reguli şi măsuri de siguranţă pentru prevenirea accidentelor pe timpul executării şedinţelor de tragere

Şedinţele de tragere se execută numai în poligoanele amenajate permanent sau în poligoanele cu funcţionare temporară pentru tragere.

Personalul destinat pentru conducerea tragerii şi asigurarea respectării măsurilor de siguranţă pe timpul executării acesteia se numeşte prin ordin de zi pe unitate şi se compune din:

- conducătorul tragerii;
- şefii sectoarelor de tragere (după caz);
- personal de serviciu în poligon:
- ofiţer de serviciu;
- şeful serviciului de pază;
- personalul pentru pază;
- observatori;
- medicul (sanitarul) de serviciu;
- şeful punctului de aprovizionare de luptă şi 1 - 2 distribuitori de muniţie;
- armurier;
- gornist.

În poligon militarii nu execută alte activităţi decât cele ordonate de personalul de serviciu.

SE INTERZICE:

- tragerea cu un număr limitat de arme, făcând excepţie doar militarii care nu au în înzestrare armamentul cu care se execută tragerea;
- distribuirea muniţiei şi încărcarea armamentului cu muniţie de război înainte de primirea comenzilor de la şeful sectorului de tragere;
- îndreptarea armelor asupra celorlalţi militari, lateral sau spre spatele poligonului, indiferent dacă arma este încărcată sau nu;
- lăsarea armei pe aliniamentul de tragere fără ordinul şefului sectorului de tragere;
- apropierea oricăror persoane de armamentul lăsat pe aliniamentul de tragere, pe timpul cât militarii se găsesc la ţinte sau la strângerea tuburilor;
- apropierea trăgătorilor de punctele de aprovizionare de luptă.

Pe timpul executării tragerilor, regulile şi măsurile de siguranţă impun:

- organizarea şi conducerea acestor activităţi în condiţiile unei discipline ferme şi ordini desăvârşite;
- respectarea cu stricteţe a prevederilor instrucţiunilor de executare a tragerilor şi a regulilor de mânuire, specifice fiecărei categorii de armament;
- adăpostirea sigură a personalului care deserveşte instalaţiile de acţionare a ţintelor în poligoanele temporar amenajate pentru tragere.

Alte reguli de siguranţă:

- înainte şi după tragere se execută controlul armamentului;
- asanarea poligonului înainte şi după tragere;
- cunoaşterea de către personalul care execută tragerile a condiţiilor şedinţelor de tragere;
- obiectivele (ţintele) să corespundă şedinţelor de tragere planificate
- respectarea particularităţilor fiecărui poligon.

Trăgătorul se apreciază cu calificativuln "NESATISFĂCĂTOR" dacă pe timpul executării şedinţei.

- trage un foc involuntar înainte sau pe parcursul desfăşurării şedinţei;
- trage după semnalul "ÎNCETAREA" sau după comanda "ÎNCETAŢI - DESCĂRCAŢI";
- trage intenţionat în ţinta de pe direcţia altui trăgător;
- are asupra să un număr mai mare de cartuşe decât cel prevăzut pentru şedinţa respectivă;
- trage, fără ordin, din altă poziţie decât cea prevăzută în condiţiile şedinţei;
- este găsit cu cartuş pe ţeavă la controlul armamentului;
- dacă trage nejustificat cu altă armă decât cea pe care o are în dotare.

La **toate categoriile de pregătire** la care se foloseşte armamentul din dotare pentru prevenirea accidentelor trebuie avute în vedere următoarele:

- executarea controlului armamentului;
- în timpul repausului, arma nu se demontează din proprie iniţiativă şi nu se umblă la ea;
- arma nu se lasă din mână, nu se dă altei persoane în nici o situaţie, fără ordinul comandantului;
- baioneta pumnal, lopata mică de infanterie, toporul - se folosesc doar în scopurile pentru care sunt destinate, nu pentru aruncare sau alte activităţi;
- la temele de luptă corp la corp, baioneta pumnal se foloseşte doar cu teaca pusă;
- pe timpul deplasărilor în teren accidentat, cu zăpadă sau gheaţă, pe timpul nopţii, arma se poartă în poziţia "IN CUMPĂNIRE" sau "ÎN MÂNĂ", nu la piept, la spate sau într-o altă poziţie, existând riscul căderii şi lovirii involuntare în armă;
- în clădiri sau pe scări arma se poartă doar în poziţia "ÎN CUMPĂNIRE" sau "IN MÂNĂ";
- arma nu se reazemă de diferite obiecte, ci se pune culcată pe sol.

7.2.5. Destinaţia şi caracteristicile de luptă ale pistolului

Noţiuni generale

Pistolul 7,65 mm, Md. 1974 - serveşte pentru atac şi apărare la distanţe scurte (până la 50 m), precum şi în lupta corp la corp.

Tragerea cu acest pistol se execută numai foc cu foc, iar declanşarea focului se face manual, prin repetiţie. Pentru tragerea cu pistolul se folosesc cartuşe 7,65 mm.

Pistolul este simplu în ceea ce priveşte construcţia şi mânuirea. Formatul şi gabaritul redus al pistolului permite purtarea lui neobservabilă.

Unităţile şi subunităţile vor folosi denumirile şi specificaţiile tehnice din anexa respectivă pentru cereri de piese de schimb, identificări, etc.

Noţiuni privind construcţia şi funcţionarea pistolului:

Pistolul - este o armă cu încărcare automată, deoarece energia produsă de gazele rezultate din arderea pulberii este utilizată atât pentru a imprima glonţului mişcarea de rotaţie şi translaţie cu viteza necesară, cât şi pentru a imprima manşonului închizător mişcarea spre înapoi. Prin mişcarea să spre înapoi, în recul şi revenirea din recul, manşonul închizător execută două operaţii şi anume:

* armarea cocoşului;
* introducerea cartuşului din încărcător în canalul ţevii.

Funcţionarea pistolului se bazează pe principiul utilizării energiei de recul a manşonului închizător eliberat. Pistolul dispune de un mecanism de darea focului cu auto-armare, fapt ce permite deschiderea focului cu rapiditate, apăsând în mod direct pe trăgaci, fără o armare prealabilă a cocoşului.

Securitatea mânuirii pistolului împotriva unei funcţionări premature este asigurată de piedica de siguranţă, care în timpul nefuncţionării trebuie să se găsească în poziţia *"sigur",* blocând declanşatorul.

Alimentarea pistolului cu cartuşe se face dintr-un încărcător cu o capacitate de 7 cartuşe, aşezate într-un singur rând.

Pistolul se compune din următoarele mecanisme principale:

- corpul;
- ţeava;
- manşonul închizător, pe care este montat percutorul, piedica de siguranţă, gheara extractoare şi aparatele de ochire;
- arcul recuperator;
- cocoşul pe care este montat un clichet;
- pârghia cocoşului;
- opritorul manşonului-închizătorului;
- agăţătorul;
- pârghia trăgaciului;
- trăgaciul;
- încărcătorul (pentru 7 cartuşe), în completul individual al pistolului intră:
  - 1 încărcător;
  - 1 vergea;
  - 1 toc piele pentru pistol.

7.2.6. Modele structurale adoptate

Modelul 1

ROMÂNIA
PREZENTAREA CONCEPTULUI "POLIŢIA DE PROXIMITATE"
Descrierea proiectului 2003-2004

Pornind de la structurile înfiinţate la sfârşitul anului 2000, proiectul:

■ va garanta o pregătire susţinută pentru Poliţia de Proximitate (PdP) şi analiza tranzacţională (AT) în toate instituţiile de pregătire şi învăţământ ale Poliţiei;

■ va implementa conceptul PdP în cel puţin 75% din judeţele României;

■ va face cunoscute conceptul PdP, precum şi implementarea lui în cadrul Poliţiei şi al opiniei publice printr-o activitate de relaţii publice, desfăşurată simultan;

■ va pregăti planul de măsuri pentru definitivarea implementării conceptului PdP până la sfârşitul anului 2006; şi

■ va evalua efectele implementării conceptului PdP.

2. Situaţia iniţială

2.1. Modificarea cadrului

1. În oraşele din judeţul-pilot Argeş, precum şi în oraşul-pilot Piatra-Neamţ evaluarea realizată de factori externi a arătat faptul că proiectele-pilot în vederea implementării, la nivel local a conceptului PdP, şi-au îndeplinit obiectivele în cea mai mare măsură.

2. Analiza sondajului de opinie din 2002, desfăşurat în judeţul Argeş în anul 2001, arată că imaginea Poliţiei în rândul opiniei publice s-a îmbunătăţit comparativ cu rezultatul sondajului din anul 2000.

3. În judeţul Argeş, precum şi în judeţul Neamţ specialiştii din cadrul PdP au fost eliberaţi de alte îndatoriri pe care le presupune postul.

4. La nivelul conducerii Poliţiei Române există un regulament conform căruia ar trebui să se stabilească un cadru legal pentru implementarea conceptului PdP, deja prezent în Legea poliţiei.

5. Şeful Poliţiei Române doreşte implementarea rapidă, la nivel de ţară, a conceptului PdP, dacă este posibil în anii 2003 şi 2004. Reprezentanţii partenerului de cooperare din Elveţia (DEZA) şi-au exprimat intenţia de a sprijini acest proiect.

6. Au fost luate măsuri în vederea desfăşurării de cursuri de pregătire în domeniul AT în toate instituţiile de pregătire şi învăţământ. Programa acestor cursuri a fost deja introdusă în programa generală a instituţiilor în cauză.

7. La cel mai înalt nivel, strategia de abordare în perioada 2003-2004 şi planul de activităţi pe anul 2003 au fost realizate de o manieră concertată şi aprobate de comun acord.

2.2. Etapa iniţială

1. Obiectivele propuse pentru anul 2002 au fost în mare măsură atinse. Din Raportul evaluatorilor externi, prezentat partenerului elveţian la sfârşitul lunii august 2002, au rezultat următoarele concluzii:

Obiectiv în conformitate cu matricea-cadru	**Concluziile evaluatorilor**
Conceptul PdP a fost introdus în mod concret în oraşul Piteşti şi în alte 5 oraşe din judeţul Argeş, precum şi în oraşul Piatra-Neamţ, iar instituţiile de învăţământ asigură pregătirea necesară.	• În Piteşti şi în cele 5 oraşe din judeţul Argeş (şi în Piatra-Neamţ) specialişti ai poliţiei comunitare (CP) furnizează deja o pregătire la nivel de începători pentru o activitate poliţienească în slujba cetăţeanului. • Specialiştii CP din Geneva (Ilotiers) pregătesc specialişti CP din România şi îi însoţesc pe durata activităţii lor de o lună/un an. • Baza teoretică pentru formarea teoretică şi practică a specialiştilor CP români o constituie o programă şi o primă formă redactată a unor standarde minimale (traduse în limba română). • Ofiţerii de poliţie din judeţul Argeş cunosc îndeaproape conţinutul şi obiectivele CP. • Populaţia reprezintă parte activă în cadrul activităţilor CP. Mijloacele de informare locale (TV, radio) arată un interes sporit şi percep acţiunile CP într-o manieră pozitivă. • Şcolile sunt implicate în calitate de parteneri CP majori. Secţia de Poliţie 3 din Piteşti a fost reamenajată şi renovat în conformitate cu standardele CP (finanţate de Elveţia). • O mare parte din secţiile de poliţie nu sunt pregătite să implementeze CP pentru moment, deoarece sunt deficitare în privinţa birourilor pentru angajaţi, cât şi în privinţa spaţiului pentru primirea publicului. • Renovarea (finanţată de Elveţia) camerelor de primire pentru public la Inspectoratul de Poliţie, cât şi la Secţia de Poliţie 2 din Piteşti şi în Piatra-Neamţ este în desfăşurare.
Conceptul PdP este implementat în mod concret în alte 3 oraşe şi într-un sector din Bucureşti.	• Nu a fost evaluată. In baza unei propuneri de regulament a Inspectoratului General al Poliţiei Române este prevăzută, începând cu anul 2003, implementarea CP în toate oraşele din România (Bucureşti - în mai 2003) .
Pregătirea poliţiei comunitare este furnizată şi oficial inclusă în programul de pregătire şi învăţământ din cadrul Poliţiei.	• În România s-au desfăşurat cursuri introductive în AT, la care au participat peste 40 de cursanţi. în Elveţia a avut loc un curs de formare a formatorilor (14 participanţi), fiind evaluat la faţa locului. • Materialele utilizate în timpul cursului au fost traduse în limba română.

	• Formatorii în AT sunt capabili să susţină cursuri pentru Începători în două grupe. • Pregătirea în AT la nivel de începători şi avansaţi pentru cadre din Poliţie este prevăzută a fi inclusă în programă (2003) [este deja inclusă la Şcoala de Poliţie de la Câmpina] • Cursuri pentru "Sprijinirea victimelor acţiunilor violente" [organizate pentru prima dată la Piteşti].

2. Domeniile în care obiectivele nu au fost realizate sau au fost îndeplinite parţial sunt cele în care Poliţia Română de proximitate ar fi trebuit să schiţeze o bază conceptuală, să adopte planuri de măsuri şi să întreprindă acţiuni. Implementarea consistentă a conceptelor de muncă pe termen lung, precum şi iniţiativa personală a specialiştilor PdP pot fi îmbunătăţite.

3. Ca urmare a deciziei de înfiinţare a PdP pe teritoriul României, în prezent nu există capacitatea necesară pentru menţinerea proiectului cu privire la centrul de consiliere pentru victimele violenţei din Piteşti. Acest subproiect ar trebui sistat pentru moment şi reintrodus într-o fază ulterioară a proiectului. Municipalitatea din Piteşti nu ar trebui să aibă nici un fel de ezitare în redistribuirea spaţiului care a fost alocat iniţial în acest scop.

4. Prevederile legale primare pentru decizia obligatorie în implementarea conceptului PdP au fost prezentate într-o primă formă Inspectoratului General al Poliţiei Române şi urmează să fie adoptate de către acesta şi aprobate de Ministerul de Interne. Aceste prevederi legale sunt importante pentru implementarea pe scară largă a conceptului PdP.

Experienţa a demonstrat faptul că:

■ toţi şefii de Poliţie şi, treptat, întregul personal din cadrul Poliţiei ar trebui să fie informaţi despre existenţa PdP;

■ introducerea conceptului PdP ar trebui realizată printr-o campanie susţinută;

■ conducerea Inspectoratului General al Poliţiei Române şi cea a Poliţiei Capitalei, precum şi şefii inspectoratelor judeţene de poliţie trebuie să aprobe înfiinţarea PdP în toată ţara; şi

■ în activitatea viitoare trebuie continuată efectuarea de sondaje în scopul informării Poliţiei şi opiniei publice despre necesitatea existenţei PdP.

3. Sistemul obiectivelor (obiectivul principal, obiectivele proiectului, rezultate)

3.1. Obiectivul principal

1. Există premise îmbunătăţite considerabil pentru ca Poliţia să garanteze siguranţa publică şi să acţioneze în conformitate cu legea, de o manieră democratică, precum şi să respecte pe deplin drepturile omului.

2. Proiectul ar trebui să constituie baza unei activităţi de poliţie în bună colaborare cu societatea civilă (Poliţia locală sau de Proximitate) în 75% din oraşele României (până în prezent), în vederea îmbunătăţirii siguranţei obiective şi subiective a populaţiei.

3.2. Scopul proiectului 2003-2004 Proiectul:

■ va permite înfiinţarea PdP - cunoscută şi sub numele de poliţie comunitară (CP)

- în proporţie de 75% din oraşele României;

■ va stabili pregătirea PdP;

■ va implementa acest aspect, precum şi teoria PdP în instituţiile de învăţământ din cadrul Poliţiei;

■ va familiariza poliţia şi societatea civilă cu conceptul PdP;

■ va pregăti planul de măsuri pentru implementarea conceptului PdP în proporţie de 100% în toată ţara, în următorii 2 ani;

■ va arăta impactul înfiinţării PdP în România, pornind de la evaluările ştiinţifice.

3.3. Rezultate 2003

În 2003 se aşteaptă următoarele rezultate:

■ Regulamentele cu privire la implementarea conceptului PdP în România au fost stabilite oficial de către Inspectoratul General al Poliţiei Române şi aprobate de către Ministerul de Interne.

■ Principalele instituţii politice şi oficialii Poliţiei, precum şi membrii Poliţiei au luat cunoştinţă despre conceptul PdP şi despre implementarea acestuia în România.

■ Informaţiile despre conceptul PdP şi implementarea acestuia în România sunt făcute publice, în comun, de către partenerii de proiect elveţieni şi români.

■ Va fi ales un eşantion semnificativ al opiniei publice şi va fi efectuată o evaluare a rezultatelor privind imaginea Poliţiei şi aşteptărilor din partea Poliţiei din perspectiva populaţiei.

■ Implementarea conceptului PdP este însoţită de o campanie de publicitate susţinută.

■ Va fi instruit un număr suficient de profesori de la Academia de Poliţie, Şcoala de Poliţie şi de la centrele de pregătire ale Poliţiei, care vor preda noţiuni de bază despre PdP.

■ Profesorii instruiţi vor preda noţiuni de bază despre PdP şi AT atât cadrelor active, cât şi studenţilor.

■ Vor fi formaţi între 16 şi 20 de instructori privind PdP.

■ Aceştia vor începe implementarea pas cu pas a metodelor de lucru ale Poliţiei în toate oraşele, pregătind un număr suficient de specialişti.

■ Toţi instructorii şi formatorii au finalizat un curs de AT.

■ Au fost îmbunătăţite dotările din secţiile de poliţie privind relaţiile cu publicul.

■ Au fost îmbunătăţite condiţiile tehnice pentru o activitate mai eficientă a specialiştilor PdP.

■ A fost implementat conceptul PdP în sectorul 5 şi în alte sectoare ale municipiului Bucureşti.

■ Implementarea conceptului PdP se realizează în Bucureşti, Braşov şi Timişoara de către specialiştii elveţieni.

■ Implementarea acestui concept s-a îmbunătăţit considerabil în judeţele Argeş şi Neamţ.

■ Prima evaluare a stadiului implementării va fi realizată de către specialiştii elveţieni în 40 de oraşe.

■ Cursul de AT de la Academia de Poliţie şi Şcoala de Poliţie va fi evaluat de specialiştii elveţieni.

■ Programul pe 2004 este emis de Comitetul româno-elveţian de evaluare.

4. Organizarea proiectului (vezi proiectul planului/diagrama anexată)

1. Directorul elveţian de proiect este în acelaşi timp şi coordonatorul acestuia. El lucrează direct cu persoanele responsabile cu pregătirea (instructori). Aceştia sunt: Markus Gurt, psiholog la Poliţia Cantonului Zurich pe analiză tranzacţională, Dominique Jolliet, Stephane Vaney şi Serge Chatelain de la Poliţia Cantonului Geneva, specialişti în domeniul poliţiei comunitare, Georges Chariatte şi Michel Tharin, foşti poliţişti în acelaşi canton, Alexandru Puricescu, delegatul român pe lângă coordonatorul elveţian al proiectului, specialist în relaţii cu publicul. Georges Chariatte este adjunctul directorului elveţian de proiect.

2. Directorul român de proiect este adjunctul şefului Inspectoratului General al Poliţiei Române, chestor Marian Tutilescu, care l-a desemnat pe inspectorul-şef Dan Savu coordonator de proiect. Acesta din urmă colaborează direct cu persoanele desemnate să pună în practică conceptul PdP, fiind responsabil cu pregătirea tuturor activităţilor din cadrul proiectului, derulate în acest sens în România.

3. Comitetul de conducere se întruneşte cel puţin de două ori pe an. Membrii acestui comitet sunt: directorii de proiect român şi elveţian, adjuncţii acestora, delegatul român şi delegatul coordonatorului elveţian al proiectului. Alături de aceştia mai pot participa şi alte persoane, dacă este necesar. Comitetul de conducere evaluează activităţile, fixează reperele proiectului, precum şi obiectivele programului pentru anul viitor.

5. Finanţare şi buget

(vezi anexa referitoare la buget)

6. Control

6.1. Monitorizare

1. Monitorizarea se focalizează pe rezultate, conform matricei-cadru aprobate de Comitetul de conducere. Liderii de proiect împreună cu cei implicaţi în procesul de pregătire compară obiectivele propuse cu rezultatele de după desfăşurarea respectivelor activităţi - dacă este posibil împreună cu partenerii locali.

2. Monitorizarea SDC/AZO se bazează în primul rând pe rapoartele de progres, pe contactul cu liderii de proiect şi pe controlul implementării proiectului de către Biroul de coordonare.

3. Biroul de coordonare adună fapte şi ecouri ale efectelor proiectelor în mediu şi urmăreşte rezonanţa acestora în mass-media.

4. Delegatul român pe lângă coordonatorul elveţian funcţionează din ordinul liderului de proiect elveţian, pregătind şi/sau supervizând îmbunătăţirile tehnice din cadrul proiectului.

6.2. Evaluare

1. După încheierea instruirii, a seminariilor şi cursurilor, evaluarea este făcută de reprezentanţii locali, adică de participanţi. în plus, instructorii îl informează pe directorul de proiect, în cazul în care acesta nu a fost implicat direct. Rezultatele se reflectă atât în rapoartele de activitate, cât şi în raportul anual final.

2. La începutul, la mijlocul şi la sfârşitul proiectului va avea loc un sondaj de opinie care va fi analizat în vederea evaluării implementării conceptului PdP.

3. O evaluare externă a proiectului în toamna anului 2004 va fi binevenită.

6.3. Raportare financiară şi operaţională

Directorul de proiect elaborează rapoartele de progres conform contractului cu SDC.

7. Risc şi evaluare de potenţial

1. Implementarea conceptului PdP în România poate contribui într-o manieră decisivă la îmbunătăţirea imaginii Poliţiei. Totodată, va duce la o eficientizare a muncii, la o mai mare siguranţă a populaţiei, la o mai bună comunicare şi la încredere reciprocă între cetăţeni şi Poliţie. Instruiţi astfel, poliţiştii îşi vor îmbunătăţi potenţialul şi vor deveni buni specialişti. Contribuţia financiară românească este relativ scăzută. împreună cu partenerii elveţieni, care contribuie cu resurse financiare şi de personal, se are în vedere modernizarea activităţii Poliţiei.

2. Implementarea conceptului PdP la nivelul întregii activităţi de poliţie în următorii 2 ani constituie un pas important. Atingerea acestor obiective este posibilă numai dacă cele două părţi, română şi elveţiană, îi vor convinge pe liderii locali de importanţa proiectului. în acest sens, o condiţie suplimentară este ca şi baza legală să se alinieze din punct de vedere organizaţional la aceste obiective. Experienţa a demonstrat în multe alte ţări că rezistenţa cea mai mare la implementarea unor proiecte de acest fel vine din partea liderilor, care sprijină tipul de poliţie tradiţională şi resping cele mai recente evoluţii. Astfel, implementarea conceptului PdP este puţin probabilă fără o voinţă puternică şi fără susţinerea liderilor politici. (Anexa nr. 9)

Gossau, 29 decembrie 2002.

dr. Peter Schorer,
director de proiect

Modelul 2

Fonduri europene pentru creşterea profesionalizării Poliţiei Locale

Trebuie să fie în preocuparea administraţiilor locale de a elabora proiecte care să contribuie la îndeplinirea recomandărilor Comitetul Miniştrilor al Consiliului Europei din 19 septembrie 2001 privind Codul European de Etică al Poliţiei:

Recomandarea 12. "Poliţia trebuie să fie organizată în aşa fel încât membrii săi să beneficieze de respectul populaţiei, atât ca profesionişti însărcinaţi cu aplicarea legii, cât şi ca prestatori de servicii."

Prin definirea clară a proceselor, responsabilităţilor şi a indicatorilor de performanţă ai activităţii, proiectul contribuie la ridicarea nivelului de profesionalism al instituţiei şi al angajaţilor şi la transformarea Poliţiei Locale a Primăriei Sectorului 2 într-un organ "transparent" de serviciu public. În acest fel, populaţia poate considera poliţia ca pe un serviciu la dispoziţia sa şi nu ca pe o forţă care i-a fost impusă.

Recomandarea 18. "Poliţia trebuie să fie organizată astfel încât, să promoveze bunele raporturi între poliţie şi populaţie şi, eventual, o cooperare efectivă cu celelalte organisme, asociaţii locale, organizaţii nonguvernamentale şi alţi reprezentanţi ai populaţiei, cuprinzând grupurile etnice minoritare."

Sistemul de Management Integrat instituie instrumente şi metode de control a relaţiei cu cetăţenii, precum şi a impactului asupra mediului înconjurător, contribuind la integrarea instituţiei acesteia în societate. Proiectul integrează şi bune practici cu privire la egalitatea de şanse, oferind un exemplu de urmat de comunitate şi un partener de încredere în relaţia cu grupurile etnice minoritare.

Recomandarea 19." Serviciile de poliţie trebuie să fie pregătite să furnizeze cetăţenilor informaţii obiective despre activităţile lor, fără însă, a dezvălui informaţii confidenţiale. Trebuie elaborate liniile directoare profesionale, care guvernează raporturile cu mass-media."

Sistemul de management al securităţii informaţiei instituie setul de măsuri tehnice şi organizatorice ce permit instituţiei să furnizeze informaţii despre activităţile sale – pentru a-şi câştiga încrederea populaţiei – respectând în acelaşi timp confidenţialitatea anumitor informaţii, pentru protejarea integrităţii persoanelor, a instrucţiei penale, din motive de securitate sau alte motive. De asemenea, clarificarea proceselor şi a responsabilităţilor permite instituirea unor raporturi deschise şi clare cu mass-media şi plasarea acestora în cadrul legal şi sub semnul obiectivităţii.

Prin beneficiile – descrise mai sus – aduse de implementarea şi operarea unui sistem integrat de management, proiectul contribuie la îmbunătăţirea capacităţii instituţiei de planificare strategică, la creşterea pregătirii resurselor umane, la creşterea receptivităţii instituţiei cu privire la cerinţe, reglementări şi riscuri şi astfel la "crearea unei administraţii publice mai eficiente şi mai eficace în beneficiul socio-economic" şi la îndeplinirea rolului Poliţiei Locale.

Pentru creşterea siguranţei cetăţeanului, la Sectorul 2 al Capitalei a fost implementat un proiect cu fonduri europene prin intermediul căreia a obţinut creşterea gradului de profesionalizare a cadrelor Poliţiei Locale a Primăriei Sectorului 2, care a devenit, astfel, singura instituţie de acest fel din ţară care este certificată la standarde înalte.

În perioada 6 mai 2010 – 6 iunie 2011 a fost prevăzuta „Implementarea sistemului de management integrat al proceselor, riscurilor şi al cerinţelor de calitate, mediu, sănătate şi securitate ocupaţională şi securitatea informaţiei în cadrul Poliţiei Locale sector 2", obiectivul general al proiectului fiind acela de a îmbunătăţi calitatea şi eficienţa serviciilor furnizate de către Primăria Sectorului 2 în beneficiul cetăţenilor şi contribuie la atingerea obiectivului general al PO DCA, respectiv va duce la "crearea unei administraţii publice mai eficiente şi mai eficace în beneficiul socio-economic al societăţii româneşti".

Obiectivul specific al proiectului se încadrează în obiectivul specific al DMI 2.2, în cadrul operaţiunii "Introducerea şi menţinerea în funcţiune a sistemelor de management", prin faptul că acest proiect va sta la baza implementării primului sistem de management integrat, iar aplicarea acestuia vine în completarea îmbunătăţirii serviciilor publice oferite de către administraţia centrală şi locală.

VALOAREA CONTRACTULUI DE FINANŢARE A PROIECTULUI

Valoarea totală a proiectului a fost de 480.128,00 lei fără TVA.

NECESITĂŢIILE IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI

Administraţia publică din România s-a văzut confruntată în ultimii ani cu schimbări semnificative în ceea ce priveşte cadrul propriu de funcţionare, aşteptările din partea politicului şi cetăţenilor, atribuţii şi responsabilităţi.

În cadrul prezentului proiect, prin implementarea Sistemului de Management Integrat în cadrul Poliţiei Locale a Primăriei Sectorului 2 s-a realizat un pas important în demersul organizaţiei către dezvoltarea unui sistem modern şi eficace de management, caracterizat prin:

• Eficienţă – evitarea utilizării greşite a resurselor;

• Flexibilitate – mai puţine conflicte între elementele diferitelor sisteme de management;

• Securitate – procese de comunicare îmbunătăţite, prin stabilirea clară a responsabilităţilor şi minimizarea riscurilor de a încălca prevederile legale;

• Inovare – implementarea unui proces de îmbunătăţire continuă bazat pe managementul inovării;

• Consecvenţă a procesului de management strategic – minimizarea conflictelor dintre obiectivele strategice rezultate din cerinţele contradictorii ale diferitelor standarde ale sistemelor de management;

• Imagine – construcţia unei identităţi consecvente a organizaţiei.

• Problemele menţionate mai sus pot fi ameliorate prin avantajele pe care le conferă dezvoltarea unui sistem modern de management.

RELEVANŢĂ

Modul în care proiectul se încadrează în strategia instituţiei, în strategiile locale şi regionale:

Pornind de la situaţia actuală şi nevoile de dezvoltare ale Sectorului 2 a fost Elaborat Planul Local de Dezvoltare Durabilă una dintre măsurile cuprinse în acesta fiind "Întărirea capacităţii Instituţionale". Proiectul se încadrează în direcţiile date de strategia locală deoarece vizează întărirea capacităţii instituţionale prin implementarea şi menţinerea unui Sistem de Management Integrat al Proceselor, Riscurilor şi cerinţelor de Calitate, Mediu, Sănătate şi Securitate Ocupaţională şi Securitatea Informaţiei la nivelul Poliţiei Locale, acţiuni ce reprezintă premise ale performanţei şi a îndeplinirii rolului Poliţiei Comunitare:

• de a asigură menţinerea liniştii publice, respectul legii şi ordinii în cadrul societăţii;

• de a proteja şi respecta libertăţile şi drepturile fundamentale ale individului;

• de a preveni, a depista şi de a combate criminalitatea;

• de a oferi asistenţă şi servicii populaţiei.

Implementarea Sistemului de Management Integrat, obiectul prezentului proiect, contribuie la întărirea capacităţii instituţionale a Poliţiei Locale şi prezintă următoarele caracteristici:

• Relevanţă: Prima etapă a implementării proiectului o reprezintă identificarea tuturor proceselor, riscurilor şi cerinţelor asupra acestora. În acest context vor fi abordate aspectele fundamentale cu care se confruntă o administraţie locală, probleme comune şi

soluţii comune, cu potenţial de implicare în acele aspecte pe care le prezintă toate oraşele europene;

• Perspectiva funcţională: În cadrul proiectului vor fi identificate procesele operaţionale, instrumentele adecvate şi responsabilităţile concrete pentru îndeplinirea obiectivelor asumate ale Sistemului de Management Integrat. Procedurile şi responsabilităţile vor fi integrate cu Regulamentul de Organizare şi Funcţionare, organigrama, fişele de post şi alte documente organizatorice relevante; implementarea măsurilor IT pentru managementul securităţii informaţiilor vor contribui la asigurarea confidenţialităţii, integrităţii şi disponibilităţii proceselor operaţionale;

• Conformitatea cu prevederile legale: Prin implementarea sistemului de management integrat al riscurilor, proiectul creează un cadru integrat pentru identificarea şi respectarea reglementărilor legale aplicabile;

• Îmbunătăţirea continuă pentru obţinerea durabilităţii: Prin implementarea cerinţelor Sistemului de Management al Mediului, proiectul sprijină îmbunătăţirea continuă a zonei urbane, pentru obţinerea durabilităţii;

• Orientare strategică: Prin implementarea instrumentelor de urmărire şi analiză a indicatorilor de performanţă şi al aspectelor de calitate, mediu, sănătate şi securitate, sistemul asigură informaţiile pentru procesul decizional strategic şi susţine implementarea strategiilor;

• Integrare: Prin identificarea proceselor şi a fluxurilor informaţionale, sistemul sprijină integrarea acestora atât cu procese relevante din cadrul altor entităţi ale administraţiei centrale şi locale, cât şi cu părţile interesate din cadrul comunităţii: cetăţeni, companii, societate civilă;

• Adaptabilitate: Prin introducerea unor instrumente informatice de modelare a proceselor de urmărire şi prin definirea şi analiza parametrilor de performanţă a sistemului de management, sistemul de management promovează flexibilitatea şi adaptabilitatea la condiţiile în permanentă schimbare a mediului socio-economic şi a cadrului legislativ. Prin introducerea măsurilor IT de securitate a informaţiilor, proiectul sprijină adaptabilitatea organizaţiei prin asigurarea fluxurilor de informaţii sigure în punctele de decizie.

Relevanţa proiectului la nivel naţional:

Pentru realizarea proiectului s-a urmărit armonizarea acestuia cu obiectivele cuprinse în Planul Naţional de Dezvoltare (PND) 2007-2013, prioritatea P4 "Dezvoltarea resurselor umane, promovarea ocupării şi incluziunii sociale şi întărirea capacităţii administrative", sub-prioritatea 4.3.4. Dezvoltarea capacităţii administrative şi a bunei guvernări.

Această sub-prioritate are scopul de a promova şi susţine crearea la nivel central şi local a unei administraţii publice care să devină un important factor de competitivitate, dezvoltare, progres şi coeziune. În acest sens, obiectivul unei bune guvernări este siguranţa cetăţeanului. Într-o societate modernă, organizată pe norme, legi şi reglementări stabile este foarte important să se aibă în vedere scăderea factorilor de risc şi sporirea siguranţei la nivel personal şi siguranţa mediului de afaceri. Eficienţa sistemului de management a activităţilor Poliţiei Comunitare va contribui la creşterea gradului de siguranţă al cetăţenilor şi instituţiilor.

Contribuţia proiectului la realizarea obiectivului domeniului major de intervenţie al PO DCA

Unul din obiectivele specifice al PO DCA este "îmbunătăţirea calităţii şi eficienţei furnizării serviciilor publice, cu accentul pus pe procesul de descentralizare". Scopul proiectului este acela de a îmbunătăţi furnizarea de servicii publice prin Implementarea unui Sistem de Management Integrat în cadrul Poliţiei Locale, ca prim pas al demersului organizaţiei spre Excelenţa Managerială.

Acest obiectiv specific al proiectului se încadrează în obiectivul specific al DMI 2.2, în cadrul operaţiunii "Introducerea şi menţinerea în funcţiune a sistemelor de management".

Prin atingerea obiectivelor proiectului vom contribui la dezvoltarea unei administraţii locale capabile să furnizeze servicii publice de calitate şi eficiente care va urmări ducerea la bun sfârşit a unei transformări fundamentale în furnizarea serviciilor publice, în conformitate cu obiectivele UE pentru dezvoltare socio-economică locală, o dezvoltare regională echilibrată şi îmbunătăţirea condiţiilor generale de viaţă pentru cetăţeni.

Modul în care interacţionează cu alte programe sau continuă alte proiecte

Acest proiect continuă eforturile Poliţiei Locale a Primăriei Sectorului 2 de instituire a unui sistem de management performant al serviciului public pentru îndeplinirea misiunii instituţiei şi a strategiilor locale, naţionale şi comunitare. Paşii deja realizaţi în această direcţie includ:

• Din 2010 Poliţia Locală a Primăriei Sectorului 2 a început Implementarea Sistemului de Management ISO9001:2010, certificat de TUV Karpat. Prezentul proiect îşi propune să extindă beneficiile acestui sistem prin integrarea cerinţelor de mediu, sănătate şi securitate a informaţiilor în cadrul unitar de management al proceselor şi riscurilor.

• Implementarea unui sistem telematic de monitorizare video şi supraveghere pentru creşterea eficienţei de asigurare a ordinii şi liniştii publice. Prezentul proiect va extinde instrumentele de analiză şi control al informaţiilor generate de sistemul de monitorizare.

Pentru atingerea obiectivelor strategice ale instituţiei, sistemul integrat se va dezvolta gradual, prin includerea diferitelor aspecte, factori interesaţi şi sfere ale autorităţii publice. Prin integrarea dimensiunilor sociale şi economice, Sistemul de Management Integrat se poate dezvolta astfel încât la final să includă toate aspectele de sustenabilitate ale managementului organizaţiei, creând astfel premisa pentru trecerea la un nivel superior: aplicarea Modelului EFQM de Excelenţă ca instrument integrator de management al organizaţiei. Instituţia a planificat deja iniţierea de proiecte pentru trecerea la aplicarea Modelului EFQM.

Opţiuni de rezolvare a problemei:

Prin întărirea capacităţii instituţionale în cadrul Poliţiei Locale se contribuie la identificarea şi rezolvarea problemelor structurale şi procedurale identificate la punctul 2.2, creând premisele ca în viitor organizaţia să poată fi considerată un exemplu de bună practică în domeniu, la nivel de municipiu şi la nivel naţional.

Prin îmbunătăţirea calităţii şi eficienţei serviciilor oferite vom contribui la creşterea siguranţei cetăţeanului din regiune, lucru care va contribui la creşterea încrederii cetăţeanului în serviciile oferite de administraţia publică. Mai mult decât atât, se va

îmbunătăţi relaţia Poliţiei Locale cu cetăţeanul şi societatea civilă – obiectiv cuprins în recomandările Consiliului Europei privind Codul European de Etică al Poliţiei, în Planul Naţional de Dezvoltare 2007-2013 (ca organism al administraţiei publice) şi în Planul Local de Dezvoltare Durabilă.

Opţiunile pentru rezolvarea problemelor identificate mai sus includ: creşterea substanţială a resurselor (umane, materiale, financiare) alocate; introducerea unor instrumente/tehnologii avansate pentru managementul şi livrarea serviciului public; eficientizarea proceselor de management şi livrare.

În condiţiile actuale de disponibilitate limitată a resurselor, soluţia logică este eficientizarea proceselor prin identificarea, optimizarea şi controlul adecvat al acestora. Un sistem de management performant conduce la scăderea costurilor non-performanţei şi la rezultate îmbunătăţite cu resursele disponibile. De asemenea, identificarea şi controlul proceselor şi riscurilor permite optimizarea investiţiilor viitoare în tehnologii şi procese eficiente.

Grupul ţinta

Grupul ţintă al proiectului este reprezentat de Poliţia Locală a Primăriei Sectorului 2 din cadrul Consiliului Local Sector 2 şi angajaţii acesteia.

Prin implementarea Sistemului de Management Integrat, proiectul contribuie la controlul şi eficientizarea proceselor şi la transformarea Poliţiei Locale a Primăriei Sectorului 2 într-un organ "transparent" de serviciu public. În acest fel, este întărită capacitatea instituţională a organizaţiei, fiind în acelaşi timp îndeplinite Recomandările Rec (2001) 10 privind Codul European de etică al poliţiei.

În activităţile proiectului este implicat întregul personal format din:

- funcţionari publici,
- personal contractual.

În cadrul proiectului s-au desfăşurat activităţi de instruire şa care au participat 37 angajaţi ai Poliţiei Locale a Primăriei Sectorului 2, dintre aceştia 34 persoane fiind funcţionari publici iar 3 angajaţi – personal contractual.

Sesiunea de formare privind Sistemul de Management Integrat a fost urmată de 33 persoane din cadrul conducerii instituţiei (30 – funcţionari publici, 3 – personal contractual).

Prin activităţile de instruire şi de conştientizare, proiectul contribuie la ridicarea nivelului de profesionalism şi a motivaţiei corpului de funcţionari publici.

Beneficiarii indirecţi ai proiectului sunt:

- Consiliul Local: Proiectul contribuie la îndeplinirea obiectivelor din Planul Local de Dezvoltare Durabilă cu privire la întărirea capacităţii instituţionale.
- Comunitatea locală: Proiectul va permite instituţiei să îşi îmbunătăţească realizarea atribuţiilor sale în slujba cetăţenilor.

Entităţile administraţiei publice în general: proiectul îşi propune să creeze un model de bună practică de urmat de alte instituţii din administraţia publică privind controlul şi eficientizarea activităţilor.

Rezultatul principal al proiectului este îmbunătăţirea şi eficientizarea Sistemului de Management al Poliţiei Locale în scopul transformării acesteia într-un organ „transparent” şi eficient de serviciu public.

Rezultatele directe obţinute în urma Implementării Sistemului de Management Integrat al Proceselor, Riscurilor şi al cerinţelor de Calitate, Mediu, Sănătate şi Securitate Ocupaţională şi Securitatea Informaţiei în cadrul Poliţiei Locale cuprind:

- Harta proceselor şi fişe descriptive ale proceselor modelate în sistemul informatic;
- Manualul Sistemului de Management Integrat şi Manual de Proceduri Operaţionale;
- Personal instruit cu privire la conducerea şi operarea Sistemului de Management Integrat;
- Certificate de conformitate ale Sistemului de Management Integrat cu standardele internaţionale aplicabile;
- Extindere a sistemului informatic pentru asigurarea securităţii informaţiilor şi datelor electronice şi conformitatea Sistemului de Management cu cerinţele SR ISO CEI 27001:2006;
- Evaluări ale Sistemului de Management Integrat conform criteriilor CAF şi EFQM.

Implementarea Sistemului de Management Integrat prin implementarea celor patru sisteme de management contribuie la obţinerea următoarelor rezultate indirecte:

- Implementarea şi certificarea Sistemului de Management al Calităţii conform standardului SR EN ISO 9001:2008 va asigură că cerinţele comunităţii sunt identificate şi sunt luate măsuri sistematice pentru menţinerea şi îmbunătăţirea satisfacţiei acestora;
- Implementarea şi certificarea Sistemului de Management al Mediului conform standardului SR EN ISO 14001:2005 va asigură că impactul instituţiei asupra mediului este controlat şi ameliorat, iar organizaţia îşi asumă dezvoltarea durabilă ca direcţie strategică;
- Implementarea şi certificarea Sistemului de Management al Sănătăţii şi Securităţii Ocupaţionale conform standardului OHSAS 18001:2004 asigură controlul asupra riscurilor de îmbolnăvire profesională, contribuind la creşterea nivelului de satisfacţie al personalului instituţiei;
- Implementarea şi certificarea Sistemului de Management al Securităţii Informaţiei conform standardului SR EN ISO CEI 27001:2006 va permite instituţiei să furnizeze informaţii despre activităţile sale pentru a respecta principiile transparenţei, respectând în acelaşi timp confidenţialitatea informaţiilor specifice.

Funcţionalitatea acestor sisteme de management duc la îmbunătăţirea calităţii şi eficienţei serviciilor oferite de Poliţia Locală, contribuind la creşterea siguranţei cetăţeanului din regiune, lucru care va influenţa creşterea încrederii cetăţeanului în serviciile oferite de administraţia publică.

În cadrul proiectului, acţiunile concrete care contribuie la maximizarea beneficiilor şi reducerea efectelor negative în privinţa componentelor economic, social şi de mediu sunt următoarele:

- Implementarea şi certificarea Sistemului de Management al Mediului;
- Dezvoltarea unei politici privind Dezvoltarea Durabilă;
- Acţiuni de conştientizare a întregului personal din cadrul instituţiei cu privire la Sistemul de Management al Mediului şi la Politica privind Dezvoltarea Durabilă;

- Instruirea personalului desemnat pentru monitorizarea operării Sistemului de Management al Mediului - cursul de Auditor Mediu.

Prin implementarea şi certificarea Sistemului de Management al Mediului conform standardului SR EN ISO 14001:2005 s-a asigurat că impactul instituţiei asupra mediului este controlat şi ameliorat, iar organizaţia îşi asumă dezvoltarea durabilă ca direcţie strategică.

Un Sistem de Management de Mediu ajută la coabitarea armonioasă cu mediul, favorizând formarea unei atitudini proactive a întregului personal din cadrul organizaţiei.

Certificarea Sistemului de Management al Mediului asigură îndeplinirea şi conformitatea cu normele internaţionale a obiectivelor şi activităţilor Sistemului de Management.

Creşterea gradului de conştientizare are un rol important în schimbările de comportament în cadrul instituţiei; este recunoscut că gradul de înţelegere a impactului activităţilor asupra mediului este direct legat de atenţia acordată şi respectul faţă de mediul înconjurător.

Activitatea 3.9 "Conştientizarea personalului", în care tot personalul instituţiei va fi informat cu privire la noile norme şi proceduri aplicabile, va cuprinde un modul dedicat Dezvoltării Durabile.

Acest modul va avea următoarea structură:

a. Prezentarea conceptului de Dezvoltare Durabilă;

b. Prezentarea politicii instituţiei cu privire la Dezvoltarea Durabilă şi descrierea rolului fiecărui angajat în aplicarea politicii;

c. Conştientizare cu privire la pericolele reale ale schimbărilor climatice cauzate de activităţile umane şi avantajele folosirii unor produse şi servicii curate din punct de vedere ecologic.

Un indicator de performanţă al unui Sistem de Management de Mediu este şi formarea personalului în domeniul protecţiei mediului, exprimat în ore, indicator ce se atinge prin sesiunile de instruire dezvoltate la activitatea 4.2 din cadrul proiectului respectiv, participarea a două persoane la cursul de Auditor de mediu.

Astfel, sesiunile de instruire şi conştientizare cu conţinuturi de educaţie pentru mediu au abordat dezideratul protecţiei mediului în procesul de dezvoltare.

Calitatea mediului, conservarea, protecţia şi ameliorarea impactului activităţilor noastre curente asupra mediului sunt atinse în cadrul proiectului şi doresc să devină scopul dezvoltării, educaţia pentru regenerarea mediului natural.

Prin dezvoltarea de metodologii şi instrumente pentru măsurarea şi raportarea performanţelor şi de încorporare a feedback-ului oferit de părţile interesate – administraţie, cetăţeni, societate civilă, mediu economic – proiectul contribuie la creşterea responsabilizării administraţiei publice şi a armonizării obiectivelor privind protecţia mediului cu cele privind realizarea serviciului public şi creşterea economică pe termen lung.

Prin implementarea acestui proiect s-a asigurat astfel o abordare sistemică a problemelor de mediu şi dezvoltare durabilă, generatoare de efecte optime pe termen mediu şi lung.

Creşterea capacităţii Poliţiei Locale - obiectiv prioritar în cadrul Planului Local de Dezvoltare Durabilă.

Sectorul 2 al Capitalei a fost primul care a pus în practică un instrument modern de planificare şi management privind dezvoltarea durabilă, respectiv Agenda Locală 21 - Planul local de dezvoltare durabilă, prin care s-a urmărit o abordare integrată a problemelor comunităţii locale, care să facă posibilă dezvoltarea armonioasă pe cele patru componente: economic, mediu, social, cultural.

Conceptul de dezvoltare durabilă implică o re-evaluare constantă a relaţiei om-natură şi existenţa solidarităţii între generaţii, ca fiind singura opţiune viabilă pentru asigurarea unui model de dezvoltare pe termen lung.

Realizarea Planului de dezvoltare durabilă la nivel local a fost un proces participativ, asigurând transparenţa în procesul de dezbatere şi elaborare, prin care autoritatea locală a lucrat în parteneriat cu toate sectoarele comunităţii, reprezentanţi ai principalelor instituţii publice şi private, organizaţiilor neguvernamentale şi ai altor grupări civice.

Totodată a oferit cetăţenilor sectorului nostru posibilitatea de a-şi aduce contribuţia la creşterea gradului de bunăstare, de a lua atitudine şi de a avea un cuvânt de spus privind obiectivele pe termen lung şi a oferi o imagine a comunităţii în viitor.

Evaluând situaţia actuală şi potenţialul, ţinând cont de principiile unei dezvoltări durabile, în Planul Local de Acţiune – parte integrantă a Planului Local de Dezvoltare Durabilă au fost formulate propuneri de proiecte conform priorităţilor de dezvoltare identificate, care să conducă la atingerea obiectivelor, precum şi măsuri preconizate pentru rezolvarea problemelor comunităţii.

Proiectul „Implementarea Sistemului de management integrat al proceselor, riscurilor şi al cerinţelor de calitate, mediu, sănătate, securitate operaţională şi securitatea informaţiei în cadrul Poliţiei Locale Sector 2", proiect finanţat prin „Programul Operaţional Dezvoltarea Capacităţii Administrative 2007-2013" se înscrie pe linia eforturilor susţinute ale Administraţiei Publice Locale de a atrage fonduri extrabugetare care să conducă la îndeplinirea obiectivelor propuse pe termen scurt, mediu şi lung.

Sistemul de management integrat reprezintă un instrument modern de creştere a performanţelor managementului, asigurând instrumentele şi metodele adecvate pentru atingerea obiectivelor instituţiei pe termen scurt şi mediu, corelate cu Planul de dezvoltare pe termen lung.

Proiectul de faţă se încadrează în direcţiile date de strategia locală deoarece vizează întărirea capacităţii instituţionale prin implementarea şi menţinerea unui Sistem de Management Integrat al Proceselor, Riscurilor şi cerinţelor de Calitate, Mediu, Sănătate, Securitate Ocupaţională şi Securitatea Informaţiei la nivelul local, acţiuni ce reprezintă premise ale performanţei şi a îndeplinirii rolului Poliţiei Locale, respectiv:

- de a asigură menţinerea liniştii publice, respectul legii şi ordinii în cadrul societăţii;
- de a proteja şi respecta libertăţile şi drepturile fundamentale ale individului;
- de a preveni, a depista şi de a combate criminalitatea;
- de a oferi asistenţă şi servicii populaţiei.

Prin acest proiect, poliţiştii locali au beneficiat de expertiza specialiştilor în domeniul managementului de sistem integrat, în vederea implementării acestui „instrument modern", care a contribuit la creşterea coordonării fluxurilor de informaţii prin înlocuirea

procedurilor greoaie cu altele de actualitate şi adaptate problematicii actuale, transparenţa activităţii, creşterea capacităţii de planificare şi de management strategic, stabilirea unor modalităţi facile de dezvoltare a relaţiei cu cetăţeanul şi societatea civilă.

Proiectarea și implementarea unui sistem de Management Integrat al proceselor, Riscurilor şi al cerinţelor de Calitate, Mediu, Sănătate, Securitate Ocupaţională şi Securitatea Informaţiei în cadrul Poliţiei Locale Sector 2 reprezintă un proces structurat pentru obţinerea unei îmbunătăţiri continue, fiind un instrument de lucru eficient care permite organizaţiei să atingă şi să controleze sistematic nivelul performanţei raportat la obiectivele propuse.

Aceasta nouă abordare oferă Poliţiei Locale o serie de noi avantaje ca urmare a implementării și certificării unui sistem de management integrat, respectiv:

- îmbunătăţirea imaginii instituţiei prin creşterea responsabilităţii faţă de comunitate, în condiţii de eficienţă, eficacitate şi îmbunătăţire continuă a serviciilor oferite;
- valoare adăugată calităţii serviciilor oferite de organizaţie beneficiarilor direcţi şi celorlalte părţi interesate;
- o echipă de management competentă şi dinamică;
- organizare internă mult mai eficientă;
- îmbunătăţirea nivelului de competenţă a angajaţilor şi conştientizarea acestora privind misiunea şi viziunea organizaţiei, precum şi rolul fiecăruia în sistem;
- îmbunătăţirea comunicării interne şi externe prin definirea clară a căilor de comunicare;
- optimizarea consumului de resurse utilizate;
- stabilirea unui cadru unic pentru îmbunătăţirea continuă;
- o abordare holistică a gestionării riscurilor;
- reducerea redundanţei şi a birocraţiei.

Totodată implementarea proiectului asigură un cadru transparent, echidistant în toate activităţile desfăşurate,deschis şi orientat către furnizarea de servicii publice de calitate, în vederea creşterii încrederii beneficiarilor direcţi şi a celorlalte părţi interesate de serviciile oferite de Poliţia Locală.

Putem concluziona că un sistem integrat de management reprezintă o abordare managerială logică şi sistematică, ceea ce permite decizii strategice şi operaţionale optime, care iau în considerare toate aspectele esenţiale ce conduc la funcţionarea eficientă a unei organizaţii, atât din punct de vedere al calităţii cât şi al mediului, sănătăţii şi securităţii ocupaţionale şi a securităţii informaţionale.

Am convingerea că implementarea şi certificarea sistemelor integrate de management reprezintă cea mai bună soluţie pentru o organizaţie adeptă a conceptului de Management al Calităţii Totale, aflată pe drumul spre Excelenţă.

Modelul 3

ÎNFIINŢAREA POLIŢIEI LOCALE IAŞI

Istoric

De-a lungul mai multor perioade istorice, omul şi-a manifestat necesitatea de a-şi exercita dreptul asupra apărării vieţii şi integrităţii corporale, cât şi cel pentru apărarea proprietăţii, astăzi garantate prin Constituţia României.În acest scop, au fost evidenţiate mai multe instituţii care să se ocupe de respectarea acestor drepturi esenţiale. În secolul al XVIII-lea, în cele două ţări române– Ţara Românească şi Moldova, ordinea internă şi siguranţa publică erau asigurate de către două dregătorii, respectiv Agia şi Spătăria, care aveau atribuţii-prima în interiorul capitalei, iar cea de-a doua în cartierele mărginaşe ale Bucureştiului şi în împrejurimele sale.

Regulamentul Organic al celor două principate româneşti, apărut în anul 1830, stipula, printre altele, înfiinţarea primelor formaţiuni de pază şi ordine cu o organizare modernă. Chiar dacă serviciul poliţienesc a purtat, pentru o scurtă perioadă, tot denumirea de Agie, el a fost reorganizat. În Moldova, asigurarea pazei şi a ordinii publice a fost reprezentată, între anii 1830 şi 1859 de slujitori. Uniforma unui slujitor se compunea dintr-un ceacou cu flamă roşie, purtată pe partea dreaptă, emblema din metal galben, tunică-frac din postav bleumarin cu guler şi paspoale roşii, pantaloni bleumarin cu lampas roşu.

La 12 martie 1850 se va vota "Legea pentru transformarea corpului slujitorilor în jandarmi", iar la data de 30 mai 1866, în baza unei legi organice , apare "Garda Orăşenească", cu rol de a asigura "securitatea persoanelor, securitatea proprietarilor", "menţinerea bunei ordini şi a liniştii publice". În urma reorganizării se va schimba denumirea instituţiei în "Corpul Sergenţilor de Oraş", iar în perioada 1929-1949, urmare adoptării Legii pentru organizarea Poliţiei Generale a Statului din 27.07.1929, a funcţionat "Corpul Gardienilor publici". Uniforma gardienilor publici era de culoare maro, constând în veston-tunică cu guler, încheiat la un rând de nasturi, având câte două buzunare prevăzute cu clape acoladate, la piept şi laterale, având petlite roşii, pantalon lung, şapcă cu stema ţării încadrată de o cununa din frunze de stejar.

În anul 1994, conform Legii 26/1993 şi a Hotărârii de Guvern nr. 518/1993, se reînfiinţează Corpul Gardienilor Publici, ca o instituţie publică prestatoare de servicii de pază şi ordine publică, precum şi de transport de valori. În anul 2005, la nivelul Municipiului Iaşi, prin reorganizarea Corpului Gardienilor Publici, adoptată prin Legea nr. 371/2004, coraborată cu HCLM Iaşi nr.437/2005, se înfiinţează Poliţia Comunitară Iaşi.

Publicarea în Monitorul Oficial a Legii nr.155/2010 şi a Hotărârii Guvernului României nr.1332/2010 a constituit premiza înfiinţării Poliţiei Locale Iaşi, în urma şedinţei Consiliului Local Iaşi din data de 24 februarie 2011.

În prezent, instituţia îşi desfăşoară activitatea în interesul comunităţii locale, exclusiv pe baza şi în executarea legii, precum şi a actelor autorităţii deliberative şi ale celei executive ale administraţiei publice locale şi în conformitate cu reglementările specifice fiecărui domeniu de activitate, stabilite prin acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale.

Cadru legal

Poliţia Locală Iaşi s-a înfiinţat în scopul exercitării atribuţiilor privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracţiunilor, în domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi paza bunurilor, circulaţia pe drumurile publice, disciplina în construcţii şi afisajul stradal, protecţia mediului, activitatea comercială, evidenţa persoanelor şi alte domenii stabilite prin lege.

Poliţia Locală Iaşi îşi desfăşoară activitatea în interesul comunităţii locale, exclusiv pe baza şi în executarea legii, precum şi a actelor autorităţii deliberative şi ale celei executive ale administraţiei publice locale şi în conformitate cu reglementările specifice fiecărui domeniu de activitate, stabilite prin acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale.

Vă prezentăm actele normative conform cărora funcţionează Poliţia Locală Iaşi:

- Legea nr. 155/2010 – privind înfiinţarea Poliţiei Locale
- Hotărârea Guvernului României nr. 1332/2010 – privind aprobarea regulamentului cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale
- Hotărârea de Consiliu Local nr. 56/2011 privind înfiiţarea Poliţiei Locale Iaşi
  (Anexa nr.10)
- Regulamentul de Organizare şi Funcţionare a Poliţiei Locale Iaşi (Anexa nr.11)

Structura organizatorică – Organigrama Poliţiei Locale Iaşi

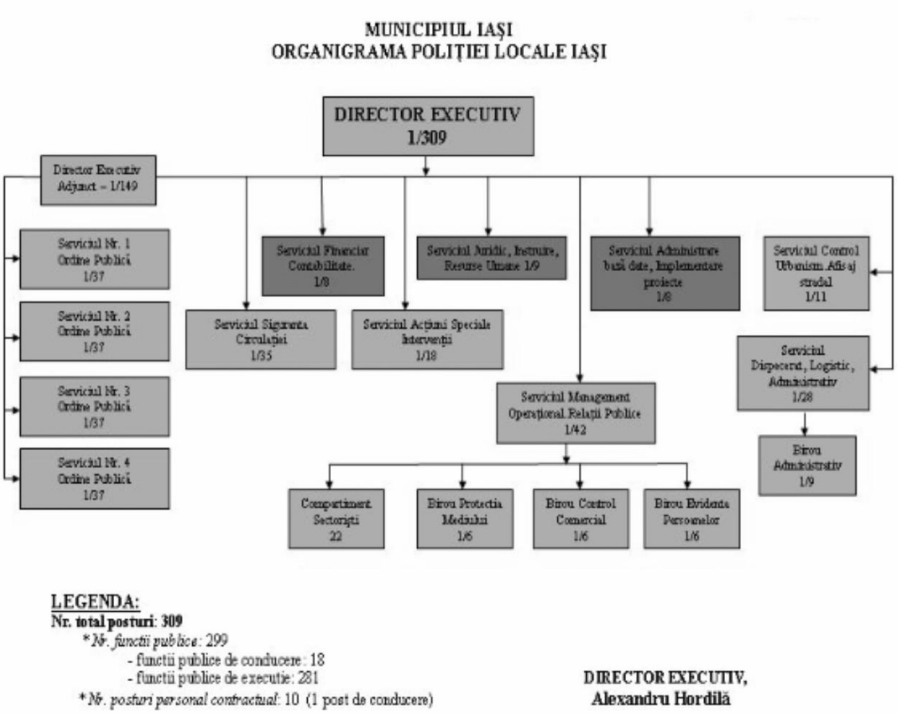

LEGENDA:

Nr. total posturi: 309

* *Nr. funcţii publice*: 299
- funcţii publice de conducere: 18
- funcţii publice de execuţie: 281

* *Nr. posturi personal contractual*: 10 (1 post de conducere)

DIRECTOR EXECUTIV,
Alexandru Hordilă

8. CONSIDERAŢII GENERALE DE TACTICĂ SPECIFICĂ : STUDII DE CAZ

PLANUL STUDIULUI DE CAZ

SUBIECTUL: **METODICA CERCETĂRII INFRACŢIUNILOR DE FURT**

PROBLEME:

1. Efectuarea cercetării la faţa locului în cazul unei infracţiuni de furt.
2. Întocmirea procesului-verbal de cercetare la faţa locului.

TIMP AFECTAT: 200 minute – la profilul Poliţiei Locală; (a);
300 minute – la profilul Poliţiei Locală Judiciară; (b) ;

a. b.
10 minute - 10 minute - Moment organizatoric
20 minute - 20 minute - Verificarea cunoştinţelor cu privire la metodica cercetării infracţiunilor de furt.
10 minute - 10 minute - Prezentarea speţei şi deplasarea în teren (sala de aplicaţii a catedrei).
60 minute - 160 minute - Efectuarea cercetării la faţa locului.

90 minute - 90 minute - Intocmirea procesului verbal de cercetare la fata locului.
90 minute - 10 minute - Concluzii.

LOC DE DESFĂŞURARE:- În clasă şi în sălile de aplicaţii

ORGANIZAREA ŞEDINŢEI PRACTICE:
A. Cu personal: - Elevii unei clase;
B. Cu materiale: - trusa criminalistică universală pentru posturile de poliţie locală;
- aparat foto şi accesoriile acestuia;
- dotările din sălile de aplicaţii

INDICAŢII METODICO-ORGANIZATORICE :

La data planificată, şeful disciplinei va pregăti şedinţa practică cu toţi ofiţerii care desfăşoară activităţi de învăţământ la cursul II, lămurind cu această ocazie problemele legate de organizarea şi conducerea acestei activităţi.

Materialele vor fi asigurate de profesorul care conduce activitatea fiecărei clase.

La studiul planificat pentru şedinţa practică, profesorul de serviciu la consultaţii va verifica dacă bibliografia a fost ridicată din timp şi distribuită elevilor.

Pentru buna desfăşurare a şedinţei practice, profesorul va numi şi instrui o echipă de cursanţi cărora le va expune speţa şi care a doua zi vor prezenta demonstrativ modul de efectuare a cercetării la faţa locului.

Şedinţa practică începe în clasă, unde după realizarea momentului organizatoric, profesorul va arăta problemele de învaţat şi modul de desfăşurare a activităţii, după care va proceda la verificarea cunoştinţelor cu privire la activităţile ce trebuie executate în cele două faze ale cercetării. Răspunsurile vor fi notate de profesor, care va avea grijă ca după acest moment şi după lămurirea problemelor neclare, să transmită cursanţilor noile tendinţe ale fenomenului infracţional, cu accent pe modurile de operare nou apărute pe această linie, respectiv:

- interesul infractorilor cu privire la preocupările potenţialei victime;
- folosirea femeilor la culegerea de informaţii despre locuri şi persoane;
- acţionarea pe timp de zi, deghizaţi în lucrători ai diferitelor firme, etc.

După reamintirea datelor din speţa de către 1-2 cursanţi şi a normelor de protecţie a muncii, clasa va asista la pregătirea tehnicii ce va fi folosită cu această ocazie (trusa criminalistică , aparat foto cu accesoriile sale, etc.)

Înainte de începerea activităţii, clasa va fi aşezată în careu şi cursanţilor li se vor prezenta de către echipă modul de cercetare a exteriorului locuinţei din care s-a furat, plecându-se de la refacerea traseului parcurs de către infractor.

După cercetarea acestei zone şi fixarea urmelor şi obiectelor principale, cursanţii clasei se vor deplasa în sala de aplicaţii unde vor asista la executarea cercetării în interiorul locuinţei.

În paralel cu desfăşurarea activităţii, cursanţii vor nota în caiete constatările făcute de echipa, care ulterior vor fi folosite la întocmirea procesului- verbal de cercetare la faţa locului şi a schiţei.

Activităţi cum sunt:

- fotografierea;
- fixarea prin măsurători;
- ridicarea ;
- ambalarea urmelor şi obiectelor principale, vor fi efectuate în repetare şi de către alţi elevi, nepregătiţi în prealabil.

După încheierea şedinţei practice, cursanţii vor fi antrenaţi în discuţii cu privire la activităţile desfăşurate şi modul de acţiune al celor solicitaţi să execute cercetarea, exprimandu-şi părerile personale pozitive sau negative, după care întreg efectivul se va deplasa la clasă pentru a întocmi procesul- verbal de cercetare la faţa locului şi schiţa locului faptei.

Profesorul va nota cursanţii desemnaţi să execute cercetarea la faţa locului, activitatea încheindu-se cu concluziile coordonatorului, punându-se accent pe efectuarea activităţii cu aplicarea strictă a prevederilor legale în vigoare.

NORME DE PROTECŢIE A MUNCII :

Pe timpul desfăşurării şedinţei practice, elevii trebuie să păstreze ordinea şi liniştea.

Acestora le este interzis:

- să se deplaseze pe locul de practică;
- să se urce pe clădiri, în arbori, pe stâlpi sau garduri;
- să umble la instalaţia electrică existentă în săla de aplicaţii.

Studiu de caz model

Şeful Postului de locală Ştefăneşti, jud. Vâlcea, funcţionar Popescu Vasile a fost sesizat de cetăţeanul Ungureanu Ion din comuna Ştefăneşti, în ziua de 05.12.2000, orele 08.30 despre faptul că în dimineaţa acestei zile, în jurul orelor 7,00 întorcându-se la domiciliu a găsit fereastra camerei sufrageriei deschisă, având un geam spart.

Privind prin deschizătura ferestrei, a observat că lucrurile din locuinţă sunt deranjate, iar de pe masă lipseşte un aparat de radio portabil, marca "Watson", cu carcasa de culoare neagră. Această situaţie este cunoscută şi de vecinul său, Ionescu Gheorghe, care a venit la locuinţa sa şi pe care l-a lăsat să asigure paza locului faptei până la sosirea poliţiei.

Fcţ. Popescu Vasile a ordonat ajutorului său, fcţ.. Costea Andrei, să se deplaseze urgent la faţa locului pentru a lua primele măsuri.

După consemnarea plângerii şi pregătirea tehnicii criminalistice din dotare, la faţa locului s-a deplasat şi şeful postului de poliţie ,pentru a efectua cercetarea criminalistică, împreună cu Ungureanu Ion..

În timpul deplasării la faţa locului au fost invitaţi ca martori asistenţi : Marin Dan şi Savu Grigore, ambii din comuna Ştefăneşti, jud. Vâlcea.

SE CERE :

- Luarea primelor măsuri şi efectuarea cercetării la faţa locului.
- Întocmirea procesului- verbal de cercetare la faţa locului şi a schiţei locului faptei.

SITUAŢII SURPRIZĂ :

Profesorul va pregăti mai mulţi cursanţi din clasă, fără ca acest lucru să fie cunoscut de echipa ce acţionează, care vor crea una din următoarele situaţii:

1. În timp ce şeful de post efectuează cercetarea la faţa locului, se prezintă un cetăţean care îl sesizează că pe şosea s-a produs un accident grav de circulaţie în care un biciclist a fost grav accidentat de un autoturism.

2. În timpul examinării interioare a locului faptei, se prezintă secretarul Primăriei comunei Ştefăneti, care îi aduce la cunoştinţa şefului de post că este chemat la telefon urgent de către şeful I.P.J. Vâlcea.

3. Un martor asistent părăseşte locul faptei, fără să ceară permisiunea poliţiştilor locali şi nu se mai întoarce la faţa locului.

Profesorul lasă pe şeful echipei să procedeze cum apreciază pentru rezolvarea situaţiilor surpriză create, apoi apelează la cunoştinţele teoretice şi experienţa clasei în vederea rezolvării corecte a situaţiei.

Se concluzionează că în primele două situaţii, poliţistul care conduce cercetarea la faţa locului, nu întrerupe activitatea. Pentru rezolvarea situaţiilor respective, va ordona ajutorului său, să se deplase la locul accidentului de circulaţie sau la telefon.

După terminarea cercetării la faţa locului, şeful postului de poliţie se va deplasa pentru rezolvarea noilor situaţii apărute, dacă acestea nu au fost încă definitivate de ajutorul său.

De asemenea, în vederea rezolvării celei de a treia probleme, va trimite un cetăţean din comună după martor, (de regulă cel ce a asigurat paza locului faptei).

La intoarcerea martorului asistent, i se va atrage atenţia asupra atitudinii sale şi îi pune în vedere obligaţia sa legală de a asista efectiv pe întreaga perioadă de efectuare a cercetării la faţa locului.

PROCES – VERBAL de cercetare la faţa locului

Întocmit azi, _____ ora _____ în com. Ştefăneşti, jud. Vâlcea.

Fcţ. Popescu Vasile din cadrul postului de Poliţie locală Ştefăneşti , jud Vâlcea, şi fcţ. Costea Andrei, ambii în calitate de organe de cercetare penală.

La data de _____ ora _____ am fost sesizat(ţi) prin plângere de către Ungureanu Ion din Stefăneşti, jud. Vâlcea, posesor al B.I. seria R.V. nr 354132 cu privire la faptul că în noaptea de _____, autori necunoscuţi au pătruns în locuinţa acestuia de unde şi-au însuşit mai multe bunuri.

În temeiul sesizării, potrivit art. 129 C.p.p. m-am (ne-am) deplasat la faţa locului.

Cercetarea locului faptei s-a făcut în prezenţa martorilor asistenţi:

- Marin Dan, domiciliat în Ştefăneşti jud Vâlcea, posesor B.I. seria V.S. nr. 452515 şi

- Savu Grigore, domiciliat în Ştefăneăti, jud. Vâlcea, posesor al B.I. seria A.R. nr. 375237.

Până la sosirea poliţiştilor locali la locul faptei, acesta a suferit următoarele modificări: reclamantul a mers până la fereastra locuinţei pe care a observat-o întredeschisă, a privit în interiorul camerei şi apoi, prin exterior a verificat dacă uşa principală este încuiată.

De asemena s-au luat măsuri de conservare a locului faptei de către Ionescu Gheorghe , domiciliat în Ştefăneşti, Vâlcea, posesor al B.I. seria A.X. 325134, care constau în asigurarea pazei locului faptei până în momentul sosirii poliţiştilor.

Constatările la faţa locului :

Locuinţa este situată în comuna Ştefăneşti, Vâlcea, nr. 28 şi se compune din hol, sufragerie şi dormitor, dispuse după cum urmează : din hol, prin prima uşă de pe partea dreaptă, se intră în sufragerie, iar din aceasta se pătrunde în dormitor printr-o a doua uşă.

ORGAN DE CERCETARE PENALA,
Fcţ.
Popescu Vasile
Fcţ.
Costea Andrei

SPECIALIST CRIMINALIST,
--

PARTILE PREZENTE LA FATA LOCULUI
Ungureanu Ion

MARTORI ASISTENTI :
1. Marin Dan
2. Savu Grigore

Pentru situarea locului faptei în contextul terenului, ne-am folosit de următoarele puncte de reper:

Imobilul este învecinat în partea de nord cu terenul de tenis şi A.S. "Recolta" Ştefăneşti, la est cu drumul judeţean Ştefăneşti- Drăgăşani, la sud cu depozitul S.C. "Agnis" SRL din Ştefăneşti, iar la vest cu magazia de cereale a I.A.S. Ştefăneşti.

Situaţia de fapt constatată la faţa locului este următoarea:

Examinând exteriorul clădirii, constatăm că aceasta este prevăzută pe peretele din partea de vest cu patru ferestre duble. Dintre acestea, trei sunt închise şi asigurate, iar a patra este întredeschisă şi are un geam spart. Sub această fereastră, pe dalele de beton, la 0,30 m. faţă de peretele casei am descoperit un ciob de sticlă transparentă de formă triunghiulară, care poartă un fragment de urmă digitală. Urma a fost relevată cu negru de fum şi apoi a fost ridicată cu hârtie folio de culoare albă şi ambalată în plicul nr 1.

Pe rama ferestrei cu geamul spart, la 0,30 m. de colţul din partea stânga a ferestrei, am descoperit 1 (una) urmă a unui instrument de spargere, fotografiată şi ridicată cu mulaj din plastelină şi ambalată în plicul nr.2.

La distanţa de 1,5 m. de zidul ce poartă fereastra cu geamul spart, am descoperit o urmă de încalţăminte de adâncime, orintată spre directia N-V, ce are lungimea totală de 28 cm. Urma a fost fotografiată şi ridicată cu mulaj de gips, ambalată în pachetul nr. 3.

Intrarea în locuinţă se face din direcţia Nord printr-o uşă din lemn, vopsită în verde, uşa care a fost găsită în poziţia "închis", cu sistemul de asigurare încuiat, neprezentând urme de forţare.

După deschiderea acestei uşi, se ajunge în hol, iar de aici pe prima uşă la dreapta, se pătrunde în sufrageria locuinţei. în colţul sufrageriei, pe latura de N-E, se găseşte o sobă din teracotă galbenă, în colţul de pe latura de N-V al aceleiaşi camere, se află o servantă din lemn lustruit, cu dimensiunile de 2.00 x 0.90 x 1.00 m. de culoare maron, cu două uşi, ambele fiind închise.

La distanţa de 0.5 m. de zidul cu fereastra ce are geamul spart şi la distanţa de 0.10 m. de servantă, se află o dormeză.

Pe covor, la distanţa de 0.8 m. faţă de servantă şi 0.60 m. faţă de dormeză, am descoperit un rest de ţigară "Assos", fotografiat şi ridicat cu penseta, care a fost ambalat în plicul nr 4.

La distanţa de 0.30 m. faţă de peretele cu fereastra forţată şi de 0.40 m. faşă de dormeză, se află un scaun din lemn lustruit, curbat, cu spatar. Pe partea din faţă a acestuia, am descoperit şi ridicat un fragment de urmă digitală, relevat cu argentorat, ridicat cu hârtie folio, de coloare neagră şi ambalat în plicul nr 5.

In centrul sufrageriei, pe covorul de iută, se află o masă şi un scaun asemănător celui descris mai sus.

In a doua cameră a locuinţei - dormitorul-, se intră prin uşa de pe peretele din stânga sufrageriei. în această cameră nu am descoperit urme sau obiecte principale.

La faţa locului am decoperit, fixat, ridicat şi ambalat:

- 2 (două) urme papilare descoperite pe ciobul de geam de sub fereastra forţată şi respectiv pe spătarul scaunului din apropierea acestei ferestre, care au fost relevate cu negru de fum, respectiv argentorat, fixate prin fotografiere cu etalon la mărime naturală, ridicate pe hârtie folio de culoare albă, respectiv neagră şi ambalate în plicul nr.1 şi 5, sigilat cu sigiliul M.I. nr. 43725, în faţa martorilor asistenţi;

- 1 (una) urmă de incălţăminte descoperită în solul umed din apropierea ferestrei întredeschise, ce avea geamul spart, având lungimea totala de 28 cm., lăţimea tălpii de 11 cm., lăţimea tocului de 7,5 cm., lungimea tocului de 9 cm. Aceasta a fost fixată prin fotografiere , ridicat cu mulaj de gips, ambalat în pachetul nr.3 şi sigilat cu sigiliul M.I. nr. 43725 ;

- 1 (un) rest de ţigară marca "Assos" descoperit pe covorul din sufragerie, care a fost fotografiat, ridicat cu penseta, ambalat în plicul nr.4 şi sigilat cu sigiliul M.I. nr. 43725 ;

Cercetarea la faţa locului a început la ora _____ şi s-a terminat la ora _____, efectuându-se în condiţii de lumină naturală şi artificială, cer cu nori albi, sol umed.

Fotografiile au fost executate cu aparatul Zenit TTL, folosindu-se film AZOPAN P.S. 21 DIN 24 x 36 mm.

S-a executat schiţa locului faptei la scara de 1/100.

Prezentul proces-verbal a fost întocmit într-un singur exemplar.

ORGAN DE CERCETARE PENALA, SPECIALIST CRIMINALIST,

Fcţ. --

Popescu Vasile

Fcţ.

Costea Andrei

PARTILE PREZENTE LA FATA LOCULUI :

MARTORI ASISTENTI : Ungureanu Ion

1. Marin Dan
2. Savu Grigore

Studii de caz care vor fi lucrate după metodologia de mai sus.

Studii de caz 1. În ziua de 14.11.2011, orele 10.30, funcţionarii Poliţiei locale al comunei Salcea, judeţul SUCEAVA, au fost sesizaţi telefonic de către numitul STAN PETRU din comuna Salcea, judeţul SUCEAVA, că vecinul său PETRACHE VALENTIN, fiind sub influenţa băuturilor alcoolice îşi ameninţă soţia că o omoară cu un topor.

Deplasându-se la faţa locului, poliţiştii au constatat că cele sesizate telefonic sunt adevărate şi că Petrache Valentin îşi fugărea soţia prin curte, ţinând în mână un topor, ameninţând-o că dacă o prinde o omoară.

Intervenind operativ au reuşit imobilizarea lui Petrache Valentin şi deposedarea de topor. După efectuarea controlului persoanei, numitul Petrache Valentin a fost încătuşat şi dus la sediul postului de poliţie.

Studii de caz 2. În ziua de 09.11.2011, numita Alexandru paula s-a prezentat la Poliţia locală Baru, judeţul Hunedoara reclamând faptul că soţul său Alexandru Teodor a venit acasă în seara precedentă în stare de ebrietate şi pe motiv că nu i-a dat să mănânce a început să o lovească cu pumnii şi picioarele.

În baza consimţământului scris de reclamantă, ne-am deplasat la locuinţa acesteia unde am constatat că soţul acesteia dormea.

Soţia l-a trezit, după care a fost invitat la sediul poliţiei, unde i s-a atras atenţia asupra modului de comportare, luându-se măsura aplicării avertismentului poliţienesc.

Studii de caz 3. În ziua de 27.11.2011, funcţionarii Poliţiei locale Coţofeneşti, judeţul Bacău au primit informaţia că numitul Macovei Tudor, pe numele căruia exista un mandat de arestare se află pe raza comunei Coţofeneşti la părinţii săi. În urma acestor informaţii, s-au deplasat la domiciliul acestora, au pătruns în locuinţă şi l-au găsit pe urmărit ascuns sub patul din dormitor.

S-a procedat la imobilizarea prin încătuşare, după care a fost adus la sediul Poliţiei Municipiului Oneşti unde a fost introdus în arest.

Studii de caz 4. În data de 17.11.2011, în jurul orelor 22.00, aflându-se în serviciul de patrulare poliţistul local Bucur Andrei din cadrul Poliţiei locale a Municipiului Alexandria împreună cu paznicul Balaur Mirel din cadrul Agenţiei de Pază "Bodiguard" din Municipiului Alexandria, au observat că la sediul ACR Alexandria, geamul uşii de la intrare era spart iar uşa era încuiată cu lacăt.

Luminând interiorul cu ajutorul lanternelor au observat urme proaspete de sânge şi cioburi de geam, indicii care presupunea că în interior se pot afla persoane.

S-a luat legătura cu directorul unităţii la numărul de telefon lipit pe uşa de la intrare cerându-i-se să se prezinte la ACR cu cheile de la intrare.

La sosirea directorului unităţii, i s-a comunicat cele constatate şi cu acordul acestuia s-a pătruns în unitate, unde au fost descoperiţi 2 minori ascunşi în spatele unui birou, care la vederea poliţiştilor au încercat să fugă, dar au fost prinşi şi imobilizaţi. După care au fost conduşi la sediul poliţiei pentru continuarea cercetărilor.

Studii de caz 5. În ziua de 16.11.2011 poliţistul local. Dinu Gheorghe sectorist în cadrul Poliţiei locale oraşului Văleni de Munte împreună cu paznicul Ene Cătălin din cadrul Agenţiei de Pază "Bodiguard" , au fost sesizaţi de către ofiţerul de serviciu despre un scandal aflat în raza de competenţă provocat de numitul Enache Marian recidivist zis şi „Broscanul".

Deplasându-se la locuinţa acestuia, au fost întâmpinaţi de mama sus - numitului care ne-a dat consimţământul de a intra în incinta locuinţei.

După ce am intrat am observat pe Enache Marian în grădina din spatele casei care îl legase de un pom pe tatăl său Enache Ion, cu 3 bucăţi de sârmă ghimpată, una de gât, una de mâini şi cealaltă de picioare, strângându-l cu un patent. La somaţia noastră de a înceta acţiunea violentă, Enache Marian a fugit prin spatele casei, escaladând mai multe garduri. Trecându-se la urmărirea sa, s-a reuşit prinderea şi imobilizarea prin încătuşare. După efectuarea controlului persoanei a fost condus la sediul poliţiei, fiind introdus în arestul poliţiei.

S-a dispus începerea urmăririi penale pentru infracţiunea de vătămare corporală (art. 182 CP).

Studii de caz 6. În ziua de 09.11.2011, în urma unei informaţii primite despre sustragerea de material lenos din pădurea Ocolului Silvic Văleni de Munte, de către un cetăţean din satul Poiana Copăuni, comuna Gura – Vitioarei, lucrătorii Poliţiei locale Gura - Vitioarei au efectuat un control la locuinţa numitului Sicaru Ştefan, având asupra lor autorizaţia procurorului .

Au stabilit doi martori asistenţi, cărora li s-a făcut un instructaj cu privire la activitatea care urmează a se desfăşura, după care s-au deplasat împreună la locuinţa lui Sicaru Ştefan, care locuia împreună cu mama sa şi un frate.

Explicându-i-se motivul prezenţei la acea adresă, Sicaru Ştefan s-a mirat şi, chiar a invitat poliţiştii să înceapă căutarea. După îndelungi căutări, au descoperit în grădină într-o căbănuţă cantitatea de 1,7 mc. Lemn rotund de gorun, fără acte de proveniență.

A N E X E

Anexa nr.1

L E G E A Poliţiei Locale

CAPITOLUL I
Dispoziţii generale

Art. 1. - (1) Poliţia Locală se înfiinţează în scopul exercitării atribuţiilor privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, a prevenirii şi
descoperirii infracţiunilor, în următoarele domenii:

a) ordinea şi liniştea publică, precum şi paza bunurilor;
b) circulaţia pe drumurile publice;
c) disciplina în construcţii şi afişajul stradal;
d) protecţia mediului;
e) activitatea comercială;
f) evidenţa persoanelor;
g) alte domenii stabilite prin lege.

(2) Poliţia Locală îşi desfăşoară activitatea pe baza principiilor: legalităţii, încrederii, previzibilităţii, proximităţii şi proporţionalităţii, deschiderii şi transparenţei, eficienţei şi eficacităţii, răspunderii şi responsabilităţii, imparţialităţii şi nediscriminării.

Art. 2. - (1) Poliţia Locală îşi desfăşoară activitatea:

a) în interesul comunităţii locale, exclusiv pe baza şi în executarea legii, precum şi a actelor autorităţii deliberative şi a celei executive ale administraţiei publice locale;

b) în conformitate cu reglementările specifice fiecărui domeniu de activitate în parte, stabilite prin acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale.

(2) Poliţia Locală comunică, de îndată, organelor abilitate datele cu privire la aspectele de încălcare a legii, altele decât cele stabilite în competenţa sa, despre care a luat la cunoştinţă cu ocazia îndeplinirii misiunilor şi activităţilor specifice.

(3) În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, Poliţia Locală cooperează cu unităţile, respectiv cu structurile teritoriale ale Poliţiei Române, ale Jandarmeriei Române, ale Poliţiei de Frontieră Române şi ale Inspectoratului General pentru Situaţii de Urgenţă, cu celelalte autorităţi ale administraţiei publice centrale şi locale şi colaborează cu organizaţii neguvernamentale, precum şi cu persoane fizice şi juridice, în condiţiile legii.

(4) Poliţia Locală solicită intervenţia unităţilor/structurilor teritoriale competente ale Poliţiei Române sau ale Jandarmeriei Române, pentru orice alte situaţii ce exced atribuţiilor ce îi revin, potrivit prezentei legi.

(5) Poliţia Locală poate încheia cu alte autorităţi şi instituţii publice protocoale de cooperare având ca obiect detalierea modalităţilor prin care, în limitele competenţelor legale

ale fiecărei structuri, acestea îşi oferă sprijin în îndeplinirea activităţilor sau a misiunilor specifice.

Art. 3. - (1) La nivelul comunei, al oraşului, al municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti, după caz, unde este înfiinţată Poliţia Locală conform prevederilor Legii nr. 371/2004 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea Poliţiei Comunitare, cu modificările şi completările ulterioare, aceasta se reorganizează ca structură de Poliţie Locală, potrivit prevederilor art. 4.

(2) La nivelul comunei, al oraşului, al municipiului sau al sectorului municipiului Bucureşti, după caz, unde nu este înfiinţată poliţie comunitară conform prevederilor Legii nr. 371/2004, cu modificările şi completările ulterioare, se poate organiza structură de Poliţie Locală, potrivit prevederilor art. 4.

CAPITOLUL II
Organizarea Poliţiei Locale

Art. 4. - (1) Poliţia Locală se organizează şi funcţionează, prin hotărâre a autorităţii deliberative a administraţiei publice locale, ca un compartiment funcţional în cadrul aparatului de specialitate al primarului/primarului general sau ca instituţie publică de interes local, cu personalitate juridică.

(2) În municipiul Bucureşti, Poliţia Locală se organizează şi funcţionează după cum urmează:

a) prin hotărâre a Consiliului General al Municipiului Bucureşti, pentru Poliţia Locală a Municipiului Bucureşti;

b) prin hotărâre a fiecărui consiliu local al sectorului Municipiului Bucureşti, pentru Poliţia Locală a sectorului respectiv.

(3) Poliţia Locală dintr-o unitate/subdiviziune administrativ-teritorială poate detaşa poliţişti locali la poliţia locală dintr-o altă unitate/subdiviziune administrativ-teritorială, în condiţiile prevăzute de hotărârile adoptate de consiliile locale interesate şi în baza acordurilor încheiate între unităţile/subdiviziunile administrativ-teritoriale respective. Unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială de la nivelul căreia se detaşează poliţiştii locali încheie acorduri cu fiecare unitate/subdiviziune administrativ-teritorială care beneficiază de serviciile poliţiştilor locali ce fac obiectul detaşării. Unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială la care se detaşează poliţiştii locali prevede în buget sursele de finanţare.

(4) Modul de organizare, structura funcţională, statul de funcţii, numărul de posturi şi categoriile de personal încadrat, normele de înzestrare şi consum de materiale ale poliţiei locale se
stabilesc prin Regulamentul de organizare şi funcţionare, elaborate pe baza Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

(5) Numărul de posturi pentru personalul contractual cu atribuţii de pază se stabileşte în funcţie de numărul şi importanţa obiectivelor care trebuie asigurate cu pază.

(6) Poliţia Locală din comunele, oraşele, municipiile şi sectoarele municipiului Bucureşti se organizează prin preluarea posturilor şi personalului Poliţiei Comunitare, precum şi ale structurilor din aparatul de specialitate al primarului/primarului general

responsabil cu controlul privind disciplina în construcţii, protecţia mediului şi comerţ, după caz, cu încadrarea în numărul de posturi stabilit în condiţiile prevăzute la alin. (4) şi (5).

(7) Regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale se aprobă prin hotărâre a autorităţii deliberative a administraţiei publice locale, în conformitate cu prevederile Legii administraţiei publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, cu avizul consultativ al Comisiei locale de ordine publică, constituită potrivit prevederilor art. 28.

Art. 5. - Poliţia Locală se organizează pe compartimente funcţionale, la nivel de direcţii generale, direcţii, servicii şi/sau birouri, conform prevederilor Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

CAPITOLUL III
Atribuţiile Poliţiei Locale

Art.6. - În domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi al pazei bunurilor, poliţia locală are următoarele atribuţii:

a) menţine ordinea şi liniştea publică în zonele şi locurile stabilite prin planul de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale, aprobat în condiţiile legii;

b) menţine ordinea publică în imediata apropiere a unităţilor de învăţământ publice, a unităţilor sanitare publice, în parcările auto aflate pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale, în zonele comerciale şi de agrement, în parcuri, pieţe, cimitire, precum şi în alte asemenea locuri publice aflate în proprietatea şi/sau în administrarea unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale sau a altor instituţii/servicii publice de interes local, stabilite prin planul de ordine şi siguranţă publică;

c) participă, împreună cu autorităţile competente prevăzute de lege, potrivit competenţelor, la activităţi de salvare şi evacuare a persoanelor şi bunurilor periclitate de calamităţi naturale ori catastrofe, precum şi de limitare şi înlăturare a urmărilor provocate de astfel de evenimente;

d) acţionează pentru identificarea cerşetorilor, a copiilor lipsiţi de supravegherea şi ocrotirea părinţilor sau a reprezentanţilor legali, a persoanelor fără adăpost şi procedează la încredinţarea acestora serviciului public de asistenţă socială în vederea soluţionării problemelor acestora, în condiţiile legii;

e) constată contravenţii şi aplică sancţiuni, potrivit competenţei, pentru nerespectarea legislaţiei privind regimul de deţinere al câinilor periculoşi sau agresivi, a celei privind programul de gestionare a câinilor fără stăpân şi a celei privind protecţia animalelor şi sesizează serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân despre existenţa acestor câini şi acordă sprijin personalului specializat în capturarea şi transportul acestora la adăpost;

f) asigură protecţia personalului din aparatul de specialitate al primarului/primarului general, din instituţiile sau serviciile publice de interes local la efectuarea unor controale sau acţiuni specifice;

g) participă, împreună cu alte autorităţi competente, la asigurarea ordinii şi liniştii publice cu ocazia mitingurilor, marşurilor, demonstraţiilor, procesiunilor, acţiunilor de pichetare, acţiunilor comerciale promoţionale, manifestărilor culturalartistice, sportive,

religioase sau comemorative, după caz, precum şi a altor asemenea activităţi care se desfăşoară în spaţiul public şi care implică aglomerări de persoane;

h) asigură paza bunurilor şi obiectivelor aflate în proprietatea unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale şi/sau în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor
servicii/instituţii publice de interes local, stabilite de consiliul local/Consiliul General al Municipiului Bucureşti;

i) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea normelor legale privind convieţuirea socială stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice central şi locale, pentru faptele constatate în raza teritorială de competenţă;

j) execută, în condiţiile legii, mandatele de aducere emise de organele de urmărire penală şi instanţele de judecată care arondează unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, pentru persoanele care locuiesc pe raza de competenţă;

k) participă, alături de Poliţia Română, Jandarmeria Română şi celelalte forţe ce compun sistemul integrat de ordine şi siguranţă publică, pentru prevenirea şi combaterea infracţionalităţii stradale;

l) cooperează cu centrele militare zonale în vederea înmânării ordinelor de chemare la mobilizare şi/sau de clarificare a situaţiei militare, a rezerviştilor din Ministerul Apărării Naţionale;

m) asigură măsuri de protecţie a executorilor judecătoreşti cu ocazia executărilor silite;

n) acordă, pe teritoriul unităţilor/subdiviziunilor administrativ teritoriale, sprijin imediat structurilor competente cu atribuţii în domeniul menţinerii, asigurării şi restabilirii ordinii publice.

Art. 7. - În domeniul circulaţiei pe drumurile publice, Poliţia Locală are următoarele atribuţii:

a) asigură fluenţa circulaţiei pe drumurile publice din raza teritorială de competenţă, având dreptul de a efectua semnale regulamentare de oprire a conducătorilor de autovehicul exclusive pentru îndeplinirea atribuţiilor conferite de prezenta lege în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;

b) verifică integritatea mijloacelor de semnalizare rutieră şi sesizează nereguli constatate privind funcţionarea semafoarelor, starea indicatoarelor şi a marcajelor rutiere şi acordă asistenţă în
zonele unde se aplică marcaje rutiere;

c) participă la acţiuni comune cu administratorul drumului pentru înlăturarea efectelor fenomenelor naturale, cum sunt: ninsoare abundentă, viscol, vânt puternic, ploaie torenţială, grindină, polei şi alte asemenea fenomene, pe drumurile publice;

d) participă, împreună cu unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, la asigurarea măsurilor de circulaţie ocazionate de adunări publice, mitinguri, marşuri, demonstraţii, procesiuni, acţiuni de pichetare, acţiuni comerciale promoţionale, manifestări cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative, după caz, precum şi alte activităţi care se desfăşoară pe drumul public şi implică aglomerări de persoane;

e) sprijină unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române în asigurarea măsurilor de circulaţie în cazul transporturilor speciale şi a celor agabaritice pe raza teritorială de competenţă;

f) acordă sprijin unităţilor/structurilor teritoriale ale Poliţiei Române în luarea măsurilor pentru asigurarea fluenţei şi siguranţei traficului;

g) asigură, în cazul accidentelor soldate cu victime, paza locului acestor accidente şi ia primele măsuri ce se impun pentru conservarea urmelor, identificarea martorilor şi a făptuitorilor şi, dacă se impune, transportul victimelor la cea mai apropiată unitate sanitară;

h) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staţionarea, parcarea autovehiculelor şi accesul interzis, având dreptul de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staţionate neregulamentar;

i) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale privind masa maximă admisă şi accesul pe anumite sectoare de drum, având dreptul de a efectua semnale de oprire a conducătorilor acestor vehicule;

j) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor rutiere de către pietoni, biciclişti, conducători de mopede şi vehicule cu tracţiune animală;

k) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea prevederilor legale referitoare la circulaţia în zona pietonală, în zona rezidenţială, parcuri şi zone de agrement, precum şi pe locurile de parcare adaptate, rezervate şi semnalizate prin semnul internaţional pentru persoanele cu handicap;

l) aplică prevederile legale privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparţinând domeniului public sau privat al statului ori al unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale;

m) cooperează cu unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române pentru identificarea deţinătorului/utilizatorului autovehiculului ridicat ca urmare a staţionării neregulamentare sau autovehiculelor abandonate pe domeniul public.

Art. 8. - În domeniul disciplinei în construcţii şi al afişajului stradal, Poliţia Locală are următoarele atribuţii:

a) efectuează controale pentru identificarea lucrărilor de construcţii executate fără autorizaţie de construire sau desfiinţare, după caz, inclusiv a construcţiilor cu caracter provizoriu;

b) efectuează controale pentru identificarea persoanelor care nu respectă autorizaţia de executare a lucrărilor de reparaţii a părţii carosabile şi pietonale;

c) verifică respectarea normelor legale privind afişajul publicitar, afişajul electoral şi orice altă formă de afişaj/reclamă, inclusiv cele referitoare la amplasarea firmei la locul de desfăşurare a activităţii economice;

d) participă la acţiunile de demolare/dezmembrare/dinamitare a construcţiilor efectuate fără autorizaţie pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor instituţii/servicii publice de interes local, prin asigurarea protecţiei perimetrului şi a libertăţii de acţiune a personalului care participă la aceste operaţiuni specifice;

e) constată, după caz, conform atribuţiilor stabilite prin lege, contravenţiile privind disciplina în domeniul autorizării executării lucrărilor în construcţii şi înaintează procesele-

verbale de constatare a contravenţiilor, în vederea aplicării sancţiunii, şefului compartimentului de specialitate care coordonează activitatea de amenajare a teritoriului şi de urbanism sau, după caz, preşedintelui consiliului judeţean, primarului unităţii administrativ-teritoriale sau al sectorului municipiului Bucureşti în a cărui rază de competenţă s-a săvârşit contravenţia, ori persoanei împuternicite de aceştia.

Art. 9. - În domeniul protecţiei mediului, Poliţia Locală are următoarele atribuţii:

a) controlează respectarea prevederilor legale privind condiţiile de ridicare, transport şi depozitare a deşeurilor menajere şi industriale;

b) sesizează autorităţilor şi instituţiilor publice competente cazurile de nerespectare a normelor legale privind nivelul de poluare, inclusiv fonică;

c) participă la acţiunile de combatere a zoonozelor deosebit de grave şi a epizootiilor;

d) identifică bunurile abandonate pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale ori a altor instituţii/servicii publice de interes local şi aplică procedurile legale pentru ridicarea acestora;

e) verifică igienizarea surselor de apă, a malurilor, a albiilor sau cuvetelor acestora;

f) verifică asigurarea salubrizării străzilor, a căilor de acces, a zonelor verzi, a rigolelor, îndepărtarea zăpezii şi a gheţii de pe căile de acces, dezinsecţia şi deratizarea imobilelor;

g) verifică existenţa contractelor de salubrizare încheiate de către persoane fizice sau juridice, potrivit legii;

h) verifică ridicarea deşeurilor menajere de operatorii de servicii de salubrizare, în conformitate cu graficele stabilite;

i) verifică şi soluţionează, potrivit competenţelor specifice ale autorităţilor administraţiei publice locale, sesizările cetăţenilor privind nerespectarea normelor legale de protecţie a mediului şi a surselor de apă, precum şi a celor de gospodărire a localităţilor;

j) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale specifice realizării atribuţiilor prevăzute la lit. a) - i), stabilite în sarcina autorităţilor administraţiei publice locale.

Art. 10. - În domeniul activităţii comerciale, Poliţia Locală are următoarele atribuţii:

a) acţionează pentru respectarea normelor legale privind desfăşurarea comerţului stradal şi a activităţilor comerciale, respectiv a condiţiilor şi a locurilor stabilite de autorităţile administraţiei publice locale;

b) verifică legalitatea activităţilor de comercializare a produselor desfăşurate de operatori economici, persoane fizice şi juridice autorizate şi producători particulari în pieţele agroalimentare, târguri şi oboare, precum şi respectarea prevederilor legale de către administratorii pieţelor agroalimentare;

c) verifică existenţa la locul de desfăşurare a activităţii comerciale a autorizaţiilor, a aprobărilor, a documentelor de provenienţă a mărfii, a buletinelor de verificare metrologică pentru cântare, a avizelor şi a altor documente stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale;

d) verifică respectarea normelor legale privind comercializarea obiectelor cu caracter religios;

e) verifică respectarea normelor legale privind amplasarea materialelor publicitare şi a locurilor de comercializare a produselor din tutun şi a băuturilor alcoolice;

f) verifică respectarea prevederilor legale privind orarul de aprovizionare şi funcţionare a operatorilor economici;

g) identifică mărfurile şi produsele abandonate pe domeniul public sau privat al unităţii administrativ-teritoriale şi pe raza sectoarelor municipiului Bucureşti sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale ori a altor servicii/instituţii de interes local şi aplică procedurile legale de ridicare a acestora;

h) verifică respectarea regulilor şi normelor de comerţ şi prestări de servicii stabilite prin acte normative în competenţa autorităţilor administraţiei publice locale;

i) cooperează şi acordă sprijin autorităţilor de control sanitar, de mediu şi de protecţia consumatorilor în exercitarea atribuţiilor de serviciu specifice domeniului de activitate al acestora;

j) verifică respectarea obligaţiilor ce revin operatorilor economici cu privire la afişarea preţurilor, a produselor comercializate şi a serviciilor şi sesizează autorităţile competente în cazul în care identifică nereguli;

k) verifică şi soluţionează, în condiţiile legii, petiţiile primate în legătură cu actele şi faptele de comerţ desfăşurate în locuri publice cu încălcarea normelor legale;

l) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale specifice realizării atribuţiilor prevăzute la lit. a) - j), stabilite în sarcina autorităţilor administraţiei publice locale.

Art. 11. - În domeniul evidenţei persoanelor, Poliţia Locală are următoarele atribuţii:

a) înmânează cărţile de alegător persoanelor la împlinirea vârstei de 18 ani;

b) cooperează cu alte autorităţi competente în vederea verificării, la cererea acestora, a unor date cu caracter personal, dacă solicitarea este justificată prin necesitatea îndeplinirii unei atribuţii prevăzute de lege, cu respectarea reglementărilor legale 12 privind prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date;

c) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea normelor legale privind domiciliul, reşedinţa şi actele de identitate ale cetăţenilor români, inclusiv asupra obligaţiilor pe care le au persoanele prevăzute de art. 37 alin. (2) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 97/2005 privind evidenţa, domiciliul, reşedinţa şi actele de identitate ale cetăţenilor români, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 290/2005, cu modificările şi completările ulterioare;

d) cooperează cu serviciile publice comunitare de evidenţă a persoanelor pentru punerea în legalitate a persoanelor cu acte de identitate expirate şi a minorilor cu vârstă peste 14 ani, care nu au
acte de identitate.

Art. 12. - În cazul infracţiunilor flagrante, personalul Poliţiei Locale imobilizează făptuitorul, ia măsuri pentru conservarea locului faptei, identifică martorii oculari, sesizează imediat organele competente şi predă făptuitorul, pe bază de proces-verbal, în vederea continuării cercetărilor.

Art. 13. - În cazul executării în comun cu unităţile/structurile Poliţiei Române sau cu cele ale Jandarmeriei Române, a unor misiuni în domeniul menţinerii sau asigurării ordinii publice, ori pentru dirijarea circulaţiei rutiere, efectivele Poliţiei Locale acţionează sub coordonarea directă a Poliţiei Române sau Jandarmeriei Române, după caz.

CAPITOLUL IV
Statutul personalului Poliţiei Locale

Art. 14. - (1) Personalul Poliţiei Locale este compus din:

a) funcţionari publici care ocupă funcţii publice specifice de poliţist local;

b) funcţionari publici care ocupă funcţii publice generale;

c) personal contractual.

(2) Pot ocupa funcţii publice specifice de poliţist local, funcţionarii publici care îndeplinesc atribuţii de natura celor prevăzute la art. 6, cu excepţia art. 6 lit. h), şi la art. 7-11.

(3) Personalul din cadrul Poliţiei Locale care îndeplineşte atribuţiile prevăzute la art. 6 lit. h) are statut de personal contractual.

(4) Încadrarea în clase şi pe grade profesionale a funcţiei publice specifice de poliţist local se face conform prevederilor referitoare la funcţiile publice generale din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 15. - Şeful Poliţiei Locale şi adjunctul acestuia sunt numiţi în funcţia de conducere în conformitate cu prevederile Legii administraţiei publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare şi ale Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 16. - (1) Raporturile de serviciu ale poliţiştilor locali şi ale funcţionarilor publici care ocupă funcţii publice generale se stabilesc, se modifică, se suspendă şi încetează în condiţiile stabilite potrivit prevederilor prezentei legi şi ale Legii nr.188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Raporturile de muncă ale personalului contractual din cadrul Poliţiei Locale se stabilesc, se modifică, se suspendă şi încetează în condiţiile prevăzute de legislaţia muncii, iar cele ale personalului contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi al obiectivelor de interes local şi cu respectarea condiţiilor prevăzute de Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 17. - (1) În timpul serviciului, poliţiştii locali şi personalul contractual din Poliţia Locală cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi al obiectivelor de interes local poartă uniformă şi exercită atribuţiile prevăzute în fişa postului, potrivit prevederilor prezentei legi.

(2) Poliţistul local este învestit cu exerciţiul autorităţii publice, pe timpul şi în legătură cu îndeplinirea atribuţiilor şi a îndatoririlor de serviciu, în limitele competenţelor stabilite prin lege, şi beneficiază de dispoziţiile legii penale cu privire la persoanele care îndeplinesc o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii de stat.

Art. 18. - (1) După numirea în funcţie, poliţiştii locali care au atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi cei cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere, proveniţi din structurile Poliţiei Comunitare sunt obligaţi ca, în termen de 5 ani, să urmeze un program de

formare iniţială organizat într-o instituţie de învăţământ din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor.

(2) După numirea în funcţie, poliţiştii locali care au atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi cei cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere, selecţionaţi ulterior operaţionalizării structurilor Poliţiei Locale, în condiţiile art. 3 alin. (1), precum şi cei selecţionaţi în vederea încadrării posturilor structurilor de Poliţie Locală înfiinţate în condiţiile art. 3 alin. (2) sunt obligaţi ca, în termen de un an, să urmeze un program de formare iniţială organizat într-o instituţie de învăţământ din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor.

(3) Fac excepţie de la prevederile alin. (1) şi (2) poliţiştii locali care provin din structurile de ordine şi siguranţă publică ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, precum şi cei care au urmat un program de pregătire iniţială într-o instituţie de învăţământ din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor.

(4) Durata programelor de formare prevăzute la alin. (1) şi (2) este de minimum 3 luni.

(5) Finalizarea programelor de formare prevăzute la alin. (1) şi (2) se face prin examen de absolvire, conform planului de învăţământ. În urma promovării examenului, poliţiştii locali obţin un certificat de absolvire eliberat, în condiţiile legii, de către instituţia organizatoare.

(6) Prin derogare de la prevederile Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, dacă, după expirarea perioadei de 5 ani prevăzută la alin. (1), respectiv a celei de un an prevăzută la alin. (2), poliţistul local nu a absolvit programul de formare iniţială, acesta este eliberat din funcţia publică.

(7) Contravaloarea cheltuielilor de şcolarizare individuale ale poliţiştilor locali aferente programelor de formare prevăzute la alin. (1) şi (2) se suportă din bugetul Poliţiei Locale sau din bugetul local, după caz.

(8) Modul de organizare a programelor de formare prevăzute la alin. (1) şi (2) şi structura programelor de învăţământ se stabilesc prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

(9) Formarea profesională a personalului cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor se realizează în condiţiile Legii nr.333/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

(10) Condiţiile de încadrare pentru personalul din compartimentele responsabile cu protecţia mediului şi activitatea comercială, precum şi a personalului cu atribuţii de control pe linia disciplinei în construcţii se stabilesc prin regulamentul propriu de organizare şi funcţionare, pe baza prevederilor legale în domeniu şi ale Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

Art. 19. - Pentru reprezentarea propriilor interese în relaţiile cu autorităţile administraţiei publice centrale şi locale, funcţionarii publici şi personalul contractual din Poliţia Locală se pot asocia, în condiţiile legii.

CAPITOLUL V

Drepturile şi obligaţiile poliţistului local

Art. 20. - (1) În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, potrivit legii, poliţistul local are următoarele drepturi principale:

a) să efectueze control preventiv asupra persoanei şi/sau bagajului acesteia în următoarele situaţii: există indicii clare că s-a săvârşit, se săvârşeşte sau se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni sau persoana participă la manifestări publice organizate în locuri în care este interzis accesul cu arme, produse ori substanţe periculoase;

b) să invite la sediul Poliţiei Locale persoanele a căror prezenţă este necesară pentru îndeplinirea atribuţiilor, prin aducerea la cunoştinţă, în scris, a scopului şi a motivului invitaţiei;

c) să solicite sprijinul cetăţenilor pentru identificarea, urmărirea şi prinderea persoanelor care au comis fapte de natură penală sau contravenţională;

d) să poarte şi să folosească, în condiţiile prezentei legi şi numai în timpul serviciului, armamentul, muniţia şi celelalte mijloace de apărare şi intervenţie din dotare;

e) să circule gratuit, pe baza legitimaţiei de serviciu, în timpul serviciului, în zona de competenţă, cu mijloacele de transport în comun locale, pentru executarea unor misiuni care nu pot fi îndeplinite altfel;

f) să folosească forţa, în condiţiile legii, proporţional cu starea de fapt care justifică utilizarea acesteia, în cazul nerespectării dispoziţiilor pe care le-a dat în exercitarea atribuţiilor de serviciu;

g) să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanelor care încalcă dispoziţiile legale ori sunt indicii că acestea pregătesc sau au comis o faptă ilegală;

h) să conducă la sediul Poliţiei Locale sau al unităţilor/structurilor teritoriale ale Poliţiei Române pe cei care, prin acţiunile lor, periclitează integritatea corporală, sănătatea sau viaţa persoanelor, ordinea publică sau alte valori sociale, precum şi persoanele suspecte de săvârşirea unor fapte ilegale, a căror identitate nu a putut fi stabilită în condiţiile legii. Verificarea situaţiei acestor categorii de persoane şi luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 12 ore din momentul depistării, ca măsură administrativă.

(2) Pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţiştii locali au acces, în condiţiile legii, la bazele de date ale Ministerului Administraţiei şi Internelor. În acest scop, Poliţia Locală sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, după caz, şi structurile abilitate din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor încheie protocoale de colaborare în care se reglementează infrastructura de comunicaţii, măsurile de securitate, protecţie şi de asigurare a confidenţialităţii datelor, nivelul de acces şi regulile de folosire.

Art. 21. - (1) În exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţistul local este obligat:

a) să respecte drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţenilor, prevăzute de Constituţia României, republicată, şi de Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale;

b) să respecte principiile statului de drept şi să apere valorile democraţiei;

c) să respecte prevederile legilor şi ale actelor administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale;

d) să respecte şi să aducă la îndeplinire ordinele şi dispoziţiile legale ale şefilor ierarhici;

e) să respecte normele de conduită profesională şi civică prevăzute de lege;

f) să îşi decline, în prealabil, calitatea şi să prezinte insigna de poliţist şi legitimaţia de serviciu, cu excepţia situaţiilor în care rezultatul acţiunii este periclitat. La intrarea în acţiune sau la începutul intervenţiei ce nu suferă amânare, poliţistul local este obligat să se prezinte, iar după încheierea oricărei acţiuni sau intervenţii să se legitimeze şi să declare funcţia şi unitatea de poliţie locală din care face parte;

g) să intervină şi în afara orelor de program, în limita mijloacelor aflate la dispoziţie, pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, în raza teritorială de competenţă, când ia la cunoştinţă de existenţa unor situaţii care justifică intervenţia sa;

h) să se prezinte de îndată la sediul Poliţiei Locale sau acolo unde este solicitat, în situaţii de catastrofe, calamităţi sau tulburări de amploare ale ordinii şi liniştii publice ori alte asemenea evenimente, precum şi în cazul instituirii stării de urgenţă sau a stării de asediu ori în caz de mobilizare şi de război;

i) să respecte secretul profesional, precum şi confidenţialitatea datelor dobândite în timpul desfăşurării activităţii, în condiţiile legii, cu excepţia cazurilor în care îndeplinirea sarcinilor de serviciu, nevoile justiţiei sau legea impun dezvăluirea acestora;

j) să manifeste corectitudine în rezolvarea problemelor personale, în aşa fel încât să nu beneficieze şi nici să nu lase impresia că beneficiază de datele confidenţiale obţinute în calitatea să oficială.

(2) Poliţistului local îi este interzis:

a) să facă parte din partide, formaţiuni sau organizaţii politice ori să desfăşoare propagandă în favoarea acestora;

b) să exprime opinii sau preferinţe politice la locul de muncă sau în public;

c) să participe la mitinguri, demonstraţii, procesiuni sau orice alte întruniri cu caracter politic;

d) să adere la secte, organizaţii religioase sau la orice alte organizaţii interzise de lege;

e) să efectueze, direct sau prin persoane interpuse, activităţi de comerţ ori să participe la administrarea sau conducerea unor operatori economici, cu excepţia calităţii de acţionar;

f) să exercite activităţi de natură să lezeze onoarea şi demnitatea poliţistului local sau a instituţiei din care face parte;

g) să deţină orice altă funcţie publică sau privată pentru care este salarizat, cu excepţia funcţiilor didactice din cadrul instituţiilor de învăţământ, a activităţilor de cercetare ştiinţifică şi creaţie literar-artistică;

h) să participe la efectuarea oricărei forme de control în vreo entitate publică sau privată, în cazul în care, direct sau prin intermediari, este implicat ori are interese de natură contrară activităţii specifice de poliţie;

i) să provoace suferinţe fizice sau psihice unor persoane, în scopul obţinerii de la acestea sau de la o terţă persoană de informaţii sau mărturisiri;

j) să primească, să solicite, să accepte, direct sau indirect, ori să facă să i se promită, pentru sine sau pentru alţii, în considerarea calităţii sale oficiale, daruri sau alte avantaje;

k) să rezolve cereri care nu sunt de competenta să ori care nu i-au fost repartizate de şefii ierarhici sau să intervină pentru soluţionarea unor asemenea cereri, în scopurile prevăzute la lit. j);

l) să colecteze sume de bani de la persoane fizice sau juridice;

m) să redacteze, să imprime sau să difuzeze materiale ori publicaţii cu caracter politic, imoral sau ilegal.

(3) Poliţistul local cu funcţie de conducere răspunde pentru ordinele şi dispoziţiile date subordonaţilor. El este obligat să verifice dacă acestea au fost transmise şi înţelese corect şi să controleze modul de aducere la îndeplinire.

(4) Poliţistul local cu funcţie de conducere este obligat să sprijine propunerile şi iniţiativele motivate ale personalului din subordine, în vederea îmbunătăţirii activităţii poliţiei locale în care îşi desfăşoară activitatea, precum şi a calităţii serviciilor publice oferite cetăţenilor.

(5) Poliţistul local răspunde, în condiţiile legii, pentru modul în care îşi exercită atribuţiile de serviciu. Încălcarea de către poliţistul local a atribuţiilor de serviciu angajează răspunderea să disciplinară, patrimonială, civilă sau penală, după caz, potrivit legii.

(6) Poliţistul local are obligaţia să se abţină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului Poliţiei Locale şi/sau autorităţilor publice.

Art. 22. - În îndeplinirea atribuţiilor prevăzute de prezenta lege, personalul Poliţiei Locale îşi exercită competenţa pe raza unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale unde îşi desfăşoară activitatea.

Art. 23. - Pentru contribuţii deosebite la apărarea ordinii şi liniştii publice, a drepturilor şi a libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor şi la prevenirea faptelor antisociale, pentru îndeplinirea exemplară a atribuţiilor de serviciu, poliţiştilor locali li se pot acorda recompense morale sau materiale, în condiţiile stabilite prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

CAPITOUL VI

Folosirea mijloacelor din dotare şi uzul de armă

Art. 24. - (1) Pentru descurajarea, împiedicarea şi neutralizarea acţiunilor agresive ale persoanelor care tulbură ordinea şi liniştea publică, acţiuni ce nu au putut fi înlăturate sau anihilate prin utilizarea altor mijloace, poliţiştii locali pot folosi arme neletale destinate pentru autoapărare, bastoane din cauciuc sau tomfe, bastoane cu energie electrostatică, dispozitive cu substanţe iritant-lacrimogene şi paralizante, cătuşe, câini de serviciu, precum şi alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viaţa sau nu produc o vătămare corporală gravă.

(2) Mijloacele prevăzute la alin. (1) pot fi folosite împotriva persoanelor care:

a) întreprind acţiuni care pun în pericol integritatea corporală, sănătatea sau bunurile altor persoane;

b) blochează, în afara condiţiilor legii, căile publice de circulaţie, încearcă să pătrundă, pătrund fără drept sau refuză să părăsească sediile autorităţilor publice, ale partidelor politice, ale instituţiilor şi organizaţiilor de interes public ori privat, periclitează în

orice mod integritatea sau securitatea acestora ori a personalului sau tulbură desfăşurarea normală a activităţii;

c) ultragiază persoanele cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice;

d) se opun sau nu se supun, prin orice mijloace, îndeplinirii solicitărilor legale ale poliţiştilor locali, numai dacă există o temere legitimă că prin acţiunile lor pot pune în pericol integritatea corporală sau viaţa poliţiştilor locali.

(3) Folosirea mijloacelor prevăzute la alin. (1) împotriva participanţilor la acţiunile agresive se va face în mod gradual, după avertizarea prealabilă asupra utilizării unor asemenea mijloace şi acordarea timpului necesar pentru încetarea acţiunilor şi conformarea la solicitările legale ale poliţiştilor locali. Orice acţiune în public se face prin anunţare: „Poliţia!".

(4) Folosirea mijloacelor prevăzute la alin. (1) nu trebuie să depăşească nevoile reale pentru împiedicarea sau neutralizarea acţiunilor agresive.

Art. 25. - (1) Poliţistul local dotat cu arme letale de apărare şi pază poate face uz de armă în caz de legitimă apărare, stare de necesitate potrivit legii ori pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu.

(2) Personalul contractual care desfăşoară activităţi de pază, dotat cu arme letale de apărare şi pază poate face uz de armă în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate potrivit legii.

(3) În sensul prezentei legi, prin uz de armă se înţelege tragerea cu arma letală de apărare şi pază asupra persoanelor, animalelor sau bunurilor.

(4) Atunci când folosirea altor mijloace de imobilizare sau constrângere nu a dat rezultate, poliţistul local poate face uz de armă în îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, în următoarele situaţii:

a) pentru asigurarea apărării oricărei persoane împotriva unor violenţe iminente, prin care se poate provoca moartea sau rănirea gravă, ori care constituie ameninţare gravă asupra vieţii sau integrităţii corporale a unei persoane;

b) pentru imobilizarea unei persoane care, după comiterea unei infracţiuni prin violenţă, se opune sau încearcă să fugă, iar rămânerea acesteia în stare de libertate poate pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanelor.

(5) Uzul de armă se face numai după somaţia „Poliţia, stai!". În caz de nesupunere, se somează din nou prin cuvintele: „Stai, că trag!". Dacă cel în cauză nu se supune nici de această dată, se somează prin tragerea focului de armă în sus, în plan vertical.

(6) În cazul în care, după executarea somaţiei legale, potrivit alin. (5), persoana în cauză nu se supune, se poate face uz de armă împotriva acesteia.

(7) Uzul de armă, în condiţiile şi situaţiile prevăzute de alin. (4)-(6), se face în aşa fel încât să ducă la imobilizarea celor împotriva cărora se foloseşte arma, trăgându-se, pe cât posibil la picioare, pentru a evita cauzarea morţii acestora.

(8) În cazurile de legitimă apărare sau stare de necesitate se pot folosi armele letale de apărare şi pază, fără somaţie, dacă nu există timpul necesar pentru aceasta.

Art. 26. - Fiecare situaţie în care s-a făcut uz de armă se raportează de urgenţă ierarhic. De îndată ce va fi posibil, raportul se întocmeşte în scris. Dacă, în urma uzului de armă, s-a produs moartea sau vătămarea unei persoane, fapta se comunică de îndată procurorului competent, potrivit legii.

Art. 27. - (1) Se interzice folosirea mijloacelor prevăzute la art. 24 şi 25:

a) împotriva copiilor, femeilor cu semne vizibile de sarcină şi a persoanelor cu semne vizibile de invaliditate, cu excepţia cazurilor în care aceştia săvârşesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanei;

b) în situaţiile în care s-ar primejdui viaţa altor persoane ori s-ar viola teritoriul, spaţiul aerian sau apele naţionale ale unui stat vecin.

(2) Folosirea mijloacelor prevăzute la art. 24 şi 25 pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, în condiţiile şi în situaţiile prevăzute de prezenta lege, înlătură caracterul penal al faptei.

(3) Persoanelor rănite li se dă primul-ajutor şi se iau imediat măsuri pentru acordarea îngrijirilor medicale.

CAPITOLUL VII

Atribuţiile autorităţilor administraţiei publice locale în privinţa organizării şi funcţionării Poliţiei Locale

Art. 28. - (1) La nivelul fiecărei comune, oraş, municipiu şi sector al municipiului Bucureşti unde funcţionează Poliţia Locală se organizează şi funcţionează Comisia locală de ordine publică, prin hotărâre a consiliului local, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti, denumită în continuare *Comisia locală,* care este un organism cu rol consultativ.

(2) Comisia locală este constituită, după caz, din: primar, respectiv primarul general în cazul municipiului Bucureşti, şeful unităţii/structurii teritoriale a Poliţiei Române sau reprezentantul acestuia, şeful Poliţiei Locale, secretarul unităţii administrativ-teritoriale şi 3 consilieri locali, respectiv consilieri generali în cazul municipiului Bucureşti, desemnaţi de autoritatea deliberativă.

(3) Şedinţele Comisiei locale sunt conduse de primar, respective primarul general în cazul municipiului Bucureşti.

(4) Modul de funcţionare a Comisiei locale se stabileşte prin regulamentul de organizare şi funcţionare a acesteia, adoptat de consiliul local, respectiv de Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

Art. 29. - (1) Comisia locală are următoarele atribuţii:

a) asigură cooperarea dintre instituţiile şi serviciile publice cu atribuţii în domeniul ordinii şi al siguranţei publice, la nivelul unităţii/ subdiviziunii administrativ-teritoriale;

b) avizează proiectul regulamentului de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale;

c) elaborează proiectul planului de ordine şi siguranţă public al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale, pe care îl actualizează anual;

d) analizează periodic activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice la nivelul unităţii/ subdiviziunii administrativ teritoriale şi face propuneri pentru soluţionarea deficienţelor constatate şi pentru prevenirea faptelor care afectează climatul social;

e) evaluează cerinţele specifice şi face propuneri privind necesarul de personal al Poliţiei Locale;

f) prezintă autorităţii deliberative rapoarte anuale asupra modului de îndeplinire a prevederilor planului de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale. În baza concluziilor desprinse din analizele efectuate, propune autorităţilor

administraţiei publice locale iniţierea unor proiecte de hotărâri prin care să se prevină faptele care afectează climatul social.

(2) Secretariatul Comisiei locale este asigurat de persoane cu atribuţii în acest sens din aparatul de specialitate al primarului, respectiv al primarului general al municipiului Bucureşti.

(3) Comisia locală se reuneşte trimestrial sau ori de câte ori este necesar, la convocarea primarului/primarului general al municipiului Bucureşti sau a unei treimi din numărul consilierilor locali/consilierilor generali.

Art. 30. - În privinţa organizării şi funcţionării Poliţiei Locale, autoritatea deliberativă a administraţiei publice locale are următoarele atribuţii:

a) aprobă regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, în conformitate cu prevederile Legii administraţiei publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare şi a prezentei legi;

b) stabileşte, în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, procedurile şi criteriile pentru organizarea concursului, în vederea ocupării funcţiei de şef al Poliţiei Locale, acolo unde la data intrării în vigoare a prezentei legi, nu este ocupată funcţia de şef al Poliţiei Comunitare, ca urmare a promovării concursului organizat în acest scop;

c) stabileşte, în condiţiile legii, criterii specifice pentru evaluarea activităţii Poliţiei Locale;

d) aprobă, potrivit competenţelor sale, condiţiile materiale şi financiare necesare pentru funcţionarea Poliţiei Locale;

e) analizează, împreună cu Comisia locală, activitatea Poliţiei Locale, în condiţiile legii, şi stabileşte măsuri de îmbunătăţire a activităţii acesteia;

f) stabileşte, la propunerea Comisiei locale, măsurile necesare pentru buna funcţionare a Poliţiei Locale şi pentru încadrarea activităţii acesteia în normele şi procedurile stabilite de unitatea de reglementare;

g) aprobă, la propunerea Comisiei locale, planul de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale.

Art. 31. - (1) În privinţa organizării şi funcţionării Poliţiei Locale, primarul/primarul general al municipiului Bucureşti are următoarele atribuţii:

a) numeşte, sancţionează şi dispune suspendarea, modificarea şi încetarea raporturilor de serviciu sau, după caz, a raportului de muncă a personalului Poliţiei Locale, inclusiv a şefului acesteia, în cazul organizării Poliţiei Locale în aparatul propriu de specialitate, şi numai pentru şeful Poliţiei Locale şi adjunctul acestuia, în situaţia organizării acesteia ca instituţie publică de interes local;

b) supune spre aprobare autorităţii deliberative resursele materiale şi financiare necesare desfăşurării activităţii Poliţiei Locale;

c) îndrumă, supraveghează, controlează şi analizează activitatea Poliţiei Locale, ca serviciu public de interes local;

d) asigură aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului local/Consiliului General al Municipiului Bucureşti privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Locale;

e) evaluează activitatea Poliţiei Locale, potrivit criteriilor specifice stabilite de autoritatea deliberativă a administraţiei publice locale;

f) prezintă autorităţii deliberative, anual sau ori de câte ori este necesar, informări privind modul de funcţionare a Poliţiei Locale;

g) supune spre aprobare autorităţii deliberative regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale;

h) supune spre aprobare autorităţii deliberative procedurile şi criteriile pentru organizarea concursului în vederea ocupării funcţiei de şef al Poliţiei Locale;

i) organizează periodic consultări cu membrii comunităţii locale, cu participarea reprezentanţilor unităţii/structurii teritoriale a Poliţiei Române şi ai organizaţiilor neguvernamentale, cu privire la priorităţile şi activitatea Poliţiei Locale;

j) primeşte şi soluţionează sesizările cu privire la deficienţele constatate în activitatea Poliţiei Locale, precum şi cu privire la îmbunătăţirea activităţii de pază şi menţinere a ordinii şi liniştii publice;

k) împuterniceşte, prin dispoziţie, poliţiştii locali ca agenţi constatatori, în oricare dintre situaţiile în care această calitate îi este stabilită, prin acte normative, primarului/primarului general al municipiului Bucureşti.

(2) În cazul Poliţiei Locale organizate ca instituţie publică de interes local cu personalitate juridică, şeful Poliţiei Locale, în condiţiile legii, numeşte, sancţionează şi dispune suspendarea, modificarea şi încetarea raporturilor de serviciu sau, după caz, a raporturilor de muncă a personalului, cu excepţia să şi a adjunctului său.

CAPITOLUL VIII
Dotarea şi finanţarea Poliţiei Locale

Art. 32. - (1) Poliţia Locală poate deţine, administra şi/sau folosi, după caz, în condiţiile legii, imobile, mijloace de transport personalizate şi dotate cu dispozitive de avertizare sonore şi luminoase de culoare albastră, mijloace de transport anume destinate transporturilor bunurilor şi valorilor dotate potrivit legii, armament, muniţie, echipamente şi aparatură tehnică specifică, necesare pentru exercitarea atribuţiilor prevăzute de lege.

(2) Proprietatea asupra oricăror bunuri materiale din dotarea Poliţiei Locale aparţine unităţii administrativ-teritoriale, cu excepţia celor închiriate, luate în administrare sau în folosinţă de la alte entităţi publice sau private, după caz.

(3) Personalizarea echipamentelor, a mijloacelor, a uniformelor şi a însemnelor distinctive ale Poliţiei Locale cuprinde obligatoriu denumirea unităţii/subdiviziunii administrativteritoriale pe raza căreia se organizează şi funcţionează.

(4) Poliţia Locală poate constitui, în condiţiile stabilite prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Pocale, dispecerate pentru coordonarea activităţii personalului şi
intervenţia, cu echipaje proprii, la obiectivele date în competenţă.

Art. 33. - (1) Personalul Poliţiei Locale este dotat cu uniformă, însemne distinctive şi, după caz, cu:

a) arme letale de apărare şi pază sau arme neletale destinate pentru autoapărare;

b) mijloace individuale de apărare, intervenţie şi imobilizare prevăzute la art. 24 alin. (1), în cazul poliţiştilor locali, sau cele prevăzute de art. 45 din Legea nr. 333/2003, cu modificările şi completările ulterioare, în cazul personalului contractual.

(2) Structurile de Poliţie Locală sunt autorizate să procure şi să deţină arme letale de apărare şi pază şi arme neletale destinate pentru autoapărare, precum şi muniţia corespunzătoare, pentru înarmarea personalului propriu, în condiţiile art. 68 din Legea 28 nr. 295/2004 privind regimul armelor şi al muniţiilor, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Poliţiştii locali cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice care au obţinut certificatul de absolvire a programului de formare iniţială prevăzut la art. 18 alin. (1) şi (2), precum şi personalul contractual care desfăşoară activităţi de pază şi care a fost atestat profesional potrivit prevederilor Legii nr. 333/2003, cu modificările şi completările ulterioare, pot fi dotaţi cu arme letale de apărare şi pază sau cu arme neletale destinate pentru autoapărare, pentru desfăşurarea activităţilor specifice, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 69 şi 70 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

(4) Până la completarea prin achiziţii proprii a întregului necesar de armament şi muniţii, dotarea Poliţiei Locale cu aceste categorii de mijloace tehnice se poate asigură prin închiriere de la Ministerul Administraţiei şi Internelor, în condiţiile stabilite prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, sau de la Ministerul Apărării Naţionale, în condiţiile stabilite prin ordin al ministrului apărării naţionale.

(5) Prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale se stabilesc, potrivit legii, normele de dotare, categoriile de personal care sunt dotate cu mijloace individuale de apărare, intervenţie, imobilizare, armament şi muniţie, tipurile de arme, portul, modul de păstrare, manipulare, securitate şi evidenţă a acestora.

Art. 34. - Drepturile salariale ale personalului Poliţiei Locale se stabilesc potrivit prevederilor legale aplicabile personalului din aparatul de specialitate al primarului, respectiv al primarului general al municipiului Bucureşti.

Art. 35. - (1) În afara drepturilor salariale prevăzute la art. 34, poliţistul local mai are dreptul şi la:

a) decontarea cheltuielilor de transport în cazul deplasării în interesul serviciului;

b) încadrarea activităţii în condiţii deosebite, speciale sau alte condiţii de muncă, potrivit legii;

c) asigurarea de către consiliul local al unităţii/subdiviziunii, administrativ-teritoriale, respectiv de Consiliul General al Municipiului Bucureşti, a asistenţei juridice a poliţistului local pentru fapte săvârşite de acesta în exercitarea, potrivit legii, a atribuţiilor de serviciu, în condiţiile stabilite prin regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale;

d) asigurarea despăgubirilor de viaţă, de sănătate şi de bunuri în condiţiile stabilite prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale şi în limita bugetului aprobat de consiliul local/Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

Art. 36. - În cazul decesului unui poliţist local în timpul sau în legătură cu exercitarea atribuţiilor de serviciu, se acordă familiei acestuia sau persoanei care a suportat cheltuielile ocazionate de deces, după caz, un ajutor suplimentar de deces egal cu 3 salarii de bază avute la data decesului.

Art. 37. - (1) În exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţistul local beneficiază de protecţie specială, în condiţiile legii, similar cu a poliţistului din cadrul Poliţiei Române.

(2) Poliţistul local şi membrii familiei sale au dreptul la protecţie, în condiţiile legii, din partea structurilor specializate ale statului faţă de ameninţările sau violenţele la care ar putea fi supuşi ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu.

Art. 38. - (1) Poliţistului local şi personalului contractual din Poliţia Locală, cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi obiectivelor de interes local, li se asigură gratuit uniforma şi echipamentul de protecţie adecvat misiunilor specifice pe care le îndeplinesc, iar în cazul în care, ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu, li s-a degradat sau distrus îmbrăcămintea ori alte bunuri personale, au dreptul la despăgubiri corespunzătoare.

(2) Uniforma personalului prevăzut la alin. (1), forma şi conţinutul însemnelor, precum şi ale documentelor de legitimare ale acestuia sunt cele prevăzute în Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

(3) La încetarea raporturilor de serviciu sau de muncă, personalul prevăzut la alin. (1) are obligaţia de a preda, de îndată, uniforma, însemnele, echipamentul de protecţie şi documentele de legitimare.

(4) Încetarea raporturilor de serviciu ale poliţistului local, din motive imputabile acestuia, în termen de 5 ani de la absolvirea programului de formare iniţială, prevăzut la art. 18 alin. (1) şi (2), atrage plata de către acesta a contravalorii cheltuielilor de şcolarizare, proporţional cu perioada rămasă.

Art. 39. - (1) Finanţarea cheltuielilor curente şi de capital ale Poliţiei Locale care funcţionează ca instituţie publică cu personalitate juridică se asigură din venituri proprii şi subvenţii de la bugetul local.

(2) În cazul în care Poliţia Locală se organizează ca un compartiment funcţional, în aparatul de specialitate al primarului/primarului general al municipiului Bucureşti, activitatea acesteia se finanţează integral din bugetul local.

CAPITOLUL IX
Dispoziţii finale şi tranzitorii

Art. 40. - (1) În vederea operaţionalizării structurilor de Poliţie Locală înfiinţate potrivit prevederilor prezentei legi se pot detaşa funcţionari publici cu statut special, în condiţiile Statutului poliţistului, de la unităţile teritoriale ale Poliţiei Române, până la ocuparea posturilor, pe o perioadă de până la un an.

(2) Numărul funcţionarilor publici cu statut special detaşaţi se stabileşte în urma unei analize comune efectuate de unitatea/structura teritorială a Poliţiei Române şi de autorităţile administraţiei publice locale respective.

(3) Detaşarea funcţionarilor publici cu statut special se face în baza protocolului încheiat între consiliul local al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale respective, respective Consiliul General al Municipiului Bucureşti, şi unitatea/structura teritorială a Poliţiei Române, în conformitate cu prevederile Statutului poliţistului.

(4) Atribuţiile funcţionarilor publici cu statut special, detaşaţi potrivit alin. (1), se stabilesc în conformitate cu prevederile prezentei legi.

(5) Funcţionarilor publici cu statut special, detaşaţi de la unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, li se aplică prevederile Statutului poliţistului şi ale actelor normative care reglementează salarizarea şi alte drepturi ale poliţiştilor.

Art. 41. - Poliţia Locală din unităţile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care aceasta se organizează ca instituţie publică de interes local cu personalitate juridică preia, în condiţiile legii, patrimoniul actualelor structuri de Poliţie Locală.

Art. 42. - Bugetul Poliţiei Locale se stabileşte conform reglementărilor în vigoare şi se aprobă prin hotărâre a autorităţii deliberative, la propunerea primarului/primarului general al municipiului Bucureşti.

Art. 43. - (1) Poliţia Locală care are în structură compartimente funcţionale cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere încheie protocoale cu administratorul bazei de date, asigură mijloacele tehnice necesare şi instruirea personalului destinat acestei activităţi, în vederea introducerii în baza de date a punctelor de penalizare aplicate ca urmare a constatării unor abateri la regimul circulaţiei rutiere, în termen de cel mult un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(2) Până când compartimentele prevăzute la alin. (1) pun în aplicare măsurile prevăzute la alin. (1), procesele-verbale de constatare a contravenţiilor încheiate de poliţiştii locali cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere pentru abateri care presupun aplicarea de puncte de penalizare se comunică în termen de 24 de ore, în copie, la unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, pentru a fi introduse în baza de date, în baza protocolului încheiat între părţi. În municipiul Bucureşti, toate procesele-verbale care cuprind sancţiunile contravenţionale complementare, prin aplicarea de puncte de penalizare, în condiţiile legislaţiei privind circulaţia pe drumurile publice, se comunică brigăzii de poliţie rutieră, respectiv secţiilor de poliţie competente teritoriale, pentru a fi introduse în baza de date.

(3) Structurile de Poliţie Locală desemnează personalul însărcinat cu introducerea punctelor de penalizare în baza de date, care va lucra timp de un an împreună cu persoanele desemnate din cadrul Poliţiei rutiere, în vederea specializării.

(4) Poliţiştii locali specializaţi în domeniul circulaţiei rutiere îşi exercită atribuţiile împreună cu structurile specializate ale Poliţiei Române, pe o perioadă de un an de la data înfiinţării Poliţiei Locale în unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială respectivă.

Art. 44. - (1) În situaţia în care primarul/primarul general al municipiului Bucureşti apreciază că sarcinile ce revin autorităţilor administraţiei publice locale pe linie de Poliţie Locală nu sunt îndeplinite corespunzător sau are indicii/sesizări cu privire la încălcarea prevederilor legale de către poliţiştii locali, poate solicita prefectului sprijinul serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor, în vederea efectuării unui control de specialitate.

(2) Controlul asupra activităţii Poliţiei Locale se poate dispune şi prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, la iniţiativa acestuia, sau, după caz, a prefectului, a directorului general al Direcţiei generale de poliţie a municipiului Bucureşti ori a inspectorului-şef al Inspectoratului de Poliţie Judeţean, numai după încunoştinţarea prealabilă a primarului/primarului general al municipiului Bucureşti.

(3) Orice control se rezumă strict la asigurarea respectării principiilor constituţionale şi a legalităţii specifice. Rezultatele controlului se transmit primarului/primarul general al municipiului Bucureşti şi se prezintă în proxima şedinţă a consiliului local/Consiliului General al Municipiului Bucureşti.

Art. 45. - (1) Prezenta lege intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2011.

(2) În termen de 90 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I, Ministerul Administraţiei şi Internelor elaborează, cu consultarea structurilor asociative ale
autorităţilor administraţiei publice locale, Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.

(3) La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 371/2004 privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea Poliţiei Comunitare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 din 27 septembrie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, cu excepţia prevederilor art. 20 şi 21 referitoare la serviciile publice destinate asigurării pazei obiectivelor de interes judeţean.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 şi ale art. 76 alin. (1) din Constituţia României, republicată. Bucureşti, 12 iulie 2010 Nr. 155

Anexa nr.2

ORDIN nr. 92 din 5 mai 2011
pentru aprobarea Metodologiei de elaborare a planului de ordine și siguranța publică al Poliției Locale

Având în vedere dispoziţiile art. 6 lit. a) din Legea poliţiei locale nr. **155/2010**, precum şi prevederile art. 24 din Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a poliţiei locale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. **1.332/2010**, în considerarea atribuţiilor Ministerului Administraţiei şi Internelor în domeniul ordinii şi siguranţei publice, stabilite prin Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. **30/2007** privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Administraţiei şi Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. **15/2008**, cu modificările şi completările ulterioare, a prevederilor Strategiei naţionale de ordine publică 2010-2013, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. **1.040/2010**, a prevederilor Strategiei Ministerului Administraţiei şi Internelor de realizare a ordinii şi siguranţei publice, pentru creşterea siguranţei cetăţeanului şi prevenirea criminalităţii stradale, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. **196/2005** şi a dispoziţiilor Ordinului ministrului administraţiei şi internelor nr. **60/2010** privind organizarea şi executarea activităţilor de menţinere a ordinii şi siguranţei publice.

În temeiul art. 7 alin. (4) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. **30/2007**, aprobată cu modificări prin Legea nr. **15/2008**, cu modificările şi completările ulterioare, **ministrul administraţiei şi internelor** emite următorul ordin:

Art. 1

Se aprobă Metodologia de elaborare a planului de ordine şi siguranţă publică al Poliţiei Locale, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2
Planul de ordine şi siguranţă publică este documentul prin care se organizează anual activitatea structurilor de Poliţie Locală pentru menţinerea ordinii şi siguranţei publice pe teritoriul unei unităţi administrativ-teritoriale.
Art. 3
(1) Elaborarea planurilor de ordine şi siguranţă publică pentru unităţile administrativ-teritoriale în care sunt înfiinţate structuri de Poliţie Locală se realizează în cadrul Comisiei locale de ordine publică şi se aprobă de către autoritatea deliberativă a Administraţiei publice locale respective.
(2) La elaborarea planului de ordine şi siguranţă publică se vor avea în vedere, în mod obligatoriu, concepţia şi modurile de acţiune stabilite prin Planul unic de ordine şi siguranţă publică elaborat la nivelul judeţului/municipiului Bucureşti.
(3) Datele menţionate la alin. (2) şi principalele date de interes operativ necesare elaborării planului de ordine şi siguranţă publică sunt puse la dispoziţie de către reprezentantul unităţii/structurii teritoriale a Poliţiei Române în Comisia locală de ordine publică, acesta stabilind totodată modul de organizare a sectoarelor/zonelor de siguranţă publică, locurile/perimetrele de acţiune şi zonele de patrulare.
Art. 4
Planul de ordine şi siguranţă publică şi hotărârea consiliului local de aprobare a acestuia se înaintează, în copie, structurii Poliţiei Române competente teritorial, în vederea asigurării unui management integrat al misiunilor şi acţiunilor desfăşurate în scopul menţinerii ordinii şi siguranţei publice de către toate instituţiile cu atribuţii în domeniul de referinţă.
Art. 5
(1) Planurile de ordine şi siguranţă publică sunt elaborate şi actualizate, după caz, anual până la data de 15 aprilie sau ori de câte ori survin modificări în evoluţia situaţiei operative sau cu privire la efectivele de Poliţie Locală participante la activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice.
(2) În cazul unităţilor administrativ-teritoriale în care se înfiinţează structuri de Poliţie Locală ulterior intrării în vigoare a prezentului ordin, planurile de ordine şi siguranţă publică se elaborează în termen de 30 de zile de la data adoptării hotărârii Consiliului local privind înfiinţarea structurii de Poliţie Locală respective.
Art. 6
Prezentul ordin s-a publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Anexa nr. 3

HG 1332/2010
privind aprobarea Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale

Regulamentul-cadru cuprinde reglementari amănunţite referitoare la:
- organizarea Poliţiei Locale şi categorii de funcţionari publici;
- selecţionarea, pregătirea şi numirea personalului Poliţiei Locale;
- atribuţiile personalului Poliţiei Locale;
- înfiinţarea şi funcţionarea dispeceratelor în cadrul Poliţiei Locale;
- mijloacele din dotare;
- drepturile şi recompensele care se pot acorda poliţiştilor locali;
- patrimoniul, soluţionarea drepturilor şi obligaţiilor născute din contracte.

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 882 din 29 decembrie 2010.
În temeiul art. 108 din Constituţia României, republicată şi al art. 45 alin. (2) din Legea Poliţiei Locale nr. 155/2010, Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1
Se aprobă Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2
Prezenta hotărâre intră în vigoare la data de **1 ianuarie 2011**, cu excepţia art. 3.

Art. 3
În cazul unităţilor/subdiviziunilor administrativ teritoriale la nivelul cărora Poliţia Comunitară este organizată până la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, autoritatea deliberativă a acestora, la propunerea autorităţii executive respective, aprobă Regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, până la data de 31 decembrie 2010, cu aplicabilitate de la data de 1 ianuarie2011.

Art. 4
La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă Hotărârea Guvernului nr. 2.295/2004 pentru aprobarea Regulamentului-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Comunitare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 3 ianuarie 2005.

Anexa - Regulament-Cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale

Capitolul I - Dispoziţii generale

Art. 1
Prevederile prezentului Regulament-cadru reglementează modul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale şi se aplică personalului Poliţiei Locale organizate în conformitate cu dispoziţiile Legii Poliţiei Locale nr. 155/2010.

Art. 2

În baza prezentului Regulament-cadru, consiliile locale/Consiliul General al Municipiului Bucureşti adoptă, cu respectarea prevederilor Legii nr. 155/2010, hotărâri pentru aprobarea Regulamentului de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale infinitate la nivelul unităţii/subdiviziunii administrativ teritoriale.

Capitolul II - Organizarea Poliţiei Locale şi categorii de funcţionari publici

Art. 3

(1) La nivelul comunei, al oraşului, al municipiului sau al sectoarelor municipiului Bucureşti, Poliţia Locală se organizează, în condiţiile legii, după caz, ca:

(2) a) un compartiment funcţional, fără personalitate juridică, la nivel de direcţie generală, direcţie, serviciu sau birou, în cadrul aparatului de specialitate al primarului/primarului general;

(3) b) instituţie publică de interes local, cu personalitate juridică.

În cadrul Poliţiei Locale se organizează:

a) structura de ordine şi linişte publică şi pază a bunurilor;
b) structura din domeniul circulaţiei pe drumurile publice;
c) structura de disciplină în construcţii şi afişajul stradal;
d) structura de protecţie a mediului;
e) structura de activitate comercială;
f) structura cu atribuţii pe linie de evidenţă a persoanelor.

Art. 4

(1) Funcţiile publice din Poliţia Locală, inclusiv funcţiile publice specifice de poliţist local, în raport cu nivelul studiilor necesare ocupării, se clasifică după cum urmează:

(2) a) clasa I cuprinde funcţiile publice pentru a căror ocupare sunt necesare studii superioare de lungă durată, absolvite cu diploma de licenţă sau echivalent;

(3) b) clasa a II-a cuprinde funcţiile publice pentru a căror ocupare sunt necesare studii superioare de scurtă durată, absolvite cu diplomă;

(4) c) clasa a III-a cuprinde funcţiile publice pentru a căror ocupare sunt necesare studii liceale, respectiv studii medii liceale, finalizate cu diplomă de bacalaureat.

(5) Funcţionarii publici din Poliţia Locală numiţi în funcţiile publice prevăzute pentru clasele a II-a şi a III-a pot ocupa numai funcţii publice de execuţie.

Art. 5

(1) După nivelul atribuţiilor, funcţionarii publici din cadrul Poliţiei Locale pot fi:

a) funcţionari publici de conducere;
b) funcţionari publici de execuţie.

(2) Funcţionarii publici de conducere din cadrul Poliţiei Locale sunt numiţi, în conformitate cu prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în una dintre următoarele funcţii publice:

a) director general;
b) director general adjunct;
c) director executiv;

d) director executiv adjunct;
e) şef serviciu;
f) şef birou.

Art. 6

Funcţia publică de execuţie este structurată pe grade profesionale astfel:

2.1.1.1.1. superior, ca nivel maxim;
2.1.1.1.2. principal;
2.1.1.1.3. asistent;
2.1.1.1.4. debutant.

Capitolul III - Selecţionarea, pregătirea şi numirea personalului Poliţiei Locale

Art. 7

(1) Funcţionarii publici din Poliţia Locală pot fi numiţi debutanţi sau definitivi, în condiţiile Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) La terminarea perioadei de stagiu, activitatea funcţionarilor publici debutanţi din Poliţia Locală se evaluează în conformitate cu procedura de evaluare a activităţii funcţionarilor publici debutanţi.

Art. 8

(1) La înfiinţarea Poliţiei Locale, personalul acesteia se preia de la Poliţia Comunitară, precum şi de la structurile din aparatul de specialitate al primarului, prevăzute de Legea nr. 155/2010, după caz, cu încadrarea în numărul de posturi aprobat de Consiliul local.

(2) Preluarea personalului potrivit alin. (1) se face pe funcţii publice de aceeaşi categorie, clasă sau acelaşi grad profesional, prin hotărâre a autorităţii deliberative a Administraţiei publice locale.

Art. 9

(1) Funcţiile publice vacante din cadrul Poliţiei Locale se ocupă potrivit prevederilor Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Condiţiile de organizare şi de desfăşurare a concursului sau a examenului se stabilesc prin hotărâre a Consiliului local, respectiv a Consiliului General al Municipiului Bucureşti, la propunerea primarului/primarului general, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

Art. 10

Personalul contractual din cadrul Poliţiei Locale care exercită atribuţiile prevăzute la art. 6 lit. h) din Legea nr. 155/2010 trebuie să îndeplinească şi condiţiile prevăzute la art. 39 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor, cu modificările şi completările ulterioare. Angajarea acestuia se face cu respectarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 33/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 11

(1) Instituţiile de specialitate din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor în care se desfăşoară programe de formare iniţială prevăzute la art. 18 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, numărul cursanţilor şi perioadele în care se realizează aceste programe de formare iniţială, precum şi cuantumul cheltuielilor de şcolarizare/cursant se stabilesc anual prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.

(2) Pentru stabilirea cadrului organizatoric prevăzut la alin. (1), structura Ministerului Administraţiei şi Internelor cu atribuţii în relaţia cu comunităţile locale centralizează propunerile instituţiilor beneficiare şi prezintă la structura centrală de pregătire de la nivelul Ministerului Administraţiei şi Internelor repartizarea numerică şi pe judeţe a acestor solicitări.
(3) Programele de formare iniţială sunt structurate pe module, parcurse prin cursuri la zi cu durata de 3 luni.
(4) Pentru funcţiile publice de conducere, în programele de studiu se prevede obligatoriu un modul de management, cu durata de minimum 30 de ore.
(5) Instituţiile de specialitate din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor stabilite potrivit alin. (1) constituie seriile de pregătire a cursanţilor, în baza solicitărilor instituţiilor beneficiare transmise acestora de către structura centrală de pregătire, în limita numărului de locuri, în ordinea transmiterii cererilor.
(6) Pentru a se constitui o grupă de studiu în cadrul seriei de pregătire este necesar un număr minim de 15 cursanţi. În situaţia în care nu se poate constitui nici o grupă în cadrul seriei de pregătire, precum şi în situaţia în care numărul înscrierilor depăşeşte numărul de locuri aprobat, cei înscrişi se redistribuie la alte instituţii organizatoare, în limita numărului de locuri prevăzut pentru acestea, cu acordul instituţiilor beneficiare.
(7) Finalizarea programelor de formare se face prin examen de absolvire, conform planului de învăţământ.
(8) Examenul de absolvire a programelor de formare iniţială se susţine în faţa unei comisii numite prin dispoziţie a şefului sau ordin al comandantului instituţiei organizatoare, după caz. Comisia este constituită din 2 sau 3 specialişti din afara instituţiei organizatoare şi 1-3 reprezentanţi ai acesteia care au organizat programul de formare profesională. La examen pot asista şi reprezentanţi ai beneficiarilor programelor de formare profesională care au delegaţie solicitată în acest sens şi eliberată de către structura de specialitate din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor.
(9) În urma promovării examenului, poliţiştii locali obţin un certificat de absolvire eliberat în condiţiile legii de către instituţia organizatoare de specialitate, cu menţionarea competenţelor profesionale dobândite, cuantificate în credite transferabile. Certificatele de absolvire sunt tipărite cu antetul Ministerului Administraţiei şi Internelor şi au regimul prevăzut de lege pentru documentele de studii.

Art. 12

Poliţiştii locali care promovează programele de formare iniţială prevăzute la art. 11 alin. (1) încheie un angajament de serviciu prin care se obligă să lucreze în Poliţia Locală o perioadă de cel puţin 5 ani de la data promovării examenului.

Art. 13

(1) La numirea în funcţia publică, funcţionarii publici din Poliţia Locală depun jurământul de credinţă prevăzut de Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.
(2) Refuzul depunerii jurământului prevăzut la alin. (1) se consemnează în scris şi atrage revocarea actului administrativ de numire în funcţia publică, în condiţiile legii.
(3) Jurământul de credinţă este semnat de către funcţionarul public din Poliţia Locală în două exemplare, unul păstrându-se la dosarul personal, iar cel de-al doilea se înmânează

semnatarului.
(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică şi funcţionarilor publici din Poliţia Locală proveniţi din rândul poliţiştilor comunitari, în măsura în care nu au depus jurământul prevăzut la art. 23 din Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Comunitare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 2.295/2004.

Art. 14

Dacă funcţionarului public din Poliţia Locală numit în funcţia publică îi încetează raporturile de serviciu din motive imputabile acestuia, înaintea expirării perioadei prevăzute în angajamentul de serviciu, se aplică prevederile art. 38 alin. (4) din Legea nr. 155/2010.

Capitolul IV - Atribuţiile personalului Poliţiei Locale

Art. 15

(1) Şeful Poliţiei Locale îşi îndeplineşte atribuţiile în mod nemijlocit sub autoritatea şi controlul primarului şi are următoarele atribuţii:
a) organizează, planifică şi conduce întreaga activitate a Poliţiei Locale;
b) întreprinde măsurile necesare pentru încadrarea cu personal corespunzător;
c) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către întregul personal a prevederilor legale;
d) răspunde de pregătirea profesională continuă a personalului din subordine;
e) aprobă planurile de pază întocmite pentru obiectivele din competenţă;
f) studiază şi propune unităţilor beneficiare de pază introducerea amenajărilor tehnice şi a sistemelor de alarmare împotriva efracţiei;
g) analizează trimestrial activitatea Poliţiei Locale şi indicatorii de performanţă stabiliţi de comisia locală de ordine publică;
h) asigură informarea operativă a consiliului local/Consiliului General al Municipiului Bucureşti, a structurii teritoriale corespunzătoare a Poliţiei Române, precum şi a Jandarmeriei Române despre evenimentele deosebite ce au avut loc în cadrul activităţii Poliţiei Locale;
i) reprezintă Poliţia Locală în relaţiile cu alte instituţii ale statului, cu celelalte autorităţi ale administraţiei publice centrale şi locale şi colaborează cu organizaţii neguvernamentale, precum şi cu persoane fizice şi juridice pentru îndeplinirea atribuţiilor stabilite de lege;
j) asigură ordinea interioară şi disciplina în rândul personalului din subordine, având dreptul să propună acordarea de recompense şi aplicarea de sancţiuni în condiţiile legii;
k) propune primarului/primarului general adoptarea de măsuri pentru eficientizarea activităţii;
l) asigură măsurile pentru rezolvarea operativă a cererilor, a sesizărilor şi a reclamaţiilor cetăţenilor, în conformitate cu prevederile legale;
m) organizează şi participă la audienţele cu cetăţenii;
n) întocmeşte sau aprobă aprecierile de serviciu ale personalului, potrivit competenţei;
o) coordonează activitatea de evidenţă, aprovizionare, de repartizare, de întreţinere şi de păstrare, în condiţii de siguranţă, a armamentului şi a muniţiei din dotare;
p) urmăreşte modul de echipare a personalului cu uniforme şi însemnele distinctive de ierarhizare, repartizarea şi utilizarea corespunzătoare a acestora;

q) întreprinde măsuri de aprovizionare şi menţinere în stare de funcţionare a aparaturii de pază şi alarmare, radiocomunicaţii şi a celorlalte amenajări destinate serviciului de pază şi ordine;
r) menţine legătura permanentă cu beneficiarii privind modul în care se desfăşoară activitatea de pază, semnalează neregulile referitoare la îndeplinirea obligaţiilor contractuale şi propune măsurile necesare pentru creşterea eficienţei pazei;
s) analizează contribuţia funcţionarilor publici din Poliţia Locală la menţinerea ordinii şi liniştii publice, la constatarea contravenţiilor în domeniile prevăzute de lege şi ia măsuri de organizare şi îmbunătăţire a acesteia;
s) organizează şi execută controale tematice şi inopinate asupra modului în care sunt îndeplinite atribuţiile de serviciu de către funcţionarii publici din Poliţia Locală;
t) organizează sistemul de alarmare a personalului în cazuri deosebite;
t) organizează activităţile de protecţie a muncii, de prevenire şi stingere a incendiilor;
u) îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite prin lege.
(2) În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, şeful Poliţiei Locale emite decizii cu caracter obligatoriu pentru întregul personal din subordine.

Art. 16

Conducătorul structurii de ordine şi linişte publică şi paza a bunurilor se subordonează şefului Poliţiei Locale şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
a. organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în menţinerea ordinii şi liniştii publice şi asigurarea pazei bunurilor;
b. întocmeşte planurile de pază ale obiectivelor din competenţă;
c. asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către personalul din subordine a prevederilor legale ce reglementează activitatea de pază, menţinerea ordinii şi a liniştii publice, regulile de convieţuire socială şi integritatea corporală a persoanelor;
d. ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;
e. asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;
f. informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele deosebite înregistrate în activitatea de pază şi menţinere a ordinii publice şi tine evidenţa acestora;
g. analizează lunar activitatea personalului din subordine;
h. întreprinde măsuri eficiente pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;
i. participă, alături de conducerea Poliţiei Locale, la întocmirea sau reactualizarea planului de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale;
j. întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale;
k. asigură instruirea zilnica a poliţiştilor locali cu privire la cunoaşterea situaţiei operative din zona de competenţă.

Art. 17

(1) Conducătorul structurii din domeniul circulaţiei pe drumurile publice se subordonează şefului Poliţiei Locale şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile

încredinţate:
a) stabileşte, în colaborare cu şeful serviciului rutier, respectiv al Brigăzii Rutiere din cadrul Poliţiei Române, itinerariilor de patrulare şi intervalele orare de patrulare în zonele de competenţă;
b) organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului din subordine cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;
c) asigură continuitatea dispozitivului rutier în zona de competenţă, pe bază de grafice de control, întocmite în colaborare cu şeful serviciului rutier, respectiv al Brigăzii Rutiere din cadrul Poliţiei Române;
d) coordonează activitatea personalului din subordine la acţiuni proprii şi participă, conform solicitării, la acţiunile organizate de unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române sau de către administratorul drumului public;
e) propune şefului serviciului rutier, respectiv al Brigăzii Rutiere din cadrul Poliţiei Române, în situaţii deosebite, luarea unor măsuri de reglementare, cum ar fi închiderea, restricţionarea pentru anumite categorii de participanţi la trafic a circulaţiei, în anumite zone sau sectoare ale drumului public;
f) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către personalul din subordine a prevederilor legislaţiei rutiere;
g) asigură instruirea zilnică a poliţiştilor locali cu privire la cunoaşterea situaţiei operative din zona de competenţă şi, periodic, instruieşte personalul din subordine cu privire la cunoaşterea şi respectarea regulilor de circulaţie şi, cu precădere, cu privire la modul de poziţionare pe partea carosabilă şi la semnalele pe care trebuie să le adreseze participanţilor la trafic;
h) ia măsuri pentru ca, în exercitarea atribuţiilor ce le revin, poliţiştii locali, care execută activităţi în domeniul circulaţiei pe drumurile publice, să poarte uniforma specifică cu înscrisuri şi însemne distinctive, conform prevederilor legale;
i) ţine evidenţa proceselor-verbale de constatare a contravenţiilor întocmite de personalul din subordine şi monitorizează punerea în executare a amenzilor contravenţionale, cu respectarea prevederilor legale în domeniu;
j) organizează şi execută controale asupra activităţii desfăşurate de efectivele din subordine;
k) analizează lunar activitatea desfăşurată de personalul din subordine în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;
l) ia măsuri pentru ca personalul din subordine să execute sarcinile ce îi revin în conformitate cu prevederile legale, să aibă un comportament civilizat, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense sau, după caz, sancţiuni corespunzătoare;
m) întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale.
(2) în exercitarea atribuţiilor ce le revin, poliţiştii locali care desfăşoară activităţi în domeniul circulaţiei pe drumurile publice sunt obligaţi:
a) să poarte peste uniforma specifică, în funcţie de anotimp, vesta sau scurta cu elemente reflectorizante, pe care este imprimată emblema "POLIŢIA LOCALĂ";
b) să poarte cascheta cu coafa albă;
c) să efectueze semnalele adresate participanţilor la trafic, potrivit dispoziţiilor legale care reglementează circulaţia pe drumurile publice.

Art. 18
Conducătorul structurii de disciplină în construcţii şi afişajul stradal se subordonează şefului Poliţiei Locale şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
a) organizează, planific, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în verificarea şi menţinerea disciplinei în construcţii, respectiv în verificarea respectării normelor legale privind afişajul stradal;
b) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către subordonaţi a prevederilor legale ce reglementează activitatea compartimentului;
c) asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;
d) asigură şi răspunde de utilizarea tehnicii aflate în dotarea compartimentului;
e) gestionează şi asigură circulaţia şi operarea documentelor, inclusiv arhivarea acestora;
f) informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele survenite în activitatea compartimentului şi ţine evidenţa acestora;
g) analizează lunar activitatea personalului din subordine;
h) desfăşoară activităţi pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce ii revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;
i) întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale.

Art. 19
Conducătorul structurii de protecţie a mediului din cadrul Poliţiei Locale se subordonează şefului Poliţiei Locale şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
a) organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în verificarea şi asigurarea respectării legii în domeniul protecţiei mediului, conform atribuţiilor prevăzute de lege;
b) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către subordonaţi a prevederilor legale ce reglementează activitatea compartimentului;
c) asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;
d) ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;
e) stabileşte măsurile referitoare la utilizarea tehnicii aflate în dotarea compartimentului şi răspunde de modul de îndeplinire a acestora;
f) gestionează şi asigură circulaţia şi operarea documentelor, inclusiv arhivarea acestora;
g) informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele survenite în activitatea compartimentului şi ţine evidenţa acestora;
h) analizează lunar activitatea personalului din subordine;
i) desfăşoară activităţi pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;

j) întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale.

Art. 20

Conducătorul structurii de activitate comercială se subordonează şefului Poliţiei Locale şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:

a) organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în verificarea activităţii comerciale;

b) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către subordonaţi a prevederilor legale ce reglementează activitatea compartimentului;

c) asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;

d) ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;

e) stabileşte măsurile referitoare la utilizarea tehnicii aflate în dotarea compartimentului şi răspunde de modul de îndeplinire a acestora;

f) gestionează şi asigură circulaţia şi operarea documentelor, inclusiv arhivarea acestora;

g) informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele survenite în activitatea compartimentului şi ţine evidenţa acestora;

h) analizează lunar activitatea personalului din subordine;

i) desfăşoară activităţi pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;

j) întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale.

Art. 21

Conducătorul structurii cu atribuţii pe linie de evidenţă a persoanelor se subordonează şefului Poliţiei Locale şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:

a) organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în domeniul evidenţei persoanelor;

b) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către funcţionarii publici din Poliţia Locală, din subordine, a actelor normative ce reglementează activitatea de evidenţă a persoanelor;

c) asigură cunoaşterea şi respectarea întocmai de către întregul personal din Poliţia Locală a prevederilor legale ce reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date;

d) participă, alături de conducerea Poliţiei Locale, la încheierea protocoalelor standard de cooperare cu serviciile publice comunitare locale de evidenţă a persoanelor pe linia distribuirii de cărţi de alegător şi a punerii în legalitate a persoanelor cu acte de identitate expirate şi a minorilor peste 14 ani, care nu au acte de identitate;

e) colaborează cu şefii serviciilor publice comunitare de evidenţă a persoanelor în vederea realizării sarcinilor privind distribuirea cărţilor de alegator şi a punerii în legalitate a persoanelor cu acte de identitate expirate şi a minorilor peste 14 ani, care nu au acte de identitate;

f) urmăreşte şi răspunde de punerea în aplicare de către funcţionarii publici din Poliţia Locală, din subordine, a prevederilor protocoalelor standard încheiate cu serviciile publice comunitare locale de evidenţă a persoanelor;

g) ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;

h) întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale.

Art. 22

Personalul contractual care execută activităţi de pază are următoarele atribuţii specifice:

a) verifică, în timpul serviciului, locurile şi punctele vulnerabile, existenţa şi starea încuietorilor, a amenajărilor tehnice şi a sistemelor de pază şi alarmare şi ia, în caz de nevoie, măsurile care se impun;

b) cunoaşte prevederile legale privind accesul în obiective şi regulile stabilite în planurile de pază;

c) supraveghează ca persoanele cărora li s-a permis accesul în incintă, pe baza documentelor stabilite, să se deplaseze numai în locurile pentru care au primit permisiunea de acces;

d) nu părăseşte postul încredinţat decât în situaţiile şi condiţiile prevăzute în consemnul postului;

e) verifică obiectivul încredinţat spre pază, cu privire la existenţa unor surse care ar putea produce incendii, explozii sau alte evenimente grave. În cazul în care acestea s-au produs, ia primele măsuri de salvare a persoanelor şi a bunurilor, precum şi pentru limitarea consecinţelor acestor evenimente şi sesizează organele competente;

f) în cazul săvârşirii unei infracţiuni flagrante, ia măsuri de predare a făptuitorului structurilor Poliţiei Române competente potrivit legii. Dacă făptuitorul a dispărut, asigură paza bunurilor, nu permite pătrunderea în câmpul infracţional a altor persoane şi anunţă unitatea de Poliţie competentă, întocmind totodată proces-verbal cu cele constatate;

g) face uz de armamentul din dotare numai cu respectarea strictă a prevederilor legale.

Art. 23

În executarea atribuţiilor prevăzute de lege în domeniul ordinii şi liniştii publice, poliţiştii locali desfăşoară următoarele activităţi:

a) acţionează în zona de competenţă stabilită prin planul de ordine şi siguranţă publică a unităţii/subdiviziunii administrativ teritoriale pentru prevenirea şi combaterea faptelor antisociale, precum şi pentru menţinerea ordinii şi liniştii publice sau curăţeniei localităţii;

b) intervin la solicitările dispeceratului la evenimentele semnalate prin Serviciul de urgenţă 112, pe principiul „cel mai apropiat poliţist de locul evenimentului intervine", în funcţie de specificul atribuţiilor de serviciu stabilite prin lege şi în limita competenţei teritoriale;

c) acţionează, în condiţiile art. 6 lit. k) din Legea nr. 155/2010, pentru depistarea persoanelor şi a bunurilor urmărite în temeiul legii;

d) participă la executarea măsurilor stabilite în situaţii de urgenţă;

e) în cazul constatării în flagrant a unei fapte penale, imobilizează făptuitorul, iau măsuri pentru conservarea locului faptei, identifică martorii oculari, sesizează imediat organele competente şi predau făptuitorul structurii Poliţiei Române competente teritorial, pe bază de proces-verbal, în vederea continuării cercetărilor;

f) conduc la sediul Poliţiei Locale/structurii Poliţiei Române competenţe persoanelor suspecte a căror identitate nu a putut fi stabilită, în vederea luării măsurilor ce se impun;

g) verifică şi soluţionează sesizările şi reclamaţiile primite din partea cetăţenilor unităţilor/subdiviziunilor administrativ teritoriale, legate de problemele specifice compartimentului.

h) îndeplinesc orice alte atribuţii stabilite prin lege.

Art. 24
Aspectele referitoare la modul de elaborare a planului de ordine și siguranță publică al unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale se reglementează prin ordin al ministrului administrației și internelor, emis în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului Regulament-cadru.

Art. 25
Polițiștii locali cu atribuții în domeniul protecției mediului desfășoară următoarele activități:
a) verifică respectarea programului de lucrări privind asigurarea curățeniei stradale de către firmele de salubritate;
b) verifică respectarea măsurilor de transportare a resturilor vegetale rezultate de la toaletarea spațiilor verzi, de către firmele abilitate;
c) verifică respectarea obligațiilor privind întreținerea curățeniei de către instituțiile publice, operatorii economici, persoanele fizice și juridice, respectiv curățenia fațadelor, a locurilor de depozitare a diferitelor materiale, a anexelor gospodărești, a terenurilor aferente imobilelor pe care le dețin sau în care funcționează, a trotuarelor, a rigolelor, a căilor de acces, a parcărilor, a terenurilor din apropierea garajelor și a spatiilor verzi;
d) verifică respectarea normelor privind păstrarea curățeniei în locurile publice;
e) veghează la respectarea standardelor și a normelor privind nivelul de zgomot și poluarea sonoră;
f) verifică respectarea normelor privind păstrarea curățeniei albiilor râurilor și a cursurilor de ape ce traversează unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială;
g) veghează la respectarea normelor privind protejarea și conservarea spațiilor verzi;
h) veghează la aplicarea legislației în vigoare privind deversarea reziduurilor lichide și solide pe domeniul public, în ape curgătoare și în lacuri;
i) verifică respectarea prevederilor legale de mediu de către operatorii economici, în limita competențelor specifice autorităților administrației publice locale;
j) constată contravenții și aplică sancțiuni contravenționale pentru încălcarea prevederilor lit. a)-i).

Art. 26
Polițiștii locali cu atribuții în domeniul activității comerciale, desfășoară următoarele activități:
a) constată contravenții și aplică sancțiuni contravenționale pentru inculcarea regulilor de comerț stabilite prin lege, în limita competențelor specifice autorităților administrației publice locale;
b) urmăresc dezvoltarea ordonată a comerțului și desfășurarea activităților comerciale în locuri autorizate de Primar în vederea eliminării oricărei forme privind comerțul ambulant neautorizat;
c) controlează respectarea normelor legale privind comercializarea produselor agroalimentare și industriale în piețe, în târguri și în oboare;
d) colaborează cu organele de control sanitare, sanitar-veterinare și de protecție a consumatorilor, în exercitarea atribuțiilor de serviciu;
e) controlează modul de respectare a obligațiilor ce revin operatorilor economici cu privire la afișarea prețurilor;

f) verifică dacă în incinta unităților de învățământ, a căminelor și a locurilor de cazare pentru elevi și studenți, precum și pe aleile de acces în aceste instituții se comercializează sau se expun spre vânzare băuturi alcoolice, tutun;
g) verifică modul de respectare a normelor legale privind amplasarea materialelor publicitare la tutun și băuturi alcoolice;
h) verifică și soluționează sesizările și reclamațiile primite din partea cetățenilor, legate de problemele specifice compartimentului.

Art. 27

Polițiștii locali cu atribuții în domeniul disciplinei în construcții și afișajului stradal desfășoară următoarele activități:
a) constată contravenții în cazul nerespectării normelor privind executarea lucrărilor de construcții și stabilesc masurile necesare intrării în legalitate, în condițiile legii;
b) verifică existența autorizației de construire și respectarea documentației tehnice autorizate pentru lucrările de construcții;
c) verifică legalitatea amplasării materialelor publicitare;
d) verifică și identifică imobilele și împrejmuirile aflate în stadiu avansat de degradare;
e) verifică și soluționează sesizările și reclamațiile primite din partea cetățenilor, legate de problemele specifice compartimentului.

Art. 28

Polițiștii locali cu atribuții în domeniul evidenței persoanelor desfășoară următoarele activități:
a) cooperează în vederea verificării datelor cu caracter personal cu autoritățile administrației publice centrale și locale competente, cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare;
b) constată contravențiile date în competență și aplică sancțiunile, potrivit legii;
c) verifică și soluționează sesizările și reclamațiile primite din partea cetățenilor, legate de problemele specifice compartimentului.

Art. 29

Personalul contractual din cadrul Poliției Locale asigură paza bunurilor și obiectivelor stabilite de Consiliul local/Consiliul General al Municipiului București, prin hotărâri, cu respectarea prevederilor legale în domeniu.

Art. 30

Poliția Locală poate asigura, în condițiile legii, paza transporturilor bunurilor și a valorilor, constând în sume de bani, titluri de credite, cecuri sau alte înscrisuri de valoare, bijuterii, metale și pietre prețioase, aparținând comunei, orașului, municipiului sau sectorului municipiului București.

Art. 31

(1) Pe timpul desfășurării activităților de serviciu, pe raza comunelor, a orașelor, a municipiilor, a sectoarelor municipiului București, personalul Poliției Locale poate folosi autovehicule cu însemnul distinctiv "POLIȚIA LOCALĂ", urmat de denumirea unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale din care face parte. Literele care compun inscripția trebuie să fie de culoare neagră, pe fond alb, și să aibă aceleași dimensiuni.

(2) Însemnele nu trebuie să creeze confuzii cu denumirea altor instituţii sau autorităţi publice şi sunt amplasate pe toate laturile autovehiculului, portiere, portbagaj şi capotă, pentru a fi vizibile din orice poziţie.
(3) Autovehiculele de patrulare sunt echipate, în mod obligatoriu, cu dispozitive de iluminare pentru emiterea de semnale speciale de avertizare luminoasă, de culoare albastră şi cu mijloace speciale de avertizare sonoră.

Art. 32

(1) Personalul Poliţiei Locale care a făcut uz de armă este obligat să acţioneze imediat pentru a se acorda primul ajutor şi asistenţă medicală persoanelor rănite.
(2) Personalul Poliţiei Locale care a făcut uz de armă este obligat să anunţe de îndată cel mai apropiat organ de Poliţiei din cadrul Poliţiei Române, indiferent dacă au rezultat sau nu victime ori pagube materiale, conform prevederilor Legii nr. 295/2004 privind regimul armelor şi al muniţiilor, cu modificările şi completările ulterioare.
(3) Fiecare situaţie în care s-a făcut uz de armă se raportează de urgenţă pe cale ierarhică. De îndată ce este posibil, raportul se întocmeşte în scris.
(4) Dacă în urma uzului de armă se produce moartea sau vătămarea unei persoane, fapta se comunică de îndată procurorului competent, potrivit legii.

Art. 33

Atribuţiile personalului, altul decât cel prevăzut în prezentul capitol, încadrat în Poliţia Locală se stabilesc prin Regulamentul de organizare şi funcţionare aprobat de către Consiliul local/Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

Capitolul V - Înfiinţarea şi funcţionarea dispeceratelor în cadrul Poliţiei Locale

Art. 34

Poliţia Locală poate înfiinţa dispecerate proprii pentru:
a) coordonarea activităţii personalului propriu şi intervenţia la evenimente, verificarea în baza de date a Ministerului Administraţiei şi Internelor a persoanelor şi autovehiculelor oprite pentru verificări, în condiţiile legii şi ale protocoalelor de colaborare încheiate cu structurile abilitate din cadrul Ministerului;
b) intervenţia la obiectivele asigurate cu pază aflate în proprietatea unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale si/sau în administrarea autorităţilor Administraţiei publice locale sau a altor servicii/instituţii publice de interes local.

Art. 35

(1) Proiectarea, modificarea, instalarea, conectarea şi întreţinerea sistemelor de alarmare la obiectivele asigurate cu pază de către Poliţia Locală se realizează de către societăţi licenţiate în domeniul sistemelor de alarmare împotriva efracţiei, în condiţiile stabilite de cadrul legal privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor.
(2) În funcţionare, dispeceratele de monitorizare ale Poliţiei Locale prevăzute la art. 34 lit. b) asigură preluarea directă a semnalelor de la sistemele conectate, verificarea şi alertarea echipajelor de intervenţie, astfel încât să fie respectaţi timpii contractuali asumaţi şi cei maximali stabiliţi de cadrul legal privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor.
(3) La dispeceratele de monitorizare ale Poliţiei Locale prevăzute la art. 34 lit. b) se conectează doar obiectivele asigurate cu pază de Poliţia Locală.

Art. 36
(1) Poliția Locală poate monitoriza sistemele de alarmare la obiectivele asigurate cu pază de către aceasta, dacă îndeplinește cumulativ următoarele condiții:
a) deține tehnica necesară recepționării semnalelor de la sistemele proprii, în conformitate cu standardele europene sau naționale în vigoare;
b) deține personal angajat și avizat, necesar pentru asigurarea programului permanent al dispeceratului;
c) dispune de un sediu corespunzător standardelor europene sau naționale în vigoare;
d) deține echipamente de comunicații pentru alertarea echipajelor mobile de intervenție cu posibilitatea asigurării timpilor stabiliți.
(2) Convorbirile dispecerului se înregistrează și se arhivează pe o perioada de 30 de zile.
Art. 37
(1) Regulamentul de organizare și funcționare a dispeceratului prevăzut la art. 34 lit. b) face parte integrantă din Regulamentul de organizare și funcționare a Poliției Locale.
(2) Intervenția la obiectivele asigurate cu pază de către Poliția Locală se realizează prin personalul contractual care îndeplinește atribuțiile prevăzute la art. 6 lit. h) din Legea nr. 155/2010, precum și prin polițiști locali.
Capitolul VI - Mijloacele din dotare
Art. 38
(1) Polițiștii locali și personalul contractual din Poliția Locală cu atribuții în domeniul pazei bunurilor și obiectivelor de interes local au dreptul la uniforma de serviciu de protecție specifică locului și condițiilor de desfășurare a serviciului, care se acordă gratuit din resursele financiare ale unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale acestora sau din veniturile Poliției Locale, cu personalitate juridică, după caz.
(2) Articolele din care se compune uniforma și durata maximă de uzură sunt prevăzute în anexa nr.1.
(3) Descrierea uniformei de serviciu, a legitimației de serviciu și a însemnelor distinctive de ierarhizare ale polițiștilor locali și ale personalului contractual cu atribuții în domeniul pazei bunurilor și a obiectivelor de interes local sunt prevăzute în anexa nr. 2.
(4) Uniforma și însemnele distinctive se poartă în timpul executării serviciului, iar în situația în care sediile nu sunt dotate cu vestiare, acestea pot fi purtate și pe timpul deplasării până la serviciu și de la serviciu la domiciliu sau la reședință, după caz.
Art. 39
Procurarea de arme și muniții pentru dotarea personalului propriu al Poliției Locale se face în condițiile art. 68 din Legea nr. 295/2004, cu modificările și completările ulterioare.
Art. 40
Evidențele și modul de păstrare și asigurare a securității armelor și a munițiilor deținute de Poliția Locală se realizează în condițiile art. 68 din Legea nr. 295/2004, cu modificările și completările ulterioare și ale prezentului Regulament-cadru.
Art. 41
(1) Polițiștii locali cu atribuții în domeniul asigurării ordinii și liniștii publice care au obținut certificatul de absolvire a programului de formare inițială prevăzut la art. 11 alin. (9) pot fi dotați cu arme letale de apărare și paza sau cu arme neletale destinate pentru autoapărare, în

vederea desfăşurării activităţilor specifice, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 69 şi 70 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.
(2) Personalul contractual care desfăşoară activitatea de pază şi care a fost atestat profesional potrivit prevederilor Legii nr. 333/2003, cu modificările şi completările ulterioare, poate fi dotat cu arme letale de apărare şi paza sau cu arme neletale destinate pentru autoapărare, în vederea desfăşurării activităţilor specifice, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 69 şi 70 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 42

(1) În exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţiştii locali şi personalul contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local pot purta în timpul serviciului o singură armă din dotare, precum şi cantitatea de cel mult 12 cartuşe.
(2) Arma prevăzută la alin. (1) poate fi purtată numai de către titular, cu îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 33 alin. (3) din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 43

În vederea asigurării manipulării armamentului din dotare în condiţii de securitate, structurile de Poliţie Locală sunt obligate:
a) să desfăşoare activităţi de verificare a personalului dotat cu arme şi muniţii, precum şi a stării tehnice a armelor şi a muniţiilor, în condiţiile art. 71 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare;
b) să prezinte, la solicitarea inspectoratului de Poliţie Judeţean, respectiv a Direcţiei Generale de Poliţiei Municipiului Bucureşti pe raza căruia/căreia aceasta funcţionează, fiecare armă letală de apărare şi pază deţinută, împreună cu câte 5 cartuşe corespunzătoare calibrului fiecărei arme, în vederea înregistrării proiectilului şi a tubului-martor în evidenţele operative ale Inspectoratului General al Poliţiei Române.

Art. 44

Conducerea Poliţiei Locale trebuie să ia măsurile ce se impun pentru organizarea unei evidenţe riguroase a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant lacrimogenă din dotarea personalului şi a structurilor proprii, păstrarea în condiţii de deplină siguranţă, portul, manipularea şi folosirea lor în stricta conformitate cu dispoziţiile legale, în scopul prevenirii pierderii, sustragerii, înstrăinării, degradării şi producerii de accidente sau orice alte evenimente negative, potrivit legilor, ordinelor şi instrucţiunilor de specialitate în vigoare.

Art. 45

(1) Locurile de păstrare a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotarea personalului şi a structurilor proprii, precum şi gestionarea materialelor respective se stabilesc la începutul fiecărui an calendaristic şi ori de câte ori este necesar, prin dispoziţia Primarului.
(2) Dotarea individuală a personalului şi asigurarea cu armament, muniţii şi mijloace cu acţiune iritant-lacrimogenă se stabilesc în stricta conformitate cu prevederile normelor, ale tabelelor de înzestrare şi cu dispoziţiile tehnice de aplicare a acestora.

Art. 46

(1) Odată cu primirea armamentului, a muniţiei şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă, personalul se instruieşte de către şefii nemijlociţi asupra modului de predare-

primire, purtare şi păstrare, funcţionare, asupra regulilor de mânuire, a condiţiilor legale în care se poate face uz de armă şi a măsurilor de prevenire şi limitare a accidentelor.
(2) Înainte şi după executarea misiunilor, a şedinţelor de pregătire şi tragere, de instrucţie şi a altor activităţi la care se folosesc armamentul şi muniţiile se verifică existenţa şi starea tehnică a acestora, precum şi modul cum sunt cunoscute şi respectate regulile de păstrare, purtare şi manipulare a lor.

Art. 47

Personalul care are în dotare armament, muniţii şi mijloace cu acţiune iritant-lacrimogenă, precum şi cel care participă la exploatarea acestor categorii de bunuri materiale este obligat să respecte regulile prevăzute în precizările şi dispoziţiile tehnice specifice, precum şi pe cele stabilite în documentaţia tehnică a fiecărui mijloc în parte. Pe timpul îndeplinirii misiunilor personalul este obligat să manifeste maximum de vigilenţă în scopul înlăturării oricărei posibilităţi de sustragere, înstrăinare sau folosire de către persoane neautorizate ori de producere a unor accidente sau alte evenimente negative.

Art. 48

(1) Armamentul, muniţiile şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează în încăperi special destinate, care prezintă o deplină siguranţă şi au amenajate dulapuri rastel, fişete sau lăzi din metal, prevăzute cu un sistem de închidere sigură, încuiate şi sigilate.
(2) Un rând de chei de la sistemul de închidere a acestor încăperi se păstrează permanent, în plicuri sau cutii sigilate, la ofiţerul de serviciu.

Art. 49

(1) Încăperile destinate păstrării armamentului, muniţiilor şi mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă trebuie prevăzute cu gratii şi grilaje, montate la toate ferestrele şi uşile de acces, iar gurile de aerisire cu plase sau site metalice. În situaţia în care uşile de acces sunt confecţionate din metal de cel puţin 5 mm grosime, nu este obligatorie montarea grilajelor.
(2) Uşile şi grilajele sunt prevăzute cu câte două încuietori sigure.
(3) Grosimea barelor, gratiilor şi a grilajelor trebuie să fie de minimum 10 mm, iar dimensiunile maxime ale ochiurilor acestora de 150 x 150 mm. Gratiile şi grilajele trebuie să fie încastrate în zid, iar balamalele se montează astfel încât să nu permită scoaterea lor.
(4) Zilnic, la începutul şi la terminarea programului de lucru, gestionarii bunurilor materiale verifică starea sigiliilor şi a sistemului de alarmă.
(5) Şefii poliţiilor locale unde nu sunt asigurate condiţii de păstrare regulamentare pentru armament şi muniţii sunt obligaţi să facă demersurile legale, conform competenţelor, pentru asigurarea acestora.

Art. 50

(1) Uşile de acces în depozitele, magaziile şi încăperile unde se păstrează armament, muniţii şi mijloace cu acţiune iritant-lacrimogenă, precum şi ferestrele acestora trebuie prevăzute cu sisteme de alarmă contra efracţiei.
(2) Sistemele de alarmare trebuie cuplate la camera ofiţerului de serviciu.

Art. 51

(1) Pe timpul cât nu se află asupra poliţiştilor locali şi asupra personalului contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local, armamentul şi muniţia din dotarea individuală, precum şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează în încăperi special amenajate sau la ofiţerul de serviciu. Armamentul se păstrează în rastele,

fişete sau lăzi metalice prevăzute cu tabele aprobate de şefii Poliţiilor Locale, ce cuprind seria armamentului şi deţinătorul.
(2) Muniţia se păstrează în încăperi separate de armament, în lăzi metalice prevăzute cu încuietori adecvate. În documentul de predare-preluare a serviciului de zi se consemnează cantitativ armamentul şi muniţia existente la ofiţerul de serviciu.
(3) Acolo unde nu se pot asigura încăperi separate, muniţia şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează în aceeaşi cameră cu armamentul, în lăzi metalice separate, având grosimea pereţilor de cel puţin 3 mm, prevăzute cu încuietori sigure. Mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează în ambalajele originale.

Art. 52

Pistoalele şi muniţia aferentă din dotarea structurilor Poliţiei Locale care nu au organizat serviciul de zi permanent se păstrează în spaţii special amenajate, unde este organizat serviciul de zi permanent şi sunt asigurate condiţii pentru păstrarea în deplină siguranţă.

Art. 53

Distribuirea armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotarea personalului Poliţiei Locale cu drept de utilizare a acestor mijloace de apărare, precum şi retragerea acestora se fac, indiferent de situaţie, pe bază de tichet înlocuitor, semnătura în registrul special destinat şi/sau documente justificative.

Art. 54

Predarea armamentului şi a muniţiilor se face numai personalului nominalizat sau înlocuitorilor de drept ai acestuia.

Art. 55

(1) Tichetele înlocuitoare pentru predarea-preluarea armamentului şi a muniţiilor din dotarea individuală a personalului se iau în evidenţă în registrele special destinate lucrului cu documente clasificate.
(2) Tichetele înlocuitoare se eliberează separat pentru predarea-preluarea armamentului, respectiv a muniţiilor din dotare şi cuprind următoarele menţiuni: denumirea Poliţiei Locale, gradul, numele şi prenumele poliţiştilor locali şi ale personalului contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local, tipul şi seria armei, respectiv numărul de cartuşe, semnătura şefului Poliţiei Locale cu ştampila unităţii, precum şi semnătura de primire a posesorului.
(3) Cu ocazia inventarierii documentelor clasificate, la controale, convocări şi alte asemenea activităţi, se verifică existenţa şi starea tichetelor şi se iau măsuri de înlocuire a celor necorespunzătoare.

Art. 56

(1) Portul armamentului, al muniţiilor şi al mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotarea individuală a personalului este permis numai în interes de serviciu, cu aprobarea şefilor Poliţiei Locale din care face parte.
(2) La terminarea misiunii sau a serviciului, armamentul, muniţiile şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se predau ofiţerilor de serviciu de la care au fost primite.

Art. 57

(1) La uniforma de serviciu, pistolul se poartă, în mod obligatoriu, numai în toc, pe centură.
(2) Încărcătoarele cu cartuşe se păstrează unul introdus în pistol, iar celalalt în locaşul prevăzut din tocul de purtare.

Art. 58
(1) Pierderea, sustragerea, înstrăinarea, degradarea sau folosirea abuzivă a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotare constituie evenimente deosebite, abateri de la normele legale, ordinea interioară şi disciplină, care atrag, potrivit legii, după caz, răspunderea materială, disciplinară sau penală.
(2) Cazurile de pierdere, sustragere, înstrăinare, degradare sau folosire abuzivă a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă se raportează imediat, pe cale ierarhică, iar şefii compartimentelor funcţionale, împreună cu persoanele desemnate, dispun măsuri de cercetare pentru elucidarea completă a cazurilor şi sancţionarea celor vinovaţi, potrivit competenţelor.
Art. 59
Şeful Poliţiei Locale dispune retragerea armamentului şi a muniţiilor din dotarea personalului care se află în cercetare penală, dacă se constată că prezintă pericol pentru siguranţa proprie sau a altor persoane ori în alte situaţii care impun această măsură.
Art. 60
Poliţia Locală care deţine bunuri, valori, suporturi de stocare a documentelor, a datelor şi a informaţiilor secret de stat trebuie să asigure paza, mijloacele mecano-fizice de protecţie şi sistemele de alarmă împotriva efracţiei în locurile de păstrare, depozitare şi manipulare a acestora.
Art. 61
Normele de dotare cu armament şi mijloace specifice de protecţie a poliţiştilor locali şi a personalului cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local sunt prevăzute în anexa nr. 3.
Capitolul VII - Drepturile şi recompensele care se pot acorda poliţiştilor locali
Art. 62
(1) Recompensarea poliţiştilor locali se realizează în scopul recunoaşterii publice în cadrul comunităţii profesionale şi în societate, dacă este cazul, a meritelor celor care se evidenţiază în îndeplinirea atribuţiilor, a misiunilor sau pe timpul acţiunilor organizate în zona de competenţă a Poliţiei Locale.
(2) Recompensele au caracter moral sau material, după caz.
(3) Recompensarea poliţiştilor locali trebuie să se bazeze pe principii care vizează obiectivitatea, echitatea şi principialitatea acordării recompenselor.
Art. 63
La stabilirea şi acordarea de recompense sau la formularea de propuneri în acest sens se au în vedere următoarele elemente:
a) comportamentul poliţistului local;
b) prestaţia profesională generală a poliţistului local şi modul de îndeplinire a atribuţiilor/ misiunilor;
c) efectul motivator pe care recompensarea îl poate produce asupra celorlalţi poliţişti locali;
d) posibilitatea ca recompensa acordată să determine eficientizarea activităţii poliţistului local.
Art. 64
Recompensele care se pot acorda poliţiştilor locali sunt următoarele:

a. ridicarea unei sancțiuni disciplinare aplicate anterior - precedă acordarea unei alte recompense. Se acordă pe timpul perioadei cât sancțiunea își produce efectele și determină încetarea imediată a acestora. Se acordă de șeful care a aplicat sancțiunea disciplinară ce urmează a fi ridicată sau de către noul șef care îndeplinește atribuțiile aceleiași funcții. În situația în care polițistul local a fost mutat, ridicarea sancțiunii se acordă ca recompensă de către șeful care îndeplinește funcția similară celui care a aplicat sancțiunea disciplinară;
b) felicitările - pot fi scrise sau verbale, se acordă pentru îndeplinirea deosebită a atribuțiilor și a misiunilor și se aduc la cunoștință individual sau în fața personalului;
c) titlurile de onoare - se conferă polițiștilor locali pentru acte de eroism, curaj deosebit, devotament și pentru merite deosebite în îndeplinirea unor atribuții sau a unor misiuni;
d) însemnele onorifice, de tipul ecusoanelor, al insignelor sau altele asemenea și diplomele de merit - se acordă pentru obținerea de rezultate foarte bune la absolvirea unor cursuri, competiții sportive, manifestări cultural-artistice și sociale cu prilejul unor aniversări și la finalizarea unor acțiuni/misiuni;
e) recompensele materiale - se acordă polițiștilor locali care s-au evidențiat prin obținerea de rezultate exemplare în activitate, în conformitate cu legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit prin fonduri publice.

Art. 65

Modalitatea de acordare a asistenței juridice, precum și cuantumul acesteia se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare aprobat prin hotărâre a autorității deliberative, la propunerea Primarului.

Art. 66

(1) Polițiștii locali au dreptul la despăgubiri de viață, de sănătate și de bunuri, pentru daunele suferite în exercitarea atribuțiilor de serviciu.
(2) Asigurarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) implică acordarea unor sume de bani pentru polițiștii locali sau, în cazul decesului, pentru familiile acestora, în situația producerii riscurilor specifice activității de Poliție Locală.

Art. 67

(1) Despăgubirile se acordă, în limita bugetului aprobat de Consiliile locale/Consiliul General al Municipiului București, pentru următoarele categorii de riscuri:
a) rănirea polițistului local;
b) invaliditate de gradul I;
c) invaliditate de gradul II;
d) invaliditate de gradul III;
e) deces;
f) prejudicii aduse bunurilor.
(2) În sensul alin. (1), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:
a) polițist local rănit - polițistul local supus în timpul sau în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, independent de voința lui, efectelor unor cauze vătămătoare, în urma cărora îi este afectată integritatea anatomică și/sau funcțională a organismului;
b) polițist local invalid - polițistul local rănit clasat inapt pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu de către comisiile de expertiză medicală și evaluare a capacității de muncă;
c) polițist local decedat - polițistul local care și-a pierdut viața în urma unui accident, în timpul sau în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu;

d) bun - onstrucții cu destinația de locuit pentru polițist și familia sa, precum și anexele acestora, vehicule aflate în proprietatea sau folosința polițistului.

Art. 68

(1) Despăgubirile acordate în situația producerii riscului prevăzut la art. 67 alin. (1) lit. a) acoperă, în limita bugetului aprobat de Consiliul local/Consiliul General al Municipiului București, toate cheltuielile legate de:

a) tratamentul în țară sau în străinătate, în cazul în care acesta nu poate fi efectuat în țară;

b) tratamentul de recuperare în unități medicale din țară sau din străinătate;

c) protezele și alte dispozitive medicale de profil din țară sau din străinătate;

d) transportul dus-întors până la/de la unitatea medicală care va asigura efectuarea tratamentului, atât pentru polițistul local, cât și pentru însoțitor, când situația o impune.

(2) În situația producerii și a unuia dintre riscurile prevăzute la art. 67 alin. (1) lit. b)—d), polițistului local i se acordă, în limita bugetului aprobat de Consiliul local/Consiliul General al Municipiului București și despăgubiri în suma de până la:

a) 10.000 euro, echivalentul în lei la data plății — pentru invaliditate de gradul I;

b) 8.000 euro, echivalentul în lei la data plății — pentru invaliditate de gradul al II-lea;

c) 6.000 euro, echivalentul în lei la data plății — pentru invaliditate de gradul al III-lea.

(3) Despăgubirea acordată în situația producerii riscului prevăzut la art. 67 alin. (1) lit. e) constă într-o sumă de până la 20.000 euro, echivalentul în lei la data plății și se plătește familiei polițistului local decedat.

(4) Despăgubirea acordată în situația producerii riscului prevăzut la art. 67 alin. (1) lit. f) nu poate depăși suma necesară pentru aducerea bunului în starea inițială sau înlocuirii acestuia în caz de distrugere.

Art. 69

(1) Despăgubirile acordate în baza prezentului Regulament-cadru constituie forme de sprijin cu destinație specială.

(2) Despăgubirile prevăzute la art. 68 se acordă pentru fiecare eveniment asigurat în parte.

(3) Despăgubirile prevăzute la art. 68 alin. (4) nu se acordă în cazul în care prejudiciul prevăzut la art. 67 alin. (1) lit. f) este acoperit parțial sau în totalitate ca urmare a existenței unei asigurări în sistemul privat.

Art. 70

Pentru toate sumele de bani plătite ca despăgubiri în temeiul prezentului Regulament-cadru, autoritățile administrației publice locale vor iniția demersuri pentru recuperarea sumelor plătite de la persoanele care se fac vinovate de producerea prejudiciilor.

Capitolul VIII - Patrimoniul, soluționarea drepturilor și obligațiilor născute din contracte

Art. 71

În vederea preluării de către Poliția Locală din unitățile/subdiviziunile administrativ-teritoriale în care aceasta se organizează ca Instituție publică de interes local cu personalitate juridică a patrimoniului structurilor de Poliție Comunitară, se constituie, în termen de 10 zile de la data intrării în vigoare a prezentului Regulament-cadru, comisii de inventariere constituite prin dispoziția Primarului/Primarului general.

Art. 72

(1) Comisiile constituite conform art.71 analizează drepturile și obligațiile rezultate din contractele încheiate de Poliția Comunitară și prezintă primarului o informare cu privire la acestea, precum și eventuale propuneri de amendare a contractelor, ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 155/2010.

(2) Drepturile și obligațiile prevăzute la alin. (1) se preiau de către Poliția Locală, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului Regulament-cadru, în limita efectivului existent.

(3) În situația în care efectivele Poliției Locale sunt insuficiente, obiectivele asigurate cu pază de personalul Poliției Comunitare vor fi asigurate cu alte sisteme de securitate, conform legii.

Art. 73

Asigurarea tehnico-materială a Poliției Locale la nivelul unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale se realizează conform reglementărilor proprii, stabilite prin hotărâri ale Consiliilor locale.

Capitolul IX - Dispoziții finale

Art. 74

În vederea preluării personalului Poliției Comunitare, precum și a personalului din structurile aparatului de specialitate al Primarului/Primarului general responsabil cu controlul privind disciplina în construcții, protecția mediului și comerț, în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (6) din Legea nr. 155/2010, autoritățile administrației publice locale au obligația de a solicita Agenției Naționale a Funcționarilor Publici echivalarea funcțiilor specifice de polițist local cu funcții publice generale, în conformitate cu prevederile art. 7 alin. (4) din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Anexa nr. 4

ANEXA Nr. 1
la regulamentul-cadru

Articolele din care se compune uniforma polițiștilor locali și a personalului contractual cu atribuții în domeniul pazei bunurilor și a obiectivelor de interes local și durata maximă de uzură

Nr. crt.	Denumirea articolului	Durata maximă de uzură — an —
1	Costum de vară	2
2	Costum de iarnă	3
3	Șapcă pentru costum de vară	2
4	Șapcă pentru costum de iarnă	3
5	Basc	2
6	Șepcuță cu cozoroc	2
7	Pălărie (femei)	2
8	Căciulă	3
9	Cravată	1
10	Fular	3
11	Cămașă	1/2
12	Cămașă-bluză	1
13	Scurtă de vânt	2
14	Pulover	2
15	Costum de intervenții de vară	2
16	Costum de intervenții de iarnă	2
17	Pelerină de ploaie	3
18	Geacă/Scurtă îmblănită	3
19	Mănuși din piele	3
20	Pantofi de vară de culoare neagră	1
21	Pantofi de iarnă de culoare neagră	2
22	Ghete/Bocanci din piele de culoare neagră	2
23	Centura din piele	6
24	Curea din piele	6
25	Portcarnet	6
26	Portbaston din piele	6
27	Emblema pentru șapcă, basc, căciulă, pălărie și șepcuță	1
28	Ecuson	1
29	Insignă pentru piept	1
30	Epoleți	
31	Portcătușe din piele	6
32	Fes	1
33	Vestă	1
34	Tricou	1/2

NOTE:

1. Însemnele distinctive se asigură pentru fiecare articol de echipament (haină, cămașă-bluză, scurtă de vânt, scurtă îmblănită, pulover, pelerină de ploaie).

2. După expirarea duratei de uzură sau după încetarea raporturilor de muncă, articolele de uniformă nu pot fi înstrăinate.

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Mâneca este prevăzută cu manșetă și bazoane de protecție în dreptul coatelor. Pe mâneca dreaptă se aplică un buzunar cu clapă.

Bluzonul este prevăzut cu epoleți din material fond, fixați la un capăt în cusătura de îmbinare mânecă — umăr.

Pantalonul are croială dreaptă, iar la partea inferioară este prevăzut cu sistem de ajustare pentru a fi purtat în ghete/bocanci. În regiunea genunchilor și la partea superioară a reperelor spate este prevăzut cu bazoane. Pe betelie sunt aplicate găici pentru centură.

Costumul de intervenție pentru iarnă este dublat cu material nețesut, termoizolant.

17. Pelerina de ploaie are croiala tip raglan și este deschisă la gât, cu posibilitatea de a fi purtată și închisă.

Se încheie în față la un rând cu 4 nasturi ascunși, iar ajustarea în talie se face cu ajutorul unui cordon cu două catarame din metal sau înlocuitori.

Mâneca are croială raglan. Pelerina este prevăzută cu două buzunare așezate oblic (ascunse) cu nasturi (de 170—180 mm lungime și de 40 mm lățime) sub guler și se prinde cu 3 nasturi mici.

Gluga este confecționată din același material.

Pelerina de ploaie este de culoare neagră și se confecționează din material textil impermeabil.

În partea stângă sus are o bentiță cusută în exterior (lungă de 100 mm și lată de 30 mm) și prinsă cu un nasture sub rever, pe care se aplică tresele pentru ierarhizare.

18. Scurta îmblănită se confecționează din tercot impermeabilizat, de culoare neagră, ușor matlasată, cu mesada detașabilă, de culoare asortată cu fața scurtei.

Modelul este tip sport, se încheie cu fermoar în interior și cu butoni în exterior, are guler pe gât, prevăzut cu șnur ascuns.

În talie și în partea de jos, pentru ajustare pe corp, este prevăzută tot cu șnur ascuns. Lateral (stânga-dreapta), în partea de jos, sunt dispuse două buzunare aplicate, drepte, cu clape care se încheie cu nasturi. În partea de sus (stânga-dreapta) va fi prevăzută cu buzunare drepte cu clape care se închid cu nasturi.

Pe clapa buzunarului de sus, din partea stângă, este prevăzută o bentiță (100 mm lungime și 30 mm lățime) cusută în partea dinspre umăr și prinsă cu un nasture în partea interioară, pe care se aplică tresele de ierarhizare.

Scurta îmblănită este prevăzută cu platcă pentru epoleți.

Lărgimea scurtei îmblănite se stabilește în raport cu talia, acoperind în întregime bazinul.

19. Mănușile sunt din piele de culoare neagră.

20, 21. Pantofii sunt din piele de culoare neagră, prevăzuți cu bombeuri, fără ornamentație, și se încheie cu șireturi. Pentru sezonul de vară se pot confecționa pantofi perforați, iar pentru femei aceștia pot avea decupaj.

22. Bocancii sau ghetele sunt din piele de culoare neagră, prevăzuți cu bombeuri, au talpă și tocuri din cauciuc și se încheie cu șireturi sau cu fermoar.

23. Centura este de culoare neagră, fără diagonală, are lățimea de 50 mm și se încheie cu o cataramă din metal de culoare argintie. Pentru cei din domeniul rutier centura este de culoare albă, fără diagonală, are lățimea de 50 de mm și se încheie cu o cataramă din metal de culoare argintie.

24. Cureaua este din piele de culoare neagră.

25. Portcarnetul se confecționează din piele sau din înlocuitori, de culoare neagră, și se compune din două fețe prinse printr-un burduf. Partea din spate se rabatează sub formă de capac și se încheie în față printr-un buton sau tic-tuc. Se poartă fixat pe centură prin două găici.

26. Portbaston din piele

27. Emblema se aplică pe articole de coifură de către personalul poliției locale cu drept de a purta uniformă. Se confecționează din metal de culoare argintie sau material textil pe fond bleu, de formă ovală, cu diametrul de 40 de mm, la mijloc având stema României, încadrată cu frunze de stejar.

Pentru șeful poliției locale, adjunctul și șefii de servicii emblema este încadrată cu 3 rânduri de frunze de stejar, este bombată, având în centrul său stema României, și are imprimată în relief, în partea superioară, inscripția de culoare albă „ROMÂNIA", iar în partea inferioară „POLIȚIA LOCALĂ".

28. Ecusonul pentru mânecă se confecționează din material textil, pe fond de culoare bleu, având în partea superioară inscripția „POLIȚIA LOCALĂ", sub care este trecut numele localității, la mijloc stema României, încadrată cu un rând de lauri, iar în partea inferioară se scrie „ROMÂNIA". Se poartă pe brațul stâng de către întregul personal cu drept de uniformă și se aplică la 5 cm de cusătura umărului.

29. Insigna pentru piept se confecționează din metal, pe fond de culoare bleu, având în partea superioară inscripția „POLIȚIA LOCALĂ", sub care este trecut numele localității, la mijloc stema României, încadrată cu un rând de lauri, iar în partea inferioară se înscriu numărul matricol și inscripția „ROMÂNIA".

30. Epoleții sunt confecționați din material textil, de culoare neagră, cu margine gri-argintiu, pe care sunt aplicate gradele profesionale.

31. Portcătușe din piele

32. Fesul se confecționează din fire acrilice de culoare neagră.

33. Vesta multifuncțională se confecționează din material textil de culoare neagră.

34. Tricoul se confecționează din tricot de bumbac de culoare neagră. Croiala este cu guler sau la baza gâtului, are mâneca scurtă și este prevăzut pe umeri cu epoleți din material fond.

B. **Legitimația de serviciu**

Legitimația de serviciu se confecționează din imitație de piele (ecologică), cu dimensiunile de 200 x 80 mm, cu deschidere pe verticală, cuprinzând următoarele mențiuni:

a) rândul întâi central — tricolorul României, încadrat într-un chenar dreptunghiular cu dimensiunile de 5 x 65 mm;

b) în partea de sus central, rândul al doilea — ROMÂNIA, sub denumirea țării — JUDEȚUL;

c) rândul al treilea — COMUNA/ORAȘUL/MUNICIPIUL/SECTORUL;

d) rândul al patrulea, aliniat stânga — POLIȚIA LOCALĂ;

e) rândul al patrulea, aliniat stânga LEGITIMAȚIE;

f) rândul al cincilea categoria de personal din care face parte deținătorul (POLIȚIST LOCAL/FUNCȚIONAR PUBLIC/PERSONAL CONTRACTUAL);

g) rândul al șaselea aliniat stânga — numărul legitimației;

h) după aceasta se înscriu, unele sub altele, numele și prenumele deținătorului, numărul matricol, data emiterii legitimației, semnătura șefului poliției locale din care face parte deținătorul și ștampila structurii;

i) în colțul din dreapta jos va fi aplicată fotografia deținătorului;

j) în partea inferioară a legitimației se alocă 6 spații orizontale pentru aplicarea vizelor anuale care se semnează de către șeful poliției locale.

Fotografia titularului utilizată are dimensiunile de 3 cm x 4 cm și este executată color (în uniforma de serviciu/sau într-o ținută decentă, pentru persoanele încadrate în poliția locală care nu poartă uniformă).

C. **Însemnele distinctive de ierarhizare**

În raport cu funcțiile îndeplinite, însemnele distinctive de ierarhizare au următoarele forme și mărimi:

a) șeful poliției locale — 3 stele tip octogon metalice sau textile, cu lățimea de 25 mm, de culoare gri-argintiu, așezate pe epolet;

b) adjunctul șefului — două stele tip octogon metalice sau textile, cu lățimea de 25 mm, de culoare gri-argintiu, așezate pe epolet;

c) şeful de serviciu — o stea tip octogon metalică sau textilă, cu lăţimea de 25 mm, de culoare gri-argintiu, aşezată pe epolet;

d) şeful de birou sau compartiment — 3 trese din metal sau textil, de culoare gri-argintiu, în formă de V, cu lăţimea de 5 mm, aşezate paralel pe epolet, având între ele o distanţă de 3 mm;

e) funcţionarul public superior — două trese din metal sau textil, de culoare gri-argintiu, în formă de V, cu lăţimea de 5 mm, aşezate paralel pe epolet, având între ele o distanţă de 3 mm;

f) funcţionarul public principal — o tresă din metal sau textil, de culoare gri-argintiu, în formă de V, cu lăţimea de 5 mm, aşezată pe epolet;

g) funcţionarul public asistent — epolet fără tresă.

ANEXA Nr. 3
la regulamentul-cadru

Norme de dotare cu armament şi mijloace specifice de protecţie a poliţiştilor locali şi a personalului contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local

Nr. crt.	Denumirea materialelor	U/M	Criterii de dotare şi mod de repartizare
1.	Pistol	Cpl.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice şi fiecare personal contractual care desfăşoară activităţi de pază
2.	Pistol cu muniţie neletală	Cpl.	Câte unul pentru 40—60 % din efectivele de poliţişti locali cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice şi fiecare personal contractual care desfăşoară activităţi de pază, ce execută misiuni cu un grad scăzut de risc
3.	Cartuş pentru pistol	Buc.	Câte 24 pentru fiecare pistol
4.	Cartuş pentru pistolul cu gaze	Buc.	Câte 30 pentru fiecare pistol cu gaze
5.	Baston pentru autoapărare	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice şi fiecare personal contractual care desfăşoară activităţi de pază
6.	Baston cu şoc electric	Buc.	Câte unul pentru 40—60 % din efectivele de poliţişti locali cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice şi fiecare personal contractual care desfăşoară activităţi de pază, ce execută misiuni cu un grad scăzut de risc
7.	Portbaston	Buc.	Câte unul pentru fiecare baston din cauciuc
8.	Cătuşă pentru mâini	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice
9.	Portcătuşe	Buc.	Câte unul pentru fiecare cătuşă
10.	Pulverizator de mână cu substanţă iritant-lacrimogenă	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice, poliţist local cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice şi fiecare personal contractual care desfăşoară activităţi de pază
11.	Vestă (ham) cu elemente reflectorizante	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice
12.	Costum (bluză + pantaloni) de protecţie împotriva ploii, cu elemente reflectorizante	Cpl.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice
13.	Costum de protecţie pentru iarnă (scurtă matlasată şi pantaloni)	Cpl.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi în domeniul mediului, care execută misiuni în teren
14.	Costum de protecţie pentru vară (bluză + pantaloni)	Cpl.	
15.	Mănuşi albe	Per.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice
16.	Scurtă reflectorizantă	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice
17.	Vestă pentru protecţie împotriva frigului	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice care execută misiuni în teren
18.	Fluier	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice, al circulaţiei pe drumurile publice, precum şi în domeniul pazei bunurilor care execută misiuni în teren
19.	Radiotelefon portabil	Cpl.	Câte unul pentru fiecare poliţist local cu atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice, al circulaţiei pe drumurile publice/personal contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi obiectivelor de interes local care execută misiuni
20.	Portcarnet	Buc.	Câte unul pentru fiecare poliţist local/personal contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi obiectivelor de interes local care execută misiuni în teren
21.	Uniformă de serviciu	Cpl.	Câte unul pentru fiecare poliţist local/personal contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi obiectivelor de interes local

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Anexa nr. 5

LEGE
pentru modificarea şi completarea unor acte normative
în vederea reorganizării Poliţiei Locale

Art. I – Legea nr. 155/2010 a Poliţiei Locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 15 iulie 2010, se modifică şi se completează după cum urmează:

1.Alineatul (1) al articolului 1 va avea următorul cuprins:
„(1) Poliţia Locală **funcţionează în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori,** în scopul exercitării atribuţiilor privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracţiunilor, în următoarele domenii:
a) ordinea şi liniştea publică;
b) circulaţia pe drumurile publice;
c) disciplina în construcţii şi afişajul stradal;
d) protecţia mediului;
e) activitatea comercială;
f) evidenţa persoanelor;
g) alte domenii stabilite prin lege."

2. La articolul 1, după alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (1^1) şi (1^2), cu următorul cuprins:
„(1^1) Poliţia Locală funcţionează şi în municipiul Bucureşti pentru scopurile şi în domeniile prevăzute la alin. (1), cu excepţia domeniului prevăzut la lit. b).
(1^2) Poliţia Locală poate funcţiona şi în comune, în oraşe cu o populaţie de sub 20.000 de locuitori şi în sectoarele municipiului Bucureşti, dacă autorităţile deliberative ale administraţiei publice locale ale acestora hotărăsc în acest sens, pentru aceleaşi scopuri şi domenii prevăzute la alin. (1)

3. La articolul 2, textul introductiv al alineatului (1) va avea următorul cuprins: „(1) Poliţia Locală este un serviciu public de interes local care îşi desfăşoară activitatea:"

4. Articolul 3 va avea următorul cuprins:
„(1) În oraşele cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, în care nu există Poliţie Locală, aceasta se înfiinţează prin preluarea şi reorganizarea structurilor de siguranţă publică şi patrulare şi, parţial, a celor de Poliţie Rutieră din cadrul Poliţiei Române, în limitele şi condiţiile prevăzute de prezenta lege.
(2) În oraşele cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori în care există Poliţie

Locală, aceasta se reorganizează prin preluarea structurilor de siguranţă publică şi patrulare şi, parţial, a celor de Poliţie Rutieră din cadrul Poliţiei Române, în limitele şi condiţiile prevăzute de prezenta lege.

(3) Prin derogare de la prevederile alin. (2), la nivelul municipiului Bucureşti Poliţia Locală se reorganizează fără preluarea structurilor de Poliţie Rutieră din cadrul Poliţiei Române.

(4) Înfiinţarea structurilor de Poliţie Locală, în oraşele cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, în comunele, sau sectoarele municipiului Bucureşti în care acestea nu sunt organizate, se face fără preluarea vreunor structuri din cadrul Poliţiei Române.**"**

5. La articolul 4, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Poliţia Locală se organizează şi funcţionează ca un compartiment funcţional în cadrul aparatului de specialitate al Primarului/Primarului general**"**

6. La articolul 4, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1^1), cu următorul cuprins:

„(1^1) Înfiinţarea, organizarea, funcţionarea sau, după caz, reorganizarea Poliţiei Locale se aprobă prin hotărâre a autorităţii deliberative a administraţiei publice locale, la propunerea Primarului/Primarului general.**"**

7. Alineatul (5) al articolului 4 se abrogă.

8. La articolul 4, alineatul (6) va avea următorul cuprins:

„(6) **Poliţia Locală se înfiinţează sau, după caz, se reorganizează în condiţiile prevăzute la art. 3, precum şi prin preluarea posturilor din cadrul** structurilor din aparatul de specialitate al Primarului/Primarului general, responsabile cu controlul privind disciplina în construcţii, protecţia mediului şi comerţ, după caz, cu încadrarea în numărul de posturi stabilit în condiţiile prevăzute la alin. (4) şi (5).**"**

9. Articolul 6 va avea următorul cuprins:

„Art. 6 - (1) În domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi al pazei bunurilor, Poliţia Locală din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori are următoarele atribuţii:

a) menţine ordinea şi liniştea publică în zona de competenţă a unităţii administrativ-teritoriale;

b) participă, în sprijinul Jandarmeriei Române, în limitele şi condiţiile prevăzute de lege, la asigurarea ordinii şi liniştii publice cu ocazia mitingurilor, marşurilor, demonstraţiilor, procesiunilor, acţiunilor de pichetare, acţiunilor comerciale promoţionale, manifestărilor cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative, după caz, precum şi a altor asemenea activităţi care se desfăşoară în spaţiul public şi care implică aglomerări de persoane;

c) participă, la solicitarea autorităţilor competente prevăzute de lege, potrivit competenţelor, la activităţi de salvare şi evacuare a persoanelor şi bunurilor periclitate de calamităţi naturale ori catastrofe, precum şi de limitare şi înlăturare a urmărilor provocate de astfel de evenimente;

d) acţionează pentru identificarea cerşetorilor, a copiilor lipsiţi de supravegherea şi ocrotirea părinţilor sau a reprezentanţilor legali, a persoanelor fără adăpost

şi procedează la încredinţarea acestora serviciului public de asistenţă socială în vederea soluţionării problemelor acestora, în condiţiile legii;

e) constată contravenţii şi aplică sancţiuni, potrivit competenţei;

f) întocmeşte actele de constatare, în cazul constatării în flagrant a unei fapte penale;

g) asigură protecţia personalului din aparatul de specialitate al Primarului/Primarului general, din instituţiile sau serviciile publice de interes local la efectuarea unor controale ori acţiuni specifice;

h) execută, în condiţiile legii, mandatele de aducere emise de organele de urmărire penală şi instanţele de judecată, pentru persoanele care locuiesc pe raza de competenţă;

i) cooperează cu centrele militare zonale, județene și ale sectoarelor municipiului București pe linia evidenței militare, anunțării și trimiterii resurselor la instituțiile cu atribuții în domeniul apărării și securității naționale;

j) asigură măsuri de protecţie a executorilor judecătoreşti cu ocazia executărilor silite;

k) intervine la solicitările primite prin Sistemul Naţional Unic pentru Apeluri de Urgenţă 112, în condiţiile legii şi ale reglementărilor specifice;

l) acţionează pentru depistarea persoanelor şi bunurilor urmărite în condiţiile legii, precum şi a persoanelor împotriva cărora a fost dispusă o măsură preventivă şi/sau de siguranţă.

(2) În domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi al pazei bunurilor, Poliţia Locală din oraşe cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, din comune şi din sectoarele municipiului Bucureşti, are următoarele atribuţii:

a) menţine ordinea şi liniştea publică în zonele şi locurile stabilite prin planul de ordine şi siguranţă publică al unităţii administrativ-teritoriale, aprobat în condiţiile legii;

b) menţine ordinea publică în imediata apropiere a unităţilor de învăţământ publice, a unităţilor sanitare publice, în parcările auto aflate pe domeniul public sau privat al unităţii administrativ-teritoriale, în zonele comerciale şi de agrement, în parcuri, pieţe, cimitire, precum şi în alte asemenea locuri publice aflate în proprietatea şi/sau în administrarea unităţilor administrativ-teritoriale sau a altor instituţii/servicii publice de interes local, stabilite prin planul de ordine şi siguranţă publică;

c) participă, împreună cu autorităţile competente prevăzute de lege, potrivit competenţelor, la activităţi de salvare şi evacuare a persoanelor şi bunurilor periclitate de calamităţi naturale ori catastrofe, precum şi de limitare şi înlăturare a urmărilor provocate de astfel de evenimente;

d) acţionează pentru identificarea cerşetorilor, a copiilor lipsiţi de supravegherea şi ocrotirea părinţilor sau a reprezentanţilor legali, a persoanelor fără adăpost şi procedează la încredinţarea acestora serviciului public de asistenţă socială în vederea soluţionării problemelor acestora, în condiţiile legii;

e) constată contravenţii şi aplică sancţiuni, potrivit competenţei, pentru nerespectarea legislaţiei privind regimul de deţinere a câinilor periculoşi sau agresivi, a celei privind programul de gestionare a câinilor fără stăpân şi a celei privind protecţia animalelor şi sesizează serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpân despre existenţa acestor câini şi acordă sprijin personalului specializat în capturarea şi transportul acestora la adăpost;

f) asigură protecţia personalului din aparatul de specialitate al Primarului/Primarului general, din instituţiile sau serviciile publice de interes local la efectuarea unor controale ori acţiuni specifice;

g) participă, împreună cu alte autorităţi competente, la solicitarea Jandarmeriei Române, la asigurarea ordinii şi liniştii publice cu ocazia mitingurilor, marşurilor, demonstraţiilor, procesiunilor, acţiunilor de pichetare, acţiunilor comerciale promoţionale, manifestărilor cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative, după caz, precum şi a altor asemenea activităţi care se desfăşoară în spaţiul public şi care implică aglomerări de persoane;

h) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea normelor legale privind convieţuirea socială stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale, pentru faptele constatate în raza teritorială de competenţă;

i) execută, în condiţiile legii, mandatele de aducere emise de organele de urmărire penală şi instanţele de judecată care arondează unitatea administrativ-teritorială, pentru persoanele care locuiesc pe raza de competenţă;

j) participă, alături de Poliţia Română, Jandarmeria Română şi celelalte forţe ce compun sistemul integrat de ordine şi siguranţă publică, pentru prevenirea şi combaterea infracţionalităţii stradale;

k) cooperează cu centrele militare zonale în vederea înmânării ordinelor de chemare la mobilizare şi/sau de clarificare a situaţiei militare a rezerviştilor din Ministerul Apărării Naţionale;

l) asigură măsuri de protecţie a executorilor judecătoreşti cu ocazia executărilor silite;

m) acordă, pe teritoriul unităţilor administrativ-teritoriale, sprijin imediat structurilor competente cu atribuţii în domeniul menţinerii, asigurării şi restabilirii ordinii publice.**"**

10. Articolul 7 va avea următorul cuprins:

„Art. 7 - (1) În domeniul circulaţiei pe drumurile publice, Poliţia Locală din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia celei care funcţionează la nivelul municipiului Bucureşti, are următoarele atribuţii:

a) asigură îndrumarea, supravegherea şi controlul respectării normelor de circulaţie pe drumurile publice în raza teritorială de competenţă, având dreptul de a efectua semnale regulamentare de oprire a conducătorilor de vehicule exclusiv pentru îndeplinirea atribuţiilor conferite de prezenta lege în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;

b) verifică integritatea mijloacelor de semnalizare rutieră şi sesizează nereguli constatate privind funcţionarea semafoarelor, starea indicatoarelor şi a marcajelor rutiere şi acordă asistenţă în zonele unde se aplică marcaje rutiere;

c) participă la acţiuni comune cu administratorul drumului pentru înlăturarea efectelor fenomenelor naturale, cum sunt: ninsoare abundentă, viscol, vânt puternic, ploaie torenţială, grindină, polei şi alte asemenea fenomene, pe drumurile publice;

d) participă, împreună cu unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, la asigurarea măsurilor de circulaţie ocazionate de adunări publice, mitinguri, marşuri, demonstraţii, procesiuni, acţiuni de pichetare, acţiuni comerciale promoţionale, manifestări cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative, după caz, precum şi de alte activităţi care se desfăşoară pe drumul public şi implică aglomerări de persoane;

e) asigură măsurile de circulaţie în cazul transporturilor agabaritice pe raza de competenţă sau, după caz, sprijină unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române în asigurarea acestor măsuri;

f) la solicitarea Jandarmeriei Române, asigură măsurile de circulaţie în cazul transporturilor speciale pe raza de competenţă sau, după caz, sprijină unităţile&structurile teritoriale ale Poliţiei Române în asigurarea acestor măsuri;

g) asigură, în cazul accidentelor soldate cu victime, paza locului acestor accidente şi ia primele măsuri ce se impun pentru conservarea urmelor, identificarea martorilor şi a făptuitorilor şi, dacă se impune, transportul victimelor la cea mai apropiată unitate sanitară;

h) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor prevăzute în Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr.195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, cu excepţia celor în urma cărora s-au produs accidente de circulaţie din care au rezultat victime;

i) constată infracţiuni la regimul circulaţiei pe drumurile publice;

j) aplică prevederile legale privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparţinând domeniului public sau privat al statului ori al unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale;

(2) În domeniul circulaţiei pe drumurile publice, Poliţia Locală din oraşe cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, din comune şi din sectoarele municipiului Bucureşti are următoarele atribuţii:

a) asigură fluenţa circulaţiei pe drumurile publice din raza teritorială de competenţă, având dreptul de a efectua semnale regulamentare de oprire a conducătorilor de autovehicul exclusiv pentru îndeplinirea atribuţiilor conferite de prezenta lege în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;

b) verifică integritatea mijloacelor de semnalizare rutieră şi sesizează nereguli constatate privind funcţionarea semafoarelor, starea indicatoarelor şi a marcajelor rutiere şi acordă asistenţă în zonele unde se aplică marcaje rutiere;

c) participă la acţiuni comune cu administratorul drumului pentru înlăturarea efectelor fenomenelor naturale, cum sunt: ninsoare abundentă, viscol, vânt puternic, ploaie torenţială, grindină, polei şi alte asemenea fenomene, pe drumurile publice;

d) participă, împreună cu unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, la asigurarea măsurilor de circulaţie ocazionate de adunări publice, mitinguri, marşuri, demonstraţii, procesiuni, acţiuni de pichetare, acţiuni comerciale promoţionale, manifestări cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative, după caz, precum şi de alte activităţi care se desfăşoară pe drumul public şi implică aglomerări de persoane;

e) la solicitarea Jandarmeriei Române sau, după caz, a Poliţiei Române, sprijină unităţile/structurile acestora în asigurarea măsurilor de circulaţie în cazul transporturilor speciale precum şi al celor agabaritice, pe raza teritorială de competenţă;

f) acordă sprijin unităţilor/structurilor teritoriale ale Poliţiei Române în luarea măsurilor pentru asigurarea fluenţei şi siguranţei traficului;

g) asigură, în cazul accidentelor soldate cu victime, paza locului acestor accidente şi ia primele măsuri ce se impun pentru conservarea urmelor, identificarea martorilor şi a făptuitorilor şi, dacă se impune, transportul victimelor la cea mai apropiată unitate sanitară;

h) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staţionarea, parcarea autovehiculelor şi accesul interzis, având dreptul

de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staţionate neregulamentar;

i) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale privind masa maximă admisă şi accesul pe anumite sectoare de drum, având dreptul de a efectua semnale de oprire a conducătorilor acestor vehicule;

j) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor rutiere de către pietoni, biciclişti, conducători de mopede şi vehicule cu tracţiune animală;

k) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea prevederilor legale referitoare la circulaţia în zona pietonală, în zona rezidenţială, în parcuri şi zone de agrement, precum şi pe locurile de parcare adaptate, rezervate şi semnalizate prin semnul internaţional pentru persoanele cu handicap;

l) aplică prevederile legale privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpân sau abandonate pe terenuri aparţinând domeniului public sau privat al statului ori al unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale;

m) cooperează cu unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române pentru identificarea deţinătorului/utilizatorului autovehiculului ridicat ca urmare a staţionării neregulamentare sau al autovehiculelor abandonate pe domeniul public.**"**

11. La articolul 12, după primul alineat se introduce nu nou alineat, alineatul (2) cu următorul cuprins:

„(2) Prin excepţie de la prevederile alin. (1) în cazul infracţiunilor flagrante, constatate în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, după imobilizarea făptuitorului, luarea măsurilor pentru conservarea locului faptei şi identificarea martorii oculari, personalul Poliţiei Locale întocmeşte actele de constatare după care predă făptuitorul, împreună cu aceste documente, organului de Poliţie Judiciară competent.**"**

12. Articolul 13 va avea următorul cuprins:

„Art. 13 - (1) În cazul executării în comun cu unităţile/structurile Poliţiei Române sau cu cele ale Jandarmeriei Române a unor misiuni iniţiate de aceste structuri, în domeniul menţinerii sau asigurării ordinii publice ori pentru dirijarea circulaţiei rutiere, efectivele Poliţiei Locale acţionează sub comanda operativă directă a Poliţiei Române sau a Jandarmeriei Române, după caz.

(2) Poliţia Locală participă, în zona de competenţă teritorială, la misiunile de menţinere sau asigurare a ordinii publice, precum şi la misiuni operative organizate sau dispuse de către Poliţia Română sau/şi de către Jandarmeria Română, la solicitarea acestora.**"**

13. Articolul 14 va avea următorul cuprins:

„Art. 14 - (1) Personalul Poliţiei Locale este compus din:

a) poliţişti locali;

b) funcţionari publici care ocupă funcţii publice generale:

(2) Sunt poliţişti locali următoarele categorii de personal:

a) funcţionarii publici cu statut special cărora li se aplică prevederile Legii privind statutul poliţistului, denumiţi, în continuare, *poliţişti locali cu statut special*;

b) funcţionarii publici care ocupă alte funcţii publice specifice de poliţist local, denumiţi, în continuare*, poliţişti locali cu atribuţii specifice*.

(3) Poliţiştii locali cu statut special provin numai din structurile Ministerului

Administraţiei şi Internelor, precum şi din unităţile de învăţământ ale Ministerului Administraţiei şi Internelor.

(4) Poliţiştii locali cu statut special pot fi încadraţi în funcţii doar în structurile Poliţiei Locale care funcţionează în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori.

(5) În funcţie de categoria din care face parte, personalul Poliţiei Locale poate îndeplini următoarele atribuţii:

a) poliţiştii locali cu statut special – numai atribuţiile prevăzute la art. 6 alin. (1) şi la art. 7 alin. (1), precum şi atribuţiile specifice de şef al Poliţiei Locale organizate în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, şi de adjunct al acestuia;

b) poliţiştii locali cu atribuţii specifice – numai atribuţiile prevăzute la art. 6 alin. (2), la art. 7 alin. (2) şi la art. 8 – 11;

c) funcţionarii publici care ocupă funcţii publice generale – numai atribuţiile prevăzute la art.8– 11;

d) personalul contractual – numai atribuţiile prevăzute la art. 6 alin. (1) lit. h) şi la art. 6 alin. (2)lit. h).

(6) Încadrarea în clase şi pe grade profesionale a funcţiei publice specifice de poliţist local cu atribuţii specifice se face conform prevederilor referitoare la funcţiile publice generale din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.**"**

14. Articolul 15 va avea următorul cuprins:

„Art. 15 - (1) Funcţiile de şef al Poliţiei Locale şi de adjunct al acestuia, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, sunt funcţii de poliţist local cu statut special iar posturile aferente acestora se ocupă prin concurs organizat la propunerea Primarului, cu respectarea procedurilor şi criteriilor stabilite potrivit prezentei legi. Candidaţii la concurs trebuie să aibă calitatea de funcţionari publici cu statut special iar participarea acestora trebuie avizată obligatoriu de Poliţia Română.

(2) Prin avizul prevăzut la alin. (1), Poliţia Română atestă dacă sunt îndeplinite condiţiile pe care candidaţii trebuie să le îndeplinească pentru a se înscrie la concurs, în conformitate cu prevederile Legii privind statutul poliţistului.

(3) Din comisia de concurs pentru ocuparea funcţiilor de şef al Poliţiei Locale şi de adjunct al acestuia trebuie sa facă parte, obligatoriu, şi un reprezentant al Poliţiei Române.

(4) Procedurile şi criteriile prevăzute la alin. (1) se întocmesc pe baza procedurilor şi criteriilor cadru, întocmite de Poliţia Română şi aprobate prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.

(5) Organizarea concursurilor prevăzute la alin. (1) este supusă avizului obligatoriu al Poliţiei Române.

(6) Prevederile alin. (1) - (5) se aplică în mod corespunzător şi în cazul celorlalte funcţii de conducere din cadrul Poliţiei Locale din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, care vor avea atribuţii de coordonare şi/sau conducere a structurilor care exercită atribuţiile prevăzute la art. 6 alin. (1) şi la art. 7 alin. (1).

(7) Şeful Poliţiei Locale din oraşe cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, comune şi sectoarele municipiului Bucureşti, precum şi adjunctul acestuia sunt numiţi în funcţia de conducere în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale Legii nr. 188/1999, republicată, cu

modificările şi completările ulterioare.**"**

15. Articolul 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16 - Raporturile de serviciu sau de muncă, după caz, ale personalului Poliţiei Locale, sunt reglementate după cum urmează:

a) cele ale poliţiştilor locali cu statut special – de Legea privind statutul poliţistului;

b) cele ale poliţiştilor locali cu atribuţii specifice şi ale funcţionarilor publici care ocupă funcţii publice generale – de Legea nr. 188/1999 privind statutul funcţionarului public, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.**"**

16. Alineatul (1) al articolului 17 va avea următorul cuprins:

„(1) În timpul serviciului, poliţiştii locali poartă uniformă şi exercită atribuţiile prevăzute în fişa postului, potrivit prevederilor prezentei legi."

17. Articolul 19 va avea următorul cuprins:

„Art. 19 - Pentru reprezentarea propriilor interese în relaţiile cu autorităţile administraţiei publice centrale şi locale, **persoanele aparţinând fiecărei categorii de personal din cadrul Poliţiei Locale se pot asocia, în condiţiile legii**.**"**

18. Alineatul (2) al articolului 18 va avea următorul cuprins:

„(2) După numirea în funcţie, poliţiştii locali cu atribuţii specifice care au competenţe în domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi cei cu competenţe în domeniul circulaţiei rutiere, selecţionaţi ulterior operaţionalizării structurilor Poliţiei Locale din **comune, din oraşe cu o populaţie sub 20.000 de locuitori şi din sectoarele municipiului Bucureşti**, precum şi cei selecţionaţi în vederea încadrării posturilor structurilor de Poliţie Locală înfiinţate în **comune, în oraşe cu o populaţie sub 20.000 de locuitori şi în sectoarele municipiului Bucureşti** sunt obligaţi ca, în termen de un an, să urmeze un program de formare iniţială organizat într-o instituţie de învăţământ din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor.**"**

19. Alineatul (9) al articolului 18 se abrogă.

20. După articolul 19 se introduce un nou articol, articolul 19[1] cu următorul cuprins: „Art. 19[1] – Gestiunea curentă a resurselor umane și a funcțiilor care se încadrează cu

funcţionari publici cu statut special, din cadrul Poliţiei Locale este organizată şi realizată în cadrul fiecărei autorităţi a administraţiei publice locale din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 locuitori, în cadrul sau în subordinea căreia funcţionează Poliţie Locală, de către un compartiment specializat care colaborează direct cu structurile de resurse umane din cadrul Poliţiei Române, anume desemnate prin dispoziţie a inspectorului general al Inspectoratului General al Poliţiei Române.**"**

21. La alineatul (1) al articolului 20, litera h) va avea următorul cuprins:

„h) să conducă la sediul Poliţiei Locale sau al unităţilor/structurilor teritoriale ale Poliţiei Române pe cei care prin acţiunile lor periclitează integritatea corporală, sănătatea sau viaţa persoanelor, ordinea publică ori alte valori sociale, precum şi persoanele suspecte

de săvârşirea unor fapte ilegale, a căror identitate nu a putut fi stabilită în condiţiile legii. Verificarea situaţiei acestor categorii de persoane şi luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult **24 ore** din momentul depistării, ca măsură administrativă.**"**

22. La articolul 20, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În exercitarea atribuţiilor specifice stabilite de lege, poliţiştii locali cu statut special au şi următoarele drepturi suplimentare faţă de cele prevăzute la alin. (1):

a) să pună în executare mandatele de aducere, în condiţiile prevăzute de lege;

b) în cazul săvârşirii unei infracţiuni, al urmăririi unor infractori, să intre în incinta locuinţelor, a operatorilor economici, a instituţiilor publice ori private, a organizaţiilor social-politice, indiferent de deţinător sau de proprietar, precum şi la bordul oricăror mijloace de transport româneşti, cu respectarea dispoziţiilor legale;

c) să efectueze controale ale vehiculelor aflate în circulaţie, atunci când există indicii temeinice cu privire la săvârşirea unor infracţiuni;

d) să efectueze controale şi razii atunci când există indicii temeinice cu privire la săvârşirea de infracţiuni ori ascunderea unor infractori, bunuri provenite din infracţiuni;

e) să folosească orice mijloace de transport şi comunicaţii, indiferent de proprietar sau deţinător, persoană fizică ori persoană juridică, cu excepţia celor aparţinând corpului diplomatic, pentru luarea unor măsuri legale ce nu suferă amânare şi nu pot fi aduse la îndeplinire altfel; cheltuielile vor fi achitate ulterior, la cererea proprietarilor şi vor fi suportate din fondurile unităţilor de Poliţie Locală sau, după caz, de către persoanele care au determinat intervenţia, nu mai târziu de 15 zile.**"**

23. La articolul 21, textul introductiv al alineatului (1) va avea următorul cuprins: „(1)În exercitarea atribuțiilor de serviciu, **polițistul local cu atribuții specifice** este obligat:**"**

24. La alineatul (1) al articolului 21, litera f) va avea următorul cuprins:

„f) să îşi decline, în prealabil, calitatea şi să prezinte insigna de poliţist local sau legitimaţia de serviciu, cu excepţia situaţiilor în care rezultatul acţiunii este periclitat. La intrarea în acţiune sau la începutul intervenţiei ce nu suferă amânare, poliţistul local este obligat să se prezinte, iar după încheierea oricărei acţiuni sau intervenţii să se legitimeze şi să declare funcţia şi unitatea de Poliţie Locală din care face parte;**"**

25. La articolul 21, textul introductiv al alineatului (2) va avea următorul cuprins:

„(2)**Polițistului local cu atribuții specifice** îi este interzis:**"**

26. La articolul 21, după alineatul (2) se introduce alineatul (2^1) cu următorul cuprins: „(2^1) Poliţistului local cu statut special îi sunt aplicabile obligaţiile, restricţiile şi interdicţiile prevăzute de Legea privind Statutul poliţistului.**"**

27. După Capitolul V, se introduce un nou capitol, Capitolul V^1 – Prelucrarea datelor cu caracter personal, cu următorul cuprins:„CAPITOLUL V^1 Prelucrarea datelor cu caracter personal de către Poliţia Locală

Art. 23^1 - (1) În exercitarea competenţelor prevăzute de prezenta lege, poliţiştii locali prelucrează date cu caracter personal cu respectarea dispoziţiilor Legii nr.677/2001

pentru protecţia persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date, cu modificările şi completările ulterioare. În acest scop, poliţiştii locali asigura respectarea drepturilor persoanei vizate de prelucrarea datelor cu caracter personal în condiţiile prevăzute de Legea nr. 677/2001 cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Prelucrarea datelor cu caracter personal privind originea rasială sau etnică, convingerile religioase ori politice, un anumit comportament sexual sau datorită apartenenţei acesteia la anumite mişcări ori organizaţii care nu contravin legii este interzisă.

Art. 23^2 - Prelucrările de date cu caracter personal de către personalul Poliţiei Locale pot fi efectuate numai sub condiţia notificării prealabile a Autorităţii Naţionale de Supraveghere a Prelucrării datelor cu caracter Personal, denumită în continuare Autoritatea naţională de supraveghere, în condiţiile Legii nr.677/2001 cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 23^3 - Poliţia Locală are obligaţia să aplice măsurile tehnice şi organizatorice adecvate pentru protejarea datelor cu caracter personal împotriva distrugerii accidentale sau ilegale, pierderii, modificării, dezvăluirii sau accesului neautorizat, precum şi împotrivaoricărei alte forme de prelucrare ilegală, cu respectarea cerinţelor minime de securitate elaborate de Autoritatea naţională de supraveghere.

Art. 23^4 - Poliţistul local poate prelucra date cu caracter personal la care are acces în exercitarea funcţiei sale numai în scopul îndeplinirii atribuţiilor de serviciu. Poliţistul local este obligat să păstreze confidenţialitatea datelor cu caracter personal.

Art. 23^5 - (1) Poliţia Locală poate crea şi utiliza sisteme de evidenţă şi/sau mijloace automate şi neautomate de prelucrare a datelor cu caracter personal, cu respectarea drepturilor omului şi aplicarea principiilor legalităţii, necesităţii, confidenţialităţii, proporţionalităţii şi numai dacă, prin utilizarea acestora, este asigurată protecţia datelor cu caracter personal prelucrate.

(2) Pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, Poliţia Locală are acces în vederea interogării, în condiţiile legii, la sistemele de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor. Lista sistemelor de evidenţă la care Poliţia Locală are acces în vederea interogării, în condiţiile prezentei legi, se stabileşte prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Accesul Poliţiei Locale la sistemele de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor, în condiţiile legii, se face cu respectarea strictă a principiului necesităţii şi proporţionalităţii.

(4) Accesul Poliţiei Locale la sistemele de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor, în condiţiile alin.(2) şi (3), este permis în baza protocoalelor încheiate în acest sens între Poliţia Locală sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, după caz, şi unităţile/structurile competente din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor. Prin aceste protocoale se stabilesc cel puţin următoarele elemente:

a) infrastructura de comunicaţii;

b) măsurile de securitate necesare pentru asigurarea protecţiei datelor cu caracter personal, a transmisiei datelor în reţea;

c) măsurile necesare pentru asigurarea confidenţialităţii datelor cu caracter personal;

d) procedurile pentru asigurarea exercitării drepturilor de către persoana

vizată în condiţiile Legii nr.677/2001 cu modificările şi completările ulterioare;

(5) Ministerul Administraţiei şi Internelor sau, după caz, structurile subordonate acestuia stabilesc categoriile de date cu caracter personal la care Poliţia Locală are acces, nivelul şi regulile de acces pentru fiecare sistem de evidenţă.

(6) Se interzice prelucrarea datelor cu caracter personal cuprinse în sistemele de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor în alt scop decât cel în care datele au fost colectate, cu excepţia situaţiilor prevăzute de lege.

Se interzice accesarea sistemelor de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor în scopul copierii, multiplicării, comunicării către terţi, ori efectuării altei operaţiuni de prelucrare de acest gen, a datelor cu caracter personal cuprinse în aceste sisteme. (8) În scopurile prezentei legi, sistemele de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor nu pot fi interconectate cu sistemele de evidenţă gestionate de Poliţia Locală.

Art. 23^6 - (1) Poliţia Locală are obligaţia de a prelucra date cu caracter personal exacte, complete şi necesare îndeplinirii atribuţiilor legale.

(2) Stocarea diferitelor categorii de date cu caracter personal se realizează prin ordonarea acestora în funcţie de gradul lor de acurateţe şi exactitate.

(3) Poliţia Locală are obligaţia de a verifica periodic calitatea datelor cu caracter personal prelucrate şi a evalua necesitatea stocării acestora. Datele cu caracter personal a căror stocare nu mai este necesară se şterg sau, după caz, se blochează.

(4) În situaţia în care datele cu caracter personal prelucrate se dovedesc a fi inexacte sau incomplete, Poliţia Locală are obligaţia să le şteargă, distrugă, modifice, actualizeze sau, după caz, să le completeze.

(5) Datele cu caracter personal prelucrate în scopuri administrative se stochează separat de datele cu caracter personal colectate în scopurile prevăzute la art. 1 alin. (1).

Art. 23^7 - În scopul verificării legalităţii prelucrărilor de date cu caracter personal efectuate de către Poliţia Locală prin intermediul sistemelor de evidenţă gestionate de structurile/unităţile Ministerului Administraţiei şi Internelor, prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, cu avizul autorităţii naţionale de supraveghere, se stabilesc proceduri de verificare periodică a fişierelor de acces, obligatorii pentru structurile Poliţiei Locale.**"**

28. Alineatul (2) al articolului 25 se abrogă.

29. Alineatul (3) al articolului 25 va avea următorul cuprins:

„(3) În sensul prezentei legi, prin uz de armă se înțelegerea tragerea cu arma letală de apărare şi pază."

30. La alineatul (4) al articolului 25, litera b) va avea următorul cuprins:

„b) pentru imobilizarea unei persoane care, după comiterea unei infracţiuni, se opune sau încearcă să fugă, iar rămânerea acesteia în stare de libertate poate pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanelor.**"**

31. La articolul 28, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Comisia locală este constituită, dpă caz, din: Primar, respectiv Primarul general în cazul municipiului Bucureşti, şeful unităţii/structurii teritoriale a Poliţiei Române sau reprezentantul acestuia, **a Jandarmeriei Române sau reprezentantul acesteia**, şeful Poliţiei Locale, secretarul unităţii administrativ-teritoriale şi 3 consilieri locali, respectiv consilieri generali în cazul municipiului Bucureşti, desemnaţi de autoritatea deliberativă.**"**

32. La articolul 30, literele b), f) şi g) vor avea următorul cuprins:

„b) **aprobă** procedurile şi criteriile pentru organizarea concursurilor în vederea ocupării funcţiilor de şefi ai Poliţiilor Locale şi de adjuncţi ai acestora, întocmite în condiţiile legii;

.....

f) stabileşte, la propunerea comisiei locale, măsurile necesare pentru buna funcţionare a poliţiei locale şi pentru încadrarea activităţii acesteia în normele şi procedurile stabilite **de Poliţia Română**;

g) aprobă, la propunerea comisiei locale, Planul de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale **care trebuie să respecte Planul Unic de Ordine şi Siguranţă Publică al Poliţiei Române.**"

33. La alineatul (1) al articolului 31, literele a), e), f) şi j) vor avea următorul cuprins:

„a) numeşte, sancţionează şi dispune suspendarea, modificarea şi încetarea raporturilor de serviciu ale personalului Poliţiei Locale, inclusiv ale şefului acesteia;

.....

e) evaluează activitatea Poliţiei Locale, potrivit **indicatorilor generali stabiliţi de Poliţia Română, precum şi indicatorilor specifici stabiliţi** de autoritatea deliberativă a administraţiei publice locale;

f) prezintă autorităţii deliberative informări privind modul de funcţionare a Poliţiei Locale, **precum şi Poliţiei Române, la cerere**;

.....

j) primeşte şi soluţionează sesizările referitoare la activitatea Poliţiei Locale.**"**

34. La alineatul (1) al articolului 31, după litera i) se introduc 3 noi litere, literele i^1) – i^3) cu următorul cuprins:

„i^1) asigură implementarea unui sistem integrat de cooperare pentru realizarea activităţilor specifice din domeniul ordinii publice în funcţie de anumite priorităţi concrete stabilite în comun cu Poliţia Română, periodic, raportate la necesităţi şi fonduri;

i^2) asigură dispunerea efectivelor de menţinere a ordinii publice şi circulaţie rutieră în zonele de interes operativ stabilite de către Poliţia Română sau, după caz, de către Jandarmeria Română pentru misiunile de asigurare şi/sau restabilire a ordinii şi siguranţei publice;

i^3) asigură îndeplinirea măsurilor stabilite de Poliţia Română în procesul de coordonare a activităţii Poliţiei Locale, în conformitate cu art. 39^2 alin. (2).**"**

35. La articolul 31, alineatul (1) se completează, în final, cu două noi litere, literele l) şi m), cu următorul conţinut

„1) asigură cadrul necesar pentru pregătirea profesională continuă a poliţiştilor cu statut special din Poliţia Locală, atât prin trimiterea la cursuri la instituţiile de formare ale Ministerului Administraţiei şi Internelor, cât şi prin organizarea de activităţi specifice la nivelul Poliţiei Locale, conform reglementărilor stabilite prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor;

m) comunică structurilor de resurse umane din cadrul unităților teritoriale ale Poliției Române structura funcțiilor publice cu statut special și situația încadrării acestora, atât cu ocazia înființării și reorganizării Poliției Locale, cât și ori de câte ori apar modificări ale acestor elemente.**"**

36. Alineatul (2) al articolului 31 se abrogă.

37. La articolul 32, după alineatul (1) se introduce alineatul (1^1) cu următorul cuprins:

„(1^1)Mijloacele de transport ale Poliției Locale care funcționează în orașe cu o populație de peste 20.000 de locuitori, pot fi dotate cu mijloace de avertizare luminoase de culoare roșie care se utilizează în condițiile legii.**"**

38. La articolul 33, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) **Poliţiştii locali cu atribuţii specifice care au** competenţe în domeniul asigurării ordinii şi liniştii publice care au obţinut certificatul de absolvire a programului de formare iniţială prevăzut la art. 18 alin. (1) şi (2), pot fi dotaţi cu arme letale de apărare şi pază sau cu arme neletale destinate pentru autoapărare, în vederea desfăşurării activităţilor specifice, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 69 şi 70 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.**"**

39. Articolul 34 va avea următorul conţinut:

„Art. 34 - Drepturile salariale ale personalului Poliţiei Locale se stabilesc, în funcţie de statutul profesional, astfel:

a) în cazul poliţistului local cu statut special, potrivit prevederilor legale aplicabile funcţionarilor publici cu statut special din cadrul Poliţiei Române.

b) în cazul poliţiştilor locali cu atribuţii specifice şi al celor care ocupă funcţii publice generale, potrivit prevederilor legale aplicabile personalului din aparatul de specialitate al Primarului, respectiv al Primarului general al municipiului Bucureşti.**"**

40. La articolul 38, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„(1) Poliţistului locali se asigură gratuit uniforma şi echipamentul de protecţie adecvat misiunilor specifice pe care le îndeplineşte, iar în cazul în care, ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu, i s-a degradat sau distrus îmbrăcămintea ori alte bunuri personale, are dreptul la despăgubiri corespunzătoare.**"**

41. Articolul 39 va avea următorul cuprins:

„Art. 39 - (1) Finanţarea cheltuielilor curente şi de capital ale poliţiei locale se asigură integral din bugetul local.

(2) În cazul oraşelor cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori în care

funcţionează Poliţie Locală înfiinţată sau, după caz, reorganizată în condiţiile art. 3 alin. (1) – (3), în vederea finanţării cheltuielilor curente şi de capital aferente îndeplinirii competenţelor prevăzute la art. 6 alin. (1) şi art. 7 alin. (1) se alocă anual bugetelor locale ale acestor oraşe sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat.**"**

42. După Capitolul VIII, se introduce un nou capitol, Capitolul VIII[1] – Raporturile dintre Poliţia Română şi Poliţia Locală, cu următorul cuprins:„CAPITOLUL VIII[1]**,**Raporturile dintre Poliţia Română şi Poliţia Locală**:**

Art. 39[1] - (1) Între Poliţia Română şi Poliţia Locală există raporturi de colaborare şi cooperare, în condiţiile şi limitele stabilite de lege;

(2) Poliţia Română, prin structurile specializate, asigură coordonarea activităţii desfăşurate de către poliţia locală în domeniile menţinerii ordinii şi liniştii publice şi circulaţiei pe drumurile publice.

Art. 39[2] - Pentru realizarea optimă a funcţiei de coordonare, Poliţia Română asigură:

a) elaborarea planului strategic sectorial pe sectorul de activitate "ordine publică şi siguranţa cetăţeanului";

b) elaborarea concepţiilor de acţiune, a standardelor operaţionale, a procedurilor de lucru, precum şi monitorizarea implementării acestora;

c) stabilirea indicatorilor generali de evaluare şi a criteriilor de măsurare a performanţei Poliţiei Locale;

d) elaborarea de analize privind evoluţia fenomenului infracţional/riscului rutier şi dispunerea de măsuri pentru prevenirea şi combaterea infracţiunilor/accidentelor rutiere;

e) organizarea şi desfăşurarea unor acţiuni la nivel local, regional şi naţional în care sunt angrenate şi structurile Poliţiei Locale;

f) controlul asupra modului de realizare a activităţilor specifice domeniilor ordinii şi liniştii publice, precum şi circulaţiei pe drumurile publice;

g) sprijinul în realizarea atribuţiilor funcţionale ale Poliţiei Locale, la solicitarea acesteia;

h) accesul la bazele de date ale instituţiei, conform principiului necesităţii de a cunoaşte, precum şi metodologia utilizării acestora.

Art. 39[3] - Poliţia Locală are următoarele obligaţii:

a) să aplice măsurile de implementare a documentelor de planificare strategică menţionate la art. 39[2] lit. a) – c);

b) să acţioneze în scopul atingerii obiectivelor şi priorităţilor stabilite la nivel naţional;

c) să îndeplinească măsurile stabilite de Poliţia Română în vederea reducerii fenomenului infracţional şi a numărului accidentelor rutiere;

d) să pună la dispoziţia structurilor Poliţiei Române, în limita competenţei lor teritoriale, resursele umane şi logistice necesare desfăşurării acţiunilor organizate;

e) să aplice de îndată măsurile dispuse de către Poliţia Română pentru realizarea unor misiuni operative;

f) să transmită, de îndată, structurilor teritoriale ale Poliţiei Române, datele şi informaţiile pe care le obţin cu privire la pregătirea sau săvârşirea unor infracţiuni care exced competenţei de constatare a Poliţiei Locale.

g) să implementeze date de interes operativ în bazele de date ale Poliţiei

Române conform metodologiei stabilite;

h) să ofere de îndată, sprijin tactic, operaţional şi logistic în situaţii urgente, ca urmare a solicitărilor formulate de către poliţiştii din cadrul Poliţiei Române aflaţi în exercitarea atribuţiilor de serviciu pe raza unităţii administrativ-teritoriale respective. Procedura de lucru şi documentaţia ce va fi întocmită de către personalul Poliţiei Locale şi cel al Poliţiei Române implicat, referitor la transferul de responsabilitate, cu privire la situaţia de fapt, se stabilesc prin ordin al Ministrului Administraţiei şi Internelor.

Art. 39^4 - (1) În situaţia în care Primarul/Primarul general al municipiului Bucureşti apreciază că sarcinile ce revin autorităţilor administraţiei publice locale pe linie de Poliţie Locală nu sunt îndeplinite corespunzător sau are indicii/sesizări cu privire la încălcarea prevederilor legale de către poliţiştii locali, poate solicita structurilor Poliţiei Române, Prefectului sau serviciilor publice deconcentrate ale ministerelor, sprijinul în vederea efectuării unui control de specialitate.

(2) Controlul asupra activităţii Poliţiei Locale se poate dispune şi prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, la iniţiativa acestuia, sau, după caz, prin dispoziţie a Inspectorului general al Poliţiei Române, a prefectului, a directorului general al Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti ori a inspectorului-şef al Inspectoratului de Poliţie Judeţean, numai după încunoştinţarea prealabilă a Primarului/Primarului general al municipiului Bucureşti.

(3) Orice control se rezumă strict la asigurarea respectării principiilor constituţionale, a legalităţii specifice, precum şi a managementului activităţilor în domeniul ordinii publice şi circulaţiei rutiere.

(4) Pentru buna desfăşurare a activităţii de control, Poliţia Locală trebuie să asigure persoanelor desemnate din cadrul Poliţiei Române accesul în sediile în care îşi desfăşoară activitatea, la bazele de date administrate şi să pună la dispoziţia acestora documentele solicitate.

(5) Rezultatele controlului se transmit Primarului/Primarului general al municipiului Bucureşti şi se prezintă în proxima şedinţă a Consiliului local/Consiliului General al Municipiului Bucureşti.

(6) Responsabilitatea aplicării măsurilor dispuse revine autorităţii publice locale, respectiv Primarului.**"**

43. Articolul 41 se abrogă.

44. La articolul 43, alineatele (1) – (3) vor avea următorul cuprins:

„(1) Poliţia Locală care are în structură compartimente funcţionale cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere încheie protocoale cu administratorul bazei de date, asigură mijloacele tehnice necesare şi instruirea personalului destinat acestei activităţi, în vederea introducerii în baza de date **a sancţiunilor** aplicate ca urmare a constatării unor abateri la regimul circulaţiei rutiere, în termen de cel mult un an de la intrarea în vigoare a prezentei legi.

(2) Până când compartimentele prevăzute la alin. (1) pun în aplicare măsurile prevăzute la alin. (1), **documentele de constatare a încălcării normelor rutiere** încheiate de poliţiştii locali cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere se comunică în termen de 24 de ore, în copie, la unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, pentru a fi introduse în

baza de date, în baza protocolului încheiat între părţi.

(3) Structurile de Poliţie Locală desemnează personalul însărcinat cu introducerea **documentelor de constatare a încălcării normelor rutiere** în baza de date, care va lucra timp de un an împreună cu persoanele desemnate din cadrul Poliţiei Rutiere, în vederea specializării.**"**

45. La articolul 43, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5) cu următorul cuprins:

„(5) În desfăşurarea activităţilor în domeniul circulaţiei rutiere, poliţiştii locali desemnaţi în acest sens au drepturile şi obligaţiile prevăzute în Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice, republicată, cu modificările şi completările.**"**

46. Articolul 44 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) Structurile de resurse umane ale unităţilor teritoriale ale Poliţiei Române vor ţine evidenţa nominală a poliţiştilor locali cu statut special.

(2) În vederea asigurării unei evoluţii în carieră a poliţiştilor locali cu statut special, aceştia pot fi încadraţi în structurile Poliţiei Române sau în alte structuri ale Ministerului Administraţiei şi Internelor în condiţiile prevăzute de Legea privind Statutul poliţistului.

(3) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi Ministerul Administraţiei şi Internelor va elabora Strategia de Resurse Umane privind activitatea de recrutare şi selecţie a candidaţilor pentru instituţiile de învăţământ ale Ministerului Administraţiei şi Internelor în sistem integrat Poliţia Română – Poliţia Locală, reconsiderarea curriculei educaţionale şi a cifrelor de şcolarizare anuale în vederea satisfacerii nevoilor educaţionale ale ambelor instituţii. Strategia se aprobă prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.**"**

Art. II – Legea nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 9 mai 2002, cu modificările şi completările ulterioare, se completează după, după articolul 26, cu un articol nou, articolul 26^1, cu următorul cuprins:

„Art. 26^1 – (1) Poliţia Română este autoritate de reglementare, coordonare şi control al activităţii serviciilor publice locale care exercită atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice şi în domeniul circulaţiei pe drumurile publice din oraşe care au o populaţie de peste 20.000 de locuitori.

(2) Poliţia Română elaborează strategii, norme, standarde şi proceduri-cadru obligatorii pentru toate serviciile publice locale care exercită atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice şi în domeniul circulaţiei pe drumurile publice, din oraşe care au o populaţie de peste 20.000 de locuitori. Normele, standardele şi procedurile-cadru se aprobă prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor şi se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(3) Poliţia Română coordonează, îndrumă, monitorizează şi coordonează

aplicarea unitară a legislaţiei privind statutul poliţistului, pentru funcţionarii publici cu statut special din cadrul Poliţiilor Locale. În acest sens, Inspectoratul General al Poliţiei Române îndeplineşte următoarele atribuţii:

a) coordonează metodologic şi controlează compartimentele de resurse umane din cadrul serviciilor publice locale care au încadraţi funcţionari publici cu statut special;

b) elaborează procedurile şi criteriile cadru pentru concursurile organizate în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, în vederea ocupării următoarelor funcţii:

1. şef al Poliţiei Locale şi adjunct al acestuia;

2. alte funcţii de conducere din cadrul Poliţiei Locale, care vor avea competenţa de coordonare şi/sau conducere a structurilor care exercită atribuţii în domeniul ordinii şi liniştii publice
sau/şi în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;

c) avizează organizarea concursurilor prevăzute la lit. b);

d) stabileşte procedura şi criteriile de evaluare a funcţionarilor publici cu statut special din cadrul poliţiilor locale;

e) monitorizează recrutarea şi promovarea pentru funcţiile de execuţie care se încadrează cu funcţionari publici cu statut special, din cadrul Poliţiei Locale;

f) administrează evidenţa naţională a funcţiilor publice cu statut special şi a funcţionarilor
publici cu statut special din cadrul Poliţiilor Locale, pe baza datelor transmise de autorităţile administraţiei publice locale.

(4) Procedurile şi criteriile prevăzute la alin. (3) lit. b) şi d) se stabilesc aprobă prin ordine ale ministrului administraţiei şi internelor care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.**"**

Art. III–În Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Administraţiei şi Internelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 9 mai 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările şi completările ulterioare, litera b) a alineatului (1) al articolului 3 se completează după punctul 3, cu un nou punct, punctul 3^1, cu următorul cuprins:

„3^1. Coordonează, îndrumă, evaluează şi monitorizează, prin organele de specialitate, modul de realizare a serviciului de menţinere şi asigurare a ordinii şi liniştii publice şi a serviciului de asigurare a circulaţiei pe drumurile publice realizate de administraţia publică locală; în acest sens, emite norme, standarde şi proceduri-cadru obligatorii pentru serviciile publice de interes local din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, care exercită, potrivit legii, atribuţii în domeniile ordinii şi liniştii publice şi al circulaţiei pe drumurile publice;**"**

Art. IV –În Legea nr. 215/2001 a administraţiei publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu modificările şi completările ulterioare, litera a) a alineatului (6) al articolului 36 se completează după punctul 7, cu un nou punct, punctul 7^1, cu următorul cuprins: **„**7^1 circulaţia pe drumurile publice**"**

Art. V – Anexa la Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 63/2010 pentru modificarea şi completarea Legii nr. 273/2006 privind finanţele publice locale, precum şi

pentru stabilirea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 2 iulie 2010, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 13/2011, se modifică şi se completează după cum urmează:

1. La nota de subsol, punctul 3 va avea următorul cuprins:

„3. În cazul în care unitatea administrativ-teritorială are organizat serviciul de pază a obiectivelor de interes judeţean, cu sau fără personalitate juridică, la numărul maxim al posturilor rezultat în urma aplicării prevederilor pct. 1 şi 2, după caz, se mai adaugă numărul posturilor determinat după cum urmează:

a) un post pentru fiecare 1.000 de locuitori pentru comune, oraşe, municipii, şi sectoare ale municipiului Bucureşti;

b) un post pentru fiecare 5.000 de locuitori pentru judeţe, respectiv municipiul Bucureşti. Pentru unităţile administrativ-teritoriale cu numărul locuitorilor mai mic de 3.500 numărul

maxim al posturilor este 3.

Numărul posturilor astfel determinat poate fi prevăzut şi **utilizat numai pentru serviciul de pază a obiectivelor de interes judeţean.”**

2. La nota de subsol, după punctul 3 se introduce un nou punct, punctul 3^1 cu următorul cuprins:

„3^1. În cazul în care unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială are organizat serviciul public de Poliţie Locală, la numărul maxim al posturilor rezultat în urma aplicării prevederilor de la punctele 1, 2 ți 3, după caz, se mai adaugă numărul posturilor determinat după cum urmează:

a) un post pentru fiecare 1.000 de locuitori pentru comune, oraşe, municipii - pentru domeniile ordine şi linişte publică şi circulaţia pe drumurile publice;

b) un post pentru fiecare 5.000 de locuitori pentru comune, oraşe, municipii şi sectoare ale municipiului Bucureşti – pentru paza bunurilor, disciplina în construcţii şi afişajul stradal, protecţia mediului, activitatea comercială şi alte domenii stabilite prin lege.

Pentru unităţile administrativ-teritoriale cu numărul locuitorilor mai mic de 5000 numărul maxim al posturilor este 3.

Numărul posturilor astfel determinat poate fi prevăzut şi utilizat numai pentru serviciul public de Poliţie Locală.

Nota: În situaţia în care numărul rezultat nu este un număr întreg se aplică următoarele reguli de rotunjire:

Regula 1: reducere la numărul întreg, când fracţiunile sunt mai mici de 50. Regula 2: majorare la numărul întreg, când fracţiunile sunt de 50 sau mai mari.**”**

Art. VI – Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 195/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, se introduce, în final, un nou alineat, alineatul (2), cu următorul cuprins:

„(2)Îndrumarea, supravegherea şi controlul respectării normelor de circulaţie, pe raza administrativ-teritorială a unui **oraş cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori** se

realizează şi de către **Poliţia Locală cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere, în limitele prevăzute de lege.”**

2. Alineatele (3), (7) şi (9) ale articolului 5 vor avea următorul cuprins:

„(3) Autorităţile publice locale sunt obligate să amenajeze staţiile mijloacelor de transport public de persoane, prevăzute cu alveole sau refugii, cu avizul poliţiei rutiere **din cadrul Poliţiei**
Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, al Poliţiei Locale, după caz.

.....

(7) Orice măsură de restricţie a circulaţiei pe drumurile publice se dispune de către administratorul drumului numai cu avizul poliţiei rutiere **din cadrul Poliţiei Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, al Poliţiei Locale, după caz.**

.....

(9) În scopul asigurării desfăşurării în condiţii de siguranţă a circulaţiei pe drumurile publice, poliţia rutieră **din cadrul Poliţiei Române sau Poliţia Locală, după caz** poate solicita administratorului drumului public executarea sau, după caz, desfiinţarea de amenajări rutiere.**”**

3. Alineatul (2) al articolului 10 va avea următorul cuprins:

„(2) Constatarea defecţiunilor tehnice ale vehiculelor se face de către Poliţia Rutieră **din cadrul**
Poliţiei Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, de către Poliţia Locală, după caz, iar verificarea stării tehnice a vehiculelor aflate în trafic pe drumurile publice se face împreună cu instituţiile abilitate de lege.**”**

4. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Evidenţa permiselor de conducere reţinute şi a sancţiunilor aplicate conducătorilor de autovehicule sau tramvaie se ţine de către Poliţia Rutieră din cadrul Poliţiei Române**, precum şi de către Poliţia Locală, la nivelul oraşelor cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori**, **, cu excepția municipiului București,** în condiţii stabilite prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.**”**

5. La articolul 32, litera b) a alineatului (2) va avea următorul cuprins:

„b)autovehiculele aparţinând **Poliţiei Române**, jandarmeriei, poliţiei de frontieră, **Poliţiei Locale**, Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală, serviciului de ambulanţă sau medicină legală, protecţiei civile, Ministerului Apărării Naţionale care însoţesc coloane militare, unităţilor speciale ale Serviciului Român de Informaţii şi ale Serviciului de Protecţie şi Pază, Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor din cadrul Ministerului Justiţiei, precum şi autovehiculele de serviciu ale procurorilor din Ministerul Public, atunci când se deplasează în acţiuni de intervenţie sau în misiuni care au caracter de urgenţă;**”**

6. Alineatele (1) şi (2) ale articolului 33 vor avea următorul cuprins:

„(1) Semnalizarea şi amenajările rutiere necesare pe drumurile publice se asigură

de către administratorul drumului respectiv şi se efectuează numai cu avizul **Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, al Poliţiei Locale, cu excepţia municipiului Bucureşti**, după caz.

(2) Semnalizarea lucrărilor care se execută pe drumurile publice este obligatorie şi se efectuează de către executantul lucrărilor**,**cu avizul **Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale,** după caz, astfel încât aceasta să asigure deplasarea în siguranţă a tuturor participanţilor la trafic, conform reglementărilor în vigoare.**"**

7. Alineatele (2) şi (4) ale articolului 35 vor avea următorul cuprins:

„(2) Participanţii la trafic sunt obligaţi ca, la cererea **persoanelor cu atribuţii de control prevăzute la art.2**, să înmâneze acestora documentul de identitate sau, după caz, permisul de conducere, documentul de înmatriculare sau de înregistrare a vehiculului condus, documentele referitoare la persoanele sau bunurile transportate, precum şi alte documente prevăzute de lege.

.....

(4) În exercitarea atribuţiilor de dirijare a circulaţiei rutiere, **persoanele cu atribuţii de control prevăzute la art.2** sunt obligate să poarte uniformă cu însemne distinctive.**"**

8. Alineatul (1) al articolului 52 va avea următorul cuprins:

„(1) Este interzisă desfăşurarea de concursuri, antrenamente ori întreceri pe drumurile publice, cu excepţia celor autorizate de administratorul drumului respectiv şi avizate de **Poliţia Rutieră din cadrul Poliţiei Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale."**

9. Articolul 53 va avea următorul cuprins:

„Autorităţile publice locale, cu autorizaţia administratorului drumului public şi cu avizul **Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale**, după caz,ori la solicitarea acesteia, sunt obligate să ia măsuri pentru realizarea de amenajări rutiere destinate circulaţiei pietonilor, bicicliştilor, vehiculelor cu tracţiune animală şi calmării traficului, semnalizate corespunzător, în apropierea unităţilor de învăţământ, pieţelor, târgurilor, spitalelor, precum şi în zonele cu risc sporit de accidente.**"**

10. Articolul 64 va avea următorul cuprins:

„(1)În cazul staţionării sau parcării neregulamentare a unui vehicul pe partea carosabilă, pe trotuarele, acostamentele, pe pistele pentru biciclete şi pe locurile de parcare, inclusiv pe locurile destinate vehiculelor pentru persoanele cu handicap, care sunt cuprinse în zona drumului public, Poliţia Rutieră **sau lucrătorii Poliţiei Locale cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere pot** dispune **aplicarea amenzii contravenţionale corespunzătoare sau** ridicarea vehiculului respectiv, ca sancţiune administrativă, după caz.

(2) Poliţia rutieră sau lucrătorii Poliţiei Locale cu atribuţii în domeniul

circulaţiei rutiere pot dispune ridicarea vehiculelor numai atunci când acestea sunt staţionate sau parcate neregulamentar pe drumul public sau pe trotuare, în condiţiile în care acestea perturbă fluenţa traficului rutier sau a pietonilor ori blochează intrarea sau ieşirea din instituţii sau proprietăţi.

(3) Măsura ridicării vehiculului nu se dispune de către persoanele prevăzute la alin.(1) în cazul în care conducătorul de vehicul este prezent sau când în vehicul se află un pasager.

(4) Contravaloarea cheltuielilor pentru ridicarea, transportul şi depozitarea vehiculului ridicat se suportă de către deţinătorul acestuia **şi se constituie ca venit la bugetul administraţiei publice**
locale sau, după caz, a administratorului drumului public.

(5) Ridicarea vehiculelor dispusă de Poliţia Rutieră sau, **după caz, de lucrătorii Poliţiei Locale cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere** se realizează în condiţiile prevăzute în regulament.**"**

11. Alineatul (6) al articolului 72 va avea următorul cuprins:

„(6) Se exceptează de la respectarea regulilor stabilite pentru pietoni **persoanele prevăzute la art.2** aflate în exercitarea atribuţiilor de îndrumare, dirijarea sau control al circulaţiei rutiere, după caz.**"**

12. La articolul 77, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) În cazul accidentelor de circulaţie din care au rezultat victime omeneşti, Poliţia Rutieră sau Poliţia Locală cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere asigură paza locului acestor accidente şi ia primele măsuri ce se impun pentru conservarea urmelor, identificarea martorilor şi a făptuitorilor şi, dacă se impune, transportul victimelor la cea mai apropiată unitate sanitară.**"**

13. La articolul 79, litera b) a alineatului (1) va avea următorul cuprins:

„b) să se prezinte **la unitatea competentă din cadrul Poliţiei Române** pe raza căreia s-a produs accidentul **sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, la unitatea de Poliţie Locală**, în termen de cel mult 24 de ore de la producerea evenimentului pentru întocmirea documentelor de constatare.**"**

14. Articolul 80 va avea următorul cuprins:

„Proprietarul, deţinătorul mandatat sau conducătorul auto al cărui autovehicul, remorcă, tramvai sau moped a fost avariat în alte împrejurări decât într-un accident de circulaţie este obligat să se prezinte în 24 de ore de la constatare **la unitatea din cadrul Poliţiei Române** pe raza căreia s-a produs evenimentul **sau, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, la unitatea de Poliţie Locală**, pentru întocmirea documentelor de constatare**."**

15. Alineatul (1) al articolului 109 va avea următorul cuprins:

„(1) Constatarea contravenţiilor **la regimul circulaţiei rutiere** şi aplicarea sancţiunilor se face, **de regulă,** direct de către poliţistul rutier, în punctele de trecere a frontierei de stat a României, de către poliţiştii de frontieră, iar în oraşe şi municipii **de către lucrătorii Poliţiei Locale, cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere."**

Art. VII – Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi se completează după cum urmează:

1. Alineatul (2^1) al articolului 145 va avea următorul cuprins:

„(2^1) Copia ordonanţei procurorului sau, după caz, a încheierii judecătorului ori a instanţei de judecată se comunică, în aceeaşi zi, învinuitului sau inculpatului, secţiei de poliţie în a cărei rază teritorială locuieşte acesta, jandarmeriei, **Poliţiei Locale**, organelor competent să elibereze paşaportul, organelor de frontieră, precum şi altor instituţii, în vederea asigurării respectării obligaţiilor care îi revin. Organele în drept refuză eliberarea paşaportului sau, după caz, ridică provizoriu paşaportul pe durata măsurii.**"**

2. Alineatul (1) al articolului 184 va avea următorul cuprins:

„(1) Mandatul de aducere se execută prin organele Poliţiei, Jandarmeriei sau **Poliţiei Locale."**

3. La alineatul (1) al articolului 214, după litera c) se intorduce o nouă literă, litera, d), cu următorul cuprins:

„d) poliţiştii locali cu statut special pentru infracţiunile constatate pe timpul executării atribuţiilor de serviciu specifice.**"**

4. Alineatul (1^1) al articolului 454 va avea următorul cuprins:

„(1^1) Instanţa de executare comunică hotărârea prin care s-a dispus amânarea executării pedepsei, în ziua în care aceasta devine definitivă, secţiei de poliţie în a cărei rază teritorială locuieşte condamnatul, Jndarmeriei, **Poliţiei Locale**, organelor competente să elibereze paşaportul, organelor de frontieră, precum şi altor instituţii, în vederea asigurării respectării obligaţiilor impuse. Organele în drept refuză eliberarea paşaportului sau, după caz, ridică provizoriu paşaportul pe durata amânării.**"**

Art. VIII – Legea nr. 60/1991 privind organizarea şi desfăşurarea adunărilor publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 8 va avea următorul cuprins:

„Art. 8 - Se înfiinţează comisia de avizare a cererilor de organizare a adunărilor publice la nivelul tuturor Consiliilor Locale, formată din Primar, secretarul comunei sau al oraşului, după caz, reprezentanţi ai **Poliţiei Române, Poliţiei Locale** şi ai Jandarmeriei Române.**"**

2. Articolul 16 va avea următorul cuprins:

„Art. 16 - Comandanţii **organelor de Jandarmerie şi ai Poliţiei Locale** sau persoanele desemnate de aceştia au obligaţia de a asigura protecţia participanţilor şi de a stabili împreună cu organizatorii măsurile ce trebuie luate pentru desfăşurarea adunărilor publice declarate, în condiţii de deplină ordine.**"**

3. Articolul 17 va avea următorul cuprins:

„Art. 17 - În cazul în care adunările publice îşi pierd caracterul paşnic şi civilizat, **Jandarmeria Română, cu sprijinul Poliţiei Române şi Poliţiei**

locale, vor interveni pentru împiedicarea sau neutralizarea manifestărilor ce tulbură grav ordinea şi liniştea publică, pun în pericol viaţa, integritatea corporală a cetăţenilor, a trupelor de ordine sau ameninţă cu devastări ori distrugeri de clădiri şi alte bunuri de interes public sau privat.**"**

4. Articolul 27 va avea următorul cuprins:

„Art. 27 - Contravenţiile prevăzute la art. 26 se constată de poliţişti din cadrul Poliţiei Române, **de jandarmi,** de primari, **de poliţişti locali, anume desemnaţi sau de alţi împuterniciţi ai primarilor**.**"**

Art. IX –Alineatul (1) al articolului 6 din Legea nr. 61/1991 pentru sancţionarea faptelor de încălcare a unor norme de convieţuire socială, a ordinii şi liniştii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 31 ianuarie 2011, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Contravenţiile se constată de către **poliţişti din cadrul Poliţiei Române**, **jandarmi**, primari, împuterniciţii acestuia, **poliţişti locali anume desemnaţi**, precum şi poliţiştii de frontieră, pentru faptele constatate în zona specifică de competenţă.**"**

Art. X – La alineatul (2) al articolului 14 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor şi muniţiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 583 din 30 iunie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, litera a) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„a) demnitarii, magistraţii, diplomaţii, militarii, ~~şi~~ poliţiştii, **precum şi poliţiştii locali din cadrul structurilor de ordine publică şi circulaţie rutieră**, pe perioada cât sunt în activitate şi după încetarea activităţii, pensionare, trecerea în rezervă sau retragere, după caz, cu excepţia situaţiei în care aceştia şi-au pierdut calitatea din motive imputabile lor;**"**

Art. XI – Articolul 43 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 97/2005 privind evidenţa, domiciliul, reşedinţa şi actele de identitate ale cetăţenilor români, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 641 din 20 iulie 2005, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 290/2004, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Art. 43 - Constatarea contravenţiilor prevăzute la art. 42 şi aplicarea sancţiunilor se fac de către persoane împuternicite din cadrul serviciilor publice comunitare de evidenţă a persoanelor, de către poliţişti, **precum şi de către poliţişti locali cu competenţe în domeniul ordinii şi liniştii publice.**"

Art. XII – Alineatul (1) al articolului 25 din Legea nr. 205/2004 privind protecţia animalelor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 14 iunie 2004, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de persoane împuternicite, potrivit atribuţiilor de serviciu, din cadrul Autorităţii Naţionale Sanitare Veterinare şi pentru Siguranţa Alimentelor, al Ministerului Administraţiei şi Internelor **şi al**

Poliţiei Locale."

Art. XIII – Alineatul (1) al articolului 20 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 55/2002 privind regimul de deţinere al câinilor periculoşi şi agresivi, publicată în monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 311 din 10 mai 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 60/2003, cu modificările ulterioare, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către inspectorii Poliţiei Sanitare Veterinare, de către personalul anume desemnat din cadrul Ministerului de Interne, **precum şi de personalul Poliţiei Locale, anume desemnat."**

Art. XIV – Articolul 45 din Legea nr. 446/2006 privind pregătirea populaţiei pentru apărare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 990 din 12 decembrie 2006, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) **Poliţia Locală din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori şi sectoarele municipiului Bucureşti** are următoarele obligaţii privind evidenţa militară:

a) să înmâneze cetăţenilor incorporabili şi rezerviştilor ordinele de chemare şi să-i trimită la data, ora şi locul prevăzute de acestea;

b) să comunice centrelor militare, semestrial, situaţia cetăţenilor români, incorporabili şi rezervişti, cu domiciliul în străinătate;

c) să urmărească, în baza măsurilor ordonate de organele de urmărire penală şi să conducă la locul indicat de acestea cetăţenii incorporabili şi rezerviştii neprezentaţi la încorporare sau mobilizare, mobilizaţi la locul de muncă, absenţi nejustificat, precum şi militarii dezertori;

d) să întocmească anual tabele nominale cu cetăţenii români, bărbaţi, care urmează să împlinească 18 ani în anul următor şi să le trimită centrului militar până la data de 1 noiembrie;

e) să comunice centrelor militare, în termen de 10 zile, cazurile de deces ale cetăţenilor incorporabili şi rezerviştilor;

f) să comunice lunar centrelor militare cetăţenii incorporabili şi rezerviştii care şi-au schimbat domiciliul pe raza de competenţă, pe suport de memorare.

(2) Structurile **prevăzute la alin. (1)** situate în localităţile în care nu funcţionează centre militare au, în plus faţă de cele specificate la alin. (1), următoarele obligaţii pe linia evidentei militare:

a) să ţină evidenţa nominală a cetăţenilor incorporabili şi a rezerviştilor;

b) să actualizeze în documentele de evidenţă militară ale cetăţenilor incorporabili şi ale rezerviştilor datele privind luarea ori scoaterea din evidenţă, schimbarea domiciliului sau reşedinţei şi să le comunice lunar centrelor militare.

(3) În comune şi oraşe cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, obligaţiile prevăzute la alin.

(1) şi (2) în sarcina Poliţiei Locale, se îndeplinesc de către structurile specializate ale Ministerului Administraţiei şi Internelor."

Art. XV – Litera d) a articolului 28 din Legea nr. 355/2009 privind regimul stării de mobilizare parţială sau totală a forţelor armate şi al stării de război, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 805 din 25 noiembrie 2009, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„d) colaborează cu structurile Ministerului Administraţiei şi Internelor, precum şi cu cele de Poliţie Locală din oraşele cu o populaţie de peste 20.000 locuitori şi din municipiul Bucureşti pentru anunţarea şi trimiterea cetăţenilor încorporabili la recrutare-încorporare şi a rezerviştilor la unităţile din compunerea instituţiilor cu atribuţii în domeniul apărării şi securităţii naţionale;**"**

Art. XVI – Ordonanţa Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 237 din 29 iunie 1998, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 30 va avea următorul cuprins:

„Art. 30 - La amenajarea, modificarea sau sistematizarea intersecţiilor dintre drumurile publice, precum şi la trecerile la nivel peste sau pe sub calea ferată se va obţine acordul administratorului drumului, al **Poliției Rutiere din cadrul Poliției Române sau, după caz, în orașe cu o populație de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, al Poliției Locale,** precum şi, după caz, acordul administratorului de infrastructură feroviară.**"**

2. Alineatul (1) al articolului 31 va avea următorul cuprins:

„(1) Indicatoarele de semnalizare a trecerilor la acelaşi nivel cu calea ferată se realizează de către administratorul drumului, cu avizul administratorului căii ferate şi **Poliţiei Rutiere din cadrul**
Poliției Române sau, după caz, în orașe cu o populație de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, al Poliției Locale"

3. Articolul 33 va avea următorul cuprins:

„Autorităţile administraţiei publice locale împreună cu **Poliția Rutieră din cadrul Poliției Române sau, după caz, în orașe cu o populație de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, împreună cu Poliția Locală** au obligaţia de a reglementa circulaţia, parcarea, staţionarea şi oprirea pe străzi a vehiculelor. Parcarea în localităţi se asigura de către administraţia publica locală în locuri special amenajate, în afară benzilor de circulaţie şi a trotuarelor, amplasate de comun acord cu **Poliția Rutieră sau Poliția Locală, după caz.**"

4. Articolul 34 va avea următorul cuprins:

„În zonele protejate ale localităţilor se va urmări descurajarea sau interzicerea circulaţiei de tranzit, în condiţiile legii, prin asigurarea unor trasee de deviere corespunzătoare, cu acordul administratorului drumului şi **al Poliției Rutiere din cadrul Poliției Române sau, după caz, în orașe orașe cu o populație de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, al Poliției Locale.**"

5. Alineatele (2) şi (3) ale articolului 35 vor avea următorul cuprins:

„(2) Amplasarea staţiilor pentru oprirea vehiculelor care efectuează transport de persoane prin servicii regulate se stabileşte de către autorităţile administraţiei publice locale cu avizul administratorului drumului şi **al Poliției Rutiere din cadrul Poliției Române sau, după caz, în orașe cu o populație de peste 20.000 de locuitori, cu excepția municipiului București, al Poliției Locale**.

(3) Semnalizarea staţiilor pentru oprirea vehiculelor care efectuează transport de persoane prin servicii regulate şi amenajarea acestora se asigură de către Consiliile locale în intravilan şi de către Consiliile judeţene în extravilan, indiferent de categoria drumului, cu avizul administratorului drumului şi **al Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, după caz, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale**."

6. Litera a) a articolului 43 va avea următorul cuprins:

„a) competiţiile sportive, fără avizul prealabil al administratorului drumului şi **al Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, după caz, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, al Poliţiei Locale**. Organizatorii poartă răspunderea şi iau toate măsurile pentru siguranţa traficului rutier şi redarea ulterioară a drumului pentru circulaţia publică, în condiţiile existente anterior organizării competiţiei;"

7. Alineatele (1), (2) şi (4) ale articolului 44 vor avea următorul cuprins:

„(1) Administratorii drumurilor pot institui restricţii temporare, parţiale sau totale de circulaţie, pentru executarea unor lucrări, conform normelor stabilite prin ordin comun al ministrului transporturilor şi infrastructurii şi al ministrului administraţiei şi internelor, cu informarea prealabilă, inclusiv asupra variantelor de rute alternative, a Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii, **a Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, după caz, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale** şi a utilizatorilor.

(2) Pentru protecţia unor sectoare de drumuri, în condiţii justificate, administratorul acestora poate institui restricţii de circulaţie, semnalizate corespunzător, privind categoriile de transport, viteza, perioadele şi intervalele orare, masele şi/sau dimensiunile maxime admise ale vehiculelor ce pot utiliza sectorul respectiv, după informarea prealabilă, inclusiv asupra variantelor de rute alternative, a Ministerului Transporturilor şi Infrastructurii, **a Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, după caz, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale** şi a utilizatorilor.

……

(4) Se interzice blocarea sau amplasarea de obstacole de orice fel pe ampriza drumurilor publice, cu excepţia cazurilor autorizate de administratorul drumului şi de **Poliţia Rutieră sau, după caz, de Poliţia Locală** şi care vor fi semnalizate corespunzător."

8. Alineatul (4) al articolului 45 va avea următorul cuprins:

„(4) În cazul accidentelor rutiere care au avut drept consecinţe şi degradarea şi/sau distrugerea elementelor care fac parte integrantă din drum, **Poliţia Rutieră sau, după caz, Poliţia Locală** informează de îndată administratorul drumului cu privire la acestea şi consemnează daunele în procesul-verbal de constatare, în condiţiile legii."

9. Alineatul (1) al articolului 52 va avea următorul cuprins:

„(1) Proiectarea, construcţia sau amenajarea căilor de acces la drumurile deschise circulaţiei publice se face potrivit legislaţiei în vigoare de către cei interesaţi, cu acordul prealabil al administratorului drumului public şi cu avizul **Poliţiei Rutiere din cadrul Poliţiei Române sau, după caz, în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, al Poliţiei Locale."**

10. Litera c) a articolului 61[2] va avea următorul cuprins:

„c) ofiţerii şi agenţii de Poliţie Rutieră **sau poliţişti locali**, după caz, în lipsa personalului prevăzut la lit. a) şi b)."

Art. XVII – Articolul 60 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 655 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 102/2005, cu modificările şi completările ulterioare, se completează cu o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) lucrători desemnaţi de primari din cadrul Poliţiei Locale din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori**,** cu excepţia municipiului Bucureşti, cu atribuţii în domeniul circulaţiei pe drumurile publice."

Art. XVIII – Articolul 45 din Legea nr. 92/2007 a serviciilor de transport public local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 262 din 19 aprilie 2007, cu modificările şi completările ulterioare, se completează cu un nou alineat, alineatul (9), cu următorul cuprins:

„(9) Competenţa de constatare a contravenţiilor şi aplicare a sancţiunilor, prevăzută la alin. (8)

în sarcina ofiţerilor şi/sau agenţilor de poliţie din cadrul Poliţiei Române care au calitatea de poliţişti rutieri, se exercită în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, cu excepţia municipiului Bucureşti, şi de către lucrătorii desemnaţi de primari, din cadrul Poliţiei Locale, cu atribuţii în domeniul circulaţiei rutiere."

Art. XIX– Articolul 37 din Legea nr. 38/2003 privind transportul în regim de taxi şi în regim de închiriere, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 45 din 28 ianuarie 2003, cu modificările şi completările ulterioare, se modifică şi se completează după cum urmează:

1. După litera f) a alineatului (1) se introduce o nouă literă, litera f[1]), cu următorul conţinut:

„f[1]) structurile Poliţiei Locale din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori**, cu excepţia municipiului Bucureşti,**;"

2. Alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) În traficul rutier, controlul autovehiculelor se va efectua de către reprezentanţii autorităţilor menţionate la alin. (1) lit. a)-c), e), g) şi h), numai împreună cu Poliţia Rutieră din cadrul Poliţiei Române sau, în municipii şi oraşe, împreună cu Poliţia Locală."

Art. XX– La articolul 2 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populaţiei împotriva unor activităţi comerciale ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009, alineatul (3) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(3) Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către funcţionarii din aparatul de specialitate al primarului, **lucrători anume desemnaţi din cadrul Poliţiei Locale,** organele Gărzii Financiare, organele controlului financiar şi de personalul Poliţiei Române, Jandarmeriei Române şi Poliţiei de Frontieră Române.**"**

Art. XXI– Legea nr. 4/2008 privind prevenirea şi combaterea violenţei cu ocazia competiţiilor şi a jocurilor sportive, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 11 ianuarie 2008, se modifică după cum urmează:

1. Articolul 3 va avea următorul cuprins:

„Art. 3 - (1) Menţinerea ordinii publice pe traseele de deplasare către bazele sportive, în localităţi sau în afara acestora, până la limita exterioară zonei apropiate, se realizează în mod nemijlocit de către organele de **poliţie competente teritorial din cadrul Poliţiei Române sau, în oraşele cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori şi în municipii, de către Poliţia Locală**.

(2) Unităţile de jandarmi vor informa **organele de poliţie aparţinând Poliţiei Române, precum şi Poliţia Locală** cu privire la traseele de deplasare ale echipelor şi suporterilor.**"**

2. Articolul 28 va avea următorul cuprins:

„Art. 28 -Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către poliţişti din cadrul Poliţiei Române şi jandarmi, **respectiv de către poliţişti locali pentru faptele din domeniul de competenţă materială a acestora."**

3. Articolul 46 va avea următorul cuprins:

„Art. 46 - Constatarea infracţiunilor prevăzute de prezenta lege se face de către jandarmi şi **poliţişti din cadrul Poliţiei Române, respectiv de către poliţiştii cu statut special din cadrul poliţiei locale în caz de flagrant**."

Art. XXII - (1) În termen de 30 de zilede la data intrării în vigoare a prezentei legi, autorităţilor deliberative ale administraţiei publice locale din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, la propunerea primarilor, au obligaţia de a aproba înfiinţarea sau, după caz, reorganizarea Poliţiei Locale, în condiţiile prevăzute la art. 3 alin. (1), respectiv alin. (2) din Legea nr. 155/2010.

(2) În situaţia nerespectării termenului prevăzut la alin. (1) direcţiile generale ale finanţelor publice suspendă alimentarea cu cote defalcate din impozitul pe venit şi sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat, repartizate potrivit art. 33 din Legea nr. 273/2006, cu modificările şi completările ulterioare, până la data la care autorităţile administraţiei publice locale fac dovada îndeplinirii obligaţiei respective.

Art. XXIII - (1) Pentru oraşele a căror populaţie creşte peste 20.000 de locuitori ulterior intrării în vigoare a prezentei legi, aplicarea prevederilor Legii nr. 155/2010, cu modificările şi completările ulterioare, referitoare la oraşele cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, precum a prevederilor prezentei legi devine obligatorie la împlinirea unui termen de 3 ani consecutivi de menţinere a numărului populaţiei peste nivelul de 20.000.

(2) Prevederile Legii nr. 155/2010 referitoare la oraşele cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori, rămân în continuare aplicabile pentru oraşele a căror populaţie va scădea

după data intrării în vigoare a prezentei legi sub 20.000.

Art. XXIV - (1) Bunurile mobile şi imobile, proprietate publică sau privată a statului, aflate în administrarea Ministerului Administraţiei şi Internelor, a Inspectoratului General al Poliţiei Române, a Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti sau a Inspectoratelor Judeţene de Poliţie, destinate activităţilor desfăşurate de structurile Poliţiei Române care se preiau de către Poliţiile Locale, sau care sunt aferente atribuţiilor Poliţiei Române care vor fi desfăşurate de Poliţiile Locale, se transmit în proprietatea publică a unităţilor administrativ teritoriale şi în administrarea Consiliilor locale, respectiv a Consiliului general al municipiului Bucureşti, în condiţiile legii, fără a afecta buna desfăşurare a activităţii Poliţiei Române.

(2) Predarea-primirea bunurilor mobile şi imobile prevăzute la alin. (1), de la Ministerul Administraţiei şi Internelor şi de la structurile sale, la Consiliile locale şi la Consiliul General al municipiului Bucureşti, se realizează pe bază de protocoale, în condiţiile legii.

(3) Unităţile de administrare ale bunurilor mobile şi imobile prevăzute la alin. (1), aparţinând Ministerului Administraţiei şi Internelor, au obligaţia ca, în termen de 30 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, să inventarieze toate bunurile respective, în vederea întocmirii protocoalelor prevăzute la alin. (2).

Art. XXV - (1) De la data înfiinţării sau, după caz, a reorganizării Poliţiilor Locale de la nivelul fiecărui oraş sau municipiu, în condiţiile prevăzute la art. 3 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, personalul încadrat în structurile Poliţiei Române care se preia la Poliţiile Locale, se transferă în interesul serviciului, în condiţiile legii, şi se numeşte pe funcţii, prin dispoziţii ale primarilor, la Poliţiile Locale respective, păstrându-şi toate drepturile dobândite anterior.

(2) Preluarea structurilor, a posturilor şi personalului încadrat pe aceste posturi, de la Poliţia Română la Poliţiile Locale, se va face pe bază de protocoale încheiate între primarii oraşelor şi municipiilor în care funcţionează Poliţiile Locale respective şi şefii Inspectoratelor Judeţene de Poliţie în a căror rază de competenţă teritorială se află oraşele sau municipiile respective.

(3) În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, la nivelul fiecărui Inspectorat Judeţean al Poliţiei se vor inventaria structurile, numărul de posturi şi numărul de personal care va face obiectul transferului în urma preluării prin protocoalele prevăzute la alin. (2).

Art. XXVI - (1) Structurile de Poliţie Locală care au personalitate juridică, înfiinţate până la data intrării în vigoare a prezentei legi în oraşele cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, în comune şi în sectoarele municipiului Bucureşti, se reorganizează în compartimente funcţionale fără personalitate juridică în cadrul aparatului de specialitate al primarului, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 4 alin. (1^1) din Legea nr. 155/2010 cu modificările şi completările ulterioare, în termen de 60 de zile.

(2) Personalul structurilor de Poliţie Locală reorganizate potirivt alin. (1), se transferă în interesul serviciului şi se numeşte pe funcţii în cadrul compartimentelor funcţionale prevăzute la alin.
(1).

(3) Patrimoniile structurilor de Poliţie Locală reorganizate potrivit alin. (1), precum şi ale struturilor de Poliţie Locală, cu personalitate juridică, reorganizate potrivit art. 3 alin. (2) din Legea nr. 155/2010 cu modificările şi completările ulterioare, se preiau de

către autoritățile deliberative ale administrației publice locale din unitățile/subunitățile administrativ-teritoriale cărora le aparțin aceste structuri.

(4) Reorganizarea prevăzută la alin. (1), reglementarea transferului de personal şi numirea pe funcţii, prevăzute la alin. (2), precum şi reglementarea preluării patrimoniului prevăzută la alin (3), se realizează prin hotărâre a autorităților deliberative ale administrației publice locale din unitățile/subunitățile administrativ-teritoriale cărora le aparțin aceste structuri.

Art. XXVII -(1) În vederea operaționalizării Poliţiilor Locale care se înfiinţează sau, după caz, se reorganizează în condiţiile prevăzute la art. 3 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, autoritățile deliberative ale administrației publice locale au obligația de a stabili, prin noile regulamente de organizare şi funcţionare, numărul de posturi minim necesar care se încadrează cu poliţişti locali cu statut special, în conformitate cu Regulamentul-cadru.

(2) Se abilitează autoritățile administrației publice locale din unitățile administrativ teritoriale în care Poliția Locală se înființează sau, după caz, se reorganizează în condiţiile prevăzute la art. 3 alin.
(1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, să dipună măsurile legale necesare pentru ocuparea integrală a posturilor destinate poliţiştilor locali cu statut special.

(3) Posturile destinate poliţiştilor locali cu statut special din statele de organizare ale structurilor de Poliţie Locale, rămase neocupate după transferul de personal prevăzut la art. XXV alin. (1), se încadrează cu absolvenţi ai promoţiilor anului 2011 ale instituţiilor de formare profesională iniţială din structura Ministerului Administraţiei şi Internelor, care nu au putut fi încadraţi după aplicarea art. 3 alin. (1) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 54/2011 pentru stabilirea unor măsuri privind încadrarea în limita alocată cheltuielilor.

(4) Până la operaţionalizarea Poliţiilor Locale care se înfiinţează sau, după caz, se reorganizează în condiţiile prevăzute la art. 3 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, sarcina asigurării misiunilor specifice structurilor care se preiau la Poliţiile Locale revine structurilor teritoriale ale Poliţiei Române.

Art. XXVIII - Se autorizează Ministerul Finanţelor Publice să introducă modificările rezultate în baza protocoalelor prevăzute la Art. XXIV alin. (2) şi la Art. XXV alin. (2), respectiv a aplicării prevederilor art. XXVI şi XXVII în volumul şi structura bugetului de stat, bugetului Ministerului Administraţiei şi Internelor şi în bugetele locale.

Art. XXIX - (1) Pentru anul 2012, finanţarea cheltuielilor curente aferente activităţilor şi personalului Poliţiei Locale prevăzut la art.14 alin.(2) lit.a) din Legea nr. 155/2010 se asigură prin diminuarea fondurilor alocate Ministerului Administraţiei şi Internelor şi suplimentarea bugetelor instituţiilor prevăzute la 39 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010, în condiţiile legii.

(2) Începând cu data de 01.01.2013, finanţarea cheltuielilor curente şi de capital aferente activităţilor şi personalului poliţiei locale prevăzut la art.14 alin.(2) lit.a) din Legea nr. 155/2010se asigură din bugetele locale în condiţiile prevăzute la art. 39 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 155/2010.

Art. XXX–Poliţiştilor locali din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 de locuitori şi din municipii, ale căror posturi, în urma reorganizării Poliţiei Locale, vor fi prevăzute cu atribuţii care pot fi îndeplinite exclusiv de către funcţionarii publici cu statut special, urmează să li se aplice în mod corespunzător prevederile Legii nr. 188/1999, republicată cu modificările şi completările ulterioare, referitoare la situaţia reducerii posturilor ca urmare a reorganizării instituţiei publice.

Art. XXXI - Autorităţile deliberative ale administraţiei publice locale din unităţile/subunităţile administrativ-teritoriale în care funcţionează structuri de Poliţie Locală la data intrării în vigoare a prezentei legi, pot aproba, la propunerea primarilor, înfiinţarea de servicii publice de interes local destinate asigurării pazei bunurilor şi obiectivelor aflate în proprietatea unităţilor/subunităţilor administrativ-teritoriale şi/sau în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor servicii/instituţii de interes local prin preluarea personalului şi a posturilor din cadrul structurilor de poliţie locală, care au fost alocate îndeplinirii acestor atribuţii.

Art. XXXII– (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, prevederile art. 40 din Legea nr. 155/2010 se vor aplica numai pentru structurile de Poliţie Locală din oraşele cu o populaţie sub 20.000 de locuitori, din comune şi din sectoarele municipiului Bucureşti.

(2) Poliţiştilor locali cu statut special care la data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt detaşaţi în temeiul art. 40 din Legea nr. 155/2010, la Poliţiile Locale din oraşe cu o populaţie de peste 20.000 locuitori, le va înceta detaşarea de la data reorganizării acestor structuri în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (2) din aceeaşi lege, dar nu mai târziu de data la care se împlineşte termenul de un an pentru care au fost detaşaţi. De la data intrării în vigoare a prezentei legi, prevederile art. 40 din Legea nr. 155/2010 nu se mai aplică pentru Poliţiile Locale care se înfiinţează sau se reorganizează în oraşe cu o populaţie de peste 20.000 locuitori.

Art. XXXIII - (1) Prezenta lege intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării ei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Până la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul va modifica acolo unde este necesar, hotărârile date în aplicarea actelor normative modificate prin prezenta lege.

Anexa nr. 6

Legea nr. 295 / 2004 privind regimul armelor şi a muniţiilor –actualizată 2008

Versiunea actualizată include modificările aduse de:
- Ordonanţa de Urgenţă nr. 141/2004
- Legea nr. 235/2007
- O.U.G. nr. 26/2008 publicată în MOF nr. 203 din 17.03.2008
- Legea nr. 235/2008 publicată în MOF nr. 544 din 18.07.2008.

CAP. I
Dispoziţii generale

Domeniul de reglementare

ART. 1
Prezenta lege stabileşte categoriile de arme şi muniţii, precum şi condiţiile în care deţinerea, portul, folosirea şi operaţiunile cu aceste arme şi muniţii sunt permise pe teritoriul României.

Definiţii

ART. 2
În sensul prezentei legi, definiţiile şi categoriile armelor, muniţiilor, persoanelor şi documentelor sunt:

I. Definiţii generale
1. arma - orice dispozitiv a cărui funcţionare determină aruncarea unuia sau mai multor proiectile, substanţe explozive, aprinse sau luminoase, amestecuri incendiare ori împrăştierea de gaze nocive, iritante sau de neutralizare, în măsura în care se regăseşte în una dintre categoriile prevăzute în anexă;
2. arma de foc - arma al cărei principiu de funcţionare are la bază forţa de expansiune dirijată a gazelor provenite din detonarea unei capse ori prin arderea unei încărcături; sunt asimilate armelor de foc şi ansamblurile, subansamblurile şi dispozitivele care se pot constitui şi pot funcţiona ca arme de foc;
3. muniţie - ansamblu format din proiectil şi, după caz, încărcătură de azvârlire, capsa de aprindere, precum şi celelalte elemente de asamblare care îi asigură funcţionarea şi realizarea scopului urmărit;
4. operaţiuni cu arme şi muniţii - producerea, confecţionarea, modificarea, prelucrarea, repararea, experimentarea, vânzarea, cumpărarea, închirierea, schimbul, donaţia, importul, exportul, transportul, tranzitul, transferul, transbordarea, depozitarea, casarea şi distrugerea armelor de foc şi muniţiilor;

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

5. uz de armă - executarea tragerii cu o armă.

II. Categorii de arme şi muniţii

1. arme şi muniţii interzise - arme şi muniţii a căror procurare, deţinere, port şi folosire sunt interzise persoanelor fizice şi juridice, cu excepţia instituţiilor care au competenţe în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale şi care sunt prevăzute în categoria A din anexă;

2. arme şi muniţii letale - arme şi muniţii prin a căror utilizare se poate cauza moartea ori rănirea gravă a persoanelor şi care sunt prevăzute în categoriile B - D din anexă;

3. arme şi muniţii neletale - arme şi muniţii destinate pentru un scop utilitar sau pentru agrement, confecţionate astfel încât, prin utilizarea lor, să nu se cauzeze moartea persoanelor; sunt asimilate acestei categorii şi armele vechi.

III. Clasificarea armelor din punct de vedere al destinaţiei

1. arme militare - arme destinate uzului militar;

2. arme de apărare şi pază - arme de foc scurte, omologate sau recunoscute în condiţiile prevăzute de lege, destinate să asigure apărarea vieţii, integrităţii şi libertăţii persoanelor fizice, precum şi bunurilor aparţinând persoanelor fizice sau juridice;

3. arme de autoapărare - arme neletale scurte, special confecţionate pentru a împrăştia gaze nocive, iritante, de neutralizare şi proiectile din cauciuc, în scop de autoapărare;

4. arme de tir - arme destinate practicării tirului sportiv, omologate sau recunoscute în condiţiile prevăzute de lege;

5. arme de vânătoare - arme destinate practicării vânătorii, cu una sau mai multe ţevi, care folosesc muniţie cu glonţ sau/şi cu alice, omologate sau recunoscute în condiţiile prevăzute de lege;

6. arme utilitare - arme destinate să asigure desfăşurarea corespunzătoare a unor activităţi din domeniile industrial, agricol, piscicol, medico-veterinar, al protecţiei mediului şi protecţiei împotriva dăunătorilor, precum şi desfăşurarea de către societăţile specializate de pază a activităţilor de pază a obiectivelor, bunurilor şi valorilor sau a transporturilor unor valori importante;

7. arme de asomare - arme utilitare, folosite pentru imobilizarea animalelor, prin supunerea acestora la un şoc mecanic, în scopul sacrificării ulterioare;

8. arme cu destinaţie industrială - arme de foc utilitare, semiautomate, destinate unui scop industrial de uz civil şi care au aparenţa unei arme de foc automate;

9. arme cu tranchilizante - arme utilitare destinate imobilizării animalelor prin injectarea de substanţe tranchilizante;

10. arme de panoplie - arme de foc devenite nefuncţionale ca urmare a transformării lor de către un armurier autorizat;

11. arme de colecţie - armele destinate a fi piese de muzeu, precum şi armele aflate sau nu în stare de funcţionare, care constituie rarităţi sau care au valoare istorică, artistică, ştiinţifică, documentară sau sentimentală deosebită;

12. arme vechi - arme letale produse înainte de anul 1877 sau reproduceri ale acestora, destinate să fie păstrate în colecţii;

13. arme de recuzită - arme special confecţionate, fabricate sau devenite inofensive ca urmare a modificării lor de către un armurier autorizat, necesare activităţii instituţiilor specializate în domeniul artistic.

IV. Clasificarea armelor din punct de vedere constructiv

1. arme cu aer comprimat sau gaze sub presiune - arme care, pentru aruncarea proiectilului, folosesc forţa de expansiune a aerului comprimat sau a gazelor sub presiune aflate într-o butelie recipient;

2. arme de foc scurte - arme de foc a căror ţeavă nu depăşeşte 30 cm sau a căror lungime totală nu depăşeşte 60 cm;

3. arme de foc lungi - arme de foc a căror lungime a ţevii sau lungime totală depăşesc dimensiunile armelor de foc scurte;

4. arme de foc automate - arme de foc care, după fiecare cartuş tras, se reîncarcă automat şi trag o serie de mai multe cartuşe prin apăsarea continuă pe trăgaci;

5. arme de foc semiautomate - arme de foc care, după fiecare cartuş tras, se reîncarcă automat, dar nu pot trage o serie de mai multe cartuşe prin apăsarea continuă pe trăgaci;

6. arme de foc cu repetiţie - arme de foc care, după fiecare foc tras, se reîncarcă manual, prin introducerea pe ţeavă a unui cartuş preluat din încărcător prin intermediul unui mecanism;

7. arme de foc cu o singură lovitură - armă de foc fără încărcător, care este încărcată după fiecare tragere prin introducerea manuală a cartuşului în camera de încărcare sau într-un lăcaş special prevăzut la intrarea în ţeavă.

8. arme albe cu lamă - arma care îndeplineşte următoarele criterii:

a) lama este, fie solidară cu mânerul, fie echipată cu un sistem ce îi permite să facă corp comun cu mânerul său;

b) are tăiş dublu pe toată lungimea sa;

c) lungimea este mai mare de 15 cm;

d) lăţimea este mai mare sau egală cu 0,4 cm;

e) are un mâner prevăzut cu gardă.

V. Categorii de persoane

1. vânător - persoana care posedă permis de vânătoare cu viză valabilă, în condiţiile legii, privind fondul cinegetic şi protecţia vânatului;

2. colecţionar de arme - persoana care a dobândit, în condiţiile legii, un atestat de colecţionar şi care deţine ori intenţionează să deţină arme în colecţie;

3. sportivi şi antrenori de tir - sportivii şi antrenorii legitimaţi la cluburi sportive care au dobândit certificat de identitate sportivă, eliberat de Agenţia Naţională pentru Sport, şi sunt afiliate la federaţiile sportive naţionale de specialitate;

4. armurier - orice persoană juridică autorizată, în condiţiile prezentei legi, să desfăşoare operaţiuni cu arme şi muniţii;

5. rezident al unui stat membru - cetăţean al unui stat membru al Uniunii Europene, precum şi persoana titulară a unui document de identitate eliberat de un stat membru, cum ar fi paşaportul sau cartea de identitate, prin care se atestă faptul că are domiciliul sau reşedinţa în acel stat.

VI. Tipuri de documente

1. permis de armă - documentul emis, în condiţiile legii, de autoritatea competentă, prin care o persoană fizică dovedeşte dreptul de a deţine şi, după caz, de a purta şi folosi arme letale ale căror tip, marcă, serie şi calibru sunt înscrise în acest document, precum şi muniţia aferentă;
2. paşaport european pentru arme de foc - documentul emis la cerere, în condiţiile legii, de autoritatea competentă, care atestă dreptul titularului de a călători pe teritoriile statelor membre ale Uniunii Europene cu armele de foc şi muniţia înscrise în acesta;
3. carte de identitate a armei - documentul emis de Registrul Naţional al Armelor, prin organele de poliţie competente potrivit prezentei legi, în care sunt prevăzute toate datele de identificare ale armei, provenienţa acesteia, precum şi datele de identitate ale proprietarului;
4. certificat de deţinător - document emis, în condiţiile legii, de autoritatea competentă, prin care se dovedeşte faptul că titularul acestuia a îndeplinit procedura legală de înregistrare a armelor neletale la această autoritate;
5. ordin de serviciu - documentul eliberat de persoana juridică autorizată să deţină şi să folosească arme, prin care se acordă persoanei angajate pe bază de contract de muncă, precum şi studenţilor de la instituţiile de învăţământ superior cu profil cinegetic dreptul de a purta şi folosi arma şi muniţia corespunzătoare, înscrise în acest document, în timpul şi pentru executarea sarcinilor de serviciu;
6. permis de transfer al armelor - document eliberat de autorităţile române competente, prin care se permite efectuarea unei operaţiuni de transfer de arme şi muniţii de pe teritoriul României către un stat membru al Uniunii Europene;
7. autorizaţie de transfer fără acord prealabil - document eliberat de autorităţile române competente, prin care se permite unui armurier să efectueze, pentru o anumită perioadă de timp, operaţiuni de transfer al armelor şi muniţiilor de pe teritoriul României către un armurier stabilit într-un stat membru al Uniunii Europene, în care nu este necesar un acord prealabil al autorităţilor competente pentru fiecare operaţiune în parte sau, după caz, pentru tipurile de arme care fac obiectul transferului.

Autoritatea competentă

ART. 3

Inspectoratul General al Poliţiei Române este autoritatea competentă care exercită controlul privind deţinerea, portul şi folosirea armelor şi muniţiilor, precum şi cu privire la operaţiunile cu arme şi muniţii, în condiţiile prezentei legi.

Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor

ART. 4

(1) Se înfiinţează Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor, ca organ de specialitate al administraţiei publice centrale, cu personalitate juridică, în subordinea Guvernului.
(2) Organizarea, funcţionarea şi atribuţiile Autorităţii Naţionale pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, în termen de 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Aspecte generale privind regimul armelor

ART. 5

(1) Armele militare pot fi deţinute şi folosite numai de către structurile specializate care au competenţe în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale.

(2) Armele letale pot fi deţinute sau, după caz, purtate şi folosite de persoanele fizice numai în baza permisului de armă, iar de către persoanele juridice pot fi deţinute şi folosite numai în baza autorizaţiei eliberate în condiţiile prezentei legi.

(3) Armele neletale pot fi deţinute şi, după caz, purtate şi folosite de persoane fizice sau juridice, cu condiţia înregistrării acestora la autorităţile competente, în condiţiile prevăzute de prezenta lege.

(4) Forma şi conţinutul documentelor emise în temeiul prezentei legi se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(5) Evidenţa posesorilor de arme letale şi neletale, a armelor deţinute de aceştia, precum şi a documentelor prin care se acordă dreptul de a le deţine, purta şi folosi se ţine, la nivel local, de către inspectoratele de poliţie judeţene şi de către Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti, care au eliberat aceste documente, iar, la nivel central, pentru armele de apărare şi pază, de către Inspectoratul General al Poliţiei Române.

Regimul armelor militare şi al unor dispozitive destinate armelor letale

ART. 6

(1) Regimul deţinerii, portului, utilizării şi operaţiunilor cu arme şi dispozitive militare se stabileşte prin legi speciale.

(2) Este interzisă procurarea, deţinerea, portul, utilizarea, importul, exportul şi comercializarea de către persoane fizice sau juridice, cu excepţia instituţiilor publice cu atribuţii în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale, a următoarelor sisteme şi dispozitive destinate armelor:

a) sisteme de ochire care funcţionează pe principiul laser;

b) sisteme de ochire pe timp de noapte;

c) dispozitive destinate sau adaptate diminuării zgomotului cauzat prin arderea unei încărcături.

Condiţii generale privind deţinerea armelor

ART. 7

(1) Orice persoană fizică sau juridică care îndeplineşte condiţiile prevăzute de lege are dreptul să deţină la domiciliul, reşedinţa sau sediul său arme şi muniţii.

(2) Persoanele fizice şi juridice care au dreptul să deţină, să poarte, să folosească, să comercializeze sau, după caz, să repare arme sunt obligate să asigure securitatea acestora. Condiţiile de asigurare a securităţii acestor arme se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Armele deţinute la domiciliul, reşedinţa sau la sediul persoanei fizice sau juridice, în baza documentelor prevăzute de lege, pot fi transferate de proprietarul lor în alt spaţiu decât cel menţionat în documente numai cu acordul scris al poliţiei, în conformitate cu procedura care va fi reglementată prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Principalele obligaţii ale deţinătorilor armelor letale

ART. 8

(1) Deţinătorii armelor letale sunt obligaţi să anunţe de îndată, dar nu mai târziu de 24 de ore, cel mai apropiat organ de poliţie despre dispariţia, pierderea sau furtul acestor arme.

(2) Este interzisă înstrăinarea de către titular a autorizaţiei de procurare a armei, a certificatului de deţinător şi a permisului de armă, cu excepţia situaţiei în care documentul este depus la organul de poliţie competent.

Regimul juridic al armelor deţinute ilegal sau al căror deţinător nu este cunoscut ori a decedat

ART. 9

(1) Persoana care ia la cunoştinţă despre existenţa unei arme militare sau a unei arme letale ori a muniţiilor deţinute ilegal, pierdute sau abandonate, este obligată să anunţe de îndată cel mai apropiat organ de poliţie.

(2) Persoana care găseşte o armă militară sau o armă letală ori muniţii este obligată să le predea sau să anunţe la cel mai apropiat organ de poliţie, de îndată ce este posibil, dar nu mai târziu de 24 de ore.

(3) Rudele sau persoanele care locuiesc împreună cu o persoană ce deţine în mod legal arme sau muniţii au obligaţia ca, în cazul în care deţinătorul decedează sau este declarat dispărut, să depună armele şi muniţiile respective la cel mai apropiat armurier, în termen de 15 zile de la data decesului sau, după caz, a rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de declarare a dispariţiei.

CAP.II
Procurarea, înstrăinarea, deţinerea, portul şi folosirea armelor şi muniţiilor de către persoanele fizice

SECŢIUNEA 1
Dispoziţii generale

Dreptul de procurare, deţinere, port şi folosire a armelor şi muniţiei

ART. 10

Persoanele fizice care îndeplinesc condiţiile prevăzute de prezenta lege pot procura, deţine, purta şi folosi arme letale şi arme neletale, precum şi muniţia corespunzătoare acestora.

Condiţii generale privind exercitarea dreptului de procurare, respectiv deţinere, port şi folosire a armelor

ART. 11

(1) Dreptul de procurare, de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armelor letale se dobândeşte de la data emiterii, de către autorităţile competente, a autorizaţiei de procurare a armei sau, după caz, a permisului de armă.

(2) Dreptul de procurare, de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armelor neletale supuse autorizării se dobândeşte de la data emiterii de către autorităţile competente a autorizaţiei de procurare a armei şi, după caz, a permisului de armă.
(3) Armele neletale, altele decât cele prevăzute la alin. (2) pot fi deţinute, purtate şi folosite numai după ce acestea au fost înregistrate la autorităţile competente, în condiţiile prezentei legi.

Documentele care atestă dreptul de procurare, respectiv deţinere, port şi folosire a armelor

ART. 12
(1) Autorizaţia de procurare a armei, permisul de armă, atestatul de colecţionar, autorizaţia temporară de transport şi folosire a armei, certificatul de deţinător şi paşaportul european pentru arme de foc se eliberează de către Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti, inspectoratele judeţene de poliţie în a căror rază teritorială îşi are domiciliul solicitantul, precum şi de către Inspectoratul General al Poliţiei Române.
(2) Condiţiile, precum şi procedura de eliberare a atestatului de colecţionar se stabilesc în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Obligaţii generale ale titularului autorizaţiei de procurare a armelor sau al permisului de armă

ART. 13
Titularul autorizaţiei de procurare a armelor sau, după caz, al permisului de armă este obligat să anunţe organul de poliţie competent teritorial, în termen de 10 zile de la data când s-a ivit unul dintre următoarele evenimente:
a) au intervenit orice fel de schimbări care necesită modificarea unor menţiuni corespunzătoare din conţinutul documentului;
b) au fost folosite în întregime spaţiile destinate vizelor şi menţiunilor din permisul de armă.

SECŢIUNEA a 2-a
Condiţii cu privire la procurarea şi înstrăinarea armelor letale, precum şi a muniţiei aferente de către persoanele fizice de cetăţenie română

Categoriile de persoane fizice care pot fi autorizate să procure arme letale

ART. 14
(1) Persoanele fizice de cetăţenie română care îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) pot fi autorizate, la cerere, să procure arme letale.
(2) Armele de apărare şi pază pot fi procurate numai de către următoarele categorii de persoane:
a) demnitarii, magistraţii, diplomaţii, militarii şi poliţiştii, pe perioada cât sunt în activitate şi după pensionare, trecerea în rezervă sau retragere, după caz, cu excepţia situaţiei în care aceştia şi-au pierdut calitatea din motive imputabile lor;

b) persoanele prevăzute de lege, care îndeplinesc o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii publice, pe perioada în care au această calitate, cu excepţia personalului de pază din cadrul societăţilor specializate de pază;

c) persoanele incluse în programe de protecţie a martorilor, pe perioada în care au această calitate.

(3) Armele de vânătoare pot fi procurate de către vânători şi colecţionarii de arme.

(4) Armele de tir pot fi procurate de către sportivii şi antrenorii de tir, precum şi de către vânătorii şi colecţionarii de arme. Vânătorii pot procura numai arme de tir din categoria armelor lungi.

(5) Armele de colecţie letale, aflate în stare de funcţionare, pot fi procurate numai de către colecţionarii de arme.

(6) Procurarea armelor prevăzute la alin. (2) - (5) se poate realiza prin cumpărare, donaţie, moştenire, închiriere sau comodat, după caz.

Condiţii de acordare a autorizaţiei de procurare a armelor letale

ART. 15

(1) Autorizaţia de procurare a armelor letale se acordă persoanelor prevăzute la art. 14 alin. (2) - (5), dacă îndeplinesc, cumulativ, următoarele condiţii:

a) au împlinit vârsta de 18 ani;

b) dovedesc necesitatea procurării armelor, în funcţie de destinaţia acestora, prin documente justificative stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi;

c) nu au fost condamnate, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, la o pedeapsă privativă de libertate mai mare de 1 an, pentru infracţiuni comise cu intenţie;

d) nu sunt învinuite sau inculpate în cauze penale pentru fapte săvârşite cu intenţie, pentru care legea prevede o pedeapsă al cărei maxim special este mai mare de 1 an;

e) sunt apte din punct de vedere psihologic şi medical şi nu suferă de alte afecţiuni stabilite prin ordin al ministrului sănătăţii, care ar putea pune în pericol propria viaţă sau a altora, dacă ar deţine sau ar folosi arme şi muniţii;

f) nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranţa naţională, viaţa şi integritatea corporală a persoanelor, conform datelor şi informaţiilor existente la organele competente;

g) au absolvit un curs de instruire teoretică şi practică, organizat de o persoană juridică autorizată pentru această activitate, în condiţiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi;

h) nu au săvârşit vreuna dintre contravenţiile pentru care legea prevede revocarea dreptului de procurare, deţinere sau, după caz, port şi folosire a armelor;

i) nu au pierdut, anterior, arme letale, din motive imputabile lor, procurate în condiţiile prezentei legi.

(2) Cererea de eliberare a autorizaţiei de procurare a armelor se depune de către solicitant la Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti sau la inspectoratul judeţean de poliţie în a cărui rază teritorială îşi are domiciliul şi se soluţionează în termen de 45 de zile de la data primirii acesteia.

(3) Dacă autoritatea competentă cu soluţionarea cererii constată că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1), solicitantului i se refuză autorizarea de procurare a armei şi i

se comunică, în scris, în termenul prevăzut la alin. (2), soluţia adoptată, precum şi motivele care au stat la baza acesteia.

(4) Soluţia prevăzută la alin. (3) este supusă controlului judecătoresc, potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările ulterioare, şi poate fi atacată în termen de 15 zile de la data la care a fost adusă la cunoştinţa solicitantului.

(5) Ordinul ministrului sănătăţii prevăzut la alin. (1) lit. e) se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Cantitatea de arme pentru care se poate acorda autorizaţia de procurare

ART. 16

(1) Persoanele prevăzute la art. 14 alin. (2) - (5), care îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1), pot fi autorizate să procure arme, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 25 în ceea ce priveşte scopul pentru care solicită autorizarea, după cum urmează:

a) cel mult două arme de apărare şi pază;

b) un număr nelimitat de arme, dintre cele prevăzute la art. 14 alin. (3) - (5), din România şi cel mult câte două arme din străinătate, pentru fiecare călătorie a solicitantului în afara teritoriului României.

(2) Persoanele prevăzute la art. 14 alin. (3) - (5) pot procura din străinătate arme corespunzătoare categoriei din care fac parte, într-o cantitate mai mare decât cea prevăzută la alin. (1) lit. b), numai prin intermediul armurierilor din România, autorizaţi să comercializeze arme.

Valabilitatea autorizaţiei de procurare a armelor

ART. 17

(1) Autorizaţia de procurare a armelor se eliberează cu o valabilitate de 90 de zile, care poate fi prelungită de către autoritatea care a emis-o, pentru motive temeinice, pentru o nouă perioadă de până la 90 de zile.

(2) Dacă titularul autorizaţiei de procurare a armelor nu a procurat armele la sfârşitul celor două perioade de câte 90 de zile, prevăzute la alin. (1), poate solicita, în scris, acordarea unei noi autorizaţii de procurare a armelor, fără a mai fi necesar să facă dovada îndeplinirii condiţiilor prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. a), g) şi i).

Condiţiile exercitării dreptului conferit prin autorizaţia de procurare a armelor

ART. 18

(1) Titularul autorizaţiei de procurare a armelor poate procura, în termenul de valabilitate a acesteia, tipul de armă şi cantitatea înscrise în document, de la orice armurier autorizat să comercializeze în România arme letale, precum şi de la orice persoană din străinătate autorizată, care comercializează în condiţiile legii din ţara în care se află arme din această categorie.

(2) Procurarea armelor de la altă persoană fizică sau juridică se poate face numai prin intermediul unui armurier dintre cei prevăzuţi la alin. (1).

(3) În situaţia în care titularul autorizaţiei de procurare a armelor procură armele din străinătate, acesta le poate introduce în România numai prin punctele de trecere a frontierei de stat, care se stabilesc în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Obligaţia titularului autorizaţiei de procurare a armelor, care îşi schimbă domiciliul sau reşedinţa

ART. 19.
În cazul în care titularul autorizaţiei de procurare a armei îşi schimbă domiciliul sau reşedinţa este obligat ca, în termen de 5 zile de la data schimbării, să anunţe despre aceasta organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială se află noul domiciliu sau, după caz, noua reşedinţă.

Pierderea dreptului de procurare a armelor

ART. 20
Dreptul de procurare a armelor se pierde, iar autorizaţia de procurare a armelor se retrage de către organul care a eliberat-o, dacă titularul nu mai îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 15 lit. c) - f) şi lit. h).

Procedura de acordare a autorizaţiei de procurare a armelor

ART. 21
Procedura de acordare a autorizaţiei de procurare a armelor se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Modalităţi specifice de procurare a armelor în cazul unor categorii speciale de persoane

ART. 22
(1) Persoanele care îndeplinesc o funcţie de demnitar sau care implică exerciţiul autorităţii publice pot procura arme de apărare şi pază şi de la instituţiile în care sunt încadrate sau, după caz, le pot primi în dar sau recompensă de la aceste instituţii, în condiţiile stabilite prin ordin al conducătorului instituţiei respective.
(2) Persoanele incluse într-un program de protecţie a martorilor pot procura arme de apărare şi pază numai prin intermediul Oficiului Naţional pentru Protecţia Martorilor, în condiţiile stabilite prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 15 alin. (1).

Înstrăinarea armelor letale

ART. 23
Persoanele care deţin arme letale procurate în condiţiile prezentei legi le pot înstrăina numai prin intermediul armurierilor din România, autorizaţi să comercializeze astfel de arme.

SECŢIUNEA a 3-a
Condiţii cu privire la deţinerea, portul şi utilizarea armelor letale, precum şi a muniţiei aferente de către persoanele fizice de cetăţenie română

1. Dispoziţii generale

Solicitarea acordării permisului de armă şi a înscrierii armei în permisul de armă

ART. 24

(1) Persoana care a procurat, în condiţiile legii, arme letale are obligaţia ca, în termen de 10 zile de la data procurării, să se prezinte la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă se află domiciliul sau, după caz, reşedinţa acestuia, în vederea solicitării acordării permisului de armă sau, după caz, pentru înscrierea armei în permisul de armă al cărui titular este deţinătorul.

(2) În cazul în care arma a fost procurată din străinătate, termenul prevăzut la alin. (1) curge de la data introducerii acesteia în România, certificată prin documentele vamale.

(3) Cu ocazia solicitării prevăzute la alin. (1), precum şi cu ocazia vizelor periodice ale permisului de armă, titularul autorizaţiei de procurare a armei are obligaţia să prezinte organului de poliţie competent fiecare armă, împreună cu câte 5 cartuşe corespunzătoare calibrului fiecărei arme, în vederea înregistrării proiectilului şi a tubului-martor în evidenţele operative ale Inspectoratului General al Poliţiei Române. Procedura operaţiunii de înregistrare a proiectilului şi a tubului-martor se stabileşte în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Acordarea dreptului de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armei

ART. 25

(1) În funcţie de scopul pentru care a solicitat autorizarea procurării armei, autorităţile competente pot acorda solicitantului dreptul de deţinere sau, după caz, de port sau folosire a armei procurate, făcând menţiune, în mod expres, despre aceasta în conţinutul permisului de armă.

(2) Dreptul de deţinere a armei se poate acorda numai pentru armele de vânătoare, de tir, de colecţie sau de autoapărare şi conferă titularului posibilitatea de a păstra arma la domiciliul sau reşedinţa înscrisă în documentul de identitate, în condiţiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Dreptul de a purta şi folosi arme se poate acorda numai pentru armele de apărare şi pază, de vânătoare şi de tir şi conferă titularului posibilitatea de a purta asupra sa arma şi de a o folosi în scopul pentru care a fost autorizată procurarea acesteia, precum şi în caz de legitimă apărare sau stare de necesitate, în condiţiile prezentei legi.

Cantitatea de arme pentru care se poate acorda dreptul de deţinere şi, după caz, de port şi folosire

ART. 26

(1) Dreptul de deţinere se poate acorda pentru mai multe arme de vânătoare, de tir sau de colecţie.

(2) Dreptul de a purta şi folosi arme se poate acorda solicitantului, în condiţiile prezentei legi, după cum urmează:

a) pentru două arme de apărare şi pază de dimensiuni diferite ale ţevii;
b) pentru armele de vânătoare, cel mult 2 de acelaşi calibru;
c) pentru cel mult 2 arme de tir scurte şi 2 arme de tir lungi.

Vizarea permisului de armă

ART. 27

(1) Permisele de armă trebuie vizate o dată la 5 ani de către organul de poliţie competent teritorial, în perioada stabilită prin ordin al inspectorului general al Poliţiei Române.
(2) Titularii permiselor de arme sunt obligaţi să se prezinte la împlinirea termenului prevăzut la alin. (1), în locurile stabilite de către inspectoratele judeţene de poliţie şi de Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti sau, după caz, de Inspectoratul General al Poliţiei Române, cu armele înscrise în permise, precum şi cu documentele stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.
(3) Permisul de armă se vizează de către autoritatea competentă dacă titularul îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. c) - f) şi lit. h), iar armele destinate folosirii în condiţiile prezentei legi au efectuată inspecţia tehnică periodică.

2. Regimul dreptului de deţinere a armelor letale

Condiţiile exercitării dreptului de deţinere a armelor

ART. 28

(1) Titularul dreptului de deţinere a armelor letale are obligaţia să păstreze armele înscrise în permisul de armă, asigurate astfel încât să nu permită accesul la ele al persoanelor neautorizate, în condiţiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.
(2) Titularul dreptului de deţinere a armelor poate fi autorizat de către organul de poliţie competent teritorial, la cerere, să scoată armele deţinute în condiţiile legii din incinta locului unde acestea sunt păstrate, în următoarele situaţii:
a) cu ocazia depunerii armelor la un armurier;
b) cu ocazia schimbării locului unde sunt păstrate armele.
(3) În autorizaţia prevăzută la alin. (2) se menţionează perioada în care armele urmează să fie transportate în afara locului unde sunt păstrate, motivul pentru care acestea se transportă, traseul utilizat, destinaţia şi condiţiile în care trebuie asigurată arma în timpul transportului.
(4) În cazul în care armele sunt scoase din incinta locului unde sunt păstrate, în vederea prezentării acestora la organele competente cu ocazia vizării permisului de armă, nu mai este necesară obţinerea prealabilă a autorizaţiei prevăzute la alin. (2).

Autorizarea folosirii armelor care fac obiectul dreptului de deţinere

ART. 29

(1) Persoana care are în proprietate sau folosinţă arme letale poate fi autorizată de către organul de poliţie competent teritorial, la cerere, să folosească într-un poligon special amenajat şi autorizat, în condiţiile legii, armele de vânătoare, de tir sau de colecţie.
(2) Autorizarea prevăzută la alin. (1) se referă la scopul pentru care s-a solicitat traseul utilizat pentru transportul armelor, locul unde urmează a fi folosită arma, termenul de valabilitate a autorizaţiei temporare de transport şi folosire a armei.

(3) Procedura de acordare a autorizaţiei prevăzute la alin. (1) se stabileşte prin norme metodologice.

(4) Colecţionarii de arme pot folosi o armă lungă dintre cele deţinute, menţionată în mod expres în permisul de armă, numai în locul unde se află colecţia, în caz de legitimă apărare. În cazul în care colecţionarul a făcut uz de armă, are obligaţia să acţioneze în condiţiile prevăzute la art. 35 alin. (1) şi (2).

Încetarea şi suspendarea dreptului de deţinere a armelor

ART. 30

(1) Dreptul de deţinere a armelor se pierde, dacă titularul se află în una dintre următoarele situaţii:

a) nu mai îndeplineşte condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. b), c), f) şi h);

b) nu se prezintă, fără motive întemeiate, la viza permisului de armă, în interval de 1 an de la împlinirea termenului prevăzut la art. 27 alin. (1);

c) a decedat sau a fost declarat dispărut prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă;

d) a săvârşit două contravenţii prevăzute de prezenta lege sau o contravenţie pentru care legea prevede încetarea dreptului de deţinere a armelor, precum şi dacă a săvârşit o infracţiune la regimul armelor şi al muniţiilor;

e) titularul renunţă să mai deţină armele înscrise în permis;

f) se constată faptul că titularul a folosit armele deţinute, fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 29 alin. (1) şi (4);

g) titularul pleacă definitiv din România sau pierde cetăţenia română;

h) titularul nu mai are calitatea prevăzută la art. 14 alin. (3) - (5), care a condiţionat acordarea dreptului de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armelor;

i) titularul a pierdut armele sau acestea i-au fost sustrase în împrejurări imputabile acestuia.

(2) Dreptul de deţinere a armelor se suspendă în următoarele situaţii:

a) titularul se află în situaţia prevăzută la art. 15 alin. (1) lit. d);

b) titularul nu mai îndeplineşte condiţia prevăzută la art. 15 alin. (1) lit. e);

c) titularul a săvârşit una sau mai multe contravenţii pentru care legea prevede sancţiunea contravenţională complementară a suspendării dreptului de deţinere a armelor.

(3) În cazul în care persoana se află în una dintre situaţiile prevăzute la alin. (1) sau (2), organul de poliţie competent retrage permisul de armă, iar titularul este obligat să facă dovada faptului că a depus armele la un armurier autorizat, cu excepţia situaţiei în care armele se ridică de către organele de poliţie.

(4) În cazul în care persoana se află în una dintre situaţiile prevăzute la alin. (1) lit. b) şi e), încetează dreptul de deţinere numai asupra acelor arme cu privire la care nu mai sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de lege pentru deţinere, făcându-se menţiunile corespunzătoare în acest sens, în permisul de armă.

Aplicarea măsurii de suspendare sau anulare a permisului de armă

ART. 31

(1) Constatarea situaţiilor prevăzute la art. 30 se face de către autorităţile prevăzute la art. 12 alin. (1), care iau măsura suspendării sau, după caz, anulării permisului de armă ori a menţiunilor din permis referitoare la armele cu privire la care încetează dreptul de deţinere.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) este supusă controlului judecătoresc, potrivit Legii nr. 29/1990, cu modificările ulterioare.

Efectele aplicării măsurii de suspendare sau anulare a permisului de armă

ART. 32

Deţinătorul armelor este obligat ca, în termen de 10 zile de la data la care i-a fost adusă la cunoştinţă măsura prevăzută la art. 31 alin. (1), să depună armele la un armurier autorizat, în vederea înstrăinării sau depozitării, cu excepţia situaţiilor în care acestea sunt ridicate de organul de poliţie competent. Exercitarea căilor de atac prevăzute de lege, împotriva măsurii de anulare a dreptului de deţinere a armelor, de către persoana care se află în una dintre situaţiile prevăzute la art. 30 alin. (1), nu suspendă obligaţia persoanei de a depune armele la un armurier autorizat.

3. Regimul dreptului de port şi folosire a armelor letale

Condiţiile de păstrare şi port ale armelor letale

ART. 33

(1) Titularul dreptului de a purta şi folosi arme de apărare şi pază are obligaţia de a păstra arma înscrisă în permisul de armă în condiţii de securitate, astfel încât să nu permită accesul la aceasta al persoanelor neautorizate.

(2) Păstrarea armei prevăzute la alin. (1), la domiciliul sau reşedinţa deţinătorului, se face în locuri special destinate, omologate în condiţiile prevăzute în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(3) Arma prevăzută la alin. (1) poate fi purtată numai de către titularul permisului, cu îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiţii:

a) trebuie să fie asigurată şi să nu fie armată;

b) să aibă efectuată inspecţia tehnică periodică şi să nu prezinte defecţiuni, cu excepţia situaţiei în care este transportată la armurier;

c) trebuie să stea în permanenţă introdusă în toc, cu excepţia situaţiilor în care persoana este autorizată, potrivit legii, să o utilizeze;

d) să se afle în permanenţă numai asupra sa şi să nu fie înmânată, sub nici o formă, altor persoane, cu excepţia armurierilor, organelor de poliţie competente, precum şi personalului abilitat prin lege să păstreze şi să asigure securitatea temporară a armelor, la intrarea în instituţiile publice, în mijloacele de transport naval sau aerian, precum şi în alte locuri unde portul armei este interzis prin lege;

e) deţinătorul să nu se afle sub influenţa băuturilor alcoolice, produselor sau substanţelor stupefiante, a medicamentelor cu efecte similare acestora ori în stare avansată de oboseală sau să nu sufere de afecţiuni temporare, de natură să genereze o stare de pericol, în condiţiile în care poartă arma asupra sa.

Limitele exercitării uzului de armă

ART. 34

(1) Titularii dreptului de a purta şi folosi armele de apărare şi pază pot face uz de armă numai în poligoanele autorizate în condiţiile prezentei legi sau în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate.

(2) Folosirea armelor de apărare şi pază în poligoanele autorizate se poate face numai în condiţiile stabilite prin regulamentele de ordine interioară ale acestora.

Obligaţii în cazul efectuării uzului de armă

ART. 35

(1) Persoana care a făcut uz de armă este obligată să acţioneze imediat, pentru a se acorda primul ajutor şi asistenţă medicală persoanelor rănite.

(2) Persoana care a făcut uz de armă este obligată să anunţe de îndată cel mai apropiat organ de poliţie, indiferent dacă au rezultat sau nu victime ori pagube materiale.

(3) În situaţia prevăzută la alin. (2), precum şi în cea prevăzută la art. 29 alin. (4), organul de poliţie sesizat are obligaţia să efectueze cercetarea la faţa locului şi a circumstanţelor în care s-a produs evenimentul. Arma care a fost folosită rămâne în custodia organului de poliţie care desfăşoară cercetarea, până la încheierea acesteia.

(4) Prevederile alin. (2) şi (3) nu se aplică în cazul în care s-a făcut uz de armă, în condiţiile prevăzute la art. 34 alin. (2), cu excepţia situaţiei în care, în urma folosirii armei, au rezultat victime umane.

Păstrarea, portul şi folosirea armelor letale de către persoanele incluse într-un program de protecţie a martorilor

ART. 36

Persoanele incluse într-un program de protecţie a martorilor pot păstra, purta şi folosi armele înscrise în permisul de armă numai în condiţiile stabilite în protocolul de protecţie, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 33 - 35.

Acordarea dreptului de port şi folosire a armelor de vânătoare

ART. 37

(1) Dreptul de a purta şi folosi armele de vânătoare se acordă, în condiţiile prezentei legi, vânătorilor care sunt membri ai unor asociaţii de vânători sportivi, legal constituite, ce îşi desfăşoară activitatea conform Legii fondului cinegetic şi a protecţiei vânatului nr. 103/1996, republicată, cu modificările ulterioare, care au susţinut examenul pentru obţinerea calităţii de vânător şi deţin permis de vânătoare cu viză valabilă.

(2) Titularul dreptului de a purta şi folosi arme de vânătoare are obligaţia de a păstra armele înscrise în permisul de armă în condiţiile prevăzute de lege pentru titularul dreptului de deţinere a acestor arme.

Transportul şi portul armelor de vânătoare

ART. 38

(1) Transportul armelor de vânătoare, pentru care s-a acordat deţinătorului dreptul de a le purta şi folosi, de la domiciliul sau reşedinţa acestuia la locul unde urmează să se desfăşoare vânătoarea potrivit legii, se face în următoarele condiţii:

a) armele trebuie ţinute în toc, neîncărcate cu muniţie;

b) să fie îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 33 alin. (3) lit. b), d) şi e).

(2) Portul armelor de vânătoare în locul destinat vânătorii se face în următoarele condiţii:

a) arma poate fi încărcată, cu condiţia ca, după încărcare, să fie asigurată şi purtată astfel încât să nu prezinte pericolul producerii unor accidente;
b) să fie îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 33 alin. (3) lit. b) şi e);
c) arma să se afle în permanenţă numai asupra persoanei care o deţine în mod legal şi să nu fie înmânată sub nici o formă altor persoane, cu excepţia vânătorilor.

Uzul de armă de vânătoare

ART. 39

Titularul dreptului de a purta şi folosi arme de vânătoare poate face uz de arma înscrisă în permisul de armă numai asupra vânatului pentru care a fost autorizat în condiţiile Legii nr. 103/1996, republicată, cu modificările ulterioare, precum şi pentru antrenament, în poligoanele autorizate în condiţiile legii.

Înstrăinarea temporară a armelor de vânătoare

ART. 40

(1) Persoana care deţine, în condiţiile prezentei legi, o armă de vânătoare o poate împrumuta titularului dreptului de a purta şi folosi o armă de vânătoare de acelaşi calibru, în vederea utilizării acesteia la vânătoare.
(2) Se interzice lăsarea armei în gaj sau în alte forme de garanţie.

Acordarea dreptului de port şi folosire a armelor de tir

ART. 41

(1) Dreptul de a purta şi folosi armele de tir se acordă, în condiţiile prezentei legi, sportivilor şi antrenorilor de tir.
(2) Titularul dreptului de a purta şi folosi arme de tir are obligaţia de a păstra armele înscrise în permisul de armă, în condiţiile prevăzute de lege pentru titularul dreptului de deţinere a acestor arme.

Transportul, portul şi folosirea armelor de tir

ART. 42

(1) Transportul armelor de tir pentru care s-a acordat deţinătorului dreptul de a le purta şi folosi, de la domiciliul sau reşedinţa acestuia la locurile de antrenament sau unde urmează să se desfăşoare concursul de tir, se face în următoarele condiţii:
a) armele trebuie ţinute în toc, neîncărcate cu muniţie;
b) să fie îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 33 alin. (3) lit. b), d) şi e);
c) în cazul în care deţinătorul armelor este conducătorul mijlocului de transport, arma trebuie păstrată într-un spaţiu special amenajat în interiorul portbagajului, în condiţiile stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.
(2) Portul şi utilizarea armelor de tir în incinta locurilor prevăzute la alin. (1) se fac în condiţiile stabilite prin regulamentele de ordine interioară ale acestor locuri.

Portul şi folosirea armelor de către persoanele care îndeplinesc o funcţie ce implică exerciţiul

ART. 43

autorităţii publice
Condiţiile în care persoanele care îndeplinesc o funcţie ce implică exerciţiul autorităţii publice pot purta şi folosi arme letale, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, se stabilesc prin legile speciale care reglementează atribuţiile acestora.

4. Regimul procurării şi deţinerii muniţiei aferente armelor letale de către persoanele fizice

Procurarea muniţiei de către titularii dreptului de port şi folosire a armelor letale

ART. 44

(1) Titularii dreptului de a purta şi folosi arme de apărare şi pază, de vânătoare sau de tir pot procura de la armurierii autorizaţi numai muniţia aferentă armelor înscrise în permisul de armă.

(2) Cantitatea de muniţie care poate fi deţinută de persoanele prevăzute la alin. (1) se înscrie în permisul de armă de către organul de poliţie care eliberează acest document, după cum urmează:

a) pentru armele de apărare şi pază, cel mult 50 de cartuşe cu glonţ şi 50 de cartuşe fără proiectil, pentru câte o singură armă de fiecare calibru;

b) pentru armele de vânătoare, cel mult 300 de cartuşe pentru câte o singură armă de fiecare calibru, dintre cele pentru care are dreptul de port şi folosire;

c) pentru armele de tir, cel mult 500 de cartuşe pentru fiecare armă pentru care are dreptul de port şi folosinţă, în funcţie de proba de concurs.

(3) Persoanele care deţin arme de apărare şi pază pot purta asupra lor, în afara domiciliului sau reşedinţei unde este depozitată muniţia, cel mult 12 cartuşe.

(4) Este interzisă înstrăinarea muniţiei prevăzute la alin. (2) de către persoana care a procurat-o, cu excepţia cazurilor în care aceasta este depusă la armurier sau la organele de poliţie competente.

(5) Este interzisă comercializarea sau înstrăinarea sub altă formă, precum şi deţinerea ori utilizarea de muniţie expirată sau degradată care, prin păstrare sau folosire, ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanelor.

Procurarea muniţiei de către colecţionarii de arme

ART. 45

(1) Colecţionarii de arme pot procura şi deţine, numai la locul unde se află colecţia de arme, cel mult 10 cartuşe cu proiectil şi 50 de cartuşe fără proiectil, pentru arma prevăzută la art. 29 alin. (4).

(2) Înscrierea menţiunilor corespunzătoare în permisul de armă cu privire la deţinerea muniţiei prevăzute la alin. (1) se face de către organul de poliţie competent, la cererea colecţionarului.

5. Suspendarea, revocarea şi anularea dreptului de port şi folosire a armelor letale şi a muniţiilor

Suspendarea dreptului de port şi folosire a armelor letale

ART. 46

(1) Suspendarea dreptului de port şi folosire a armelor letale se dispune de către organul competent care a acordat acest drept, în următoarele situaţii:

a) titularul dreptului se află în situaţia prevăzută la art. 15 alin. (1) lit. d);
b) titularul dreptului nu mai îndeplineşte condiţia prevăzută la art. 15 alin. (1) lit. e);
c) a săvârşit una sau mai multe contravenţii, pentru care legea prevede sancţiunea contravenţională complementară a suspendării dreptului de port şi folosire a armelor.
(2) Suspendarea dreptului de port şi folosire a armelor se dispune pentru întreaga perioadă în care persoana se află în oricare dintre situaţiile prevăzute la alin. (1).
(3) Pe perioada suspendării dreptului de port şi folosire a armelor, permisul de armă se retrage de către organul de poliţie care a dispus măsura, iar armele şi întreaga cantitate de muniţie deţinute se depun, de îndată, la un armurier autorizat în acest sens, cu excepţia situaţiei în care acestea se ridică de către organele de poliţie.
(4) Suspendarea încetează de la data la care titularul dreptului de port şi folosire a armelor nu se mai află în situaţiile prevăzute la alin. (1), iar permisul de armă, armele şi muniţia se restituie acestuia.

Revocarea şi anularea dreptului de port şi folosire a armelor letale

ART. 47

(1) Revocarea dreptului de port şi folosire a armelor letale se dispune de către organul competent care a acordat acest drept, atunci când titularul dreptului se află în una dintre următoarele situaţii:
a) renunţă să mai deţină armele înscrise în permisul de armă;
b) nu mai are calitatea prevăzută la art. 14 alin. (2) lit. a) - c), alin. (3) şi (4);
c) nu mai îndeplineşte vreuna dintre condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. b), c) şi f);
d) pleacă definitiv din ţară;
e) pierde cetăţenia română;
f) a pierdut armele înscrise în permisul de armă sau acestea i-au fost sustrase în împrejurări imputabile titularului;
g) nu se prezintă, fără motive întemeiate, la viza permisului de armă în interval de 1 an de la împlinirea termenului prevăzut la art. 27 alin. (1);
h) a decedat sau a fost declarat dispărut, prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă;
i) a săvârşit una sau mai multe contravenţii pentru care legea prevede revocarea dreptului de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armelor.
(2) Anularea dreptului de port şi folosire a armelor letale se dispune de către organul competent care a acordat acest drept, în următoarele situaţii:
a) se constată că, la data acordării permisului de armă, titularul nu îndeplinea condiţiile prevăzute de lege pentru port şi folosire a armelor;
b) persoanei i s-a acordat dreptul de port şi folosire a armelor, pe baza unor documente sau informaţii false.
(3) Măsura revocării sau anulării dreptului de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a armelor letale se comunică, în scris, titularului dreptului sau, în situaţia prevăzută la alin. (1) lit. h), succesorilor acestuia.
(4) În termen de 10 zile de la data luării la cunoştinţă cu privire la măsura revocării sau anulării dreptului de port şi folosire a armelor letale, titularul este obligat să depună permisul de armă la organul de poliţie competent şi să facă dovada faptului că a depus arma şi

întreaga cantitate de muniţie deţinută la un armurier autorizat, cu excepţia celor care se ridică de către organele de poliţie.

(5) Măsura revocării sau anulării dreptului de port şi folosire a armelor letale este supusă controlului judecătoresc potrivit Legii contenciosului administrativ.

6. Regimul călătoriilor în străinătate cu armele letale şi muniţiile deţinute de către cetăţenii români

Autorizarea călătoriilor în străinătate cu armele letale şi muniţia corespunzătoare

ART. 48

(1) Persoana care deţine, în condiţiile prezentei legi, arme letale şi care doreşte să călătorească în străinătate cu acestea poate solicita organului de poliţie care i-a acordat permisul de armă eliberarea unei autorizaţii în baza căreia organele poliţiei de frontieră permit ieşirea de pe teritoriul României cu armele şi muniţia înscrise în autorizaţie, făcând menţiune despre acestea în documentul de călătorie al titularului.

(2) Armele de apărare şi pază pot fi scoase de pe teritoriul României numai de către persoanele prevăzute la art. 43, în condiţiile prevăzute la art. 50.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) au obligaţia ca, la întoarcerea în România, să prezinte la frontieră toate armele înscrise în documentul de călătorie, pe care le-au deţinut la ieşirea din ţară. În cazul în care, pe perioada şederii în străinătate, armele înscrise în documentul de călătorie au fost pierdute, furate sau distruse, titularul trebuie să prezinte, la întoarcere, cu ocazia controlului pentru trecerea frontierei de stat române, documente autentice, eliberate de organele de poliţie competente din statul în care s-a produs evenimentul, care să certifice faptul că persoana a reclamat pierderea, furtul sau, după caz, distrugerea armei, organele poliţiei de frontieră având obligaţia să facă menţiune despre aceasta în documentul de călătorie şi să informeze în scris Inspectoratul General al Poliţiei Române.

(4) În situaţia în care, pe perioada şederii în străinătate, armele înscrise în documentul de călătorie au fost pierdute, furate sau distruse, titularul are obligaţia ca, în termen de 3 zile de la intrarea în ţară, să se prezinte personal la organul de poliţie care i-a eliberat permisul de armă şi să depună o declaraţie cu privire la evenimentul produs, împreună cu o copie autentificată a documentului corespunzător, emis de organele competente din statul în care s-a produs evenimentul.

Eliberarea autorizaţiei de scoatere de pe teritoriul României a armelor letale

ART. 49

(1) Autorizaţia prevăzută la art. 48 alin. (1) se acordă dacă solicitantul îndeplineşte următoarele condiţii:

a) este titular al unui permis de armă pentru armele şi muniţia care urmează să fie înscrise în documentul de călătorie;

b) prezintă motivele pentru care doreşte să călătorească în străinătate cu armele şi muniţia pentru care solicită înscrierea în documentul de călătorie.

(2) Autorizaţia prevăzută la art. 48 alin. (1) trebuie să cuprindă date referitoare la titularul acesteia, data şi punctul de frontieră prin care titularul urmează să iasă din ţară, precum şi cu

privire la armele şi cantitatea de muniţie care urmează să fie scoase de pe teritoriul României.

(3) Cu ocazia eliberării autorizaţiei, organul de poliţie competent trebuie să informeze Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră cu privire la datele prevăzute la alin. (2).

(4) Documentele care trebuie să însoţească cererea pentru înscrierea armelor în documentul de călătorie, procedura de acordare a autorizaţiei prevăzute la art. 48 alin. (1), precum şi cea de înscriere a armelor şi muniţiei în documentul de călătorie, perioadele şi condiţiile în care titularul poate călători în străinătate cu armele înscrise în acest document, precum şi termenul de soluţionare a cererii se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Autorizarea călătoriilor în străinătate în interes de serviciu, cu armele letale şi muniţia din dotare

ART. 50

(1) În cazul persoanelor prevăzute la art. 43 care, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, urmează să se deplaseze în străinătate împreună cu armele aflate în dotare, înscrierea acestor arme, precum şi a muniţiei corespunzătoare se face în paşaportul de serviciu de către organele poliţiei de frontieră, cu ocazia ieşirii din ţară a acestor persoane, pe baza adeverinţei eliberate titularilor de către instituţiile unde sunt încadrate aceste persoane.

(2) Adeverinţa prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă date referitoare la calitatea titularului acesteia, data şi punctul de frontieră prin care titularul urmează să iasă din ţară, precum şi cu privire la armele şi cantitatea de muniţie care urmează să fie scoase de pe teritoriul României.

(3) Instituţiile la care sunt încadrate persoanele prevăzute la alin. (1) au obligaţia să informeze, în scris, Inspectoratul General al Poliţiei Române, precum şi Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră, ori de câte ori aceste persoane urmează să călătorească în străinătate cu armele înscrise în paşaportul de serviciu.

(4) Prevederile art. 48 alin. (3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul persoanelor prevăzute la art. 43, în această situaţie organele poliţiei de frontieră având obligaţia să anunţe în scris şi instituţiile unde sunt încadrate aceste persoane.

(5) Condiţiile în care persoanele prevăzute la art. 43 pot călători în străinătate cu armele aflate în dotare se stabilesc prin ordin al conducătorului fiecărei instituţii unde sunt încadrate aceste persoane.

7. Furtul, pierderea, distrugerea sau deteriorarea permisului de armă, precum şi a documentului de călătorie în care sunt înscrise arme letale

Furtul, pierderea, distrugerea şi deteriorarea permisului de armă

ART. 51

(1) Furtul permiselor de armă se declară în termen de 48 de ore de la constatare, la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă teritorială a fost constatat, iar pierderea, distrugerea sau deteriorarea se declară la organul de poliţie care le-a eliberat.

(2) Eliberarea unui nou document în locul celui declarat pierdut sau furat se face numai după ce titularul prezintă dovada publicării pierderii ori furtului în Monitorul Oficial al României.

Furtul, pierderea, distrugerea şi deteriorarea documentului de călătorie în care sunt înscrise arme letale

ART. 52

(1) În cazul declarării furtului, pierderii sau distrugerii, în străinătate, a documentului de călătorie în care sunt înscrise armele şi muniţiile cu care titularul a ieşit de pe teritoriul României, acesta trebuie să se prezinte cu armele înscrise în document la misiunea diplomatică sau oficiul consular al României din statul unde s-a produs evenimentul, care, după ce verifică la Inspectoratul General al Poliţiei Române situaţia legală a acestor arme, eliberează titularului o adeverinţă în care se înscriu datele de identitate ale acestuia, precum şi marca, tipul şi seriile armelor.

(2) Adeverinţa prevăzută la alin. (2) conferă titularului numai dreptul de a introduce pe teritoriul României armele înscrise în aceasta şi se reţine de către organele poliţiei de frontieră, la intrarea în ţară.

(3) Procedura efectuării verificărilor prevăzute la alin. (1) se stabileşte prin ordin comun al ministrului administraţiei şi internelor şi ministrului afacerilor externe.

SECŢIUNEA a 4-a

Condiţii cu privire la procurarea, înstrăinarea, deţinerea, portul şi folosirea armelor letale, precum şi a muniţiei aferente, de către persoanele fizice străine

Procurarea armelor letale de către străinii cu domiciliul sau reşedinţa în România

ART. 53

(1) Străinii care au reşedinţa sau domiciliul în România pot fi autorizaţi să procure numai arme de vânătoare, de tir sau de colecţie. În sensul prezentei legi, sunt consideraţi că au reşedinţa sau domiciliul în România străinii titulari ai unui permis de şedere temporară sau, după caz, permanentă, acordat în condiţiile legii privind regimul străinilor în România, precum şi străinii care au dobândit o formă de protecţie în România în condiţiile legii privind statutul şi regimul refugiaţilor.

(2) Autorizaţia de procurare a armelor de vânătoare, de tir sau de colecţie se acordă în condiţiile prevăzute la art. 15 persoanelor prevăzute la alin. (1) care posedă permis de şedere valabil.

(3) Prevederile art. 16 alin. (1) lit. b) şi alin. (2), art. 17 - 21, art. 23 - 25, art. 26 alin. (1) şi (2) lit. b) şi c), art. 27 - 32, art. 37 - 42, art. 44 alin. (1), art. 45 - 47, art. 51 şi, după caz, art. 52 se aplică în mod corespunzător şi persoanelor prevăzute la alin. (1).

Procurarea şi scoaterea de pe teritoriul României a armelor letale de către străinii titulari ai dreptului de scurtă şedere

ART. 54

(1) Străinii care călătoresc în România pe baza unei vize de scurtă şedere ori care beneficiază de scutire de la obligativitatea acestei vize, potrivit legii, precum şi cei prevăzuţi

la art. 53 alin. (1) pot fi autorizaţi să procure din România numai arme de vânătoare, de tir sau de colecţie, în vederea scoaterii acestora din România.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot fi autorizate să scoată, personal, de pe teritoriul României, doar câte o singură armă dintre cele procurate în timpul unei călătorii în România. Scoaterea din România a două sau mai multor arme se poate face numai prin intermediul armurierilor români, autorizaţi să comercializeze aceste arme.

(3) Inspectoratul General al Poliţiei Române eliberează persoanelor prevăzute la alin. (1), la cerere, autorizaţia de procurare a armelor, dacă îndeplinesc următoarele condiţii:

a) au împlinit vârsta de 18 ani;

b) fac dovada intrării şi şederii legale în România;

c) îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. c), d) şi f);

d) fac dovada, prin documente certificate sau eliberate de reprezentanţa diplomatică sau oficiul consular al statului în care urmează să transporte arma, că îndeplinesc condiţiile prevăzute de legislaţia acelui stat pentru deţinerea armelor pentru care solicită autorizaţia de procurare.

(4) În termen de 3 zile de la procurarea armei, străinii trebuie să se prezinte la Inspectoratul General al Poliţiei Române, care procedează la sigilarea armei şi eliberarea autorizaţiei de scoatere a armei de pe teritoriul României.

(5) Procedura acordării autorizaţiei de procurare a armei şi a autorizaţiei de scoatere a armei de pe teritoriul României de către persoanele prevăzute la alin. (1) se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Introducerea, deţinerea, portul şi folosirea armelor letale, pe teritoriul României

ART. 55

(1) Străinii care călătoresc în România pentru a participa la concursuri oficiale de tir sau pentru a practica vânătoarea, în condiţiile legii, pe baza unei vize de scurtă şedere ori care beneficiază de scutire de la obligativitatea acestei vize, potrivit legii, pot fi autorizaţi să deţină şi, după caz, să poarte şi să folosească armele de vânătoare sau de tir pe care le deţin, dacă armele şi muniţia sunt înscrise în documentele de trecere a frontierei.

(2) Avizul de introducere a armelor în ţară se poate acorda străinilor de către Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră, în următoarele condiţii:

a) fac dovada deţinerii legale a armelor, în statul de unde provin;

b) arma să îndeplinească condiţiile impuse de normele de omologare;

c) în cazul armelor de vânătoare, prezintă o invitaţie nominală de la o asociaţie de vânătoare din România, legal constituită, ce îşi desfăşoară activitatea conform Legii nr. 103/1996, republicată, cu modificările ulterioare, sau de la Regia Naţională a Pădurilor - Romsilva, pentru a participa la o vânătoare organizată, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, ori, după caz, prezintă invitaţia unui colecţionar de arme român;

d) în cazul armelor de tir, fac dovada faptului că urmează să participe la un concurs de tir organizat de o asociaţie sau un club de tir sportiv dintre cele recunoscute de Federaţia Română de Tir Sportiv sau de Federaţia Română de Schi şi Biatlon, ori, după caz, prezintă invitaţia unui colecţionar de arme român.

(3) În cazul tranzitării teritoriului României de către străini cu armele prevăzute la alin. (1), avizul prevăzut la alin. (2) se acordă numai cu condiţia prezentării documentelor care atestă

faptul că introducerea armelor şi muniţiei respective este permisă pe teritoriul statului de destinaţie.

(4) Procedura şi documentele necesare acordării avizului prevăzut la alin. (2) şi (3), cantităţile de arme care pot fi introduse de străini în România, precum şi punctele de trecere a frontierei de stat prin care străinii pot intra în România cu aceste arme şi muniţia aferentă se stabilesc în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Regimul aplicabil unor categorii speciale de străini deţinători de arme letale

ART. 56

(1) Însoţitorii delegaţiilor străine, la nivelul şefilor de stat sau de guvern, ai altor demnitari străini care beneficiază de protecţie, precum şi militarii străini pot introduce, purta şi folosi, pe teritoriul României, arme de apărare şi pază, pe bază de reciprocitate, sau în condiţiile stabilite prin acorduri bilaterale, dacă acestea sunt notificate prin Ministerul Afacerilor Externe şi, respectiv, Ministerul Apărării Naţionale sau Ministerul Administraţiei şi Internelor.

(2) Membrii personalului misiunilor diplomatice, ai oficiilor consulare şi ai reprezentanţelor organizaţiilor internaţionale acreditate în România pot purta şi folosi arme de apărare şi pază, pe bază de reciprocitate sau în condiţiile stabilite prin acorduri bilaterale, fără a mai fi necesară obţinerea permisului de armă.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (2) pot procura din România arme de apărare şi pază, în baza autorizaţiei eliberate de Inspectoratul General al Poliţiei Române, cu avizul Ministerului Afacerilor Externe.

Achiziţionarea de pe teritoriul României a muniţiei de către străini

ART. 57

Străinii care se află în mod legal pe teritoriul României pot procura de la armurierii autorizaţi muniţia aferentă armelor legal deţinute, în condiţiile stabilite la art. 44.

SECŢIUNEA a 5-a
Condiţii cu privire la procurarea, înstrăinarea, deţinerea, portul şi folosirea armelor neletale de către persoanele fizice

Procurarea şi înstrăinarea armelor neletale

ART. 58

(1) Cetăţenii români şi străinii cu şedere legală în România, care au împlinit vârsta de 18 ani, pot să procure arme neletale, precum şi muniţia aferentă, de la orice armurier autorizat să comercializeze astfel de arme, în condiţiile notificării prealabile a organelor prevăzute la art. 12 alin. (1).

(2) Armele prevăzute la alin. (1) nu pot fi înstrăinate sau împrumutate de către posesorii acestora, cu excepţia cazului în care acestea sunt depuse la organul de poliţie competent, la personalul abilitat prin lege să păstreze şi să asigure securitatea temporară a armelor, la intrarea în instituţiile publice, în mijloacele de transport naval ori aerian, precum şi în alte locuri stabilite prin lege sau la armurieri, în vederea depozitării sau înstrăinării.

Certificatul de deţinător

ART. 59

(1) Persoanele care au procurat arme neletale au obligaţia ca, în termen de 5 zile de la data procurării, să se prezinte cu acestea la autorităţile prevăzute la art. 12 alin. (1), în vederea eliberării certificatului de deţinător.

(2) Certificatul de deţinător conferă titularului dreptul de deţinere, port şi folosire a armelor înscrise în acest document.

(3) Titularii certificatului de deţinător pot trece frontiera de stat a României cu armele înscrise în acest document, fără a le putea înstrăina în afara teritoriului României.

(4) Procedura notificării prealabile, menţionată la art. 58 alin. (1), precum şi a acordării certificatului de deţinător se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Păstrarea armelor neletale

ART. 60

Posesorii armelor neletale au obligaţia să ia toate măsurile necesare pentru păstrarea armelor la domiciliu sau reşedinţă, astfel încât să nu permită accesul persoanelor neautorizate la acestea şi să nu existe pericol de vătămare corporală accidentală.

Introducerea armelor neletale pe teritoriul României de către străini

ART. 61

(1) Străinii pot introduce în România arme neletale, numai după obţinerea avizului de introducere a armelor în ţară, acordat de Inspectoratul General al Poliţiei Române şi transmis prin intermediul misiunilor diplomatice sau al oficiilor consulare ale României din străinătate.

(2) Avizul de introducere a armelor în ţară se acordă dacă solicitantul îndeplineşte următoarele condiţii:

a) a împlinit vârsta de 18 ani;

b) face dovada deţinerii legale a armelor în statul în care se află;

c) face dovada încadrării armelor în categoria armelor neletale prevăzută în anexă, în conformitate cu normele de omologare stabilite în condiţiile legii.

(3) Procedura acordării avizului prevăzut la alin. (1) se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Portul armelor neletale destinate pentru autoapărare

ART. 62

(1) Persoanele prevăzute la art. 58 alin. (1) au dreptul să poarte asupra lor doar o singură armă neletală destinată pentru autoapărare, dintre cele procurate în mod legal.

(2) Este interzis portul armelor neletale, destinate pentru autoapărare, în următoarele condiţii:

a) în locuri aglomerate, stadioane, săli de spectacol şi adunări publice, precum şi în alte locuri în care folosirea acestor arme este interzisă prin lege;

b) dacă deţinătorul se află sub influenţa băuturilor alcoolice, produselor sau substanţelor stupefiante, a medicamentelor cu efecte similare acestora ori în stare avansată de oboseală

sau suferă de afecţiuni temporare, de natură să genereze o stare de pericol în condiţiile în care poartă arma asupra sa.

Uzul de armă neletală destinată pentru autoapărare

ART. 63

(1) Titularii dreptului de a purta şi folosi arme neletale, destinate pentru autoapărare, pot face uz de armă numai în poligoanele autorizate în condiţiile prezentei legi sau în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate.

(2) Folosirea armelor prevăzute la alin. (1) în poligoanele autorizate se poate face numai în condiţiile stabilite prin regulamentele de ordine interioară ale acestora.

Folosirea armelor utilitare

ART. 64

Armele cu tranchilizante, harpoanele de pescuit şi armele de asomare pot fi folosite în condiţiile legii doar împotriva animalelor, iar armele cu destinaţie industrială, pistoalele de alarmă şi semnalizare şi pistoalele de start, folosite în competiţiile sportive, numai în scopul pentru care sunt destinate, în astfel de condiţii încât să nu cauzeze vătămări corporale altor persoane.

Procurarea muniţiei pentru armele neletale

ART. 65

Muniţia aferentă armelor neletale poate fi procurată numai în baza certificatului de deţinător al armei, de la armurierii autorizaţi să o comercializeze.

CAP. III
Procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor de către persoanele juridice

SECŢIUNEA 1
Dispoziţii generale

Categoriile de persoane juridice care pot procura, deţine şi folosi arme şi muniţii

ART. 66

(1) Instituţiile publice cu atribuţii în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale sunt autorizate să procure, să înstrăineze, să deţină şi să folosească arme letale şi arme neletale, precum şi muniţia corespunzătoare, pentru înarmarea personalului propriu, în condiţiile stabilite prin legi speciale.

(2) Persoanele juridice de drept public, altele decât cele prevăzute la alin. (1), precum şi persoanele juridice şi unităţile subordonate sau aflate în coordonarea acestora sunt autorizate să procure, să deţină şi să folosească arme letale şi arme neletale, precum şi muniţia corespunzătoare, în condiţiile prezentei legi, pentru exercitarea atribuţiilor specifice stabilite prin actele normative de organizare şi funcţionare a acestora.

(3) Persoanele juridice de drept privat, care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituţii publice, pot fi autorizate în condiţiile prezentei legi, în funcţie de obiectul lor

de activitate, să procure, să deţină şi să folosească arme letale şi arme neletale, precum şi muniţia corespunzătoare, pentru:

a) înarmarea personalului abilitat să desfăşoare activităţi de pază, dacă aceasta se justifică pentru asigurarea pazei sediilor, imobilelor sau obiectivelor care le aparţin sau cărora le asigură protecţie, precum şi a pazei persoanelor, bunurilor, valorilor sau transportului ori depozitării de valori importante, în cazul societăţilor al căror obiect de activitate îl constituie prestarea de servicii în domeniul pazei ori al celor care îşi pot asigura paza proprie, în condiţiile legii;

b) desfăşurarea activităţilor de executare a tragerilor cu arme în poligoane special amenajate, pentru antrenament sau divertisment, precum şi organizarea şi desfăşurarea cursurilor prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. g);

c) desfăşurarea activităţilor artistice, în centrele de producţie cinematografică şi televiziune, precum şi în cadrul spectacolelor de circ şi teatru.

(4) Muzeele pot fi autorizate, în condiţiile prezentei legi, să procure şi să deţină arme de colecţie, precum şi arme neletale, după caz.

(5) Persoanele juridice străine nu pot fi autorizate să deţină sau să folosească, pe teritoriul României, arme militare şi arme letale, precum şi muniţia corespunzătoare acestora.

Autorităţile competente să acorde autorizări de procurare, deţinere şi folosire a armelor şi muniţiilor

ART. 67

Autorizările prevăzute la art. 66 alin. (3) şi (4) se acordă de către Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti, inspectoratele judeţene de poliţie în a căror rază de competenţă se află sediul social al persoanei juridice, precum şi de către Inspectoratul General al Poliţiei Române, în condiţiile prezentei legi.

SECŢIUNEA a 2-a
Regimul procurării, deţinerii şi folosirii armelor şi muniţiilor de către persoanele juridice de drept public şi persoanele juridice sau unităţile subordonate sau aflate în coordonarea acestora

Condiţiile procurării, deţinerii, păstrării şi dotării personalului propriu cu arme şi muniţii

ART. 68

(1) Persoanele juridice de drept public, precum şi persoanele juridice şi unităţile aflate în subordonarea sau coordonarea acestora, altele decât cele prevăzute la art. 66 alin. (1), care, în exercitarea atribuţiilor prevăzute de actele normative de organizare şi funcţionare, desfăşoară activităţi specifice care necesită dotarea personalului cu arme letale şi arme neletale, precum şi cu muniţia corespunzătoare, pot procura şi, după caz, înstrăina asemenea arme şi muniţie, în condiţiile prezentei legi, prin armurierii autorizaţi în acest sens.

(2) Tipurile şi cantitatea de arme şi muniţie care pot fi procurate se stabilesc, în funcţie de activităţile specifice care urmează să fie desfăşurate, precum şi de numărul de posturi care trebuie încadrate cu personal înarmat, de către conducătorul persoanei juridice prevăzute la alin. (1), cu avizul autorităţilor prevăzute la art. 67.

(3) Păstrarea armelor şi muniţiei prevăzute la alin. (1) se face în spaţii special destinate şi omologate în condiţiile prevăzute de lege, asigurate în permanenţă cu pază înarmată, în condiţiile legii.

(4) Dotarea cu arme a personalului specializat se face în baza ordinelor de serviciu individuale, emise de conducătorul persoanei juridice prevăzute la alin. (1) sau, după caz, al unităţii subordonate sau aflate în coordonarea acesteia, în care se menţionează datele de identificare ale armei, datele de identificare ale deţinătorului, sarcinile în executarea cărora deţinătorul poate purta şi folosi armele, locurile în care deţinătorul poate purta şi folosi armele, precum şi condiţiile în care acesta poate face uz de armă.

(5) Persoana juridică şi unităţile prevăzute la alin. (1) au obligaţia să constituie, la nivel central, un registru în care se ţine evidenţa armelor şi muniţiei procurate, deţinute şi înstrăinate, a muniţiei consumate, precum şi a personalului care este dotat cu acestea. Această evidenţă se pune la dispoziţia autorităţilor care au acordat avizul prevăzut la alin. (2), ori de câte ori se solicită aceasta.

(6) Evidenţa prevăzută la alin. (5) se păstrează timp de 15 ani, în cazul armelor letale, şi timp de 10 ani, în cazul armelor neletale.

(7) Persoanele juridice şi unităţile prevăzute la alin. (1) au obligaţia de a prezenta registrele, cu ocazia constituirii acestora, la autorităţile prevăzute la art. 67, în vederea înregistrării. Evidenţa registrelor prevăzute la alin. (5) se ţine de către autorităţile prevăzute la art. 67.

Dotarea personalului propriu cu arme letale şi muniţii

ART. 69

(1) Pot fi dotate, în condiţiile prevăzute la art. 68 alin. (4), cu arme letale, persoanele care:

a) au cetăţenia română;

b) au împlinit 18 ani;

c) sunt angajate, în baza unui contract individual de muncă, la persoana juridică sau unităţile prevăzute la art. 68 alin. (1);

d) îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. c) - f), h) şi i);

e) urmează un instructaj, desfăşurat de angajator, cu privire la scopul pentru care sunt dotate cu arme, precum şi la condiţiile în care trebuie purtată şi folosită arma, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 33 alin. (3), art. 34, art. 37 - 39, art. 62 alin. (2), art. 63 şi art. 64, după caz, la sfârşitul căruia semnează un angajament, prin care se obligă să poarte şi să folosească armele şi muniţia din dotare numai în scopurile şi condiţiile stabilite în instructaj.

(2) Conţinutul instructajului prevăzut la alin. (1) lit. e) se stabileşte de angajator şi se avizează de către autorităţile prevăzute la art. 67.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică şi personalului cu atribuţii de gestionare, administrare şi întreţinere a armelor deţinute de persoana juridică sau unităţile prevăzute la art. 68 alin. (1).

(4) Armele aflate în dotare pot fi purtate şi folosite numai în intervalul de timp zilnic stabilit de angajator, în care persoanele prevăzute la alin. (1) şi (3) exercită atribuţiile de serviciu care necesită portul şi folosirea acestora, precum şi numai în condiţiile şi locurile prevăzute în ordinul de serviciu. La sfârşitul acestui interval de timp, armele se depun în locurile prevăzute la art. 68 alin. (3), iar ordinul de serviciu se depune la sediul persoanei juridice sau al unităţilor prevăzute la art. 68 alin. (1), cu excepţia celor deţinute de pădurari şi paznicii de

vânătoare, care pot fi păstrate de aceştia în condiţiile stabilite prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi. Sunt interzise deţinerea, portul şi folosirea armelor de către persoanele dotate cu acestea în afara orelor de program.

(5) Folosirea armelor şi muniţiei de către personalul dotat cu acestea se face numai în scopurile stabilite de angajator, cu avizul autorităţilor prevăzute la art. 67, în conformitate cu atribuţiile prevăzute la art. 66 alin. (2).

(6) În vederea dotării cu arme, angajatorul solicită pentru fiecare persoană în parte avizul autorităţilor prevăzute la art. 67, prin care se atestă îndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (1) lit. d).

(7) Semnarea contractului individual de muncă presupune şi acordul implicit al persoanelor, care urmează să fie dotate cu arme de apărare şi pază, pentru testarea integrităţii lor profesionale şi morale, prin efectuarea unor verificări de specialitate ale autorităţilor prevăzute la art. 67, care au ca scop prevenirea şi combaterea cazurilor în care aceste persoane pot folosi armele din dotare şi în alte scopuri decât cele prevăzute în prezenta lege.

(8) Dotarea cu arme de tir a cluburilor sportive care au dobândit Certificat de identitate sportivă şi sunt afiliate la federaţiile sportive naţionale de specialitate, precum şi folosirea acestor arme de către sportivi şi antrenori se fac în condiţiile stabilite prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale pentru Sport, cu avizul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

Dotarea personalului propriu cu arme neletale

ART. 70

(1) Pot fi dotate, în conformitate cu art. 68 alin. (4), cu arme neletale persoanele care îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 69 alin. (1) lit. b), c) şi e), precum şi sportivii şi antrenorii de tir, în condiţiile prevăzute la art. 69 alin. (8).

(2) Condiţiile prevăzute la alin. (1) se aplică şi personalului cu atribuţii de gestionare, administrare şi întreţinere a armelor deţinute de persoana juridică sau unităţile prevăzute la art. 68 alin. (1).

Verificarea personalului dotat cu arme şi muniţii, precum şi a stării tehnice a armelor şi muniţiei

ART. 71

(1) Persoanele juridice şi unităţile prevăzute la art. 68 alin. (1) au obligaţia să desfăşoare, periodic, la intervale stabilite de către autorităţile prevăzute la art. 67 sau ori de câte ori acestea solicită, următoarele activităţi:

a) verificarea îndeplinirii de către personalul dotat cu arme şi muniţie a condiţiei prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. e), a cunoaşterii instructajului prevăzut la art. 69 alin. (1) lit. e), precum şi a modului în care sunt respectate prevederile acestuia;

b) verificarea stării tehnice a armelor şi muniţiei, precum şi a condiţiilor în care acestea sunt păstrate, prin armurierii autorizaţi în acest sens.

(2) Autorităţile prevăzute la art. 67 pot solicita să li se comunice rezultatele verificărilor prevăzute la alin. (1) sau pot participa, în mod efectiv, la efectuarea acestor verificări, ori de câte ori consideră necesar.

Poligoanele pentru antrenament şi pentru verificarea armelor

ART. 72

(1) Persoanele juridice şi unităţile prevăzute la art. 68 alin. (1) pot construi şi amenaja poligoane pentru antrenamentul personalului dotat cu arme, precum şi pentru verificarea armelor şi muniţiilor deţinute, în condiţiile prevăzute de prezenta lege.

(2) Personalul desemnat cu administrarea, întreţinerea şi supravegherea poligoanelor trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute la art. 69 alin. (1) şi alin. (4).

(3) Personalul care urmează să desfăşoare în incinta poligonului activităţi permanente de supraveghere a activităţilor care se desfăşoară în această incintă, precum şi activităţi de instruire şi îndrumare a persoanelor care desfăşoară activităţi de antrenament trebuie să deţină atestatul de instructor, acordat de Inspectoratul General al Poliţiei Române, în condiţiile stabilite în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

(4) Activităţile care se pot desfăşura în poligon se stabilesc prin regulamentul de organizare şi funcţionare a acestuia, care se avizează de către autorităţile prevăzute la art. 67.

Categorii de persoane juridice şi unităţi care pot deţine şi folosi diferite tipuri de arme şi muniţii

ART. 73

(1) Următoarele persoane juridice şi unităţi aflate în subordinea, autoritatea sau, după caz, coordonarea acestora pot deţine şi folosi arme şi muniţii, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 68 - 72, după cum urmează:

a) autoritatea publică centrală care răspunde de silvicultură, prin Regia Naţională a Pădurilor, şi subunităţile aparţinând acesteia pot deţine şi folosi arme de foc cu destinaţie utilitară şi muniţia corespunzătoare, pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu ale organelor de control, în domeniul pazei fondului forestier şi ocrotirii animalelor, precum şi arme de vânătoare şi muniţia corespunzătoare, pentru recoltarea planificată a vânatului şi combaterea animalelor dăunătoare;

b) Asociaţia Generală a Vânătorilor şi Pescarilor Sportivi din România şi asociaţiile de vânători sportivi, legal constituite, ce îşi desfăşoară activitatea conform Legii nr. 103/1996, republicată, cu modificările ulterioare, pot deţine şi folosi, prin personalul anume desemnat, arme de foc cu destinaţie utilitară şi muniţia corespunzătoare, pentru paza fondurilor de vânătoare, precum şi arme de vânătoare şi muniţia corespunzătoare, pentru recoltarea planificată a vânatului şi combaterea animalelor dăunătoare;

c) unităţile de învăţământ superior cu profil cinegetic pot deţine şi folosi arme de vânătoare şi arme cu destinaţie utilitară, pentru exercitarea activităţii didactice;

d) autoritatea publică centrală care răspunde de piscicultură şi unităţile aflate în subordinea sau coordonarea acesteia pot deţine şi folosi arme cu destinaţie utilitară cu muniţie fără proiectil, pentru dotarea personalului propriu însărcinat cu îndepărtarea păsărilor dăunătoare;

e) administraţiile aeroporturilor pot deţine şi folosi arme cu destinaţie utilitară cu muniţie fără proiectil, pentru îndepărtarea păsărilor care pot periclita securitatea aeronavelor;

f) autoritatea publică centrală care răspunde de protecţia mediului şi unităţile aflate în subordinea sau coordonarea acesteia pot deţine şi folosi arme de foc cu destinaţie utilitară, precum şi muniţia corespunzătoare, necesare pentru desfăşurarea activităţilor specifice în

domeniul protecţiei şi conservării habitatelor naturale, a diversităţii biologice şi a reţelei naţionale de arii protejate;

g) Federaţia Română de Tir Sportiv, Federaţia Română de Schi şi Biatlon şi cluburile sportive care au secţii de tir sportiv şi biatlon afiliate pot deţine şi folosi arme de tir şi muniţia corespunzătoare, în funcţie de necesităţi, pentru desfăşurarea antrenamentelor sau concursurilor de tir aprobate de aceste federaţii;

h) instituţiile de cultură şi artă, asociaţiile cultural-artistice şi sportive pot deţine şi folosi arme de panoplie pentru activităţile pe care le desfăşoară;

i) centrele de producţie cinematografică, circurile, teatrele şi alte asemenea instituţii de cultură, artă şi sport pot deţine şi folosi arme de recuzită pentru activităţile pe care le desfăşoară.

(2) În cazul armelor deţinute în condiţiile prevăzute la alin. (1) lit. e), dotarea sportivilor cu arme de tir şi muniţia corespunzătoare în vederea desfăşurării antrenamentelor şi concursurilor se poate face numai în incinta poligoanelor, fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 69 alin. (1) lit. a) - d), în conformitate cu regulamentul de organizare şi funcţionare a acestora.

(3) În cazul armelor deţinute în condiţiile prevăzute la alin. (1) lit. f) şi g), dotarea persoanelor desemnate să le folosească, în vederea desfăşurării activităţilor specifice, se poate face fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 69 alin. (1) lit. a) - d), iar în cazul armelor de panoplie, şi fără îndeplinirea condiţiei prevăzute la art. 68 alin. (4).

SECŢIUNEA a 3-a
Regimul procurării, deţinerii şi folosirii armelor şi muniţiilor de către persoanele juridice de drept privat, care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituţii publice

1. Dispoziţii generale privind autorizarea pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor

Autorizaţiile pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor

ART. 74

(1) În vederea procurării de arme şi muniţii sau a construirii şi amenajării de poligoane, persoanele juridice prevăzute la art. 66 alin. (3) trebuie să depună o cerere la autorităţile prevăzute la art. 67, în vederea eliberării autorizaţiei corespunzătoare.

(2) Autorităţile prevăzute la art. 67 eliberează, vizează o dată la 2 ani, preschimbă, retrag sau anulează autorizaţiile pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor, precum şi autorizaţiile pentru construirea şi amenajarea poligoanelor.

(3) Procedura de eliberare, vizare, preschimbare, retragere sau anulare a autorizaţiei pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiei se stabileşte în normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Preschimbarea autorizaţiilor pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor

ART. 75

(1) Autorizaţiile prevăzute la art. 74 alin. (1) se preschimbă în următoarele situaţii:

a) în cazul schimbării denumirii ori sediului persoanei juridice;

b) când autorizaţia a fost pierdută, furată, distrusă sau deteriorată;

c) când au fost folosite în întregime spaţiile destinate vizei sau menţiunilor.

(2) Pentru eliberarea unei noi autorizaţii, persoana juridică este obligată să depună, în acest sens, o cerere la autorităţile prevăzute la art. 67, în termen de 10 zile de la data când a intervenit una dintre situaţiile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi b). Eliberarea unei noi autorizaţii în locul celei declarate pierdute sau furate se face numai după publicarea pierderii sau furtului în Monitorul Oficial al României.

Retragerea şi anularea autorizaţiilor pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor

ART. 76

(1) Autorizaţiile prevăzute la art. 74 alin. (1) se retrag în următoarele situaţii:

a) titularul încetează activitatea care a determinat autorizarea;

b) titularul a săvârşit contravenţii pentru care legea prevede încetarea dreptului de procurare, deţinere şi folosire a armelor;

c) titularul a săvârşit mai mult de două contravenţii prevăzute de prezenta lege, altele decât cele prevăzute la lit. b).

(2) Anularea autorizaţiilor prevăzute la art. 74 alin. (1) se dispune în următoarele situaţii:

a) se constată că, la data acordării autorizaţiei, titularul nu îndeplinea condiţiile prevăzute de lege pentru procurare, deţinere sau folosire a armelor şi muniţiei sau, după caz, condiţiile privind construirea, amenajarea şi funcţionarea poligonului;

b) titularului i s-a acordat autorizaţia pe baza unor documente sau informaţii false.

Obligaţiile persoanelor juridice autorizate să deţină şi să folosească arme şi muniţie

ART. 77

Persoanele juridice autorizate să procure, să deţină şi să folosească arme şi muniţie au următoarele obligaţii:

a) să se prezinte în perioada stabilită de Inspectoratul General al Poliţiei Române la autorităţile prevăzute la art. 67, pentru vizarea autorizaţiei;

b) să anunţe schimbarea sediului, cu cel puţin 10 zile înainte de aceasta, la organul de poliţie în a cărui rază de competenţă este situat noul sediu, pentru efectuarea menţiunilor corespunzătoare în autorizaţie;

c) să anunţe pierderea, furtul sau distrugerea autorizaţiei, la autorităţile prevăzute la art. 67, în termen de 24 de ore de la constatarea evenimentului;

d) în cazul în care persoana juridică încetează activitatea, trebuie să comunice aceasta autorităţilor prevăzute la art. 67 în termen de 10 zile de la acea dată;

e) să prezinte, la autorităţile prevăzute la art. 67, documentele care dovedesc procurarea sau înstrăinarea armelor şi muniţiei, în termen de 10 zile de la procurare sau, după caz, înstrăinare, în vederea efectuării menţiunilor corespunzătoare în conţinutul autorizaţiei.

Condiţiile pentru păstrarea armelor şi muniţiilor, precum şi pentru dotarea personalului angajat

ART. 78

Prevederile art. 68 alin. (3) şi ale art. 69 - 72 se aplică în mod corespunzător şi persoanelor juridice de drept privat, care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituţii publice, în ceea ce priveşte condiţiile în care acestea pot păstra şi dota personalul angajat cu arme şi muniţia corespunzătoare, precum şi cele în care persoanele înarmate aparţinând acestor persoane juridice le pot purta şi folosi.

2. Procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor de către societăţile specializate de pază

Autorizarea procurării armelor şi muniţiei de către societăţile specializate de pază

ART. 79

(1) Societăţile specializate de pază, constituite potrivit Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor, pot fi autorizate, la cerere, să procure de la armurierii autorizaţi în acest sens:

a) numai prin închiriere, arme letale, precum şi muniţia corespunzătoare, cu excepţia situaţiilor în care aceste societăţi sunt constituite în armurieri autorizaţi să efectueze operaţiuni cu arme din această categorie;

b) sub orice formă prevăzută de lege, arme neletale, precum şi muniţia corespunzătoare.

(2) În funcţie de activităţile legale de pază pe care le desfăşoară, societăţile prevăzute la alin. (1) pot fi autorizate să procure arme şi muniţie, după cum urmează:

a) în cazul activităţilor de protecţie a persoanelor: arme de apărare şi pază - numai pentru protecţia persoanelor prevăzute la art. 14 alin. (2), iar arme de autoapărare - pentru protecţia celorlalte categorii de persoane;

b) în cazul activităţilor de pază a obiectivelor, bunurilor şi valorilor: arme letale cu destinaţie utilitară - numai pentru paza sediilor băncilor, partidelor parlamentare, şantierelor arheologice, sediilor şi punctelor de lucru ale societăţilor care desfăşoară activităţi ce constituie monopol de stat, a sediilor armurierilor, depozitelor de arme, muniţii, materii explozive, substanţe toxice, substanţe stupefiante şi medicamente care conţin substanţe stupefiante, metale preţioase şi pietre preţioase, obiectivelor la care se asigură paza cu jandarmi în cooperare cu societăţile specializate de pază, poligoanelor în care se desfăşoară activităţi cu arme letale, precum şi a altor locuri prevăzute de lege în acest sens, iar arme neletale cu destinaţie utilitară - pentru activităţile de pază a celorlalte obiective, bunuri şi valori, desfăşurate potrivit legii;

c) în cazul activităţilor de pază a transporturilor unor valori importante: arme letale cu destinaţie utilitară - numai pentru paza transporturilor cu arme, muniţii, materii explozive, substanţe toxice, substanţe stupefiante şi medicamente care conţin substanţe stupefiante, metale preţioase şi pietre preţioase, înscrisuri de valoare, sume de bani, titluri de credit, cecuri, precum şi cu alte valori prevăzute de lege, iar arme neletale cu destinaţie utilitară - pentru activităţile de pază a celorlalte categorii de transporturi.

(3) Inspectoratul General al Poliţiei Române ţine evidenţa centralizată a tuturor societăţilor specializate de pază autorizate să procure, să deţină şi să folosească arme şi muniţie.

Acordarea autorizaţiei de procurare, deţinere şi folosire a armelor letale şi a muniţiilor

ART. 80

Autorizaţia de procurare, deţinere şi folosire a armelor letale şi a muniţiei pentru societăţile specializate de pază se acordă pentru fiecare contract de prestări servicii încheiat de acestea potrivit Legii nr. 333/2003, valabilitatea autorizaţiei neputând depăşi durata contractului.

Interzicerea portului altor arme pe durata îndeplinirii atribuţiunilor de serviciu

ART. 81

Persoanelor angajate în cadrul societăţilor specializate de pază, care sunt dotate cu arme, le este interzis ca, pe durata îndeplinirii atribuţiunilor de serviciu, să poarte asupra lor alte arme în afară de arma de serviciu.

3. Procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiei de către persoanele juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituţii publice, pentru paza proprie

Autorizarea procurării, deţinerii şi folosirii armelor şi muniţiei pentru paza proprie

ART. 82

Persoanele juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unei instituţii publice şi care îşi asigură paza proprie în condiţiile Legii nr. 333/2003 pot fi autorizate, la cerere, să procure, să deţină şi să folosească pentru desfăşurarea activităţilor de pază numai arme neletale şi muniţia corespunzătoare.

Condiţiile privind păstrarea şi dotarea personalului, precum şi portul şi folosirea armelor destinate pentru paza proprie

ART. 83

Prevederile art. 68 alin. (3) şi ale art. 69 - 72 se aplică în mod corespunzător şi persoanelor juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituţii publice, în ceea ce priveşte condiţiile în care acestea pot păstra şi dota personalul angajat cu arme destinate pentru paza proprie şi cu muniţia corespunzătoare, precum şi cele în care persoanele înarmate aparţinând acestor persoane juridice le pot purta şi folosi.

4. Procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiei pentru activităţi cultural-artistice

Procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiei pentru activităţi cultural-artistice

ART. 84

(1) Persoanele juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea unor instituţii publice şi care desfăşoară activităţi artistice în centrele de producţie

cinematografică şi televiziune, precum şi în cadrul unor spectacole de circ şi teatru pot fi autorizate, la cerere, de către autorităţile prevăzute la art. 67, să procure arme de panoplie şi, după caz, de recuzită, în condiţiile stabilite pentru persoanele prevăzute la art. 73 alin. (1) lit. f) şi g).

(2) Prevederile art. 68 alin. (3) şi alin. (5) - (7), ale art. 69 alin. (1) lit. e) şi alin. (2) - (4) şi ale art. 70 - 72 se aplică în mod corespunzător în cazul persoanelor juridice prevăzute la alin. (1) în ceea ce priveşte condiţiile în care acestea pot păstra şi dota personalul angajat cu arme şi muniţia corespunzătoare, precum şi cele în care persoanele înarmate aparţinând acestor persoane juridice le pot purta şi folosi.

5. Regimul funcţionării poligoanelor de tragere aparţinând persoanelor juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea instituţiilor publice

Autorizarea funcţionării poligoanelor de tragere

ART. 85

(1) În funcţie de obiectul lor de activitate, persoanele juridice de drept privat care nu sunt subordonate sau aflate în coordonarea instituţiilor publice pot construi şi amenaja poligoane de tragere pentru arme letale, care, la cerere, pot fi autorizate de către autorităţile prevăzute la art. 67 să funcţioneze, după cum urmează:

a) poligoane de tragere pentru pregătirea personalului propriu - în cazul societăţilor specializate de pază;

b) poligoane de tragere pentru verificarea armelor şi muniţiilor - în cazul armurierilor autorizaţi să producă şi să repare arme;

c) poligoane de tragere pentru antrenament şi agrement - în cazul persoanelor juridice autorizate să organizeze activităţi de tragere pentru antrenament şi divertisment.

(2) Autorizaţia prevăzută la alin. (1) se poate acorda dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

a) poligoanele de tragere sunt omologate de către Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor;

b) personalul desemnat pentru administrarea, întreţinerea şi supravegherea poligoanelor de tragere trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute la art. 69 alin. (1) şi (4);

c) personalul desemnat pentru supravegherea activităţilor care se desfăşoară în incinta poligoanelor de tragere, precum şi pentru desfăşurarea activităţilor de instruire şi îndrumare a persoanelor care execută trageri de verificare a armelor, antrenamente de tragere sau, după caz, urmează cursurile de instruire teoretică şi practică prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. g) trebuie să îndeplinească condiţia prevăzută la art. 72 alin. (3);

d) să existe personal specializat, angajat permanent, desemnat pentru a acorda primul ajutor şi asistenţă medicală de urgenţă în cazul eventualelor accidente produse în incinta poligonului.

(3) Activităţile care se pot desfăşura în poligoanele de tragere se stabilesc prin regulamentul de organizare şi funcţionare a acestora, care se avizează de autorităţile prevăzute la art. 67.

Condiţiile procurării armelor şi muniţiilor destinate folosirii în incinta poligoanelor de tragere

ART. 86

(1) Persoanele juridice ale căror poligoane au fost autorizate să funcţioneze în condiţiile stabilite la art. 85 alin. (1) lit. a) şi c) pot fi autorizate, la cerere, să procure de la armurierii autorizaţi în acest sens:

a) numai prin închiriere, arme letale, precum şi muniţia corespunzătoare;

b) sub orice formă prevăzută de lege, arme neletale, precum şi muniţia corespunzătoare.

(2) În vederea acordării autorizaţiei pentru procurarea, deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiei de către autorităţile prevăzute la art. 67, persoanele juridice prevăzute la art. 85 alin. (1) întocmesc planul de dotare cu arme şi muniţie, care se depune la aceste autorităţi împreună cu cererea de autorizare.

(3) Poate fi autorizată numai procurarea acelor arme şi muniţii care corespund celor pentru care poligonul a fost omologat să fie folosite în incinta acestuia. Cantitatea de arme şi muniţie care poate fi procurată se stabileşte de către autoritatea care acordă autorizaţia, în raport cu necesarul de arme şi muniţie înscris în planul de dotare prevăzut la alin. (2).

Condiţiile accesului diferitelor categorii de persoane în incinta poligoanelor de tragere

ART. 87

(1) În funcţie de destinaţia poligoanelor de tragere, în incinta acestora sunt admise accesul şi desfăşurarea activităţilor de tragere cu arma, pentru următoarele categorii de persoane:

a) în cazul poligoanelor prevăzute la art. 85 alin. (1) lit. a) - numai personalul angajat la societatea specializată de pază, desemnat să poarte şi să folosească arme şi muniţie;

b) în cazul poligoanelor prevăzute la art. 85 alin. (1) lit. b) - numai personalul specializat pentru repararea şi testarea armelor, din cadrul armurierilor autorizaţi să repare arme;

c) în cazul poligoanelor prevăzute la art. 85 alin. (1) lit. c) - numai titularii unui permis de armă sau, după caz, persoanele care au absolvit sau urmează cursul de instruire prevăzut la art. 15 alin. (1) lit. g).

(2) Persoanele care au acces în incinta poligoanelor de tragere în condiţiile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi c) pot executa trageri numai cu arme de acelaşi fel cu cele care le sunt date în dotare, respectiv cele înscrise în permisul de armă sau pentru procurarea cărora urmează cursul de instruire prevăzut la art. 15 alin. (1) lit. g).

(3) În situaţiile prevăzute la alin. (1) lit. a) şi c), accesul în incinta poligonului de tragere este permis şi cu armele aflate în dotarea persoanei sau, după caz, în permisul de armă al cărui titular este, în vederea executării tragerilor cu aceste arme. În cazul titularilor dreptului de deţinere a armelor înscrise în permisul de armă, accesul este permis numai dacă aceştia prezintă autorizaţia prevăzută la art. 29.

(4) În cazul în care poligoanele prevăzute la art. 85 alin. (1) lit. c) sunt destinate exclusiv pentru tragerile cu arme neletale, accesul în incinta acestora este permis oricărei persoane care a împlinit vârsta de 14 ani, cu condiţia ca, în cazul minorilor sub 18 ani, aceştia să fie însoţiţi de o persoană majoră. Accesul acestor persoane în incinta poligonului este permis şi cu armele şi muniţia deţinute de acestea numai dacă sunt titulare ale certificatelor de deţinător în care armele să fie înscrise.

(5) În cazul apariţiei unor incidente în incinta poligoanelor de tragere, în urma cărora au rezultat victime sau pagube materiale neplanificate, administratorul poligonului are obligaţia să acţioneze în condiţiile prevăzute la art. 35 alin. (1) şi (2).

CAP. IV
Regimul circulaţiei armelor şi muniţiilor

SECŢIUNEA 1
Dispoziţii generale

Condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească armele şi muniţiile pentru a putea fi deţinute sau comercializate

ART. 88

(1) Armele şi muniţiile fabricate pe teritoriul României pot fi deţinute sau comercializate numai dacă îndeplinesc următoarele condiţii:

a) sunt marcate de armurierul autorizat să le producă;

b) sunt omologate de Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor;

c) armele sunt înregistrate în Registrul Naţional al Armelor şi sunt însoţite de cartea de identitate a armei.

(2) Armele şi muniţiile fabricate în străinătate, introduse pe teritoriul României, pot fi comercializate sau, după caz, deţinute de persoane fizice sau juridice din România, numai dacă:

a) sunt marcate de producătorul din străinătate;

b) sunt avizate de Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor, pentru conformitate cu normele de omologare;

c) armele au fost înregistrate în Registrul Naţional al Armelor şi s-a eliberat câte o carte de identitate pentru fiecare armă.

(3) Sunt exceptate de la îndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (2) armele şi muniţiile care tranzitează, în condiţiile legii, teritoriul României.

SECŢIUNEA a 2-a
Marcarea armelor şi muniţiilor

Marcarea armelor şi muniţiilor produse de armurierii români

ART. 89

(1) Armurierii români autorizaţi să producă arme şi muniţii au obligaţia ca, în procesul de fabricaţie a acestora, să aplice pe arme şi muniţii marcaje destinate identificării acestora.

(2) Marcajele prevăzute la alin. (1) trebuie să cuprindă următoarele elemente:

a) indicativul de ţară al României;

b) indicativul armurierului care le produce;

c) indicativul corespunzător categoriei prevăzute în anexă din care face parte arma sau, după caz, muniţia pe care se aplică;

d) anul de fabricaţie al armelor şi muniţiilor şi numărul de ordine al fiecărei arme, stabilit pentru fiecare categorie dintre cele prevăzute în anexă.

(3) Forma şi conţinutul elementelor prevăzute la alin. (2) se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Evidenţa armelor şi muniţiilor fabricate

ART. 90

(1) Armurierii care produc arme şi muniţii au obligaţia de a ţine evidenţa armelor şi muniţiilor fabricate, în registre constituite cu avizul Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti sau al inspectoratelor de poliţie judeţene în a căror rază teritorială de competenţă îşi au sediile sociale.

(2) Registrele constituite în conformitate cu alin. (1) se înregistrează la Inspectoratul General al Poliţiei Române care ţine evidenţa registrelor tuturor armurierilor autorizaţi să producă arme şi muniţii.

(3) Evidenţa care se ţine în registrele prevăzute la alin. (1) se constituie după criteriul elementelor prevăzute la art. 89 alin. (2) lit. b) - d).

(4) Evidenţa armelor militare, a armelor de apărare şi pază, precum şi a muniţiilor corespunzătoare constituie informaţii secrete de stat, se ţine în registre separate constituite potrivit legii, iar evidenţa celorlalte arme letale, a armelor neletale, precum şi a muniţiilor corespunzătoare, constituie informaţii secrete de serviciu.

Păstrarea registrelor de evidenţă a armelor şi muniţiilor fabricate

ART. 91

(1) Registrele prevăzute la art. 90 alin. (1) se păstrează de armurierii autorizaţi să producă arme şi muniţii, timp de 10 ani, după care se depun, pentru arhivare, la Inspectoratul General al Poliţiei Române.

(2) În situaţia în care armurierii îşi încetează activitatea de producere a armelor şi muniţiilor, registrele prevăzute la art. 90 alin. (1) se depun la Inspectoratul General al Poliţiei Române, în termen de 10 zile de la încetarea activităţii.

SECŢIUNEA a 3-a
Omologarea armelor şi muniţiilor

Activitatea de omologare a armelor şi muniţiilor

ART. 92

(1) Activitatea de omologare a armelor şi muniţiilor se desfăşoară prin Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor şi structurile specializate ale acesteia şi are ca scop instituirea unui regim de impunere şi respectare a criteriilor de siguranţă stabilite prin normele de omologare a armelor şi muniţiilor.

(2) Scopul activităţii de omologare prevăzute la alin. (1) se realizează prin îndeplinirea următoarelor obiective:

a) caracteristicile tehnice ale armelor şi muniţiei să corespundă destinaţiilor stabilite prin prezenta lege;

b) deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor să îndeplinească asemenea criterii de siguranţă, încât să nu implice riscul producerii de accidente prin care să se pericliteze viaţa, sănătatea, integritatea fizică a deţinătorului sau a persoanelor care nu sunt implicate în

situaţiile care impun folosirea legală a armelor, precum şi a producerii de accidente prin care pot fi produse pagube materiale;

c) deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor să îndeplinească asemenea criterii de siguranţă, încât să nu fie pus în pericol mediul înconjurător.

(3) În scopul îndeplinirii obiectivelor prevăzute la alin. (2), sunt supuse omologării următoarele:

a) armele, muniţiile şi componentele acestora;

b) liniile tehnologice de producere a armelor şi muniţiilor, precum şi spaţiile în care acestea funcţionează;

c) instrumentele destinate reparării armelor şi muniţiilor, precum şi spaţiile în care urmează să se desfăşoare activităţile de reparaţii;

d) spaţiile destinate depozitării şi păstrării armelor şi muniţiilor;

e) poligoanele de tragere cu arme;

f) mijloacele de transport destinate transportului armelor şi muniţiilor.

(4) Îndeplinirea criteriilor stabilite prin normele de omologare de către elementele prevăzute la alin. (3) se atestă prin certificat de omologare eliberat de Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor.

(5) În cazul armelor şi muniţiilor prevăzute la art. 88 alin. (2), îndeplinirea criteriilor stabilite în normele de omologare se atestă prin certificat de atestare a îndeplinirii condiţiilor de omologare, eliberat de Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor.

Regimul normelor şi certificatelor de omologare

ART. 93

(1) Normele de omologare prevăzute la art. 92 alin. (1) se stabilesc prin ordin al conducătorului Autorităţii Naţionale pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor şi se publică în Monitorul Oficial al României, cu excepţia celor referitoare la armele militare, precum şi a muniţiilor corespunzătoare, care constituie informaţii secrete de stat şi se comunică numai instituţiilor interesate.

(2) Certificatele de omologare pentru elementele prevăzute la art. 92 alin. (3) lit. a) - d), corespunzătoare armelor militare şi muniţiilor aferente, precum şi certificatele de atestare a îndeplinirii condiţiilor de omologare pentru aceste arme şi muniţii constituie informaţii secrete de stat.

Inspecţia tehnică periodică

ART. 94

(1) Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor efectuează, prin structurile sale specializate, inspecţia tehnică periodică a elementelor prevăzute la art. 92 alin. (3), în vederea verificării îndeplinirii de către acestea a condiţiilor de omologare.

(2) În cazul în care se constată, cu ocazia efectuării inspecţiei prevăzute la alin. (1), că elementele verificate îndeplinesc condiţiile de omologare, structurile specializate ale Autorităţii Naţionale pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor eliberează persoanei fizice sau juridice căreia îi aparţin, certificatul de efectuare a inspecţiei tehnice periodice.

(3) Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor poate autoriza anumiţi armurieri legal constituiţi să efectueze inspecţia tehnică periodică a armelor şi să elibereze certificatul prevăzut la alin. (2).

(4) Armurierii prevăzuţi la alin. (3) nu pot fi autorizaţi să efectueze inspecţia tehnică periodică a elementelor prevăzute la art. 92 alin. (3) care le aparţin.
(5) Cheltuielile ocazionate de efectuarea inspecţiei tehnice prevăzute la alin. (1) se suportă de către deţinătorul legal al elementelor verificate.

Regimul armelor care au devenit improprii folosirii

ART. 95

(1) Armele care datorită unor defecţiuni iremediabile au devenit improprii folosirii se examinează de către o comisie specializată din cadrul Autorităţii Naţionale pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor. Piesele ce pot fi refolosite din acestea se redau la armurieri, care, după ce le valorifică, rambursează contravaloarea proprietarilor de drept împreună cu o copie a facturii.
(2) Armele care nu mai pot fi aduse în stare de funcţionare se pot păstra ca arme de colecţie ori panoplie, iar cele nevandabile scoase din uz sau părţi componente din acestea se predau armurierilor autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de distrugere a acestora.

Metodologia de omologare

ART. 96

Procedura acordării certificatelor de omologare, a certificatelor de atestare a îndeplinirii condiţiilor de omologare, precum şi a certificatelor de efectuare a inspecţiei tehnice periodice se stabileşte prin metodologia de omologare, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Autorităţii Naţionale pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor.

SECŢIUNEA a 4-a
Registrul Naţional al Armelor

Organizarea şi funcţionarea Registrului Naţional al Armelor

ART. 97

(1) În cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române se constituie Registrul Naţional al Armelor, ca sistem complex de prelucrare a datelor cu privire la evidenţa armelor, a deţinătorilor de arme, precum şi a operaţiunilor cu arme şi muniţii, necesar pentru îndeplinirea atribuţiilor legale privind gestionarea aplicării dispoziţiilor prezentei legi.
(2) Inspectoratul General al Poliţiei Române exercită, prin structura care administrează Registrul Naţional al Armelor, următoarele atribuţii în domeniul gestionării regimului circulaţiei armelor şi muniţiei:
a) emite, preschimbă şi, după caz, retrage sau anulează cărţile de identitate ale armelor prevăzute la art. 88 alin. (1) şi (2);
b) gestionează evidenţa operaţiunilor cu arme şi muniţii, introducând menţiunile corespunzătoare în cărţile de identitate ale armelor cu privire la aceste operaţiuni, precum şi cu privire la persoanele care le-au procurat şi către care s-au înstrăinat acestea;
c) gestionează evidenţa armurierilor care desfăşoară operaţiuni cu arme;

d) gestionează evidenţa etapelor procedurale parcurse de autorităţile competente în cazurile de declarare a pierderii, furtului sau distrugerii armelor şi muniţiilor aflate în circulaţie, operând menţiunile corespunzătoare în evidenţe;

e) cooperează cu instituţiile similare din străinătate şi cu reprezentanţele diplomatice şi oficiile consulare ale României din străinătate, pentru monitorizarea operaţiunilor cu arme.

(3) Organizarea şi funcţionarea Registrului Naţional al Armelor se aprobă prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.

Emiterea cărţilor de identitate ale armelor

ART. 98

(1) Cărţile de identitate ale armelor prevăzute la art. 88 alin. (1) se emit după încheierea procesului de producţie a acestora, pe baza datelor înscrise în registrele prevăzute la art. 90 alin. (1), precum şi a certificatelor de omologare.

(2) Cărţile de identitate ale armelor prevăzute la art. 88 alin. (2) se emit pe baza documentelor de procurare, a elementelor de marcare aplicate pe arme, precum şi a certificatelor de atestare a îndeplinirii condiţiilor de omologare.

(3) Armurierul care a procurat armele prevăzute la art. 88 alin. (2) este obligat să solicite Inspectoratului General al Poliţiei Române eliberarea cărţilor de identitate, în termen de 5 zile de la data obţinerii certificatelor de atestare a îndeplinirii condiţiilor de omologare.

(4) Înstrăinarea armelor de către armurierul producător, respectiv de către cel care le-a procurat din străinătate, se poate face numai după obţinerea cărţilor de identitate pentru fiecare armă produsă sau, după caz, procurată.

Regimul cărţii de identitate a armei

ART. 99

(1) Cartea de identitate a armei trebuie să însoţească în permanenţă arma, indiferent de deţinătorul legal al acesteia. Nu pot fi supuse operaţiunilor prevăzute de prezenta lege armele care nu sunt însoţite de cărţile de identitate ale acestora.

(2) În cazul scoaterii armelor de pe teritoriul României în vederea înstrăinării acestora în condiţiile legii, armurierul autorizat să le comercializeze are obligaţia să depună cărţile de identitate ale acestor arme la Inspectoratul General al Poliţiei Române.

Pierderea, furtul, distrugerea şi deteriorarea cărţilor de identitate

ART. 100

(1) Pierderea, furtul, distrugerea sau deteriorarea cărţilor de identitate ale armelor se declară în termen de 48 de ore de la constatarea evenimentului sau de îndată ce este posibil, la autoritatea care le-a eliberat.

(2) Eliberarea unor noi cărţi de identitate ale armelor în locul celor declarate pierdute sau furate se poate face numai după publicarea pierderii sau, după caz, a furtului, în Monitorul Oficial al României.

Excepţii în cazul armelor militare

ART. 101

Sunt exceptate de la prevederile art. 94 - 98 armele militare, a căror evidenţă se ţine de către instituţiile care au dreptul să le procure, să le deţină, să le folosească şi să le înstrăineze, în condiţiile stabilite prin ordin al conducătorului fiecăreia dintre instituţiile respective.

Procedurile de aplicare a regimului cărţii de identitate a armei

ART. 102

Procedurile de aplicare a prevederilor art. 98 - 100 se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAP. V
Regimul operaţiunilor cu arme şi muniţii

SECŢIUNEA 1
Dispoziţii generale
Efectuarea operaţiunilor cu arme

ART. 103

(1) Operaţiunile cu arme şi muniţii pe teritoriul României pot fi efectuate numai de către sau prin intermediul armurierilor autorizaţi în acest sens, în condiţiile stabilite prin prezenta lege, cu excepţia persoanelor fizice care, în baza autorizaţiei de procurare, pot cumpăra din străinătate şi introduce în ţară, în condiţiile legii, arme letale şi neletale.

(2) Producerea, confecţionarea, modificarea, prelucrarea, experimentarea, casarea şi distrugerea armelor letale şi armelor neletale pot fi efectuate numai de către armurierii constituiţi în subordonarea sau coordonarea instituţiilor care au competenţe în domeniul apărării, siguranţei naţionale şi ordinii publice, în condiţiile stabilite prin ordine ale conducătorilor fiecăreia dintre aceste instituţii.

(3) Operaţiunile cu arme letale şi cu arme neletale, cu excepţia producerii, confecţionării, modificării, prelucrării, experimentării, casării şi distrugerii, pot fi efectuate de către armurierii autorizaţi în acest sens.

(4) Procedura autorizării persoanelor fizice desemnate să desfăşoare operaţiuni cu arme şi muniţii în structura armurierilor menţionaţi în art. 104 alin. (1) se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Armurierii

ART. 104

(1) Sunt armurieri de drept următoarele categorii de persoane juridice:

a) instituţiile publice care au competenţe în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale, precum şi persoanele juridice aflate, potrivit legii, în subordonarea sau coordonarea acestora;

b) instituţiile publice şi unităţile aflate în subordonarea sau coordonarea celor prevăzute la lit. a), care, prin competenţele conferite de lege, desfăşoară activităţi ce necesită deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor, precum şi Federaţia Română de Tir Sportiv, Federaţia Română de Schi şi Biatlon, cluburile sportive afiliate acestora şi gestionarii fondurilor de vânătoare.

(2) Se pot constitui în armurieri, la cerere, dacă îndeplinesc condiţiile prevăzute de prezenta lege, societăţile comerciale care nu se află în subordonarea sau coordonarea persoanelor juridice prevăzute la alin. (1) lit. a).

Categorii de operaţiuni care pot fi desfăşurate de către armurieri

ART. 105

(1) Persoanele juridice prevăzute la art. 104 alin. (1) sunt autorizate să efectueze operaţiuni cu arme şi muniţii, după cum urmează:

a) instituţiile publice care au competenţe în domeniul apărării, ordinii publice şi siguranţei naţionale, precum şi persoanele juridice aflate, potrivit legii, în subordonarea sau coordonarea acestora, pentru toate categoriile de operaţiuni cu arme şi muniţii;

b) instituţiile publice şi unităţile aflate în subordonarea sau coordonarea acestora, care, prin competenţele conferite de lege, desfăşoară activităţi ce necesită deţinerea şi folosirea armelor şi muniţiilor, pentru operaţiuni de procurare, înstrăinare în scop necomercial, reparare şi depozitare.

(2) Persoanele juridice prevăzute la art. 104 alin. (2) pot fi autorizate, la cerere, să desfăşoare următoarele operaţiuni cu arme letale şi arme neletale: reparare, vânzare, cumpărare, închiriere, schimb, donaţie, import, export, transfer, transport, transbordare şi depozitare.

(3) Constituirea şi activitatea persoanelor juridice care au ca obiect de activitate importul sau exportul de arme şi muniţii sunt supuse controlului autorităţilor cu atribuţii în domeniul exporturilor strategice.

SECŢIUNEA a 2-a
Regimul constituirii armurierilor

Constituirea armurierilor

ART. 106

(1) Societăţile comerciale prevăzute la art. 104 alin. (2) se pot constitui ca armurieri, cu avizul structurii specializate din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române, prin includerea în obiectul de activitate a operaţiunilor cu arme şi muniţii.

(2) Avizul prevăzut la alin. (1) se solicită de către asociaţii societăţii comerciale, cu ocazia îndeplinirii procedurilor legale de înfiinţare sau, după caz, de schimbare a obiectului de activitate al societăţii.

(3) Avizul prevăzut la alin. (1) se acordă numai dacă toţi asociaţii şi administratorii îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. c) şi d), iar cei care desfăşoară activităţi ce implică accesul efectiv la arme şi muniţii îndeplinesc şi condiţiile prevăzute la art. 15 alin. (1) lit. a) şi lit. e) - g).

Reînnoirea şi retragerea avizului de constituire a armurierilor

ART. 107

(1) Societăţile comerciale constituite ca armurieri sunt obligate să solicite reînnoirea avizului ori de câte ori se schimbă asociaţii sau administratorii acestora, precum şi cu ocazia schimbării sediului social.

(2) Avizul prevăzut la art. 106 alin. (1) se retrage de către autoritatea care l-a acordat, în situaţia în care aceasta constată că asociaţii şi administratorii armurierului legal constituit nu

mai îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 106 alin. (3). Retragerea avizului are ca efect pierderea calităţii de armurier a societăţii comerciale.

SECŢIUNEA a 3-a
Regimul efectuării operaţiunilor cu arme şi muniţii

Autorizarea desfăşurării operaţiunilor cu arme şi muniţii de către armurieri

ART. 108

(1) Armurierii constituiţi în condiţiile prevăzute la art. 106 pot efectua operaţiuni cu arme şi muniţii, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor Legii nr. 31/1996 privind regimul monopolului de stat, cu modificările şi completările ulterioare, numai după obţinerea autorizaţiei pentru operaţiuni cu arme şi muniţii, acordată de autorităţile competente pentru fiecare categorie de operaţiuni dintre cele prevăzute la alin. (3).

(2) Autorităţile competente să acorde autorizaţia prevăzută la alin. (1) sunt Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti sau inspectoratele judeţene de poliţie în a căror rază teritorială îşi are sediul social armurierul sau, după caz, punctul de lucru unde urmează să se desfăşoare operaţiunile pentru care se solicită autorizarea, precum şi Inspectoratul General al Poliţiei Române.

(3) Autorizaţia pentru desfăşurarea operaţiunilor de comercializare sau, după caz, depozitare a armelor şi muniţiilor se acordă armurierului care îndeplineşte următoarele condiţii:

a) deţine spaţii corespunzătoare, destinate efectuării operaţiunilor cu arme şi muniţii, care sunt omologate în condiţiile prezentei legi şi sunt asigurate cu amenajări tehnice de protecţie şi sisteme electronice de alarmare, avizate de organele de poliţie şi conectate la dispecerate de alarmare şi intervenţie specializate;

b) deţine spaţii corespunzătoare, destinate depozitării armelor, precum şi spaţii destinate exclusiv depozitării muniţiilor, capselor sau pulberilor pentru muniţie, omologate în condiţiile prezentei legi şi asigurate în condiţiile stabilite la lit. a).

(4) Autorizaţia pentru desfăşurarea operaţiunilor de reparare a armelor se acordă numai dacă armurierul îndeplineşte următoarele condiţii:

a) spaţiile în care urmează să se desfăşoare activităţile de reparaţii sunt omologate în condiţiile prezentei legi şi asigurate în condiţiile stabilite la alin. (3) lit. a);

b) deţine spaţii corespunzătoare destinate depozitării armelor, precum şi spaţii destinate exclusiv depozitării muniţiilor, capselor sau pulberilor pentru muniţie, omologate în condiţiile prezentei legi şi asigurate în condiţiile stabilite la alin. (3) lit. a);

c) deţine instrumente destinate reparării armelor şi muniţiilor, omologate în condiţiile prezentei legi;

d) deţine, după caz, poligoane pentru verificarea armelor, omologate în condiţiile prezentei legi.

(5) Autorizaţia pentru desfăşurarea operaţiunilor de transport se acordă numai dacă armurierul îndeplineşte următoarele condiţii:

a) deţine în mod legal şi utilizează mijloace de transport omologate în condiţiile legii de Registrul Auto Român şi de Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor;

b) deţine, după caz, spaţii corespunzătoare, destinate depozitării armelor, precum şi spaţii destinate exclusiv depozitării muniţiilor, capselor sau pulberilor pentru muniţie, omologate în condiţiile prezentei legi şi asigurate în condiţiile stabilite la alin. (3) lit. a).

(6) Este interzisă amenajarea depozitelor de arme şi muniţii în incinta imobilelor de locuinţe.

(7) În autorizaţia prevăzută la alin. (1) se menţionează în mod expres categoriile de operaţiuni cu arme şi muniţii care pot fi efectuate de către armurier, iar în funcţie de spaţiul destinat acestora şi de nivelul de securitate, numărul armelor şi cantitatea de muniţie ce poate fi depozitată în acestea.

Categorii de operaţiuni care pot fi desfăşurate de armurierii autorizaţi

ART. 109

Armurierii autorizaţi în condiţiile art. 108 pot desfăşura următoarele activităţi:

a) cei autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de comercializare a armelor şi muniţiilor: cumpărare, vânzare, închiriere, schimb, import, export şi transfer de arme şi muniţii, precum şi intermedierea efectuării acestor operaţiuni;

b) cei autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de reparare a armelor: reparare şi verificare a armelor, efectuarea inspecţiilor tehnice periodice în baza autorizării acordate de Autoritatea Naţională pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor, în condiţiile prevăzute la art. 94 alin. (3), precum şi confecţionarea muniţiei pentru arme de vânătoare cu alice;

c) cei autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de transport: să efectueze transporturi de arme şi muniţii în ţară, în şi din străinătate, cu mijloace de transport proprii sau închiriate, omologate în condiţiile legii.

Obligaţiile armurierilor autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de comerţ cu arme şi muniţii

ART. 110

(1) Armurierii autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de comerţ cu arme şi muniţii au următoarele obligaţii:

a) să introducă în circuitul comercial numai armele şi muniţiile care îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 88 alin. (1) şi (2);

b) să comercializeze armele şi muniţiile numai către persoanele fizice şi juridice autorizate să le procure;

c) să procure arme şi muniţii numai de la persoane juridice române sau străine, autorizate să desfăşoare asemenea operaţiuni, precum şi de la persoane fizice care le deţin şi le înstrăinează în condiţii de legalitate;

d) să îşi constituie registre în care să ţină evidenţa operaţiunilor cu arme şi muniţii, conform modelelor aprobate prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor, care au regim special şi se înregistrează la autorităţile prevăzute la art. 108 alin. (2) şi să le prezinte, pentru control, poliţiştilor anume desemnaţi;

e) să prezinte la control organelor de poliţie abilitate documentele de efectuare a operaţiunilor cu arme şi muniţii, precum şi documentele în baza cărora au vândut armele;
f) să comunice lunar autorităţilor prevăzute la art. 108 alin. (2) lista persoanelor fizice şi juridice care au procurat sau, după caz, de la care au procurat arme şi muniţii, precum şi datele de identificare ale acestor arme şi muniţii;
g) să asigure condiţiile de securitate deplină a armelor şi muniţiilor aflate în gestiune, să nu expună în vitrină arme autentice, iar cumpărătorii sau vizitatorii să nu aibă posibilitatea de a lua o armă din rastel sau raft;
h) să înscrie în autorizaţia de procurare, eliberată de organele de poliţie şi prezentată de cumpărător, datele necesare identificării armei vândute, numărul facturii şi poziţia din registrul de evidenţă a armelor depuse spre vânzare;
i) să elibereze deponentului o dovadă de primire a armelor şi muniţiilor, iar după vânzare, o copie de pe factură;
j) să anunţe imediat organul de poliţie când constată că la armele primite în consignaţie de la persoanele fizice şi juridice sunt modificări vizibile sau prezintă alte caracteristici decât cele originale;
k) să solicite avizul poliţiei pentru persoanele angajate să facă operaţiuni cu arme şi muniţii.
(2) Registrele prevăzute la alin. (1) lit. d) se păstrează de către armurieri timp de 5 ani şi trebuie să cuprindă date necesare pentru identificarea fiecărei arme, respectiv: tipul, marca, modelul, calibrul, conţinutul marcajului, precum şi datele de identitate ale furnizorului şi ale destinatarului fiecărei operaţiuni. După împlinirea termenului de 5 ani, registrele se depun, pentru arhivare, la autorităţile prevăzute la art. 108 alin. (2).
(3) În vederea desfăşurării operaţiunilor comerciale de import şi export cu arme şi muniţii, care sunt condiţionate, potrivit legii, de obţinerea prealabilă a licenţelor automate de import sau export, armurierii sunt obligaţi să solicite avizul structurii specializate din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române, pe această licenţă.
(4) Licenţa de import-export se eliberează individual, pentru fiecare transport şi numai pentru tipul, marca şi cantităţile de arme şi muniţii care fac obiectul fiecărei operaţiuni. Termenul de valabilitate a avizului este de 3 luni de la data acordării. Neefectuarea în acest termen a operaţiunii pentru care s-a acordat avizul, indiferent de motiv, duce la pierderea licenţei respective.
(5) În termen de 30 de zile de la efectuarea importului sau exportului, persoana juridică trebuie să depună la autoritatea prevăzută la art. 108 alin. (2) documentele în baza cărora s-a efectuat operaţiunea.

Obligaţiile armurierilor autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de reparare a armelor

ART. 111

Armurierii autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de reparare a armelor au următoarele obligaţii:
a) să comunice la inspectoratele de poliţie judeţene sau Direcţia Generală de Poliţie a municipiului Bucureşti lista armelor primite la reparat ori cărora le-au schimbat una sau mai multe piese, precum şi a posesorilor acestor arme;
b) să ţină evidenţa reparaţiilor efectuate în registrele constituite potrivit art. 110 alin. (1) lit. d) şi să le prezinte organelor de poliţie competente pentru control;

c) să nu primească spre reparare decât arme pentru care se face dovada că sunt deţinute legal;
d) în cazul în care posesorul armei nu face dovada că o deţine legal, să înştiinţeze de îndată organul de poliţie cel mai apropiat.

Obligaţiile armurierilor autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de transport al armelor şi muniţiilor

ART. 112

(1) Armurierii autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de transport al armelor şi muniţiilor au următoarele obligaţii:
a) să asigure paza transporturilor cu arme pe care le efectuează, precum şi condiţiile de siguranţă ale acestora;
b) să ţină evidenţa operaţiunilor de transport efectuate, a rutelor urmate, a cantităţilor de arme şi muniţii transportate, precum şi a beneficiarilor operaţiunii efectuate, în registre constituite potrivit art. 110 alin. (1) lit. d);
c) să se asigure de scopurile licite ale beneficiarilor operaţiunilor de transport, precum şi de provenienţa legală a armelor transportate;
d) să comunice organelor de poliţie în a căror rază de competenţă se află locul de destinaţie al transportului, cu 5 zile înainte de efectuarea acestuia, o copie a planului de pază al transportului de arme şi muniţii sau a ordinului de transport.
(2) Condiţiile minime de securitate a transportului de arme şi muniţii se stabilesc prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

Procedura acordării avizelor şi autorizaţiilor pentru armurieri

ART. 113

Procedura acordării avizelor şi autorizaţiilor prevăzute în prezenta secţiune se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAP. VI
Regimul procurării, deţinerii, portului şi folosirii armelor şi muniţiilor de către rezidenţii statelor membre pe teritoriul României şi de către cetăţenii români pe teritoriile statelor membre. Regimul operaţiunilor cu arme şi muniţii desfăşurate între armurierii români şi cei ai statelor membre

Procurarea armelor letale de pe teritoriul României

ART. 114

(1) Procurarea unei arme letale, precum şi a muniţiilor corespunzătoare, de pe teritoriul României, de către rezidenţii statelor membre, în scopul scoaterii acesteia din ţară, se poate face, în condiţiile prezentei legi, numai în baza autorizaţiei de procurare a armei sau, după caz, a muniţiei, eliberată de Direcţia Generală de Poliţie a m municipiului Bucureşti, de inspectoratele judeţene de poliţie în a căror rază teritorială de competenţă îşi desfăşoară activitatea de comercializare a armelor armurierul de la care urmează să fie procurată arma, precum şi de către Inspectoratul General al Poliţiei Române.

(2) Autorizaţia prevăzută la alin. (1) se eliberează la cerere, dacă solicitantul îndeplineşte următoarele condiţii:
a) a împlinit vârsta de 18 ani;
b) face dovada faptului că este rezident al unui stat membru;
c) prezintă autorizaţia de procurare a armei sau, după caz, a muniţiei, eliberată de autorităţile competente ale statului al cărui rezident este, cu excepţia cazului în care în acel stat procurarea armei nu este condiţionată de obţinerea unei autorizaţii prealabile;
d) nu prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranţa naţională, viaţa şi integritatea corporală a persoanelor, conform datelor şi informaţiilor existente la organele competente.
(3) Este interzisă deţinerea pe teritoriul României a armelor de apărare şi pază de către rezidenţii statelor membre, cu excepţia cazurilor prevăzute la art. 56 şi art. 129 alin. (2). Procurarea acestor arme este permisă numai prin intermediul armurierilor români autorizaţi să le transfere în afara teritoriului României.
(4) În cazul în care procurarea armelor letale, precum şi a muniţiilor corespunzătoare se face prin intermediul armurierilor români autorizaţi să le transfere în afara teritoriului României, nu mai este necesară obţinerea de către solicitant a autorizaţiei prevăzute la alin. (1).
(5) Armele procurate de către rezidenţii statelor membre în timpul unei călătorii în România, în condiţiile prevăzute la alin. (1), nu pot fi folosite pe teritoriul României. În termen de 3 zile de la procurarea armei, persoanele trebuie să se prezinte la Direcţia Generală de Poliţie a Municipiului Bucureşti, la inspectoratele judeţene de poliţie în a căror rază teritorială de competenţă îşi desfăşoară activitatea de comercializare a armelor armurierul de la care a fost procurată arma, sau la Inspectoratul General al Poliţiei Române, care procedează la sigilarea armei şi eliberarea autorizaţiei de scoatere a armei de pe teritoriul României.
(6) Inspectoratul General al Poliţiei Române informează de îndată autorităţile competente ale statelor membre ai căror rezidenţi au procurat arme şi muniţii în condiţiile alin. (1), despre fiecare achiziţie efectuată.

Introducerea armelor şi muniţiilor pe teritoriul României

ART. 115

(1) Rezidenţii statelor membre pot intra pe teritoriul României, în condiţiile prezentei legi, numai cu armele şi muniţiile a căror procurare şi deţinere este permisă în România.
(2) Pot intra pe teritoriul României cu armele de foc legal deţinute numai rezidenţii statelor membre care sunt titulari ai unui paşaport european pentru arme de foc în care sunt înscrise aceste arme, dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:
a) documentul să fie valabil;
b) să nu existe în acest document menţiunea că introducerea armei este interzisă pe teritoriul României;
c) în cazul armelor de vânătoare, titularul să prezinte la intrarea pe teritoriul României o invitaţie din partea unei asociaţii de vânătoare române legal constituite, iar în cazul armelor de tir, titularul să prezinte dovada că urmează să participe la un concurs de tir organizat de Federaţia Română de Tir Sportiv sau, după caz, de Federaţia Română de Schi şi Biatlon;

d) în cazul armelor de vânătoare, de tir sau al armelor de colecţie funcţionale, cu excepţia situaţiilor prevăzute la lit. c), să existe în document menţiunea referitoare la existenţa autorizaţiei de introducere a armelor respective în România;

e) persoana să nu prezinte pericol pentru ordinea publică, siguranţa naţională, viaţa şi integritatea corporală a persoanelor, conform datelor şi informaţiilor existente la organele competente.

(3) Inspectoratul General al Poliţiei Române întocmeşte şi transmite autorităţilor competente ale statelor membre lista armelor letale şi a muniţiilor a căror introducere pe teritoriul României este condiţionată de obţinerea prealabilă a autorizaţiei prevăzute la alin. (2) lit. d).

(4) Rezidenţii statelor membre pot intra pe teritoriul României cu armele neletale legal deţinute, numai dacă îndeplinesc următoarele condiţii:

a) au împlinit vârsta de 18 ani;

b) motivează organelor poliţiei de frontieră, în scris, necesitatea introducerii armei pe teritoriul României.

(5) În cazul în care rezidenţii statelor membre intră sau ies pe/de pe teritoriul României cu armele deţinute, în condiţiile prevăzute la alin. (2) şi (4), organele poliţiei de frontieră procedează după cum urmează:

a) în cazul armelor de foc, fac menţiuni în paşaportul european pentru arme de foc cu privire la data intrării, respectiv a ieşirii cu aceste arme;

b) în cazul armelor neletale, la intrarea în ţară eliberează persoanei o adeverinţă de introducere în ţară a acestor arme, iar la ieşire reţin această adeverinţă.

(6) În situaţia în care, pe timpul şederii în România, rezidenţii statelor europene înstrăinează, pierd, li se fură sau li se distrug armele cu care au intrat în condiţiile prevăzute la alin. (2) şi (4), aceştia au obligaţia să anunţe, în condiţiile legii, organele de poliţie în a căror rază de competenţă s-a produs evenimentul, acestea eliberându-le cu această ocazie o dovadă în acest sens care va fi prezentată organelor poliţiei de frontieră la ieşirea din ţară.

Informarea autorităţilor statelor membre cu privire la armele şi muniţiile a căror deţinere este interzisă sau condiţionată de obţinerea unei autorizaţii

ART. 116

În vederea înscrierii în paşaportul european pentru arme de foc a menţiunilor prevăzute la art. 115 alin. (2) lit. b) şi d) de către autorităţile care eliberează acest document, Inspectoratul General al Poliţiei Române informează autorităţile competente ale statelor membre cu privire la armele de foc a căror procurare şi deţinere este interzisă pe teritoriul României sau, după caz, este condiţionată de obţinerea unei autorizări prealabile.

Autorizaţia de introducere a armelor de foc pe teritoriul României

ART. 117

(1) Rezidenţii statelor membre care doresc să călătorească în România cu armele de foc pe care le deţin trebuie să obţină, în prealabil, o autorizaţie de introducere pe teritoriul

României a acestor arme, cu excepţia cazului în care se află în situaţia prevăzută la art. 115 alin. (2) lit. c).

(2) În funcţie de motivele pentru care se solicită eliberarea autorizaţiei de introducere pe teritoriul României a armelor de foc, aceasta se poate acorda pentru o perioadă de până la un an, cu posibilitatea prelungirii acesteia, valabilă pentru una sau mai multe călătorii, după caz.

Regimul deţinerii, portului şi folosirii armelor de către rezidenţii statelor membre pe teritoriul României

ART. 118

(1) Rezidenţii statelor membre, titulari ai paşaportului european pentru arme de foc, pot deţine sau, după caz, purta şi folosi armele introduse în România în condiţiile prevăzute la art. 115 alin. (2) şi (4), numai în scopurile pentru care sunt destinate aceste arme, în condiţiile stabilite de lege pentru cetăţenii români.

(2) Rezidenţii statelor membre care au reşedinţa sau, după caz, domiciliul în România, şi care doresc să procure arme de foc de la un armurier român, în scopul deţinerii sau, după caz, al portului şi folosirii armelor pe teritoriul României, pot fi autorizaţi în acest sens de către organele de poliţie competente, în aceleaşi condiţii ca şi cetăţenii români, numai sub rezerva comunicării acordului prealabil al autorităţilor statelor membre ai căror rezidenţi sunt, în cazul în care procurarea armei este supusă autorizării în acel stat. În situaţia în care procurarea armelor este supusă doar declarării în statele respective, este necesară numai informarea autorităţilor competente ale acelor state.

(3) Rezidenţilor statelor membre care au reşedinţa sau, după caz, domiciliul în România li se poate acorda, în condiţiile stabilite de lege pentru cetăţenii români, dreptul de deţinere sau, după caz, de port şi folosire pe teritoriul României a armelor legal procurate, cu condiţia informării autorităţilor competente ale statului ai cărui rezidenţi sunt.

(4) Rezidenţii statelor membre pot înstrăina arme de foc pe teritoriul României în aceleaşi condiţii prevăzute de lege pentru cetăţenii români, cu condiţia informării autorităţilor competente ale statului ai cărui rezidenţi sunt. În situaţia în care aceste arme au fost procurate din afara teritoriului României, înstrăinarea este permisă numai dacă, atunci când este cazul, a fost autorizată în prealabil de autorităţile statului ai cărui rezidenţi sunt.

Regimul paşaportului european pentru arme de foc care se eliberează cetăţenilor români

ART. 119

(1) Cetăţenii români care deţin, în condiţiile prezentei legi, arme letale şi care doresc să călătorească cu acestea în statele membre pot solicita organului de poliţie care le-a acordat permisul de armă eliberarea unui paşaport european pentru arme de foc.

(2) Paşaportul european pentru arme de foc conferă titularului dreptul de a circula pe teritoriul statelor membre împreună cu armele şi, după caz, muniţia aferentă înscrise în acest document, numai în măsura în care deţinerea armelor înscrise în acest document este permisă în statul în care urmează să călătorească sau, după caz, dacă este autorizat de autorităţile competente ale acelui stat să introducă pe teritoriul său armele respective.

(3) În paşaportul european pentru arme de foc, organele de poliţie au obligaţia să înscrie menţiunile corespunzătoare, referitoare la statele membre pe teritoriul cărora este interzisă deţinerea armelor înscrise în document, precum şi cu privire la statele membre pe teritoriul cărora se pot introduce armele respective, numai după obţinerea unei autorizaţii prealabile acordate în acest sens de autorităţile competente ale acestor state.

Condiţiile acordării, prelungirii şi retragerii paşaportului european pentru arme de foc

ART. 120

(1) Paşaportul european pentru arme de foc se acordă dacă solicitantul îndeplineşte următoarele condiţii:

a) este titular al unui permis de armă pentru armele care urmează să fie înscrise în paşaportul european pentru arme de foc;

b) prezintă motivele pentru care doreşte să călătorească pe teritoriul statelor membre cu armele pentru care solicită paşaportul european pentru arme de foc.

(2) Paşaportul european pentru arme de foc se acordă cu o valabilitate de 5 ani, perioadă care poate fi prelungită cu încă 5 ani.

(3) În cazul anulării autorizării şi al retragerii permisului de armă al titularului, se va retrage şi paşaportul european pentru arme de foc.

(4) Modificările legate de deţinerea sau de caracteristicile armelor, la fel ca şi pierderea, furtul sau înstrăinarea acestora, sunt menţionate în paşaportul european pentru arme de foc de către organul de poliţie emitent.

(5) Este interzisă înstrăinarea de către titular a paşaportului european pentru arme de foc, cu excepţia cazului când acesta este depus la autorităţile competente sau, după caz, este reţinut de acestea.

Furtul, pierderea, distrugerea şi deteriorarea paşaportului european pentru arme de foc

ART. 121

(1) Furtul paşaportului european pentru arme de foc se declară, în termen de 48 de ore de la constatare, la organul de poliţie în a cărui rază teritorială de competenţă a fost constatat, iar pierderea, distrugerea sau deteriorarea se declară la organul de poliţie care le-a eliberat.

(2) Eliberarea unui nou document în locul celui declarat pierdut sau furat se face numai după ce titularul prezintă dovada publicării pierderii ori furtului în Monitorul Oficial al României.

(3) În străinătate, cetăţenii români trebuie să declare furtul paşaportului european pentru arme de foc la autorităţile de poliţie competente, iar pierderea sau distrugerea acestui document, la misiunea diplomatică sau oficiul consular al României din statul în care s-a produs evenimentul.

(4) În cazul declarării furtului, pierderii sau distrugerii paşaportului european pentru arme de foc în străinătate, în condiţiile prevăzute la alin. (3), titularul trebuie să se prezinte cu armele înscrise în acest document la misiunea diplomatică sau oficiul consular al României din statul unde s-a produs evenimentul, care, după ce verifică la Inspectoratul General al Poliţiei Române situaţia legală a acestor arme, eliberează titularului o adeverinţă în care se înscriu datele de identitate ale acestuia, precum şi marca, tipul şi seriile armelor.

(5) Adeverinţa prevăzută la alin. (4) conferă titularului numai dreptul de a introduce pe teritoriul României armele înscrise în aceasta şi trebuie depusă la organul de poliţie competent, cu ocazia solicitării eliberării unui nou paşaport european pentru arme de foc.
(6) Procedura efectuării verificărilor prevăzute la alin. (4) se stabileşte prin ordin comun al ministrului administraţiei şi internelor şi ministrului afacerilor externe.

Permisul de transfer al armelor în străinătate

ART. 122

(1) Persoanele care doresc să călătorească în străinătate cu arme de foc procurate din România cu scopul de a le înstrăina ulterior sunt obligate să solicite, în prealabil, organelor de poliţie competente eliberarea unui permis de transfer în străinătate, document care trebuie să însoţească armele până la locul de destinaţie.
(2) În vederea obţinerii documentului prevăzut la alin. (1), persoanele interesate trebuie să comunice organelor de poliţie competente următoarele informaţii:
a) numele şi adresa vânzătorului sau persoanei care cedează şi ale cumpărătorului sau beneficiarului, respectiv ale proprietarului;
b) adresa destinatarului către care armele vor fi trimise sau transportate;
c) numărul armelor care urmează să fie transportate;
d) caracteristicile care permit identificarea fiecărei arme şi indicarea armei de foc care a făcut obiectul unui control cu privire la marcajele de identificare a armelor de foc;
e) mijloacele de transfer;
f) data plecării şi data estimativă a sosirii.
(3) Cel mai târziu până la data ieşirii din ţară a persoanei care urmează să înstrăineze armele, Inspectoratul General al Poliţiei Române trebuie să comunice la autorităţile competente ale statului unde urmează să fie înstrăinată arma informaţiile prevăzute la alin. (2).

Transferul armelor letale şi al muniţiilor din România într-un alt stat membru

ART. 123

(1) Armurierii de pe teritoriul României pot efectua operaţiuni de transfer de arme letale şi muniţii corespunzătoare acestora către o persoană dintr-un stat membru, cu condiţia obţinerii prealabile a câte unui permis de transfer pentru fiecare dintre aceste operaţiuni.
(2) Permisul de transfer al armelor se acordă, la cerere, de către organul de poliţie în a cărui rază de competenţă îşi desfăşoară activitatea armurierul, în următoarele condiţii:
a) armurierul comunică organului de poliţie informaţiile prevăzute la art. 122 alin. (2), precum şi scopul transferului;
b) destinatarul este autorizat de autorităţile competente din statul în care se află să procure şi să deţină armele care vor fi transferate către acesta.
(3) Permisul de transfer al armelor trebuie să conţină informaţiile prevăzute la art. 122 alin. (2), care au fost comunicate de armurier, şi este valabil numai pentru armele şi perioada de timp înscrise în acesta. Documentul trebuie să însoţească armele pe tot parcursul transferului, până la destinaţie, şi este supus controlului autorităţilor competente ale statelor membre tranzitate.

(4) Inspectoratul General al Poliţiei Române trebuie să comunice autorităţilor competente ale statului de destinaţie datele înscrise în permisul de transfer al armelor, până cel târziu la data începerii operaţiunii de transfer.

Autorizaţia de transfer fără acord prealabil

ART. 124

(1) Armurierii de pe teritoriul României care sunt autorizaţi să desfăşoare operaţiuni de import-export pot solicita acordarea unei autorizaţii de transfer fără acord prealabil, în baza căreia pot efectua operaţiuni de transfer al armelor de foc către armurieri din alte state membre, în care nu se condiţionează aceste transferuri de acordarea unei autorizări prealabile, pe toată perioada de valabilitate a documentului, numai cu tipurile de arme şi către statele membre înscrise în autorizaţie.

(2) Autorizaţia de transfer fără acord prealabil se acordă, la cerere, de către organul de poliţie în a cărui rază de competenţă îşi desfăşoară activitatea armurierul, pentru o perioadă de 3 ani, numai pentru tipurile de arme pentru care s-a solicitat autorizarea.

(3) În autorizaţia de transfer se înscriu de către organul de poliţie care o eliberează următoarele:

a) datele de identificare ale armurierului;

b) tipurile de arme care fac obiectul operaţiunilor de transfer;

c) statele care permit fără acord prealabil introducerea pe teritoriul lor a tipurilor de arme care urmează să facă obiectul transferului;

d) perioada de valabilitate a autorizaţiei.

(4) Efectuarea oricărei operaţiuni de transfer în baza autorizaţiei prevăzute la alin. (1) este condiţionată de informarea de către armurier a organului de poliţie competent, cel târziu până la data începerii operaţiunii, cu privire la datele prevăzute la art. 122 alin. (2).

(5) Inspectoratul General al Poliţiei Române trebuie să transmită de îndată autorităţilor competente ale statului de destinaţie a transferului datele comunicate de armurieri în condiţiile alin. (4).

(6) Autorizarea efectuării transferurilor temporare de arme între România şi un alt stat membru se realizează în condiţiile stabilite prin acord bilateral încheiat între Guvernul României şi guvernul statului respectiv.

Permisul de transfer al armelor

ART. 125

(1) Armurierii de pe teritoriile statelor membre care doresc să transfere arme letale şi, după caz, muniţie în România trebuie să obţină, în prealabil, un permis de transfer pe teritoriul României al acestor arme, din partea Inspectoratului General al Poliţiei Române.

(2) Permisul de transfer se acordă, la cerere, în următoarele condiţii:

a) armurierul face dovada faptului că este autorizat de către autorităţile statului membru pe teritoriul căruia se află să efectueze transferul armelor şi, după caz, al muniţiilor respective;

b) destinatarul de pe teritoriul României să îndeplinească condiţiile prevăzute de prezenta lege pentru procurarea şi deţinerea armelor care fac obiectul transferului;

c) să existe avizul Autorităţii Naţionale pentru Omologarea Armelor şi Muniţiilor cu privire la faptul că armele respective corespund normelor de omologare;

d) există garanţii cu privire la faptul că transportul armelor pe teritoriul României urmează să se desfăşoare în condiţii de securitate, potrivit legii.

(3) Permisul de transfer al armelor, respectiv al muniţiilor, se acordă pentru fiecare transfer în parte şi cuprinde datele prevăzute la art. 124 alin. (3).

(4) Inspectoratul General al Poliţiei Române întocmeşte şi transmite autorităţilor competente ale statelor membre lista armelor şi a muniţiilor al căror transfer pe teritoriul României poate fi efectuat numai în baza unei autorizaţii fără acord prealabil.

Introducerea pe teritoriul României a armelor care fac obiectul unui transfer autorizat

ART. 126

Introducerea pe teritoriul României a armelor care fac obiectul unui transfer autorizat în condiţiile art. 125 este permisă de către organele poliţiei de frontieră, numai dacă acestea sunt însoţite de permisul de transfer.

Autorizaţia de transfer fără acord prealabil pentru armele care sunt introduse în România

ART. 127

(1) Armurierii de pe teritoriile statelor membre care doresc să transfere arme neletale şi, după caz, muniţie în România trebuie să obţină, în prealabil, o autorizaţie de transfer fără acord prealabil din partea Inspectoratului General al Poliţiei Române.

(2) Autorizaţia prevăzută la alin. (1) se acordă, la cerere, cu o valabilitate de cel mult 3 ani şi trebuie să însoţească armele care fac obiectul transferului, până la destinaţie.

(3) Inspectoratul General al Poliţiei Române întocmeşte şi transmite autorităţilor competente ale statelor membre lista armelor neletale şi a muniţiilor al căror transfer pe teritoriul României poate fi efectuat în baza unei autorizaţii fără acord prealabil.

Anularea şi suspendarea autorizaţiilor de transfer fără acord prealabil

ART. 128

Autorizaţiile de transfer fără acord prealabil pot fi anulate sau, după caz, suspendate de către organele de poliţie competente, prin decizie motivată, ori de câte ori există date certe că operaţiunile de transfer prezintă pericol pentru ordinea publică, siguranţa naţională, viaţa şi integritatea corporală a persoanelor.

CAP. VII

Regimul juridic al deţinerii, portului şi folosirii armelor şi muniţiilor de către membrii forţelor armate străine staţionate pe teritoriul României şi de către membrii de familie ai acestora

Procurarea, deţinerea, portul şi folosirea armelor şi muniţiilor de către membrii forţelor armate străine staţionate pe teritoriul României, precum şi de către membrii de familie ai acestora

ART. 129

(1) Regimul juridic al armelor de foc şi muniţiilor de serviciu deţinute de membrii forţelor armate străine staţionate în condiţiile legii pe teritoriul României se reglementează prin lege specială.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot fi autorizate să procure, să deţină şi, după caz, să poarte şi să folosească arme de apărare şi pază, în condiţiile stabilite de prezenta lege, pentru persoanele prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. a), precum şi alte arme şi muniţii, în condiţiile stabilite de lege pentru cetăţenii români.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1) pot face uz de armă în condiţiile prevăzute de legea română.

(4) Membrii de familie ai persoanelor prevăzute la alin. (1), care au reşedinţa sau domiciliul în România, pot fi autorizaţi să procure, să deţină şi să folosească arme şi muniţii în condiţiile prevăzute de prezenta lege pentru persoanele fizice străine.

Condiţii privind autorizarea deţinerii şi folosirii armelor şi muniţiilor de către membrii forţelor armate străine staţionate pe teritoriul României şi de către membrii de familie ai acestora

ART. 130

(1) Autorizarea persoanelor prevăzute la art. 129 alin. (1), cât şi a membrilor de familie, precum şi evidenţa armelor şi muniţiilor se efectuează de către organele de poliţie competente în a căror rază de competenţă locuieşte solicitantul.

(2) La solicitarea organelor de poliţie române, persoanele prevăzute la art. 129 alin. (1), cât şi membrii de familie ai acestora sunt obligaţi să prezinte la control armele şi muniţiile deţinute în condiţiile prezentei legi, precum şi documentele care atestă dreptul de deţinere sau, după caz, de port şi folosire a acestor arme şi muniţii.

(3) Procedura autorizării prevăzută la alin. (1) se stabileşte prin normele metodologice de aplicare a prezentei legi.

CAP. VIII
Contravenţii şi infracţiuni

SECŢIUNEA 1
Contravenţii

Răspunderea juridică pentru încălcarea dispoziţiilor prezentei legi

ART. 131

Încălcarea prevederilor prezentei legi atrage, după caz, răspunderea penală, civilă, contravenţională sau administrativă a persoanei vinovate.

Contravenţii

ART. 132

Sunt considerate contravenţii următoarele fapte:

1. nerespectarea obligaţiei de anunţare a pierderii, furtului sau dispariţiei armelor letale în termenul prevăzut la art. 8 alin. (1);

2. neîndeplinirea obligaţiei de a nu înstrăina documentele prevăzute la art. 8 alin. (2);
3. neîndeplinirea obligaţiei de a preda o armă letală sau muniţii găsite, în termenul prevăzut la art. 9 alin. (2);
4. neîndeplinirea obligaţiei de depunere la poliţie a armelor sau muniţiilor al căror deţinător legal a decedat, în termenul prevăzut la art. 9 alin. (3);
5. nedeclararea informaţiilor prevăzute la art. 13 şi art. 19 în termenul stabilit;
6. neîndeplinirea obligaţiei de prezentare la poliţie în vederea solicitării acordării permisului de armă, în termenul prevăzut la art. 24 alin. (1);
7. neprezentarea la poliţie în vederea vizării permisului de armă în condiţiile stabilite la art. 27 alin. (2);
8. neîndeplinirea obligaţiei de păstrare a armelor în condiţiile prevăzute la art. 28 alin. (1) şi (2);
9. păstrarea sau portul armei fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 33 alin. (2) sau, după caz, alin. (3);
10. nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 35 alin. (1) şi (2);
11. transportul armelor de vânătoare fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 38 alin. (1);
12. portul armelor de vânătoare fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 38 alin. (2);
13. nerespectarea obligaţiei de a nu lăsa arma de vânătoare în gaj sau în alte forme de garanţie, prevăzută la art. 40 alin. (2);
14. transportul armelor de tir fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 42 alin. (1);
15. nerespectarea interdicţiilor prevăzute la art. 44 alin. (4) şi (5);
16. nerespectarea obligaţiei prevăzute la art. 48 alin. (3);
17. neîndeplinirea obligaţiei prevăzute la art. 48 alin. (4) în termenul stabilit;
18. nedeclararea furtului, pierderii, deteriorării sau distrugerii permisului de armă ori a paşaportului european pentru arme de foc, în termenul prevăzut la art. 51 alin. (1), respectiv la art. 121 alin. (1);
19. neprezentarea la autorităţile competente, în termenul prevăzut la art. 54 alin. (4);
20. neprezentarea la poliţie în vederea solicitării eliberării certificatului de deţinător, în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1);
21. neîndeplinirea obligaţiei prevăzute la art. 60 cu privire la păstrarea armelor la domiciliu;
22. neîndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 62 cu privire la portul de armă;
23. uzul de armă neletală în alte situaţii decât cele prevăzute la art. 63;
24. folosirea armelor utilitare fără respectarea condiţiilor prevăzute la art. 64;
25. păstrarea armelor fără îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 68 alin. (3);
26. nerespectarea obligaţiilor privind registrele de evidenţă a armelor, muniţiei şi personalului dotat cu acestea, stabilite la art. 68 alin. (5) - (7);
27. nerespectarea obligaţiei de a desfăşura activităţile prevăzute la art. 71 alin. (1);
28. nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 77;
29. nerespectarea prevederilor art. 91;
30. nedeclararea pierderii, furtului, distrugerii sau deteriorării cărţii de identitate a armei în termenul prevăzut la art. 100 alin. (1);
31. nerespectarea prevederilor art. 107 alin. (1);
32. nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 110 alin. (1) lit. d), f) şi g);

33. nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 110 alin. (1) lit. a) - c) şi k);
34. nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 110 alin. (1) lit. e), h) - j);
35. nerespectarea obligaţiei prevăzute la art. 110 alin. (5);
36. nerespectarea obligaţiilor prevăzute la art. 111;
37. nerespectarea obligaţiei prevăzute la art. 112 alin. (2);
38. pierderea armelor letale;
39. pierderea muniţiei corespunzătoare armelor letale.

Sancţiuni

ART. 133

(1) Contravenţiile prevăzute la art. 132 se sancţionează după cum urmează:
a) cu amendă de la 1.000.000 lei la 5.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 1, 5, 16, 17, 18 şi 30;
b) cu amendă de la 5.000.000 lei la 10.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 2, 6, 7, 20 şi 21;
c) cu amendă de la 10.000.000 lei la 20.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 3, 4, 15 şi 22;
d) cu amendă de la 20.000.000 lei la 50.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 8, 11, 12, 13, 14, 19, 23, 24, 29 şi 31;
e) cu amendă de la 50.000.000 lei la 100.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 9, 10, 28, 34, 35, 38 şi 39;
f) cu amendă de la 100.000.000 lei la 150.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 25 - 27;
g) cu amendă de la 150.000.000 lei la 300.000.000 lei, cele prevăzute la punctele 32, 36 şi 37;
h) cu amendă de la 300.000.000 lei la 500.000.000 lei, cele prevăzute la punctul 33.
(2) Următoarelor contravenţii prevăzute la art. 132 li se aplică sancţiuni complementare, după cum urmează:
a) suspendarea dreptului de deţinere a armelor pentru o perioadă de 6 luni, celei prevăzute la punctul 8;
b) suspendarea dreptului de port şi folosire a armelor pentru o perioadă de 6 luni, celor prevăzute la punctele 11 şi 14;
c) suspendarea dreptului de port şi folosire a armelor pentru o perioadă de 12 luni, celor prevăzute la punctele 12 şi 39;
d) confiscarea armei, celei prevăzute la punctul 23;
e) revocarea definitivă a dreptului de port şi folosire a armelor, celor prevăzute la punctele 9, 10 şi 38;
f) retragerea definitivă a avizului prevăzut la art. 106 alin. (1), celor prevăzute la punctele 32 - 37.

Constatarea contravenţiilor

ART. 134

Constatarea contravenţiilor şi aplicarea sancţiunilor se fac de către lucrătorii anume desemnaţi din Ministerul Administraţiei şi Internelor.

Regimul contravenţiilor

ART. 135
Contravenţiilor prevăzute la art. 132 le sunt aplicabile dispoziţiile Ordonanţei Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravenţiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.

SECŢIUNEA a 2-a
Infracţiuni
Uzul de armă letală, fără drept

ART. 136
Uzul de armă letală, fără drept, constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Ştergerea sau modificarea, fără drept, a marcajelor de pe arme letale

ART. 137
Ştergerea sau modificarea, fără drept, a marcajelor de pe arme letale constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 1 la 5 ani.

Efectuarea, fără drept, a operaţiunilor cu arme sau muniţii

ART. 138
Efectuarea oricăror operaţiuni cu arme sau muniţii, fără drept, constituie infracţiune şi se pedepseşte potrivit art. 279 alin. (1) din Codul penal.

CAP. IX
Dispoziţii tranzitorii şi finale

Excepţii la eliberarea cărţilor de identitate ale armelor şi la inspecţia tehnică a armelor

ART. 139
(1) Până la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 96, eliberarea cărţilor de identitate ale armelor se face fără îndeplinirea condiţiei prevăzute la art. 98 alin. (1) referitoare la certificatele de omologare, iar omologarea poligoanelor de tir şi a celor destinate pregătirii deţinătorilor legali de arme de vânătoare se face pe baza normelor stabilite de Federaţia Română de Tir, cu autorizarea organelor de poliţie în a căror rază teritorială de competenţă sunt amplasate acestea.
(2) Până la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la art. 96, inspecţia tehnică a armelor se face de către personalul anume desemnat din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române, cu ocazia avizării permisului de armă.
(3) Posesorii armelor letale au obligaţia ca, în termen de 3 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, să solicite eliberarea cărţilor de identitate ale armelor.
(4) Persoanele fizice sau juridice care deţin arme au obligaţia ca, în termen de 2 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, să se prezinte la organele de poliţie în a căror rază de competenţă îşi au domiciliul, reşedinţa sau, după caz, sediul, în vederea verificării îndeplinirii condiţiilor necesare pentru deţinerea ori, după caz, portul şi folosirea armelor respective, precum şi pentru eliberarea documentelor corespunzătoare, în condiţiile prevăzute de lege.

Excepţii la procedura de omologare a armelor

ART. 140

(1) Până la data adoptării normelor de omologare a armelor şi muniţiilor prevăzute la art. 92 alin. (1), procedura de verificare a îndeplinirii criteriilor tehnice de omologare şi autorizare şi a celor privind destinaţiile armelor se efectuează de organele competente să omologheze şi să autorizeze aceste arme, în condiţiile legii în vigoare până la acea dată.

(2) Armele care, la data adoptării normelor de omologare a armelor şi muniţiilor prevăzute la art. 92 alin. (1), sunt deţinute de persoane fizice şi juridice române vor fi supuse procedurii de omologare în condiţiile prevăzute la art. 92 alin. (5).

(3) Armele cu privire la care, cu ocazia efectuării procedurilor prevăzute la alin. (1) şi (2), se constată că nu îndeplinesc criteriile stabilite în normele de omologare şi autorizare, în funcţie de destinaţia acestora, se depun la armurieri autorizaţi, în scopul modificării acestora sau pentru a fi transformate în arme de colecţie, ori, după caz, se înstrăinează sau se depun, spre păstrare, la armurieri autorizaţi în acest scop, în condiţiile prezentei legi.

Obligaţia societăţilor comerciale de a se conforma anumitor interdicţii prevăzute în prezenta lege

ART. 141

Societăţilor comerciale care, în termen de 1 an de la data intrării în vigoare a prezentei legi, nu au luat măsurile necesare pentru a se conforma interdicţiei prevăzute la art. 108 alin. (6), li se retrage autorizaţia pentru desfăşurarea de operaţiuni cu arme şi muniţii.

Aplicarea în timp a anumitor dispoziţii din prezenta lege

ART. 142

(1) Prevederile art. 114 - 126 se aplică de la data aderării României la Uniunea Europeană.

(2) Normele metodologice de aplicare a prevederilor art. 114 - 126 se aprobă prin hotărâre a Guvernului, până la data aderării României la Uniunea Europeană.

(3) De la data aderării României la Uniunea Europeană, prevederile art. 53 - 57 vor înceta să fie aplicabile cetăţenilor statelor membre ale Uniunii Europene.

Aprobarea normelor metodologice de aplicare a prezentei legi

ART. 143

Normele metodologice de aplicare a prezentei legi se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Administraţiei şi Internelor, în termen de 6 luni de la data publicării prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Anexa la prezenta lege

ART. 144

(1) Anexa face parte integrantă din prezenta lege.

(2) Anexa poate fi completată sau modificată prin hotărâre a Guvernului, în baza modificărilor şi completărilor aduse legislaţiei Uniunii Europene în domeniu.

Intrarea în vigoare

ART. 145

(1) Prezenta lege intră în vigoare la 6 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Pe data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă Legea nr. 17/1996 privind regimul armelor de foc şi al muniţiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 11 aprilie 1996, cu excepţia prevederilor art. 46 - 52, care rămân în vigoare pentru fiecare instituţie care are încadrate persoane ce ocupă funcţii care implică exerciţiul autorităţii publice, înarmate cu arme de apărare şi pază, până la stabilirea în legile prevăzute la art. 43 a condiţiilor în care acestea pot purta şi folosi armele din dotare.

Prezenta lege transpune Directiva nr. 91/477/CEE din 18 iunie 1991 privind controlul achiziţionării şi deţinerii armelor, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităţilor Europene (JOCE) nr. L 256 din 13 septembrie 1991.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 şi ale art. 76 alin. (1) din Constituţia României, republicată.

PREŞEDINTELE CAMEREI DEPUTAŢILOR
VALER DORNEANU

PREŞEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

Anexa nr. 7

Ordin nr. 60/2010 privind organizarea si executarea activitatilor de mentinere a ordinii si sigurantei publice

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 148 din 8 martie 2010

MINISTERUL ADMINISTRAŢIEI ŞI INTERNELOR

Având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 196/2005 privind aprobarea Strategiei Ministerului Administraţiei şi Internelor de realizare a ordinii şi siguranţei publice, pentru creşterea siguranţei cetăţeanului şi prevenirea criminalităţii stradale, în scopul menţinerii ordinii şi siguranţei publice în sistem integrat şi eliminării suprapunerilor în activităţile desfăşurate de structurile Departamentului Ordine şi Siguranţă Publică, în conformitate cu prevederile Legii nr. 218/2002 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române, cu modificările şi completările ulterioare, ale Legii nr. 550/2004 privind organizarea şi funcţionarea Jandarmeriei Române, precum şi ale Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 104/2001 privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei de Frontieră Române, aprobată cu modificări prin Legea nr. 81/2002, cu modificările şi completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea şi funcţionarea Ministerului Administraţiei şi Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările şi completările ulterioare, ministrul administraţiei şi internelor emite următorul ordin:

CAPITOLUL I: Dispoziţii generale

Art. 1

(1)Menţinerea ordinii şi siguranţei publice reprezintă ansamblul măsurilor întreprinse şi al activităţilor desfăşurate cotidian de către Poliţia Română, pentru protejarea şi respectarea drepturilor fundamentale ale cetăţenilor, funcţionarea normală a instituţiilor statului, a normelor de conduită civică, regulilor de convieţuire socială, a celorlalte valori supreme, precum şi a avutului public şi privat.

(2)Menţinerea ordinii şi siguranţei publice se realizează, pe întreg teritoriul naţional, de către Poliţia Română, prin activităţi specifice executate de structurile proprii cu atribuţii în domeniu.

(3)Jandarmeria Română şi Poliţia de Frontieră Română participă la planificarea şi executarea activităţilor de menţinere a ordinii şi siguranţei publice, sub conducerea Poliţiei Române.

(4)Direcţia Generală de Informaţii şi Protecţie internă pune la dispoziţie datele şi informaţiile de interes operativ necesare organizării şi executării activităţilor de menţinere a ordinii şi siguranţei publice.

CAPITOLUL II: Organizarea, conducerea, coordonarea, executarea şi evaluarea activităţilor de menţinere a ordinii şi siguranţei publice în sistem integrat. Intervenţia la evenimente

Art. 2

Organizarea activităţilor curente pentru menţinerea ordinii şi siguranţei publice, în sistem integrat, pe teritoriul unităţilor administrativ-teritoriale, se realizează de către Poliţia Română, conform Planului unic de ordine şi siguranţă publică.

Art. 3

Planul unic de ordine şi siguranţă publică este documentul operativ de lucru prin care se organizează anual activitatea pentru menţinerea ordinii şi siguranţei publice pe teritoriul unui judeţ/municipiului Bucureşti.

Art. 4

Constituirea dispozitivelor de menţinere a ordinii şi siguranţei publice şi derularea activităţilor specifice pentru menţinerea ordinii şi siguranţei publice se realizează în funcţie de evoluţia situaţiei operative, folosind în acest sens analizele tactice care vizează criminalitatea stradală, întocmite la nivelul structurilor de analiză a informaţiilor.

Art. 5

(1)Analiza tactică este un proces cognitiv şi tehnic care permite o abordare a conducerii activităţilor desfăşurate de poliţie prin prisma suportului informaţional oferit.

(2)Analiza tactică stabileşte zonele cu potenţial criminogen ridicat, natura faptelor sau evenimentelor înregistrate, intervalul orar de producere, modurile de operare, suspecţii şi oferă recomandări cu privire la modalităţile de acţiune.

(3)Analiza tactică se întocmeşte pe perioade scurte şi medii de timp, la solicitarea şefilor structurilor de poliţie, în funcţie de evoluţia stării infracţionale şi de informaţiile deţinute.

Art. 6

(1)Dispozitivele de menţinere a ordinii şi siguranţei publice pe raza localităţilor urbane şi rurale se organizează de şefii de poliţie municipală/orăşenească, cu forţe proprii, iar în funcţie de particularităţile elementelor situaţiei operative, se solicită forţe suplimentare de la jandarmerie şi poliţia de frontieră, care se utilizează pentru constituirea de patrule mixte.

(2)Când situaţia operativă o impune se pot constitui patrule de jandarmi, care vor acţiona sub coordonarea poliţiei.

Art. 7

În baza solicitărilor primite săptămânal, jandarmeria şi poliţia de frontieră comunică structurilor de poliţie corespondente efectivele disponibile ce vor participa la activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice.

Art. 8

(1)În vederea menţinerii ordinii şi siguranţei publice şi asigurării intervenţiei operative la evenimente, teritoriul localităţilor urbane se împarte în sectoare de siguranţă publică, în care se stabilesc mai multe zone de patrulare.

(2)La nivelul secţiilor de poliţie din municipiul Bucureşti, teritoriul se împarte în zone de siguranţă publică, în care se stabilesc mai multe zone de patrulare.

Art. 9

(1)Efectivele angrenate în activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice, repartizate într-un sector/zonă de siguranţă publică, desfăşoară activităţi de patrulare pedestră şi auto, pe itinerare stabilite în funcţie de evoluţia criminalităţii, şi asigură intervenţia la evenimentele semnalate.

(2)În localităţile rurale cu infracţionalitate ridicată sau stări conflictuale cu riscuri la adresa ordinii şi siguranţei publice, activitatea de menţinere se realizează prin efectuarea de patrulări intra şi/sau intercomunale, sub coordonarea şefilor structurilor de poliţie pentru mediul rural din cadrul poliţiilor municipale şi orăşeneşti, conform metodologiei.

(3)Pe traseele turistice din afara localităţilor urbane şi rurale, menţinerea ordinii şi siguranţei publice se va realiza prin patrule de jandarmi, stabilite împreună cu poliţia pe baza planurilor de cooperare.

Art. 10

(1)Activitatea de patrulare este organizată pe următoarele principii:

a)patrulele pedestre acţionează în zonele de patrulare cu situaţie operativă complexă, unde se concentrează un număr mare de persoane, unităţi comerciale, instituţii publice etc. ori unde accesul cu mijloace auto este dificil, pentru asigurarea prevenţiei şi intervenţiei;

b)patrulele auto desfăşoară activităţi specifice pe raza sectorului/zonei de siguranţă publică, acoperind în special locurile unde frecvent se înregistrează infracţiuni stradale;

c)în zonele cunoscute cu stare infracţională ridicată (violenţă, trafic şi consum stradal de droguri etc.) pot fi folosite efective dotate cu câini de însoţire;

d)în zonele cu infracţionalitate ridicată, intervenţia la evenimente şi activitatea de patrulare se realizează prin suplimentarea componenţei patrulei sau a numărului de echipaje auto.

(2)La nivelul fiecărei structuri, în urma analizei de risc, se stabilesc zonele în care în mod obligatoriu se constituie mai multe patrule de intervenţie. Acestea se includ în Planul unic de ordine şi siguranţă publică.

Art. 11

(1)În cazul adunărilor publice amânate sau anulate, efectivele planificate în misiunile de asigurare a ordinii şi siguranţei publice se replanifică în patrule de jandarmi în cadrul dispozitivului de menţinere a ordinii şi siguranţei publice, sub coordonarea structurii de poliţie competente teritorial, sau se direcţionează pentru intervenţia la evenimente, în funcţie de necesităţile reale ce reies din analiza situaţiei operative.

(2)În cazul unor situaţii urgente, neprevăzute, care implică adoptarea măsurilor de restabilire a ordinii şi siguranţei publice, iar efectivele de jandarmi sunt insuficiente, şeful unităţii de jandarmi competente teritorial poate dispune retragerea efectivelor proprii aflate în dispozitivele de patrulare pentru menţinerea ordinii şi siguranţei publice, cu informarea prealabilă a şefului unităţii de poliţie similară.

Art. 12

(1)Prin dispoziţia şefului poliţiei municipale/orăşeneşti, în mediul urban şi rural se pot constitui zone speciale de siguranţă publică, în care se instituie dispozitive suplimentare de

ordine şi siguranţă publică, folosindu-se inclusiv personal de la alte formaţiuni ale poliţiei - investigaţii criminale, detaşamente de intervenţie rapidă etc.

(2)Constituirea zonei speciale de siguranţă publică are loc atunci când pe un spaţiu restrâns se concentrează un fenomen infracţional - violenţe, trafic şi consum de droguri, prostituţie etc.

(3)În momentul în care cauzele ce au determinat constituirea zonei speciale de siguranţă publică au fost înlăturate, măsurile speciale luate încetează.

Art. 13

Constituirea patrulelor mixte se realizează de către ofiţerul anume desemnat din cadrul structurilor de ordine şi siguranţă publică pentru mediul urban/rural care consemnează şi completează registrul dispozitivului de ordine şi siguranţă publică şi patrulare existent.

Art. 14

Compunerea şi logistica patrulelor mixte se stabilesc în funcţie de situaţia concretă din zonele de patrulare, efectivele şi mijloacele disponibile.

Art. 15

(1)Instruirea premergătoare intrării în serviciu a efectivelor din dispozitivul de menţinere a ordinii şi siguranţei publice are ca scop informarea acestora cu privire la evoluţia situaţiei operative, aspectele identificate din analiza tactică, informaţiile deţinute şi zonele de patrulare.

(2)Activitatea de instruire/pregătire se realizează în cadrul programului efectiv de lucru, pe parcursul a maximum 15 minute.

(3)Programul de lucru al efectivelor din dispozitivele de ordine şi siguranţă publică constituite în mediul urban şi rural este de 8 ore/zi.

(4)Instruirea efectivelor angrenate în activităţi de menţinere a ordinii şi siguranţei publice se efectuează la sediul structurii de poliţie sau în altă locaţie, în funcţie de condiţiile existente pe plan local, de către ofiţeri desemnaţi de şefii structurilor de poliţie, cu participarea reprezentanţilor jandarmeriei şi poliţiei de frontieră.

Art. 16

(1)Intervenţia la evenimentele semnalate se realizează pe principiul "cea mai apropiată patrulă de locul evenimentului intervine".

(2)Pentru fiecare eveniment la care s-a intervenit se întocmeşte, în mod obligatoriu, "Fişa intervenţiei la eveniment".

Art. 17

(1)La ieşirea din serviciu, membrii patrulelor de siguranţă publică întocmesc un raport cu activităţile desfăşurate, care, împreună cu "Fişa intervenţiei la eveniment", se implementează la structura de poliţie în Sistemul Naţional de Raportare a Incidentelor, denumit în continuare S.N.R.I.

(2)Datele consemnate stau la baza întocmirii analizelor tactice.

Art. 18

Controlul dispozitivului de menţinere a ordinii şi siguranţei publice se efectuează de către ofiţerii desemnaţi din cadrul structurilor participante.

Art. 19

Analiza eficienţei activităţii de menţinere a ordinii şi siguranţei publice desfăşurate de către patrulele mixte se realizează zilnic de către poliţie, iar un exemplar al sintezei se trimite fiecărei structuri participante.

Art. 20

Conducerea activităţilor de menţinere a ordinii şi siguranţei publice revine directorului general al Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti/şefului inspectoratului de poliţie judeţean sau înlocuitorului legal.

Art. 21

Şefii poliţiilor de sector, municipale, orăşeneşti, secţiilor şi şefii structurilor pentru mediul rural coordonează toate activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice desfăşurate în zona lor de competenţă.

CAPITOLUL III: Organizarea cooperării şi colaborării în activitatea de menţinere a ordinii şi siguranţei publice

Art. 22

(1)În activitatea de menţinere a ordinii şi siguranţei publice, Poliţia Română cooperează cu Jandarmeria Română şi Poliţia de Frontieră Română, prin organizarea de şedinţe tactice care vizează schimbul de date şi informaţii de interes operativ, iniţierea, organizarea şi desfăşurarea de acţiuni comune, sarcini specifice menite să conducă la menţinerea ordinii şi siguranţei publice şi asigurarea unui climat de siguranţă civică corespunzător.

(2)Şedinţa tactică se convoacă de către şefii structurilor de poliţie, în funcţie de evoluţia situaţiei operative, stabilită prin consultarea S.N.R.I. şi a analizelor tactice.

(3)În cadrul şedinţelor tactice se urmăreşte evaluarea situaţiei operative, identificarea măsurilor de ordine şi siguranţă publică, a modului de acţiune şi a disfuncţionalităţilor apărute în operaţiunile anterioare, în scopul optimizării angrenării resurselor umane şi logistice în acţiunile viitoare.

(4)Cu această ocazie, se decide asupra activităţilor ce urmează a fi desfăşurate, prin elaborarea planurilor de acţiune, în baza analizelor tactice, întocmite de structurile de analiză a informaţiilor.

Art. 23

(1)La structurile de poliţie, în cadrul şedinţelor tactice, se constituie Grupul de coordonare şi trasare a sarcinilor, denumit în continuare G.C.T.S.

(2)G.C.T.S. are rol de organizare şi decizie şi este constituit din reprezentanţi ai structurilor prevăzute la art. 22 alin. (1), cu rol de decizie, şi un analist din cadrul structurilor de analiză a informaţiilor din raza de competenţă teritorială.

Art. 24

(1)Atunci când situaţia operativă o impune, G.C.T.S. poate angrena, în condiţiile legii, structuri de poliţie aflate în subordinea autorităţilor administraţiei publice locale, în activitatea de menţinere a ordinii şi siguranţei publice, prin întocmirea de planuri comune de acţiune sau prin desfăşurarea de acţiuni punctuale, în scopul adaptării permanente a misiunilor la situaţia operativă existentă.

(2)În funcţie de situaţia operativă, pe baza planurilor de acţiune, în activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice pot fi angrenate alte persoane juridice, în limitele legii.

Art. 25

(1)Cu ocazia acţiunilor organizate în zone cu potenţial criminogen ridicat, identificate în cadrul analizelor tactice, instruirea efectivelor angrenate se efectuează de către ofiţerii desemnaţi de şefii structurilor de poliţie şi analişti, în baza produselor analitice puse la dispoziţie de structurile de analiză a informaţiilor.

(2)Acţiunile organizate în zone cu potenţial criminogen ridicat, identificate pe raza a două sau mai multe judeţe, pot fi coordonate şi de către Inspectoratul General al Poliţiei Române, denumit în continuare I.G.P.R.

CAPITOLUL IV: Dispoziţii finale

Art. 26

(1)Lunar sau ori de câte ori situaţia operativă o impune, la nivelul Direcţiei Generale de Poliţie a Municipiului Bucureşti/inspectoratului de poliţie judeţean se analizează activităţile desfăşurate şi rezultatele obţinute, cu participarea conducerilor unităţilor prevăzute la art. 22 alin. (1).

(2)La această analiză, atunci când se consideră necesar, pot fi invitaţi prefectul, preşedintele consiliului judeţean, preşedintele autorităţii teritoriale de ordine publică, primarii şi reprezentanţi ai societăţii civile.

Art. 27

(1)În termen de 20 de zile de la intrarea în vigoare a prezentului ordin, I.G.P.R. va elabora metodologia de punere în aplicare a acestuia, prin care se stabilesc:

a)modul de organizare a dispozitivului de menţinere a ordinii şi siguranţei publice;

b)modelul "Fişei intervenţiei la eveniment", prevăzută la art. 16 alin. (2);

c)modelul raportului privind activitatea desfăşurată, prevăzut la art. 17 alin. (1);

d)responsabilităţile, pe paliere decizionale, ale structurilor prevăzute la art. 22 alin. (1).

(2)Metodologia se avizează de adjunctul şefului Departamentului ordine şi siguranţă publică şi se aprobă de secretarul de stat, şef al Departamentului ordine şi siguranţă publică.

Art. 28

Responsabilitatea asigurării necesarului de efective şi a modului de pregătire al acestora revine conducerilor fiecărei structuri implicate.

Art. 29

Planurile unice de ordine şi siguranţă publică şi planurile de cooperare elaborate în baza ordinelor ministrului administraţiei şi internelor, în vigoare până la data prezentului ordin, precum şi celelalte documente conexe se modifică şi se completează corespunzător măsurilor stabilite prin prezentul ordin.

Art. 30

(1)Necesarul de resurse umane şi logistice în vederea realizării prevederilor prezentului ordin se stabileşte prin ordin al ministrului administraţiei şi internelor.

(2)Aplicarea prezentului ordin se va realiza etapizat, în funcţie de implementarea S.N.R.I. la fiecare unitate de poliţie teritorială.

Art. 31

Direcţia generală management operaţional, Direcţia generală control şi audit intern şi inspectoratele generale implicate verifică modul de aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 32

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Anexa nr. 8

Legea nr. 7/2004 privind Codul de conduită a funcţionarilor publici, republicat 2007
Codul de conduită a funcţionarilor publici

Republicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 525 din 02/08/2007

CAP. I
Domeniul de aplicare şi principii generale

Domeniul de aplicare

ART. 1

(1) Codul de conduită a funcţionarilor publici, denumit în continuare cod de conduită, reglementează normele de conduită profesională a funcţionarilor publici.

(2) Normele de conduită profesională prevăzute de prezentul cod de conduită sunt obligatorii pentru persoanele care ocupă o funcţie publică în cadrul autorităţilor şi instituţiilor publice ale administraţiei publice centrale şi locale, precum şi în cadrul autorităţilor administrative autonome, denumite în continuare autorităţi şi instituţii publice.

Obiective

ART. 2

Obiectivele prezentului cod de conduită urmăresc să asigure creşterea calităţii serviciului public, o bună administrare în realizarea interesului public, precum şi să contribuie la eliminarea birocraţiei şi a faptelor de corupţie din administraţia publică, prin:

a) reglementarea normelor de conduită profesională necesare realizării unor raporturi sociale şi profesionale corespunzătoare creării şi menţinerii la nivel înalt a prestigiului instituţiei funcţiei publice şi al funcţionarilor publici;

b) informarea publicului cu privire la conduita profesională la care este îndreptăţit să se aştepte din partea funcţionarilor publici în exercitarea funcţiilor publice;

c) crearea unui climat de încredere şi respect reciproc între cetăţeni şi funcţionarii publici, pe de o parte, şi între cetăţeni şi autorităţile administraţiei publice, pe de altă parte.

Principii generale

ART. 3

Principiile care guvernează conduita profesională a funcţionarilor publici sunt următoarele:

a) supremaţia Constituţiei şi a legii, principiu conform căruia funcţionarii publici au îndatorirea de a respecta Constituţia şi legile ţării;

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

b) prioritatea interesului public, principiu conform căruia funcţionarii publici au îndatorirea de a considera interesul public mai presus decât interesul personal, în exercitarea funcţiei publice;

c) asigurarea egalităţii de tratament a cetăţenilor în faţa autorităţilor şi instituţiilor publice, principiu conform căruia funcţionarii publici au îndatorirea de a aplica acelaşi regim juridic în situaţii identice sau similare;

d) profesionalismul, principiu conform căruia funcţionarii publici au obligaţia de a îndeplini atribuţiile de serviciu cu responsabilitate, competenţă, eficienţă, corectitudine şi conştiinciozitate;

e) imparţialitatea şi independenţa, principiu conform căruia funcţionarii publici sunt obligaţi să aibă o atitudine obiectivă, neutră faţă de orice interes politic, economic, religios sau de altă natură, în exercitarea funcţiei publice;

f) integritatea morală, principiu conform căruia funcţionarilor publici le este interzis să solicite sau să accepte, direct ori indirect, pentru ei sau pentru alţii, vreun avantaj ori beneficiu în considerarea funcţiei publice pe care o deţin, sau să abuzeze în vreun fel de această funcţie;

g) libertatea gândirii şi a exprimării, principiu conform căruia funcţionarii publici pot să-şi exprime şi să-şi fundamenteze opiniile, cu respectarea ordinii de drept şi a bunelor moravuri;

h) cinstea şi corectitudinea, principiu conform căruia în exercitarea funcţiei publice şi în îndeplinirea atribuţiilor de serviciu funcţionarii publici trebuie să fie de bună-credinţă;

i) deschiderea şi transparenţa, principiu conform căruia activităţile desfăşurate de funcţionarii publici în exercitarea funcţiei lor sunt publice şi pot fi supuse monitorizării cetăţenilor.

Termeni

ART. 4

În înţelesul prezentei legi, următorii termeni se definesc astfel:

a) funcţionar public - persoana numită într-o funcţie publică în condiţiile Legii nr.188/1999 privind Statutul funcţionarilor publici, republicată**);

**) Legea nr.188/1999 a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.365 din 29 mai 2007.

b) funcţie publică - ansamblul atribuţiilor şi responsabilităţilor stabilite de autoritatea sau instituţia publică, în temeiul legii, în scopul realizării competenţelor sale;

c) interes public - acel interes care implică garantarea şi respectarea de către instituţiile şi autorităţile publice a drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime ale cetăţenilor, recunoscute de Constituţie, legislaţia internă şi tratatele internaţionale la care România este parte;

d) interes personal - orice avantaj material sau de altă natură, urmărit ori obţinut, în mod direct sau indirect, pentru sine ori pentru alţii, de către funcţionarii publici prin folosirea

reputaţiei, influenţei, facilităţilor, relaţiilor, informaţiilor la care au acces, ca urmare a exercitării funcţiei publice;

e) conflict de interese - acea situaţie sau împrejurare în care interesul personal, direct ori indirect, al funcţionarului public contravine interesului public, astfel încât afectează sau ar putea afecta independenţa şi imparţialitatea sa în luarea deciziilor ori îndeplinirea la timp şi cu obiectivitate a îndatoririlor care îi revin în exercitarea funcţiei publice deţinute;

f) informaţie de interes public - orice informaţie care priveşte activităţile sau care rezultă din activităţile unei autorităţi publice ori instituţii publice, indiferent de suportul ei;

g) informaţie cu privire la date personale - orice informaţie privind o persoană identificată sau identificabilă.

CAP. II
Norme generale de conduită profesională a funcţionarilor publici

Asigurarea unui serviciu public de calitate

ART. 5

(1) Funcţionarii publici au obligaţia de a asigura un serviciu public de calitate în beneficiul cetăţenilor, prin participarea activă la luarea deciziilor şi la transpunerea lor în practică, în scopul realizării competenţelor autorităţilor şi ale instituţiilor publice.

(2) În exercitarea funcţiei publice, funcţionarii publici au obligaţia de a avea un comportament profesionist, precum şi de a asigura, în condiţiile legii, transparenţa administrativă, pentru a câştiga şi a menţine încrederea publicului în integritatea, imparţialitatea şi eficacitatea autorităţilor şi instituţiilor publice.

Loialitatea faţă de Constituţie şi lege

ART. 6

(1) Funcţionarii publici au obligaţia ca, prin actele şi faptele lor, să respecte Constituţia, legile ţării şi să acţioneze pentru punerea în aplicare a dispoziţiilor legale, în conformitate cu atribuţiile care le revin, cu respectarea eticii profesionale.

(2) Funcţionarii publici trebuie să se conformeze dispoziţiilor legale privind restrângerea exerciţiului unor drepturi, datorată naturii funcţiilor publice deţinute.

Loialitatea faţă de autorităţile şi instituţiile publice

ART. 7

(1) Funcţionarii publici au obligaţia de a apăra în mod loial prestigiul autorităţii sau instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea, precum şi de a se abţine de la orice act ori fapt care poate produce prejudicii imaginii sau intereselor legale ale acesteia.

(2) Funcţionarilor publici le este interzis:

a) să exprime în public aprecieri neconforme cu realitatea în legătură cu activitatea autorităţii sau instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea, cu politicile şi strategiile acesteia ori cu proiectele de acte cu caracter normativ sau individual;

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

b) să facă aprecieri neautorizate în legătură cu litigiile aflate în curs de soluţionare şi în care autoritatea sau instituţia publică în care îşi desfăşoară activitatea are calitatea de parte;

c) să dezvăluie informaţii care nu au caracter public, în alte condiţii decât cele prevăzute de lege;

d) să dezvăluie informaţiile la care au acces în exercitarea funcţiei publice, dacă această dezvăluire este de natură să atragă avantaje necuvenite ori să prejudicieze imaginea sau drepturile instituţiei ori ale unor funcţionari publici, precum şi ale persoanelor fizice sau juridice;

e) să acorde asistenţă şi consultanţă persoanelor fizice sau juridice în vederea promovării de acţiuni juridice ori de altă natură împotriva statului sau autorităţii ori instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea.

(3) Prevederile alin.(2) lit.a)-d) se aplică şi după încetarea raportului de serviciu, pentru o perioadă de 2 ani, dacă dispoziţiile din legi speciale nu prevăd alte termene.

(4) Dezvăluirea informaţiilor care nu au caracter public sau remiterea documentelor care conţin asemenea informaţii, la solicitarea reprezentanţilor unei alte autorităţi ori instituţii publice, este permisă numai cu acordul conducătorului autorităţii sau instituţiei publice în care funcţionarul public respectiv îşi desfăşoară activitatea.

(5) Prevederile prezentului cod de conduită nu pot fi interpretate ca o derogare de la obligaţia legală a funcţionarilor publici de a furniza informaţii de interes public celor interesaţi, în condiţiile legii, sau ca o derogare de la dreptul funcţionarului public de a face sesizări în baza Legii nr.571/2004 privind protecţia personalului din autorităţile publice, instituţiile publice şi din alte unităţi care semnalează încălcări ale legii.

Libertatea opiniilor

ART. 8

(1) În îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, funcţionarii publici au obligaţia de a respecta demnitatea funcţiei publice deţinute, corelând libertatea dialogului cu promovarea intereselor autorităţii sau instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea.

(2) În activitatea lor, funcţionarii publici au obligaţia de a respecta libertatea opiniilor şi de a nu se lăsa influenţaţi de considerente personale sau de popularitate. În exprimarea opiniilor, funcţionarii publici trebuie să aibă o atitudine conciliantă şi să evite generarea conflictelor datorate schimbului de păreri.

Activitatea publică

ART. 9

(1) Relaţiile cu mijloacele de informare în masă se asigură de către funcţionarii publici desemnaţi în acest sens de conducătorul autorităţii sau instituţiei publice, în condiţiile legii.

(2) Funcţionarii publici desemnaţi să participe la activităţi sau dezbateri publice, în calitate oficială, trebuie să respecte limitele mandatului de reprezentare încredinţat de conducătorul autorităţii ori instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea.

(3) În cazul în care nu sunt desemnaţi în acest sens, funcţionarii publici pot participa la activităţi sau dezbateri publice, având obligaţia de a face cunoscut faptul că opinia exprimată nu reprezintă punctul de vedere oficial al autorităţii ori instituţiei publice în cadrul căreia îşi desfăşoară activitatea.

Activitatea politică

ART. 10

În exercitarea funcţiei publice, funcţionarilor publici le este interzis:

a) să participe la colectarea de fonduri pentru activitatea partidelor politice;

b) să furnizeze sprijin logistic candidaţilor la funcţii de demnitate publică;

c) să colaboreze, în afara relaţiilor de serviciu, cu persoanele fizice sau juridice care fac donaţii ori sponsorizări partidelor politice;

d) să afişeze, în cadrul autorităţilor sau instituţiilor publice, însemne ori obiecte inscripţionate cu sigla sau denumirea partidelor politice ori a candidaţilor acestora.

Folosirea imaginii proprii

ART. 11

În considerarea funcţiei publice deţinute, funcţionarilor publici le este interzis să permită utilizarea numelui sau imaginii proprii în acţiuni publicitare pentru promovarea unei activităţi comerciale, precum şi în scopuri electorale.

Cadrul relaţiilor în exercitarea funcţiei publice

ART. 12

(1) În relaţiile cu personalul din cadrul autorităţii sau instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea, precum şi cu persoanele fizice sau juridice, funcţionarii publici sunt obligaţi să aibă un comportament bazat pe respect, bună-credinţă, corectitudine şi amabilitate.

(2) Funcţionarii publici au obligaţia de a nu aduce atingere onoarei, reputaţiei şi demnităţii persoanelor din cadrul autorităţii sau instituţiei publice în care îşi desfăşoară activitatea, precum şi persoanelor cu care intră în legătură în exercitarea funcţiei publice, prin:

a) întrebuinţarea unor expresii jignitoare;

b) dezvăluirea unor aspecte ale vieţii private;

c) formularea unor sesizări sau plângeri calomnioase.

(3) Funcţionarii publici trebuie să adopte o atitudine imparţială şi justificată pentru rezolvarea clară şi eficientă a problemelor cetăţenilor. Funcţionarii publici au obligaţia să respecte principiul egalităţii cetăţenilor în faţa legii şi a autorităţilor publice, prin:

a) promovarea unor soluţii similare sau identice raportate la aceeaşi categorie de situaţii de fapt;

b) eliminarea oricărei forme de discriminare bazate pe aspecte privind naţionalitatea, convingerile religioase şi politice, starea materială, sănătatea, vârsta, sexul sau alte aspecte.

(4) Pentru realizarea unor raporturi sociale şi profesionale care să asigure demnitatea persoanelor, eficienţa activităţii, precum şi creşterea calităţii serviciului public, se recomandă respectarea normelor de conduită prevăzute la alin.(1)-(3) şi de către celelalte subiecte ale acestor raporturi.

Conduita în cadrul relaţiilor internaţionale

ART. 13

(1) Funcţionarii publici care reprezintă autoritatea sau instituţia publică în cadrul unor organizaţii internaţionale, instituţii de învăţământ, conferinţe, seminarii şi alte activităţi cu caracter internaţional au obligaţia să promoveze o imagine favorabilă ţării şi autorităţii sau instituţiei publice pe care o reprezintă.

(2) În relaţiile cu reprezentanţii altor state, funcţionarilor publici le este interzis să exprime opinii personale privind aspecte naţionale sau dispute internaţionale.

(3) În deplasările externe, funcţionarii publici sunt obligaţi să aibă o conduită corespunzătoare regulilor de protocol şi le este interzisă încălcarea legilor şi obiceiurilor ţării gazdă.

Interdicţia privind acceptarea cadourilor, serviciilor şi avantajelor

ART. 14

Funcţionarii publici nu trebuie să solicite ori să accepte cadouri, servicii, favoruri, invitaţii sau orice alt avantaj, care le sunt destinate personal, familiei, părinţilor, prietenilor ori persoanelor cu care au avut relaţii de afaceri sau de natură politică, care le pot influenţa imparţialitatea în exercitarea funcţiilor publice deţinute ori pot constitui o recompensă în raport cu aceste funcţii.

Participarea la procesul de luare a deciziilor

ART. 15

(1) În procesul de luare a deciziilor, funcţionarii publici au obligaţia să acţioneze conform prevederilor legale şi să îşi exercite capacitatea de apreciere în mod fundamentat şi imparţial.

(2) Funcţionarilor publici le este interzis să promită luarea unei decizii de către autoritatea sau instituţia publică, de către alţi funcţionari publici, precum şi îndeplinirea atribuţiilor în mod privilegiat.

Obiectivitate în evaluare

ART. 16

(1) În exercitarea atribuţiilor specifice funcţiilor publice de conducere, funcţionarii publici au obligaţia să asigure egalitatea de şanse şi tratament cu privire la dezvoltarea carierei în funcţia publică pentru funcţionarii publici din subordine.

(2) Funcţionarii publici de conducere au obligaţia să examineze şi să aplice cu obiectivitate criteriile de evaluare a competenţei profesionale pentru personalul din

subordine, atunci când propun ori aprobă avansări, promovări, transferuri, numiri sau eliberări din funcţii ori acordarea de stimulente materiale sau morale, excluzând orice formă de favoritism ori discriminare.

(3) Se interzice funcţionarilor publici de conducere să favorizeze sau să defavorizeze accesul ori promovarea în funcţia publică pe criterii discriminatorii, de rudenie, afinitate sau alte criterii neconforme cu principiile prevăzute la art.3.

Folosirea prerogativelor de putere publică

ART. 17

(1) Este interzisă folosirea de către funcţionarii publici, în alte scopuri decât cele prevăzute de lege, a prerogativelor funcţiei publice deţinute.

(2) Prin activitatea de luare a deciziilor, de consiliere, de elaborare a proiectelor de acte normative, de evaluare sau de participare la anchete ori acţiuni de control, funcţionarilor publici le este interzisă urmărirea obţinerii de foloase sau avantaje în interes personal ori producerea de prejudicii materiale sau morale altor persoane.

(3) Funcţionarilor publici le este interzis să folosească poziţia oficială pe care o deţin sau relaţiile pe care le-au stabilit în exercitarea funcţiei publice, pentru a influenţa anchetele interne ori externe sau pentru a determina luarea unei anumite măsuri.

(4) Funcţionarilor publici le este interzis să impună altor funcţionari publici să se înscrie în organizaţii sau asociaţii, indiferent de natura acestora, ori să le sugereze acest lucru, promiţându-le acordarea unor avantaje materiale sau profesionale.

Utilizarea resurselor publice

ART. 18

(1) Funcţionarii publici sunt obligaţi să asigure ocrotirea proprietăţii publice şi private a statului şi a unităţilor administrativ-teritoriale, să evite producerea oricărui prejudiciu, acţionând în orice situaţie ca un bun proprietar.

(2) Funcţionarii publici au obligaţia să folosească timpul de lucru, precum şi bunurile aparţinând autorităţii sau instituţiei publice numai pentru desfăşurarea activităţilor aferente funcţiei publice deţinute.

(3) Funcţionarii publici trebuie să propună şi să asigure, potrivit atribuţiilor care le revin, folosirea utilă şi eficientă a banilor publici, în conformitate cu prevederile legale.

(4) Funcţionarilor publici care desfăşoară activităţi publicistice în interes personal sau activităţi didactice le este interzis să folosească timpul de lucru ori logistica autorităţii sau a instituţiei publice pentru realizarea acestora.

Limitarea participării la achiziţii, concesionări sau închirieri

ART. 19

(1) Orice funcţionar public poate achiziţiona un bun aflat în proprietatea privată a statului sau a unităţilor administrativ-teritoriale, supus vânzării în condiţiile legii, cu excepţia următoarelor cazuri:

a) când a luat cunoştinţă, în cursul sau ca urmare a îndeplinirii atribuţiilor de serviciu, despre valoarea ori calitatea bunurilor care urmează să fie vândute;

b) când a participat, în exercitarea atribuţiilor de serviciu, la organizarea vânzării bunului respectiv;

c) când poate influenţa operaţiunile de vânzare sau când a obţinut informaţii la care persoanele interesate de cumpărarea bunului nu au avut acces.

(2) Dispoziţiile alin.(1) se aplică în mod corespunzător şi în cazul concesionării sau închirierii unui bun aflat în proprietatea publică ori privată a statului sau a unităţilor administrativ-teritoriale.

(3) Funcţionarilor publici le este interzisă furnizarea informaţiilor referitoare la bunurile proprietate publică sau privată a statului ori a unităţilor administrativ-teritoriale, supuse operaţiunilor de vânzare, concesionare sau închiriere, în alte condiţii decât cele prevăzute de lege.

CAP. III
Coordonarea, monitorizarea şi controlul aplicării normelor de conduită profesională

Rolul Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici

ART. 20

(1) Agenţia Naţională a Funcţionarilor Publici coordonează, monitorizează şi controlează aplicarea normelor prevăzute de prezentul cod de conduită, exercitând următoarele atribuţii:

a) urmăreşte aplicarea şi respectarea, în cadrul autorităţilor şi instituţiilor publice, a prevederilor prezentului cod de conduită;

b) elaborează studii şi analize privind respectarea prevederilor prezentului cod de conduită;

c) colaborează cu organizaţiile neguvernamentale care au ca scop promovarea şi apărarea intereselor legitime ale cetăţenilor în relaţia cu funcţionarii publici.

(2) Prin activitatea sa, Agenţia Naţională a Funcţionarilor Publici nu poate influenţa derularea procedurii de lucru a comisiilor de disciplină din cadrul autorităţilor şi instituţiilor publice.

Rolul autorităţilor şi instituţiilor publice

ART. 21

(1) În scopul aplicării eficiente a dispoziţiilor prezentului cod de conduită, conducătorii autorităţilor şi instituţiilor publice vor desemna un funcţionar public, de regulă din cadrul compartimentului de resurse umane, pentru consiliere etică şi monitorizarea respectării normelor de conduită.

(2) Persoanele prevăzute la alin.(1) exercită următoarele atribuţii:

a) acordarea de consultanţă şi asistenţă funcţionarilor publici din cadrul autorităţii sau instituţiei publice cu privire la respectarea normelor de conduită;

b) monitorizarea aplicării prevederilor prezentului cod de conduită în cadrul autorităţii sau instituţiei publice;

c) întocmirea de rapoarte trimestriale privind respectarea normelor de conduită de către funcţionarii publici din cadrul autorităţii sau instituţiei publice.

(3) Atribuţiile prevăzute la alin.(2) se exercită în temeiul unui act administrativ emis de conducătorul autorităţii sau instituţiei publice sau prin completarea fişei postului cu atribuţia distinctă de consiliere etică şi monitorizare a respectării normelor de conduită.

(4) Rapoartele prevăzute la alin.(2) lit.c), aprobate de conducătorul autorităţii sau instituţiei publice, se comunică funcţionarilor publici din cadrul autorităţii sau instituţiei publice şi se transmit trimestrial, la termenele şi în forma standard stabilite prin instrucţiuni de Agenţia Naţională a Funcţionarilor Publici.

(5) Rapoartele autorităţilor şi instituţiilor publice privind respectarea normelor de conduită vor fi centralizate într-o bază de date necesară pentru:

a) identificarea cauzelor care determină încălcarea normelor de conduită profesională, inclusiv a constrângerilor sau ameninţărilor exercitate asupra unui funcţionar public pentru a-l determina să încalce dispoziţii legale în vigoare ori să le aplice necorespunzător;

b) identificarea modalităţilor de prevenire a încălcării normelor de conduită profesională;

c) adoptarea măsurilor privind reducerea şi eliminarea cazurilor de nerespectare a prevederilor legale.

Publicitatea cazurilor de încălcare a normelor de conduită

ART. 22

(1) Raportul anual cu privire la managementul funcţiei publice şi al funcţionarilor publici, care se întocmeşte de Agenţia Naţională a Funcţionarilor Publici, trebuie să cuprindă şi următoarele date:

a) numărul şi obiectul sesizărilor privind cazurile de încălcare a normelor de conduită profesională;

b) categoriile şi numărul de funcţionari publici care au încălcat normele de conduită morală şi profesională;

c) cauzele şi consecinţele nerespectării prevederilor prezentului cod de conduită;

d) evidenţierea cazurilor în care funcţionarilor publici li s-a cerut să acţioneze sub presiunea factorului politic.

(2) Agenţia Naţională a Funcţionarilor Publici poate să prezinte în raportul anual, în mod detaliat, unele cazuri care prezintă un interes deosebit pentru opinia publică.

CAP. IV
Dispoziţii finale

Răspunderea

ART. 23

(1) Încălcarea dispoziţiilor prezentului cod de conduită atrage răspunderea disciplinară a funcţionarilor publici, în condiţiile legii.

(2) Comisiile de disciplină au competenţa de a cerceta încălcarea prevederilor prezentului cod de conduită şi de a propune aplicarea sancţiunilor disciplinare, în condiţiile legii.

(3) Funcţionarii publici nu pot fi sancţionaţi sau prejudiciaţi în niciun fel pentru sesizarea cu bună-credinţă a comisiei de disciplină competente, în condiţiile legii, cu privire la cazurile de încălcare a normelor de conduită.

(4) În cazurile în care faptele săvârşite întrunesc elementele constitutive ale unor infracţiuni, vor fi sesizate organele de urmărire penală competente, în condiţiile legii.

(5) Funcţionarii publici răspund potrivit legii în cazurile în care, prin faptele săvârşite cu încălcarea normelor de conduită profesională, creează prejudicii persoanelor fizice sau juridice.

Armonizarea regulamentelor interne de organizare şi funcţionare

ART. 24

În termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei legi, autorităţile şi instituţiile publice vor armoniza regulamentele interne de organizare şi funcţionare sau codurile de conduită specifice, potrivit dispoziţiilor prezentului cod de conduită, în funcţie de domeniul lor de activitate.

Asigurarea publicităţii

ART. 25

Pentru informarea cetăţenilor, compartimentele de relaţii publice din cadrul autorităţilor şi instituţiilor publice au obligaţia de a asigura publicitatea şi de a afişa codul de conduită la sediul autorităţilor sau instituţiilor publice, într-un loc vizibil.

Intrarea în vigoare

ART. 26

Prezentul cod de conduită intră în vigoare la 15 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Anexa nr. 9

ACORD
între Guvernul României, reprezentat de Ministerul Administraţiei şi Internelor şi Guvernul Confederaţiei Elveţiene, reprezentat de Agenţia Elveţiană pentru Dezvoltare şi Cooperare, referitor la implementarea programului „Introducerea conceptului Poliţiei de proximitate" în România, etapa 1.1.2005-31.3.2007

Guvernul României, reprezentat de Ministerul Administraţiei şi Internelor şi Guvernul Confederaţiei Elveţiene, reprezentat de autoritatea sa competentă, Agenţia Elveţiană pentru Dezvoltare şi Cooperare, denumite în continuare Părţi Contractante,

Luând în considerare Acordul dintre Guvernul României şi Guvernul Confederaţiei Elveţiene privind cooperarea tehnică, semnat la Bucureşti la 8 noiembrie 1995, pentru a orienta procesul de tranziţie spre economia de piaţă, precum şi pentru a susţine iniţiativa privată în vederea acordării de asistenţă reformei în domeniul Poliţiei şi Justiţiei,

Au convenit următoarele:

Articolul 1
Condiţii generale şi definiţii

1.1. Oriunde sunt folosiţi în conţinutul Acordului, dacă nu se prevede altfel în context, următorii termeni au înţelesul care urmează:

a. „Programul" înseamnă Proiectul documentului;

b. „MAI" înseamnă Ministerul Administraţiei şi Internelor al Guvernului României;

c. „AEDC" înseamnă Agenţia Elveţiană pentru Dezvoltare şi Cooperare a Departamentului Federal pentru Afaceri Străine, Guvernul Confederaţiei Elveţiene;

d. „AE" înseamnă Agenţia Executantă;

e. Anexele (Proiectul documentului; Cadrul evolutiv al proiectului şi suplimentul la acesta: activităţi adiţionale - Anexa 1; Privire de ansamblu asupra realizărilor perioadei anterioare - Anexa 2; Organizarea proiectului - Anexa 3; Programul activităţilor în anul 2005 - Anexa 4) formează parte integrală a acestui Acord.

f. Obligaţiile AE sunt definite prin „Mandate cu managementul de acumulare a fondurilor" între AEDC şi AE, cu referire la pachetele de activităţi (denumite în continuare „Contracte"), fiecare formează o parte integrală a acestui Acord.

Articolul 2
Scopurile programului

2.1. Începând de la structurile înfiinţate de la sfârşitul anului 2000 şi pe baza rezultatele perioadelor anterioare ale Programului, Părţile contractante continuă să introducă „Poliţia de proximitate" în România. Scopurile Programului sunt descrise în Proiectul din 25

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

septembrie 2005.

2.2. Durata Programului este de la 1 ianuarie 2005 până la 31 martie 2007. Nu este prevăzută nici o extindere a Programului.

Articolul 3

Costul Programului şi finanţarea

3.1. Costurile totale ale Programului finanţat de Confederaţia Elveţiană se va ridica la maximum 1.250.000 franci elveţieni. Confederaţia Elveţiană va face posibilă alocarea acestei sume, bazându-se pe bugetele parţiale detaliate, referitoare la pachetele de activităţi definite de către Părţile contractante, succesiv, pentru fiecare interval de timp, pentru a asigura răspunsurile eficiente şi corecte la necesităţi prin utilizarea eficientă a fondurilor pe parcursul implementării ultimei faze a Programului. Acest mod de desfăşurare a activităţii şi de planificare a efectuării plăţilor din ultima fază a Programului, va permite realizarea scopurilor Programului prin obţinerea unui impact sporit.

3.2. MAI va contribui la etapa Programului cu până la aproximativ 20% din subvenţiile elveţiene, în principal prin munca depusă de angajaţii săi (vezi Art.10).

Articolul 4

Circuitul fondurilor şi contribuţiilor financiare

AEDC va transfera plăţile anticipate pentru Program, în contul AE, în Confederaţia Elveţiană. Contul operat de către AE este specificat în contractul semnat între AEDC şi AE.

Articolul 5

Programul organizării şi implementarea

5.1. Implementarea programului şi managementul vor fi împărţite de către Părţile Contractante.

5.2. Strategia Programului va fi definită şi controlată de către „Consiliul director", unde, deopotrivă vor fi reprezentate, Partea română şi cea elveţiană. Organizarea şi funcţionarea cooperării sunt stipulate în Anexa 3 a prezentului Acord.

5.3. Activitatea consiliului director va fi evaluată prin întâlniri semestriale. De asemenea, se pot organiza întâlniri, oricând este necesar. Reprezentanţi din rândul participanţilor ia program pot rî invitaţi ia aceste întâlniri.

5.4. În cadrul prezentului acord, şefii şi coordonatorii români ai proiectului sunt numiţi de către structurile beneficiare din MAI.

5.5. În cadrul prezentului acord, un reprezentant local al şefului de proiect elveţian desfăşoară activităţi cuprinse în program, fiind numit şi plătit de către AE.

5.6. AE, însărcinată cu managementul, este responsabilă cu implementarea Programului, în faţa Consiliului director şi a AEDC.

Articolul 6

Monitorizare şi coordonare

6.1. Responsabilităţile pentru sarcinile de control vor fi împărţite între Părţi, în conformitate cu participarea lor la Program.

6.2. Instrumentele de control aplicate, trebuie să fie definite în conformitate cu necesităţile Programului (pregătire, furnizare de echipament, transport etc).

6.3. Conceptul PEMT (Planificare, Evaluare, Monitorizare şi Transpunere în

acţiune) promovat de AEDC va furniza baza pentru control.

6.4. Monitorizarea va acoperi patru mari domenii de interes: rezultate, proces, impact şi context.

6.5. Activităţile de monitorizare trebuie să fie executate de către toţi partenerii implicaţi în Program şi vor fi definite de către Consiliul director, în conformitate prezentul Acord.

Articolul 7
Raportarea

7.1. În principal, raportarea se va baza pe monitorizarea progresului realizat cu privire la indicatorii prevăzuţi în matricea logică a Programului.

7.2. Forma şi structura rapoartelor, precum şi frecvenţa acestora trebuie să fie definite de către Consiliul director, în funcţie de destinaţia acestora.

7.3. Consiliul director îşi va asuma responsabilitatea aprobării rapoartelor.

7.4. AE este responsabilă pentru elaborarea şi înaintarea rapoartelor la AEDC şi MAI. Raportarea va furniza AEDC informaţiile necesare propriei sale analize, care urmează să fie prezentată factorilor de decizie elveţieni.

Articolul 8
Contabilitate şi audit

8.1. EA va păstra dosarele şi bilanţurile referitoare la operaţiuni executate, resurse şi cheltuieli efectuate pentru derularea Programului, în conformitate cu prevederile legislaţiei elveţiene.

8.2. Audit-urile locale se vor realiza la solicitarea uneia dintre Părţile contractante.

8.3. AE este responsabilă pentru managementul şi contabilitatea corespunzătoare a conturilor Programului în România şi Confederaţia Elveţiană, conform contractului său încheiat cu AEDC.

Articolul 9
Agenţia Executivă, personalul de consultanţă

9.1. Personalul AE destinat Programului va consilia şi pregăti personalul român cu privire la toate problemele legate de dezvoltarea capacităţilor, management şi implementare a Programului.

9.2. Funcţiile, atribuţiile şi responsabilităţile AE sunt stabilite în Contractul dintre AEDC şi AE.

Articolul 10
Obligaţiile Părţii române

10.1. Pe toată durată prezentului Acord, MAI va fi responsabil de implementarea şi managementul Programului la nivel naţional.

10.2. MAI va sprijini Programul prin furnizarea de:

- resurse umane solicitate (pentru organizare, coordonare, participare, translaţie, cooperare, derulare),
- facilităţi de transport (exceptând transportul aerian) pentru propriul personal, proprii participanţi şi pentru experţii elveţieni în România,
- localităţi/săli pentru desfăşurarea atelierelor de lucru şi seminariilor în

România,

- cazare şi masă, precum şi suportarea cheltuielilor pentru personalul propriu şi a participanţilor lor în cadrul Programului, în România.

Articolul 11

Obligaţiile Părţii Elveţiene

11.1. Pe toată durata prezentului Acord, AEDC va furniza mijloacele financiare destinate realizării Programului, care se ridică la suma de 1.250.000 franci elveţieni, aşa cum este stipulat în Art.3, alin. 3.1.

11.2. AEDC poate lua în considerare mărirea sumei totale a contribuţiei elveţiene. În acest caz, prezentul acord va fi modificat în consecinţă.

Articolul 12

Taxe şi impozite

Prezentul Acord este guvernat de dispoziţiile Acordului dintre Guvernul României şi Guvernul Confederaţiei Elveţiene privind cooperarea tehnică, semnat la Bucureşti la 8 noiembrie 1995, în ceea ce priveşte taxele şi impozitele.

Articolul 13

Procurarea bunurilor şi serviciilor

13.1. Bunurile şi serviciile ce urmează a fi finanţate din contribuţia elveţiană vor fi procurate în conformitate cu legislaţia elveţiană.

13.2. Procurarea acestora în Confederaţia Elveţiană se va realiza în conformitate cu legislaţia elveţiană şi sub responsabilitatea AEDC.

Articolul 14

Proprietatea şi utilizarea echipamentului pe care îl presupune Programul

14.1. Tot echipamentul finanţat prin contribuţie elveţiană va deveni proprietatea Părţii române, odată cu intrarea acestuia în România sau cumpărarea de pe piaţa locală; va fi utilizat exclusiv pentru derularea Programului şi nu va fi folosit în alte scopuri fără aprobarea prealabilă a AEDC, în scris.

14.2. Indiferent de situaţie, AEDC nu-şi asumă nici o responsabilitate în legătură cu echipamentul şi materialele menţionate. Dacă, din anumite motive, Programul ar putea fi întrerupt, echipamentul furnizat prin contribuţie elveţiană va trebui folosit conform celor ce se vor stabili în scris, de către două Părţi contractante.

Articolul 15

Dispoziţii speciale

15.1. Părţile Contractante îşi exprimă preocuparea comună în lupta împotriva corupţiei care poate periclita buna guvernare şi folosirea corespunzătoare a resurselor necesare dezvoltării şi, în plus, pune în pericol competiţia corectă şi deschisă bazată pe preţ şi calitate. De aceea, ele îşi declară intenţia de a-şi uni eforturile în lupta împotriva corupţiei şi, în special, declară că orice ofertă, cadou, plată, remuneraţie sau beneficiu de orice fel, şi considerat drept un act ilegal sau o practică coruptă nu a fost şi nici nu va fi făcut, direct sau indirect vreunei persoane oricine ar fi, în perspectiva unei recompensări sau punerii în practică a acestui Acord. Orice act de acest fel constituie suficiente motive pentru a justifica anularea prezentului Acord, procurarea sau recompensa rezultată ori pentru adoptarea oricăror altor măsuri de corecţie prevăzute de legea în materie.

15.2. Părţile Contractante convin asupra faptului că respectarea principiilor democratice şi drepturilor fundamentale ale omului, aşa cum au fost prevăzute în Declaraţia Universală a Drepturilor Omului, călăuzesc politicile interne şi externe ale celor două Părţi şi constituie un element esenţial pentru a fi pe o poziţie de egalitate faţă de obiectivele prezentului Acord.

Articolul 16

Rezolvarea divergenţelor

Divergenţele rezultate în urma interpretării sau aplicării prevederilor prezentului Acord vor fi soluţionate pe cale diplomatică, prin negocieri între Părţile Contractante.

Articolul 17

Intrarea în vigoare şi încetarea valabilităţii

17.1 Prezentul Acord va intra în vigoare la data la care Partea română a notificat Părţii elveţiene îndeplinirea procedurilor interne necesare pentru intrarea în vigoare.

17.2. Acordul îşi păstrează valabilitatea până la data la care ambele Părţi şi-au îndeplinit obligaţiile asumate.

17.3 Părţile Contractante pot modifica sau completa, în scris, prezentul Acord, urmând procedurile prevăzute în alin. 1.

17.4. Acest Acord poate fi oricând denunţat de orice Parte Contractantă printr-o notificare scrisă către cealaltă Parte Contractantă. Denunţarea produce efecte după 90 de zile de la data primirii notificării de către cealaltă Parte Contractantă.

Semnat la Bucureşti, la .....2005, în două exemplare originale, în limba engleză, ambele texte fiind egal autentice.

PENTRU	**PENTRU,**
GUVERNUL ROMÂNIEI	**GUVERNUL CONFEDERAŢIEI ELVEŢIENE**

Anexa nr. 10

HOTĂRÂRE

privind înfiinţarea Poliţiei Locale Iaşi, aprobarea Organigramei, Statului de funcţii şi Regulamentul de Organizare şi Funcţionare ale Poliţiei Locale Iaşi, începând cu 01.01.2011

Consiliul Local al Municipiului Iaşi, întrunit în şedinţa ordinară în data de 25 februarie 2011;

Având în vedere iniţiativa Primarului Municipiului Iaşi prin expunerea de motive la proiectul de hotărâre;
Având în vedere avizul favorabil întocmit de Comisia economico - financiară a Consiliului Local al Municipiului Iaşi;
Având în vedere avizul favorabil întocmit de Comisia Juridică şi de Disciplină a Consiliului Local al Municipiului Iaşi;
Având în vedere avizul favorabil întocmit de Comisia de Muncă şi Protecţie Socială a Consiliului Local al Municipiului Iaşi;
Având în vedere avizul favorabil întocmit de Comisia Locală de Ordine Publică a Municipiului Iaşi;
Având în vedere referatul de specialitate întocmit de Directorul Executiv al Poliţiei Comunitare Iaşi;
Având în vedere avizul nr. 870945/28.01.2011 al Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici;
Având în vedere prevederile Legii nr. 155/2010, privind Legea Poliţiei Locale;
Având în vedere prevederile H.G. nr. 1332/23.12.2010, privind Regulamentul - cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale;
Având în vedere dispoziţiile Legii privind normele de tehnică legislativă nr.24/2000 cu modificările şi completările ulterioare;
Având în vedere dispoziţiile Legii 215/2001 privind administraţia publică locală republicată,cu modificările şi completările ulterioare ;
În temeiul art. 115 alin. 1, lit. din Legea nr. 215/2001;

HOTĂRĂŞTE:

Art. 1 - Se aprobă înfiinţarea Poliţiei Locale Iaşi, ca instituţie publică de interes local cu personalitate juridică, aflată în subordinea Consiliului local al municipiului Iaşi, prin reorganizarea Poliţiei Comunitare Iaşi, începând cu data de 01.01.2011.
Art. 2 - Se aprobă Organigrama, Statul de Funcţii şi Regulamentul de Organizare şi Funcţionare ale Poliţiei Locale Iaşi, începând cu data de 01.01.2011, conform Anexelor 1-3, care fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 3 - Copie după prezenta hotărâre va fi comunicată: Primarului Municipiului Iaşi, Serviciului Resurse Umane, Pregătire Profesională şi Secretariat, Poliţiei Locale Iaşi şi Instituţiei Prefectului Judeţului Iaşi.
Art. 4 - (1) Punerea în aplicare a prevederilor prezentei hotărâri va fi asigurată de către Poliţia Locală Iaşi.
(2) Aducerea la cunoştinţă publică a prezentei hotărâri va fi asigurată de Centrul de Informaţii pentru Cetăţeni.

PREŞEDINTE DE ŞEDINŢĂ, CONTRASEMNEAZĂ
Constantin Neculau SECRETAR
Denisa Liliana Ionaşcu
Nr. 56 din 25 februarie 2011

Anexa nr. 11

REGULAMENTUL
DE ORGANIZARE ŞI FUNCŢIONARE AL
POLIŢIEI LOCALE IAŞI

CAPITOLUL I
DISPOZIŢII GENERALE

Art. 1

(1) Poliţia Locală Iaşi este înfiinţată, organizată şi funcţionează prin Hotărâre a Consiliului Local Iaşi, în baza prevederilor Legii nr. 155/2010 şi ale H.G. nr.1332/2010 privind aprobarea Regulamentului – cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, ca serviciu public de interes local, cu personalitate juridică, în subordinea Consiliului Local Iaşi şi sub conducerea Primarului Municipiului Iaşi.

(2) Poliţia Locală Iaşi se înfiinţează prin reorganizarea Poliţiei Comunitare Iaşi, preluarea personalului şi a patrimoniului acesteia.

Art. 2

(1) Poliţia Locală Iaşi se înfiinţează în scopul exercitării atribuţiilor privind apărarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei, a proprietăţii private şi publice, prevenirea şi descoperirea infracţiunilor, în următoarele domenii:

a) ordinea şi liniştea publică, precum şi paza bunurilor;
b) circulaţia pe drumurile publice;
c) disciplina în construcţii şi afişajul stradal;
d) protecţia mediului;
e) activitatea comercială;
f) evidenţa persoanelor;
g) alte domenii stabilite prin lege.

Art. 3

(1) Sediul Poliţiei Locale Iaşi este în strada Bucium, nr. 30.

Art. 4

(1) Întreaga activitate a Poliţiei Locale Iaşi se desfăşoară exclusiv pe baza şi în executarea legii, în interesul comunităţii locale cu respectarea următoarelor principii:

a) legalităţii;
b) încrederii;
c) previzibilităţii;
d) proximităţii şi proporţionalităţii;
e) deschiderii şi transparenţei;
f) eficienţei şi eficacităţii;
g) răspunderii şi responsabilităţii;
h) imparţialităţii şi nediscriminării.

Art. 5

(1) Poliţia Locală Iaşi îşi desfăşoară activitatea:

a) în interesul comunităţii locale, exclusiv pe baza şi în executarea legii, precum şi a actelor autorităţii deliberative şi ale celei executive ale administraţiei publice locale;

b) în conformitate cu reglementările specifice fiecărui domeniu de activitate, stabilite prin acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale.

Art. 6

(1) În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, Poliţia Locală Iaşi cooperează cu unităţile, respectiv cu structurile teritoriale ale Poliţiei Române, ale Jandarmeriei Române, ale Poliţiei de Frontieră Române şi ale Inspectoratului General pentru Situaţii de Urgenţă, cu celelalte autorităţi ale administraţiei publice centrale şi locale şi colaborează cu organizaţii neguvernamentale, precum şi cu persoane fizice şi juridice, în condiţiile legii.

(2) În relaţiile cu acestea, Poliţia Locală Iaşi este reprezentată de directorul executiv sau de către adjunctul acestuia.

(3) Poliţia Locală Iaşi poate încheia cu alte autorităţi şi instituţii publice protocoale de cooperare având ca obiect detalierea modalităţilor prin care, în limitele competenţelor legale ale fiecărei structuri, acestea îşi oferă sprijin în îndeplinirea activităţilor sau a misiunilor specifice.

(4) Pentru reprezentarea propriilor interese şi în acţiuni de întrajutorare, personalul Poliţiei Locale Iaşi se poate asocia în condiţiile legii, cu înregistrarea asociaţiei la Judecătoria Iaşi.

Art. 7

(1) Persoanele cu funcţii de conducere colaborează permanent în vederea îndeplinirii în termen legal a lucrărilor ce intră în competenţa lor, precum şi a altor sarcini potrivit nevoilor unităţii.

(2) Totodată au obligaţia de a stabili sarcini de serviciu pentru personalul din subordine în vederea desfăşurării în bune condiţii a activităţii şi de a lua măsuri corespunzătoare pentru îmbunătăţirea acesteia.

Art. 8

(1) În cadrul Poliţiei Comunitare Iaşi se interzice discriminarea şi aplicarea unui tratament inegal, fără a ţine cont de sex, confesiune, etnie, varstă, criterii politice sau stare materială.

(2) Personalul de conducere are obligaţia de a informa sistematic angajaţii din structura condusă, asupra drepturilor pe care le au cu privire la respectarea legalităţii de şanse şi tratament între femei şi bărbaţi în relaţiile de muncă.

CAPITOLUL II
STRUCTURA ORGANIZATORICĂ A POLIŢIEI LOCALE IAŞI

Art. 9

(1) Structura organizatorică a Poliţiei Locale Iaşi este stabilită în conformitate cu prevederile Legii nr.155/2010 privind Legea Poliţiei Locale, ale HG nr. 1332/2010, a prevederilor Legii nr. 188/1999 (r2) privind Statutul funcţionarilor publici, cu modificările şi completările ulterioare, ale Legii nr. 53/2003 privind Codul Muncii, fiind aprobată prin Hotărârea Consiliului Local Iaşi, (organigrama, statul de funcţii şi Regulamentul de Organizare şi Funcţionare).

Art. 10

(1) În cadrul structurii organizatorice, se stabilesc relaţii de autoritate (ierarhice, funcţionale), de cooperare, de reprezentare, de control.

Art. 11

(1) Relaţiile de autoritate ierarhică presupun:

a) subordonarea directorului executiv faţă de Primarul Municipiului Iaşi;

b) subordonarea directorului executiv adjunct, a şefilor de serviciu, şefilor de birou, după caz, faţă de directorul executiv, în limitele competenţelor stabilite de legislaţia în vigoare şi de structura organizatorică;
c) subordonarea şef serviciu, şef birou faţă de directorul executiv adjunct;
d) subordonarea şef birou faţă de şef serviciu;
e) subordonarea personalului de execuţie faţă de şefii ierarhici superiori.

Art. 12

(1) Relaţiile de colaborare se stabilesc între compartimentele din structura organizatorică a Poliţiei Locale Iaşi sau între acestea şi compartimentele din cadrul Primăriei Municipiului Iaşi şi a instituţiilor aflate în subordinea sau coordonarea Consiliului Local Iaşi.

Art. 13

(1) Poliţia Locală Iaşi este structurată pe: servicii, birouri şi compartimente.
a) ***Director Executiv are*** în subordinea sa directă, următoarele servicii :
• Serviciul Juridic, Instruire, Resurse-Umane în structura căruia se află:
- Biroul Juridic. Resurse umane;
- Compartimentul Instruire şi Protecţia muncii ;
• Serviciul Financiar-Contabilitate în structura căruia se află:
- Compartiment Financiar. Casierie ;
- Compartiment Contabilitate. Arhivă ;
• Serviciul Administrare bază de date. Implementare proiecte în structura căruia se află:
- Compartimentul Evidenţa proceselor-verbale;
• Serviciul Control Urbanism. Afişaj stradal
• Serviciul Management Operaţional. Relaţii publice
- Compartimentul Sectorişti;
- Biroul Protecţia Mediului;
- Biroul Control Activităţi Comerciale;
- Biroul Evidenţa Persoanelor;
• Serviciul Acţiuni Speciale. Intervenţie
• Serviciul Dispecerat, Logistic, Administrativ în structura căruia se află:
- Biroul Administrativ;
• Serviciul Siguranţa Circulaţiei.
b) Director Executiv Adjunct, în subordinea directă a acestuia aflându-se:
• Serviciul Nr. 1- Ordine Publică
• Serviciul Nr. 2- Ordine Publică
• Serviciul Nr. 3- Ordine Publică
• Serviciul Nr. 4- Ordine Publică .

(2) Conducerea operativă a Poliţiei Comunitare Iaşi se realizează de directorul executiv, ajutat de 1 director executiv adjunct.

Art. 14

(1) Poliţia Locală Iaşi îndeplineşte atribuţiile prevăzute de Legea nr. 155/2010 şi HG nr.1332/2010 privind aprobarea Regulamentului – cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, pune în aplicare Hotărârile Consiliului Local şi Dispoziţiile Primarului Municipiului Iaşi în domeniul de activitate specific.

Art. 15

(1) La nivelul municipiului Iaşi, se organizează şi funcţionează Comisia locală de ordine publică, prin Hotărâre a Consiliului Local, denumită în continuare ***Comisia locală,*** care este un organism cu rol consultativ.
(2) Comisia locală este constituită din: primar, şeful structurii teritoriale a Poliţiei Române sau reprezentantul acestuia, şeful Poliţiei Locale, secretarul unităţii administrative teritoriale şi 3 consilieri locali, desemnaţi de autoritatea deliberativă.
(3) Şedinţele comisiei locale sunt conduse de Primarul Municipiului Iaşi.
(4) Modul de funcţionare a comisiei locale se stabileşte prin Regulamentul de organizare şi funcţionare a acesteia, adoptat de Consiliul Local.

Art. 16

(1) Comisia locală are următoarele atribuţii:
a) asigură cooperarea dintre instituţiile şi serviciile publice cu atribuţii în domeniul ordinii şi al siguranţei publice la nivelul unităţii administrativ-teritoriale;
b) avizează proiectul Regulamentului de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale;
c) elaborează proiectul Planului de ordine şi siguranţă publică al unităţii administrativ-teritoriale, pe care îl actualizează anual;
d) analizează periodic activităţile de menţinere a ordinii şi siguranţei publice la nivelul unităţii/subdiviziunii administrativ teritoriale şi face propuneri pentru soluţionarea deficienţelor constatate şi pentru prevenirea faptelor care afectează climatul social;
e) evaluează cerinţele specifice şi face propuneri privind necesarul de personal al Poliţiei Locale;
f) prezintă autorităţii deliberative rapoarte anuale asupra modului de îndeplinire a prevederilor planului de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale. În baza concluziilor desprinse din analizele efectuate, propune autorităţilor administraţiei publice locale iniţierea unor proiecte de hotărâri prin care să se prevină faptele care afectează climatul social.
(2) Secretariatul comisiei locale este asigurat de persoane cu atribuţii în acest sens din aparatul de specialitate al primarului.
(3) Comisia locală se reuneşte trimestrial sau ori de câte ori este necesar, la convocarea primarului sau a unei treimi din numărul consilierilor locali.

Art. 17

(1) În privinţa organizării şi funcţionării Poliţiei Locale Iaşi, autoritatea deliberativă a administraţiei publice locale are următoarele atribuţii:
a) aprobă Regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale Iaşi, în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare şi ale prezentei legi;
b) stabileşte, în conformitate cu prevederile Legii nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, procedurile şi criteriile pentru organizarea concursului, în vederea ocupării funcţiei de şef al Poliţiei Locale, acolo unde la data intrării în vigoare a prezentei legi acestă funcţie nu este ocupată;
c) stabileşte, în condiţiile legii, criterii specifice pentru evaluarea activităţii Poliţiei Locale Iaşi;
d) aprobă, potrivit competenţelor sale, condiţiile materiale şi financiare necesare pentru funcţionarea Poliţiei Locale Iaşi;

e) analizează, împreună cu comisia locală, activitatea Poliţiei Locale Iaşi, în condiţiile legii şi stabileşte măsuri de îmbunătăţire a activităţii acesteia;
f) stabileşte, la propunerea comisiei locale, măsurile necesare pentru buna funcţionare a Poliţiei Locale şi pentru încadrarea activităţii acesteia în normele şi procedurile stabilite de unitatea de reglementare;
g) aprobă, la propunerea comisiei locale, Planul de ordine şi siguranţă publică al unităţii administrativ-teritoriale.

Art. 18

(1) În privinţa organizării şi funcţionării Poliţiei Locale Iaşi, ***Primarul*** are următoarele atribuţii:
a) numeşte, sancţionează şi dispune suspendarea, modificarea şi încetarea raporturilor de serviciu sau, după caz, ale raporturilor de muncă ale şefului Poliţiei Locale şi adjunctului acestuia;
b) supune spre aprobare autorităţii deliberative resursele materiale şi financiare necesare desfăşurării activităţii Poliţiei Locale;
c) îndrumă, supraveghează, controlează şi analizează activitatea Poliţiei Locale, ca serviciu public de interes local;
d) asigură aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului local privind organizarea şi funcţionarea Poliţiei Locale;
e) evaluează activitatea Poliţiei Locale, potrivit criteriilor specifice stabilite de autoritatea deliberativă a administraţiei publice locale;
f) prezintă autorităţii deliberative, anual sau ori de câte ori este necesar, informări privind modul de funcţionare a Poliţiei Locale;
g) supune spre aprobare autorităţii deliberative Regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale;
h) supune spre aprobare autorităţii deliberative procedurile şi criteriile pentru organizarea concursului în vederea ocupării funcţiei de şef al Poliţiei Locale;
i) organizează periodic consultări cu membrii comunităţii locale, cu participarea reprezentanţilor unităţii teritoriale a Poliţiei Române şi ai organizaţiilor neguvernamentale, cu privire la priorităţile şi activitatea Poliţiei Locale;
j) primeşte şi soluţionează sesizările cu privire la deficienţele constatate în activitatea Poliţiei Locale, precum şi cu privire la îmbunătăţirea activităţii de pază şi menţinere a ordinii şi liniştii publice;
k) împuterniceşte, prin dispoziţie, poliţiştii locali ca agenţi constatatori, în oricare dintre situaţiile în care această calitate îi este stabilită, prin acte normative.

CAPITOLUL III
SELECŢIONAREA, PREGĂTIREA ŞI NUMIREA PERSONALULUI POLIŢIEI LOCALE IAŞI

Art. 19

(1) Funcţionarii publici din Poliţia Locală Iaşi pot fi numiţi debutanţi sau definitivi, în condiţiile Legii nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) La terminarea perioadei de stagiu, activitatea funcţionarilor publici debutanţi din Poliţia Locală Iaşi se evaluează în conformitate cu procedura de evaluare a activităţii funcţionarilor publici debutanţi.

Art. 20

(1) La infiinţarea Poliţiei Locale Iasi, personalul acesteia se preia de la Poliţia Comunitară Iaşi, precum şi de la structurile din aparatul de specialitate al primarului, prevăzute de Legea nr. 155/2010, după caz, cu încadrarea în numărul de posturi aprobat de consiliul local.

(2) Preluarea personalului se face pe funcţii publice de aceeaşi categorie, clasă sau acelaşi grad profesional, prin hotărare a autorităţii deliberative a administraţiei publice locale.

Art. 21

(1) Funcţiile publice vacante din cadrul Poliţiei Locale se ocupă potrivit prevederilor Legii nr. 188/1999(r2) cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Condiţiile de organizare şi de desfăşurare a concursului sau a examenului se stabilesc cu respectarea prevederilor legale in vigoare.

Art. 22

(1) Personalul contractual din cadrul Poliţiei Locale Iaşi care exercită atribuţiile prevăzute la art. 6 lit. h) din Legea nr. 155/2010 trebuie să îndeplinească şi condiţiile prevăzute la art. 39 din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor, cu modificările şi completările ulterioare. Angajarea acestuia se face cu respectarea prevederilor art. 40 din Legea nr. 333/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 23

(1) Poliţiştii locali care promovează programele de formare iniţială prevăzute prin HG nr. 1332/2010 încheie un angajament de serviciu prin care se obligă să lucreze în Poliţia Locală Iaşi o perioadă de cel puţin 5 ani de la data promovării examenului.

Art. 24

(1) La numirea în funcţia publică, funcţionarii publici din Poliţia Locală Iaşi depun Jurământul de credinţă prevăzut de Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Refuzul depunerii jurământului prevăzut la alin. (1) se consemnează în scris şi atrage revocarea actului administrativ de numire în funcţia publică, în condiţiile legii.

(3) Jurământul de credinţă este semnat de către funcţionarul public din Poliţia Locală în două exemplare, unul păstrându-se la dosarul personal, iar cel de-al doilea se înmânează semnatarului.

(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică şi funcţionarilor publici din Poliţia Locală proveniţi din rândul poliţiştilor comunitari, în măsura în care nu au depus jurământul prevăzut la art. 23 din Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Comunitare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 2.295/2004.

Art. 25

(1) Dacă funcţionarului public din Poliţia Locală numit în funcţia publică îi încetează raporturile de serviciu din motive imputabile acestuia, înaintea expirării perioadei prevăzute în angajamentul de serviciu, se aplică prevederile art. 38 alin. (4) din Legea nr. 155/2010.

CAPITOLUL IV
ATRIBUŢIILE PERSONALULUI POLIŢIEI LOCALE IAŞI
DIRECTORUL EXECUTIV
Art. 26
(1) Directorul executiv al Poliţiei Locale Iaşi este şeful nemijlocit al întregului personal al Poliţiei Locale Iaşi şi îşi îndeplineşte atribuţiile în mod nemijlocit sub autoritatea şi controlul Primarului Municipiului Iaşi.
(2) Directorul executiv al Poliţiei Locale Iaşi are următoarele atribuţii:
· organizează, planifică şi conduce întreaga activitate a Poliţiei Locale Iaşi;
· asigură desfăşurarea activităţilor Poliţiei Locale Iaşi pe baza şi exclusiv în spiritul competenţelor stabilite prin lege, Hotărâri ale Consiliului Local şi Dispoziţii ale Primarului Municipiului Iaşi;
· asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către întregul personal a prevederilor legale;
· răspunde de pregătirea profesională continuă a personalului din subordine;
· aprobă planurile de pază întocmite pentru obiectivele din competenţă;
· asigură elaborarea şi fundamentarea proiectului Planului anual de pază şi ordine publică a municipiului Iaşi;
· asigură elaborarea şi adoptarea Regulamentului Intern al Poliţiei Locale Iaşi;
· propune şi argumentează în Comisia locală de ordine publică redimensionarea operaţională a Poliţiei Locale Iaşi;
· este ordonator terţiar de credite;
· elaborează şi fundamentează bugetul anual al Poliţiei Locale Iaşi;
· întocmeşte şi propune ordonatorului principal de credite lista anuală de investiţii;
· informează zilnic primarul în legătură cu acţiunile derulate şi măsurile întreprinse de Poliţia Locală Iaşi;
· sesizează aspectele de competenţa altor servicii din primărie şi propune Primarului mun. Iaşi intervenţia acestora;
· informează Primarul mun. Iaşi despre volumul de sesizări şi reclamaţii înregistrat şi măsurile iniţiate pentru soluţionarea acestora;
· informează trimestrial sau ori de câte ori este nevoie, Comisia locală de ordine publică despre
activitatea Poliţiei Locale Iaşi;
· asigură conlucrarea cu asociaţii, organizaţii neguvernamentale şi diferite instituţii ale statului
pentru îndeplinirea atribuţiilor Poliţiei Locale Iaşi;
· reprezintă instituţia în cadrul raporturilor de cooperare cu celelalte organe cu atribuţii în domeniul ordinii publice şi promovează elemente de strategie şi tactică rezultate din evaluări şi prognoze;
· aprobă acordarea recompenselor la propunerea şefului de serviciu şi a directorului adjunct;
· coordonează aprovizionarea, repartizarea, întreţinerea, utilizarea, păstrarea mijloacelor materiale necesare bunei desfăşurări a activităţii Poliţiei Locale Iaşi;
· constată abaterile disciplinare şi aplică sancţiunile prevăzute de lege;
· răspunde de exercitarea controlului intern şi de legalitatea întregii activităţi desfăşurate de Poliţia Locală Iaşi;

· asigură elaborarea şi aplicarea procedurilor specifice pentru a satisface cerinţele controlului intern la nivelul tuturor structurilor subordonate;
· aprobă planurile de pază întocmite pentru obiectivele asigurate de Poliţia Locală;
· analizează trimestrial activitatea Poliţiei Locale Iaşi şi indicatorii de performanţă stabiliţi de consiliul local;
· întreprinde măsurile necesare pentru încadrarea cu personal corespunzător;
· aprobă fişele posturilor pentru întreg personalul Poliţiei Locale Iaşi, la propunerea peronalului de conducere din subordine;
· aprobă în condiţiile legii încadrarea, promovarea şi încetarea activităţii personalului;
· aprobă programarea concediilor de odihnă şi acordarea altor concedii prevăzute de lege;
· aprobă evaluarea performanţelor profesionale individuale ale personalului de execuţie şi ale personalului de conducere încadrat în funcţia de şef serviciu, şef birou (pentru directorul executiv şi directorul executiv adjunct, evaluarea performanţelor profesionale individuale se realizează de către Primarul Municipiului Iaşi);
· studiază şi propune unităţilor beneficiare de pază introducerea amenajărilor tehnice şi a sistemelor de alarmare împotriva efracţiei;
· analizează trimestrial activitatea Poliţiei Locale Iaşi şi indicatorii de performanţă stabiliţi de comisia locală de ordine publică;
· asigură informarea operativă a Consiliului local, a structurii teritoriale corespunzătoare a Poliţiei Române, precum şi a Jandarmeriei Române despre evenimentele deosebite ce au avut loc în cadrul activităţii Poliţiei Locale Iaşi;
· reprezintă Poliţia Locală Iaşi în relaţiile cu alte instituţii ale statului, cu celelalte autorităţi ale administraţiei publice centrale şi locale şi colaborează cu organizaţii neguvernamentale, precum şi cu persoane fizice şi juridice pentru îndeplinirea atribuţiilor stabilite de lege;
· asigură ordinea interioară şi disciplina în rândul personalului din subordine, având dreptul să propună acordarea de recompense şi aplicarea de sancţiuni în condiţiile legii;
· propune primarului adoptarea de măsuri pentru eficientizarea activităţii;
· asigură măsurile pentru rezolvarea operativă a cererilor, a sesizărilor şi a reclamaţiilor cetăţenilor, în conformitate cu prevederile legale;
· organizează şi participă la audienţele cu cetăţenii;
· întocmeşte sau aprobă aprecierile de serviciu ale personalului, potrivit competenţei;
· coordonează activitatea de evidenţă, aprovizionare, de repartizare, de întreţinere şi de păstrare, în condiţii de siguranţă, a armamentului şi a muniţiei din dotare;
· urmăreşte modul de echipare a personalului cu uniforme şi însemnele distinctive de ierarhizare, repartizarea şi utilizarea corespunzătoare a acestora;
· întreprinde măsuri de aprovizionare şi menţinere în stare de funcţionare a aparaturii de pază şi alarmare, radio-comunicaţii şi a celorlalte amenajări destinate serviciului de pază şi ordine;
· menţine legătura permanentă cu beneficiarii privind modul în care se desfăşoară activitatea de pază, semnalează neregulile referitoare la îndeplinirea obligaţiilor contractuale şi propune măsurile necesare pentru creşterea eficienţei pazei;
· analizează contribuţia funcţionarilor publici din Poliţia Locală Iaşi la menţinerea ordinii şi liniştii publice, la constatarea contravenţiilor în domeniile prevăzute de lege şi ia măsuri de organizare şi îmbunătăţire a acesteia;

· organizează şi execută controale tematice şi inopinate asupra modului în care sunt îndeplinite atribuţiile de serviciu de către funcţionarii publici din Poliţia Locală Iaşi;
· organizează sistemul de alarmare a personalului în cazuri deosebite;
· organizează activităţile de protecţie a muncii, de prevenire şi stingere a incendiilor;
· îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite prin lege.
(3) În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, directorul executiv al Poliţiei Locale Iaşi emite decizii cu caracter obligatoriu pentru întregul personal din subordine.

DIRECTORUL EXECUTIV ADJUNCT
Art. 27
(1) Directorul executiv adjunct al Poliţiei Locale Iaşi răspunde de îndeplinirea în totalitate şi întocmai a sarcinilor şi misiunilor stabilite-încredinţate serviciilor/birourilor repartizate pentru coordonare.
(2) Este şeful direct al personalului încadrat în serviciile/birourile repartizate pentru coordonare.
(3) Se subordonează direct Directorului executiv al Poliţiei Locale Iaşi şi îndeplineşte următoarele atribuţii:
• organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în menţinerea ordinii şi liniştii publice şi asigurarea pazei bunurilor;
• întocmeşte planurile de pază ale obiectivelor din competenţă;
• asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către personalul din subordine a prevederilor legale ce reglementează activitatea de pază, menţinerea ordinii şi a liniştii publice, regulile de convieţuire socială şi integritatea corporală a persoanelor;
• ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;
• asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;
• informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele deosebite înregistrate în activitatea de pază şi menţinere a ordinii publice şi ţine evidenţa acestora;
• analizează lunar activitatea personalului din subordine;
• întreprinde măsuri eficiente pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;
• participă, alături de conducerea Poliţiei Locale, la întocmirea sau reactualizarea planului de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale;
• întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă şefului Poliţiei Locale;
• asigură instruirea zilnică a poliţiştilor locali cu privire la cunoaşterea situaţiei operative din zona de competenţă;
• în lipsa directorului executiv al Poliţiei Locale Iaşi exercită atribuţiile acestuia;
• coordonează nemijlocit activitatea serviciilor şi birourilor de ordine publică, birourilor şi compartimentelor din subordine ;
• aprobă traseele de patrulare pentru patrulele de ordine publică ale Poliţiei Locale Iaşi;
• participă la elaborarea protocoalelor de cooperare cu organele de Poliţie, Jandarmerie, Serviciile de Urgenţă , asigurând conlucrarea eficientă cu acestea;

• organizează, urmăreşte şi controlează modul de păstrare, utilizare şi întreţinere a armamentului, muniţiei şi celorlalte mijloace de intervenţie;
• verifică nivelul de pregătire profesională a personalului operativ din Poliţia Locală Iaşi;
• informează zilnic directorul executiv al Poliţiei Locale Iaşi în legătură cu activitatea personalului din subordine precum şi cu mutaţiile produse în starea de ordine şi linişte publică din
municipiul Iaşi;
• asigură operativitatea transmiterii informaţiilor privind sesizări, necesităţi, urgenţe, ori alte aspecte circumscrise domeniilor din competenţa Poliţiei Locale şi se implică nemijlocit în soluţionarea acestora;
• evaluează situaţia operativă la nivelul municipiului, pe domenii de activitate şi elaborează prognoze, strategii şi tactici operaţionale pe care le supune analizei şi aprobării directorului executiv al Poliţiei Locale Iaşi;
• constată şi cercetează evenimentele produse în activitatea personalului din subordine, prezintă concluzii şi soluţii pentru rezolvarea situaţiilor create;
• efectuează controale în legătură cu modul de îndeplinire a atribuţiilor de către personalul din subordine şi răspunde de realizarea indicatorilor de performanţă stabiliţi de Consiliul Local;
• participă nemijlocit la activitatea de selecţie şi recrutare a personalului pentru structurile din subordine;
• îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite de directorul executiv al Poliţiei Comunitare;
• verifică modul de echipare a personalului;
• verifică şi asigură starea permanentă de funcţionare a aparaturii şi amenajărilor din dotarea Poliţiei Locale Iaşi;
• organizează şi asigură sistemele de cooperare cu celelalte instituţii: Poliţia, Jandarmeria şi serviciile de urgenţă;
• organizează şi răspunde direct de întregul program de instruire a personalului Poliţiei Locale Iaşi;
• participă nemijlocit la selecţia şi recrutarea personalului din subordine;
• asigură operativitatea informării Poliţiei Locale Iaşi prin valorificarea optimă a posibilităţilor operaţionale ale Dispeceratului unităţii;
• coordonează procesul de evaluare şi apreciere a personalului şi face propuneri de avansare sau promovare în grade şi funcţii;
• execută controale tematice şi de fond conform planificării aprobate de directorul executiv.

SERVICIUL JURIDIC, INSTRUIRE, RESURSE UMANE
Art. 28
(1) Serviciul Juridic, Instruire, Resurse Umane, este subordonat în mod nemijlocit directorului executiv al Poliţiei Locale Iaşi şi este structurat în următoarele compartimente:
I. Compartiment Juridic. Resurse Umane
II. Compartiment Instruire şi Protecţia Muncii.
(2) Personalul din cadrul **Compartimentul Juridic, Resurse Umane** răspunde de :

a) aplicarea şi interpretarea actelor normative în cazul luării unor măsuri de către conducerea Poliţiei Locale Iaşi sau la cererea compartimentelor din structura aparatului propriu;
b) gestionarea resurselor umane necesare Poliţiei Locale Iaşi pentru îndeplinirea atribuţiilor funcţionale, de implementarea politicii de personal a conducerii, respectarea prevederilor legale în materie, pregătirea profesională a personalului, evaluarea periodică şi atestarea acestuia şi implementarea condiţiilor adecvate de muncă.
(3) Compartimentul Juridic. Resurse Umane are următoarele atribuţii:
• avizează pentru legalitate dispoziţiile conducerii Poliţiei Locale;
•colaborează la întocmirea proiectelor de hotărâri, regulamente, dispoziţii pentru îmbunătăţirea activităţii în domeniile de activitate în care Poliţia Locală are competenţe;
•analizează şi avizează de legalitate dispoziţiile privind problemele de personal (organizare, reorganizare, încadrări în muncă, încetarea relaţiilor de serviciu, aplicarea de sancţiuni disciplinare etc.);
•avizează actele ce urmează a fi înscrise în cartea de muncă şi în registrul de evidenţă al salariaţilor;
•participă la întocmirea contractelor în care Poliţia Locală este parte şi le avizează din punct de vedere juridic;
•sesizează conducerea Poliţiei Locale Iaşi cu orice aspecte legate de nerespectarea legislaţiei în vigoare pe care le constată în activitatea compartimentelor instituţiei;
•transmite, la solicitarea instanţelor judecătoreşti sau a altor organe, relaţiile solicitate sau copii după acte;
•asigură legalitatea proceselor verbale de contravenţie întocmite de Poliţia Locală;
•acordă, la solicitarea cetăţenilor, relaţii, precizări şi îndrumări în legătură cu aplicarea actelor normative în vigoare legate de activitatea Poliţiei Locale;
•aduce la cunoştinţa celorlalte compartimente actele cu caracter normativ în vigoare;
•asigură reprezentarea Poliţiei Locale în faţa instanţelor judecătoreşti în cauzele civile şi în cele de contencios administrativ;
•promovează la cererea conducerii acţiuni judecătoreşti pentru recuperarea debitelor pe baza propunerilor şi documentelor puse la dispoziţie de conducerea Poliţiei Locale;
•formulează apeluri, recursuri şi redactează acţiuni judecătoreşti şi întâmpinări;
•ţine evidenţa cauzelor aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti;
•propune conducerii Poliţiei Locale Iaşi strategia de asigurare cu personal a instituţiei şi urmăreşte implementarea acesteia;
•propune modificări de structuri organizatorice şi de personal ale structurilor aparatului propriu al Poliţiei Locale Iaşi şi pregăteşte documentaţia necesară;
•propune variante de actualizare ale Organigramei, Statului de funcţii şi Regulamentului de Organizare şi Funcţionare;
•întocmeşte fişele de post pentru personalul contractual şi pentru funcţionarii publici din cadrul instituţiei;
•organizează la nivelul instituţiei acţiunea de evaluare anuală a performanţelor profesionale ale salariaţilor;
•verifică corectitudinea întocmirii deciziilor/contractelor individuale de muncă, stabileşte salariul de încadrare al personalului contractual

•gestionează fişele de evaluare a performanţelor profesionale individuale pentru personalul încadrat cu contract individual de muncă şi rapoartele de evaluare a performanţelor individuale ale
funcţionarilor publici;
•întocmeşte, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, proiecte de dispoziţii de numire, încadrare, promovare, salarizare, detaşare sau delegare, de sancţionare, precum şi pe cele de încetare
a raporturilor de muncă/serviciu;
•asigură aplicarea corectă a legii privind salarizarea personalului nou angajat şi a celui existent (indexări, reîncadrari, modificări ale salariului de incadrare);
•elaborează lucrări privind evidenţa şi mişcarea personalului;
•întocmeşte dosarele în vederea pensionării personalului şi le inaintează in termenul legal organelor competente;
•eliberează, la cerere, adeverinţe privind calitatea de salariat;
•întocmeşte, eliberează şi vizează periodic legitimaţii de acces în instituţie, ecusoane, legitimaţii de control în baza dispoziţiilor şi urmăreşte recuperarea lor la plecarea din instituţie a salariaţilor care au beneficiat de astfel de legitimaţii;
•colaborează cu persoana cu atribuţii de medicina muncii în vederea asigurării examenului medical la angajarea în muncă, examenului medical de adaptare, controlului medical periodic, examenului medical la reluarea activităţii;
•asigură aplicarea prevederilor legale privind carnetele de muncă ale salariaţilor;
•înregistrează personalul nou angajat şi modificările intervenite în activitatea celui existent în „Registrul general de evidenţă a salariaţilor";
•elaborează Proiectului anual al programului de perfecţionare a personalului din aparatul propriu;
•organizează promovarea personalului ca urmare a evaluării performanţelor profesionale individuale;
•ţine evidenţa la zi a vechimii în muncă a salariaţilor şi comunică modificarea sporului de vechime şi a altor sporuri acordate potrivit legii;
•asigură secretariatul şi urmăreşte desfăşurarea perioadei de stagiu a funcţionarilor publici debutanţi până la definitivarea în funcţie publică;
•centralizează programarea şi reprogramarea concediului de odihnă a salariaţilor instituţiei;
•asigură aplicarea corectă a prevederilor Legii nr.188/1999(r2) privind Statutul funcţionarilor publici, modificată şi completată ulterior;
•ţine evidenţa funcţiilor şi a funcţionarilor publici şi comunică Agenţiei Naţionale a Funcţionarilor Publici orice modificare intervenită în baza de date;
•întocmeşte, operează modificări, completări sau rectificări la dosarul profesional al funcţionarilor publici;
•întocmeşte raportări statistice specifice evidenţei de personal;
•răspunde de rezolvarea cererilor, reclamaţiilor şi sesizărilor care revin în competenţa serviciului;
•asigură aplicarea corectă a prevederilor legale specifice;
•organizează activitatea de secretariat şi registratura insituţiei, în care scop :

a. asigură primirea, înregistrarea şi predarea corespondenţei repartizate, precum şi expedierea

acesteia la destinatari ;

b. înregistrează actele primite de la organele ierarhice şi deciziile emise de conducere ;

c. asigură multiplicarea actelor normative, ordinelor şi altor reglementări ce privesc activitatea

Poliţiei Locale şi răspunde de difuzarea operativă a acestora la compartimentele interesate, potrivit rezoluţiilor conducerii ;

d. asigură activitatea de secretariat a conducerii ;

•îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite prin lege.

(4) Personalul din cadrul **Compartimentului Instruire şi Protecţia Muncii** are următoarele atribuţii:

•asigură evaluarea riscurilor de accidentare şi îmbolnăvire profesională la locurile de muncă, şi să evalueze riscurile ori de câte ori sunt modificate condiţiile de muncă;

•propune măsurile de prevenire corespunzătoare ce vor alcătui programul anual de protecţie a muncii; evaluează riscurile presupuse, identifică factorii de risc şi stabileşte nivelul lor pe loc de muncă şi unitate;

•asigură auditare pe linia securităţii şi sănătăţii în muncă la nivelul unităţii ori de câte ori sunt modificate condiţiile de muncă şi stabileşte nivelul de securitate; auditarea presupune analiza activităţii şi stabilirea gradului de conformitate cu prevederile actelor normative în vigoare;

•controlează, pe baza programului de activitate, toate locurile de muncă,în scopul prevenirii accidentelor de muncă şi îmbolnăvirilor profesionale;

•verifică periodic (dar nu la mai mult de un an) sau ori de câte ori este nevoie dacă noxele se încadrează în limitele de nocivitate admise pentru mediul de muncă, pe baza măsurătorilor efectuate de către organisme abilitate sau laboratoare proprii abilitate şi propune măsuri tehnice şi organizatorice de reducere a acestora unde este cazul;

•asigură instruirea şi formarea personalului în probleme de protecţie a muncii, atât prin cele trei forme de instructaj (introductiv general, la locul de muncă şi periodic) cât şi prin cursuri de perfecţionare;

•răspunde de evidenţa militară a angajaţilor, organizează activitatea de mobilizare la locul de muncă, precum şi cea de apărare civilă;

•asigură evaluarea cunoştinţelor dobândite prin examene, teste, probe practice etc.;

•propune măsuri pentru formarea personalului cu responsabilităţi in domeniul protecţiei muncii, în funcţie de necesităţile concrete;

•organizează instruirea de protecţie a muncii;

•elaborează lista cu dotarea personalului cu echipamente individuale de protecţie şi de lucru, participă la recepţia mijloacelor de protecţie colectivă şi a echipamentelor tehnice înainte de punerea lor în funcţiune;

•participă la cercetarea accidentelor de muncă şi ţine evidenţa acestora;

•colaborează cu serviciul medical pentru cunoaşterea la zi a situaţiei imbolnăvirilor profesionale, efectuarea de controale comune la locurile de muncă pentru identificarea

factorilor de risc de îmbolnăvire profesională şi propunerea măsurilor de securitate corespunzătoare;
•propune sancţiuni pentru modul în care se respectă cerinţele de securitate a muncii în organizarea şi desfăşurarea procesului de muncă la toate locurile de muncă;
•colaborează cu serviciul medical în fundamentarea programului de măsuri de protecţie a muncii;
•colaborează cu reprezentanţii angajaţilor cu atribuţii pentru securitate şi sănătate în muncă, cu persoanele juridice sau fizice abilitate angajate pentru a presta servicii în domeniu şi cu reprezentanţii sindicatelor pentru realizarea programelor privind îmbunătăţirea condiţiilor de muncă incluse în contractele colective;
•răspunde de sistemul de instruire al personalului pentru a oferi garanţii că dispune de cunoştinţele, priceperile şi deprinderile necesare, verifică periodic starea de pregătirea a acestuia şi atestează capabilităţile individuale ale fiecărui poliţist local de îndeplinire a atribuţiilor funcţionale;
•elaborează normele specifice privind cunoştinţele, priceperile şi deprinderile profesionale, minim necesare, pe categorii de personal, pentru exercitarea autorităţii publice, precum şi metodologiile aferente necesare;
•întocmeşte planul anual de pregătire a poliţiştilor locali, pe categorii de personal, care se supune aprobării conducerii Poliţiei Locale;
•elaborează materialele didactice necesare pregătirii profesionale;
• conduce nemijlocit procesul de pregătire profesională;
• conlucrează cu Poliţia, Jandarmeria, M.Ap.N. pe linia pregătirii personalului;
• organizează şi conduce şedinţele de tragere cu armamentul din dotare a personalului;
• periodic efectuează verificarea pregătirii individuale a personalului şi, pe această bază, semestrial propune (re)atestarea acestora pe funcţii;
• asigură testarea psihologică anuală a personalului cu sarcini operative.

SERVICIUL FINANCIAR-CONTABILITATE
Art. 29
(1) Serviciul financiar - contabilitate are urmatoarele atribuţii:
• elaborează proiectul bugetului de venituri şi cheltuieli al Poliţiei Locale Iaşi pentru activitatea finanţată din bugetul local şi pentru activitatea autofinanţată, având în vedere propunerile serviciilor/compartimentelor, proiect care se înaintează spre aprobare Consiliului Local Iaşi;
• face propuneri pentru repartizarea prevederilor din bugetele de venituri şi cheltuieli aprobate pe trimestre, precum şi pentru retragerea sau modificarea acestora;
• întocmeşte situaţiile privind necesarul de credite bugetare lunare în vederea înaintării solicitărilor la Consiliul Local Iaşi;
• până pe 15 ale lunii pentru luna următoare procedează la solicitarea creditelor de la ordonatorul principal de credite;
• ţine evidenţa creditelor bugetare repartizate pentru activitatea finanţată din bugetul local şi operează modificările ce intervin în cursul anului;
• organizează şi răspunde de organizarea şi exercitarea controlului financiar preventiv asupra operaţiilor şi obligaţiilor patrimoniale de orice fel ale unităţii;

• exercită controlul financiar preventiv privind drepturile salariale ale personalului angajat;
• ţine evidenţa la zi a drepturilor de salarizare şi a reţinerilor din salarii pentru salariaţi;
• întocmeşte contracte de garanţie materială şi garanţie suplimentară şi analizează lunar situaţia acestora, asigurând şi evidenţa analitică;
• analizează legalitatea şi necesitatea acţiunilor şi operaţiunilor cuprinse în documentele de cheltuieli şi corecta lor încadrare pe subdiviziunile clasificaţiei bugetare;
• urmăreşte modul de executare a bugetului de cheltuieli asigurate din bugetul local şi propune măsurile de luat pentru respectarea disciplinei financiare;
• organizează şi conduce evidenţa contabilă sintetică şi analitică a fondurilor cu destinaţie specială;
• întocmeşte lucrările privind constituirea pe compartimente a fondurilor de stimulente;
• organizează şi conduce evidenţa contabilă privind mijloacele extrabugetare, întocmeşte contul de execuţie pentru mijloacele extrabugetare;
• urmăreşte organizarea activităţii privind achiziţiile de bunuri şi servicii, cu respectarea regulamentului privind organizarea licitaţiilor pentru achiziţiile publice de bunuri şi servicii;
• organizează şi conduce evidenţa contabilă privind materialele, obiectele de inventar, mijloacele fixe, echipamentele, animalele;
• organizează şi conduce evidenţa contabilă privind decontările cu clinţii, furnizorii, creditorii şi debitorii, precum şi a altor operaţiuni;
• organizează şi conduce evidenţa contabilă a bunurilor devenite proprietate de stat sau legal confiscate şi valorificate potrivit legii;
• întocmeşte execuţia conturilor „plăţi nete de casă şi cheltuieli efective „, atât pentru activitatea finanţată din bugetul local cât şi pentru activitatea autofinanţată;
• întocmeşte darea de seamă contabilă în vederea prezentării în termenul stabilit la Consiliul Local Iaşi;
• organizează şi îndrumă acţiunea de inventariere a valorilor materiale şi băneşti existente în patrimoniul Poliţiei Locale Iaşi, răspunde de valorificarea rezultatelor inventarierii, precum şi de întocmirea formelor legale privind casarea şi declasarea bunurilor şi face propuneri pentru recuperarea pagubelor cauzate;
• efectuează controlul periodic al casieriei, informând conducerea unităţii în cazuri de abateri de la disciplina financiară, luând măsuri de recuperare a pagubelor;
• întocmeşte lucrările privind plata drepturilor salariale şi a altor drepturi de personal pentru salariaţi, în colaborare cu Serviciul Juridic, Instruire, Resurse Umane;
• facturează contravaloarea prestaţiilor şi asigură distribuirea facturilor către clienţi în termenul stabilit prin contractele de prestări servicii;
• calculează drepturile prevăzute din fondul de asigurări sociale şi cele aferente concediilor de odihnă, conform dispoziţiilor legale, în colaborare cu Serviciul Juridic, Instruire, Resurse Umane;
• organizează şi conduce contabilitatea bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului;
• întocmeşte şi transmite organelor în drept raportări statistice privind realizarea indicatorilor de muncă şi salarii;

• ţine evidenţa acordării şi justificării avansurilor spre decontare şi contabilitatea deplasărilor şi verifică deconturile privind drepturile de deplasare pentru personalul unităţii;
• achită drepturile băneşti pentru personal şi întocmeşte borderouri, mandate poştale şi ordine de plată pentru reţinerea ratelor aferente popririlor înfiinţate, a pensiilor de întreţinere şi depunerea la poştă în vederea expedierii;
• efectuează operaţiuni de încasări şi plăţi în numerar şi prin trezorerie;
• răspunde de efectuarea plăţilor la investiţii in limita sumelor prevăzute in lista de investiţii, a creditelor bugetare deschise cu această destinaţie şi a disponibilităţilor din conturi;
• răspunde de întocmirea şi depunerea la trezorerie a documentaţiilor privind deschiderea finanţării pentru obiectivele de investiţii aprobate;
• ţine evidenţa decontărilor pentru investiţii pe obiective, conform situaţiilor de lucrări prezentate, defalcate pe construcţii - montaj, organizare şantier, dotări şi alte cheltuieli privind investiţiile;
• răspunde de înregistrarea obiectivelor de investiţii în evidenţele contabile;
• ţine evidenţa operaţiunilor privind executarea silită, asigurând evidenţa creditelor bugetare aprobate în acest sens, alimentarea şi repartizarea pe compartimente, transmiterea către compartimente a cheltuielilor privind executarea silită, despăgubiri civile şi onorarii stabilite în cadrul procesului penal şi urmărirea recuperării acestora;
• analizează şi întocmeşte lucrările pentru activitatea de investiţii;
• răspunde de asigurarea documentaţiilor tehnico-economice pentru obiectivele de investiţii aprobate;
• asigură împreună cu proiectanţii, obţinerea acordurilor şi avizelor legale care cad în sarcina titularilor de investiţii;
• răspunde de organizarea şi desfăşurarea licitaţiilor pentru proiectarea şi darea în antrepriză a lucrărilor de investiţii şi asigură încheierea contractelor de antrepriză cu câstigătorii licitaţiilor;
• asigură definitivarea graficelor de eşalonare a investiţiilor şi de livrare a utilajelor şi dotărilor;
• urmăreşte stabilirea celor mai eficiente soluţii funcţionale şi constructive privind mijloacele de realizare (tehnologii, consumuri, cooperari) şi răspunde de aplicarea lor;
• răspunde de punerea în funcţiune, la termenele planificate, a obiectivelor de investiţii, în care scop urmăreşte realizarea ritmică a activităţii de investiţii pe ansamblu, respectarea proiectelor, a normativelor şi standardelor pe toată perioada execuţiei;
• urmăreşte respectarea de către constructor a soluţiilor tehnico - economice prevăzute în documentaţiile aprobate;
• urmăreşte execuţia lucrărilor de investiţii pe stadii fizice, verifică, avizează şi propune pentru decontare situaţiile de lucrări lunare, prezentate de constructor;
• răspunde de recepţia obiectivelor de investiţii, în care sens propune spre aprobare comisiile de recepţie şi documentele de recepţie a obiectivelor, asigură secretariatul comisiei;
• repartizează şi urmăreşte realizarea indicatorilor transmişi de Consiliul Local Iaşi;
• întocmeşte în conformitate cu prevederile legale, în vederea transmiterii la direcţiile de specialitate, documentaţiile şi graficele privind eşalonarea cheltuielilor de investiţii, necesare pe ani, trimestre şi luni şi pe structură, în vederea fundamentării repartizării de fonduri pentru obiectivele de investiţii;

• întocmeşte informări periodice pentru stadiile fizice ale lucrărilor de investiţii;
• întocmeşte raportul statistic cu privire la realizarea programului de investiţii ;
• întocmeşte lucrările privind actualizarea periodică a valorilor din documentaţiile tehnico - economice a obiectivelor de investiţii, în raport cu indicii de inflaţie stabiliţi de Comisia Naţională de Statistică, potrivit legi ;
• verifică periodic starea tehnică a construcţiilor din administrarea Poliţiei Locale Iaşi şi urmăreşte comportarea acestora în timp, conform prevederilor din cartea tehnică şi reglementările tehnice;
• răspunde de păstrarea şi completarea la zi a cărţii tehnice a construcţiilor, utilajelor, maşinilor, etc;
• efectuează studii cu privire la menţinerea funcţionalităţii construcţiilor din administrarea instituţiei şi propune efectuarea, după caz, de lucrări de reconstituire, consolidare, transformare, extindere, desfiinţare parţială, precum şi de lucrări de reparaţii ale acestora;
• răspunde potrivit legii de întocmirea documentaţiilor tehnico - economice;
• urmăreşte executarea acestora cu respectarea prevederilor (soluţiilor tehnice, valorilor, termenelor, etc.) din documentaţiile respective ;
• fundamentează anual, necesarul de dotări independente pentru asigurarea bunului mers al activităţii şi urmăreşte respectarea reglementărilor legale în vigoare cu privire la achiziţionarea acestora;
• răspunde de respectarea de către instituţie a tuturor reglementărilor privind autorizarea executării construcţiilor cu modificările ulterioare, precum şi privind calitatea în construcţii, precum şi altor reglementări din domeniul respectiv;
• răspunde de aplicarea corectă a reglementărilor legale privind salarizarea personalului, în care scop asigură stabilirea şi acordarea corectă a tuturor elementelor salariale : salariul de bază, spor vechime în muncă, indemnizaţie de conducere, premii, etc;
• asigură constituirea fondului de premiere ce se poate acorda în cursul anului şi întocmeşte lucrările privind plata premiilor individuale, pe care le supune aprobării;
• asigură aplicarea corectă a prevederilor Legii nr. 188/1999 (r2) si a Codului Muncii (actualizat) cu privire la condiţiile de efectuare şi salarizare a muncii peste programul normal de lucru;
• răspunde de introducerea cu exactitate a datelor în calculator după pontajul colectiv deprezenţă de la fiecare compartiment şi serviciu în vederea realizării salariului fiecarei persoane;
•răspunde de întocmirea corectă a statelor de plată;
•răspunde de toate reţinerile efectuate pe statele de plată în conformitate cu legislaţia în vigoare;
•întocmeşte situaţii lunare pentru pensii, şomaj, sănătate şi le trasmite conform legislaţiei, corecte şi la termenele stabilite prin lege;
•stabileşte limitele de creditare pentru fiecare salariat conform convenţiilor încheiate între unitate şi bănci;
•răspunde de aplicarea corectă a reglementărilor legale privind acordarea drepturilor personalului încadrat pe bază de convenţie civilă, precum şi pentru personalul care încasează unele categorii de debite, în afara funcţiei de bază, potrivit legii;
•răspunde de utilizarea cu maximă exigenţă a fondului de salarii;

•elaborează pentru anul următor necesarul de credite la capitolul cheltuiele de personal (proiect) şi necesarul de credite pentru luna următoare la acelaşi capitol şi le transmite Serviciului buget din cadrul Consiliului Local Iaşi ;
•gestionează baza de date pentru completarea fişelor fiscale FF1, răspunde pentru stabilirea corectă a deducerilor personale de bază şi a deducerilor personale suplimentare prevăzute de lege;
•întocmeşte raportările statistice privind structura şi salarizarea personalului;
•îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite de conducere.
(2) *Conducatorul Serviciului Financiar -Contabilitate* se subordoneaza nemijlocit Directorului executiv şi are următoarele atribuţii:
• organizează, conduce şi răspunde de întreaga activitate financiar-contabilă a Poliţiei Locale Iaşi;
• îndrumă, coordonează, răspunde şi exercită controlul intern, asupra activităţii compartimentelor din subordine;
• analizează, întocmeşte şi propune proiectul de buget de venituri şi cheltuieli;
• urmăreşte şi răspunde de operaţiunile care stau la baza întocmirii balanţei de verificare şi întocmeşte bilanţul trimestrial şi anual;
• asigură îndeplinirea sarcinilor ce revin acestuia, referitoare la aplicarea prevederilor legale privind salarizarea personalului.
• îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite prin lege.

SERVICIUL CONTROL URBANISM. AFIŞAJ STRADAL
Art. 30
(1) Serviciul Control Urbanism. Afişaj stradal - În domeniul disciplinei în construcţii şi al afişajului stradal, Poliţia Locală Iaşi are următoarele atribuţii:
a) efectuează controale pentru identificarea lucrărilor de construcţii executate fără autorizaţie de
construire sau desfiinţare, după caz, inclusiv a construcţiilor cu caracter provizoriu;
b) efectuează controale pentru identificarea persoanelor care nu respectă autorizaţia de executare a lucrărilor de reparaţii ale părţii carosabile şi pietonale;
c) verifică respectarea normelor legale privind afişajul publicitar, afişajul electoral şi orice altă formă de afişaj/reclamă, inclusiv cele referitoare la amplasarea firmei la locul de desfăşurare a activităţii economice;
d) participa la acţiunile de demolare/ dezmembrare/ dinamitare a construcţiilor efectuate fără autorizaţie pe domeniul public sau privat al unitaţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale ori pe
spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor instituţii/servicii
publice de interes local, prin asigurarea protecţiei perimetrului şi a libertăţii de acţiune a personalului care participă la aceste operţtiuni specifice;
e) constată, după caz, conform atribuţiilor stabilite prin lege, contravenţiile privind disciplina în
domeniul autorizării executării lucrărilor în construcţii şi înaintează procesele-verbale de constatare a contravenţiilor, în vederea aplicării sancţiunii.

(2) Conducatorul Serviciului Control Urbanism. Afişaj stradal se subordonează directorului executiv şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
a)organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în verificarea şi menţinerea disciplinei în construcţii, respectiv în verificarea respectării normelor legale privind afişajul stradal;
b)asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către subordonaţi a prevederilor legale ce reglementează activitatea compartimentului;
c)asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;
d)asigură şi răspunde de utilizarea tehnicii aflate în dotarea compartimentului;
e)gestionează şi asigură circulaţia şi operarea documentelor, inclusiv arhivarea acestora;
f)informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele survenite în activitatea compartimentului şi ţine evidenţa acestora;
g)analizează lunar activitatea personalului din subordine;
h)desfăşoară activităţi pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;
i)întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă directorului executiv
j)constată şi aplică sancţiuni contravenţionale conform art. 27 si art. 28 din Legea nr. 50/1991 (r).

SERVICIUL ADMINISTRARE BAZA DE DATE. IMPLEMENTARE PROGRAME
Art. 31
(1) Serviciul Administrare baze de date, implementare programe se subordonează directorului executiv şi răspunde de întocmirea necesarului de tehnică de calcul şi soft-uri pentru informatizarea activităţii Poliţei Locale Iasi.
(2) Pe această linie are următoarele atribuţii:
•organizează, coordonează şi urmăreşte permanent modul în care se realizează accesul unităţii la serviciile reţelei de INTERNET şi răspunde de realizarea din punct de vedere tehnic a paginii WEB a Poliţiei Locale Iaşi;
•stabileşte strategia de informatizare pe termen scurt, mediu şi lung Poliţiei Locale;
•monitorizează şi evaluează măsurile de implementare a strategiei de informatizare a Poliţei Locale;
•asigură respectarea prevederilor legale privind publicarea de date şi protecţia datelor personale;
•asigură buna funcţionare a sistemului informatic al Poliţiei Locale, precum şi a legăturii acestuia cu alte sisteme informatice;
•stabileşte necesităţile de tehnică de calcul şi program ale compartimentelor Poliţiei Locale şi propune achiziţiile necesare;
•propune achiziţionarea de consumabile pentru tehnica de calcul în baza evaluării solicitărilor compartimentelor Poliţiei Locale;
•participă, în calitate de consultant tehnic de specialitate în informatică, la selecţiile de oferte sau licitaţiile organizate pentru achiziţiile de tehnică de calcul (hardware şi software);
•recepţionează şi verifică tehnica de calcul achiziţionată;

•participă împreună cu furnizorii de programe software la realizarea analizei în vederea implementării programelor;
•asigură administrarea bazelor de date;
•stabileşte, gestionează şi controlează drepturile de acces la informaţiile din bazele de date aflate în competenţa şi măsurile de asigurare a confidenţialităţii prelucrărilor de date şi la ordine controlează aceste aspecte în toate subunităţile din structura Poliţiei Locale;
•întreţine şi depanează din punct de vedere hardware reţeaua de calculatoare;
•asigură administrarea reţelei de calculatoare;
•instalează şi menţine în bună funcţionare sistemele de operare pe calculatoarele aflate în dotarea Poliţiei Locale;
•instalează şi întreţine aplicaţii de uz general (procesoare de texte, programe de calcul, tabele, etc.);
•execută aplicaţii pentru uzul specific al compartimentelor Poliţiei Locale;
•execută analize de sistem împreună cu specialişti din alte compartimente şi, eventual (pentru proiecte complexe), cu specialişti din alte colective de informatică;
•execută şi implementează programele specifice, colaborând cu alte colective de informatică, acolo unde este cazul (pentru proiecte complexe care depăşesc resursele acestei structuri);
•asigură asistenţă, îndrumare tehnică şi şcolarizare a personalului Poliţiei Locale, care are în dotare tehnică de calcul, în ceea ce priveşte utilizarea reţelei, a calculatoarelor şi imprimantelor, a aplicaţiilor software;
•răspunde de rularea corectă a programului de salarii pe calculator, după caz intervine în programul de salarii pentru remedieri şi realizează noi programe conform cerinţelor;
•coordonează activitatea de culegere de date statistice cu privire la activitatea Poliţiei Locale; centralizează documentele ce conţin informaţii de interes pentru Poliţia Locală;
•pune în valoare resursele informaţionale centralizate (informaţii şi date statistice centralizate, bănci de date, rapoarte etc.) necesare luării deciziilor de către factorii de răspundere din cadrul Poliţei Locale ;
•asigură implementarea datelor în sistemul informatic propriu al Poliţiei Locale.

(3) Serviciul Administrare baze de date, implementare programe are în structura sa **Compartimentul Evidenţa Proceselor - Verbale** cu următoarele atribuţii :

- urmăreşte şi înregistrează procesele-verbale de constatare şi sancţionare a contravenţiei în vederea executării unor măsuri procedurale în registrul tipizat special destinat;
- urmăreşte şi execută clasarea proceselor-verbale în cazul primirii chitanţelor de plată a amenzii în 48 de ore;
- execută comunicarea procesului-verbal contravenientului şi altor persoane interesate când nu au fost de faţă la data încheierii lui, ori au refuzat primirea ;
- execută comunicarea actelor procedurale către persoanele interesate (înştiinţarea de plată, încheierea, etc.) ;
- urmăreşte şi execută la timp trimiterea procesului-verbal sau încheierii în vederea executării sancţiunii amenzi;
- urmăreşte respectarea cu stricteţe a termenelor procedurale, întrucât depăşirea unora dintre ele are ca efect prescrierea aplicării sau executării sancţiunii, ceea ce anulează orice efect pozitiv al activităţii desfăşurate de politiştii locali care constată contravenţii;

- declanşează activitatea de urmărire şi evidenţă a lucrărilor din momentul primirii procesului - verbal care trebuie înregistrat imediat şi comunicat persoanelor interesate, conform alineatului precedent;
- verifică dacă în urma comunicării către contravenient a procesului-verbal într-o perioada de
aproximativ 20 de zile a apărut una din situaţiile următoare :

A. s-a depus plângere ;
B. nu s-a depus plângerea ;
C. contravenientul a achitat amenda în termen de 15 zile.

A. Dacă s-a primit plângerea :
- menţionează în registrul de evidenţă a proceselor - verbale de constatare a contravenţiilor;
- înaintează plângerea de îndată organului competent să o soluţioneze;
- înregistrează plângerea în registrul de evidenţă, în cazul când Poliţia Locală este competentă să o soluţioneze.

B. Dacă nu s-a primit plângerea în circa 20 de zile de la comunicarea procesului-verbal, originalul acestuia va fi înaintat organului competent să execute amenda, făcându-se menţiune în registrul de evidenţă a proceselor-verbale.

C. Dacă contravenientul a achitat amenda în termen de 15 zile – procesul-verbal nu se mai trimite spre executare, făcând menţiunea corespunzătoare în registru, la rubrica „observaţii „, iar originalul procesului-verbal, chitanţele de plată şi celelalte lucrări privind aceeaşi cauză se clasează.

- procedează în acelaşi mod şi cu procesele - verbale de constatare a contravenţiei la care contravenientul s-a angajat să plătească amenda în 48 ore şi a trimis la timp chitanţa de plată.

SERVICIUL MANAGEMENT OPERAŢIONAL.RELAŢII PUBLICE

Art. 32

(1) **Serviciul Management Operaţional Relaţii Publice** se subordonează directorului executiv al Poliţiei Locale şi are următoarea structură:

I. Compartiment Sectorişti,
II. Birou Protecţia Mediului,
III. Birou Activităţi Comerciale,
IV. Birou Evidenţa Persoanelor,

(2) Serviciul Management Operaţional. Relaţii Publice are următoarele atribuţii:

a)centralizează şi evaluează permanent, în timp real, datele şi informaţiile rezultate din activitatea tuturor compartimentelor Poliţiei Locale, evaluează principalele tendinţe de evoluţie a problematicii din competenţă şi elaborează, pe această bază, documente de planificare şi informare;

b)elaborează documentele pentru informarea Comisiei Locale de Ordine Publică şi a Consiliului Local în legătură cu activitatea Poliţiei Locale;

c)colectează datele şi informaţiile rezultate din activitatea tuturor compartimentelor Poliţiei Locale;

d)identifică tendinţele de evoluţie a problematicii din competenţă, cauzele acestora şi împrejurările favorizante;
e)anual şi ori de câte ori situaţia impune, elaborează prognoze cu privire la evoluţia principalelor tendinţe operative;
f)elaborează şi prezintă zilnic, la începerea programului normal de lucru, sinteza principalelor fapte şi evenimente din municipiul Iaşi, care este prezentată directorului executiv al Poliţiei Locale;
g)concluzionează cu privire la măsurile ce se impun pentru eficientizarea şi îmbunătăţirea activităţii Poliţiei Locale.
h)planifică, organizează şi asigură buna desfăşurare a conferinţelor de presă şi a altor evenimente de interes public.
i)planifică şi organizează acţiuni de comunicare în vederea creşterii performanţelor, eficienţei şi eficacităţii Poliţiei Locale;
j)coordonează şi mediază crizele de comunicare ce pot afecta încrederea opiniei publice în acţiunile Poliţiei Locale;
k)efectuează sondaje în rândul populaţiei privind eficienţa Poliţiei Locale, deficienţe în activitate şi măsuri de înbunătăţirea activităţii;
l)execută orice alte activităţi ordonate prin decizii ale directorului executiv, conform fişei postului;
m)organizează audienţele susţinute de directorul executiv şi directorul executiv adjunct;
n)asigură legătura cu Poliţia, Jandarmeria şi alte entităţi cu care Poliţia Locală intră în relaţii in stabilirea atribuţiilor funcţionale;
o)identifică, realizează şi întreţine canalele de legătură cu Secţiile de Poliţie şi Jandarmeria;
p)elaborează proiectele documentelor de planificare a acţiunilor comune cu Poliţia şi Jandarmeria;
r)elaborează proiectele documentelor de cooperare cu Poliţia şi Jandarmeria;
s)gestionează toate problemele de cooperare – conlucrare ale Poliţiei Locale.
(3)Personalul din cadrul **Compartimentului Sectorişti** are în principal următoarele atribuţii:
• acţionează în scopul cunoaşterii aspectelor de ordin comunitar şi creării unui parteneriat între Poliţia Locală Iaşi şi comunitate pentru rezolvarea operativă a problemelor cu impact direct asupra climatului de siguranţă civică.
• este prezent în fiecare zi minimum 6 ore, în zona de responsabilitate pentru a relaţiona cu cetăţenii, realizând cunoaşterea populaţiei sub aspectul structurii, obiceiurilor şi tradiţiilor locale, domiciliului şi reşedinţei precum şi a teritoriului din punct de vedere al locurilor şi mediilor favorabile comiterii de infracţiuni;
• stabileşte legături permanente cu administratorii asociaţiilor de proprietari, locatari, factorii responsabili din cadrul unităţilor de învăţământ, societăţilor comerciale, organizaţiilor neguvernamentale, administraţiei publice locale pentru identificarea măsurilor comune de prevenire şi combatere a faptelor antisociale;
• participă la şedinţele asociaţiilor de proprietari/locatari şi alte evenimente importante pentru comunitatea din zona de responsabilităţi;
• identifică şi consiliază cetăţenii care fac parte din categoriile cu grad mare de victimizare;
• mediază şi rezolvă conflictele interumane în limitele legale;

• identifică şi receptează problemele de ordin comunitar cum ar fi:

*prezenţa grupurilor de tineri în parcuri, scări de bloc, care tulbură ordinea şi liniştea publică;

*prezenţa câinilor comunitari agresivi;

*lipsa iluminatului public;

*parcuri de joacă deteriorate;

*gropi în carosabil sau trotuare;

*lipsa trotuarelor sau a bordurilor;

*nesalubrizarea străzilor, aleilor şi în zona de colectare a deşeurilor menajere (europubele);

*executarea de lucrări neautorizate în carosabil sau pe spaţiul verde;

*lipsa capacelor de canalizare;

*autoturisme şi tonete abandonate pe domeniul public;

*arbori uscaţi sau care necesită toaletare;

*spaţii verzi neîngrijite;

*construcţii neautorizate pe domeniul public;

*deversarea de moloz, materiale de construcţii sau reziduuri de orice fel pe domeniul public;

*parcarea autoturismelor în locuri nepermise prin HCLM Iaşi.

• împreună cu instituţiile abilitate şi/sau participă la aplicarea unor proiecte sau programe practice, care au ca obiective îmbunătăţirea siguranţei publice şi a persoanelor;

• rezolvă reclamaţiile şi sesizările cetăţenilor din conţinutul cărora nu rezultă în mod evident elemente cu caracter penal;

• culege date şi informaţii utile muncii de poliţie cu ocazia exercitării atribuţiilor de serviciu;

• efectuează acte de constatare şi după caz de sancţionare în cazul infracţiunilor flagrante şi contravenţiilor;

• intervine la solicitările Dispeceratului Poliţiei Locale pentru intervenţia la evenimentele semnalate prin ***112,*** pe principiul "*cel mai apropiat poliţist de locul evenimentului intervine*", indiferent de natura acestora şi competenţa teritorială.

• zilnic efectuează controale în pieţe pe linia modului de respectare a regulilor de comerţ;

•cooperează cu poliţiştii comunitari ce execută serviciul în pieţele agroalimentare din municipiul Iaşi, târgul de cherestea, bazar, târgul de maşini, oborul de animale şi acordă sprijin în vederea luării măsurilor legale în cazul în care au fost încălcate prevederile HCLM Iaşi, pe această linie;

• execută acţiuni, cu efective mărite, ce au loc în pieţe, punând la dispoziţie mijlocul de transport din dotare în vederea ridicării mărfurilor confiscate şi a predării acestora;

• urmăreşte modul de întreţinere a curăţeniei şi a gospodăririi pieţelor atât în interior cât şi în exteriorul acestora luând măsuri acolo unde se încalcă prevederile HCLM Iaşi nr. 172/2002

• analizează evoluţia fenomenului antisocial şi a formelor de manifestare;

• asigură crearea unei baze de date pentru elaborarea programelor de prevenire a fenomenului antisocial;

• efectuează studii, analize periodice asupra tendinţelor criminalităţii, acţiunilor şi eficienţei măsurilor preventive;

• realizează studii privind promovarea managementului poliţienesc pentru eficientizarea acestuia;
• desfăşoară activităţi specifice ce urmăresc reconsiderarea locului şi rolului acţiunilor preventive în contextul general al activităţilor de limitare a faptelor antisociale;
• promovează iniţiative şi generalizează rezultatele pozitive obţinute;
• promovează noi modalităţi de acţiune specifice poliţiei pentru reducerea vulnerabilităţii şi asigurarea unui climat de siguranţă în comunitate;
• creează baze de date proprii care să cuprindă informaţii şi materiale documentare în domeniul prevenirii faptelor antisociale;
• elaborează programme-cadru de prevenire a criminalităţii care să fundamenteze proiecte de prevenire la nivel local;
• colaborează cu alte structuri asigurând integrarea acestora în activitatea de prevenire a faptelor antisociale;
• iniţiază propuneri de acte normative referitoare la activitatea de prevenire a faptelor antisociale;
• iniţiază şi organizează cursuri de pregătire a poliţiştilor locali, în domeniul prevenirii criminalităţii;
• asigură consilierea victimelor infracţiunilor, dar şi a personalului propriu din punct de vedere psihologic;
• organizează campanii de informare şi educare specifice a membrilor comunităţii, prin intermediul
mass-media.

(4) **Biroul Protectia Mediului -** În domeniul protecţiei mediului, Poliţia Locală Iaşi are următoarele atribuţii:
a)controlează respectarea prevederilor legale privind condiţiile de ridicare, transport şi depozitare a deşeurilor menajere şi industriale;
b) sesizează autorităţilor şi instituţiilor publice competente cazurile de nerespectare a normelor legale privind nivelul de poluare, inclusiv fonică;
c) participă la acţiunile de combatere a zoonozelor deosebit de grave şi a epizootiilor;
d) identifică bunurile abandonate pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale ori a altor instituţii/servicii publice de interes local şi aplică procedurile legale pentru ridicarea acestora;
e) verifică igienizarea surselor de apă, a malurilor, a albiilor sau cuvetelor acestora;
f) verifică asigurarea salubrizării străzilor, a căilor de acces, a zonelor verzi, a rigolelor, îndepărtarea zăpezii şi a gheţii de pe căile de acces, dezinsecţia şi deratizarea imobilelor;
g) verifică existenţa contractelor de salubrizare încheiate de către persoane fizice sau juridice, potrivit legii;
h) verifică ridicarea deşeurilor menajere de operatorii de servicii de salubrizare, în conformitate cu graficele stabilite;
i) verifică şi soluţionează, potrivit competenţelor specifice ale autorităţilor administraţiei publice locale, sesizările cetăţenilor privind nerespectarea normelor legale de protecţie a mediului şi a surselor de apă, precum şi a celor de gospodărire a localităţilor;

j) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale specifice realizării atribuţiilor prevăzute la lit. a) - i), stabilite în sarcina autorităţilor administraţiei publice locale.

(5) Conducatorul Biroului Protectia Mediului are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:

• organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în verificarea şi asigurarea respectării legii în domeniul protecţiei mediului, conform atribuţiilor prevăzute de lege;

• asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către subordonaţi a prevederilor legale ce reglementează activitatea compartimentului;

• asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, în conformitate cu tematica stabilită;

• ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;

• stabileşte măsurile referitoare la utilizarea tehnicii aflate în dotarea compartimentului şi răspunde

de modul de îndeplinire a acestora;

• gestionează şi asigură circulaţia şi operarea documentelor, inclusiv arhivarea acestora;

• informează de îndată conducerea instituţiei despre toate evenimentele survenite în activitatea compartimentului şi ţine evidenţa acestora;

• analizează lunar activitatea personalului din subordine;

• desfăşoară activităţi pentru ca intregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;

• întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă Directorului executiv.

(6) Biroul Control Activitati Comerciale - În domeniul activităţii comerciale, Poliţia Locală Iaşi are următoarele atribuţii:

a) acţionează pentru respectarea normelor legale privind desfăşurarea comerţului stradal şi a activităţilor comerciale, respectiv a condiţiilor şi a locurilor stabilite de autorităţile administraţiei publice locale;

b) verifică legalitatea activităţilor de comercializare a produselor desfăşurate de operatori economici, persoane fizice şi juridice autorizate şi producători particulari în pieţele agroalimentare, târguri şi oboare, precum şi respectarea prevederilor legale de către administratorii pieţelor agroalimentare;

c) verifică existenţa la locul de desfăşurare a activităţii comerciale a autorizaţiilor, a aprobărilor, a documentelor de provenienţă a mărfii, a buletinelor de verificare metrologică pentru cântare, a avizelor şi a altor documente stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale;

d) verifică respectarea normelor legale privind comercializarea obiectelor cu caracter religios;

e) verifică respectarea normelor legale privind amplasarea materialelor publicitare şi a locurilor de comercializare a produselor din tutun şi a băuturilor alcoolice;

f) verifică respectarea prevederilor legale privind orarul de aprovizionare şi funcţionare al operatorilor economici;

g) identifică mărfurile şi produsele abandonate pe domeniul public sau privat al unităţii administrativ-teritoriale sau pe spaţii aflate în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale ori a altor servicii/instituţii de interes local şi aplică procedurile legale de ridicare a acestora;
h) verifică respectarea regulilor şi normelor de comerţ şi prestări de servicii stabilite prin acte normative în competenţa autorităţilor administraţiei publice locale;
i) cooperează şi acordă sprijin autorităţilor de control sanitar, de mediu şi de protecţie a consumatorilor în exercitarea atribuţiilor de serviciu specifice domeniului de activitate al acestora;
j) verifică respectarea obligaţiilor ce revin operatorilor economici cu privire la afişarea preţurilor, a produselor comercializate şi a serviciilor şi sesizează autorităţile competente în cazul în care identifică nereguli;
k) verifică şi soluţionează, în condiţiile legii, petiţiile primite în legătură cu actele şi faptele de comerţ desfăşurate în locuri publice cu încălcarea normelor legale;
l) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale specifice realizării atribuţiilor prevăzute la lit. a) - j), stabilite în sarcina autorităţilor administraţiei publice locale.
(7) Conducătorul structurii de activitate comercială are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
•organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Politiei Locale Iaşi cu atribuţii în verificarea activităţii comerciale;
•asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către subordonaţi a prevederilor legale ce reglementează activitatea compartimentului;
•asigură pregătirea de specialitate a personalului din subordine, ăn conformitate cu tematica stabilită;
•ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine;
•stabileşte măsurile referitoare la utilizarea tehnicii aflate în dotarea compartimentului şi răspunde de modul de îndeplinire a acestora;
•gestionează şi asigură circulaţia şi operarea documentelor, inclusiv arhivarea acestora;
•informează de îndată conducerea Poliţiei Locale despre toate evenimentele survenite în activitatea compartimentului şi ţine evidenţa acestora;
•analizează lunar activitatea personalului din subordine;
•desfăşoară activităţi pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;
•întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă directorului executiv.
(8) Biroul Evidenta Persoanelor - În domeniul evidenţei persoanelor, Poliţia Locală Iaşi are următoarele atribuţii:
a) înmanează cărţile de alegător persoanelor la împlinirea vârstei de 18 ani;
b) cooperează cu alte autorităţi competente în vederea verificării, la cererea acestora, a unor date cu caracter personal, dacă solicitarea este justificată prin necesitatea îndeplinirii unei atribuţii prevăzute de lege, cu respectarea reglementărilor legale privind prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date;

c) constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea normelor legale privind domiciliul, reşedinţa şi actele de identitate ale cetăţenilor romani, inclusiv asupra obligaţiilor pe care le au persoanele prevăzute la art. 37 alin. (2) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 97/2005 privind evidenţa, domiciliul, reşedinţa şi actele de identitate ale cetăţenilor romani, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 290/2005, cu modificările şi completările ulterioare;
d) cooperează cu serviciile publice comunitare de evidenţă a persoanelor pentru punerea în legalitate a persoanelor cu acte de identitate expirate şi a minorilor cu vârstă peste 14 ani, care nu au acte de identitate.
(9) Conducătorul structurii cu atribuţii pe linie de evidenţă a persoanelor are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
•organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului Poliţiei Locale cu atribuţii în domeniul evidenţei persoanelor;
•asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către funcţionarii publici din Poliţia Locală, din subordine, a actelor normative ce reglementează activitatea de evidenţă a persoanelor;
•asigură cunoaşterea şi respectarea întocmai de către întregul personal din Poliţia Locală Iaşi a prevederilor legale ce reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal şi libera circulaţie a acestor date;
•participă, alături de conducerea Poliţiei Locale, la încheierea protocoalelor standard de cooperare cu serviciile publice comunitare locale de evidenţă a persoanelor pe linia distribuirii de cărţi de alegător şi a punerii în legalitate a persoanelor cu acte de identitate expirate şi a minorilor peste 14 ani, care nu au acte de identitate;
•colaborează cu şefii serviciilor publice comunitare de evidenţă a persoanelor în vederea realizării sarcinilor privind distribuirea cărţilor de alegător şi a punerii în legalitate a persoanelor cu acte de identitate expirate şi a minorilor peste 14 ani, care nu au acte de identitate;
•urmăreşte şi răspunde de punerea în aplicare de către funcţionarii publici din Poliţia Locală, din subordine, a prevederilor protocoalelor standard încheiate cu serviciile publice comunitare locale de evidenţă a persoanelor;
•ţine evidenţa sancţiunilor contravenţionale aplicate de personalul din subordine; planifică, organizează şi asigură buna desfăşurare a conferinţelor de presă şi a altor evenimente de interes public;
•planifică şi organizează acţiuni de comunicare în vederea creşterii performanţelor, eficienţei şi eficacităţii Poliţiei Locale Iaşi;
•coordonează şi mediază crizele de comunicare ce pot afecta încrederea opiniei publice în acţiunile Poliţiei Locale Iaşi;
•efectuează sondaje în rândul populaţiei privind eficienţa Poliţiei Locale Iaşi, deficienţe în activitate şi măsuri de îmbunătăţirea activităţii;
•execută orice alte activităţi ordonate prin decizii ale directorului executiv, conform fişei postului;
•organizează audienţele susţinute de directorul executiv şi directorul executiv adjunct;
•asigură legătura cu Poliţia Română, Jandarmeria şi alte entităţi cu care Poliţia Locală Iaşi intră în relaţii în stabilirea atribuţiilor funcţionale;
•identifică, realizează şi întreţine canalele de legătură cu secţiile de Poliţie şi Jandarmeria;

•elaborează proiectele documentelor de planificare a acţiunilor comune cu Poliţia Română şi Jandarmeria;
•elaborează proiectele documentelor de cooperare cu Poliţia Română şi Jandarmeria;
•gestionează toate problemele de cooperare – conlucrare ale Poliţiei Locale Iaşi;
•întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă directorului executiv.

SERVICIUL ACŢIUNI SPECIALE INTERVENŢII

Art. 33

(1) **Serviciul Acţiuni Speciale Intervenţie** se subordonează directorului executiv şi are următoarele atribuţii:
• desfăşoară activităţi de patrulare în vederea prevenirii şi comiterea de fapte antisociale;
• intervine operativ pentru aplanarea scandalurilor publice, acte de tulburare gravă a ordinii;
• reţin şi conduc la sediul poliţiei elementele infractoare identificate pe raza de competenţă;
• menţin permanent legătura cu Dispeceratul unităţii raportând orice situaţie observată şi acţiunile pe care le întreprind;
• acţionează cu mijloacele de autoapărare din dotare pentru oprirea acţiunii infractorilor;
• intervenţia în forţă se execută numai cu aprobarea directorului executiv.

SERVICIUL DISPECERAT, LOGISTIC, ADMINISTRATIV

Art. 34

(1) Serviciul Dispecerat, Logistic, Administrativ se subordonează directorului executiv al Poliţiei Locale Iaşi.
(2) Dispeceratul unităţii asigură:
a) coordonarea activităţii personalului propriu şi intervenţia la evenimente, verificarea în baza de date a Ministerului Administraţiei şi Internelor a persoanelor şi autovehiculelor oprite pentru verificări, în condiţiile legii şi ale protocoalelor de colaborare încheiate cu structurile abilitate din cadrul ministerului;
b) intervenţia la obiectivele asigurate cu pază aflate în proprietatea unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale şi/sau în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor servicii/instituţii publice de interes local.
(3) Dispeceratul Poliţiei Locale Iaşi funcţionează neîntrerupt şi are următoarele atribuţii:
- asigură supravegherea permanentă a echipamentelor de monitorizare a sistemelor de alarmă şi a camerelor video şi dispune măsurile imediate pentru rezolvarea oricăror evenimente gestionate ;
- asigură primirea rapoartelor de la personalul care acţionează in teren şi informează, ori de câte ori este nevoie, pe directorul executiv al Poliţiei Locale în legătură cu evoluţia situaţiei operative;
- asigură transmiterea dispoziţiilor conducerii Poliţiei Locale către structurile din subordine şi urmăreşte executarea lor;
- evaluează permanent situaţia din zona de responsabilitate şi, atunci când este cazul, propune
intrarea în acţiune a echipelor de intervenţie;
- asigură funcţionalitatea mijloacelor de comunicaţii radio şi fir, precum şi a tehnicii de calcul destinate asigurării legăturilor- canalelor de comunicaţii cu structurile Poliţiei Locale;

- implementează în bazele de date ale Poliţiei Locale a elementelor stabilite prin programele de aplicaţie specifice;
- organizează şi asigură funcţionalitatea sistemului de evidenţă al documentelor in cadrul Poliţiei Locale.
- asigură preluarea directă a semnalelor de la sistemele conectate, verificarea şi alertarea echipajelor
de intervenţie, astfel încât să fie respectaţi timpii contractuali asumaţi şi cei maximali stabiliţi de
cadrul legal privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor.

(4) Proiectarea, modificarea, instalarea, conectarea şi întreţinerea sistemelor de alarmare la obiectivele asigurate cu pază de către Poliţia Locală se realizează de către societăţi licenţiate în domeniul sistemelor de alarmare împotriva efracţiei, în condiţiile stabilite de cadrul legal privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecţia persoanelor.

(5) Dispeceratul Poliţiei Locale Iaşi funcţionează conform Regulamentului de organizare şi funcţionare a dispeceratului - parte integrantă din regulamentul de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

(6) Convorbirile dispecerului se înregistrează şi se arhivează pe o perioadă de 30 de zile.

(7) Serviciul Logistic, Dispecerat şi Administrativ are în structura sa **Biroul Administrativ** care răspunde de asigurarea condiţiilor materiale necesare desfăşurării activităţii celorlalte compartimente ale Poliţiei Locale Iaşi şi are, în principal, următoarele atribuţii**:**

•răspunde de buna executare a lucrărilor de întreţinere, de utilizarea raţională a consumabilelor, şi evidenţa bunurilor mobile şi imobile, instalaţiilor aferente mijloacelor fixe, obiecte de inventar, materialelor şi obiectelor in folosinţă scurtă şi de durată din dotarea instituţiei;

•ia măsuri pentru gospodărirea raţională a energiei electrice, combustibililor, apei, rechizitelor şi altor materiale şi obiecte în folosinţă şi consum;

•asigură asistenţa tehnică a instalaţiilor aferente clădirilor din administrarea şi folosinţa Poliţiei Locale;

•propune reparaţiile privind mobilierul, instalaţiile aferente şi celelalte mijloace fixe şi obiecte de inventar aflate în administrarea instituţiei, urmăreşte realizarea lucrărilor respective şi participă la
recepţionarea acestora;

•întocmeşte propuneri pentru planul de aprovizionare cu materiale de întreţinere, piese de schimb, inventar gospodăresc şi rechizite de birou şi formularistică tipizate necesare Poliţiei Locale

•răspunde de depozitarea şi conservarea materialelor, echipamentelor de birou şi asigură distribuirea acestora compartimentelor instituţiei;

•intocmeşte propuneri pentru planul de aprovizionare tehnico-materială privind utilajele,
materialele, accesoriile şi materialele specifice pentru prevenirea şi stingerea incendiilor necesare
Poliţiei Locale;

•întocmeşte documentaţia privind achiziţiile de echipament, bunuri şi materiale, obiecte de inventar şi obiecte în folosinţă scurtă şi de durată, rechizite, birotică, tipizate etc., urmărind derularea contractelor de achiziţie, primirea, păstrarea şi eliberarea acestora;

•urmăreşte derularea contractelor privind lucrările de întreţinere şi reparaţii curente a bunurilor, autovehiculelor şi clădirilor din administrarea instituţiei;
•urmăreşte derularea contractelor privind utilităţile furnizorilor de apă-canal, energie electrică, gaze naturale, salubritate etc.;
•răspunde de exploatarea în condiţii optime a aparatelor de copiat, a instalaţiilor de aer condiţionat şi a centralelor şi aparatelor telefonice fixe şi mobile;
•face propuneri pentru efectuarea reparaţiilor curente sau capitale la aceste imobile;
•răspunde de aplicarea normelor de prevenire şi stingere a incendiilor la sediul instituţiei şi clădirilor din administrare;
• întocmeşte propuneri privind utilajele, materialele şi accesoriile specifice pentru prevenirea şi stingerea incendiilor;
•întocmeşte planul de evacuare în caz de incendii, asigură instruirea personalului asupra regulilor generale şi specifice de prevenire şi stingere a incendiilor;
•asigură condiţii pentru arhivarea în condiţii legale a documentelor şi actelor Poliţiei Locale;
•asigură achiziţionarea, evidenţa, păstrarea, depozitarea mijloacelor tehnice din dotarea Poliţiei Locale;
•urmăreşte şi răspunde de buna exploatare a aparatelor telefonice mobile, a staţiilor de radio emisie – recepţie, mijloacelor auto, armamentului şi muniţiei, a instalaţiilor de sonorizare şi înregistrarea video din dotare;
•coordonează activitatea parcului auto şi a şoferilor, punând la dispoziţie şi deservind cu autoturismele din dotare întreaga activitate a instituţiei ;
•asigură utilizarea şi păstrarea corespunzătoare a ştampilelor şi sigillilor ;
•răspunde de gestionarea, gospodărirea şi întreţinerea imobilelor, în care se desfăşoară activitatea;
•face propuneri de valorificare şi/sau scoatere din folosinţă a bunurilor din dotarea instituţiei;
•răspunde de organizarea accesului în incinta sediilor a salariaţilor şi persoanelor din afară ;
•asigură paza generală a imobilelor, precum şi serviciul de permanenţă, dacă este cazul;
•răspunde de exploatarea parcului auto din dotare în vederea satisfacerii cerinţelor de transport
pentru activitatea instituţiei în care sens :

a. asigură efectuarea reviziilor periodice şi reparaţiilor necesare la autoturismele din dotare ;

b. ţine evidenţa consumurilor de carburanţi, lubrifianţi şi piese de schimb ;

c. ia măsuri pentru folosirea raţională a acestora şi încadrarea în normele de consum stabilite ;

d. răspunde de integritatea autoturismelor din dotare, în care scop ia măsuri pentru parcarea
acestora la locurile stabilite şi asigurarea lor cu încuietori corespunzătoare ;

e. asigură efectuarea periodică a controlului stării sănătăţii conducătorilor auto încadraţi ;

f. eliberează şi calculează foile de parcurs pentru fiecare autoturism din dotare în parte, potrivit reglementărilor în vigoare ;
•efectuează curăţenia la locul de muncă al angajaţilor instituţiei;

•întreţine şi asigură menţinerea curăţeniei, igenizarea grupurilor sanitare ;
•întreţine şi se ocupă cu gospodărirea terenurilor aferente instituţiei noastre;
•efectuează reparaţii la instalaţiile sanitare, termice;
•întreţine şi efectuează reparaţii curente la autovehiculele unităţii;
•achiziţionează hrana animalelor;
•se ocupă de stabilirea cantităţii de hrană conform normativelor in vigoare;
•anunţă medicul veterinar de îndată, cu ocazia îmbolnăvirii animalelor pentru efectuarea tratamentului medical necesar;
•când este necesar, informează pe cale ierarhică pentru efectuarea dezinsecţiei şi a deparazitării animalelor;
•participă la măsurile de ordine, prilejuite de unele manifestări sportive cu un anumit grad de risc
•îndeplineşte orice alte atribuţii stabilite de conducerea instituţiei.

SERVICIUL SIGURANŢA CIRCULAŢIEI

Art. 35

(1) Serviciul Siguranţa Circulaţiei are următoarele atribuţii:
•asigură fluenţa circulaţiei pe drumurile publice din raza teritorială de competenţă, având dreptul de a efectua semnale regulamentare de oprire a conducătorilor de autovehicul exclusiv pentru îndeplinirea atribuţiilor conferite de prezenta lege în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;
•verifică integritatea mijloacelor de semnalizare rutieră şi sesizează nereguli constatate privind funcţionarea semafoarelor, starea indicatoarelor şi a marcajelor rutiere şi acordă asistenţă în zonele unde se aplică marcaje rutiere;
•participă la acţiuni comune cu administratorul drumului pentru înlăturarea efectelor fenomenelor naturale, cum sunt: ninsoare abundentă, viscol, vânt puternic, ploaie torenţială, grindină, polei şi alte asemenea fenomene, pe drumurile publice;
•participă, împreună cu unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române, la asigurarea măsurilor de circulaţie ocazionate de adunări publice, mitinguri, marşuri, demonstraţii, procesiuni, acţiuni de pichetare, acţiuni comerciale promoţionale, manifestări cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative, după caz, precum şi de alte activităţi care se desfăşoară pe drumul public şi implică aglomerări de persoane;
•sprijină unităţile teritoriale ale Poliţiei Române în asigurarea măsurilor de circulaţie în cazul transporturilor speciale şi al celor agabaritice pe raza teritorială de competenţă;
•acordă sprijin unităţilor teritoriale ale Poliţiei Române în luarea măsurilor pentru asigurarea fluenţei şi siguranţei traficului;
•asigură, în cazul accidentelor soldate cu victime, paza locului acestor accidente şi ia primele măsuri ce se impun pentru conservarea urmelor, identificarea martorilor şi a făptuitorilor şi, dacă se impune, transportul victimelor la cea mai apropiată unitate sanitară;
•constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor legale privind oprirea, staţionarea, parcarea autovehiculelor şi accesul interzis, avand dreptul de a dispune măsuri de ridicare a autovehiculelor staţionate neregulamentar;

•constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru incălcarea normelor legale privind masa maximă admisă şi accesul pe anumite sectoare de drum, avand dreptul de a efectua semnale de oprire a conducătorilor acestor vehicule;
•constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru încălcarea normelor rutiere de către pietoni, biciclişti, conducători de mopede şi vehicule cu tracţiune animală;
•constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea prevederilor legale referitoare la circulaţia în zona pietonală, în zona rezidenţială, în parcuri şi zone de agrement, precum şi pe locurile de parcare adaptate, rezervate şi semnalizate prin semnul internaţional pentru persoanele cu handicap;
•aplică prevederile legale privind regimul juridic al vehiculelor fără stăpan sau abandonate pe terenuri aparţinând domeniului public sau privat al statului ori al unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale;
•cooperează cu unităţile teritoriale ale Poliţiei Române pentru identificarea deţinătorului/ utilizatorului autovehiculului ridicat ca urmare a staţionării neregulamentare sau al autovehiculelor abandonate pe domeniul public.
(2) Conducătorul Serviciului Siguranţa Circulaţiei se subordonează directorului executiv şi are următoarele atribuţii specifice, în funcţie de responsabilităţile încredinţate:
a) stabileşte, în colaborare cu şeful serviciului rutier, respectiv al Brigăzii Rutiere din cadrul Poliţiei
Române, itinerarele de patrulare şi intervalele orare de patrulare în zonele de competenţă;
b) organizează, planifică, conduce şi controlează activitatea personalului din subordine cu atribuţii
în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;
c) asigură continuitatea dispozitivului rutier în zona de competenţă, pe bază de grafice de control,
întocmite în colaborare cu şeful serviciului rutier, respectiv al Brigăzii Rutiere din cadrul Poliţiei Române;
d) coordonează activitatea personalului din subordine la acţiuni proprii şi participă, conform solicitării, la acţiunile organizate de unităţile/structurile teritoriale ale Poliţiei Române sau de către administratorul drumului public;
e) propune şefului serviciului rutier, respectiv al Brigăzii Rutiere din cadrul Poliţiei Române, în situaţii deosebite, luarea unor măsuri de reglementare, cum ar fi închidere, restricţionare pentru anumite categorii de participanţi la trafic a circulaţiei, în anumite zone sau sectoare ale drumului public;
f) asigură cunoaşterea şi aplicarea întocmai de către personalul din subordine a prevederilor legislaţiei rutiere;
g) asigură instruirea zilnică a poliţiştilor locali cu privire la cunoaşterea situaţiei operative din zona
de competenţă şi periodic instruieşte personalul din subordine cu privire la cunoaşterea şi respectarea regulilor de circulaţie şi, cu precădere, cu privire la modul de poziţionare pe partea carosabilă şi la semnalele pe care trebuie să le adreseze participanţilor la trafic;
h) ia măsuri pentru ca în exercitarea atribuţiilor ce le revin, poliţiştii locali care execută activităţi în domeniul circulaţiei pe drumurile publice să poarte uniforma specifică cu înscrisuri şi însemne distinctive, conform prevederilor legale;

i) ţine evidenţa proceselor-verbale de constatare a contravenţiilor întocmite de personalul din subordine şi monitorizează punerea în executare a amenzilor contravenţionale, cu respectarea prevederilor legale în domeniu;
j) organizează şi execută controale asupra activităţii desfăşurate de efectivele din subordine;
k) analizează lunar activitatea desfăşurată de personalul din subordine în domeniul circulaţiei pe drumurile publice;
l) ia măsuri pentru ca personalul din subordine să execute sarcinile ce îi revin în conformitate cu prevederile legale, să aibă un comportament civilizat, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense sau, după caz, sancţiuni corespunzătoare;
m) întocmeşte zilnic nota cu principalele evenimente şi o prezintă directorului executiv.

SERVICIILE ORDINE PUBLICĂ

Art. 36

(1) **Serviciile Ordine publică**. În domeniul ordinii şi liniştii publice, precum şi al pazei bunurilor, Poliţia Locală Iaşi are următoarele atribuţii:
•menţine ordinea şi liniştea publică în zonele şi locurile stabilite prin Planul de ordine şi siguranţă publică al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale, aprobat în condiţiile legii;
•menţine ordinea publică în imediata apropiere a unităţilor de învăţământ publice, a unităţilor sanitare publice, în parcările auto aflate pe domeniul public sau privat al unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale, în zonele comerciale şi de agrement, în parcuri, pieţe, cimitire, precum şi în alte asemenea locuri publice aflate în proprietatea şi/sau în administrarea unităţilor/ subdiviziunilor administrative - teritoriale sau a altor instituţii/ servicii publice de interes local, stabilite prin planul de ordine şi siguranţă publică;
•participă, împreună cu autorităţile competente prevăzute de lege, potrivit competenţelor, la activităţi de salvare şi evacuare a persoanelor şi bunurilor periclitate de calamităţi naturale ori catastrofe, precum şi de limitare şi înlăturare a urmărilor provocate de astfel de evenimente;
•acţionează pentru identificarea cerşetorilor, a copiilor lipsiţi de supravegherea şi ocrotirea părinţilor sau a reprezentanţilor legali, a persoanelor fără adăpost şi procedează la încredinţarea acestora serviciului public de asistenţă socială în vederea soluţionării problemelor acestora, în condiţiile legii;
•constată contravenţii şi aplică sancţiuni, potrivit competenţei, pentru nerespectarea legislaţiei privind regimul de deţinere a câinilor periculoşi sau agresivi, a celei privind programul de gestionare a câinilor fără stăpan şi a celei privind protecţia animalelor şi sesizează serviciile specializate pentru gestionarea câinilor fără stăpan despre existenţa acestor câini şi acordă sprijin personalului specializat în capturarea şi transportul acestora la adăpost;
•asigură protecţia personalului din aparatul de specialitate al Primarului, din instituţiile sau serviciile publice de interes local la efectuarea unor controale ori acţiuni specifice;
•participă, împreună cu alte autorităţi competente, la asigurarea ordinii şi liniştii publice cu ocazia mitingurilor, marşurilor, demonstraţiilor, procesiunilor, acţiunilor de pichetare, acţiunilor comerciale promoţionale, manifestărilor cultural-artistice, sportive, religioase sau comemorative,după caz, precum şi a altor asemenea activităţi care se desfăşoară în spaţiul public şi care implică aglomerări de persoane;

•asigură paza bunurilor şi obiectivelor aflate în proprietatea unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale şi/sau în administrarea autorităţilor administraţiei publice locale sau a altor servicii/instituţii publice de interes local, stabilite de consiliul local;
•constată contravenţii şi aplică sancţiuni pentru nerespectarea normelor legale privind convieţuirea socială stabilite prin legi sau acte administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale, pentru faptele constatate în raza teritorială de competenţă;
•execută, în condiţiile legii, mandatele de aducere emise de organele de urmărire penală şi instanţele de judecată care arondează unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, pentru persoanele care locuiesc pe raza de competenţă;
•participă, alături de Poliţia Română, Jandarmeria Română şi celelalte forţe ce compun sistemul integrat de ordine şi siguranţă publică, pentru prevenirea şi combaterea infracţionalităţii stradale;
•cooperează cu centrele militare zonale în vederea inmanării ordinelor de chemare la mobilizare şi/sau de clarificare a situaţiei militare a rezerviştilor din Ministerul Apărării Naţionale;
•asigură măsuri de protecţie a executorilor judecătoreşti cu ocazia executărilor silite;
•acordă, pe teritoriul unităţilor/subdiviziunilor administrativ-teritoriale, sprijin imediat structurilor competente cu atribuţii în domeniul menţinerii, asigurării şi restabilirii ordinii publice.

(2) Şefii Serviciilor de Ordine Publică se subordoneaza directorului executiv adjunct şi au următoarele atribuţii:
- planifică itinerariile de deplasare a patrulelor şi misiunile acestora;
- evaluează periodic stadiul îndeplinirii misiunilor şi sarcinilor încredinţate şi măsurile ce se impun pentru eficientizarea activităţii;
- implementează în sistemul informatic propriu datele stabilite;
- instruiesc, la intrarea in serviciu, personalul cu sarcinile generale şi specifice;
- analizează, la ieşirea din serviciu a personalului, activitatea desfăşurată;
- apreciază prestaţia profesională a personalului din subordine;
- asigură planificarea şi repartizarea forţelor din subordine pe sarcini şi misiuni;
- informează pe adjunctul directorului executiv al Poliţiei Locale, în legatura cu aspectele de interes rezultate pe raza de competenţă şi măsurile întreprinse sau preconizate;
- asigură ordinea şi liniştea publică în zonele şi locurile stabilite prin planul de ordine publică, previne şi combate incălcarea normelor legale privind curăţenia localităţilor, precum şi alte fapte stabilite prin hotărari ale consiliului local;
- asigură însoţirea şi protecţia reprezentanţilor Primăriei sau a altor persoane cu funcţii în instituţiile publice locale la executarea unor controale sau acţiuni specifice;
-constată contravenţii şi aplică sancţiuni contravenţionale, conform legii, pentru încălcarea prevederilor legale referitoare la tulburarea ordinii şi liniştii publice, curăţenia localităţilor, precum şi pentru faptele care afectează climatul social, stabilite prin lege, hotărari ale consiliului local sau dispoziţii ale Primarului Municipiului Iaşi;
-participă la asigurarea măsurilor de ordine, cu ocazia adunărilor publice, mitingurilor, manifestărilor cultural-artistice şi sportive organizate la nivel local;

-intervin, împreună cu organele abilitate, la solicitarea cetăţenilor, pentru aplanarea stărilor conflictuale, prinderea unor făptuitori, rezolvarea unor cazuri sociale, stabilirea situaţiilor de fapt
sesizate şi rezolvarea acestora;
-acţionează, împreună cu Poliţia Română, Jandarmeria, Pompierii, Protecţia Civilă şi alte autorităţi prevăzute de lege la activităţile de salvare şi evacuare a persoanelor şi bunurilor periclitate de incendii, explozii, avarii, accidente, epidemii, calamităţi naturale şi catastrofe, precum şi de limitare şi înlăturare a urmărilor provocate de astfel de evenimente;
-comunică,în cel mai scurt timp posibil, organelor abilitate, datele cu privire la aspectele de încălcare a legii, altele decat cele stabilite în competenţa sa, despre care a luat la cunoştinţă cu ocazia îndeplinirii misiunilor specifice;
- verifică şi soluţionează, în limitele legii, sesizările asociaţiilor de proprietari sau locatari privind săvarşirea unor fapte prin care se încalcă normele legale, altele decât cele cu caracter penal;
- sprijină Poliţia Română în activităţile de depistare a persoanelor care se sustrag urmăririi sau executării pedepselor, precum şi a persoanelor dispărute;
- întreprind măsuri eficiente pentru ca întregul personal să execute corespunzător sarcinile ce îi revin, să aibă o comportare civilizată, să respecte regulile disciplinare stabilite, propunând recompense şi sancţiuni corespunzătoare;
-stabilesc reguli cu privire la predarea – primirea armamentului şi muniţiei, portul şi folosirea acestora în timpul serviciului, precum şi întreţinerea şi asigurarea deplinei lor securităţi cand nu se află asupra personalului;
- îndeplinesc orice alte atribuţii stabilite prin lege.

CAPITOLUL IV
DREPTURILE SI OBLIGAŢIILE POLITISŢILOR LOCALI

Art. 37

(1) În exercitarea atribuţiilor ce îi revin, potrivit legii, ***poliţistul local are următoarele drepturi principale:***

a) sa efectueze control preventiv asupra persoanei şi/sau bagajului acesteia în următoarele situaţii: există indicii clare că s-a săvârşit, se săvârşeşte sau se pregăteşte săvârşirea unei infracţiuni sau persoana participă la manifestări publice organizate în locuri în care este interzis accesul cuvarme, produse ori substanţe periculoase;
b) să invite la sediul Poliţiei Locale persoanele a căror prezenţă este necesară pentru îndeplinirea atribuţiilor, prin aducerea la cunoştinţă, în scris, a scopului şi a motivului invitaţiei;
c) să solicite sprijinul cetăţenilor pentru identificarea, urmărirea şi prinderea persoanelor care au comis fapte de natură penală sau contravenţională;
d) să poarte şi să folosească, în condiţiile prezentei legi şi numai în timpul serviciului, armamentul, muniţia şi celelalte mijloace de aparare şi intervenţie din dotare;

e) să circule gratuit, pe baza legitimaţiei de serviciu, în timpul serviciului, în zona de competenţă, cu mijloacele de transport în comun locale, pentru executarea unor misiuni care nu pot fi îndeplinite altfel;
f) să folosească forţa, în condiţiile legii, proporţional cu starea de fapt care justifică utilizarea acesteia, în cazul nerespectării dispoziţiilor pe care le-a dat în exercitarea atribuţiilor de serviciu;
g) să legitimeze şi să stabilească identitatea persoanelor care încalcă dispoziţiile legale ori sunt indicii că acestea pregătesc sau au comis o faptă ilegală;
h) să conducă la sediul Poliţiei Locale sau al unităţilor/ structurilor teritoriale ale Poliţiei Române pe cei care prin acţiunile lor periclitează integritatea corporală, sănătatea sau viaţa persoanelor, ordinea publică ori alte valori sociale, precum şi persoanele suspecte de săvârşirea unor fapte ilegale, a căror identitate nu a putut fi stabilită în condiţiile legii. Verificarea situaţiei acestor categorii de persoane şi luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 12 ore din momentul depistării, ca măsură administrativă.
(2) Pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţiştii locali au acces, în conditiile legii, la bazele de date ale Ministerului Administraţiei şi Internelor. În acest scop, Poliţia Locală sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, după caz, şi structurile abilitate din cadrul Ministerului Administraţiei şi Internelor încheie protocoale de colaborare în care se reglementează infrastructura de comunicaţii, măsurile de securitate, protecţie şi de asigurare a confidenţialităţii datelor, nivelul de acces şi regulile de folosire.
(3) Pentru contribuţii deosebite la apărarea ordinii şi liniştii publice, a drepturilor şi a libertăţilor fundamentale ale cetăţenilor şi la prevenirea faptelor antisociale, pentru îndeplinirea exemplară a atribuţiilor de serviciu, poliţiştilor locali li se pot acorda recompense morale sau materiale, în condiţiile stabilite prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale.

Art. 38

Recompensele care se pot acorda poliţiştilor locali:

(1) Recompensarea poliţiştilor locali se realizează în scopul recunoaşterii publice în cadrul comunităţii profesionale şi în societate, dacă este cazul, a meritelor celor care se evidenţiază în îndeplinirea atribuţiilor, a misiunilor sau pe timpul acţiunilor organizate în zona de competenţă a Poliţiei Locale.
(2) Recompensele au caracter moral sau material, după caz.
(3) Recompensarea poliţiştilor locali trebuie să se bazeze pe principii care vizează obiectivitatea, echitatea şi principialitatea acordării recompenselor.
(4) La stabilirea şi acordarea de recompense sau la formularea de propuneri în acest sens se au în vedere următoarele elemente:

a) comportamentul poliţistului local;
b)prestaţia profesională generală a poliţistului local şi modul de îndeplinire a atribuţiilor/misiunilor;
c) efectul motivator pe care recompensarea îl poate produce asupra celorlalţi poliţişti locali;
d) posibilitatea ca recompensa acordată să determine eficientizarea activităţii poliţistului local.

(5) Recompensele care se pot acorda poliţiştilor locali ***sunt următoarele:***

a) *ridicarea unei sancţiuni disciplinare aplicate anterior* - precedă acordarea unei alte recompense. Se acordă pe timpul perioadei cât sancţiunea îşi produce efectele şi determină încetarea imediată a acestora. Se acordă de şeful care a aplicat sancţiunea disciplinară ce urmează a fi ridicată sau de către noul şef care îndeplineşte atribuţiile aceleiaşi funcţii. În situaţia în care poliţistul local a fost mutat, ridicarea sancţiunii se acordă ca recompensă de către şeful care îndeplineşte funcţia similară celui care a aplicat sancţiunea disciplinară;

b) *felicitările* - pot fi scrise sau verbale, se acordă pentru îndeplinirea deosebită a atribuţiilor şi a misiunilor şi se aduc la cunoştinţă individual sau în faţa personalului;

c) *titlurile de onoare* - se conferă poliţiştilor locali pentru acte de eroism, curaj deosebit, devotament şi pentru merite deosebite în îndeplinirea unor atribuţii sau a unor misiuni;

d) *însemnele onorifice,* de tipul ecusoanelor, al insignelor sau altele asemenea, şi diplomele de merit - se acordă pentru obţinerea de rezultate foarte bune la absolvirea unor cursuri, competiţii sportive, manifestări cultural-artistice şi sociale cu prilejul unor aniversări şi la finalizarea unor acţiuni/misiuni;

e) *recompensele materiale* - se acordă poliţiştilor locali care s-au evidenţiat prin obţinerea den rezultate exemplare în activitate, în conformitate cu legea-cadru privind salarizarea unitară a personalului plătit prin fonduri publice.

(6) Poliţiştii locali au dreptul la despăgubiri de viaţă, de sănătate şi de bunuri, pentru daunele suferite în exercitarea atribuţiilor de serviciu. Asigurarea acestora implică acordarea unor sume de bani pentru poliţiştii locali sau, în cazul decesului, pentru familiile acestora, în situaţia producerii riscurilor specifice activităţii de poliţie locală.

(7) Despăgubirile se acordă, în limita bugetului aprobat de Consiliul Local Iaşi, pentru următoarele categorii de riscuri:

a) rănirea poliţistului local şi acoperă toate cheltuielile legate de:

* tratamentul in ţară sau in străinătate, in cazul in care acesta nu poate fi efectuat in ţară;

* tratamentul de recuperare in unităţi medicale din ţară sau din străinătate;

* protezele, ortezele şi alte dispozitive medicale de profil din ţară sau din străinătate;

* transportul dus-intors pană la/de la unitatea medicală care va asigura efectuarea tratamentului, atat pentru poliţistul local, cat şi pentru insoţitor, cand situaţia o impune.

b) invaliditate de gradul I;

c) invaliditate de gradul II;

d) invaliditate de gradul III ;

e) deces – despagubirea constă intr-o sumă de pană la 20.000 euro (echivalentul in lei la data plăţii) şi se plăteşte familiei poliţistului local decedat.

f) prejudicii aduse bunurilor- despagubirea nu poate depăşi suma necesară pentru aducerea

bunului în starea iniţială sau înlocuirii acestuia în caz de distrugere. Nu se acordă în cazul în care prejudiciul este acoperit parţial sau în totalitate ca urmare a existenţei unei asigurări în sistemul privat.

În situaţia producerii şi a unuia dintre riscurile prevăzute la lit. b) - d), poliţistului local i se acordă, în limita bugetului aprobat de consiliul local şi despăgubiri în sumă de până la:

*10.000 euro, echivalentul în lei la data plăţii - pentru invaliditate de gradul I;

*8.000 euro, echivalentul în lei la data plăţii - pentru invaliditate de gradul al II-lea;

*6.000 euro, echivalentul în lei la data plăţii - pentru invaliditate de gradul al III-lea.

(8) Despăgubirile acordate în baza prezentului regulament-cadru constituie forme de sprijin cu destinaţie specială şi se acordă pentru fiecare eveniment asigurat în parte.

(9) Pentru toate sumele de bani plătite ca despăgubiri în temeiul prezentului regulament cadru, autorităţile administraţiei publice locale vor iniţia demersuri pentru recuperarea sumelor plătite de la persoanele care se fac vinovate de producerea prejudiciilor.

Art. 39

(1) ***În exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţistul local este obligat:***

a) să respecte drepturile şi libertăţile fundamentale ale cetăţenilor, prevăzute de Constituţia României (r) şi de Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale;

b) să respecte principiile statului de drept şi să apere valorile democraţiei;

c) să respecte prevederile legilor şi ale actelor administrative ale autorităţilor administraţiei publice centrale şi locale;

d) să respecte şi să aducă la îndeplinire ordinele şi dispoziţiile legale ale şefilor ierarhici;

e) să respecte prevederile prezentului Regulament de Organizare şi Funcţionare al Poliţiei Locale Iaşi şi prevederile Regulamentului Intern al Poliţiei Locale Iaşi,

f) să respecte normele de conduita profesională şi civică prevăzute de lege;

g) să îşi decline, în prealabil, calitatea şi să prezinte insigna de poliţist şi legitimaţia de serviciu, cu excepţia situaţiilor în care rezultatul acţiunii este periclitat. La intrarea în acţiune sau la începutul intervenţiei ce nu suferă amânare, poliţistul local este obligat să se prezinte, iar după încheierea oricărei acţiuni sau intervenţii să se legitimeze şi să declare funcţia şi unitatea de Poliţie Locală din care face parte;

h) să intervină şi în afara orelor de program, în limita mijloacelor aflate la dispoziţie, pentru exercitarea atribuţiilor de serviciu, în raza teritorială de competenţă, când ia la cunoştinţă de existenţa unor situaţii care justifică intervenţia sa;

i) să se prezinte de îndată la sediul Poliţiei Locale sau acolo unde este solicitat, în situaţii de catastrofe, calamităţi ori tulburări de amploare ale ordinii şi liniştii publice sau alte asemenea evenimente, precum şi în cazul instituirii stării de urgenţă ori a stării de asediu sau în caz de mobilizare şi de război;

j) să respecte secretul profesional, precum şi confidenţialitatea datelor dobândite în timpul desfăşurării activităţii, în condiţiile legii, cu excepţia cazurilor în care îndeplinirea sarcinilor de serviciu, nevoile justiţiei sau legea impun dezvăluirea acestora;

k) să manifeste corectitudine în rezolvarea problemelor personale, în aşa fel încât să nu beneficieze

şi nici să nu lase impresia că beneficiază de datele confidenţiale obţinute în calitatea sa oficială.

(2) La încetarea raporturilor de serviciu sau de muncă, personalul Poliţiei Locale Iaşi are obligaţia de a preda, de îndată, uniforma, însemnele, echipamentul de protectie şi documentele de legitimare.
(3) Încetarea raporturilor de serviciu ale poliţistului local din motive imputabile acestuia, în termen de 5 ani de la absolvirea programului de formare iniţială, atrage plata de către acesta a contravalorii cheltuielilor de şcolarizare, proporţional cu perioada rămasă.

Art. 40

(1) Poliţistului local îi este interzis:
a) să facă parte din partide, formaţiuni sau organizaţii politice ori să desfăşoare propagandă în favoarea acestora;
b) să exprime opinii sau preferinţe politice la locul de muncă sau în public;
c) să participe la mitinguri, demonstraţii, procesiuni sau orice alte întruniri cu caracter politic;
d) să adere la secte, organizaţii religioase sau la orice alte organizaţii interzise de lege;
e) să efectueze, direct sau prin persoane interpuse, activităţi de comerţ ori să participe la administrarea sau conducerea unor operatori economici, cu excepţia calităţii de acţionar;
f) să exercite activităţi de natură să lezeze onoarea şi demnitatea poliţistului local sau a instituţiei din care face parte;
g) să deţină orice altă funcţie publică sau privată pentru care este salarizat, cu excepţia funcţiilor didactice din cadrul instituţiilor de învăţământ, a activităţilor de cercetare ştiinţifică şi creaţie literar-artistică;
h) să participe la efectuarea oricărei forme de control în vreo entitate publică sau privată, în cazul în care, direct ori prin intermediari, este implicat sau are interese de natură contrară activităţii specifice de poliţie;
i) să provoace suferinţe fizice sau psihice unor persoane, în scopul obţinerii de la acestea ori de la o terţă persoană de informaţii sau mărturisiri;
j) să primească, să solicite, să accepte, direct sau indirect, ori să facă să i se promită, pentru sine sau pentru alţii, în considerarea calităţii sale oficiale, daruri ori alte avantaje;
k) să rezolve cereri care nu sunt de competenţa sa ori care nu i-au fost repartizate de şefii ierarhici sau să intervină pentru soluţionarea unor asemenea cereri, în scopurile prevăzute la lit. j);
l) să colecteze sume de bani de la persoane fizice sau juridice;
m) să redacteze, să imprime sau să difuzeze materiale ori publicaţii cu caracter politic, imoral sau ilegal.
(2) Poliţistul local cu funcţie de conducere răspunde pentru ordinele şi dispoziţiile date subordonaţilor. El este obligat să verifice dacă acestea au fost transmise şi înţelese corect şi să controleze modul de aducere la îndeplinire.
(3) Poliţistul local cu funcţie de conducere este obligat să sprijine propunerile şi iniţiativele motivate ale personalului din subordine, în vederea îmbunătăţirii activităţii Poliţiei Locale în care îşi desfăşoară activitatea, precum şi a calităţii serviciilor publice oferite cetăţenilor.
(4) Poliţistul local răspunde, în condiţiile legii, pentru modul în care îşi exercită atribuţiile de serviciu. Încălcarea de către poliţistul local a atribuţiilor de serviciu angajează răspunderea sa disciplinară, patrimonială, civilă sau penală, după caz, potrivit legii.

(5) Poliţistul local are obligaţia să se abţină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori prestigiului Poliţiei Locale şi/sau autorităţilor publice.

Art. 41

În îndeplinirea atribuţiilor prevăzute de prezenta lege, personalul Poliţiei Locale îşi exercită competenţa pe raza unităţii/subdiviziunii administrativ-teritoriale unde îşi desfăşoară activitatea.

Art. 42

(1) În exercitarea atribuţiilor de serviciu, personalul contractual care execută activităţi de pază are următoarele **atribuţii specifice**:

a) verifică, în timpul serviciului, locurile şi punctele vulnerabile, existenţa şi starea încuietorilor, a amenajărilor tehnice şi a sistemelor de pază şi alarmare şi ia, în caz de nevoie, măsurile care se impun;

b) cunoaşte prevederile legale privind accesul în obiective şi regulile stabiliteîn planurile de pază;

c) supraveghează ca persoanele cărora li s-a permis accesul în incintă, pe baza documentelor
stabilite, să se deplaseze numai în locurile pentru care au primit permisiunea de acces;

d) nu părăseşte postul încredinţat decât în situaţiile şi condiţiile prevăzute în consemnul postului;

e) verifică obiectivul încredinţat spre pază, cu privire la existenţa unor surse care ar putea produce incendii, explozii sau alte evenimente grave. În cazul în care acestea s-au produs, ia primele măsuri de salvare a persoanelor şi a bunurilor, precum şi pentru limitarea consecinţelor acestor evenimente şi sesizează organele competente;

f) în cazul savârşirii unei infracţiuni flagrante, ia măsuri de predare a făptuitorului structurilor
Poliţiei Române competente potrivit legii. Dacă făptuitorul a disărut, asigură paza bunurilor, nu permite pătrunderea în câmpul infracţional a altor persoane şi anunţă unitatea de poliţie competentă, întocmind totodată proces-verbal cu cele constatate;

g) face uz de armamentul din dotare numai cu respectarea strictă a prevederilor legale.

Art. 43

(1) Persoanele cu funcţii de conducere colaborează permanent în vederea îndeplinirii în termen legal a lucrărilor ce intră în competenţa lor, precum şi a altor sarcini potrivit nevoilor unităţii.

(2) Totodată au obligaţia de a stabili sarcini de serviciu pentru personalul din subordine în vederea desfăşurării în bune condiţii a activităţii şi de a lua măsuri corespunzătoare pentru îmbunătăţirea acesteia.

Art. 44

(1) În cadrul Poliţiei Locale Iaşi se interzice discriminarea şi aplicarea unui tratament inegal, fără a ţine cont de sex, confesiune, etnie, vârstă, criterii politice sau stare materială.

(2) Personalul de conducere are obligaţia de a informa sistematic angajaţii din structura condusă, asupra drepturilor pe care le au cu privire la respectarea legalităţii de şanse şi tratament între femei şi bărbaţi în relaţiile de muncă.

CAPITOLUL V
DOTAREA ŞI FINANŢAREA POLIŢIEI LOCALE IAŞI
UZUL DE ARMA

Art. 45

(1) Poliţia Locală Iaşi poate deţine, administra şi/sau folosi, după caz, în conditiile legii, imobile, mijloace de transport personalizate şi dotate cu dispozitive de avertizare sonore şi luminoase de culoare albastră, mijloace de transport anume destinate transporturilor bunurilor şi valorilor dotate potrivit legii, armament, muniţie, echipamente şi aparatură tehnică specifică, necesare pentru exercitarea atribuţiilor prevăzute de lege.

(2) Proprietatea asupra oricăror bunuri materiale din dotarea Poliţiei Locale aparţine unităţii administrativ-teritoriale, cu excepţia celor închiriate, luate în administrare sau în folosinţă de la alte
entităţi publice sau private, după caz.

(3) Echipamentele, mijloacele, uniformele şi însemnele distinctive ale Poliţiei Locale Iaşi sunt personalizate şi cuprind obligatoriu denumirea unităţii administrativ-teritoriale pe raza căreia se organizează şi funcţionează.

(4) Poliţia Locală poate constitui, în condiţiile stabilite prin Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale, dispecerate pentru coordonarea activităţii personalului şi intervenţie, cu echipaje proprii, la obiectivele date în competenţă.

Art. 46

(1) Personalul Poliţiei Locale este dotat cu uniformă, însemne distinctive şi, după caz, cu:

a) arme letale de apărare şi pază sau arme neletale destinate pentru autoapărare;
b) mijloace individuale de apărare, intervenţie şi imobilizare prevăzute.

(2) Poliţia Locală Iaşi este autorizată să procure şi să deţină arme letale de apărare şi pază şi arme neletale destinate pentru autoapărare, precum şi muniţia corespunzătoare, pentru înarmarea personalului propriu, în condiţiile art. 68 din Legea nr. 295/2004 privind regimul armelor şi al muniţiilor, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) Poliţiştii locali care au obţinut certificatul de absolvire a programului de formare iniţială, precum şi personalul contractual care desfăşoară activităţi de pază şi care a fost atestat profesional potrivit prevederilor Legii nr. 333/2003, cu modificările şi completările ulterioare, pot fi dotaţi cu arme letale de apărare şi pază sau cu arme neletale destinate pentru autoapărare, în vederea desfăşurării activităţilor specifice, cu aplicarea corespunzătoare a prevederilor art. 69 si 70 din Legea nr. 295/2004, cu modificarile şi completările ulterioare.

Art. 47

(1) Poliţistului local şi personalului contractual din Poliţia Locală, li se asigură gratuit uniforma şi echipamentul de protecţie adecvat misiunilor specifice pe care le îndeplinesc, iar în cazul în care, ca urmare a exercitării atribuţiilor de serviciu, li s-a degradat sau distrus îmbrăcămintea ori alte bunuri personale, au dreptul la înlocuirea acesteia.

(2) Poliţiştii locali cu drept de a purta uniforma vor beneficia de compensarea în bani a contravalorii echipamentului nealocat, care se atribuie potrivit normativelor de echipament stabilite în anul respectiv. Suma alocată anual pentru achiziţionarea echipamentului fiecărui poliţist local, va fi stabilită la începutul anului, prin decizia directorului executiv, în funcţie de bugetul de venituri şi cheltuieli.
(3) Uniforma personalului, forma şi conţinutul însemnelor, precum şi ale documentelor de legitimare ale acestuia sunt cele prevăzute în Anexele la prezentul Regulamentul-cadru de organizare şi funcţionare a Poliţiei Locale Iaşi.

Finanţarea cheltuielilor curente şi de capital ale Poliţiei Locale Iaşi - instituţie publică cu personalitate juridică se asigură din subvenţii de la bugetul local şi venituri proprii.

Art. 48

(1) Pentru descurajarea, împiedicarea şi neutralizarea acţiunilor agresive ale persoanelor care tulbură ordinea şi liniştea publică, acţiuni ce nu au putut fi înlaturate sau anihilate prin utilizarea altor mijloace, poliţiştii locali pot folosi arme neletale destinate pentru autoapărare, bastoane din cauciuc sau tomfe, bastoane cu energie electrostatică, dispozitive cu substanţe iritant-lacrimogene şi paralizante, cătuşe, câini de serviciu, precum şi alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viaţa sau nu produc o vătămare corporală gravă.
(2) Mijloacele prevăzute la alin. (1) pot fi folosite împotriva persoanelor care:

a) întreprind acţiuni care pun în pericol integritatea corporală, sănătatea sau bunurile altor persoane;

b) blochează, în afara condiţiilor legii, căile publice de circulaţie, încearcă să pătrundă, pătrund fără drept sau refuă să părăsească sediile autorităţilor publice, ale partidelor politice, ale instituţiilor şi organizaţiilor de interes public ori privat, periclitează în orice mod integritatea sau securitatea acestora ori a personalului sau tulbură desfăşurarea normală a activităţii;

c) ultragiază persoanele cu funcţii ce implică exerciţiul autorităţii publice;

d) se opun sau nu se supun, prin orice mijloace, îndeplinirii soliciărilor legale ale poliţiştilor locali, numai dacă există o temere legitimă că prin acţiunile lor pot pune în pericol integritatea corporală sau viaţa politiştilor locali.
(3) Folosirea mijloacelor prevăzute la alin. (1) împotriva participanţilor la acţiunile agresive se va face în mod gradual, după avertizarea prealabilă asupra utilizării unor asemenea mijloace şi acordarea timpului necesar pentru încetarea acţiunilor şi conformarea la solicitarile legale ale poliţiştilor locali. Orice acţiune în public se face prin anunţare: „Poliţia!"
(4) Folosirea mijloacelor prevăzute la alin. (1) nu trebuie să depăşească nevoile reale pentru împiedicarea sau neutralizarea acţiunilor agresive.

Art. 49

(1) Poliţistul local dotat cu arme letale de apărare şi pază poate face uz de armă în caz de legitimă apărare, stare de necesitate potrivit legii ori pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu.
(2) Personalul contractual care desfăşoară activităţi de pază, dotat cu arme letale de apărare şi pază, poate face uz de armă în caz de legitimă apărare ori stare de necesitate potrivit legii.

(3) În sensul prezentei legi, prin uz de arma se înţelege tragerea cu armă letală de apărare şi pază asupra persoanelor, animalelor sau bunurilor.
(4) Atunci când folosirea altor mijloace de imobilizare sau constrângere nu a dat rezultate, poliţistul local poate face uz de armă în îndeplinirea atribuţiilor de serviciu,în următoarele situaţii:

a) pentru asigurarea apărarii oricărei persoane împotriva unor violente iminente, prin care se
poate provoca moartea sau rănirea gravă ori care constituie ameninţare gravă asupra vieţii sau integrităţii corporale a unei persoane;

b) pentru imobilizarea unei persoane care, după comiterea unei infracţiuni prin violenţă, se opune sau încearcă sa fugă, iar rămânerea acesteia în stare de libertate poate pune în pericol viaţa sau integritatea corporală a persoanelor.
(5) Uzul de ară se face numai după somaţia „Poliţia, stai!". În caz de nesupunere, se somează din nou prin cuvintele: „Stai, că trag!". Dacă cel în cauză nu se supune nici de această dată, se somează prin tragerea focului de armă în sus, în plan vertical.
(6) În cazul în care, după executarea somaţiei legale, potrivit alin. (5), persoana în cauza nu se supune, se poate face uz de armă împotriva acesteia.
(7) Uzul de armă, în condiţiile şi în situaţiile prevăzute de alin. (4)—(6), se face în aşa fel încât să ducă la imobilizarea celor împotriva cărora se foloseşte arma, trăgându-se, pe cât posibil, la picioare, pentru a evita cauzarea morţii acestora.
(8) În cazurile de legitimă apărare sau stare de necesitate se pot folosi armele letale de apărare şi pază, fără somaţie, dacă nu există timpul necesar pentru aceasta.

Art. 50
(1) Fiecare situatie în care s-a facut uz de armă se raportează de urgenţă ierarhic. De îndată ce va fi posibil, raportul se întocmeşte în scris. Dacă în urma uzului de armă s-a produs moartea sau vătămarea unei persoane, fapta se comunică de îndată procurorului competent, potrivit legii.
Art. 51
(1) Se interzice folosirea mijloacelor prevăzute:

a) împotriva copiilor, femeilor cu semne vizibile de sarcină şi a persoanelor cu semne vizibile de invaliditate, cu excepţia cazurilor în care aceştia săvârşesc un atac armat sau în grup, care pune în pericol viaţa ori integritatea corporală a persoanei;

b) în situaţiile în care s-ar primejdui viaţa altor persoane ori s-ar viola teritoriul, spaţiul aerian sau apele naţionale ale unui stat vecin.
(2) Folosirea mijloacelor prevăzute în Legea nr. 295/2004 pentru îndeplinirea atribuţiilor de serviciu, în condiţiile şi în situaţiile preăzute de prezenta lege, înlătură caracterul penal al faptei.
(3) Persoanelor rănite li se dă primul ajutor şi se iau imediat măsuri pentru acordarea îngrijirilor medicale.
Art. 52
(1) Procurarea de arme şi muniţii pentru dotarea personalului propriu al Poliţiei Locale precum şi evidenţa şi modul de păstrare şi asigurare a securităţii acestora se face în condiţiile

art. 68 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare şi ale prezentului regulament cadru.

Art. 53

(1) În exercitarea atribuţiilor de serviciu, poliţiştii locali şi personalul contractual cu atribuţii în domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local pot purta în timpul serviciului o singură armă din dotare, precum şi cantitatea de cel mult 12 cartuşe.

(2) Arma prevăzută la alin. (1) poate fi purtată numai de către titular, cu îndeplinirea condiţiilor prevăzute la art. 33 alin. (3) din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 54

(1) În vederea asigurării manipulării armamentului din dotare în condiţii de securitate, Poliţia Locală Iaşi este obligată:

a) să desfăşoare activităţi de verificare a personalului dotat cu arme şi muniţii, precum şi a stării tehnice a armelor şi a muniţiilor, în condiţiile art. 71 din Legea nr. 295/2004, cu modificările şi completările ulterioare;

b) să prezinte, la solicitarea Inspectoratului de Poliţie Judeţean Iaşi, fiecare armă letală de apărare şi pază deţinută, împreună cu câte 5 cartuşe corespunzătoare calibrului fiecărei arme, în vederea înregistrării proiectilului şi a tubului-martor în evidenţele operative ale Inspectoratului General al Poliţiei Române.

Art. 55

(1) Conducerea Poliţiei Locale trebuie să ia măsurile ce se impun pentru organizarea unei evidenţe riguroase a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotarea personalului şi a structurilor proprii, păstrarea în condiţii de deplină siguranţă, portul, manipularea şi folosirea lor în strictă conformitate cu dispoziţiile legale, în scopul prevenirii pierderii, sustragerii, înstrăinării, degradării şi producerii de accidente sau orice alte evenimente negative, potrivit legilor, ordinelor şi instrucţiunilor de specialitate în vigoare.

Art. 56

(1) Locurile de păstrare a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritantlacrimogenă din dotarea personalului Poliţiei Locale Iaşi, precum şi gestionarea materialelor respective se stabilesc la începutul fiecărui an calendaristic şi ori de cate ori este necesar.

(2) Dotarea individuală a personalului şi asigurarea cu armament, muniţii şi mijloace cu acţiune iritant-lacrimogenă se stabilesc în strictă conformitate cu prevederile normelor, ale tabelelor de înzestrare şi cu dispoziţiile tehnice de aplicare a acestora.

Art. 57

(1) Odată cu primirea armamentului, a muniţiei şi a mijloacelor cu acţiune iritant lacrimogenă, personalul se instruieşte de către şefii nemijlociţi asupra modului de predare-primire, purtare şi păstrare, funcţionare, asupra regulilor de mânuire, a condiţiilor legale în care se poate face uz de armă şi a măsurilor de prevenire şi limitare a accidentelor.

(2) Înaintea şi după executarea misiunilor, a şedinţelor de pregătire şi tragere, de instrucţie şi a altor activităţi la care se folosesc armamentul şi muniţiile se verifică existenţa şi starea

tehnică a acestora, precum şi modul cum sunt cunoscute şi respectate regulile de păstrare, purtare şi manipulare a lor.

Art. 58

(1) Personalul care are în dotare armament, muniţii şi mijloace cu acţiune iritant lacrimogenă, precum şi cel care participă la exploatarea acestor categorii de bunuri materiale este obligat să respecte regulile prevăzute în precizările şi dispoziţiile tehnice specifice, precum şi pe cele stabilite în documentaţia tehnică a fiecărui mijloc în parte. Pe timpul îndeplinirii misiunilor personalul este obligat să manifeste maximum de vigilenţă în scopul înlăturării oricărei posibilităţi de sustragere, înstrăinare sau folosire de către persoane neautorizate ori de producere a unor accidente sau alte evenimente negative.

Art. 59

(1) Armamentul, muniţiile şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează în încăperi special destinate, care prezintă o deplină siguranţă şi au amenajate dulapuri rastel, fişete sau lăzi din metal, prevăzute cu un sistem de închidere sigură, încuiate şi sigilate.

(2) Un rând de chei de la sistemul de închidere a acestor încăperi se păstrează permanent, în plicuri sau cutii sigilate, la personalul responsabilizat în acest sens.

Art. 60

(1)Încăperile destinate păstrării armamentului, muniţiilor şi mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă
trebuie prevăzute cu gratii şi grilaje, montate la toate ferestrele şi uşile de acces, iar gurile de aerisire cu plase sau site metalice. În situaţia în care uşile de acces sunt confecţionate din metal de cel puţin 5 mm grosime, nu este obligatorie montarea grilajelor.

(2) Uşile şi grilajele sunt prevăzute cu câte două încuietori sigure.

(3) Grosimea barelor gratiilor şi a grilajelor trebuie să fie de minimum 10 mm, iar dimensiunile maxime ale ochiurilor acestora de 150 x 150 mm. Gratiile şi grilajele trebuie să fie încastrate în zid, iar balamalele se montează astfel încât să nu permită scoaterea lor.

(4) Zilnic, la începutul şi la terminarea programului de lucru, gestionarii bunurilor materiale verifică starea sigiliilor şi a sistemului de alarmă.

(5) Conducerea Poliţiei Locale Iaşi este obligată să facă demersurile legale, conform competenţelor, pentru asigurarea condiţiilor de păstrare regulamentare pentru armament şi muniţii.

Art. 61

(1) Uşile de acces în depozitele, magaziile şi încăperile unde se păstrează armament, muniţii şi mijloace cu acţiune iritant-lacrimogenă, precum şi ferestrele acestora trebuie prevăzute cu sisteme de alarmă contra efracţiei.

(2) Sistemele de alarmare trebuie cuplate la camera ofiţerului de serviciu.

Art. 62

(1) Pe timpul cât nu se află asupra poliţiştilor locali şi asupra personalului contractual cu atribuţii in domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local, armamentul şi muniţia din dotarea individuală, precum şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează in incăperi special amenajate sau la ofiţerul de serviciu. Armamentul se păstrează in rastele,

fişete sau lăzi metalice prevăzute cu tabele aprobate de şefii poliţiilor locale, ce cuprind seria armamentului şi deţinătorul.
(2) Muniţia se păstrează în încăperi separate de armament, în lăzi metalice prevăzute cu încuietori adecvate. În documentul de predare-preluare a serviciului de zi se consemnează cantitativ armamentul şi muniţia existente la ofiţerul de serviciu.
(3) Acolo unde nu se pot asigura încăperi separate, muniţia şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă
se păstrează în aceeaşi cameră cu armamentul, în lăzi metalice separate, având grosimea pereţilor de cel puţin 3 mm, prevăzute cu încuietori sigure. Mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se păstrează în ambalajele originale.

Art. 63
(1) Distribuirea armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotarea personalului Poliţiei Locale cu drept de utilizare a acestor mijloace de apărare, precum şi retragerea acestora se fac, indiferent de situaţie, pe bază de tichet înlocuitor, semnătură în registrul special destinat şi/sau documente justificative.
(2) Predarea armamentului şi a muniţiilor se face numai personalului nominalizat sau înlocuitorilor de drept ai acestuia.

Art. 64
(1) Tichetele înlocuitoare pentru predarea-preluarea armamentului şi a muniţiilor din dotarea individuală a personalului se iau în evidenţă în registrele special destinate lucrului cu documente
clasificate.
(2) Tichetele înlocuitoare se eliberează separat pentru predarea-preluarea armamentului, respectiv a muniţiilor din dotare, şi cuprind următoarele menţiuni: denumirea Poliţiei Locale, gradul, numele şi prenumele poliţiştilor locali şi ale personalului contractual cu atribuţii in domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local, tipul şi seria armei, respectiv numărul de cartuşe, semnătura directorului executiv, cu ştampila unităţii, precum şi semnătura de primire a posesorului.
(3) Cu ocazia inventarierii documentelor clasificate, la controale, convocări şi alte asemenea activităţi, se verifică existenţa şi starea tichetelor şi se iau măsuri de înlocuire a celor necorespunzătoare.

Art. 65
(1) Portul armamentului, al muniţiilor şi al mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotarea individuală a personalului este permis numai în interes de serviciu, cu aprobarea conducerii instituţiei.
(2) La terminarea misiunii sau a serviciului, armamentul, muniţiile şi mijloacele cu acţiune iritant-lacrimogenă se predau persoanelor responsabilizate de la care au fost primite.

Art. 66
(1) La uniforma de serviciu, pistolul se poartă, în mod obligatoriu, numai în toc, pe centură.
(2) Încărcătoarele cu cartuşe se păstrează unul introdus în pistol, iar celălalt în locaşul prevăzut din tocul de purtare.

Art. 67
(1) Pierderea, sustragerea, înstrăinarea, degradarea sau folosirea abuzivă a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă din dotare constituie evenimente

deosebite, abateri de la normele legale, ordinea interioară şi disciplină, care atrag, potrivit legii, după caz, răspunderea materială, disciplinară sau penală.

(2) Cazurile de pierdere, sustragere, înstrăinare, degradare sau folosire abuzivă a armamentului, a muniţiilor şi a mijloacelor cu acţiune iritant-lacrimogenă se raportează imediat, pe cale ierarhică, iar şefii compartimentelor funcţionale, împreună cu persoanele desemnate, dispun măsuri de cercetare pentru elucidarea completă a cazurilor şi sancţionarea celor vinovaţi, potrivit competenţelor.

Art. 68

(1) Şeful Poliţiei Locale dispune retragerea armamentului şi a muniţiilor din dotarea personalului care se află în cercetare penală, dacă se constată că prezintă pericol pentru siguranţa proprie sau a altor persoane ori în alte situaţii care impun această măsură.

Art. 69

(1) Poliţia Locală care deţine bunuri, valori, suporturi de stocare a documentelor, a datelor şi a informaţiilor secret de stat trebuie să asigure paza, mijloacele mecano-fizice de protecţie şi sistemele de alarmă împotriva efracţiei în locurile de păstrare, depozitare şi manipulare a acestora.

Art. 70

Normele de dotare cu armament şi mijloace specifice de protecţie a poliţiştilor locali şi a personalului cu atribuţii in domeniul pazei bunurilor şi a obiectivelor de interes local sunt prevăzute în ***Anexa nr. 3.***

CAPITOLUL VI

DISPOZIŢII FINALE

Art.71 Directorii, şefii de servicii şi birouri, pe baza atribuţiilor cuprinse în prezentul regulament, vor stabili sau completa, după caz, prin fişa postului, sarcinile de serviciu pentru fiecare post în parte, urmărind o încărcătură judicioasă a acestora conform pregătirii profesionale şi funcţiei.

Art.72 Permanent directorii, şefii de servicii şi birouri vor studia, analiza şi propune măsuri pentru eficientizarea activităţii instituţiei.

Art.73 Furnizarea datelor legate de activitatea instituţiei se face numai cu aprobarea Directorului executiv al Poliţiei Locale Iaşi sau a Directorului adjunct rămas la comandă prin purtătorul de cuvant al instituţiei sau lucrătorul desemnat de conducerea Poliţiei Locale Iaşi.

Art.74 Pentru imbunătăţirea activităţii instituţiei, în funcţie de evoluţia situaţiei operative de pe raza municipiului Iaşi, Directorul executiv al Poliţiei Locale Iaşi, poate emite dispoziţii de zi, cu respectarea legilor în vigoare şi în legătură cu serviciul.

Art.75 ***Anexele nr. 1 - 3*** fac parte integrantă din prezentul Regulament-cadru.

Art.76 Prezentul Regulament poate fi modificat în funcţie de necesităţi şi cerinţe de către directorul executiv al Poliţiei Locale Iaşi.

Director Executiv,
Alexandru Hordilă

Anexa nr. 12

PROCES- VERBAL
de identificare

Anul…….. luna …… ziua ….. în …….. judeţul…….
…… din cadrul …… judeţul …….
(gradul, numele şi prenumele)

Având în vedere depistarea unei persoane fără acte de identitate asupra să şi care pretinde că se numeşte:…….., fiul lui ……. şi al…… născut la data de……., în……., jud. ……., cu acelaşi domiciliu, str. ……, nr. ….. am procedat la verificarea telefonică la Serviciul public comunitar de evidenţă a persoanei a oraşului ……., de unde …… ne comunică faptul că datele de stare civilă declarate corespund (nu corespund) cu cele înscrise în evidenţe, persoana posedând actul de identitate ……. seria ……. nr. …… eliberată de …….. la data de……..……..….

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal.

ORGAN DE POLIȚIE
1……
2……

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Anexa nr. 13

PROCES- VERBAL
de depistare

Anul…….luna……ziua…….în……..
……din cadrul…….
(gradul, numele şi prenumele)
am depistat pe raza municipiului…….fără a-şi justifica prezenţa, pe numitul……fiul lui……..şi al……
născut la data de…….în……domiciliat în……..
……..str……nr……jud……..
posesor al actului de identitate……seria……nr……
eliberat de……. la data de……
Asupra să au fost găsite următoarele obiecte şi valori……
……
……
Susnumitul declară că……
……
……
……

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal

ORGAN DE POLIŢIE …….

PERSOANA DEPISTATĂ …….

Notă: pentru alte situaţii se va înscrie în cuprinsul procesului-verbal activitatea desfăşurată, conduita avută de cel în cauză în momentul depistării, sau cauza care a impus luarea acestei măsuri.

Anexa nr. 14

PROCES-VERBAL
de control al persoanei

Anul …, luna …, ziua …, ora ….., loc…….. judeţul …….……. …….. din cadrul ……..…….

(gradul, numele şi prenumele poliţistului)

Azi data de mai sus în zona (str., nr., firma)……. am identificat pe numitul……..……., fiul lui …….. şi al……. născut la data de…….. în …… judeţul…… cu domiciliul în……. Str. ……. nr. …….. bl. …. sc. …. et. …… ap. …… judeţul……..……. posesor al C.I. seria …… nr. …… eliberată la data de…… de…… care …….…….……..
……..……
……..……

Controlul s-a efectuat în prezenţa martorului asistent…… domiciliat în……..str. …….…… nr. …… bl. ……. sc. ……. et. ……. ap. …… .

Cu ocazia controlului efectuat asupra…… s-au găsit următoarele: ……..…..
…….……
……..……
……..

(se scriu bunurile în amănunt şi unde s-au găsit)

Numitul …… întrebat de provenienţa bunurilor găsite asupra sa, a declarat verbal……..……..
……..……
……..……
……..……

Bunurile găsite cu ocazia controlului s-au ridicat pentru……
şi s-au predat la…… pe bază de…… Atât persoana controlată cât şi martorul asistent…… nu au de făcut obiecţiuni la modul cum s-a efectuat controlul persoanei cât şi cu privire la cele consemnate în prezentul proces-verbal.

Pentru care am încheiat prezentul proces-verbal în două exemplare din care unul s-a înmânat numitului …….

ORGAN DE POLIŢIE MARTORI ASISTENŢI PERSOANA CONTROLATĂ

…… … …….
…….

SERVICII EFICIENTE SI DE CALITATE PENTRU CETĂTENII ORASULUI PANCIU
PROIECT IMPLEMENTAT DE PRIMĂRIA ORASULUI PANCIU JUDETUL VRANCEA ÎN CADRUL PODCA
COD SMIS 11324

Anexa nr. 15

PROCES-VERBAL
de control al bagajelor

Anul … luna … ziua … ora … în ……judeţul……..…….
…….. din cadrul ……..……..
(gradul, numele şi prenumele poliţistului)
Azi data de mai sus, am identificat pe numitul…….. fiul lui……
şi al ……. născut la data de ……în localitatea……
jud…… cu domiciliul în……. str. …… nr. ….
bl. …. sc. … et. … ap. … jud…… posesor al C.I. seria …… nr.
……. eliberat de …… la data de……..
care……..……
…… .

Numitul…… întrebat fiind dacă în bagaje deţine bunuri contrar legii, acesta declară verbal……..……
……..

Controlul bagajului s-a efectuat în prezenţa martorului asistent…… domiciliat în…… str. ……..……
nr. ……bl. …… sc. ……. et. ……. ap. …… jud. …….. loc de muncă……..

Cu ocazia controlului bagajelor s-au găsit următoarele bunuri:……
……..……..……
..……
……..……
(bunurile se descriu cât mai amănunţit)
Numitul …… întrebat despre proveniența bunurilor şi dacă le justifică a declarat că ……..…….
……..……
……..……. Bunurile menţionate mai sus s-au ridicat pentru continuarea cercetărilor ……..
……(unde s-au predat şi pe ce bază)……

Numitul …… şi martorul asistent……. nu au făcut obiecţiuni cu privire la modul în care s-a efectuat controlul bagajelor cât şi cu privire la cele consemnate în prezentul proces-verbal.

Pentru care am întocmit prezentul proces-verbal în două exemplare din care unul s-a înmânat numitului …….

ORGAN DE POLIŢIE **MARTORI ASISTENŢI** **PERSOANA CONTROLATĂ**

…….. ……..
……

BIBLIOGRAFIE

1. Constituţia României
2. Codul Penal
3. Codul de Procedură Penală
4. Codul muncii
5. Legea nr. 218/2002 - organizarea şi funcţionarea Poliţiei Române
6. Legea nr.188/ 1999 privind Statutul funcţionarilor publici, cu modificările ulterioare
7. Legea nr.371 din 20.09.2004 reactualizată privind înfiinţarea, organizarea şi funcţionarea Poliţiei Comunitare
8. HG nr. 2295/2004 - regulamentul de aplicare a Legii nr. 371/2004
9. Legea nr.550 din 29.11.2004 privind organizarea şi funcţionarea Jandarmeriei Române
10. Legea nr. 143 / 2000 privind prevenirea şi combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, modificată prin Legea nr. 522 / 2004
11. Hotărârea Guvernului nr. 860 / 2005 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a dispoziţiilor Legii nr. 143 / 2000
12. Legea nr. 300 / 2002 privind regimul juridic al precursorilor folosiţi la fabricarea ilicită a drogurilor
13. Hotărârea Guvernului nr. 1121/2002 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Legii 300 / 2002
14. Strategia Naţională Antidrog în perioada 2005-2012, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 73 / 2005
15. Planul de acţiune pentru implementarea Strategiei Naţionale Antidrog, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 323 / 2005
16. O.U.G. nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice
17. H G. nr. 85/2003 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a O.U.G. nr. 195/2002 privind circulaţia pe drumurile publice
18. Drept poliţienesc şi contravenţional - Colectiv, editura Tritonic, Bucureşti 2003
19. Drept penal Partea generală - Gheorghe Nistoreanu, Alexandru Boroi, Editura ALL Beck, Bucureşti, 2002
20. Drept procesual penal - partea generală - coordonator: prof.univ.dr.Ion Neagu, Editura Global Lex, Bucureşti, 2001
21. Mircea Preda - „Drept administrativ - partea generală" - Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2000
22. St. lvan, M. Bădescu, A. Neagu - „Administraţie publică", Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2002
23. C, Ionescu - „Drept constituţional şi instituţii politice", voi I- II, Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2001
24. C. Voicu - „ Teoria generală a dreptului", Editura Lumina Lex, Bucureşti, 2002
25. Gh. Beleiu - „Drept civil român - Introducere în dreptul civil - Subiectele dreptului civil"- Casa de editură şi presă „Şansa" SRL, Bucureşti, 1994

26. V. Dabu - „Drept constituţional şi instituţii politice" - Facultatea de Comunicare şi Relaţii Publice"David Ogilvy" - SNSPA, Bucureşti, 2005
27.1. Muraru, E. S. Tănăsescu - „Drept constituţional şi instituţii politice" - Editura AII Beck, Bucureşti, 2003
28. Stancu Şerb - Relaţii pulice şi comunicare, Ed. Teora, Bucureşti 1999
29. Cristian Perianu, Comunicare şi relaţii publice, Ed. Curtea Veche, Bucureşti 2005
30. V.Bercheşan, C. Pletea - Drogurile şi traficanţii de droguri, Edit. Paralela 45, 1998
31. Al.Boroi şi colectiv - Infracţiuni prevăzute de Legea 143 / 2000 privind combaterea traficului şi consumului ilicit de droguri, Edit. Rosetti, 2001
32. S. Şerb, A. Iacob, C. Merloiu, G. Oloeriu, C. Ştefan, C. Ţarcă- Trafic şi consum de droguri. Prevenire şi combatere, Edit. Tritonic, 2006
33. Supravieţuirea Poliţistului - Curs - Ministerul Justiţiei SUA, Martie 2005
34. Tehnici de Instruire - Curs - Ministerul Justiţiei SUA, Septembrie 2005
35. Biter F., Ignat D.A., - „Totul despre permisul de conducere" - Ed. Tritonic, Bucureşti, 2004
36. Motoc M,, Mantale M., Ungureanu G., Ignat D.A. ş.a - „Siguranţa rutieră... prioritate a contemporaneităţii" - Ed.Univers Juridic, Bucureşti, 2005
37. Tr. Ştefănescu, Tratat de dreptul muncii, Editura LuminaLex, Bucureşti, 2003
38. C.Voicu, Fl.Sandu, Management organizaţional în domeniul ordinii publice, vol.1 şi 2, Editura Ministerului de Interne, Bucureşti, 2001
39. C.Voicu, Şt.Prună, Managementul poliţiei, Editura Mediauno, Bucureşti, 2004
40. I.Dascălu, Elemente de drept poliţienesc, Editura FADROM, Bucureşti, 1998
41. Şt.Prună, Victimizarea judiciară, Editura M.A.I., Bucureşti, 2003
42. E.Bianu, Ordinea obştească, Tipografia Marvan, Bucureşti, 1938
43. W.Lienhard, Rolul şi valoarea ordinii publice, Paris, 1935
44. A.Lesviodax, Ordinea publică legală, Tipografia şi legătoria penitenciarului Văcăreşti, Bucureşti, 1924
45. Otto Mayer, Deutsches Verwaltungsrecht, 1923
46. H.Berthelmy, Traite de droit administratif, Rousseau, Paris, 1923
47. A.Iorgovan, Drept administrativ, Editura Actami, Bucureşti, 1994
48. V.Barbu, Introducere în dreptul poliţienesc român unificat, Tipografia Cosmos, Societatea anonimă Oradea, 1927
49. V.J.Buissou, Poliţia judiciară şi Codul de procedură penală, Paris, 1959
50. E.Cernea, E.Molcuţ, Istoria vechiului drept românesc, Bucureşti, 1970
51. I.Cloşcă, I.Suceavă, Tratat de drepturile omului, Editura Europa Nova, Bucureşti, 1995
52. A.Decocq, I.Montreuil, J.Buisson, Le droit de la police, Universite Pantheon, Assas, Paris, 1991
53. G.Oprea, I.Suceavă, I.Cloşcă, Dreptul internaţional umanitar, Regia autonomă „Monitorul Oficial", Bucureşti, 2003
54. D.V.Firoiu, Istoria statului şi dreptului românesc, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1976
55. V.Hanga şi colab., Istoria dreptului românesc, Editura Academiei, Bucureşti, 1980
56. I.Pascu, Drept poliţienesc român, Bucureşti, 1929

57. D.Banciu, S.Rădulescu, Sociologia crimei şi criminalităţii, Editura „Şansa SRL", Bucureşti, 1996
58. F.Fukuyama Francis, Marea ruptură, Editura Humanitas, Bucureşti, 2002
59. C.Lambroso, La crime. Causes et remedes, Milano, 1898
60. N.Mitrofan, T.Butoi, V.Zdrenghea, Psihologie judiciară, Casa de Editură şi Presă „Şansa SRL", Bucureşti, 1992
61. C.Păunescu, Agresivitatea şi condiţia umană, Editura Tehnică, Bucureşti, 1994
62. T.Taudin, Cum să ne ferim de infractori, Editura MAI, Bucureşti, 1996
63. T.Huszar, Morala şi societatea, Editura Politică, Bucureşti, 1967
64. N.Şuteu, S.Pop, Poliţia, comunitatea şi prevenirea criminalităţii, Editura Constant, Sibiu, 2002
65. I.Cloşcă, I.Suceavă, Drepturile omului, Editura Themis, Bucureşti, 1994
66. J.Anderson, Human Rights and the police, Strasbourg, 1994
67. M.Bantou, Poliţistul în comunitate, 1961
68. Gaius, K.Larry V.E.Kappeler, J.B.Vaughu, Munca de poliţist în America, 1994
69. H.Goldstein, Îmbunătăţirea muncii de poliţist. O abordare orientată pe probleme, 1979
70. I.Suceavă, Drepturile omului în sistemul O.N.U., Editura M.I., Bucureşti, 1992
71. I.Cloşcă, I.Suceavă, Tratat de drepturile omului, Editura Europa Nova, Bucureşti, 1995
72. R.Wassermann, M.H.Moore, Valori în munca de poliţist. Perspectivele muncii de poliţist, 1988
73. T.Morris, N.Morris, Munca modernă de poliţist, Chicago, 1992
74. R.Trojanowicz, B.Bucqueroux, Munca de poliţist în societate, 1990
75. N.Şuteu, S.Pop, Ghid de poliţie comunitară, Editura Alma Mater, Sibiu, 2001
76. T.Popa, T.C.Popa, Poliţia şi comunitatea, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 2000
77. B.F.Vera, Antrenamentul comunicării sau arta de a înţelege, Editura Gemma Press, 1998
78. J.J.Van Cuilenburg, O.Schloteu, G.W.Hoomen, Ştiinţa comunicării, Editura Humanitas, Bucureşti, 1998
79. I.Vintileanu, G.Adam, Poliţia şi comunităţile multiculturale din România, Centrul de Resurse pentru Diversitate Etnoculturală, Cluj, 2003
80. S.Pop, Poliţia şi prevenirea criminalităţii, Editura Herman, Sibiu, 1999
81. C.Trandafir, D.Dumitrescu, C.Constantinescu, Poliţia comunitară, Editura Sitech, Craiova, 2004
82. J.F.Ryan, Munca de poliţist în comunitate, schimbări, programe, asigurări, definiţii, Critical Issues în Crime and Justice, 1994
83. C.Simulescu, Noi abordări privind poliţia comunitară, Editura Alma Mater, Sibiu, 2001
84. J.T.Obrien, Atitudini publice faţă de poliţie, Journal of Police Science and Administration, 1978
85. M.Banton, Poliţistul în comunitate, 1961,Gh.Toma, Managementul schimbării, Editura Universitatea Naţională de Apărare, Carol I, Bucureşti,2006